

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Περιλαμβάνον γενικῶς ἀνεκδοτον ἀγιορειτικὴν κ.λ.π.
ὑλὴν, οἷον ἀνεκδότους Ἀκολουθίας ἁγίων, Κανόνας
παρακλητικοὺς καὶ μή, καὶ ἄλλα σοφὰ ἀποφθέγματα
ἁγίων ἀνδρῶν παλαιότερων καὶ νεωτέρων, εὕρισκόμε-
να εἰς τοὺς Κώδικας τῶν ἱερῶν Μονῶν.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ὑΠΟ

ΣΩΤΗΡΙΟΥ Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΕΤΟΣ ΙΔ'. 1949

1949

ΕΚΔΟΣΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ - ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ
ΕΝ ΒΟΛΩ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ = ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Για τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουν ὅλοι.
(Καيسάριος Δαπόντες)

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ — ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Ἰανουάριος - Μάρτιος 1949

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραή 47 ἐν Βόλῳ

ΕΥΧΕΤΗΡΙΟΝ

Τὸ εἰσελθὼν νέον ἔτος 1949, ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» εὐχεται εἰς τοὺς σεβαστοὺς καὶ ἀγαπητοὺς συνδρομητάς της, ὅπως τὸ διέλθουν ἐν ἀγαστῇ εὐτυχίᾳ καὶ εὐημερίᾳ κατὰ Θεὸν καὶ κατὰ κόσμον. Εἶθε νὰ φέρῃ τὴν λῆξιν τοῦ ἀδελφοκτόνου καὶ ἐμφυλίου πολέμου καὶ τὴν κατάπausιν τῆς αἱματοχυσίας. Ἄς φωτίσῃ καὶ τοὺς ἀποστάτας Ἑλλήνας νὰ ἐπανέλθουν εἰς τοὺς κόλπους τῶν οἰκογενειῶν τῶν καὶ ἐνωθῶμεν ὅλοι πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ.

Περὶ τὴν ἐκλαίκευσιν τῆς
γλώσσης τῶν ἁγίων Γραφῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Πολὺς ἔγινε λόγος κατ' αὐτὰς διὰ τὴν ἐκλαίκευσιν τῆς γλώσσης τῶν ἁγίων Γραφῶν, ἵνα τὰς ἐννοῇ ὁ λαός. Πολλοὶ εἰδικοὶ γλωσσολόγοι ἐπιστήμονες καὶ μὴ, ἡμερησίως καὶ περιοδικὰ ἔγραψαν τὰ ὑπὲρ τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ τὰ κατ' αὐτοῦ. Ἐναπόκειται ἤδη, ὅπως καὶ τὸ ἡμέτερον περιοδικόν, «ἡ Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» ἐν τῇ σμικρότητί της ἐκφέρῃ καὶ τὴν ἰδικήν της γνώμην. Φανταζόμεθα ὅτι ἡ γνώμη μας θὰ εἶναι περίπου γνωστὴ εἰς τὸ μικρὸν ἀλλ' ἐκλεκτὸν ἀναγνωστικὸν κοινόν, διότι κατὰ περιόδους, καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐξεθέσαμεν τὴν γνώμην μας ἀδρομερῶς πῶς, εἶναι ὅμως ἀνάγκη ὅπως σαφέστερον καὶ ἐντονώτερον διατεθῶμεν διὰ τὸ οὐσιώδες τοῦτο ζήτημα τὸ συνδεόμενον ἀμέσως μὲ τὴν ὁ-

παρξιν τῆς ὀρθοδόξου θρησκείας μας καὶ τὴν ὑπαρξιν τῆς φιλτάτης πατρίδος μας.

Ὡς γνωστὸν ὁ ἀρχιπολέμιος παντὸς καλοῦ πολεμεῖ πᾶν καλὸν καὶ εὐγενές, ἰδίως τὸ ἀφορῶν τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Τὸν πόλεμον αὐτὸν ἤρχισεν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου· πεσὼν αὐτὸς ἐξ ὑπερηφανίας δὲν ἠνείχετο νὰ βλέπῃ τὸν κατώτερόν του ἄνθρωπον ἱστάμενον καὶ εὐτυχοῦντα εἰς τὴν δόξαν τοῦ Παραδείσου καὶ διὰ τῆς πανουργίας του τὸν ἔρριπεν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἠχμαλώτισε· τὸν ἐκράτησεν ἔκτοτε αἰχμάλωτον ἕως οὗτο ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε τὴν ἀπολύτρωσίν του ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ Υἱοῦ, πληρῶνων διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων πάντων τῶν αἰώνων. Καὶ ἐξηγόρασε πλέον ὅλας τὰς ψυχὰς τὰς ἐν τῇ γῇ καὶ τὰς ἐν τῷ ᾠδῇ, ἀνοίξας τὰς πύλας τοῦ Παραδείσου, ὥς εἴη κλείσει ἡ ἁμαρτία τοῦ προπάτορος Ἀδάμ.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος λοιπὸν ὁ ἀρχιπολέμιος παντὸς καλοῦ, ὁ διάβολος, ἐφρύαξε κυριολεκτικῶς ὅταν εἶδε τὸν σαρκωθέντα Κύριόν του πραγματοποιήσαντα τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ματαιώσαντα δὲ τὸ ἔργον του τῆς αἰωνίας ἀπωλείας τοῦ ἀνθρώπου, ἤρχισεν ἤδη ἐντατικὴν καὶ λυσσαλέαν προσπάθειαν, ἵνα ματαιώσῃ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ ἀπομακρύνων αὐτὸν ἀπὸ τὸν Σωτῆρα του διὰ τῆς ἁμαρτίας.

Πρὸς τοῦτο ἐφεῦρε τρόπους καὶ μέσα, ἅτινα ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ νοῦς ἀνθρώπινος, κατορθώσας μέχρι σήμερον νὰ κερδίσῃ δυστυχῶς ἕδαφος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸ τελικὸν κέρδος του θὰ εἶναι ἡ αἰωνία καταισχύνῃ καὶ καταδίκη του. Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ εὐόδωσιν τοῦ ἔργου του τοῦ σατανικοῦ εὐρίσκει πολλοὺς συνεργάτας, οἵτινες προκαλοῦν τὴν φιλίαν του, εἰσέρχεται ὑπόλως εἰς αὐτούς, εὐρίσκων τὸν οἶκον των σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον, τοὺς μυεῖ καὶ τοὺς θέτει εἰς ἐνέργειαν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καταχθονίων σκοπῶν του, ἕκαστον σύμφωνα μὲ τὴν ἱκανότητα καὶ ἀξίαν του.

Ἐν μέσον καταπολεμήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ εὔρε καὶ τὴν γλῶσσαν. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία διεδόθη ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰς ἣν καὶ τὰ Εὐαγγέλια ἐγράφησαν κατὰ πρῶτον καὶ διὰ τῆς γλώσσης αὐτῆς ἐδιδάχθησαν οἱ Χριστιανοὶ σοφοὶ καὶ ἄσοφοι τὰ ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ἐφύλαττον δὲ τὴν γλῶσσαν αὐτὴν τῆς σωτηρίας των οἱ Χριστιανοὶ ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην καὶ ἐθυσιάζοντο δι' αὐτὴν εἰς στιγμὰς κινδύνου αὐτῆς, ὡς ἐγίνεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς βασιλείας Ὁλγας κατὰ τὴν βαρβαρόφωνον τότε μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν ὁποίαν καταπολεμήσαντες ἐθυσιάσθησαν ἀρκετοὶ φοιτητα τοῦ πανεπιστημίου. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἀδάμ. Κοραῆ καὶ λοιπῶν Λογάδων τότε τοῦ ἔθνους, ἐφηρμόσθη ἡ ἀπλὴ καθαρεύουσα γλῶσσα χωρὶς νὰ ἀφίσταται καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν τῶν κειμένων τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἣν γλῶσσαν ἐννοοῦν σήμερον καὶ οἱ πλέον ἀγράμματοι. Ἀναγινώσκων τις σήμε-

ρον διὰ τῆς γλώσσης αὐτῆς τὰ ἀθάνατα βιβλία τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων μας μεταρσιοῦται καὶ φέρεται εἰς οὐράνια ὕψη στερεούμενος εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ μιμούμενος κατὰ τὸ δυνατόν τὰ ἔργα καὶ τὰς πράξεις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν λοιπῶν Πατέρων καὶ ἁγίων.

Ἰδοὺ τί γράφει σοφὸς τις καὶ εὐσεβὴς θεολόγος, ὁ ἀείμν. Θ. Ζωγράφος, εἰς λόγον του πρὸς τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας:

«Οἱ σοφοὶ οὗτοι Ἱεράρχαι ὠπλισμένοι διὰ πασῶν τῶν τότε ἐπιστημονικῶν γνώσεων καὶ διὰ τῆς ρητορικῆς δεινότητος καὶ εὐγλωττίας τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου καὶ ἐνοῦντες ἐν ἑαυτοῖς τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα μετὰ τοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν θείαν τοῦ Ἰησοῦ θρησκείαν, διὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ σοφίας κατεκδύσαντες τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀνέπτυξαν φιλοσοφικῶς τὰς ὑψηλὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀληθείας καὶ μεταδίδουσιν εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλήνων γενεάν ἐκ τῶν ἀειζῶν αὐτῶν συγγραμμάτων, ὡς ἐξ ἀκινῶν πηγῶν τὰς μορφωτικὰς καὶ ἐκπολιτιστικὰς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀρχὰς καὶ τοῦ Εὐαγγελίου τὰς ζωογόνους καὶ σωτηρίου ἐντολάς».

Ὡσαύτως καὶ ὁ σοφὸς καθηγητὴς κ. Π. Μπρατσιώτης ὑπερεμάχησε τῆς γνησίας ἑλληνικῆς γλώσσης τεθεὶς ἀντιμέτωπος εἰς τὴν χυδαίαν δημοτικὴν, γράψας ἀρχετὰ εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», καθὼς καὶ εἰς ἄλλα περιοδικὰ καὶ ἑφημερίδας.

Αὐτὴν τὴν πρόοδον τῶν Χριστιανῶν δὲν ἠνείχeto καὶ πάλιν ὁ μισόκαλος καὶ ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν τὰ κατάλληλα πρὸς τοῦτο πρόσωπα, μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀριστεῖς τῶν γραμμάτων! καὶ τοὺς εἶπε: θέλω νὰ εὗρητε ἓνα μέσον, ὥστε οἱ Χριστιανοὶ ἀναγινώσκοντες τὴν ἁγ. Γραφὴν καὶ τὰ λοιπὰ θρησκευτικὰ βιβλία νὰ μὴ ἐννοοῦν τίποτε, ὥστε νὰ ἀναγκασθοῦν νὰ τὰ πειάξουν ὅλα. Οἱ πιστοὶ λοιπὸν ὑπήκοοι τοῦ διαβόλου ἐσκέφθησαν, ἀφοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ καύσουν καὶ ἐξαφανίσουν ὅλα τὰ θρησκευτικὰ βιβλία, νὰ ἀλλάξουν τὴν γλῶσσαν, καὶ εἶπον· «ὁ κόσμος πλέον ἐξειλίχθη, ἡ ἀγραμματοσύνη κάμνει καθημερινῶς κατάκτησιν, διότι οἱ μαθηταὶ ζαλίζονται νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὴν Γραμματικὴν τῆς ἀρχαίας γλώσσης καὶ διὰ τὰ τοὺς μένη καιρὸς νὰ μαθαίνουν καὶ μερικὰ τραγούδια, χορούς, κωμωδίας διὰ τὰ θέατρα κ.λ.π. πρέπει νὰ ἐκλαϊκεύσωμεν τὴν γλῶσσαν νὰ τὴν μαθαίνουν εὐκολὰ καὶ οὕτω ἔκαμον τὴν βάρβαρον, ἀνήθικον, ἀσεβῆ καὶ ἀντιχριστιανικὴν γλῶσσαν προσονομάσαντες αὐτὴν χαϊδευτικὰ «δημοτικὴν». Διέστρεψαν καὶ ἀνέτρεψαν τοὺς κανόνας τῆς ἑλληνικῆς γραμματικῆς καὶ κατεσκεύασαν νέαν διὰ νὰ στηρίξουν τὴν δημοτικὴν! γλῶσσαν, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης διδασκαλίας εἶναι ὅτι μαθηταὶ εἰσαγόμενοι εἰς τὸ πανεπιστήμιον δὲν γνωρίζουν κοινὴν ὁρθογραφίαν. Καὶ ἐπεκράτησε δυστυχῶς ἡ γλῶσσα αὕτη καὶ μέχρι τοῦ πανεπιστημίου, ὅπου ὠρισμένοι καθηγηταί, ὄργανα καὶ οὗτοι τοῦ σατανᾶ, ἐπῆραν τὰ βουνὰ ὡς ἰνστρούχτορες τοῦ Κομμουνισμοῦ, διότι δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν σκοπὸν ἐγένεν ἡ γλῶσσα αὕτη.

Καὶ ἤδη τὸν λόγον ἔχει ἡ Ἐκκλησία.

Παναγιώτατοι Πατριάρχαι,
Μακαριώτατοι καὶ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς
καὶ οἱ λοιποὶ τῶν αὐτοκεφάλων ὁρθ. Ἐκκλησιῶν ἀρχηγοί.

Θεοφιλέσιατοι Ἐπίσκοποι,

Πανοσιώτατοι ἱερομόναχοι, μοναχοὶ καὶ λοιποὶ κληρὸς,
ἐμπρὸς ἐπὶ τὸ ἔργον.

Εἶναι ἀνάγκη καὶ πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ σωθῇ ὁ χριστιανικὸς λαός. Καταφεύγομεν πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς ψυχὰς τῶν συναδελφῶν ὑμῶν κληρικῶν τῶν ἀδίκως φονευθέντων καὶ μαρτυρικῶς, ἢ σταυρωθέντων ἐπὶ τοῦ ξύλου ὑπὸ τῶν ἀθέων ἐχθρῶν τῆς πίστεως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ὡς ὁ ἀρχηγός μας Ἰησοῦς, καὶ σὰς παρακαλοῦμεν, ὅπως ἀναλάβητε ὅσον τάχιον σταυροφορίαν ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας ἐξωθοῦντες καὶ παροτρύνοντες ἡμᾶς πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν. Κηρύξατε στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ἀγάπην πρὸς πάντας τοὺς Χριστιανούς. Καλέσατε εἰς ἐπιστροφὴν καὶ ἔνωσιν τὰ παραπλανηθέντα ὑπὸ τοῦ διαβόλου τέκνα τῆς Ἑλλάδος μας, τοὺς πατέρας μας, τοὺς ἀδελφούς μας, τὰς ἀδελφάς μας, τὰ τέκνα μας, διὰ τῶν προσευχῶν καὶ τῶν διδασκαλιῶν ὑμῶν, κηρύξατε εἰς τὸν λαὸν μετανοίαν καὶ ἅς περιβληθῇ οὗτος σάκκον καὶ σποδόν, ὅπως κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Νινευτ, καὶ διὰ νηστείας καὶ δακρύων ἅς ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς μάστιγος τοῦ Κομμουνισμοῦ. Ζητήσατε ἀπὸ τὸν Κύριον τῆς δόξης νὰ κολοβώσῃ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας χάριν τῶν ἐλαχίστων ἐκλεκτῶν.

Ἐγκαταλείψατε πρὸς στιγμὴν τὰς Μονάς, ὅσας τὸ πέρασμα τοῦ διαβόλου ἐλησιμόνησε νὰ καύσῃ καὶ καταστρέψῃ, καὶ τὰ σπήλαια, ὧ ἀγιώτατοι Πατέρες, καὶ ἐκχυθῇτε εἰς τὸν τόπον τῶν Σοδόμων μεταξὺ τοῦ ἁμαρτωλοῦ λαοῦ διὰ νὰ ἀνακόψητε τὸ ἐκχειλίσαν ρεῦμα τῆς ἁμαρτίας, διὰ νὰ μᾶς σώσῃτε. Ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου εἶναι ἄπειρος καὶ ἡ εὐσπλαγχνία του ἀκένωτος. Μὴ μᾶς ἐγκαταλείψῃτε. Ὅπως πάντοτε ἡ Ἐκκλησία ἔσωσε τὸ κινδυνεῦον Γένος ἡμῶν, οὕτω καὶ σήμερον αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ καλεῖται νὰ ἐκτελέσῃ καθήκον ὑψιστον· νὰ σώσῃ τοὺς Χριστιανούς ἀπὸ τὴν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ νέαν καὶ παντοτινὴν ἴσως δουλείαν τῆς Πατρίδος ἰων, δουλείαν, ἣν δὲν ἐφαντάσθη νοῦς ἀνθρώπινος, δουλείαν εἰς τὸν Κομμουνισμόν.

Κακὸς δαίμων ἐφθόνησε τὴν δόξαν τῆς πατρίδος μας καὶ τὸν ἡρωϊκὸν στρατὸν μας τὸν ἐπιτελέσαντα ἀνὰ τοὺς αἰῶνας καὶ ἐπιτελοῦντα ἤδη, θέτοντα ὡς πρωτοπόρον τὴν ιδέαν τῆς πατρίδος, τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν μετὰ τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, καὶ στήνοντα λαμπρὰ τρόπαια, κτυποῦντα καὶ κατατροπώνοντα στρατεύματα τῶν κραταιότερων αὐτοκρατοριῶν καὶ προκαλοῦντα τὸν θαύμασμόν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Αὐτὸν τὸν δαίμονα πρέπει νὰ ἐκρίζώσωμεν τὸ ταχύτερον ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς πατρίδος μας, ἵνα οὕτω διαφυλαχθῇ καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος ἡ θρησκεία μας, ἵνα οὕτω διαφυλαχθῇ καθαρὰ καὶ ἀπόκτῇσιν πάντα τὰ ἔθνη, ἀλλ' ὁ ἄρχι-

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

τοῦ ἱερομονάχου καὶ ἰσαποστόλου, αἱ σωζόμε-
ναί πέντε διδασκαί, κηρυχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ
ιδίου κατὰ τὸ 1777 ἔτος.

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός).

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 197 τοῦ ιγ' ἔτους)

Ἐσμβουλευθήκα τοὺς πνευματικούς μου Πατέρας, Ἀρχιερεῖς, Πατριάρχας, τοὺς ἐφανέρωσα τὸν λογισμόν μου, ἂν ἴσως καὶ εἶναι θεάρεστον τέτοιον ἔργον νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, καὶ ὅλοι μὲ παρεκίνησαν νὰ τὸ κάμω καὶ μοῦ εἶπον πῶς τέτοιον ἔργον καλὸν καὶ ἅγιόν εἶναι· μάλιστα παρακι-

νούμενος ἀπὸ τὸν Παναγιώτατον κύριον Σωφρόνιον Πατριάρχην, νὰ ἔχωμεν τὴν εὐχὴν του, καὶ λαμβάνοντες τὰς ἀγίας του εὐχάς, ἄφησα τὴν ἰδικήν μου προκοπὴν, τὸ ἰδικόν μου καλόν, καὶ ἐβγήκα νὰ περιπατῶ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον νὰ διδάσκω τοὺς ἀδελφούς μου. Κάμνοντας ἀρχὴν νὰ διδάσκω μοῦ ἦλθεν ἕνας λογισμός· ἐδῶ δ-

πολέμιος παντὸς καλοῦ ἐργάζεται ἐντατικῶς διὰ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ

Ὡς ἐπὶ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν! Αὐτὴν τὴν λεγναίαν ὕδραν, ἣτις τείνει νὰ καταπνίξῃ τὸν κόσμον διὰ τοῦ Κομμουνισμοῦ, πρέπει νὰ πολεμήσῃτε μὲ πάσας τὰς δυνάμεις. Κτνυπήσατε τὴν ἰδέαν τοῦ Κομμουνισμοῦ διὰ μέσων, τὰ ὁποῖα ὑμεῖς γνωρίζετε. Ἐν ὅμως ἀπὸ τὰ μέσα τῆς καταπολεμήσεως εἶναι ἡ γλῶσσα του· ἀπαγορεύσατε τὴν γλῶσσαν του διὰ νὰ καταργήσῃτε ἢ ματαιώσῃτε τὰ σχέδιά του. Αὐτὸς διὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, τῆς γλώσσης τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Πατέρων δὲν δύναται νὰ προσδεύσῃ (τὸν μυρίζει λιβάνι). Κατοχυρώσατε παντοῦ τὴν ἀθάνατον ἀπλὴν καθαρεύουσαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἀπαγορεύσατε αὐστηρῶς νὰ γίνηται χρῆσις τῆς βαρβάρου Κομμουνιστικῆς γλώσσης εἰς ἐφημερίδας, περιοδικά, διάφορα βιβλία καὶ μάλιστα θρησκευτικά, ἀκόμη καὶ βιβλία ἐπιστημονικὰ χρησιμοποιούμενα, φρικτὸν εἰπεῖν, καὶ εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἀκόμη Πανεπιστήμιον. Ἀπαγορεύσατε ὅπωςδήποτε τὴν μετάφρασιν τῆς ἀγίας Γράφῃς ἢ ἄλλων ἐκκλησ. βιβλίων. Συνεργασθῇτε μὲ τὸ χριστιανικὸν ἐπίσημον Κράτος μας πρὸς ταχύτεραν ἐπίτευξιν τοῦ χριστιανικοῦ σκοποῦ τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἀπὸ παντὸς ἐχθροῦ. Ὁ Κύριός μας ἐσταυρώθη καὶ ἔχυσε τὸ αἷμα του διὰ τὴν σωτηρίαν μας καὶ ὄχι διὰ τὴν ἀπώλειάν μας.

Ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Κυρίου μᾶς παρέχει πολλὰς ἐλπίδας διὰ τὴν σωτηρίαν μας.

Ἐπὶ τὸ ἔργον λοιπόν.

Σ. Σ.

που περιπατῶ νὰ ζητῶ νὰ πέρνω ἄσπρα, διότι ἤμην φιλάργυρος καὶ ἀγαπούσα τὰ γρόσια· καί, μὰ καὶ τὰ φλωρία περισσότερον, ὅχι ὥσάν τὴν εὐγενίαν σας ποὺ τὰ περιφρονεῖτε· ἢ δὲν τὰ περιφρονεῖτε; Μελετώντας πάλιν τὸ ἅγιον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, εὔρον καὶ ἄλλον λόγον ὅπου λέγει ὁ Χριστὸς μας, πῶς χάρισμα σοῦ ἔδωσα καὶ ἐγὼ τὴν χάριν μου, χάρισμα νὰ τὴν δώσης καὶ σὺ εἰς τοὺς ἀδελφούς σου, χάρισμα νὰ διδάσκῃς, χάρισμα νὰ συμβουλεύῃς, χάρισμα νὰ ἐξομολογῇς· καὶ ἂν ἴσως καὶ ζητήσῃς νὰ πάρῃς τίποτε πληρωμὴν διὰ τὴν διδασχὴν, ἢ πολλὰ ἢ ὀλίγα, ἢ ἓνα ἄσπρον, ἐγὼ σὲ θανατώνω καὶ σὲ δάνω εἰς τὴν κόλασιν.

Ἀκούοντας καὶ ἐγὼ, ἀδελφοί μου, αὐτὸν τὸν γλυκύτατον λόγον ὅπου λέγει ὁ Χριστὸς μας, χάρισμα νὰ δουλεύωμεν εἰς τοὺς ἀδελφούς μας, εἰς τὴν ἀρχὴν μου ἐφάνη ἄκρως ὁ λόγος, ὅστερον ὅμως μου ἐφάνη γλυκύτερος ὥσπερ μέλι καὶ κηρίον, καὶ ἐδόξασα καὶ δοξάζω χιλιάδες φορές τὸν Χριστὸν μου ὅπου μ' ἐφόλαξε ἀπὸ τοῦτο τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας, καὶ μὲ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ Θεοῦ δὲν ἔχω σακκοῦλα, μήτε σπῖτι, μήτε κασέλα, μήτε ἄλλο ράσον ἀπὸ αὐτὸ ὅπου φορῶ· ἀλλὰ ἀκόμη παρακαλῶ τὸν Κύριόν μου μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μου νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ μὴ ἀποκτήσω σακκοῦλα, διότι ὥσάν κάμω ἀρχὴν νὰ πέρνω ἄσπρα, εὐθὺς ἔχασα τοὺς ἀδελφούς μου καὶ δὲν ἤμπορῶ καὶ τὰ δύο, ἢ τὸν Θεὸν ἢ τὸν διάβολον.

Πρέπον καὶ εὐλογον εἶναι, Χριστιανοί μου, καθὼς μανθάνωμεν ἀπὸ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ ἀπὸ τὰς θείας Γραφάς, ν' ἀρχίζωμεν τὴν διδασκαλίαν μας ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ὅταν τελειώσωμεν νὰ εὐχαριστήσῃμεν τὸν Θεόν, ὅχι πῶς εἶμαι ἀξίος ν' ἀναφέρω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, ἀλλὰ ὁ

Θεὸς καταδέχεται διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν του. Ἀφίνωμεν λοιπόν, ἀδελφοί μου, ταῖς φλυαρίαις τῶν ἀσεβῶν, τῶν αἰρετικῶν, τῶν ἁθέων καὶ λέγομεν μόνον ὅσα τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐφώτισε τοὺς ἁγίους Προφήτας, Ἀποστόλους καὶ Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ μᾶς ἐγραψάν· καὶ πάλιν ὅχι ὅλα νὰ τὰ εἴποῦμε, διότι δὲν εἶναι δυνατόν, θέλομεν χρόνους καὶ καιρούς, ἀλλὰ μερικὰ ὅπου φαίνονται ἀναγκαιότερα, καὶ ὅστις εἶναι φιλομαθὴς ἄς ζητήσῃ νὰ μάθῃ καὶ τὰ ἐπίλοιπα.

Ὁ πανάγαθος λοιπόν, ἀδελφοί μου, καὶ πολυέλεος Θεὸς εἶναι ἓνας καὶ ὅποιος λέγει ὅτι εἶναι πολλοὶ Θεοί, εἶναι διάβολος. Εἶναι δὲ καὶ τριάς, Πατήρ, Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα· μία φύσις, μία δόξα, μία Βασιλεία, ἓνας Θεός. Εἶναι δὲ ἀκατάληπτος, Κύριος ἀνερμήνευτος, παντοδύναμος, ὅλος φῶς, ὅλος χαρά, ὅλος εὐσπλαγχνία, ὅλος ἀγάπη. Δὲν ἔχομεν κανένα παράδειγμα νὰ παρομοιάσωμεν τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐπεὶδὴ καὶ δὲν εὑρίσκεται ἄλλο εἰς τὸν κόσμον. Μὰ διὰ νὰ λάβῃ παραμικρὰν βοήθειαν ὁ νοῦς μας, φέρνουν μερικὰ παραδείγματα οἱ θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας· σιμὰ εἰς τὰ ἄλλα μᾶς φέρνουν καὶ τὸν ἥλιον. Ὁ ἥλιος ἡξεούρομεν ὅλοι πῶς εἶναι ἓνας, ἓνας εἶναι καὶ ὁ Θεός· καὶ καθὼς ὁ ἥλιος φωτίζει τοῦτον τὸν κόσμον τὸν αἰσθητόν, οὕτω καὶ ἡ ἁγία Τριάς, ὁ Θεός, φωτίζει τὸν νοητόν. Εἶπομεν, ἀδελφοί μου, πῶς ὁ ἥλιος εἶναι ἓνας, μὰ εἶναι καὶ τρία μαζί· ἔχει ἀκτῖνας ὅπου ἔρχονται εἰς τὰ ὅμματα μας ὥσάν γραμμαῖς, ὥσάν κλωσταῖς· ἔχει καὶ φῶς ὅπου ἐξαπλώνεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Μὲ τὸν ἥλιον ὁμοιάζομεν τὸν ἀναρχον Πατέρα, μὲ τὰς ἀκτῖνας τὸν συνἀναρχον Υἱὸν καὶ μὲ τὸ φῶς τὸ ὁμοούσιον Πνεῦμα. Εἶναι καὶ ἄλλος τρόπος νὰ καταλάβετε τὴν παναγίαν Τριάδα· πῶς; νὰ ἐξομολογηθῇτε καθαρὰ, νὰ μετα-

λάβετε τὰ ἄχραντα Μυστήρια μὲ φόβον καὶ μὲ εὐλάβειαν καὶ τότε θὰ σὰς φωτίσῃ ἡ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος νὰ καταλάβετε καλύτερα.

Αὐτὴν τὴν παναγίαν Τριάδα ἡμεῖς οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἀρθόδοξοι Χριστιανοί, δοξάζομεν καὶ προσκυνούμεν. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγίαν Τριάδα, ὅσοι λέγονται θεοὶ εἶναι δαίμονες. Καὶ ὅχι μόνον ἡμεῖς πιστεύομεν, δοξάζομεν, προσκυνούμεν τὴν ἀγίαν Τριάδα, ἀλλὰ ὡσὰν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὡσὰν τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης, Προφηταί, Ἀπόστολοι, μάρτυρες, ἀσκηταί, ἔχυσαν τὸ αἷμα των διὰ τὴν ἀγάπην τῆς ἀγίας Τριάδος καὶ ἠγόρασαν τὸν Παράδεισον καὶ χαίρονται πάντοτε. Ὅμοίως ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἠρνήθησαν τὸν κόσμον, ἐπῆγαν εἰς τὰς ἐρήμους καὶ ἀσκήτευσον εἰς ὅλην των τὴν ζωὴν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν Παράδεισον. Ἐπίσης ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔξησαν μέσα εἰς τὸν κόσμον μὲ σωφροσύνην καὶ παρθενίαν, μὲ νηστείας, προσευχάς, ἐλεημοσύνας, μὲ ἔργα καλὰ, καὶ ἐπέρασαν καὶ ἐδῶ καλὰ καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν Παράδεισον νὰ χαίρωνται πάντοτε.

Δὲν εὐρίσκεται τόπος ὅπου νὰ λείπῃ ὁ Θεός· πρέπει καὶ ἡμεῖς οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, ὅταν θέλωμεν νὰ κάμωμεν καμμίαν ἁμαρτίαν νὰ στοχαζώμεθα ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μέσα εἰς τὴν καρδίαν μας, εἶναι πανταχοῦ παρὼν καὶ μᾶς βλέπει· νὰ ἐντρεπώμεθα τοὺς Ἀγγέλους, τοὺς ἁγίους καὶ μάλιστα τὸν Ἀγγελον, τὸν φύλακα τῆς ψυχῆς μας, ὅπου μᾶς βλέπει. Ἀπὸ ἐνα μικρὸν παιδίον ἐντρεπόμεθα ὅταν θὰ κάμωμεν τὴν ἁμαρτίαν καὶ πῶς νὰ μὴ ἐντρεπώμεθα ἀπὸ τόσους ἁγίους καὶ Ἀγγέλους;

Ὁ πανάγαθος καὶ πολυέλεος Θεός, ἀδελφοί μου, ἔχει πολλὰ καὶ διάφορα ὀνόματα· λέγεται καὶ φῶς, καὶ ζωὴ καὶ ἀνά-

Ο ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 192 τοῦ ιγ' ἔτους)

β') Αἱ Κυβερνήσεις τῶν Κρατῶν, οἱ πόλεμοι καὶ ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν.

Περὶ αὐτῶν γράφουν τὰ ἑξῆς: «Απὸ τοῦ καιροῦ ἐκείνου (δηλ. τῆς οἰκοδομήσεως τοῦ πύργου Βαβέλ) ἄχρι τοῦ νῦν ὁ σατανᾶς ἠκολούθησε παρομοίαν τακτικὴν, διοργανῶν τοὺς λαοὺς τῆς γῆς εἰς Ἑθνη καὶ τῇ συμπράξει ὀλίγων ἀνθρώπων κατεξουσιάζει τοῦ συνόλου αὐτῶν... Ἐνεφύτευσεν (ὁ σατανᾶς) εἰς τὰς διανοίας τῶν κυβερνητικῶν παραγόντων τῶν ἐθνῶν ἀπληστίαν καὶ ἰδιοτέλειαν καὶ ἐπιβάλλονται διὰ τοῦ ἰσχυροῦ βραχίονος τοῦ μιλλίταρισμοῦ καὶ καταπτοοῦσι τοὺς λαοὺς διὰ ψευδῶν θρησκευτικῶν συστημάτων, ὥστε νὰ ἐνδίδωσιν εἰς τὴν μυστράν αὐτῶν ἐπὶ

στασις· ὅμως τὸ κύριον ὄνομα τοῦ Θεοῦ μας, εἶναι καὶ λέγεται ἀγάπη. Πρέπει ἡμεῖς ἂν ἴσως καὶ θέλωμεν νὰ περάσωμεν καὶ ἐδῶ καλὰ, νὰ πηγαίνωμεν καὶ εἰς τὸν Παράδεισον καὶ νὰ λέγωμεν τὸν Θεὸν μας ἀγάπην καὶ Πατέρα, πρέπει νὰ ἔχωμεν δύο ἀγάπας, ἀγάπην εἰς τὸν Θεὸν μας καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν μας. Φυσικόν μας εἶναι νὰ ἔχωμεν αὐτὰς τὰς δύο ἀγάπας, παραφύσιν εἶναι νὰ μὴ τὰς ἔχωμεν. Καὶ καθὼς ἓνα χελιδόνι χρειάζεται δύο πτέρυγας διὰ νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα, οὕτω καὶ ἡμεῖς χρειάζομεθα αὐτὰς τὰς δύο ἀγάπας, διότι χωρὶς αὐτῶν εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθῶμεν. Καὶ πρῶτον ἔχομεν χρέος νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν μας, διότι μᾶς ἐ χάρισε τόσῃν γῆν μεγάλην ἐδῶ νὰ κατοικῶμεν πρόσκαιρα, τόσας χιλιάδες φυτὰ, χόρτα, θρύσες, ποταμούς, θαλάσσας, ἀέρα, ἡμέραν, νύκτα, οὐρανόν, ἥλιον κλπ.

(Ἀκολουθεῖ)

ρειαν». (Ἡ ἀπελευθέρωσις σ. 52).

Ἐπίσης γράφουν. «Τὸ θηρίον» παριστᾷ τὴν δρατὴν ὀργάνωσιν τοῦ σατανᾶ, ἣτις ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν στοιχείων, τοῦ ἐμπορικοῦ, πολιτικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ... Σήμερον βλέπομεν τὰ τρία ταῦτα στοιχεῖα πανταχοῦ ἐκδηλούμενα... Παρατηρήσατε πῶς ταῦτα ἐκπληροῦνται κατὰ τὸν παρόντα καιρόν. «Τὸ θηρίον» (οἱ μεγάλοι ἐπιχειρηματίαι, οἱ μεγάλοι πολιτικοὶ καὶ οἱ μεγάλοι κληρικοί, συνησπισμένοι ὁμοῦ) λέγουσιν: Ὁφείλομεν νὰ ὑπεραμυνθῶμεν τῆς παρουσίας τάξεως τῶν πραγμάτων καὶ πατριωτικώτατα νὰ ὑποστηρίζωμεν ταῦτα...

Ἄς σχηματίσωμεν τὸν σύνδεσμον τῶν Ἐθνῶν καὶ τὸ διεθνὲς Δικαστήριον καὶ ἄς ἡγῶμεν οὕτω ὑποχέριον τὸν λαὸν εἰς ἡμᾶς... Οἱ αὐτοὶ τρεῖς λέγουσιν: Ὁ πόλεμος εἶναι μία ἀνάγκη καὶ διὰ τοῦτο ἐν καιρῷ εἰρήνης ὀφείλομεν νὰ προετοιμαζώμεθα πρὸς πόλεμον. Ἐν καιρῷ πολέμου λέγουσι πρὸς τοὺς νέους: Ὁφείλετε νὰ ὑποστηρίξετε πατριωτικῶς τὴν παλαιὰν τάξιν... Ὁ λαὸς ἀπέκαμεν ἐκ τῆς βαρείας φορολογίας λόγῳ τῶν ἀνοσιῶν τούτων πολέμων εἰς τοὺς ὁποίους ἐξαναγκαζόμενοι ὑπὸ τοῦ σατανικοῦ σχεδίου κατέρχονται... (Ἡ ἐπιθυμητὴ κυβέρνησις σελ. 52—54).

Διὰ τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν γράφουν: «Καὶ ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν... καθορίζεται ὑπὸ τῶν Γραφῶν ὡς ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου. Εἶναι ἡ τελευταία καὶ τελικὴ ἀπόπειρα τοῦ σατανᾶ ὅπως τελειοποιήσῃ τὴν ὀργάνωσιν του πρὸς ἀποτύφλωσιν τῶν λαῶν τῆς γῆς». (Ἀπελευθέρωσις σελ. 267 καὶ 260. πρβλ. Παρηγορία διὰ τὸν λαὸν σ. 34. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Κυρίου σ. 41 καὶ 42).

Ὅμοιως γράφουν: «Αἱ τρεῖς θεμελιώδεις διδασκαλαὶ τῆς ἱστορίας εἶναι: ἡ πτώσις, ἡ ἀπολύτρωσις καὶ ἡ ἀποκατάστασις τοῦ ἀνθρώπου... Ὁ σατανᾶς ἀπέναντι τούτων ἔθεσε τρεῖς μεγάλας πλάνας, τὴν ἀνθρωπί-

νην ἀθανασίαν, τὸν ἀντίχριστον καὶ πλάνην τινά, ἣτις εἶναι γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα πατριωτισμός, ἣτις ὅμως οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ πλάνη ἀνθρωποκτόνος ἢ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τοῦ διαβόλου». (Ἡ ἐπιθυμητὴ Κυβέρνησις σ. 53).

γ') Ἐξ ἐγερσις, κινῆματα, ἀναρχία.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι εἰς τὰ διδλία «Γραφ. μελ.» τόμ. δ' «μάχη τοῦ Ἀρμαγεδῶνος» καὶ τόμ. ζ' «τὸ τετελεσμένον μυστήριον», οἱ συγγραφεῖς αὐτῶν, ἐρμηνεύοντες κατὰ τρόπον πολὺ ἀστείον καὶ πρωτότυπον προφητείας τινάς, γράφουσιν ἱκανὰ καὶ περὶ κινήματων, ἐξεγέρσεως τοῦ λαοῦ καὶ ἀναρχίας.

Θὰ παρακαλέσωμεν τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν νὰ ἀναγνώσῃ τὰ ἐν σελ. 492—500 τοῦ δ' τόμου τῶν «Γραφ. Μελ.» διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀντιγράψωμεν πάσας τὰς πυκνοτυπωμένας ταύτας σελίδας. Ἰδοὺ ἐλάχιστα ἀποσπάσματα. Ἐν προηγουμένοις κεφαλαίοις ἐσημειώσαμεν τὸ ἔργον τῆς προπαρασκευῆς διὰ τὴν σύρραξιν τῆς πονηρᾶς ταύτης ἡμέρας· εἶδομεν τὴν διοργάνωσιν, ἐξάρτησιν καὶ ἐκγύμνασιν ἀπειραριθμῶν στρατῶν... θεωροῦντες τὰ ἑκατομύρια ταῦτα τῶν ὠπλισμένων καὶ ἐκγεγυμνασμένων πολεμιστῶν, ἐρωτῶμεν: Ποῖος ἐκ πάντων τούτων τῶν ἰσχυρῶν στρατῶν εἶναι τὸ στράτευμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἰς προφηταὶ δεικνύουσιν ὡς τὸ μέγα στράτευμα τοῦ Κυρίου; Δὲν εἶναι προφανῶς οἱ ἄγιοι, οἱ ὁποῖοι μέλλουσι νὰ ἀποτελέσωσι τὸ μέγα στράτευμα τοῦ Κυρίου τὸ ὑπὸ τῶν προφητῶν ἀναφερόμενον διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν βασιλείων τοῦ παρόντος κόσμου... (σελ. 492). Ἐρωτῶμεν λοιπόν: Ποῦ ὑπάρχει τὸ τοιοῦτον στράτευμά, τὸ ὁποῖον γενναίως θέλει ἀντιπαραταχθῇ κατὰ τῶν συντηρητικῶν δυνάμεων τῆς χριστιανωσύνης, πολιτικῶν τε καὶ ἐκκλησια-

στικῶν, καὶ παλαίσει κατὰ τῆς παρούσης αὐτῆς δυνάμεως; (σελ. 495). ... Ἄς μὴ λησμονώμεν ὅτι οἱ στρατοὶ ἐφ' ὧν θαυμάζεται ἡ προστασία των, εἶναι οἱ στρατοὶ τοῦ κοινοῦ λαοῦ· τὰ ἑκατομύρια ταῦτα τῶν ἐξησκημένων πολεμιστῶν ἔχουσι συζύγους καὶ θυγατέρας καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς... Ὅσημέρῃ τὰ στρατεύματα ταῦτα ἐλαττοῦσι τὴν πρὸς τὰς κυβερνώσας δυνάμεις ἀφωσίωσιν των, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου τὰ στρατεύματα τῶν ἐργατῶν, τοῦ οἴκοι διαμένοντος λαοῦ, ἐξερεθίζονται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ δυσχερεστοῦνται διὰ τὴν τύχην των. ... Ταῦτα πάντα εἶναι ἐνδείξεις ὅτι ἐν τῇ προσεγγιζούσῃ κρίσει τὰ ἰσχυρὰ καὶ ἐξησκημένα στρατεύματα τῆς Χριστιανωσύνης δύνανται νὰ στρέψωσι τὴν δύναμιν αὐτῶν κατὰ τῶν ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν, αἱ ὁποῖαι ἔφερον αὐτὰ εἰς τὸ εἶναι, ἀντὶ νὰ υποστηρίξωσι καὶ διαφυλάξωσι ταύτας. Ὅτι τὸ δυνατόν τούτου σκέπτονται πῶς καὶ οἱ κυβερνῶντες, μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐν Ρωσίᾳ καθ' ὃν χρόνον ἐμάστιζε τὴν χώραν ὁ λιμὸς καὶ εἶχον ἐγέρθῃ ὡς ἐκ τούτου ταραχαὶ παρὰ τῇ ὄχλῳ, τὰ κατὰ τὸν λιμὸν τοῦτον καὶ τὰς ταραχὰς ταύτας γεγονότα ἐπιμελῶς ἀπεκρύνοντο ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Ρωσικῇ στρατῷ φίλων καὶ ἀδελφῶν τοῦ λαοῦ (σελ. 496—497). ... Ταῦτα δύνανται νὰ ἐννοηθῶσιν ὅτι σημαίνουσιν ὅτι ἡ εἰς ἀναρχίαν ἐξέγερσις τῶν πληθῶν τῆς Χριστιανωσύνης θέλει εἶσθαι τόσον κτηνώδης καὶ ἀγρία ὥστε νὰ ὑπερτερῇ τὰς θαρραλότητος πασῶν τῶν ἐθνικῶν ἐπιδρομῶν, ὅσα ἦτο ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις. Ἡ δύνανται νὰ σημαίνωσιν ἐξέγερσιν τῶν λαῶν τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἀφρικῆς κατὰ τῆς Χριστιανωσύνης. (σελ. 500).

Ἀξιοσημείωτα εἶναι καὶ τὰ ἐξῆς, ἅτινα γράφουν. «Ἡ μανία τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ οἱ εἴτινες θὰ

ἐπαναστατήσωσι, θὰ ἐγερθῇ κατὰ τῶν κεφαλῶν τῶν κυβερνήσεων, αἵτινες εἶναι ἐπίσης αἱ κεφαλὰί των Ἐκκλησιῶν διὰ νὰ ἐκδικηθῶσι τὰς ἀμαρτίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ». (Γραφ. Μελ. ζ' σ. 606). Ἐπίσης ἐν σελ. 617. «Ὁ κόσμος θὰ εἶναι πλήρης ἐπαναστατικῶν δημοκρατιῶν... Αἱ δημοκρατίαι αὗται θὰ σεισθῶσιν ἐκ θεμελιῶν ὁπότεν ἡ ἀναρχία θὰ ἀρχίσῃ τὴν τρομερὰν αὐτῆς σφαγὴν τῶν τε ἀνθρώπων καὶ τῶν συστημάτων». (Πρβλ. σελ. 616, 668, 669).
(Ἀκολουθεῖ)

Λ Ο Γ Ο Ι

Ἀγίων πατέρων καὶ μεγάλων
ἀσκητῶν τῆς ἐρήμου περὶ
ψυχικῆς σωτηρίας.

Ἀποστολὴ: Γαβρ. Σταματελάτος ἀρχιμ.

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ (Τοῦ Χρυσοστόμου)

Διατὶ ἀποθνήσκουν τὰ παιδία
ἀνθρώπων τινῶν.

Τὰ τῶν πιστῶν Χριστιανῶν παιδία διὰ δύο αἰτίας ἀποθνήσκουσι νέα· πρῶτον μὲν πρὸς σωφρονισμόν καὶ ταπεινώσιν τῶν γονέων αὐτῶν, καὶ δεύτερον ἵνα τύχωσι σωτηρίας ἀποθνήσκοντα καθαρὰ καὶ ἀμόλυντα, ἐπειδὴ ἴσως ζήσουν πονηρὰν ζωὴν καὶ κολασθῶσιν, ἐὰν τοῖς ἀφήσουν οἱ γονεῖς των πλοῦτον καὶ δὲν τὸν μεταχειρισθοῦν κατὰ Θεόν, καὶ κατὰ τὴν παραγγελίαν τῶν γονέων των νὰ μοιράζων εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐλεημοσύνην· ἀπεναντίας ἐκεῖνα γίνονται κακότητα, διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς τὰ ἀρπάζει νέα ἀπὸ τὸν κόσμον διὰ νὰ μὴν κολασθοῦν.

Λέγει καὶ ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος, ὅτι δὲν ζοῦν τὰ παιδία ἀνθρώπων τινῶν, διότι οἱ γονεῖς εἶναι ἄρπαγες καὶ ἀδικοὶ, κατακρατοῦντες τὸ ξένον δίκαιον, καὶ διὰ νὰ

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΕΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΑΜΑΡΤΙΑ

Τί ἐστὶν ἁμαρτία; Ἐμαρτία ἐστὶ πά-
 ράβασις θείας ἐντολῆς, ἀθέτησις θείου νό-
 μου, ἀνταρσία καὶ βλασφημία κατὰ τοῦ
 Θεοῦ· πᾶσα κακὴ πράξις ἣτις ἀντίκειται
 εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, εἰς τὴν ἀλήθειαν, εἰς
 τὸν θεῖον νόμον, ὅστις ἐθέσπισε τὰ πρα-
 κτέα τε καὶ τὰ φρενκτέα, καὶ ἡ ὁποία ἀντί-
 κεταί εἰς τὴν ἐλευθέραν θέλησιν καὶ εἰς
 τὴν ἐλευθέραν φωνὴν τοῦ συνειδότος ἐστὶν
 ἁμαρτία· πᾶσα πράξις γενομένη πρὸς βλά-
 βην τοῦ πλησίον ἐστὶν ἁμαρτία. Ἀρχὴ ἁ-
 μαρτίας ἡ προπατορικὴ, ἡ ὁποία ἐπέφερεν

τοὺς παιδεύσῃ ὁ Θεὸς ἀποθνήσκουν τὰ παι-
 δία των νέα· καὶ ὅταν οἱ γονεῖς μετανοή-
 σουν καὶ δώσουν ὀπίσω τὸ ἀδίκως ἄρπαχθέν
 καὶ πλεόν δὲν ζητοῦν νὰ ἀδικήσουν κανέ-
 να, τότε ὁ Θεὸς χαρίζει υἱεῖαν εἰς τὰ τέ-
 κνα των καὶ δὲν ἀποθνήσκουν.

Ἦξευρε καὶ τοῦτο, ἀναγνώστα Χριστι-
 νέ μου, ὅτι ἡ ἀδικία, ἡ ἄρπαγὴ καὶ ὁ ἀνα-
 στεναγμός τοῦ ἀδικουμένου, δὲν ἀφίνει μὲ
 κανένα τρόπον νὰ ὑπάγῃ ἡ προσευχή σου,
 ἡ δέησις σου, τὸ δῶρον σου, ἡ ἐλεημοσύ-
 νη σου καὶ τὸ μνημόσυνόν σου ἔμπροσθεν
 εἰς τὸν Θεόν, διότι ἐμποδίζονται ἀπὸ τοὺς
 ἁγίους Ἀγγέλους καὶ ἀπὸ τὸν ἀδικούμε-
 νον. Διὰ τοῦτο, Χριστιανέ, δῶσε ὀπίσω τὸ
 ἄδικον ἢ τὴν κλοπὴν ὅπου ἔκαμες, διὰ νὰ
 δεχθῇ ὁ Θεὸς τὴν προσευχήν σου ὡς θυ-
 μίμα εὖσμον, καὶ νὰ ἀπολάβῃς τὸν πα-
 ράδεισον. Διότι τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται,
 δὲν συγχωρεῖται ποτὲ, ἀλλὰ θοᾶ ἔμπρο-
 σθεν τοῦ Θεοῦ, καὶ λέγει· δίκασον, Κύριε
 τοὺς ἀδικήσαντάς με· πολέμησον, Κύριε
 τοὺς πολεμήσαντάς με. Ὁ γὰρ ἀγαπῶν
 τὴν ἀδικίαν μισεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, κα-
 τὰ τὴν θεῖαν Γραφήν.

ὅλα τὰ δεινὰ, δυστυχίας τε καὶ ἀσθενείας
 καὶ δυσκολίας ἐν τῇ ζωῇ, καὶ ἐν τέλει τὸν
 τε σωματικὸν καὶ ψυχικὸν θάνατον, εἰς
 τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἡ ἁμαρτία ἀπε-
 μάκρυνε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν,
 καὶ ἐστέρησεν ἀπ' αὐτοῦ τὰ τε θεῖα καὶ
 πνευματικὰ χαρίσματα· δι' αὐτῆς ἐσκοτί-
 σθη ὁ νοῦς, καὶ διεστράφη ἡ θέλησις τοῦ
 ἀνθρώπου εἰς τὰ πονηρὰ ἔργα. Ἡ ἁμαρ-
 τία εἶναι σκότος, εἶναι ἔργον τοῦ διαβόλου,
 τοῦ ψευδούς καὶ τῆς ἀπάτης, διὰ τοῦτο
 δὲν ἔρχεται εἰς τὸ φῶς διὰ νὰ μὴ ἐλεγχθῇ
 ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας. Ἡ ἐκ τῆς
 ἁμαρτίας ἡδονή, εἶναι μικρὰ καὶ προσω-
 ρινὴ, ἀλλ' ἡ ἐξ αὐτῆς αἰσχύνη, πολυετής
 καὶ παντοτινὴ. Ἡ ἁμαρτία μικρὰς μὲν
 ἔχει τὰς ἡδονάς, μεγάλας δὲ τὰς ὁδύνας. Ἡ
 ἁμαρτία εἰσέρχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον μει-
 διῶσα, καὶ ἐξέρχεται διὰ τῆς ἐξομολογή-
 σεως κλαίουσα. Ἡ ἁμαρτία χωρίζει τὸν
 ἄνθρωπον μακρὰν τοῦ Θεοῦ ὅπου δὲν ὑ-
 πάρχει ἀνάπαυσις χαρὰ καὶ ζωὴ, ἀλλὰ
 θλίψις πόνος στενοχωρία καὶ θάνατος.

Σημειώσεις. Τὰ παρόντα ἡθικοδρησκευ-
 τικὰ ἄρθρα, τὰ δημοσιευόμενα ἐν περι-
 λήφει καὶ κατ' ἐκλογὴν ἐν τῇ «Ἀγιο-
 ρεϊτικῇ Βιβλιοθήκῃ» κατ' ἀλφαβητικὴν
 ἀκροστιχίδα, εἶναι συλλογὴ ἡμετέρων καὶ
 προῖδων τῆς μελέτης μου, ἐκ τῶν ὁποίων
 κατήρτισα ὀγκῶδες χειρόγραφον βιβλί-
 ον ἀποτελούμενον ἐξ 150 κεφαλαίων.

Συμεὼν Φιλοθεΐτης

—Ὁ Θεὸς ἔχων διὰ παντός τῆς ζωῆς
 καὶ τοῦ θανάτου τὴν ἐξουσίαν, πανταχοῦ
 δ' ἐφορῶν νυκτός καὶ ἡμέρας, ἀποβλέπει
 καὶ εἰς τὴν διάνοιαν, ἢ τὸν σκοπὸν τοῦ
 ἀνθρώπου, ἐξετάζει τὰς αἰτίας καὶ τὰ ἀ-
 ποτελέσματα, παρατηρεῖ μὴ ἡ διάθεσις
 κάμπτηται εἰς μετάνοιαν, παραχωρεῖ και-
 ρὸν ἐπανορθώσεως, ὡς γινώσκει, ἐπιφέ-
 ρει δὲ τὴν τιμωρίαν μόνον ὅταν γνωρίζῃ
 τὴν ὥραν ἀρμόδιον.

Πασχαλινὰ χρονογραφήματα ἐν ἀγίῳ Ὄρει.

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΡΑΜΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Υπὸ Ἡλίας μοναχοῦ Λαυριώτου)

Μεγάλη Παρασκευή. Ἡ κρισιμωτέρα ἡμέρα τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ ἥδη ἐγγίζει. Ὁ κρεμάσας ἐν ὕδασι τὴν γῆν, κρεμᾶται αὐτὸς ἐπὶ ξύλου! Ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς τελειότητος ὡς προβатὸν ἐπὶ σφαγὴν ἦχθη εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ παλάμη χειροθετήσας τὸν ἄνθρωπον, τὸ κατ' ἐξοχὴν κοινωνικὸν δημιουργημα τῆς φύσεως, ὡς λίαν εὐστόχως ἀπεφάνθη ὁ Κάντιος, παρὰ τοῦ ἀνθρώπου καθηλοῦται ἐν τῷ Σταυρῷ ὑποστίας τὸν ἀτιμότερον θάνατον, προωρισμένον διὰ τοὺς χειρίστους τῶν κακούργων.

Ὅλη αὕτη ἡ δραματολογία ἐπηκολούθησε μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο τὸ μυστικόν. Ὅ,τι δηλαδὴ πρὸ ὀλίγου παρηκολουθήσαμεν μὲ συντριβὴν καρδίας τοῦτο συνέβη: Σύλληψις τοῦ ἁθώου, τοῦ δικαίου, προσαγωγὴ ἐνώπιον ἐνὸς ἀδίκου καὶ παρὰ νόμου δικαστηρίου καὶ καταδίκη ὑπὸ τὰς βλασφημίας καὶ ἀνιέρους ἰαχὰς ἐνὸς μαινομένου ὄχλου καὶ ἔπειτα προσήλωσις τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἐν μέσῳ θανμαστῶν καὶ ὄντως καταπληκτικῶν θεοσημείων, οἵτινες φέρουν αὐθόρμητα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἐκατοντάρχου τὴν ἀναφώνησιν, τὴν ὁμολογίαν δηλ. ὅλων τῶν αἰώνων, «ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος».

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἡμῶν λυτρωτοῦ ἀντημέμφθη διὰ τοῦ ἀτίμου σταυρικοῦ του θανάτου, ἐνῶ ἡ ἐσχάτη κακία τῶν σταυρωσάντων αὐτὸν δὲν ἐγνώριζεν ὅρια, ἀλλ' οὕτε καὶ διέκρινεν ἵχνος ἀνθρωπισμοῦ. Ἀφοῦ κατηνάλωσεν ὁλόκληρον τὴν ζωὴν του εὐαγγελτῶν τοὺς πάντας, ἐτελεύτησε φέρον ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ἀκάνθινον στέφανον. Μόλις ἦγε τὸ 33ον ἔτος τῆς

ἡλικίας του τότε ἀπέθανε, καὶ πῶς ἀπέθανεν!! Ὅ,τι ὀδυνηρὸν δύναται νὰ ἐφεύρη τὸ ἀνθρώπινον μῖσος, τοῦτο συνῆλθεν ἐνταῦθα. Ἀπέθανεν ὑπὲρ πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδίως ὑπὲρ ἐνὸς ἐκάστου. Δὲν ἦτο ὁ Θεάνθρωπος ἀπαθὴς Στωϊκός, περιφρονήσας μετ' ὑπεροψίας τὰς βασάνους καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐπιβαλόντας αὐτῷ ταύτας. Ἡσθάνθη τὰς ἐκ τούτων ἀληθόνας εἰς αὐτοὺς τοὺς μυχοὺς τῆς ψυχῆς του. Καὶ ὅσῳ μείζων ἦτο ἡ ἀγάπη αὐτοῦ, τόσῳ μείζων ἡ σθάνθη καὶ τὸ ἄλγος, βλέπων τὸ ἔθνος αὐτοῦ, ὅπερ ἦλθε νὰ σώσῃ ἀπορρίπτον αὐτὸν μετὰ τοσαύτης περιφρονήσεως.

Μέγα Σάββατον. Τὸ ὑψηλὸν καὶ αἰώνιον δράμα ἔβαινε πρὸς τὸ τέρμα του. Ἡ τελευταία του προᾶξι εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴν πομπὴν ἐν μέσῳ βαίτων καὶ κλάδων εἰς τὴν ἄπιστον πόλιν, τὴν ἀποκτείνουσιν τοὺς προφῆτας καὶ λιθοβολοῦσαν τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν. Εἶχε παρέλθῃ ἀπὸ τὴν κρισίμον ὥραν καθ' ἣν ἠκούσθη ὁ βαθύτατος ἀνθρώπινος λυγμὸς εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν. Καὶ ἐχώρει μὲ τὴν βραδείαν τὴν ἐμπλεῶν ἐλέους καὶ φόβου πρὸς τὸν βράχον τοῦ Γολγοθᾶ τραγικώτατα. Ἐκεῖ ἐξεπλήρωσε τὴν μοῖραν ὅλων τῶν μεγάλων προσπαθειῶν, ὅλων τῶν φωτεινῶν ἐλπίδων, ὅλων τῶν δυνάμεων, εἰς τὰ ὅποια ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ διὰ τῆς μακροαίωνος ἀγωνίας καὶ τοῦ τρόμου ἐξήτησε τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν εἰς τὴν υπόσχεσιν μιᾶς βεβαιότερας γαληνιαίας εὐτυχοῦς ἐπαύριον. Ἡ ἀνθρωπότης ἐξακολουθεῖ νὰ πορεύεται τὸν Γολγοθᾶν της, διὰ μέ-

σου τριβόλων καὶ ἀκανθῶν, ὑπὸ τὰς ὕβρεις καὶ τοὺς ἐμπυσμούς τοῦ ὄχλου τοῦ αἰῶνος τούτου, ὑπὸ τὰς κουστωδίας τῆς βίας μὲ τὰ χεῖλη πικρὰ ἀπὸ τὸ ὄξος καὶ τὴν χολήν, τὴν ὁποῖαν προσφέρει ἡ ἀδιαφορία τῶν ἀνθρώπων. Σύμβολον τῆς ἀνθρωπίνης ὁδύνης ὁ Γολγοθᾶς, θὰ συγκινή πάντα. Καὶ ὁ Ἐσταυρωμένος μὲ τὸν ἀκάνθινον στέφανον καὶ τὴν χλευαστικὴν ἐπιγραφὴν θὰ εἶναι πάντοτε ἡ τελειότερα ἐνσάρκωσις τοῦ εὐγενεστεροῦ καὶ ὑψηλοτέρου αἰσθήματος τοῦ καθαγιαζόντος τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ πόνος εἶναι ὁ μέγας ἐξαγνιστὴς καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἀπορρέει πᾶν δι' ὃ δύναται νὰ καυχᾶται ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ἀνάγκη τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσότητος, ἡ ἀνάγκη κάθε ἰδανικοῦ ἀπὸ αὐτὸν ἐπήγασαν. Ἐπρεπε νὰ πονέσῃ ὁ ἄνθρωπος ἄρκετὸν διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἀνθρωποποιηθῇ. Τὰ ἀνθρώπινα πράγματα ὀφείλομεν νὰ τὰ γνωρίζωμεν ὅπως ἀγαπήσωμεν αὐτά, τὰ δὲ θεῖα, νὰ ἀγαπήσωμεν ὅπως γνωρίζωμεν αὐτά. Καὶ προσφέρει ὁ πόνος αὐτὴν τὴν ὑπέροχον ἀνταμοιβὴν ὅτι κατόπιν τῆς σκληρᾶς δοκιμασίας τοῦ φεγγοβολεῖ λαμπρότερον ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ἀνθρωπότης διὰ βημάτων ἀποφασιστικῶν προχωρεῖ εἰς τὴν ἐξευγένισιν, εἰς τὸν δεύτερον χρυσοῦν αἰῶνα καὶ καθὼς ἄριστα εἶπεν ὁ Οὐγκὼ εἰς τὸ κοινωνικόν του εὐαγγέλιον τοὺς «Ἀθλίους» ὅτι τὸ πρῶτον βῆμα τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ καταδάμασις τῆς ὕλης, τὸ δὲ δεύτερον ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἰδανικοῦ. Ἐκτοτε αἰῶνες μακροὶ παρήλθον. Αἰῶνες σκότους. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀνθρωπίνη ἐνέργεια ἔφθασε πολλάκις εἰς τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ὑπερτάτης θυσίας διὰ τὴν ἰδέαν, διὰ μίαν πίστιν, δι' ἓν ἀνώτατον ἰδανικόν.

Καὶ ἂν ὁ Γολγοθᾶς εἶναι σύμβολον τῆς ἀνθρωπίνης ὁδύνης, ὁ Σταυρὸς θὰ πα-

ραμείνῃ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἀνθρωπίνων γενεῶν μὲ τὸν αἰώνιον συμβολισμόν τῆς ὑπερτάτης θυσίας, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἡ ἀπαυδῆσασα καὶ αἰμάσσουσα ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων θὰ στρέφεται διὰ νὰ ζητῇ τὴν παρηγορίαν, τὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως, τῆς ἀναμενομένης Ἀναστάσεως, ἣτις θὰ ἐπακολουθῇ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ βαθυτάτου πόνου. Καὶ θὰ τὰ συμβολίσῃ αὐτὰ ὁ Σταυρὸς ἐφ' ὃσον ἐξ αὐτοῦ ἐπήγασεν ἡ σωτηρία, ἐξ αὐτοῦ ἀνέβλυσεν ἡ ἀγάπη. Ἰδοὺ τὸ παρήγορον μήνυμα, ὅπερ φθάνει ἀπὸ τοῦ πένθιμον κενοτάφιον τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ ἀπαντᾷ εἰς τοὺς μελαγχολικοὺς δισταγμούς τῆς καρδίας μας.

Αἰσθημα νέον αὐτὸ καὶ ἱερὸν, ἡ ἀγάπη εὐωδιάζει ἄρωμα χριστιανικὸν καὶ φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ Ναζωραίου. Ἡ ἀγάπη εἶναι ὅλη ἡ καρδιά καὶ καρδιά ὅλος ὁ ἄνθρωπος. Ὁ δυνηθεὶς νὰ διεγείρῃ τὴν ἀγάπην, εἶναι κύριος καὶ τὰ πάντα δύναται νὰ ἐπιβάλῃ. Πάντα τὰ πάθη δὲν εἶναι εἰμὴ μεταμορφώσεις αὐτῆς. Οὐδεὶς ἀνεπίδεκτος αὐτῆς, οὔτε καὶ αὐτὸς ὁ μὴδὲ ἀγαπῶν, διότι ἀγαπᾷ μόνον ἑαυτὸν ὑπὲρ πάντα. Ἀλλ' ἡ ἐντολὴ τῆς ἀγάπης δὲν ἄρκεῖ, ἐὰν δὲν ἡξεύρῃ τις νὰ τὴν ἐμπνεύσῃ. Ἡ προσπάθεια τῆς θελήσεως δὲν ἄρκεῖ, ἀπαιτεῖται καὶ τὸ θέλητρον. Καὶ τοῦτο εὗρισκετο εἰς τὸν Κύριον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀγάπη ἦτο ἡ τελευταία θέλησίς του, ἡ παραγγελία του, ἡ διαθήκη του, ἡ κληρονομία του.

Φυλάσσομεν ὁμῶς ἄρα γε, τὴν διαθήκην τοῦ θεοῦ λυτρωτοῦ; Δυστυχῶς, δὲν θὰ ἀφίσταμαι πολὺ τῆς ἀληθείας ἐὰν ἀπαντήσω ἀρνητικῶς. Τὸ τραγικὸν θέαμα ὅπερ παρουσιάζει ἡ ἀνθρωπότης, ἡ θλιβερά ὄψις τὴν ὁποῖαν ἐμφανίζει ἡ καθ' ἡμέραν ζωὴ μας, ὁ ἀτομισμός, ὁ ἄκρατος (Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 20)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ & ΕΥΠΡΑΞΙΑΣ

(Εορταζομένων τῇ κε' Ἰουλίου)

(Ἀντιγραφείσα ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 72 χειρογράφου Μηναίου τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἔτους 1756 τοῦ Καθολικοῦ τῆς ἱερᾶς Μ. Μ. Λαύρας, παρὰ τοῦ Γέροντος Παντελεήμονος μοναχοῦ, βιβλιοφύλακος αὐτῆς καὶ σταλείσα ἡμῖν πρὸς ἐκτύπωσιν).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τοῦ μυστολέκτου Προφήτου καὶ διδασκάλου ἡμῶν, τὴν φοιτητὴν ⁽¹⁾ ἐν ὕμνοις, Ὀλυμπιάδα συμφώνως, τιμῶμεν ἀξίως καὶ σὺν αὐτῇ, εὐφημοῦντες τὴν σὺν φρονῶν καὶ ἱερὰν Εὐπραξίαν ὡς τῷ Χριστῷ, δυσωπούσας τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς εὐσεβείας τὸν γόνον καὶ ἐγκαλῶπισμα, μοναζουσῶν ὡς οὖσαν, ἐν ᾧδαῖς ἐπαξίως, τιμῶμεν συμφώνως πάντες πιστοί, Εὐπραξίαν τὴν σὺν φρονῶν, ὡς δυσωπούσαν τὸν Κτίστην ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σὺ τὸν ἐπίγειον κόσμον ἐκδυσάμενη καλῶς, τὴν ἀγαθὴν μερίδα, ἐξελέξω θεόφρον, ἣν εὗρεν ἡ Μαρία καὶ πάντα εὐθύς, καταλιπούσα τὰ πρόσκαιρα, δι' ἀρετῆς ἐκομίσω τὸν νοητόν, μαργαρίτην τὸν πολύτιμον.

Δόξα, ἦχος β'.

Τὸν ὄντως ἔρωτα νυμφευσαμένη Χριστόν, αἰδοίμε Εὐπραξία, τοῦ ἐπι-

κήρου μνηστῆρος ἡρνήσω τὴν συνάφειαν· καὶ τοῖς ἐπ' ἀρεταῖς ἀγωνίσασιν αὐξουμένη, εἰς ὕψος ἀνέδραμες τελειότητος, ὡραιόψυχε πολυόλβε, ἄγαλμα μοναζουσῶν ὡς ἀληθῶς καὶ κανών. Διὸ ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ δυσωπεῖν, τῶν ἐκ πόθου σοῦ τὴν μνήμην εορταζόντων.

Καὶ νῦν, τῆς ἁγίας Ἀννης

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Σεμν(αῖς) γ)υναιξίν, ²⁾ σεμνὸν ἐξάδω μέλος. Ἰωσήφ».

ᾠδὴ α'. ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διεδεύσας

Σαρκὸς ἀσθενεῖα τὸν δυνατόν, ἐχθρὸν καταθελοῦσαι, ᾧκειώθητε τῷ Χριστῷ, ὅσαι γυναῖκες δυσωπούσαι, δύναμιν πᾶσι δοθῆναι σωτήριον.

Εἰ τρώθητε κάλλει τοῦ ἐραστοῦ, καὶ τούτου ὀπίσω, ἐκολλήθητε ψαλμικῶς, κατακολουθοῦσαι ζωηφόροις, ἵχνεσιν ὅθεν τὸν ὄφιν ἐκτείνατε.

²⁾ Τὰ ἐντὸς παρενθέσεων (αῖς γ) τέσσαρα στοιχεῖα ἀποτελοῦσι τὰ τέσσαρα τροπάρια τῆς β' ᾠδῆς, ἥτις παραλείπεται ὡς μὴ ψαλλομένη.

¹⁾ Ἡ τὴν φοιτήτριαν ὕμνοις.

Μαράνασαι πόνοις ἀσκητικοῖς, τοῦ σώματος κάλλη, ὡραιώθητε τὰς ψυχάς, καὶ Χριστῷ νυμφίῳ εἰς θαλάμους, ὡραιοτάτους σεμναὶ συνεισέλθετε.

Θεοτοκίον

Νυμφὼν ἀνεδείχθη φωτοειδής, ἡ μήτρα σου Κόρη, τοῦ δι' οἶκτον σωματικῶς, ἐκ σοῦ σαρκωθέντος καὶ τὰ πάντα, θεογνωσίας ἀκτίσι φωτίζαντος.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀφίδος

Υπερίδες τὸ κάλλος τοῦ ταπεινοῦ σώματος, καὶ τὴν παραρρέουσαν δόξαν ὄναρ λελόγισαι, ἐν ταπεινώσει δέ, Ὀλυμπιάς καὶ νηστείας, τὸν Θεὸν ἐζήτησες ἀειμακάριστε.

Νηπιάζουσα ἔτι τὸν δι' ἡμᾶς νήπιον, Λόγον ἐπὶ γῆς Εὐπραξία ἐπιδημήσαντα, πίστει ἐπόθησας, καὶ τῷ αὐτοῦ χαρακτήρι, τὴν ψυχὴν συνέδησας ἄτρεπτος μέλασα.

Απηνήρυσθε κόσμον καὶ τῆς σαρκὸς φρόνημα, καὶ δι' ἐγκρατείας καὶ πόνων Θεὸν ἐκτήσασθε, Νυμφίον ἀχραντὸν, ἐπουρανίου παστάδος, θείαν παρεχόμενον ὑμῖν εἰσοίκησιν.

Θεοτοκίον

Ιερῶν Προφητῶν σε αἱ ἱεραὶ σάλπιγγες, πάλαι προεμήνουν πύλιν φωτὸς γενήσεσθαι, καὶ τόμον ἔμψυχον, ἐν ᾧ χειρὸς ἀνευ Λόγος, ὑπὲρ λόγον ἀχραντὸν κόρη γραφήσεσθαι.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκου Κύριε

Ξεναγεῖς προθυμότατα, δῆμον ἱερῶν προσαναπαύουσα, καὶ Χριστὸν ἐν τούτῳ τέρπουσα, τὸν δι' οἶκτον ξένον χρηματίσαντα.

Ινα κάλλος τὸ ἄφραστον, τοῦ πεποθημένου ἱδῆς Νυμφίου σου, Εὐπραξία κατεμάranας, τῆς σαρκὸς τὸ κάλλος δι' ἀσκήσεως.

Νυσταγμὸν ἀπωσάμεναι, ψυχικῶν βλεφάρων κατεκοιμήσατε, τὰς κινήσεις τὰς τοῦ σώματος, ἱεραὶ παρθένοι δι' ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον

Σαρκωθέντα σε Κύριον, ἐξ ἀπειρογάμου Κόρης ποθήσασαι, εἰς ὁσμήν μύρου σου ἔδραμον, αἱ τῷ σῷ τρωθεῖσαι θείῳ ἔρωτι.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω

Εκ πηγῶν ἀρδομένη, τοῦ τὴν οἰκουμένην παγχρύσοις διδάγμασιν, ἱεροῦ ποιμένος, καταρδεύσαντος στάχυν ἐβλάστησας, ἐναρέτων πόνων, Ὀλυμπιάς δι' οὐ ἐκτρέφεις, τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.

Μακαρίαις ἐλπίσι, σοῦ τὴν παναμοίδιμον ψυχὴν νευρώσασα, καὶ τροφῇ αὐλῳ, τρεφομένη νοδὸς καθάρτητι, ἡμερῶν πλειόνων, καρτερικῶς τὴν ἀσιτείαν, Εὐπραξία ὑπήνεγκας χαίρουσα.

Νεκρωθεῖσαι τῷ κόσμῳ, ἐκκληρονομήσατε ζωὴν ἀνώλεθρον, καὶ νυμφῶνος θείου, ἡξιώθητε θεομακάριστοι, τὰς ὑμῶν λαμπάδας, τῷ τῆς ἀσκήσεως ἐλαίῳ, ἀκοιμήτους τηρήσασαι πάνσεμνοι.

Θεοτοκίον

Ο Θεοῦ Θεὸς Λόγος, μήτραν ἀπειρόγαμον θέλων κατῴκησε, καὶ βροτὸς ὡράθη, παρθενίαν τιμήσας καὶ γέννησιν ὃν ποθεῖσαι κόραι, ἀσκητικῶς καλλωπισθεῖσαι, ἡκολούθησαν τούτῳ γηθόμεναι.

ᾠδὴ ς'. Τὴν δέσιν ἐκχεῶ

Νεάζουσα, Εὐπραξία τοῖς πόνοις, προθυμῶς εὐσεβοῦς διανοίας, τὸν παλαῖδν πτερνιστὴν κατεπάτει, ἐν ἀσθενεὶ γυναικείῳ τῷ σώματι· ἐνεύρου γὰρ ταύτην Χριστός, τὴν ἡμῶν ὁ φορέσας ἀσθένειαν.

Εγκράτειαν, ταπεινώσει καρδίας, ἀγρυπνίαν εὐσυμπάθητον γνώμην, πίστιν ὀρθήν, καὶ τελείαν ἀγάπην, Ὀλυμπιάς κτησαμένη ἡ ἔνδοξος· ἐγένετο νὰς Θεοῦ, καὶ θαυμάτων πηγὴ ἀδαπάνητος.

Ξενώσασαι, ἑαυτὰς τῶν ἐν βίῳ, ἡδονῶν δι' ἐπιδόσεως πόνων, ἀσκητικῶν, τὸν εἰς γῆν καταβάντα, καὶ ἐκοσσίως σεμναὶ ξενιτεύσαντα· ἐκτήσασθε ἐν οὐρανοῖς, ξεναγοῦντα ὑμᾶς ἀξιάγαστοι.

Θεοτοκίον

Αγνείας σε, καὶ σεπτῆς παρθενίας, καθαρῶτατον κειμήλιον Κόρη, ὁ πλαστοουργός, εὐρηκῶς τοῖς σοῖς λόγοις, τὴν παναγίαν σου μήτραν κατόκησε· καὶ ἅπασαν τοῦ δυσμενοῦς, ἐξ ἀνθρώπων κακίαν ἐξώρισε.

ᾠδὴ 5'. Παῖδες Ἑβραίων

Δόξης βεούσης τὴν ἀγήρω, ἀντηλλάξαντο αἱ δσσαι προθύμως, ἥς τρυφῶσαι ἀεὶ, γηθόμεναι βοῶσιν, εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωπὼς ὑπήνεγκε τὴν στάσιν, αἰσιτίαν τε ἡμέρας ἐπὶ πλείους, Εὐπραξία Χριστῷ βοῶσα τῷ νυμφίῳ, εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μέγα σε σκεῦος θεωρήσας, θείου πνεύματος Ὀλυμπιάς πλουσίως, τῶν μεγίστων αὐτοῦ πληροῖ σε διδαγμάτων, Πατριαρχῶν ὁ μέγιστος, χρυσολόγος μακαρία.

Θεοτοκίον

Ε"λυσας μόνη τὴν κατάραν, τῆς προμήτορος τὸν πάντας εὐλογίαις, στεφανοῦντα Χριστὸν κύησας Παρθένε· ᾧ μελωδοῦμεν Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ η'. Νικηταὶ τυράννευ

Λογισμῷ παρθένε, πάθη ἀλογώτατα καθυποτάττεις, καὶ Νυμφίῳ

Λόγῳ, ἐνυμφεύθης ἁμωμος ἀγνή βοῶσα· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ ὑμῶν ἀγῶνες, τὸν τοῦ σκότους ἄρχοντα καταβαλλόντες, στέφος ἀφθοραίας, ὑμῖν προεξένησαν καὶ παρραδείσου, τὰς εἰσόδους κόραι καὶ θείαν ἀπόλαυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σταυρωθεῖσαι κόσμῳ, καὶ τῷ θείῳ ἔρωτι κατατρωθεῖσαι, γεύσει ἐνηδόνῳ, τὸν τὴν Εὐαν τρώσαντα τῆς ἐγκρατείας, ἱεραὶ παρθένοι θέλεσιν ἐτρώσατε, ἀνυμνολογοῦσαι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ιησοῦν τεκοῦσα, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου σεσαρκωμένον, τὰς παρθένους πάσας, ἐπεσπάσω ἄχραντε παρθενομήτορ· σὺν αὐταῖς βοῶσα, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ 8'. Κυρίως Θεοτόκον

Ωραῖαι τοῦ Δεσπότου, εὐλαοὶ τρυγόνες, καὶ χελιδόνες δειχθεῖσαι φιλόσεμνοι, πρὸς καλίας οὐρανίους μετεβιδάσθητε.

Συνήφθητε ταῖς ἄνω, νῦν χοροστασίαις, καὶ ἐκλεκτῶν ὁμηγύρει εὐφραίνεσθε, ὑπὲρ ἡμῶν· δυσωποῦσαι τὸν φιλοικτίρμονα.

Η μνήμη· Εὐπραξίας, καὶ Ὀλυμπιάδος, καθάπερ ἡλῖος κόσμῳ ἀνέτειλε, τὰς τῶν πιστῶν διανοίας καταφαιδρύνουσα.

Θεοτοκίον

Φωτὸς οὖσα δοχεῖον, φώτισον Παρθένε, τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, καὶ ἐξωτέρου με σκότους, ῥῦσαι πρεσβεῖαις σου.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν

Ταῖς προσευχαῖς ταῖς μυστικαῖς ἐπαγρυπνοῦσαι, καὶ ἡδυνθεῖσαι ταῖς Γραφαῖς ταῖς θεοπνεύστοις, Ὀλυμπιάς καὶ Εὐπραξία αἱ ἀοίδιμοι· ἐπ' ὧμων τὸν τοῦ Κυρίου ἦραν Σταυρόν, καὶ τούτῳ ἀκολουθοῦσαι ἀσκητικῶς, πᾶσαν πλάνην τοῦ ὄψεως, καθεῖλον κράζουσαι Χριστῷ, νυμφίε ἐπουράνιε, σὺ γενοῦ ἡμῶν στήριγμα.

Φιλοθέου Ζερβάκου Ἀρχιμ.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Τοῦ γεγονότος θαύματος ὑπὸ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐν τῇ ἐν Πάργῃ ἱερᾷ Κοινοβιακῇ Μονῇ Λογγοβάρεδας, εἰς τοὺς 125 νέους τοὺς καταδικασθέντας ὑπὸ τῶν Γερμανῶν εἰς θάνατον.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 175 τοῦ ιγ' ἔτους)

Ὁ Ἡγούμενος τῷ ὑπερῷ καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν εἰρηνικῶς κατενθουσιασμένος καὶ εὐχαριστημένος. Τοῦτο ἀναμφιβόλως εἶναι θαῦμα καὶ ὀφείλεται εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον. Ναὶ μὲν καὶ ὁ Ἡγούμενος καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς ἔκαμον ὅσον ἦτο δυνατόν τὸ χρέος των καὶ ἐπεριποιήθησαν τὸν Διοικητὴν καὶ τὸν ἐκολάκευσαν γνωρίζοντες, κατὰ τὸν σοφὸν Παροιμιαστήν, ὅτι καὶ θηρίον κολακευόμενον ἐξημεροῦται διότι καὶ ὁ Διοικητὴς καὶ κατὰ τὴν μορφήν καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν ὡμοίαζε μὲ ἄγριον θηρίον, ἀλλὰ ἡ Κυρία Θεοτόκος ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ μητέρα τοῦ πόνου, τοῦ ἐλέους, τῆς εὐσπλαγχνίας, ἡ μητέρα ἡ πνευματικὴ δλων τῶν χριστιανῶν, ἡ προστασία, ἡ ἐλπίς καὶ σωτηρία πάντων τῶν εἰς αὐτὴν προστρέχόντων καὶ ἐλπίζόντων συνεπόνεσεν

εἰς τὴν θλίψιν τῶν μητέρων καὶ τῶν συγγενῶν τῶν ἀποφασισθέντων εἰς θάνατον (διότι ὀλόκληρος ἡ νῆσος Πάρος εἶχε θυθισθῇ εἰς μεγίστην θλίψιν ἐπειδὴ ἄλλος θὰ ἔχανε τὸ παιδί του, ἄλλος τὸν ἀδελφόν του, τὸν συγγενῇ, τὸν φίλον, τὸν συμπατριώτην) εἶδε τὴν θλίψιν των, τὰ δάκρυα, ἤκουσε τοὺς ὀτεναγμούς των, ἤκουσε τὰς δεήσεις των, ἤκουσε καὶ τὴν θερμὴν παράκλησιν τῶν μοναχῶν καὶ τοῦ Ἡγουμένου τοῦ πνευματικοῦ Πατρὸς τῶν μελλοθανάτων ὅστις περισσότερον πάντων ὡς Πατὴρ πνευματικὸς ἐθλίβετο διὰ τὸν ἄδικον θάνατον τῶν πνευματικῶν του τέκνων καὶ οὕτω μετέτρεψε τὴν καρδίαν καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἀγρίου ἐκείνου καὶ αἰμοδόρου θηρίου εἰς ἡμερότητα καὶ διὰ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἰὸν αὐτῆς μεσιτείας ἐχάρισε τὴν ζωὴν καὶ τὴν σωτηρίαν εἰς 125 ψυχάς. Ἀρμόζει ἐνταῦθα τὸ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀδόμενον. «Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται ἀγνὴ παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως».

Ἦς ταῖς πρεσβείαις καὶ ἱκεσίαις σωθεῖμεν πάντες.

Δὲν πρέπει νὰ σιωπήσωμεν ἐνταῦθα

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 16)

ἐγώϊσμός, ἡ ἀχαλίνωτος κερδοσκοπία, εἰς βάρος τοῦ πλησίου καὶ ἡ συμφεροντολογία καὶ ὁ μισοβάρβαρος τοπικισμὸς τὸ γαγγραινώδες τοῦτο μίasma, ἀποτελοῦν τὰς κατ' ἐξοχὴν ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τῶν λαῶν, καὶ τῶν ἀτόμων τοῦ αἰῶνος τοῦ, ὡς καὶ τὰ πρωταρχικὰ αἷτια τῆς ἀπαθλιώσεως τοῦ κόσμου μηδὲ καὶ τοῦ ἁγίου ὄρους — δυστυχῶς — ἐξαιρουμένου.

(* Ακολουθεῖ)

καὶ τὸ ἕτερον θαῦμα τὸ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Νικολάου γενόμενον εἰς τὸ μετόχιον τῆς Μονῆς ἁγ. Νικόλαος εἰς θέσιν Μῶλος τῆς περιφερείας Ἀρχελόχου.

Ἄρα τῇ ἀναχωρήσει τῶν Ἰταλῶν ἐκ τῆς Πάρου καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Γερμανῶν, ἀξιωματικοὶ εἰδικοί μηχανικοὶ εὐρόντες ὡς κατάλληλον δι' ἀεροδρόμιον τὴν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων λεπτῶν ἀπὸ τῶν χωρίων Δραουλᾶ Μαρμάρων καὶ Τοιμπίδου πεδιάδα, εἰς θέσιν Γαλλιῶς, ἤρχισαν τὴν κατασκευὴν ἀεροδρομίου εἰς τὸ ὁποῖον ἐργάζοντο ἑκατοντάδες ἐργατῶν ἐκ Πάρου, Νάξου καὶ Ἀντιπάρου ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ ἐποπτείαν Γερμανῶν ἀξιωματικῶν μηχανικῶν καὶ στρατιωτῶν. Ἐτεροὶ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται Γερμανοὶ εἶχον ἐγκατασταθῇ εἰς τὰ ἀνωτέρω πλησίον χωρία, τινὲς καὶ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς παραλίας κείμενον μετόχιον τῆς Μονῆς, εἰς δὲ τὸ ναῖδριον τοῦ ἁγ. Νικολάου εἶχον φυλάκιον. Καὶ οἱ μὲν στρατιῶται ἐκοιμῶντο ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ὁ δὲ ἀρχιφύλαξ εἶχε τὴν κλίνην του ἐνδον τοῦ ἁγ. Βήματος ἐμπροσθεν τῆς ἁγ. Τραπεζῆς· εἰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἐκ Σμύρνης μοναχοῦ Φιλοθέου Φωτιάδου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶται εἰς τὸ ἱερὸν· ἐπειδὴ εἶναι τόπος ἅγιος καὶ ὁ ἁγ. Νικόλαος ὑὰ τὸν τιμωρήσῃ, ὁ λοχίας μετὰ θρασύτητος καὶ ἀσεβείας ἀπήντησε, ὅτι δὲν φοβεῖται τὸν Νικόλα. Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς ὅπου ἤρχισεν ἡ ἐπληρμένη ὄφρυς καὶ ἀλαζονία τῶν ὑπερηφάνων Γερμανῶν νὰ καταπίπτῃ καὶ νὰ ἡττῶνται εἰς ὅλα τὰ μέτωπα καὶ ἐντὸς τῆς Γερμανίας συνεχῶς νὰ βομβαρδίζωνται πόλεις καὶ νὰ γίνωνται πυρρκαυστοί, νὰ ὀπισθοχωροῦν καὶ νὰ ἐπιστρέφουν ἐντρομοὶ δειλοὶ καὶ κατησχυμένοι, καὶ τότε ἐστα-

μάτησαν τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀεροδρομίου καὶ ἤρχισαν νὰ ἀχρηστεύουν τὰ πολεμικὰ ὕλικά των. Τοῦτο πληροφορηθέντες ὁ τε ἡγούμενος καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Λογγοβάρδας ἐκάλεσαν τὸν τότε διοικητὴν εἰς τὴν Μονὴν νὰ τὸν φιλοξενήσουν δῆθεν, ἀλλ' ὁ σκοπὸς των κυρίως ἦτο νὰ τὸν παρακαλέσουν, ἐπειδὴ εἰς τὸ Μετόχιον τῆς Μονῆς, εἰς μίαν αἵθουσαν ἰσόγειον εἶχον ἀρκετὴν ποσότητα πυρομαχικῶν, ὀλμων, χειροβομβίδων, πολυβόλων, σφαίρων κλπ. εἰς δὲ τὸν ἔξω τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Νικολάου μικρὸν χεῖμαρρον καὶ εἰς ἀπόστασιν τοῦ Μετοχίου 50 - 60 μέτρων εἶχον τοποθετήσῃ 180 περίπου βόμβας μεγάλης καταστροφῆς, νὰ μὴ τὰ ἀχρηστεύσουν, ἀλλὰ νὰ τὰ ρίψουν εἰς τὸν θυτὸν τῆς θαλάσσης ἢ νὰ τὰ μεταφέρουν μακρὰν τοῦ Μετοχίου καὶ ἀχρηστεύσουν διὰ νὰ μὴ κρημνισθῇ ὁ ναὸς καὶ τὸ Μετόχιον. Ἀλλ' ὁ διοικητῆς καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ δὲν ἐδέχθησαν τὴν παράκλησιν τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς καὶ προφασίζόμενοι διαφόρους προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις συνεβούλευσαν τὸν ἡγούμενον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς νὰ μεταφέρουν τὰ ζῶα καὶ πράγματα των ὅσα εἶχον μακρὰν 1200 μέτρα. Μὴ δυνάμενοι νὰ τοὺς πείσουν ὁ ἡγούμενος καὶ οἱ ἀδελφοί, ἔρριψαν τὰς ἐλπίδας των εἰς τὸν Θεὸν πρῶτον καὶ ἔπειτα εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ τὸν ἅγιον Νικόλαον, τὸν ὁποῖον παρεκάλουν νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὸν Θεὸν διὰ νὰ ματαιώσῃ τὰς βουλὰς τῶν ἀνόμων καὶ φυλάξῃ τὸν ναόν του καὶ τὸ Μετόχιον καὶ δὲν ἀπέτυχον τῆς ἐλπίδος.

Νύκτα τινὰ οἱ Γερμανοὶ ἀπατηθέντες ἀπὸ νεανίαν τινὰ ὅστις τοῖς εἶπεν, ὅτι εἰς τὸ ὀπισθεν ἄκρον τῆς Πάρου

ἔφθασαν πολλὰ Ἀγγλικά μεταγωγικά συνοδευόμενα καὶ ἀπὸ πολλὰ πολεμικά σκάφη καὶ βγάζουν ἀγῆματα, θὰ καταφθάσουν δὲ καὶ σμήνη ἀεροπλάνων, πτοηθέντες καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι ἤρπασαν προχείρως ὅ,τι ἡδύνατο νὰ κρατήσουν καὶ κατελθόντες ἐκ τῶν χωρίων καὶ τοῦ ἀεροδρομίου, εἰσῆλθον εἰς τὰ πλοῖον τοῦ ἁγίου Νικολάου ἡγκυροβολημένα πλοῖα τῶν ἑτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν, ἀφίσαντες ἔξω τὸν λοχίαν ἀρχιφύλακα τοῦ φυλακίου, ὅστις ἔλεγεν ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει ἁγίους καὶ δὲν φοβεῖται τὸν Νικόλα, νὰ θέσῃ πῦρ εἰς τὸ Μετόχιον νὰ ἀχρηστεύσῃ τὰ πυρομαχικά καὶ ἓνα ἀξιωματικὸν διὰ νὰ θέσῃ πῦρ εἰς τὰς βόμβας· καὶ ἀφοῦ θέσῃ πρῶτον ὁ ἀρχιφύλαξ εἰς τὸ Μετόχιον νὰ περάσῃ ὅπου θὰ τὸν ἐπερίμενεν ὁ ἀξιωματικὸς νὰ θέσουν καὶ εἰς τὰς βόμβας καὶ κατόπιν νὰ εἰσέλθουν εἰς μίαν μικρὰν λέμβον, τὴν ὁποίαν εἶχον ἐπὶ τούτῳ καὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ πλοῖα, τὰ ὅποια θὰ τοὺς ἀνέμενον εἰς τὸ ὅπισθεν τοῦ ἀντικεφαλίου ὄρους. Κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ εὐρέθη εἰς τὸ Μετόχιον ὁ ἀνωτέρω μοναχὸς Φιλόθεος, ὅστις ἰδὼν τὸν ἀρχιφύλακα ἑτοιμον νὰ θέσῃ πῦρ τρέχει, τὸν πλησιάζει, τὸν παρακαλεῖ, τὸν ἱκετεύει νὰ μὴ κάμῃ τοιαύτην ζημίαν χωρὶς νὰ ὠφελῇ τι, ἀλλ' αὐτὸς ὁ μικρὸς ἦτο ἀδυσώπητος, ἐπέμεινε καὶ διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν μοναχὸν κατεβίβασε τὸ ὄπλον τοῦ καὶ τὸν ἐκτύπησε δυνατὰ διὰ τοῦ ὑποκοπάνου εἰς τὸν μηρόν· ὁ μοναχὸς ἐκ τοῦ κτυπήματος ἐπόνεσε καὶ στοχασθεὶς, ὅτι καὶ ἐὰν ἀπεμακρύνετο πάλιν θὰ ἐκινδύνευε, ἀρπάσας μίαν χειροβομβίδα ἣν ἔφερεν ὁ γερμανὸς εἰς τὴν ζώνην του, τῇ ἔδωσεν ἀστραπιαίως δύο κτυπήματα εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν ἔρριψε χαμαί, ἀρπά-

σας δὲ τὸ ὄπλον τοῦ ἔτρεξε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν ὅστις ἰδὼν τὸν μοναχὸν μὲ τὸ ὄπλον νὰ τρέχῃ κατ' ἐπάνω του φοβηθεὶς ἐτράπη εἰς ἄτακτον φυγὴν. Ἐπιστραφεὶς ὁ μοναχὸς νὰ ἰδῇ τί ἀπέγινεν ὁ λοχίας τὸν εἶδεν ὅτι εἶχε συνελθεῖ καὶ μὲ δεμένην καὶ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν τοῦ ἔφυγε πρὸς τὴν λέμβον καὶ εἰσελθόντες ἀμφότεροι ἔφυγον πρὸς τὰ πλοῖα, καὶ τὰ ὅποια ὡς ἐπληροφορήθημεν ἔξω τῆς νήσου Χίου βομβαρδισθέντα ὑπὸ ἀεροπλάνων ἐβυθίσθησαν αὐτανδρα. Τοιουτοτρόπως ἐσώθη ὁ ναὸς τοῦ ἁγ. Νικολάου, τὸ μετόχιον καὶ τὰ τρία χωρία τὰ εὐρισκόμενα ὅχι πολλὴ μακρὰν τοῦ μετοχίου καὶ τὰ ὅποια ἐκ τῆς ταυτοχρόνου ἐκκρήξεως 180 μεγάλων βομβῶν, αἱ οἰκίαι θὰ ἐκρημνίζοντο καὶ θὰ μετεβάλλοντο εἰς τάφους τῶν ἐν αὐταῖς οἰκούντων. Τοιουτοτρόπως ὁ ἁγ. Νικόλαος τιμωρεῖ καὶ παιδεύει τοὺς ὑπερηφάνους, τοὺς θρασεῖς καὶ αὐθάδεις οὐ μόνον ζῶν, ὅπως ἐπαίδευσεν τὸν Ἀρειὸν ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον, ὡς τὸν ἀσεβῆ, παράφρονα καὶ αἰρετικὸν διαμαρτυρόμενον γερμανδόν. Ὅστις ἡγνόνησεν ὅτι δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ὅτι θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ... καὶ τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος. Ἐκεῖνος, ὅστις ἔδωκε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀνδρείαν καὶ μεγαλοφυχίαν εἰς τὸν μοναχὸν ἦτο ὁ ἁγ. Νικόλαος, ὅστις διέσωσε τὸν ἱ. ναὸν του, τὸ μετόχιον, τὸν εὐλαβῆ μοναχὸν καὶ τοὺς χριστιανοὺς τῶν χωρίων, οἵτινες εὐλαβοῦνται τὸν ἅγιον, ἐτιμώρησε δὲ τὸν ἀσεβῆ καὶ παράνομον λοχίαν καὶ τὸν ἐδίδαξεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ φοβῇται τὸν ἁγ. Νικόλαον.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ Εὐαγγελιστοῦ, ἦν ἐ-
φανέρωσεν αὐτῷ ὁ Κύριος ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ περὶ τῆς
Δευτέρας αὐτοῦ Παρουσίας καὶ ἐσχάτης ἐλεύσεως
καὶ συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Δέσποτα εὐλόγησον,

Μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ, ὄντων ἡμῶν τῶν Ἀποστό-
λων ἐν Ἱεροσολύμοις, παραγέγονα ἐγὼ Ἰω-
άννης μόνος ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ, ἔνθα
καὶ τὴν ἄχραντον αὐτοῦ Θεότητα ὑπέδειξεν
ἡμῖν. Ἐν γὰρ τῷ ὄρει ἐκείνῃ ἔδειξεν ἡ-
μῖν τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ μὴ δυνάμενοι θε-
ωρῆσαι ἐπέσαμεν ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τῆς
γῆς. Ἀνελθόντος μου δὲ ἐν τῷ ὄρει ἐκεί-
νῃ καὶ ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν τοῖς ὀ-
φθαλμοῖς μου καὶ τὰς χεῖρας μου ἐκπετά-
σας λέγων· Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ ὁ καταξι-
ώσας με δοῦλόν σου γενέσθαι εἰσάκουσον
τῆς φωνῆς μου καὶ δίδαξόν με περὶ τῆς
ἐλεύσεώς σου ὅταν μέλλεις ἔρχεσθαι ἐπὶ
τῆς γῆς. Τί μέλλει γίνεσθαι ὁ οὐρανὸς καὶ
ἡ γῆ καὶ ἡ σελήνη καὶ πάντα τὰ μέλλοντα
γενέσθαι ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις. Ἀπο-
κάλυψόν μοι Κύριε πάντα, θαρρῶ γὰρ ὅτι
ὕπακούεις τοῦ δούλου σου. Καὶ ποιήσας ἡ-
μέρας ἑπτὰ νηστεύων καὶ προσευχόμενος,
καὶ ἰδοὺ νεφέλη φωτὸς ἤρπασέ με ἀπὸ τοῦ
ὄρους καὶ παρέστησέ με πρὸ προσώπου
Κυρίου τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἤκουσα φωνῆς λε-
γούσης μοι· ἀνάβλεψον καὶ γινῶθι μοι· καὶ
ἀναβλέψας εἶδον ἄνεωγμένον τὸν οὐρανὸν
καὶ ἤρχετο ἀπὸ τῶν ἔνδοθεν τοῦ οὐρανοῦ
ὁμίη ἀρωμάτων εὐωδίας πολλῆς καὶ εἶδον
φωτοχυσίαν σφόδρα τοῦ ἡλίου φωτεινότε-
ραν καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· θε-
ώρησον δίκαιε Ἰωάννη, καὶ ἀνατείνας τοὺς
ὀφθαλμούς μου εἶδον βιβλίον κείμενον, ὡς

νομίζειν με ἑπτὰ ὁρέων τὸ πάχος, τὸ δὲ
μήκος αὐτοῦ νοῦς ἀνθρώπου οὐ δύναται κα-
ταλαβεῖν, ἔχον σφραγίδας ἑπτὰ καὶ εἶπον.
Κύριε εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου καὶ ἀ-
ποκάλυψόν μοι· τί εἰσι γεγραμμένα ἐν τῷ
βιβλίῳ τούτῳ· ὁ δὲ λέγει μοι· τὸ βιβλίον
ὁ ἑώρακας, Ἰωάννη, εἰσὶ γεγραμμένα τὰ ἐν
τῷ οὐρανῷ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς τὰ ἐν
τῇ ἀβύσσῳ καὶ πάσης φυλῆς ἀνθρώπου.
Καὶ εἶπον, Κύριε καὶ πότε μέλλουσι γί-
νεσθαι ταῦτα; καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης
μοι· Ἀκουσον δίκαιε Ἰωάννη· μέλλουσιν
ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις γενέσθαι πλησμο-
νὴ σίτου καὶ οἴνου ἢ οὐ γέγονεν ἐπὶ τῆς
γῆς καὶ ὅταν ἔλθωσιν οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι τό-
τε ὁ στάχυς τοῦ σίτου ἐκφύει χινίκην σί-
του καὶ ὁ ἀγκῶν τοῦ κλήματος ἐκφύει χι-
λίους βότρυας καὶ ὁ βότρυς ἐκφύει ἡμιστά-
μνου οἴνου. Καὶ πάλιν εἶπον. Κύριε καὶ
ἀπὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν; καὶ εἶπέ μοι·
τοῦ ἑπερχομένου καιροῦ οὐ μὴ εὐρεθῇ ἐπὶ
τῆς γῆς εἰμὴ ἡμιχίνικον σίτου καὶ ἡμι-
στάμνου οἴνου. Καὶ πάλιν εἶπον, καὶ ἀπὸ
τότε ¹⁾ Κύριε τί μέλλεις ποιεῖν; καὶ ἤκου-
σα φωνῆς λεγούσης μοι· ἀκουσον δίκαιε Ἰω-
άννη καὶ γινῶθι. Τότε φανήσεται ὁ ἀρνη-
τὴς καὶ ἐξωρισμένος ὁ λεγόμενος ἀντίχρι-
στος· καὶ πάλιν εἶπον, Κύριε καὶ ἀπὸ τό-
τε τί μέλλεις ποιεῖν; Κύριε ἀποκάλυψόν
μοι ποταπὸς ἐστὶ τῇ εἰδέᾳ. Καὶ ἤκουσα
φωνῆς λεγούσης μοι· ἀκουσον δίκαιε Ἰω-
άννη· τὸ εἶδος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ζοφώ-

1) Τὸ ἀπὸ τότε κεῖται ἀντὶ τοῦ ἔπειτα.

δες, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὥσει βέ-
 λη, αἱ ὀφρύες αὐτοῦ ὥσει ἄστρου, οἱ ὀ-
 φθαλμοὶ αὐτοῦ ὥς λέοντος, οἱ ὀδόντες αὐ-
 τοῦ ὥσει ἄγρου, οἱ ὀνυχες αὐτοῦ ὥς δρέπα-
 να, οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἕως δύο σπιθαμῶν
 καὶ ἐν τῇ μετώπῳ αὐτοῦ γράφει ἀντίχρι-
 στος. Καὶ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθήσεται
 καὶ πάλιν ἕως τοῦ ἔδου καταβιβασθήσεται,
 ποιῶν φαντασίας. Τότε ποιήσω τὸν οὐρα-
 νὸν χαλκοῦν, ἵνα μὴ δρόσον ἐπάγῃ ἐπὶ τῆς
 γῆς καὶ κρύψῃ τὰς νεφέλας εἰς τὰ ἔσχατα
 τῆς γῆς, ἵνα μὴ θρέξῃ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ
 καταστελῶ τὸ κέρας τῶν ἀνέμων, ἵνα μὴ ἄ-
 νεμος φυσήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπον πάλιν,
 Κύριε πόσα ἔτη μέλλεις ποιεῖν οὕτως;
 καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι: Ἰωάννη.
 τρία ἔτη ἔσονται καὶ μῆνας ἕξ καὶ ποιή-
 σω τὰ τρία ἔτη ὥσε! μῆνας τρεῖς, καὶ ποι-
 ῆσω τοὺς τρεῖς μῆνας ὡς τρεῖς ἡμέρας καὶ
 τὰς τρεῖς ἡμέρας ὡς τρεῖς ὥρας, καθὼς
 προεῖπεν ὁ προφήτης Δαβὶδ: τὸν θρόνον
 αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν κατέρραξας, ἐσμίκρυνας
 τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου αὐτοῦ, κατέχεας
 αὐτῷ αἰσχύνην. Καὶ τότε ἀποστελῶ Ἐνώχ
 καὶ Ἡλίαν πρὸς ἔλεγχον αὐτοῦ καὶ ἀπο-
 δεῖξουσιν αὐτὸν ψεύστην καὶ πλάνον, καὶ
 τότε ἀνελεῖ αὐτοὺς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον αὐ-
 τοῦ, καθὼς εἶπεν ὁ προφήτης Δαβὶδ: τότε
 ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μό-
 σχους. Καὶ πάλιν εἶπον. Κύριέ μου καὶ ἀ-
 πὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν; καὶ ἤκουσα φω-
 νῆς λεγούσης μοι: ἀκουσον δίκαιε Ἰωάννη
 καὶ γινώθι. Ἀπὸ τότε οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος
 ζῶν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶν πετεινὸν τοῦ
 οὐρανοῦ καὶ πᾶν κτῆνος καὶ πᾶν ἔρπετόν
 τελευτήσουσι· καὶ τότε ἀποστελῶ τοὺς ἀρ-
 χιστρατήγους μου καὶ ἀροῦσι τὰ κέρατα
 τοῦ κριοῦ τὰ κείμενα ἐπὶ τὴν νεφέλην καὶ
 ἐξεέλθουσιν ἐξ οὐρανοῦ καὶ σαλπῖσει Μιχα-
 ῆλ καὶ Γαβριήλ μετὰ τῶν κεράτων ἐκείνων,
 καθὼς εἶπεν ὁ προφήτης Δαβὶδ: ἐν φωνῇ
 σάλπιγγος κερατίνης, καὶ ἀκουσθήσεται ἡ

φωνὴ ἐκείνη ἀπὸ περάτων ἕως περάτων
 τῆς οἰκουμένης, καὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς ἐκεί-
 νης σαλευθήσεται πᾶσα ἡ γῆ, καθὼς προ-
 εῖπεν ὁ προφήτης, καὶ ἐπὶ τὴν φωνὴν τοῦ
 στρουθίου πᾶσα βοτάνη ἀναστήσεται, του-
 τέστι πᾶσα φύσις ἀνθρωπίνῃ ἀπὸ περάτων
 ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης. Καὶ πάλιν
 εἶπον, Κύριέ μου καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλεις
 ποιεῖν; οἱ ἀποθανόντες μέχρι τῆς συντελεί-
 ας ποταποὶ ἀναστήσονται; ὅτι οἱ μὲν ἀπέ-
 θανον ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐκείνων, οἱ δὲ ἐγ-
 γὺς τῆς συντελείας· ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει
 ποταποὶ ἀναστήσονται; Καὶ ἤκουσα φωνῆς
 λεγούσης μοι. Ἰωάννη, πᾶσα φύσις ἀνθρώ-
 πων τριακονταετῆς ἀναστήσεται. Καὶ εἶ-
 πον· Κύριε, ἄρσεν καὶ θῆλυ τελευτῶσι, καὶ
 καὶ ἄλλοι θρέφη καὶ ἄλλοι νεώτεροι· ἐν τῇ
 ἀναστάσει ποταποὶ ἀναστήσονται; Καὶ ἤ-
 κουσα φωνῆς λεγούσης μοι. Ἰωάννη, ὥ-
 σπερ αἱ μέλισσαι οὐ διαφέρει ἡ μία τῆς ἄλ-
 λης, ἀλλ' εἰσὶν ὅλαι ὁμοῦ καὶ ὅλαι μιᾶς
 εἰδέας, οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀναστάσει. Ἐκεῖ
 γὰρ οὐκ ἔστι ξανθὸς ἢ πυρρὸς ἢ μέλας ἢ αἰ-
 θίοφ ἢ διαφέρων πρόσωπον πρὸς πρόσωπον,
 ἀλλὰ πάντες μιᾶς εἰδέας καὶ μιᾶς ἡλικίας
 στήσονται. Οἱ μὲν γὰρ ἁμαρτωλοὶ εἰσὶ ζοφώ-
 δεις, οἱ δὲ δίκαιοι λάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος.

Καὶ πάλιν εἶπον. Κύριε, ἔστιν ἵνα γνω-
 ρίσῃ ἀδελφὸς ἀδελφὸν ἢ πατὴρ τὸ ἴδιον
 τέκνον; ἢ ἔστιν ἐνθύμησις τῶν ὧδε; Καὶ
 ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἀκουσον Ἰω-
 ἄννη, καθὼς προεῖπεν ὁ προφήτης Δαβὶδ,
 ἐμνήσθην ὅτι χροὺς ἔσμεν, ἄνθρωπος ὥσει
 χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὥσει ἄνθος τοῦ ἀ-
 γροῦ οὕτως ἐξανθήσεται· ὅτι πνεῦμα διήλθεν
 ἐν αὐτῷ καὶ οὐχ ὑπάρξει καὶ οὐκ ἐπιγνώ-
 σεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ. Καὶ πάλιν εἶ-
 πον, ἐξελεῖσεται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ ἐ-
 πιστρέφει εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ...

Σημ. Ἐνταῦθα λείπουσι φύλλα τοῦ κώ-
 δικο. Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ τυχόν ἐ-
 χοντες τὴν παροῦσαν ἀποκάλυψιν τοῦ
 Ἰωάννου πλήρη ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις
 των, ἵνα δημοσιεύωσι τὸ ὑπόλοιπον ταύ-
 της ἐν συνεχείᾳ.

Γ. Παντελεήμων Λαυριώτης.

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΡΥΤΣΗΣ ΕΥΛΟΓΙΟΥ (ΚΟΥΡΙΛΛΑ) ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

ΠΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 185 τοῦ ιγ' ἔτους.)

Καὶ πῶς ἡμπορεῖ ν' ἀποβάλῃ τὰς φυσικὰς ἐξεις εἰς νέος τῆς ἐποχῆς μας, ἅγιε γέροντα, καὶ νὰ τραπῇ ἀμέσως εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀγιότητος, ἣν ὑμεῖς ἐπαγγέλλεσθε; Αὐτό, ἰατρε μου, εἶναι θεδαίως τὸ δυσκολώτερον πρᾶγμα εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, καὶ ἡ τοιαύτη πνευματικὴ μεταμόρφωσις ἐξαρτᾶται πρὸ παντὸς μὲν ἀπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ προσερχομένου, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν ἱκανότητα τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς, ὅστις εἶναι ὁ ἡγούμενος ἢ ὁ γέροντας. Βεβαίως ἔχει νὰ κάμῃ καὶ ἡ ἡλικία· διότι ἐκ νεότητος τελεσφορώτερον διδάσκεται ἡ ἀρετὴ ὅπως καὶ τὰ γράμματα· τοῦ νέου ἡ καρδιά εἶναι ἀγραφὸς χάρτης καὶ δέχεται ἀνεξίτηλα τὰ πρῶτα χαράγματα, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς εἶπεν: «ἄφετε τὰ παῖδια ἔλθεῖν πρὸς με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά, τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», καὶ ὁ ἅγιος Σάββας ὁ ἡγιασμένος, ὁ πληρώσας μοναστήρια τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου, ὁκταετὴς προσῆλθεν εἰς τὴν Μονὴν. "Αὐμ ἐνηλικιωθῇ εἰς τὰς κακὰς τοῦ πλάνου κόσμου συνήθεας, εὐκολα δὲν ἀποβάλλει αὐτάς· «φύσιν γὰρ πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾶδιον». Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ καταλληλοτέρα ἡλικία διὰ τὴν προσέλευσιν εἰς τὴν Μονὴν εἶναι ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία, ὅτε καὶ τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα εἶναι λίαν ζωηρὰ εἰς τὸν νέον, καὶ ἀρχεται νὰ ἐνεργῇ ἐνσυνειδήτως καὶ νὰ σκέπτηται ὀρίμως.

Καὶ ποῦ γινώριζεις, γέροντά μου, τί κρῖναι εἰς τὴν καρδίαν ὁ προσευχόμενος; διότι ἀκούομεν καθεκάστην τὰ ἀνδραγαθῆ-

ματα πολλῶν νέων, οἵτινες ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν ἀπλοϊκότητα τῶν γερόντων, καὶ ἀπογυμνώσαντες αὐτοὺς διάγουσι βίον ἐκλυτον ἐν τῇ κοινῶνι ἀναλώμασιν ἱεροῖς.

Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος εἶναι μυστήριον· ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν τὸ μέσον ν' ἀποκαλύψωμεν τὸ μυστήριον τοῦτο. Ἀμέσως θὰ παραπέμψωμεν τὸν νέον εἰς ἔμπειρον πνευματικόν, ὅστις θὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ κρύφια τῆς καρδίας αὐτοῦ· αὐτὸς εἶναι ἄριστος ψυχολόγος καὶ θὰ τοῦ κάμῃ τελείαν ψυχανάλυσιν διὰ γενικῆς ἐξομολογήσεως, ἔχει ἕνα θαυματουργὸν κλειδί, ὅπου ἀνοίγει καὶ τὴν σκληροτέραν καρδίαν καὶ ἀναγκάζει τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐξαγορεύσῃ ἐκεῖνα ὅπου ποτὲ δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἀποκαλύψῃ οὔτε εἰς τὸν καλλίτερον φίλον τού· ἔχομεν τὸν ὄνομα· στὸν παπᾶ Σάββαν εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ἰωαννοῦ, ἀγιώτατον πνευματικόν. Ἡ γ ἐ ν ι κ ἡ ἔ ξ ο μ ο λ ο γ ῆ σ ι ς ε ἵ ν α ι ἡ τ ε λ ε ι α κ ᾶ θ α ρ σ ι ς, ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς νέας πλέον γίνεται νέος ἄνθρωπος, ἀρχίζει νὰ σκέπτηται, νὰ ἐξετάζῃ τὸν βίον του, καὶ νὰ ρυθμίζῃ τὰς πράξεις του συμφώνως πρὸς τὸν εὐαγγελικὸν νόμον.

Αὐτὰ εἶναι ὥραία πράγματα γέροντά μου ὅπου μοῦ λέγετε, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν ἀγράμματα καὶ ἀκατάρτιστα παιδία νὰ γνωρίζωσι τὸν εὐαγγελικὸν νόμον καὶ νὰ διαδίδωσι τόσογ ταχέως μίαν νέαν ὁλὴν πνευματικὴν ὁδόν, καὶ δὴ εἶναι ἐκ κακῆς ἀνατροφῆς κακομαθημένα. Ἐνθυμοῦμαι τὸν Πλάτωνα, ὅστις κάπου γράφει, ὅτι ὁ ἀνεξέταστος βίος ἀβίωτος, ἀλλ' ἡ τοῦ βίου ἐξέτασις, ἣν ὑμεῖς συνιστᾶτε εἰς τὸν νέον εἶναι αὐτόχρημα φιλοσοφία· πῶς λοι-

πὸν νὰ πιστεύσω, ὅτι δύναται τις νὰ πράξῃ τοῦτο ἄνευ ἐγκυκλοπαιδικῆς τοῦλάχιστον μορφώσεως; ἄλλως ὑπάρχουσι τόσα πράγματα λεπτά καὶ δυσνόητα εἰς τὴν θρησκείαν, ὥστε νὰ κινδυνεύῃ ὁ ἀπλοϊκὸς καὶ ἀμαθὴς νὰ πλανηθῇ κάθε ὥρα καὶ στιγμή· καὶ ἔχει πολὺ δίκαιον ὁ Μηνιάτης λέγων, ὅτι ἀπαίδευτος ἄνθρωπος καὶ ὀρθόδοξος εἶναι σχῆμα δξύμωρον.

Εἶναι πολὺ σωστά αὐτὰ ὅπου λέγετε, κύριε ἱατρί, καὶ σὰς συγχαίρω διότι ἔχετε διαβάσει καὶ τὸν Μηνιάτην, τὸν μεγαλύτερον μετὰ τὴν ἄλωσιν ἐκκλησιαστικὸν ῥήτορα, καὶ δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς παραδίδομεν τὸν νέον ὑπὸ κηδεμόνα, τὸν πνευματικὸν πατέρα, ὅστις ὀφείλει πρὸ παντὸς νὰ τὸν διδάσκῃ γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν· ἔπειτα ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τὰς ἐκτεταμένας προσευχὰς καὶ ἀγρυπνίας εἶναι αὐτὸ τοῦτο σχολεῖον· διότι μάλιστα μάθη ἀνάγνωσιν ὁ νέος ἀμέσως εἰσάγεται εἰς τὸν ναὸν καὶ δὴ τὰ παρεκκλήσια, διαδίδει τὰς Ὁρας καὶ τὸ Ψαλτήριον, ἔπειτα κανοναρχεῖ, καὶ τελευταῖα δάξει καὶ ἀναγνώσεις. Τοιουτοτρόπως εἰς ἓν ἔτος ἀνεπαισθήτως μανθάνει ν' ἀναγινώσκῃ τὰ γράμματα τῆς Ἐκκλησίας καλλίτερα ἀπὸ τοὺς δικούς σας γυμνασιόπαιδας. Συγχρόνως εἰσάγομεν αὐτὸν εἰς τὰ πᾶτερικὰ ἥτοι παραδίδομεν εἰς αὐτὸν τὴν φιλολογίαν τῶν μεγάλων διδασκάλων τοῦ μοναχικοῦ βίου ἔπειτα καὶ τῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ προπαίδεια τοῦ δοκίμου εἶναι ἡ λεγομένη Κ λ ι μ α ξ Ἰ ω ἄ ν ν ο υ τοῦ Σ ι ν α ῖ τ ο υ, ἥτις διὰ 30 λόγων ἢ θαυμάσιων ἀναβιβάζει αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανὸν διδάσκουσα τὰς πρώτας καὶ θεμελιώδεις τοῦ νέου βίου ἀρχάς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγχειρίδια ὑπάρχουσιν. Ἐκεῖνο δ' ὅπερ ἀνάπτει τὴν φλόγα τῆς πίστεως καὶ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης εἰς τὴν καρδίαν τοῦ δοκίμου εἶναι τὰ Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι α, ἥτοι οἱ βίοι τῶν ἁγίων, οἵτινες

προβάλλονται αὐτῷ εἰς μίμησιν, καὶ ἡ Ἀμ α ρ τ ω λ ὼ ν σ ω τ η ρ ῖ α, ἥτοι διηγῆσαι θαυμάτων τῆς Παναγίας· τὰς ἀναγνώσεις τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς τραπέζης, ἐν ἣ ἑνῷ οἱ ἀδελφοὶ ἐσθίουσιν, ὁ διαδαστὴς ἀναγινώσκει τὸν βίον τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας, θεωρεῖ ὁ εὐλαβὴς δόκιμος ὡς πνευματικὸν τῶν ἐδεσμάτων καρύκειμα καὶ ὑψίστην πνευματικὴν τρυφὴν καὶ ἀπόλαυσιν. Δὲν ἀρκοῦσι ταῦτα· ἐπιτάσσεται καὶ ἐν τῷ κελλίῳ μετὰ τὴν διεκπεραίωσιν τῆς ὑπηρεσίας 2—3 ὥρας περικόπτων ἀπὸ τοῦ ὕπνου νὰ κάμῃ ἀνάγνωσιν, ἥς τὸ ποσὸν ὀρίζεται αὐτῷ ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου. Αὐτὰ εἶναι τὰ μαθήματα τῆς π ρ ὶ τ η ς τ ᾶ ξ ε ω ς, ἅπερ διὰ ἀρκοῦσι 2—3 ἔτη, τὰ ἔτη τῆς δοκιμασίας, καὶ πρὸς τοῦτοις ἐνίοτε κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ γέροντος δίδονται αὐτῷ καὶ τὸ Λαυσαϊκὸν καὶ τὸ Λειμωνάριον πρὸς ἀνάγνωσιν, Ἀλλὰ τὰς ἀναγνώσεις ταύτας δύναται, πάτερ, ὁ νέος νὰ κάμῃ καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς του, τίς ἢ ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείπῃ αὐτὸν καὶ τὴν τῶν γονέων θαλπυρὴν καὶ τὴν αὐστηράν αὐτῶν κηδεμονίαν, στερούμενος ἅμα καὶ τῶν θεμιτῶν τοῦ βίου ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀπολαύσεων; καὶ ἐννοῶ ἀπολαύσεις τὰς ἐκ τοῦ συζυγικοῦ βίου, τὰς ἐκ τῶν διαφόρων θαυμάτων, τὰς ἐκ τῶν διαλέξεων καὶ τῆς ὠραίας εὐρωπᾶϊκῆς χορῳδίας καὶ ἐν γένει τὰς ἐκ παντοίας συναναστροφῆς προερχομένας καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ τελειοποίησιν συντείνουσας· διότι μὴ ἄγνοεῖς, ὅτι ἀφοῦ, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, «κοινωνικὸν ζῶον ὁ ἄνθρωπος» μόνον ἐν μέσῃ κοινωνίᾳ δύναται νὰ τελειοποιηθῇ. Ὑμεῖς οἱ μοναχοὶ τὴν τῆς κοινωνίας διάλυσιν ἐπιδιώκοντες, θέλετε νὰ ἐπαναφέρητε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν κατάστασιν τῶν ἀγρίων τῆς Ἀφρικῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Π ρ ο ς

Τὸν Σεβασμιώτατον ἅγιον Θεσσαλιώτιδος

κ. κ. **ΙΕΖΕΚΙΗΛ**

Εἰς τὸν βίον Νικοδήμου τοῦ ἀγιορείτου

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Εἰς τὸ παρ' ὑμῖν ἐκτυπωθὲν βιβλίον «Ἔργα καὶ Ἡμέραι» τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιήλ, ἐν σελ. 458-60 τοῦ Β' τόμου, περιλαμβάνεται καὶ διατριβὴ περὶ Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου δημοσιευθεῖσα τὸ 1947 ἐν τῷ περιοδικῷ «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἐν αὐτῇ ὁ Σεβασμιώτατος, βιογραφῶν τὸν δόσις μνήμης Διδάσκαλον, ἀποφαίνεται ἐκ τῶν πρώτων εἰσέτι γραμμῶν ὅτι «ἐφημίσθη οὗτος διὰ τὸν ἀσκητικὸν βίον του, διὰ τὴν φιλοπονίαν του, καὶ διὰ τὸ δύστροπον τοῦ χαρακτήρος του, ἔνεκεν τοῦ ὁποίου περιεφέρετο ἀπὸ σκῆτης εἰς σκῆτην καὶ ἀπὸ καλύβης εἰς καλύβην μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ ἡσυχίαν, μοναχὸς καρεῖς ἀρχικῶς εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Διονυσίου».

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ὁ αἰδιδίμος Νικοδήμος, ὡς δόκιμος καὶ μοναχὸς ἔμεινε παρ' ἡμῖν ἐπὶ βετίαν, ἀναχωρήσας εἰτα εἰς τὰ ἐρημικὰ ὄρια τῆς Μονῆς Παντοκράτορος, χάριν ὑψηλοτέρας πνευματικῆς ζωῆς, καὶ πρὸς ἀπερίσπαστον μελέτην καὶ συγγραφὴν.

Ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ μετέλλαξε 1-2 καλύβας πρὸς βελτίωσιν τῆς διαμονῆς του, καὶ ἔζησε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μοναχικῆς του ζωῆς, πλὴν μικροῦ χρόνου, καθ' ὃν δίδων τόπον τῇ ὀργῇ διὰ τοὺς περὶ τὸν πολὺν Θεοδώ-

ρητον καταβοῶντας αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐναντι τῆς Εὐβοίας νησίδα «Σκυροπούλαν», ὅπου τὰς ὀλίγας ἡμέρας, ἐν τῷ τέλει τοῦ πολυμόχθου βίου του, διήλθε παρὰ τῇ φιλαδέλφῳ συνοδείᾳ τῶν ἀδελφῶν Σκουρταίων καὶ ἐν τῷ Κελλίῳ αὐτῶν δόσιως ἐτελεύτησεν.

Ἡ παράδοσις δέξωσε μέχρις ἡμῶν ὅτι διήρχετο τὰς Ἱερὰς Μονὰς καὶ Σκήτας μελετῶν ἀδιακόπως καὶ συγγραῶν, ὅτι πολλάκις καλούμενος ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος πρὸς θεολογικὰς συζητήσεις μετ' ἀλλοδόξων καὶ δὴ προτεσταντῶν, ἀνῆρχετο εἰς Καρυὰς μετὰ τὴν συνήθη τῶν ἀσκητῶν ὑπόδησιν τῶν σανδαλίων, καὶ κατέπληττε διὰ τῆς ἡρέμου στωμυλίας κατὰ πολυμαθείας του ἡμετέρους καὶ ξένους ὅτι ἀπεστήθισεν ἐν τῷ Πρωτάτῳ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου τὰς κατ' αὐτὴν προφητείας. Περὶ δυστρόπου ὅμως χαρακτήρος καὶ ἀνησυχου περιφορᾶς ἀνὰ τὸ ἅγιον Ὅρος, οὐδὲν ἀναφέρεται, ἡ μόνῃ περίπτωσις διενέξεως καὶ προστριβῶν πρὸς τὸν Θεοδώρητον, ἣν ἀναγράφει καὶ ὁ Σεβασμιώτατος, δὲν δύναται νομίζομεν νὰ τοῦ προσάψῃ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ δυστρόπου, γενομένη μάλιστα κατόπιν τῆς ὑπ' ἐκείνου πχραποιήσεως ἐπὶ τὸ σφαλερὸν τῆς πνευματικῆς του ἐργασίας. Ἐπίσης δὲ καὶ ὁ σύγχρονος αὐτοῦ βιογράφος ἐν σελ. 10 τοῦ Μεγάλου

Συναξαριστοῦ τοῦ φέροντος τὸ ὄνομα τοῦ Νικοδήμου, καὶ ἐν Ἑνετίᾳ ἐκτυπωθέντος τὸ 1819 ἦτοι μετὰ δεκάετιαν ἀπὸ τῆς ὁσίας αὐτοῦ τελευτῆς, περιγράφει αὐτὸν οὕτως· «Ἦν δὲ τὸν τρόπον ἀπλοῦς καὶ ἀνεξίκακος, τὸ ἦθος γλυκὺς καὶ χαρῆεις, ἀκτήμων καὶ λίαν ἀπερίσπαστος», ἀποροῦμεν δὲ πόθεν ἐξήγαγε τὸ ἐναντίον συμπέρασμα ὁ ἁγ. Θεσσαλιώτιδος.

Ὡσαύτως ἐν τῇ αὐτῇ πραγματείᾳ του, τῷ αὐτῷ πνεύματι κρίνων ὁ Σεβασμιώτατος τὸν ἐν μακαριστοῖς ἱερὸν Διδάσκαλον ἐπιλέγει ὅτι «τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι δουλεύων δὲν συμπεριέλαβεν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἀγιορείτων πατέρων καὶ τοὺς ἐν τῇ σκῆτῃ τῆς ἀγίας Ἀννης ἀθλήσαντας Πατέρας, διότι οἱ ἐν ἀγίᾳ Ἀννῇ κατεδίωξαν αὐτόν».

Ἀποφεύγοντες τὰ σχόλια ἐν τούτῳ, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν διαπρεπή Ἱεράρχη, καὶ ἀπορίᾳ συνεχόμενοι διὰ τὰ ἀβάσιμα ταῦτα, λέγομεν καὶ ἐν τούτῳ ἀπλῆν τὴν ἀλήθειαν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ σκῆτῃ πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Νικοδήμου συνθέσεως τῆς ἀκολουθίας τῶν ἀγιορείτων πατέρων, εἰς μόνον ὁσιομάρτυς ἦτο γνωστός, ὁ ἐξ Ἑλδασανίου τῆς Ἀλβανίας καταγόμενος, τὸν ὁποῖον καὶ συμπεριέλαβεν εἰς αὐτὴν, οἱ ἕτεροι ἀκτῶ ὁσιομάρτυρες εἶνε μεταγενέστεροι, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς πρὸ ἐτῶν τύποις ἐν Ἀθήναις ἐκδοθείσης ἀκολουθίας των.

Συνεπῶς οὔτε καὶ οὗτος ὁ χαρακτηρισμὸς εὐσταθεῖ, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατέλθῃ εἰς τόσον χθαμαλὸν πάθος ὁ ἱερὸς οὗτος Διδάσκαλος, ὥστε νὰ φθάσῃ ἡ ἐκδίκησίς του καὶ μέχρι τῶν ἀγίων αὐτοῦς ὁ τόσον ἀναλύων τὰ πάθη τῆς ψυχῆς καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον διδάσκων εἰς τὰ θαυμασία συγγράμμα-

τά του χριστομίμητον ἀνεξίκακίαν, καὶ περὶ οὗ δὲ τὸ 1817 Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριλλος συνιστῶν εἰς ἐγκύκλιόν του γράμμα πρὸς τοὺς πιστοὺς, τὰ συγγράμματα τοῦ σοφοῦ Διδασκάλου ἔγραφε· «Τῷ μακαρίτῃ Διδασκάλῳ Κυρίῳ Νικοδήμῳ, τῷ ἐπ' ἀρετῇ βίου διαλάμπαντι, καὶ ἐπ' ἐκδόσεσι ψυχωφελῶν συγγραμμάτων κλέος οὐ μικρὸν ἀραμένον».

Πρὸς τοῖς ἀνωτέρω καταλεχτέον καὶ τὴν πρὸς τὴν πρώτην αὐτοῦ Μετάνοιαν, τὴν ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν ἀφοσιώσιν του, καὶ συμπάθειαν, ἣν παντοιοτρόπως ἐκδηλοῖ εἰς ὑποσημειώσεις τῶν συγγραμμάτων του, ἐξόχως δὲ ἐν τῷ προλόγῳ τῆς ὑπ' αὐτοῦ πονηθείσης «Ἑρμηνείας εἰς τὰς 7 καθολικὰς ἐπιστολάς».

Πλέον δὲ πάντων πειστήρια τρανότατα, ὅτι δὲν ἦτο δυστρόπου χαρακτηρὸς, οὔτε τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐδούλευεν, εἶνε αὐτὰ ταῦτα τὰ ψυχωφελῆ πνευματικά του ἔργα, προϊόντα θεοφιλοῦς ψυχῆς καὶ κεκαθαρμένου Πνεύματος, καὶ ὑπεράνω ὅλων ἡ πίστωσης τῆς θείας χάριτος, εὐωδίας ἀρρήτου τὴν τιμὴν αὐτοῦ κάραν ἀξιοσάσης, ἣτις ἀπόκειται ἐν τῷ προρρηθέντι Κελίῳ τῶν Σκουρταίων, φέρουσα ἐν τῷ μετώπῳ γεγραμμένον τὸ «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν».

Εἵμεθα βέβηκοι ὅτι ὁ τόσον φιλαγιορείτης Ἱεράρχης καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀγιορείταις πολυσέβαστος, δὲν ἤθελε νὰ θέλῃ τὴν μνήμην τοῦ κατ' ἐξοχὴν «Ἀγιορείτου» Μοναχοῦ καὶ σοφοῦ Διδασκάλου, τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖ «ἐγκαλλώπισμα» τοῦ ἀγίου Ὁρους, καὶ ὡς πᾶσι ὁρθῶς προβλέπει «θὰ περάσουν πολλαὶ γενεαὶ μέχρις οὗ τοῦτο ἀ-

ΙΩ. ΣΠΛΩΡΗ - ΚΛΗΘΗΤΟΥ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 195 τοῦ ιγ' ἔτους)

Ἡ τεχνικὴ ἐπεξεργασία τῶν ἐγκαύστων (σμάλτων)

Κατ' αὐτὴν περίπου τὴν ἐποχὴν (δηλ. κατὰ τὸν 10ον καὶ 11ον αἰῶνα) χάρις εἰς τὰς προόδους τῆς χημείας, ἡ τέχνη τοῦ ἐγκαυστουργοῦ ἐφοδιάζεται μὲ ὕλας τὰς ποικιλίας τῶν χρωμάτων καὶ ἀποχρώσεων, ταυτοχρόνως δὲ προσοικειοῦται ὅλας τὰς γνωστὰς μεθόδους τῆς κατασκευῆς. Ἐκ τῶν δειγμάτων τῆς τέχνης ταύτης, ἅτινα περισώζονται, εἶναι δυνατόν νὰ παρακολουθήσωμεν βῆμα πρὸς βῆμα τὰς λεπτομερείας τῆς τεχνικῆς ἐπεξεργασίας. Ἐπὶ τῆς λεπτῆς πλακὸς ἐκ χρυσοῦ ἢ ἡλέκτρον (χρώματος χρυσοῦ καὶ ἀργύρου), τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ τὸ ἐγκαύστον, ὁ τεχνίτης χαράσσει δι' ἀκίδος διαστίζων ἐν σχεδιάγραμμα τοῦ σχήματος, ὅπερ φαίνεται εὐκρινῶς εἰς τὴν ἀντίστροφον ὄψιν τῆς πλακός. Τὸ περίγραμμα τοῦτο τῷ χρησιμεύει ὥς ὁδηγὸς διὰ τὴν τοποθέτησιν μικρῶν διαφραγμάτων χρυσοῦ προσκολλημένων κατ' ἀρχὰς εἶτα δὲ στερεομένων διὰ συνδετικῆς ὕλης εἰς τὸ βάθος καὶ προσωρισμένων νὰ συγκρατήσουν τὸ στρώμα τοῦ ἐγκαύστου. Τὸ ὕψος τῶν ἐλασμάτων τούτων τοῦ χρυσοῦ ἐποίκιλεν ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς πυκνότητος τοῦ στρώματος τοῦ ἐγκαύστου· ἀκριβῶς δὲ ἡ

λεπτότης τῶν διαφραγμάτων καὶ τὸ ἐλάχιστον ὕψος τῶν ἐγκαύστων διακρίνουν τὰ ἔργα τοῦ δεκάτου καὶ ἐνδεκάτου αἰῶνος (ἡμῖς χιλιοστόμετρον εἰς τὰ ἀριστοτεχνήματα). Εἰς τὰ κυψελίδια ταῦτα ἐτίθεντο κατόπιν αἱ ὑαλόμεζαι ἀποτελούμεναι ἐκ μολύβδου καὶ βόρακος ἀναμεμιγμένα μετ' ὀξείδια μεταλλικά, τὰ ὁποῖα προσέδιδον διάφορα χρώματα, οἷον τὸ λευκὸν τῶν μαργαριτῶν (ψευδάργυρος), τὸ κυανοῦν (κοβάλτιον), τὸ πράσινον (ὀξείδιον τοῦ χαλκοῦ), τὸ ἰόχρουν (ὑπεροξείδιον τοῦ μαγνησίου), τὸ ἐρυθρὸν (πρωτοξείδιον τοῦ χαλκοῦ καὶ ὀξείδιον σιδήρου ἀναμίξ). Ἀναλόγως τῆς διαφορᾶς τῆς τήξεως τῶν κραμάτων τούτων καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐψήσεως αὐτῶν, ἐπετυγχάνετο ποιότης ἀποχρώσεως διάφορος, εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν ὁποίων, ἴδια διὰ τοὺς χρωματισμοὺς τῆς σαρκὸς ἀπαιτεῖτο μεγάλη ἐπιστημονικὴ πείρα. Παραβάλλοντες δὲ τὰ ἐγκαυστα τὰ ἀρχαιότερα πρὸς τὰ τοῦ 10ου καὶ 11ου αἰῶνος διαπιστώνομεν πρόοδον τεχνικὴν ἀξιοσημείωτον, ἅμα δὲ καὶ δεξιότητα τεχνικὴν μεγαλυτέραν. Ἡ χρωματικὴ κλίμαξ πλουτίζεται· ὁ χειρισμὸς καὶ ὁ συνδυασμὸς τῶν ὑαλίνων μαζῶν, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς τήξεως τῶν καθίστανται ἐπιστημονικώτεραι· αἱ μονόχρωμοι ἐπιφάνειαι καλύπτονται ὑπὸ λεπτοῦ μεταλλικοῦ δικτύου, ὅπερ ἐλλείψει σχεδίου ἀναδίδει μαρμαρυγὰς χρυσοῦ· τέλος ὁ ἐγκαυστουργὸς περατώνει τὴν ἐργασίαν τοῦ λειπίνων τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰ ἐξάγῃ τὸ διάφρακτον σχέδιον καὶ νὰ προσδώσῃ στιλβηδόνα (λάμπριν) εἰς τὸ ἐγκαύστον.

ποκτήσῃ ἄλλον Νικόδημον».

Ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου
ὁ Κληθ. αὐτῆς Ἀρχιμ. Γαβριὴλ
τῇ 16—11—1948.

Μεταξὺ τῶν χρυσοσυρρημάτων διακρίνονται οἱ σταυροί, αἱ λειψανοθήκαι, αἱ ἐπενδύσεις Εὐαγγελίων, αἱ εἰκόνες καὶ τὰ σκεύη πρὸς ἐκκλησιαστικὴν χρῆσιν. Τοιούτων δὲ κομψοτεχνημάτων βροῖθουν τὰ

θησαυροφυλάκρια τοῦ ἁγίου Ὅρους καὶ εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ γίνῃ λεπτομερὲς καταγραφή αὐτῶν μετὰ μελέτης καὶ σχολίων τεχνικῶν, οὕτως ὥστε νὰ καταστῶσιν εὐρύτερον γνωστὰ εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον, ἵνα δημιουργηθῇ κατευθυντήριος ὡδήγισις εἰς νέαν ἐν Ἑλλάδι ἀνθησίν τῆς καθόλου χρυσοχοικῆς τέχνης, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προτύπων τούτων ἀριστοτεχνημάτων.

Οἱ Σταυροὶ

Ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔμβλημα τῆς χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως καὶ θυσίας ἐπόμενον εἶναι ὅτι κατέχει ἐξαιρετικὴν θέσιν εἰς τὴν λατρείαν καὶ κατ' ἀκολουθίαν εἰς τὴν καθόλου ἐκκλησιαστικὴν τέχνην. Ὁ Βυζαντινὸς χύνει ὁλόκληρον τὴν καλλιτεχνικὴν του ἰδιοφυΐαν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ συμβόλου τούτου διὰ τῆς τέχνης ἀναπαράστασιν διαφόρων λατρευτικῶν θεμάτων, σχέσιν ἐχόντων πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἀνθρωποσωτήριον ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὅστις ἡμᾶς οὕτως ἐξηγόρασεν ἀπὸ τῆς κατάρας καταστήσας ἡμᾶς τέκνα εὐλογίας. Αἱ συνήθεις δὲ παραστάσεις ἐπὶ τῶν ἐγκολπίων σταυρῶν, ἰδίᾳ συνίστανται εἰς διάκοσμον σχεδὸν ὁμοίομορφον, εἴτε εἰς τὸν ἁμνὸν τὸν αἶροντα τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου μετὰ τῶν συμβόλων τῶν εὐαγγελιστῶν, εἴτε εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ Χριστοῦ ἐν θρόνῳ, περιστοιχιζομένου ὑπὸ τῶν Εὐαγγελιστῶν κατεχόντων τὰ ἄκρα τῶν κεραίων τοῦ Σταυροῦ. Ἄλλ' ἰδίᾳ ἡ Σταυρώσις κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὴν ἀπεικόνισιν· περὶ δὲ τοῦ κεντρικοῦ τούτου θέματος κατανέμονται ἕτερα στοιχεῖα τοῦ δράματος τοῦ Γολγοθᾶ εἰς τὰς 4 κεραίαις τοῦ Σταυροῦ, οἷον ἡ Θεοτόκος καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἰς τὰς ὀριζοντίους κεραίαις, οἱ Ἄγγελοι καὶ ἡ Ἑτοιμασία εἰς τὰς καθεύους (εἶναι δὲ ἐτοιμασία ἡ παράστασις

ἐκείνη, ἣτις προηγείται τῆς ἀπεικονίσεως τῆς θείας λειτουργίας καὶ κατὰ τὴν ὁποῖαν εἰκονίζονται ἄγγελοι καὶ ἅγιοι πρηνεῖς προσκυνοῦντες τὸν ἄνωθεν τοῦ θυσιαστηρίου θρόνον τοῦ Θεοῦ). Συχνάκις μάλιστα ἀπαντᾷ εἰς τὴν ὀπισθίαν ὀψιν τὸ τρίμορφον τῆς Δεήσεως κτλ. ἢ καὶ ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου. Κατὰ τὸ πλεῖστον δὲ ἡ διακόσμησις ἢ αὐτοσχέδιος ὑπενθυμίζει τὰς τοιχογραφίας τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ καθόλου ἐμπνέεται ἀπὸ τὰ δημιουργήματα τῆς μνημειώδους τέχνης.

Σταυροθήκαι

Εἰς τὴν ὁμάδα τῶν Σταυρῶν, ἀλλὰ πολὺ σπουδαιότεραι αὐτῶν ὑπὸ ἔποψιν τέχνης, ὑπάγονται αἱ Σταυροθήκαι ἢ θῆκαι περιέχουσai τεμάχιον τιμίου ξύλου. Εἶναι δὲ αὗται κιβώτια πλουσιώτατα ἐπεξεργασμένα διὰ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν παραστάσεων περιβαλλουσῶν πρὸς ἔξαρσιν μικρὰ εἰκονίδια ἐξ ἐγκαύστου καὶ διαψιτιζομένων μὲ πολυτίμους λίθους. Ἐκ τῶν Σταυροθηκῶν τῶν ἀποκειμένων εἰς ἅγ. Ὅρος τυγχάνει ἐξαιρετικοῦ σεβασμοῦ ἢ δωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Νικηφόρου Φωκά εἰς τὸν φίλον του ὄσιον Ἀθανάσιον κτίτορα τῆς Μονῆς τῆς Λαύρας. Ἡ θῆκη αὕτη κατεσκευασμένη ἐξ ἀπαστράπτοντος ἀπέφθου χρυσοῦ περιέχει τεμάχιον τιμίου ξύλου διαστάσεων σπιθαμῆς. Τὸ τρίπτυχον ἐξώφυλλον αὐτῆς φέρει ἐπὶ πολυπλόκων διακλαδώσεων ἐνειρημένους πολυτίμους λίθους καὶ ἐγκόλπια (médaillons) ἐξ ἐγκαύστου, εἰκονίζοντα προτομὰς ἁγίων· ἔσθθεν δὲ εἶναι ἐξωραϊσμένη διὰ πολλαπλῶν σειρῶν ἀρχαίων λίθων ὡς σμαράγδων, ἁδαμάντων, ρουβινίων πλαισιούντων γλυπτὰς παραστάσεις ἁγίων. Ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ ὑπάρχει συνήθεια ν' ἀνανεώνηται τὸ προξυμιον κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ (τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου), ὁπότε ὁ

ιερεὺς ὑψὼν τὸν Σταυρὸν σφραγίζει τὴν πρὸς εὐλογίαν προκειμένην ζύμην.

Τὸ πλεῖστον τῶν σταυροθηκῶν τούτων ἔχουν σχῆμα κιβωτίου ὀρθογώνιου παραλληλεπίπεδου. Εἶναι δὲ ἐπενδεδυμένοι ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐξωραϊσμένοι δι' ἐγκαύστων τόσον ἐπὶ τοῦ καλύμματος ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν, ὅπου εἶναι ἐνθεθειμένος ὁ χρυσοῦς σταυρὸς ὁ περιέχων τὸ τίμιον ξύλον. Τὸ κάλυμμα μάλιστα τῶν σταυροθηκῶν διακρίνεται διὰ τὸν πλοῦτον τῶν παραστάσεων, εἰς τὰς ὁποίας τὸ πλαίσιον περιβάλλει περιεργον συνδυασμὸν ὑαλωδῶν περικλείστων διακοσμῶσεων (cloisonnées) καὶ ἐγκαύστων, ἐξαίρου δὲ αἱ διακοσμήσεις αὗται τὸ κεντρι-

κὸν θέμα ἀποτελούμενον ἐκ προτομῶν ἀγίων ἐξ ἐγκαύστου. Κατὰ τὸν Kondakoff μάλιστα δὲν ὑπάρχει οὔτε εἰς τὰς μικρογραφίας (ἱστορίας) οὔτε εἰς δλόκληρον τὴν Βυζαντινὴν ἐγκαυστουργικὴν δεῖγμα δυνάμενον νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ φορητὸν τοῦτο εἰκονοστάσιον τῶν σταυροθηκῶν. Ὁ χρωματισμὸς τῶν λέγει ἐπὶ λέξει, προκειμένου περὶ τοιούτων ἀριστουργημάτων, ἀποτελεῖ δεῖγμα ἐξαιρετοῦ τεχνικῆς ἐπιδόσεως καὶ ἀποστομώνει τοὺς αὐτοκαλουμένους τεχνοκρίτας, οἵτινες πλάνωνται πλάνην οἰκτράν, ὅταν ὁμιλῶσι περὶ τῆς ἀκαμψίας καὶ πτωχείας τῆς βυζαντινῆς τέχνης.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἰσιδώρου Παντελοπούλου μοναχοῦ
Ἀγιορείτου Καυσσκαλυβίτου

ΣΤΙΧΟΙ

ΔΙΑ ΤΗΝ "ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ,"

1. Ἀγιορεῖται Μοναχοὶ
κελλιῶται, ἀσκητᾶδες,
ἐπίτροποι, ἡγούμενοι
καὶ σεῖς λοιποὶ μιγάδες
2. Μὲ μιὰ λαχτάρα τῆς ψυχῆς
μὲ πόθο καὶ μὲ ζῆλο,
συνδράμετε τὸ δυνατόν
ἐκδότῃ μᾶς τὸν φίλο.
3. Τοῦ περιοδικοῦ μας τοῦ καλοῦ
νὰ λάβῃ ἓνα θάρρος,
νὰ γράφῃ γιὰ τὸν Ἀθωνα
ποῦναι τοῦ κόσμου φάρος.
4. Νὰ φωτισθοῦν οἱ σκοτεῖνοι
ποὺ πνίγονται στὰ βάθη,
οἱ φίλοι καὶ ὁμογενεῖς
κατάφρτοι στὰ πάθη..
5. Ποὺ σύρονται ὅλοι μαζὺ
χωρὶς καὶ νὰ γνωρίζουν,
διδάσκονται τὰ ἄσεμνα
ποὺ τοὺς προπαγανδίζουν.
6. Γνωρίζω πῶς τὰ ξεύρετε
ἀπὸ πολλὰ βιβλία,
ἢ συνδρομὴ σας ἢ μικρὰ
δὲν γίνεται μὲ βία.
7. Νομίζω ὅλοι μας μαζὺ
ἀφοῦ καλοσκερθοῦμε,
θὰ δράμωμεν μὲ τὴν σπουδὴ
γενναῖοι νὰ ἐρεθοῦμε.
8. Εἶνε γιὰ ὅλους καύχημα
καὶ ψυχικὴ ὠφέλεια,
συνδρομηταὶ νὰ γίνωμε
χωρὶς καμμιὰ ἀμέλεια.

9. Ὁ κόσμος ποῦ θὰ μελετᾷ
θρησκευτικὰ τοῦ Ἄθω,
θὰ ρίπτῃ βλέμμα ἱλαρὸν
στὸ εὐλογημένο ράσο.
10. Ἡ ἐτησίᾳ συνδρομὴ
ἄς γίνῃ μιὰ αἰτία,
νὰ μὴ γευθοῦμε κἄτι τί,
για μιὰ φιλανθρωπία.
11. Καὶ ὅποιος πάλιν ἀγαπᾷ
νὰ μὴ τὸ μελετήσῃ,
εἰς φίλους του καὶ συγγενεῖς
μὲ πόθ' ἄς τὸ οὐστήσῃ.
12. Ἡμεῖς διβλίᾳ ἀφθονα

χορτάτοι ἀπὸ μελέτη,
ὁ κόσμος ὅμως ποῦ διψᾷ
ποτέ του δὲν τὰ βλέπει.

13. Ἄς μᾶς φωτίσῃ ὁ Θεὸς
κ' ἡ Δέσποινα Μαρία,
νὰ γίνωμε ὠφέλιμοι
σ' αὐτὴν τὴν κοινωνία.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Σκήτῃ τῆς Ἁγίας
Τριάδος τῶν Καυσοκαλυβίων
τῇ 1 Νοεμβρίου 1948.

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» εὐχα-
ρίσται θερμῶς τὸν πατέρα Ἰσίδωρον διὰ
τὴν θερμὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης του
ταύτης.

ΚΔ'. ΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΥΔΡΑΙΟΥ

(Ποίημα Γερασίμου Μικρεγιαννανίτου)

(Ἐστάλησαν παρὰ τοῦ Γέροντος Ἀμβροσίου Μοναχοῦ Ἱ. Κελλίου Ἁγίου
Γεωργίου Ἱ. Μ. Κούτλουμουσίου, τοῦ ἐκ τῆς νήσου Ὑδρας).

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. τῇ Ὑπερμάχῳ.

Ὡς τῶν μαρτύρων μιμητὴν καὶ ἱ-
σοστάσιον, καὶ Ἐκκλησίας νεοδό-
μητον προτεχίσμα, νεομάρτυς Κων-
σταντῖνε σὲ ἀνυμνοῦμεν· ἀλλ' ὥς πέλων
κληρονόμος Χριστοῦ ἔνθεος, βοηθὸς
καὶ ἀντιλήπτωρ ἔσο πάντοτε, τοῖς βο-
ῶσί σοι, χαίροις μάρτυς ἀήττητε.

Ἄγγελος ἐν ἀθλήσει, Κωνσταντῖνε
ἐδείχθης τῇ θερμῇ πρὸς Χριστὸν
ἀγαπήσει, καὶ σὺν τῇ ἀηττήτῳ ροπῇ,
ἦν περ ἀνεκτήσω χάριν ἐδήλωσας,
χαροποιήσας ἅπαντας τοὺς μετὰ πό-
θου σοι βοῶντας.

Χαῖρε, δι' οὗ εὐσεβεῖς σκιρτῶσι·
χαῖρε, δι' οὗ ἀσεβεῖς σιγῶσι.

Χαῖρε, τῶν Ὑδραίων σεμνὸν καλλι-
έρημα· χαῖρε, τῶν μαρτύρων λαμπρὸν
ἀφομοίωμα.

Χαῖρε, βλάστημα νεόβλαστον ρίζου-
χίας εὐσεβοῦς· χαῖρε ἀνθισμα πολυάν-
θον γεωργίας εὐθαλοῦς.

Χαῖρε, ὅτι ἐδείχθης εὐκλεὲς ἀθλο-
φόρος· χαῖρε ὅτι ἐπήρθης πρὸς Θεὸν
νικηφόρος.

Χαῖρε, καινὸν τῆς πίστεως ἔρεισμα·
χαῖρε, σεπτὸν τῆς χάριτος ἔναυσμα.

Χαῖρε, δι' οὗ ὁ Χριστὸς ἐδοξάσθη·
χαῖρε, δι' οὗ ὁ ἐχθρὸς κατεπλήγη.

Χαίροις, μάρτυς ἀήττητέ.

Βλέπων σε νεανίαν, ἀληθεῖα κομῶν-
τα, ὁ δάσκανος ἐχθρὸς Κωνσταν-
τῖνε, κινεῖται κατὰ σοῦ δολερῶς, καὶ
ἀσεβείας τῇ θυτῇ σὲ ὤθησεν, ἀλλὰ κε-
νὰ θεβούλευται, σὺ γὰρ ἀνανήψας ἐ-
βόας.

Ἀλληλούϊα.

Γνοὺς ἦν πέπονθας πτώσιν, τὸν τῶν
ὄλων Δεσπότην ἱκέτευες θερμῇ με-
ταγνώσει, δέξαι με φιλάνθρωπε δοῶν,
τὸν σὲ ἀφρόνως τέως ἀρνησάμενον· διό
σου τὴν μετάνοιαν ἀγάμενοι μάκαρ
δοῶμεν.

Χαῖρε, τὸ φέγγος τῆς μετανόας·
χαῖρε, τὸ θέλος τῆς ἀνομίας.

Χαῖρε, στρατιῶτα Χριστοῦ νεοσύλ-
λεκτε· χαῖρε, καθαιρέτα τῆς πλάνης
περίδοξε.

Χαῖρε, νεανία ἐνθεε ὁ φιλήσας τὸν
Χριστόν· χαῖρε, ἀνερ θεοφόρητε ὁ μι-
σήσας τὸν ἐχθρόν.

Χαῖρε, ὅτι διέδρας τὴν πλεκτάνην
τῆς πλάνης· χαῖρε, ὅτι ἐπλήσθης τῆς
ἐνθέου ἀγάπης.

Χαῖρε, σαφὴς πιπτόντων ἀνόρθω-
σις· χαῖρε, στερεὰ βεόντων ἀπόρριψις.

Χαῖρε, τρυφὴ εὐσεβῶν ὀρθοδόξων·
χαῖρε, χαρὰ τῶν ἀεὶ ἐκδοῶντων.

Χαίροις μάρτυς ἀήττητε.

Δόξης τῆς ἀπανθούσης, διανοία νη-
φοῦση λιπὼν ἅπαν ἀξίωμα μάρτυς,
ἐξηλθες ἐκζητῶν ἐν σπουδῇ, ὃν ἀπώ-
λεσας μαργαρίτην τίμιον, ὃν καὶ εὐρὼν
δεδόξασαι, καὶ ἐνθους ἐβόας Κυρίῳ.

Ἀλληλούϊα.

Ε"τρέχες ὡς διψῶσα, ἔλαφος Κων-
σταντῖνε, ζητῶν τὸ τῆς ζωῆς και-
νὸν ὕδωρ· καὶ ἐν Βυζαντίῳ γεγωνῶς,
ναμάτων θείων ἱκανῶς ἐτρέφης, τὸν
γλυκασμὸν τῆς χάριτος, δλυστάνων
τοῖς θερμῶς δοῶσι.

Χαῖρε, ὁ ξένος τῶν ἐπιγείων· χαῖ-
ρε, ὁ ἔρως τῶν οὐρανίων.

Χαῖρε, τῶν ἀπίστων λιπὼν τὴν συν-
οίκησιν· χαῖρε, τῶν ἀθλούντων θαδί-
σας τοῖς ἔχνεσι.

Χαῖρε, σκεῦος χρυσοκόλλητον ἐπι-
πνοίας θεϊκῆς· χαῖρε, ἄνθος εὐθαλέ-
στατον εὐωδίας ζωτικῆς.

Χαῖρε, ὅτι ἐλύθης τῶν δεσμῶν τῶν
τῆς ὕλης· χαῖρε, ὅτι ἐδέθης θείῳ φίλ-
τρῳ τῇ Κτίσει.

Χαῖρε, σεπτὸν τοῦ λόγου ὁσφράδι-
ον· χαῖρε, Χριστοῦ νεόθυτον σφάγιον.

Χαῖρε, στοργῆς δοχεῖον ἀγίας· χαῖ-
ρε, πρηστὴρ ἐχθίστου κακίας.

Χαίροις μάρτυς ἀήττητε.

Ζέων τῇ προθυμίᾳ τῆς πρὸς Ἀθω
πορείας, προφρόνως ἐπελάδου θεό-
φρον· καὶ ἐν ὄρει σκηνώσας τῷ σεπτῷ
πρὸς ὄρη αἰώνια τὸν νοῦν ὕψωσας, ἐξ
ὧν καταλαμπόμενος τῇ σὲ φωτίζοντι
ἐβόας.

Ἀλληλούϊα.

Η"ρδευες τὴν στρωμνὴν σου, δά-
κρυσι μετανόας, Θεὸν ἐκλίπαρῶν
ἐκ καρδίας, καὶ τῇ τῆς Θεοτόκου ναῖ
καρτερῶν, καὶ πᾶσι διακονούμενος, τῆς
ἑαυτῆς ἐπισκέψεως ἡξίωσαι· διὸ ἀκού-
εις.

Χαῖρε, οἰκεῖος τῆς Θεοτόκου· χαῖ-
ρε, θεράπων τοῦ Ζωοδότου.

Χαῖρε, ὁ πτερώσας τὸν νοῦν θείῳ ἔ-
ρωτι, χαῖρε, ὁ θεώσας τὸ πνεῦμα τῷ
Πνεύματι.

Χαῖρε, σύμπνου καὶ συνέτροφος
τῶν ἐν Ἀθῶ ἀσκητῶν· χαῖρε, τύπος
καὶ συνέκδημος τῶν ἐνθέων ἀθλητῶν.

Χαῖρε, ὅτι ἐρρώσθης ταῖς εὐχαῖς τῶν
πατέρων· χαῖρε, ὅτι ἐφάνης ἐραστής
τῶν κρειττόνων.

Χαῖρε, σεπτῶν ἀγώνων διάγραμμα.

χαῖρε, φωτὸς χαρίτων γεώργημα.

Χαῖρε, ἐρῶν παθῶν τῶν ἀχράντων·
χαῖρε, τρυφῶν καλῶν τῶν ἀφθάρτων.

Χαίροις μάρτυς ἀήττητε.

Θώρακα ὡσπερ θεῖον, τὰς εὐχὰς
τῶν δούλων, πιστῶς ἡμφιεσμένος
στερρόφρων, ἐξηλθες ὡς ὀπλίτης λαμ-
πρὸς πρὸς ἀθλητικὰ Κωνσταντίνε
σκάμματα, ἐν οἷς ἀγωνισάμενος, κατέ-
βαλες τοὺς μὴ βοῶντας.

Ἀλληλούϊα.

Ιδε σε προσελθόντα, ὡς Θεῷ πεποι-
θότα, ὁ ἄδικος κριτῆς αὐτοκλήτως,
καὶ ἀκούσας τῶν λόγων τῶν σῶν, ἐ-
θαμβήθη· καὶ ἐμβρόντητος γέγονεν· οὐ
γὰρ συνῆκεν ἅγιε, βοᾶν σοι σὺν ἡμῖν
τοιαῦτα.

Χαῖρε, ὁ ἐνθους Χριστοῦ ὀπλίτης·
χαῖρε, ὁ τίμιος μαργαρίτης.

Χαῖρε, ὀρθοδόξων ὁ ἐνδοξος θρίαμ-
βος· χαῖρε, κακοδόξων αἰσχύνη καὶ ἐ-
λεγχος.

Χαῖρε νέον περιτείχισμα Ἐκκλη-
σίας τοῦ Χριστοῦ· χαῖρε, ἐκλαμπρον
θησαυρίσμα δωρημάτων τοῦ Θεοῦ.

Χαῖρε, ὅτι παρέστης τῷ κριτῇ αὐ-
τοκλήτως, χαῖρε, ὅτι ἐλέγχεις τὸν ἐ-
χθρὸν ἀπτοήτως.

Χαῖρε, πιστῶν νεόδημος ἐπαλξις·
χαῖρε, ἐχθρῶν τελεία καθαίρεσις.

Χαῖρε, στερρῶν κοινῶν ἀθλοφόρων·
χαῖρε, ψυχῶν ἄρωγέ θεοφρόνων.

Χαίροις μάρτυς ἀήττητε.

Κήρυξ ἐνθεος ὦφθης, Κωνσταντίνε
γενναῖε, κηρύττων εὐσεβεῖ παρρη-
σία, ἐπὶ ἀπίστων καὶ δυσσεδῶν, τὴν
καλὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως· διδὼ τὴν
παρρησίαν σου, ἄγγελοι ἦνεσαν βοῶν-
τες.

Ἀλληλούϊα.

Λάμπων ἐν τῇ μορφῇ μέν, χαίρων
δὲ τῇ καρδίᾳ, ἀρξάμενος παθῶν

τοῦ Κυρίου, φέρεις τὰ ραπίσματα φαι-
δρῶς, καὶ ἐν εἰρικτῇ ἐφημέρῳ ἐγκά-
θειρξαι, Τριάδα τὴν ὑπέρθεον, δοξά-
ζων ὁ ἤδη ἀκούων.

Χαῖρε, ἀκρότης νεομαρτύρων· χαί-
ρε, παιδρότης τῶν εὐσεβούντων.

Χαῖρε, τῶν ἀρχαίων μαρτύρων ὁ
σύμφυτος· χαῖρε, τῶν ἀρτίως ἀθλούν-
των ὁ σύναυλος.

Χαῖρε, κλῆμα τὸ γλυκύκαρπον πό-
νων τῶν ἀθλητικῶν· χαῖρε, βότρυς ὁ
τερπινότατος ἄθλων τῶν θεοειδῶν.

Χαῖρε, ὅτι ἀνδρείως ἐρραπίσθης τὰς
ὀφεις· χαῖρε, ὅτι ὑπέστης τῆς εἰρικτῆς
τὰς κακώσεις.

Χαῖρε, βουλὰς ἐχθρῶν χειρωσάμε-
νος· χαῖρε, τρυφὰς σαρκὸς ἀρνησάμε-
νος.

Χαῖρε, βουλῆς πληρωτὰ ζωηφόρου·
χαῖρε, ζωῆς τρυφητὰ αειζῶου.

Χαίροις μάρτυς ἀήττητε.

Μετ' ἀφάτου ἀνδρείας, τῆς ἡμῶν
εὐσεβείας, κηρύξας τὴν ἀλήθειαν
μάρτυς, ἀνεκαλέσω περιφανῶς, ἣν περ
πέπονθας ἦταν ἐν νεότητι, εὐστόχως
δὲ ἀντέτρωσας, τὸν σὲ τρώσαντα, Θεῷ
ψάλλων:

Ἀλληλούϊα.

Νέος μείραξ ἐφάνης, καὶ Ἰάκωβος
Πέρσης, αὐτῶν ἰχνηλάτησας τοὺς
τρόπους· τὸν γὰρ πτερνίσαντά σε ἐχ-
θρόν, ἀθλητικῶς καταβαλὼν συνέτρι-
ψας, μεθ' ὧν καὶ συνεδόξασαι, ἀκούων
παρ' ἡμῶν τοιαῦτα.

Χαῖρε, τοῦ λόγου ἔννομος μάρτυς·
χαῖρε, τῆς τούτου ἐμπλεως δόξης.

Χαῖρε, Ἰακώβου τοῦ Πέρσου ἰσότι-
με· χαῖρε, Παγχαρίου τοῦ θείου ὁμό-
τροπε.

Χαῖρε, στέφος τὸ νεόπλοκον ὀρθο-
δόξων εὐσεδῶν· χαῖρε, κόσμος ὁ νεό-
τευκτος τῶν πιστῶν συμφυλετῶν.

Χαῖρε, ὅτι τὴν πτώσιν ἀνδρικῶς ἀνωρθώσω· χαῖρε, ὅτι τὴν ἥτιαν πίστει ἀνεκαλέσω.

Χαῖρε, πιστῶν ἡδύτατον τρύφημα· χαῖρε, ἐχθρῶν παντέλειον ἥττημα.

Χαῖρε, κρηπὶς κλονουμένων ἐδραία· χαῖρε, καλῶν νοητῶν παγκτησία.

Χαίροις μάρτυς ἀήττητε.

Εύλοισ τε καὶ ροπάλοις κατηκίσαντο μάρτυς τὸ σῶμα σου ἐχθρῶν ἰταμότης, οὐ δὲ ἐν πᾶσιν ἐγκαρτερῶν τὸ ἰλάσθητί μοι ἀνεβόας Κύριε· καὶ ἐν φρουρᾷ ῥιπτόμενος οὐκ ἐπαύσω ψάλλον Κυρίῳ.

Ἀλληλούϊα.

Οῖος χάριτος πλήρης, αὐθις μάρτυς παρέστης τῷ δῆματι τῶν παρνομούντων, καὶ τὴν Τριάδα ὁμολογῶν, ὑπὲρ ταύτης μανιωδῶς κεκάκωσαι, κακῶν πολλῶν λυτρούμενος Κωνσταντῖνε τοὺς σοὶ βοῶντας.

Χαῖρε, τὸ στόμα τῆς παρρησίας· χαῖρε, ὁ ἄκμων τῆς καρτερίας.

Χαῖρε, τῶν στιγμάτων Χριστοῦ ἐξεϊκόνις· χαῖρε, τῶν θαυμάτων τῶν πάλαι θεβαίσις.

Χαῖρε, φοίνιξ ὁ ὑψίκομος τῶν καρπῶν τῶν μυστικῶν· χαῖρε, κέδρος ἡ στερέμνιος ἐν ποιναῖς τῶν δυσσεβῶν.

Χαῖρε, ὅτι μαστίγων πολλῶν ἔλαβες πείραν· χαῖρε, ὅτι ὀνύχων ἐστερήθης αὐτίκα.

Χαῖρε, κλητὲ ἀθλητὰ θεόληπτε· χαῖρε, στερερὲ εὐσεβείας πρόδολε.

Χαῖρε, σφραγίς τῶν θεσφάτων ρημάτων· χαῖρε, πυξὶς τῶν ἀρίστων καμάτων.

Χαίροις μάρτυς ἀήττητε.

Πληρωθὲν σου τὸ σῶμα, κατεπλήγωσε μάκαρ ἐχθροῦ τὴν θηριώδη μανίαν, ἡ δὲ πτώσις τῶν ὀνύχων σου, τῆς ἀσεβείας τὴν ἰσχὺν διέσπασεν, οὐ

δὲ ψυχῆς παιδρότητι, ἐβόας τῷ σὲ δυναμοῦντι.

Ἀλληλούϊα.

Ρώμην καὶ εὐφροσύνην, ὁ Δεσπότης καὶ Κτίστης, ἐπώφθη ἐν εἰρκτῇ χορηγῶν σοὶ καὶ θεραπεύσας σου τὰς πληγὰς, ἀγαλλιάσεως θέας ἐπλήρωσεν, ἐξ ἧς καὶ ἡμῖν ἐράβευσον, τοῖς σοὶ βοῶσι Κωνσταντῖνε.

Χαῖρε, θεάμων τῶν ἀθεάτων· χαῖρε, ὑμνήτωρ τῶν ἀκηράτων.

Χαῖρε, αὐτοφει θεωρήσας τὸν Κύριον· χαῖρε, ἀνδρικῶς καταλύσας τὸν τύραννον.

Χαῖρε, ὅτι κατηξίωσαι ἐμφανείας τοῦ Χριστοῦ· χαῖρε, ὅτι ἀναπέπλησαι τῆς ἐλλάμφσεως αὐτοῦ.

Χαῖρε, τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀθλοφόρων προσθήκη· χαῖρε, τοῦ Παρακλήτου λογικῇ μύροθήκη.

Χαῖρε, πιστῶν ἐξάκουστος ἔπαινος· χαῖρε, ἡμῶν ὁ νέος ὑπέρμαχος.

Χαῖρε, λαμπρὸν καὶ νεόφωτον σέλας· χαῖρε, τῶν ὁνύχων σύμπολιτῶν τὸ γέρας.

Χαίροις μάρτυς ἀήττητε.

Σύντρομος ἐγεγόνει, ὁ τῆς πλάνης ἡγέτης, ὡς εἶδέ σε τεθεραπευμένον, ἀλλ' οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν δεινῶν, μᾶλλον δὲ ποινὰς σοὶ ἐπανατείναντος, οὐ δὲ ἐν εἰρκτῇ καρτερῶν, ὡς ἐν θαλάμῳ φωτὸς ἦδες.

Ἀλληλούϊα.

Τὴν ἀγχόνην γενναίως, ἐνεγκὼν Κωνσταντῖνε ἀνῆλθες πρὸς ὑπέρφωτον γνόφον, ὡς ὀλυμπιονίκης σεπτὸς, καὶ τὸν τῆς νίκης σου στέφανον εἴληφας, ἐκ χειρὸς τοῦ Κυρίου σου, ᾧ προσάγεις τοὺς σοὶ βοῶντας.

Χαῖρε, ὁ ἐνδοξος ἀθλοφόρος· χαῖρε, ὁ ἐνθεος στεφηφόρος.

Χαῖρε, ἀριστεὺ ἀληθείας πανθαύμα-

στε· χαῖρε, νικητὰ ἀνομίας ἀκάματε.

Χαῖρε, ἔξοχον ἀγλάισμα ἀθλητῶν νεοφανῶν· χαῖρε, ἔκλαμπρον ἀμάρυγμα τῶν ἐπάθλων τῶν καινῶν.

Χαῖρε, ὅτι τοῦ κόσμου δι' ἀγχόνης ἀνέπτῃς· χαῖρε, ὅτι τῷ λόγῳ φωτοφόρος παρέστης.

Χαῖρε, φωτὸς αὐλοῦ συνόμιλε· χαῖρε, λαμπρῶν μαρτύρων ὁμόσκηνη.

Χαῖρε, ἐχθρῶν ἀθεράπευτον τραῦμα· χαῖρε, πιστῶν παναρμόνιον ἄσμα.

Χαίροις μάρτυς ἀήττητε.

Υμνοῖς ἐπινικαίοις καὶ χαρᾷ ἀμυθήτῳ κηδεύσαντες τὸ θεῖόν σου σῶμα, ἐδέξασαν πιστοὶ τὸν Θεόν, τὸν κατ' ἐχθρῶν λαμπρῶς σὲ ἐνισχύσαντα καὶ θαύμασι κοσμήσαντα, πρὸς ἔπαινον τῶν προσαχόντων.

Ἀλληλοῦῖα.

Φέρουσα ἡ σὴ μήτηρ, ἐν σοὶ εὐφραινομένη, τὴν λάρνακα τῶν θείων δοτῶν σου, οἷα κιβωτὸν ἀγιασμοῦ, ἐκ τῆς Ρόδου τῇ Ὑδρᾷ κατατίθῃσιν, ἐξ ἧς χάρις καὶ ἔλεος, βλυστάνει τοῖς θερμῶς βοῶσι.

Χαῖρε, ταμεῖον θείων χαρίτων· χαῖρε, μετέχων τῶν ἀπορρήτων.

Χαῖρε, ἱαμάτων λαβὼν τὰ δωρήματα· χαῖρε, παθημάτων σκεδάζων τὰ πῆματα.

Χαῖρε, ὅτι κερυνόβλητον ἐθεράπευσας πιστόν· χαῖρε, ὅτι ἐκεραύνωσας τὸν ἀντίπαλον ἐχθρόν.

Χαῖρε, τῶν δαιμονῶντων τὸ δξύτατον λύτρον· χαῖρε, τῶν ἀσθενούντων τὸ θερμέτατον ῥύτρον.

Χαῖρε, καινῆς χαρᾶς ἡμῶν πρόξενε· χαῖρε, τερπνῆς φαιδρότητος ἔμπλεε.

Χαῖρε, Χριστοῦ φαινὲ παραστάτα· χαῖρε, τῶν σοὶ ἐκβοώντων προστάτα.

Χαίροις μάρτυς ἀήττητε.

Χάριτας ἱαμάτων ἐκ πηγῶν αἰωνίων, πηγάζον σου τὸ πάντιμον σκήνος, σθεννύει τὴν τῶν νόσων πυράν, καὶ τὴν σὴν γενέτειραν ἄρδει πάντοτε, ἐπιρροαῖς τοῦ Πνεύματος, καὶ συγκινεῖ ταύτην κραυγάζειν.

Ἀλληλοῦῖα

Ψάλλων σὺν τοῖς ἀγγέλοις, τὸ αἰώνιον μέλος, μὴ παύσῃ ἐφορῶν Κωνσταντίνε, τὴν σὴν πάτριον χθόνα αἰεὶ, τὴν ἀνακειμένην θερμῶς τῇ σκέπῃ σου, καὶ πάντας τοὺς βοῶντάς σοι μετ' εὐλαθείας μάκαρ ταῦτα.

Χαῖρε, τῆς Ὑδρᾶς ὁ θεὸς πλουτὸς· χαῖρε, τῆς Ρόδου ὁ πολιοῦχος.

Χαῖρε, τῆς πατρίδος σου ἔμπνουν διάδημα· χαῖρε, τῶν ὑδραίων τὸ ἐνδρῆξον καύχημα.

Χαῖρε, νέον ἐγκαλλώπισμα εὐσεβῶν χριστιανῶν· χαῖρε, θεῖον ἀγαλλίαμα τῶν φιλοῦντων σε πιστῶν.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας νέα φωταγωγία· χαῖρε, τῆς θυμηδίας τῆς ἡμῶν θυμηδία.

Χαῖρε, δι' οὗ παθῶν λυτρωθήσομαι· χαῖρε, δι' οὗ Θεῷ προσαχθήσομαι.

Χαῖρε, ἀλήκη τῆς ἡμῶν εὐσθενείας· χαῖρε, ἀρμή τῆς τῇ δε στιχουργίας.

Χαίροις μάρτυς ἀήττητε.

Ωπανένδοξε μάρτυς, Κωνσταντίνε γενναῖε, Χριστοῦ νεομαρτύρων τὸ κλέος, τὰς ἐφυμνίους δέχου ᾧδάς, ἃς σοὶ ἐν εὐλαθείᾳ ἀναφέρομεν καὶ ἀπαντας περίεπε, τοὺς συμφώνως Θεῷ βοῶντας.

Ἀλληλοῦῖα.

Καὶ αὖθις τὸ Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ

Ως τῶν μαρτύρων μιμητὴν καὶ ἱσοστάσιον, καὶ Ἐκκλησίας νεοδόμητον προτείχισμα, νεομάρτυς Κωνσταντίνε σὲ ἀνυμνοῦμεν, ἀλλ' ὥς θέλων

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ διὰ πρώτην φοράν, εἰδικῶς διὰ τὴν «Ἀγιόρ. Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Σπαθάρη.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 212 τοῦ ιγ' ἔτους)

Κεφ 5'.

Περὶ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας
Ἀναστάσεως

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Κύριος ἡμῶν προσθέτει: «Ἀμήν, Ἀμήν, λέγω ὑμῖν ὅτι ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἐστὶ, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται· ὡς περ γὰρ ὁ Πατὴρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ οὕτως ἔδωκε καὶ τῷ Υἱῷ ζωὴν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ». (Ἰωάν. ε' 25) Δὲν ὁμιλεῖ ὁμοῦς ἀκόμῃ περὶ τῆς δευτέρας Ἀναστάσεως τ. ἔ τῆς τῶν σωμάτων, ἣτις θὰ γίνῃ ἐν τέλει, ἀλλὰ περὶ τῆς πρώτης, ἣτις εἶναι καὶ ἡ παρούσα. Ἰνα δὲ ταύτην διακρίνῃ λέγει: «ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἐστὶν»· ἀλλὰ ἡ ἀνάστασις αὕτη δὲν ἀφορᾷ τὰ σώματα, ἀλλὰ τὰς ψυχάς, διότι καὶ αἱ ψυχαὶ ἔχουν θάνατον ἐν τῇ ἀσεβείᾳ καὶ ταῖς ἁμαρτίαις. Τοιοῦτου δὲ εἶδους θάνατον ἀποθνήσκουν ἐκεῖνοι περὶ τῶν ὁποίων ὁ Κύριος λέγει· «ἄφετε τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς», ἵνα δηλονότι, οἱ νεκροὶ τὴν ψυχὴν βάψουν τοὺς νεκροὺς τὸ σῶμα. Διὰ τοὺς νεκροὺς δὲ

τούτους κατὰ τὴν ψυχὴν ἐξ ἀσεβείας καὶ ἀδικίας. «Ἐρχεται, εἶπεν, ὥρα καὶ νῦν ἐστὶ, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται»· οἱ ἀκούσαντες, εἶπεν, οἱ ὑπακούσαντες, οἱ πιστεύσαντες καὶ μέχρι τέλους ὑπομείναντες. Οὐδὲ ἔκαμε ἐνταῦθα διακρίσιν μεταξὺ ἀγαθῶν καὶ κακῶν. Διότι καλὸν εἶναι ν' ἀκούῃ κανεὶς τὴν φωνὴν Αὐτοῦ καὶ νὰ ζῇ πρὸς τὴν ζωὴν τῆς εὐσεβείας μεταβαίνων ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἀσεβείας. Περὶ τοῦ θανάτου δὲ τούτου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει· (Β' Κορ. 6' 15) «Ἄρα οἱ πάντες ἀπέθανον· καὶ ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι· ὅθεν πάντες ἄνευ ἐξαιρέσεως ἀπέθανον ἐν ταῖς ἁμαρτίαις, εἴτε προπατορिकाῖς, εἴτε ἐκουσiais προστιθεμέναις εἰς τὰς πρώτας, εἴτε ἐξ ἀγνοίας εἴτε ἐν γνώσει εἴτε διότι δὲν ἐξετέλεσαν ὅ,τι εἶναι δίκαιον· καὶ ὑπὲρ ὅλων τῶν νεκρῶν, ἀπέθανεν εἰς μόνον, τ. ἔ, οὐδεμίαν ἁμαρτίαν ἔχων, οὕτως ὥστε ὅσοι ζῶσιν ἐκ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, μὴ ζῶσι διὰ τὸν ἑαυτῶν τῶν, ἀλλὰ δι' ἐκεῖνον, ὅστις ἀπέθανε χάριν ἡμῶν, ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ ἀνέστη πρὸς δικαίωσιν ἡμῶν· καὶ ἵνα πιστεύοντες εἰς Αὐτόν, ὅστις δικαίωνει τὸν ἀσεβῆ, ἐκ τῆς ἁμαρτίας δικαιοθέντες, οἶονεῖ ἐκ τοῦ θανάτου ζωοποιηθέντες, τῆς πρώτης Ἀναστάσεως, ἣτις νῦν ἐστὶ, μετὰσχωμεν. Εἰς ταύτην τὴν παρού-

κληρονόμος Χριστοῦ ἐνθεός, βοηθός καὶ ἀντιλήπτωρ ἔσο πάντοτε, τοῖς βοῶσί σε· χαίροις μάρτυς ἀήτητης.

Δίστιχον

Πλήρωσον χαρᾶς νοητῆς Κωνσταν-
[τίνε,
Γερασίου τὸ χαῖρέ σοι ἐκβοῶντα.

σαν Ἀνάστασιν, δὲν ἀνήκουν εἰμὴ ἐκείνοι, οἵτινες θὰ διάγουν μακαρίαν ζωὴν αἰωνίως· ἡ δευτέρα ὅμως Ἀνάστασις, περὶ ἧς μετ' ὀλίγον θὰ μᾶς εἴπῃ, ἀφορᾷ καὶ τοὺς δικαίους καὶ τοὺς ἀδίκους· ἡ πρώτη εἶναι ἡ ἀνάστασις τοῦ ἐλέους, ἡ δευτέρα, ἡ τῆς κρίσεως· διδὲ καὶ «Ἐλεος καὶ κρίσιν ἄσομαι σοι, Κύριε» ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός. (ψαλμ. 100, 1)

Περὶ τῆς κρίσεως ταύτης ἐν συνεχείᾳ προσθέτει «Καὶ ἐξουσίαν ἔδωκεν Αὐτῷ καὶ κρίσιν ποιεῖν, ὅτι Υἱὸς ἀνθρώπου ἐστίν» (Ιωάν. ε' 27). Ἐνταῦθα καταδεικνύεται ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ κρίνῃ μετὰ τὴν αὐτὴν σάρκα μετὰ τὴν ὁποίαν ἦλθεν, ἵνα δικασθῇ· τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ σημασία τῆς φράσεως, «ὅτι Υἱὸς ἀνθρώπου ἐστίν». Καὶ εἶτα ἐπιλέγει· «μὴ θαυμάζετε τοῦτο· ὅτι ἔρχεται ὥρα, ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς Αὐτοῦ καὶ ἐκπορεύονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως», κρίσεως ὅμως ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς καταδίκης, ὡς καταφαίνεται ἐν τῷ προμνημονευθέντι στίχῳ. (Αὐτόθι 24) «ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεῶν τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν», ὁ ἀνέκων εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν, διὰ τῆς ὁποίας μεταβαίνει ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, δὲν ἔρχεται εἰς τὴν καταδίκην, ἥτις δηλοῦται διὰ τοῦ ὀνόματος «τῆς κρίσεως»: «οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως». Ὡς ἀναστηθῇ λοιπὸν εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν, ὅστις δὲν θέλει τὴν κόλασιν εἰς τὴν δευτέραν· «ὅτι ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς

τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται», τ' ἔ, δὲν ἔρχονται εἰς κόλασιν, ὅστις λέγεται δεύτερος θάνατος καὶ εἰς τοῦτον τὸν θάνατον, μετὰ τὴν δευτέραν ἀνάστασιν, ἥτις ἀφορᾷ τὰ σώματα, θὰ κατακρημνισθοῦν ὅσοι εἰς τὴν πρώτην, ἥτις εἶναι ἡ τῶν ψυχῶν, δὲν ἤθελον ἀναστηθῇ. «Ὅτι ἔρχεται ὥρα» ὅπου δὲν λέγει «καὶ νῦν ἐστίν», διότι τοῦτο θὰ συμβῇ εἰς τὴν συντελείαν τοῦ αἰῶνος τ.ἔ. εἰς τὴν ἐσχάτην καὶ μεγίστην κρίσιν τοῦ Θεοῦ, ὅτε πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς Αὐτοῦ καὶ ἐκπορεύονται». Δὲν εἶπε δὲ ὡς ἐν τῇ πρώτῃ Ἀναστάσει «οἱ ἀκούσαντες ζήσονται», διότι δὲν ζωοῖ πάντες αὐτὴν τὴν ζωὴν, ἥτις ὡς μακαρία, μόνῃ δύναται νὰ ὀνομασθῇ ζωή. Ἀλλὰ πάντως χρειάζεται οἰαδήποτε ζωή, ἵνα δυνηθῶσι ν' ἀκούσουν καὶ ἐκ τῶν μνημείων νὰ ἐκπορευθῶσι (μετὰ τῆς ἀνισταμένης σαρκός). Διὰ τίνα δὲ λόγον δὲν θὰ ζήσουν πάντες διδάσκει εἰς τὰ ἐξῆς· «Οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς», οὗτοι δὲ εἶναι ὅσοι θὰ ζήσουν, «οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως» δὲν θὰ ζήσουν, διότι θ' ἀποθάνουν τὸν δεύτερον θάνατον. Τὰ φαῦλα θεοβαίως ἔπραξαν, διότι κακῶς ἔζησαν· ἔζησαν δὲ κακῶς, διότι εἰς τὴν πρώτην τῶν ψυχῶν ἀνάστασιν, ἥτις καὶ νῦν ἐστὶ δὲν ἀνέζησαν ἢ καὶ ἀν' ἀνέζησαν δὲν ὑπέμειναν μέχρι τέλους. Καθὼς λοιπὸν ὑπάρχουν δύο ἀναγεννήσεις, περὶ τῶν ὁποίων ἐγένετο ἤδη λόγος, ἡ μία κατὰ τὴν πίστιν, ἥτις νῦν συντελεῖται διὰ τοῦ Βαπτίσματος, ἡ δὲ ἄλλη κατὰ τὴν σάρκα, ἥτις θὰ γίνῃ διὰ τῆς ἀφθαρσίας καὶ τῆς ἀθανασίας κατὰ τὴν κρίσιν τὴν μεγάλην καὶ ἐσχάτην, οὕτως ὑπάρχουν καὶ δύο ἀνα-

ΑΣΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

(ἐν εἵδει διαλόγου)

Ἡ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΩΤΕΡΩ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ., 182 τοῦ ιγ' ἔτους)

Τὴν τοιαύτην λοιπὸν ἰδιάζουσιν χάριν ἐπισταμένως ἐξετάζων τις εἰδήμων, δύναται νὰ καταρτίσῃ ὁλόκληρον τῆμον πρὸς γενικωτέραν διασαφήνισιν· (διότι θὰ δεῖσῃ ἐπιστημονικὴν καὶ ψυχολογικὴν μελέτην), ἡμεῖς δὲ ἀφίνοντες τὰς πολλαπλὰς ιδιότητας τῆς ποιήσεως εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν πολυμυθῶν ἐπιστημόνων, θὰ ἀποδείξωμεν ἐν συντόμῳ μὲ τὰς ἀσθενεῖς ἡμῶν δυνάμεις, μόνον τὴν γέννησιν καὶ προέλευσιν τῆς τοιαύτης ἰδιαζούσης χάριτος (δηλ. τῆς ποιήσεως), ὑπὸ τῆς ὀλίγης μαθήσεως καὶ μικρᾶς πείρας βοηθοῦμενοι.

Γέννησις καὶ προέλευσις τῆς ποιήσεως.

Ἡ ποίησις λοιπόν, ἀγαπητοί, γεννᾶται ἐκ τῆς φαιδρᾶς φαντασίας, ¹⁾ τῆς ἰσχυρᾶς ταύτης δυνάμεως τῆς ψυχῆς, τῆς παρεχούσης τοσαῦτα ἀναρίθμητα ἀποτελέσματα, προέρχεται δὲ ἐκ διαφόρων συναισθημά-

στάσεις, ἡ μία, ἡ πρώτη, ἡ καὶ παροῦσα, ἡ τῶν ψυχῶν, ἥτις δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸν δεῦτερον θάνατον, καὶ ἡ ἄλλη ἡ δευτέρα, ἥτις δὲν ἀφορᾷ τὸ παρόν, ἀλλὰ τὸν μέλλοντα αἰῶνα, ἀνάστασις αὕτη οὐχὶ τῶν ψυχῶν, ἀλλὰ τῶν σωμάτων, ἥτις ἔνεκα τῆς τελευταίας κρίσεως, ἄλλους μὲν θὰ ἐξαποστείλῃ εἰς τὸν δεῦτερον θάνατον, ἄλλους δὲ εἰς τὴν ζωὴν, ἥτις εἶναι ἀθάνατος.

(Ἀκολουθεῖ)

των, ὁρησκευτικῶν, πατριωτικῶν, ἐθνικῶν, κ.λ.π. ἅτινα ἐνυπάρχουσιν εἰς πολλούς, καὶ τὰ ὁποῖα καλλιεργοῦνται ²⁾ ἔκαστον ἐξ αὐτῶν δι' ἰδιαιτέρων μέσων. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον μὲ ὑπεκίνησεν ἵνα χαράξω τὴν ἐρμηνευτικὴν ταύτην σημείωσιν, εἶναι τό, ὅτι εἰς πολλὰ μέρη τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς μεταγενεστέρας ποιήσεως καθίσταται σκοτεινὸν τὸ συμπέρασμα τῆς ἐννοίας, καὶ ἐπομένως πολλὰ ὀλίγοι δύνανται νὰ εἰσδύσουν εἰς τὸ νόημα, ³⁾ καὶ νὰ ἐξαγάγουν σαφεῖς ἔννοιαν τοῦ ποιήματος· καὶ τοῦτο πάλιν εἶναι ἄλλο ἰδιαίτερον ἰδίωμα τῆς ποιήσεως, τὸ ὁποῖον ἐξαίρει τὸν θάυμασμόν τοῦ εἰδήμονος ἀ

1) Ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν φαντασίαι, ἡ φαιδρὰ καὶ ἡ ἀχαλίνωτος φαντασία. (Ὅρα ψυχολογία Δημ. Μ. Γεωργακάκη, καὶ «ἐρμηνεῖα τοῦ Χερουβικοῦ ὕμνου». Ὑπόμνημ. τοῦ χειρογράφου μου «ἱκτίνες θεῖου Φωτός.» δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Ἀγιορεῖτ. Βιβλιοθήκην» ἔτος 1937—38 σελ. 238 καὶ 271.

2) ψυχολογία Δημ. Γεωργακάκη. περὶ συναισθήματος σελ. 74—100. Καὶ, πραγματεία περὶ μουσικῆς «Ἀσματικῶν Ὑμνολόγιον». «Ἀγιορεῖτ. Βιβλιοθ.» ἔτος Δ' 1939—40 ἀριθ. 43—44 σελ. 217.

3) Πρόκειται περὶ ἀλληγορικῆς ἐννοίας τοῦ ποιήματος δηλ. ἄλλα νὰ λέγῃ καὶ ἄλλα νὰ ἐννοῇ. Π.Χ. «Ροβόλα βλάχα μ' στὸ βουνὸ πέχω· δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ. Κλέφτες μῆκαν στὸ μανδρὶ κλέψανε τὸ λαγιάρνι. Κλέψανε τὸ λαγιαρνὶ ποῦχε τὸ χρυσὸ μαλλί, τ' ἀσμένιο χαῖμαλι». *Ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ὑπαινίσσεται τὴν πόλιν καὶ «Ἀγίαν Σοφίαν». (Ἀλληγορῶν διὰ τὸν ἐπικρατοῦντα τότε φόβον διὰ τῆς Τουρκοκρατίας).

ναγνώστου· τούτου ἕνεκα καὶ χάριν τῶν φιλομούσων ἀναγνωστῶν θὰ κάμω μίαν σύντομον ἐρμηνευτικὴν ἐξηγήσιν τοῦ ἀνωτέρου ταπεινοῦ μου ποιήματος.

Ἑρμηνευτικὴ ἐξηγήσις.

Τὸ μὲν παιδάκι ἀγαπητοί, εἶναι εἰς τύπον καὶ εἰκόνα παντὸς γηίνου ἀνθρώπου· δηλαδὴ εἰκονίζει ἓνα θνητὸν ἄνθρωπον· τὸ δὲ πουλάκι εἶναι εἰς τύπον καὶ εἰκόνα παντὸς Ἀγγέλου, ἥτοι παριστᾷ ἓνα Ἀγγελον. Διὰ τοῦτο ἀποτεϊνόμενον (τὸ παιδάκι δηλ.) πρὸς τὸ πουλάκι λέγει· «ὦ! πῶς ζηλεύω τὴν εὐμορφίαν σου» (τὴν Ἀγγελικὴν δηλ. εὐμορφίαν).

Ὑποθετέον ὅτι εἰς ἄνθρωπος γνώστης ὅλης τῆς οἰκονομίας καὶ δημιουργίας τοῦ κόσμου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τῆς πλάσεως δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τῆς ἀναπλάσεως αὐτοῦ, ἕως καὶ τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας καὶ συντελείας, ἔχων δὲ ὁπωσδήποτε ἡθικοθηρησκευτικὴν μόρφωσιν καὶ ἴδη μὲ τοὺς αἰσθητοὺς ὀφθαλμοὺς του ἓνα Ἀγγελον μὲ ὅλην τὴν ἀστραπόμορφον δόξαν του, δὲν θὰ εἶπη, ὦ, ἀπὸ ποίαν δόξαν καὶ λαμπρότητα ἐξέπεσεν ἡ ταλαίπωρος ἀνθρωπότης! Ὅταν δὲ ἀκούσῃ τὴν ἀγγελικὴν αὐτοῦ φωνὴν ψάλλουσαν τὸ ἀνήκουστον καὶ ἑναρμόνιον ἐκεῖνο μέλος περίξ τοῦ φοβεροῦ θρόνου τῆς τρισυκοστάτου θεότητος, δὲν θὰ γίνῃ καθ' ὁλοκληρίαν ὡς ἑξαλλος; «Πῶς μὲ τρελάειναι ἢ λαλιά σου; ὦ τί μεγάλο τὸ χάρισμά σου!» Βλέπων λοιπὸν ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος τὴν οἰκτρὰν του κατάστασιν, ὅτι ἀπὸ ποῖον ὕψος τιμῆς ἐξέπεσε διὰ τὴν παρακμήν, λυπεῖται καὶ παρακαλεῖ νὰ ἀξιωθῇ τῆς προτέρας του τιμῆς, τῆς ἀθανασίας δηλαδὴ· «δὲν μὲ διδάσκεις νὰ ῥιθῶ κοντά σου; νὰ, μάθω τὰ μαθήματά ποὺ σὲ μαθαίν' ὁ Πλάστης» δηλαδὴ νὰ φθάσω εἰς ἐκεῖνα τὰ μέτρα νὰ γνω-

ρίσω τὰς σωτηρίους βουλὰς τοῦ πανυπεργάθου Θεοῦ. «Τὰ πάντερ να τζελίσματα ποὺ καθ' ἐκαστὴν ψάλλεις» ἥτοι νὰ ἀκούσω καὶ μάθω τὰς τερπνοτάτας μελωδίας, τὰς ὁποίας ψάλλουν οἱ ἀσώματοι ἄγγελοι περὶ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ. «Τὸ τερερερὶ τὸ τερερερὶ γιὰ νὰ κατανοήσω, πρέπει τὴν γλῶσσαν τοῦ πουλιοῦ βεβαίως νὰ γνωρίσω». (Τὸ τερερε)· τὸ ἀκατανόητον ἐκεῖνο ἀγγελικὸν μέλος, τὸ ὁποῖον ἔλθων εἰς ἔκστασιν ὁ Προφήτης Ἡσαΐας ἤκουσε καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἄλλο τι εἰμὴ τὸ Ἀλληλούϊα, καὶ τὸ ὁποῖον ἠκούετο ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν, ὅπερ καὶ ὁ ἐπιστήθιος Ἰωάννης ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκείνῃ ὀπασίᾳ ἤκουσεν, ὡς λέγει εἰς τὴν Ἀποκάλυψίν του· «Καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ὄχλου πολλοῦ, καὶ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν, καὶ φωνὴν βροντῶν ἰσχυρῶν, λεγόντων Ἀλληλούϊα». (Ἀποκάλ. ιθ' 6)

Μέχρι τῆς στροφῆς ταύτης ὁμιλεῖ τὸ παιδάκι (δηλ. ὁ ἄνθρωπος) πρὸς τὸν Ἀγγελον, ἔνθα λαμβάνει μέρος ὁ Ἀγγελος ἀποκρινόμενος εἰς τὰς ἐπιθυμητικὰς ἀξιώσεις τοῦ ἀνθρώπου·

«Νὰ ὑψωθῇς στὴν κορυφὴ τῶν ἄρετῶν τὸ ὕψος, πρέπει νὰ κάμῃς δυὸ πτερὰ γιὰ νὰ μ' ἀκολουθήσῃς» ἐξηγῶν δὲ τὴν ἔννοιαν τῶν πτερῶν, λέγει· «πτερὰ εἰναί ἡ πίστις σου καὶ ἡ πρὸς Θεὸν ἀγάπη, πού ἀνεβάξουν τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν αὐτοαγάπην». «Πτερὰ εἶναι ἡ πίστις σου», πίστιν δὲ ἔννοεῖ τὴν δι' ἔργων ἀγαθῶν γενομένην, ἣν ὅτε Ἀπ. Παῦλος καὶ ὁ Ἰ-

4) Ὅρα εἰς τὴν θαυμασίαν ἐρμηνείαν τοῦ Τερερέ «Ἀγιορεῖτ. Βιβλιοθήκη» ἀρχὴ ἔτος Ι' 1945 ἀριθ. 109 - 112 καὶ τέλος εἰς τὴν ἰδίαν ἔτος ια'. 1946 ἀριθ. 113 - 118.

ἀκωβος διδάσκουσιν· «ὥσπερ γὰρ τὸ σῶμα χωρὶς πνεύματος νεκρὸν ἔστιν, οὕτω καὶ ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστίν» (Ἰακώβ. β' 26) Ἐπειδὴ δὲ τὸ πτηνὸν δὲν δύναται νὰ πετάξῃ μὲ ἐν πτερύον, διὰ τοῦτο δὲ ἐπάγει καὶ τὸ δεύτερον· «κ' ἢ πρὸς Θεὸν ἀγάπη», αὐτὰ εἶναι τὰ δύο πτερὰ, μὲ τὰ ὁποῖα δύνασαι νὰ ὑψωθῇς ὡς ἄνθρωπε, εἰς τὴν τελειότητα· ἴσως δὲ καὶ ὁ Δαυὶδ, ταῦτα τὰ δύο πτερὰ ἐννοῶν λέγει· «τίς δώσει μοι πτέρυγας ὥσει περὶστερῶς καὶ πετασθῆσομαι καὶ καταπαύσω;» (ψαλμ. νδ' 6) Διαλεγόμενος δὲ ὁ Ἄγγελος μὲ τὸν ἄνθρωπον τῷ ὑπενθυμίζει καί τι ἕτερον διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ὑψωθῇ εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, τὴν τελειότητα, καὶ τελευταῖον τὸν διὰ τοῦ θανάτου χωρισμὸν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος· διότι σῶμα ὕλικόν δὲν δύναται ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ οὐράνια. «Ἦ ὦρα ποὺ λείψουσιν ὁ θῆκες π' τὸ βρωμερόν σου σκάφος, ἔλα γιὰ νὰ πετάξω με στοῦ οὐρανοῦ τὸ πλάτος». Ἐδῶ τώρα μὲ κάποιον τρό-

πον ἀποκαλύπτεται τὸ πουλάκι πῶς εἶναι Ἄγγελος, διότι μόνον ὁ Ἄγγελος ἔχει δικαίωμα καὶ διαταγὴν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ παραλαμβάνῃ ψυχὰς καὶ νὰ φέρῃ αὐτὰς ὅπου ὁ Θεὸς διατάξῃ. «Ἦ ὦρα ὑψώθης ἐν Παράδεισῳ, πρέπει δὲ ὅλα νὰ σταξήσῃς». Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Ἄγγελος φέρει τὴν καθαρὰν ψυχὴν εἰς τὸν Παράδεισον, ὑποδεικνύει εἰς αὐτὴν τὸν φοβερὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁλόφωτος· τὰ ἀγγελικὰ τάγματα, τοὺς χοροὺς τῶν Προφητῶν, Ἀποστόλων, ὁσίων καὶ πάντων τῶν δικαίων, ἰδιαίτερος δὲ καὶ ἐξαιρετικῶς τοὺς ποιητάς, καὶ τὴν καθιστῶ προσεκτικὴν εἰς τὴν ἀκρόασιν τῆς οὐρανοῦ ψαλμοδίας, τὰ ἀκατάληπτα ἐκεῖνα ἥσματα, τὰ ὁποῖα αἱ ἀγγελικαὶ χοροστασίαι ἤδουσι πέριξ τοῦ φοβεροῦ θρόνου τῆς μακαρίας θεότητος.

Αὕτη εἶναι ἐν συντόμῳ ἡ ἐννοία τοῦ ἀνωτέρω ποιήματος.

Σάββας Μ. Φιλοθεΐτης

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΦΑΡΜΑΚΟΥΤΡΙΑΣ ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Γραφεῖσαι ὑπ' αὐτῆς ἐν τῇ φυλακῇ οὔσης πρὸς τὸν ἅγιον ὁμολογητὴν ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΝ καὶ δύο ἀπαντήσεις τούτου πρὸς αὐτήν.

(Ἐκ χειρογράφου 12'. αἰῶνος αελ. 12α—13β).

Ἐπιστολὴ ἁγίας Ἀναστασίας τῆς μάρτυρος πρὸς Χρυσόγονον.

Τῷ ἁγίῳ Ὁμολογητῇ Χριστοῦ Χρυσογόνῳ. Ἀναστασία, χαίρειν.

Εἰ καὶ μάλιστα ὁ ἐμὸς πατὴρ τὰ εἰδωλα προσεκύνει, ἀλλ' οὐνὴ μήτηρ μου Φλάβια διὰ παντὸς ἐν χριστι-

ανοῖς οὔσα, ἐξ ὅτου μὲν ἐγέννησε, χριστιανὴν με ἐποίησε· μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῆς ἐξεύχθη ἄνδρὶ μα-

ρωτάτω, οὔτινος χάριτι Θεοῦ τὴν συνάφειαν διέφυγον, δεομένη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νυκτός τε καὶ ἡμέρας ῥυσιθῆναι ἀπὸ τοῦ μιαροῦ εἰδωλολάτρου ἐκείνου, ὅστις τὴν ἐμὴν περιουσίαν ἐξῆς διαφαίνεται μετὰ μιαρῶν καὶ εἰδωλολατρῶν ἐξαντλήσας· ἐμὲ δὲ ὥσανεὶ φάρμακον καὶ ἱερόσυλον βαρυτάτη φυλακῇ παραδédωκεν, ὥστε με τὴν πρόσκαιρον ἀπολέσαι ζωὴν· καὶ οὐδὲν μοι πάρεξ τῆς ψυχῆς περιέλειπται, πλὴν εὐχομαι μετὰ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐλπίδος ἀποθανεῖν. Ὅμως εἰ καὶ καυχῶμαι ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τοῦ Χριστοῦ μου, πάνυ λυποῦμαι, ὅτι τὴν ἐμὴν περιουσίαν, ἣν ἡσχόμην περὶ τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ δαπανῆσαι, ὁ μιαρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος δαιμονολάτραις ἐπιχορηγεῖ, καὶ ἅπερ ἐγὼ ἐπιδοῦναι τοῖς τοῦ Θεοῦ

δούλοις ἡσχόμην, ταῦτα αἰσχροῖς καὶ ἀνοσίοις ἀνθρώποις ἐπιδίδωσι. Καὶ διὰ τοῦτο παρακαλῶ σε, δοῦλε Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἵνα σπουδαίως ὑπὲρ ἐμοῦ τὸν Θεὸν δυσωπῇς, ὥστε, εἰ μὲν προγινώσκει ὁ Θεός, πιστεῦσαι τὸν ἐμὸν ἄνδρα Πόπλιον εἰς Χριστόν, εἰ δὲ μή γε, συγχωρῆσαι αὐτὸν οἰκείαις ἐναπολέσθαι ἀπάταις, ἐμὲ δὲ ῥύσασθαι ἀπ' αὐτοῦ. Κάλλιον γάρ μοι τὸ ἀποθανεῖν ἢ τὸν τοῦ Θεοῦ ἀπαρνήσασθαι, καὶ τοῖς πιστεύουσιν εἰς αὐτὸν ἐμποδίσαι. Αὐτὸς δὲ ὁ παντοδυνάστης Χριστὸς μαρτυρεῖ, ὅταν ἀπαλλαγῇσωμαι τῆς πλάνης ταύτης, τοῖς ἁγίοις προσκαρτερήσω, καὶ τὰς ὑπὲρ αὐτῶν φροντίδας, καθάπερ ἡρξάμην μέχρι παντός ἀναδέξομαι.

Ἐρρωσο, δοῦλε τοῦ Θεοῦ, καὶ μέμνησό μου.

Ὁ δὲ Χρυσόγονος δεξάμενος ἔγραψεν οὕτως.

Χρυσόγονος Ἀναστασία, χαίρειν.

Χειμαζομένη σοι ταῖς θυέλλαις τοῦ βίου ὁ ἐπὶ τῶν κυμάτων βαδίσας Χριστὸς βοηθήσοι, ἵνα τὴν τοῦ διαβόλου δύναμιν τῷ λόγῳ αὐτοῦ καταργήσης. Μεγαλοφρόνως τοίνυν καὶ ὥσανεὶ ἐν μέσῃ τῇ θαλάσῃ κειμένη, πιστεύσον τῷ Χριστῷ ἐπισκέψασθαί σε· καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἐπιστρέψασα, ἀναβόησον μετὰ τοῦ προφήτου, εἰπόντος· ἵνα τί περίλυπος εἴ ἡ ψυχὴ μου; καὶ τὰ ἐξῆς. Διπλῇ γὰρ ἡ δύναμις τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος ἀποδείκνυται· καὶ γὰρ τὰ πρόσκαιρά σοι περιτεύσει καὶ προστεθήσεται σοι τὰ ἐπουράνια. Ὁ δὲ Θεὸς τοὺς μὴ παρακαλοῦντας αὐτὸν ὑπὲρ ἁγαθῶν ἀποστρέφεται· οὐδὲ γάρ ἐ-

στιν εὐτελὲς τὸ χάρισμα αὐτοῦ. Βλέπε μὴ ταραχθῇς ἐν τούτῳ, ὅτι εὐσεβῶς διαγινομένη σοι πρὸς τὸν Χριστὸν συμβαίνει τάναντία· οὐδὲ γὰρ ἀπατᾷ σε ὁ Χριστός, ἀλλὰ δοκιμάζει σε· οὔτε ἀσφαλὴς ἐστίν ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων βοήθεια, ὥς σὺ νομίζεις· τῆς Γραφῆς λεγούσης· ἐπικατάρατος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐλπίζων ἐπ' ἄνθρωπον· καὶ, εὐλογημένος ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ τὸν Θεόν. Βλέπε γενναίως καὶ ἀγρύπνως, καὶ τρανῶς διόφυγε πᾶσαν ἁμαρτίαν. Ταύτην παρὰ τοῦ Θεοῦ ζήτησον τὴν παραμυθίαν οὔτινος τὰς ἐντολὰς φύλαττε. Ἦδη γὰρ ὁ τῆς σωτηρίας καιρὸς ἐλεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ καθάπερ ὑπὸ σκοτει-

νήν νύκτα τὸ διαυγὲς τοῦ Θεοῦ φῶς ἐπιλάμψει σοι, καὶ μετὰ χειμῶνα ἱλαρὸς σοι καὶ εὐδίας ἐπιγελάσει καιρὸς, καὶ ὡς πᾶσι τοῖς διὰ τὸν Θεὸν θλιβομένοις παρασχήσει τὴν πρό-

σκαιρον ὑπομονήν, δι' ἣν τὸν αἰώνιον ἀπολήψῃ μισθόν.

Ἐρρωσο ἐν Κυρίῳ, καὶ εὐχου ὑπὲρ ἐμοῦ.

Καὶ αὐθις γράφει ἡ αὐτὴ πρὸς αὐτόν.

Χρυσογόνῳ τῷ Ὁμολογητῇ τοῦ Χριστοῦ, Ἀναστασία χαίρειν.

Ὅτι τὸ τέλος πάρεστι τῷ σώματί μου, εὐχου ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα ἐκεῖνός

μου ἀποδέξηται τὴν ψυχὴν, δι' ὃν ταύτας τὰς θλίψεις ὑπομένω.

Πρὸς τοῦτο Χρυσόγονος ἀντέγραψεν οὕτω·

Τῇ τοῦ Θεοῦ δούλῃ Ἀναστασίᾳ. Χρυσόγονος

Δηλὸν ἐστίν, ὅτι τὸ φῶς ἀποκρύπτει τὸ σκότος· οὕτω καὶ μετὰ ἀσθένειαν ἢ σωτηρίᾳ ἐπέρχεται, καὶ ἡ ζωὴ μετὰ θάνατον τοῖς ἀξίοις ἐπιδίδοται· τὸ αὐτὸ γὰρ ἔχει τέλος ἡ εὐτυχία τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἵνα μὴδὲ οἱ ταπεινοὶ στυγνάξωσι, μὴδὲ οἱ μεγαλοφρονοῦντες καυχῶνται. Μία γὰρ θάλασσά ἐστιν, ἐν ἣ τὰ πλοῖα τοῦ ἡμετέρου σώματος διατρέχει, καὶ ὑφ' ἐνὸς κυβερνήτου εὐθύνεται· ὧν τινων τοίνυν αἱ ναῦς ἰσχύονται τοῖς τρόποισιν ὠχυρωμέ-

ναι, ἀβλαβεῖς τὸ πέλαγος διατρέχουσιν· αἱ δὲ ἀσθενεῖς, καὶ δίχα κυμάτων ὑπ' αὐτῆς τῆς γαλήνης κινδυνεύουσιν· ἐγγὺς γὰρ ἀπωλείας εἰσὶν αἱ μὴ πρὸς τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας σπυδαῖσιν ἐλθεῖν. Σὺ δὲ ἀκατάγνωστος τυγχάνουσα τοῦ Χριστοῦ δούλη, τὸν σταυρὸν ἐν πάσῃ σου τῇ ψυχῇ διατήρησον, καὶ σεαυτὴν πρὸς σωτηρίαν παρασκεύασον, ὥστε μετὰ τῶν μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ ἀριθμηθῆναι σε. Ἐρρωσο».

Ἀπολυτίκιον τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας, ἧς ἡ μνήμη 22 Δεκεμβρίου, ἐκ παλαιοῦ μικροῦ καλλιτεχνικωτάτου χειρογράφου.

Ἦχος δ.

Τῆς νικηφόρου ἀνασιτάσεως φερώνυμος κέκλησαι, Ἀναστασία, μάρτυς τοῦ Χριστοῦ· τρόπαια γὰρ ἔστησας κατ' ἀθέσμων, βασάνων

καρτερίαις, ὃν ἐπόθησας νυμφίον κατέλαβες· αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐν Σύρῳ Ἀ. Γ. Περαιτικοῦ

Διαδώσατε τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΠΙΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ
ΑΠΕΔΟΚΙΜΑΣΘΗΣΑΝ ΥΠΟ ΤΟΥ
ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ

Πώρωσις τοῦ Ἰσραὴλ συνεπειὰ
τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς
του καταπτώσεως.

Ἡ παραλυσία ὅπως ἐλέχθη ἐν τοῖς πρό-
σθεν εἶχε περιλάβει ὅλας τὰς τάξεις τοῦ
Ἰσραὴλ καὶ ἡ παρακμὴ αὐτοῦ κατὰ τοὺς
χρόνους τῆς ἐπιγείου ἀποστολῆς τοῦ Ἰη-
σοῦ ἐπεξετείνετο εἰς τὸ πολιτικόν, θρη-
σκευτικόν καὶ ἠθικόν πεδῖον. Ἐντεῦθεν
ἡ ἀπιστία τοῦ λαοῦ, ἐκ τούτου καὶ ἡ ἀν-
τίδρασις ἡ φθονερά καὶ ἡ αἰμοσταγῆς τῆς
ἐξουσίας κατὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκ πρώτης ὄ-
ψεως τίποτε δὲν φανερώνει τὴν θρησκευ-
τικὴν κατὰπτωσιν τοῦ Ἰσραὴλ. Ὁ λαὸς οὗ-
τος φαίνεται μάλιστα ἀνώτερος τῶν πα-
τέρων του· δὲν κύπτει τὸν αὐχένα εἰς τὰ
εἰδωλα, ὁ δὲ μονοθεϊσμός του εἶναι ἀλύ-
γιστος· ὁ περιώνυμος λόγος· Κύριος ὁ Θε-
ὸς ἡμῶν, Κύριος εἰς ἔστιν» ἦτο ἡ ἀρχὴ
τὴν ὁποίαν ἐξαιρετικῶς ἠγάπα. Οὐδέποτε
ἡ λατρεία ἦτο τόσον ἐκθαμβώτικὴ καὶ τό-
σον ἐκτιμωμένη. Ὁ ναὸς ἀνοικοδομηθεὶς
καὶ ἐξωραϊσθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου ἀπε-
τέλει ἐν τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου. Με-
θύει ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, κατὰ τὴν ἐποχὴν
τῶν τραχυτέρων του δοκιμασιῶν, περιμέ-
νων τὰς εὐλογημένας ἡμέρας τῆς παρη-
γορίας ἢ μᾶλλον συγχωνεύεται μετὰ τῆς
θρησκείας Ὁ Νόμος ἀποτελεῖ τὸ ἀντικεί-
μενον προσηλώσεως θερμῆς. Ὁ Ἰώση-
πος μάλιστα, σύγχρονος Ἰουδαῖος συγ-
γραφεὺς ἐκ τῶν ἐλληνιζόντων, λέγει μὲ
εἰλικρίνειαν ἄδιαμφισβήτητον «Ὅλα δύ-
νανται νὰ μᾶς ἀφαιρέσουν, τὴν ἐθνικό-
τητα, τὰς πόλεις, τὰ ἀγαθὰ, ὁ Νόμος ὁ-
μως θὰ μᾶς μένη πάντοτε». Καὶ θὰ ἐ-

φραντάζετο κανεὶς ὅτι ἡ λάμψις τῆς λατρεί-
ας, ἡ φανατικὴ ἐμμονὴ εἰς τὸν Νόμον
καὶ τὰς πατροπαράδοτους συνηθείας ἀπο-
τελεῖ πρόοδον. Δεινὴ πλάνη! Τοῦτο οὐ-
δὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ προσωπεῖον. Ἡ παρα-
κμὴ ὁμοιάζει μὲ ἀσθένειαν, ἣτις ὑπο-
κρύπτεται ὑπὸ ἐξωτερικὸν δελεαστικόν.
Ἐθνικαὶ αὐτοκρατορίαι καταρρέουν ἐν
μέσῳ ὀργιαστικῶν τελετῶν καὶ πανηγύ-
ρεων. Παρατηρεῖται μάλιστα σχετικῶς ὅ-
τι αἱ μεγάλοι καταστροφαί, αἱ ὁποῖαι
λυμαίνονται τὴν ἀνθρωπότητα καταλαμ-
βάνουν αὐτὴν μέσα εἰς τὴν δρεᾶσιν τῆς τὴν
πυρετώδου καὶ ἀκόλυστου, τὴν ὁποίαν θὰ
ἐξελάμβανε κανεὶς ὡς ὀργασμὸν ζωῆς.

Οὕτως ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς ὁ κατ' ἐξοχὴν
ιερατικὸς καὶ θρησκευτικὸς δεικνύει ἰδι-
αίτερα σημεῖα κατὰ τὴν παρακμὴν του.
Ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς θρησκείας του εὐ-
ρίσκονται εἰς μαρασμώδη κατάστασιν· ἐ-
ξουσία, ἐπιστήμη, συνείδησις, Νόμος, ἡ-
θική. Τὸ κύρος τῆς ἱερωσύνης ἔχει δια-
συνθῆ, διότι τρέμει ἐνώπιον τῆς εἰδωλο-
λατρικῆς ἐξουσίας, τῆς ὁποίας εἶναι πλά-
σμα. Αἱ ἀνώταται θέσεις, τὰ μεγαλύτερα
ἀξιώματα, ἡ προεδρεία τοῦ Συνεδρίου, ἡ
ἀρχιερωσύνη, κατέχονται ὑπὸ τῶν Σαδ-
δουκαίων, τῶν σκεπτικῶν ἐκείνων, οἱ ὅ-
ποιοι δὲν πιστεύουν οὔτε εἰς τὰ πνεύμα-
τα οὔτε εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν. Περίερ-
γοι τῷ ὄντι Ἀρχιερεῖς! Ἡ θρησκεία δι'
αὐτοὺς περιορίζεται εἰς τὸν παρόντα κό-
σμον· μόνον ὁ γραπτὸς νόμος ὁ καθιερω-
μένος καὶ ἀναλλοίωτος εἶναι ὁ ἐξασφαλίζων
τὴν τάξιν καὶ τὴν εἰρήνην. Προσέχουν εἰς
τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς λατρείας, συμ-
βουλεύουν τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν δω-
ρεῶν, ἐκμεταλλεύονται τὴν εὐσέβειαν τοῦ
λαοῦ καὶ ἐπαυξάνουν τὰς προσόδους τῶν
μὲ τὴν δεκάτην καὶ τὴν πώλησιν τῶν
σφαγίων, τῆς ὁποίας ἔχουν τὸ ἀποκλει-
στικὸν προνόμιον.

Ἡ φιλαργυρία τῶν ἀρχόντων καὶ Ἀρχιερέων τοῦ Ἰσραὴλ

Ὅταν ὀλίγον πρὸ τοῦ πάθους του ἀναβαίνει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ὄχυρόν συγκρότημα τοῦ ναοῦ, ὁπισθεν τοῦ ὁποίου ἔλλοχεύουν ἡ σῆψις καὶ ἡ τέφρα, οἱ ἐχθροὶ του δηλαδή, οἱ ὅποιοι πωλοῦν τὴν τέφραν καὶ τρώγουν τὴν σῆψιν, ὁ πρῶτος ἀντίπαλος, τὸν ὅποιον ἀντιμετωπίζει εἶναι ὁ δαίμων τοῦ κέρδους καὶ τῆς ἀπληστίας.

Εἰσέρχεται εἰς τὴν αὐλήν, εἰς τὴν ἀπεραντον ἔκτασιν τῆς ὁποίας συνωστίζονται πλήθη κόσμου πολυασχόλου. Ἡ μεγάλη πλακόστρωτος αὐλὴ πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμοιάξῃ μὲ πρόδομον ναοῦ· εἶναι μᾶλλον τόπος βρωμερῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν· ψίθυροι, κραυγαί, ἀλαλαγμοὶ ἀνέρχονται εἰς τὸν αἰθέρα ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν τραπεζιτῶν, τῶν μεταπρατῶν, τῶν μεσιτῶν καὶ τῶν ἀγοραστῶν, οἵτινες συναλλάσσονται Ἐδῶ οἱ ἔμποροι τῶν ζώων μὲ τὰ κτήνη τῶν, τοὺς βοῦς καὶ τὰ ποίμνια τῶν ἀμνάδων, παρακάτω οἱ ἔμποροι τῶν στρουθίων, τῶν περιστερῶν καὶ τῶν τρυγόνων πλησίον τῶν εὐθυγραμμισμένων κλωβῶν των. Ἀλλαχοῦ αἱ τράπεζαι τῶν κολλυβιστῶν μὲ τὰ κύπελλα πλήρη χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων, ἐνῷ ζωέμποροι πατοῦντες εἰς τὰς ἀκαθαρσίας ψαύουν τὰ πλευρὰ τῶν ζώων, τῶν προωρισμένων διὰ τὰς θυσίας ἢ διαλαλοῦν μὲ μονότονον φωνήν, ἀποτεινόμενοι πρὸς τὰς μητέρας, τοὺς προσκυνητὰς μὲ τὸ παχὺ βαλάντιον ἢ πρὸς τοὺς λεπρούς, οἱ ὅποιοι ὑποχρεοῦνται νὰ προσφέρουν ζῶντα πτηνὰ διὰ τὴν ἐλπιζομένην ἢ πραγματοποιηθεῖσαν θεραπείαν των. Οἱ κολλυβισταὶ διακρινόμενοι ἀπὸ ἓν κέρμα νομίσματος κρεμασμένον ἀπὸ τὸ αὐτὶ των, χειρίζονται μὲ τὰς γαμπὰς των χεῖρας καὶ μὲ κάποιαν ἡδυπάθειαν τοὺς στίλ-

βοντας καὶ κωδωνίζοντας σωρούς τῶν ἀργυρίων, ἐνῷ μεσῖται διολισθαίνουν μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης αὐτῆς μυρμηκίας. Οἱ ἐπαρχιωταὶ δύσπιστοι εἰς τὰς συναλλαγὰς των ἔκσπουν εἰς ὕβρεις, πρὶν ἢ ἀνοίξουν τὸ βαλάντιον διὰ νὰ ἀγοράσουν τὸ ὠρισμένον εἰς κάθε περίστασιν ἀνάθημα. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἀντηχοῦν οἱ μυκηθμοὶ τῶν βοῶν, τὰ βελάσματα τῶν προβάτων καὶ αἱ ὀξεῖαι κραυγαὶ τῶν γυναικῶν.

Τὸ τυφλὸν πάθος τοῦ χρηματισμοῦ εἶχεν ὁδηγήσει μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ναοῦ τοὺς μεταπράτας καὶ κολλυβιστάς, τῶν ὁποίων ἡ θρησκεία ἦτο πρόσχημα πρὸς πλουτισμὸν καὶ ἐκμετάλλευσιν. Ὅπισθεν ὁμῶς τῆς σκοπιμότητος αὐτῆς, τῆς ὁποίας οἱ πλόκαμοι προήρχοντο ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, ἐκρύπτοντο οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ διδάσκαλοι τοῦ Νόμου, οἵτινες ἐνεργῶς μετεῖχον τῶν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ἱεροῦ διεξαγομένων συναλλαγῶν λαμβάνοντες ποσοστὰ ἢ καὶ χρηματοδοτοῦντες αὐτάς. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν σατανικὴν ἀντίληψιν τῆς συναλλαγῆς καὶ τοῦ συμφέροντος, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχοντες καὶ ἱερεῖς ὑπέβαλλον εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ, ὅτι δηλ. τὰ πάντα ἐξαγοράζονται καὶ αὐτὰ τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια, αὐτὴν λέγω τὴν ἀντίληψιν τῶν ὁργάνων τοῦ σκοτοῦς ἐπάταξεν ὁ Κύριος ἡμῶν διὰ τοῦ μαστίγιου του ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ τραπεζιτῶν θέλων νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν ἰδέαν τῆς θρησκείας ἀπὸ πάσης καὶ ὑποψίας ἀκόμη συμφέροντος.

Ἀλλὰ ποῖαν ἀπήχησιν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ ὁ λόγος προφήτου καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν κηρύττοντος τὴν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρείαν τοῦ Θεοῦ, εἰς αὐτὰς τὰς διανοίας τὰς χρηματολατρικὰς, εἰς αὐτὰς τὰς καρδίας, τὰς κλειστὰς εἰς κάθε συναίσθημα πόνου καὶ οἴκτου, εἰς

ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

Π ρ ο ς

Τὴν σεβαστὴν Σύνοδον καὶ ἅπασαν τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπικαλεσθεὶς τὴν θεῖαν ἀντίληψιν καὶ χάριν καὶ φωτισμὸν τῆς παναγίας Γριάδος, τῆς ἐν Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι, τρισυποστάτως λατρευομένης, καὶ ἐν μιᾷ θεότητι ἀδιαιρέτως τῇ οὐσίᾳ δοξαζομένης καὶ ὑπὸ πάντων τῶν πιστῶν ὀρθοδόξως προσκυνουμένης, ἐθεώρησα κατῆκον ἱερὸν, ὡς ἐλάχιστον τέκνον τῆς ἁγίας ὀρθοδόξου μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας διὰ τῆς παρούσης νὰ ἐκθέσω τὴν γνώμην τῆς ἐμῆς ἐλαχιστότητος, πρὸς τὴν διοικοῦσαν ἱερὰν σύνοδον τῶν Σεβασμιωτάτων ἀρχιερέων, καὶ ἀπάσης τῆς σεπτῆς ἱεραρχίας τῆς ἁγ. Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τῆς ἐφεστώσης Ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς ὀρθοδόξου τοῦ ἔθνους ἡμῶν κοινωνίας.

ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΣΕΠΤΗ ΙΕΡΑΡΧΙΑ.

Ἐν πρώτοις ἐξακτούμενος τὰς θεοπειθεὶς εὐχάς, τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος, προάγομαι νὰ διαδηλώσω ὑμῖν, τὴν κατέχουσάν τὴν καρδίαν, οὐχὶ μόνον τὴν ἐμὴν, ἀλλὰ καὶ παντὸς σχεδὸν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος, τὴν σφοδρὰν καὶ πικράν, λύπην τε καὶ θλίψιν, ἣν αἰσθάνεται πᾶς πιστὸς ὀρθόδοξος χριστιανός, διὰ τὴν (ἐκ συνεργείας θεοβίως, τοῦ ἀρχαικίτου παλαιοῦ τῆς κακίας καὶ πονηρίας γεννητορος καὶ ἐφευρετοῦ) εἰσαχθεῖσαν μονομερῶς καὶ ἰδιοβούλως, καινοτομίαν, τῆς δῆθεν, ἀστρονομικῆς διορθώσεως, τῆς ἡμερολογιακῆς ἰσημερείας, ἀνευ τῆς δεύσεως σκέψεως καὶ κοινῆς προμελέτης ἐφαρμοσθεῖσαν καὶ αὕτη, οὐχὶ ἑτέρα τις, νεωτέρα, ἐπιστημονικὴ, ἀστρονομικὴ διόρ-

θωσις, ἀλλ' αὕτη ἡ ἰδίᾳ, τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, δηλαδή, ἡ ἀποπήδησις καὶ ἀφαίρεσις τῶν 13 ἡμερῶν τοῦ ἑορτολογίου.

Ἡ τοιαύτη δὲ αὐθαίρετος καὶ ἀλόγιστος μονομερὴς μετατροπὴ τοῦ ἑορτολογίου τῆς τυπικῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας, ἐφ' ἧς ἐξηκολούθει ἡ ἁγία ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, συμφώνως ταῖς ἀποφάσεσι καὶ παραδόσεσι καὶ ὅροις καὶ κανόσι, τῶν τε Ἀποστολικῶν, καὶ τῶν ἁγίων ἐπὶ τὰ οἰκουμενικῶν Συνόδων, τηροῦσα καὶ θαδίζουσα, ἐπὶ τῆς εὐτάκτου καὶ ὁμαλοτάτης καὶ εὐρύθμου τυπικῆς ὁδοῦ, τῆς διαχαραχθείσης, ὑπὸ τῶν θεοκηρύκων Ἀποστόλων, καὶ τῶν ἁγίων θεοφόρων Συνοδικῶν Πατέρων, τῇ ἐμπνεύσει τῆς χάριτος τοῦ παναγίου Πνεύματος φωτισθέντες, ἐθέεπισαν καὶ ἐδογματίσαν καὶ ἐνομοθέτησαν τὰς διατάξεις καὶ ἀποφάσεις, τὰς τε γραπτὰς καὶ τὰς κατὰ παράδοσιν, πρὸς ἐξασφάλισιν καὶ διαφύλαξιν τῆς μιᾶς ἁγίας, καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς, ὀρθοδόξου μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, προκαθηγράμενοι πᾶσας τὰς ἀναφυσίτσας δλασφήμους Αἱρέσεις, καὶ ἐξανασφάλισαντες καὶ διὰ τὰς κατόπιν μελλού-

αὐτὰ τὰ ὄντα τὰ ἅπληστα, τῶν ὁποίων μόνον μέλημα ἦτο τὸ χρῆμα καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἐξασφάλισις τῶν ἀνέσεων ἐν τῷ βίῳ; Δὲν εἶναι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι τοσάκις ἔβαλλον τὰ βέλη τῆς εἰρωνείας καὶ τοῦ φθόνου ἐναντίον τοῦ πρῶτου καὶ ἀνάκτου Διδασκάλου;

(Ἀκολουθεῖ)

σας ἀναφανῆναι, τὰς τῶν κακοδόξων καὶ ἐτεροφρόνων, ἐπιδρομῶν πολεμίων ἐχθρῶν, τῆς ἁγίας μητρὸς ἡμῶν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς ἀνέκαθεν ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐναντίων αἱρετικῶν καὶ ἀθέων, δεινῶς καταπολεμουμένης καὶ καταθλιβομένης, ἀλλὰ τῇ θείᾳ παντοδυναμίᾳ οὐδόλως καταβαλλομένης, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπερψουμένης, καὶ δοξαζομένης δι' ὅπερ, δὲν ἦτο δυνατόν, ἡ τοιαύτη ἁθρόα, καὶ ἀπρομελέτητος μετατροπὴ τοῦ ἑορτολογίου, ὡς ὧζουσα, λατινικῆς κακοσμίας, δὲν ἦτο δυνατόν εὐκόλως νὰ τὴν παραδεχθῇ ὁ πιστὸς Χριστεπώνυμος λαός, ὁ ἐχόμενος ἀπρὶξ καὶ ἐνθέρμως τῶν πατρικῶν ἱερῶν παραδόσεων, καθὼς καὶ ἀπέδειξαν τὰ ἀποτελέσματα, τοῦ διαχωρισμοῦ τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος.

Πάντες καλῶς γνωρίζομεν, τὰ ὅσα μέσα μετεχειρίσθη ἡ δυτικὴ Ἐκκλησία, ἵνα ὑποτάξῃ τὴν ἀνατολικὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὑπὸ τὴν ἐγώστικὴν καὶ ἐπληρμένην μεγαλόφρονα δοξομνίαν, τῶν ἐαυτῆς πρωτείων, (ἐναντίον τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας, τῆς μετριοφροσύνης καὶ ταπεινοφροσύνης) καὶ τῆς ὁποίας τὸν ὑπερφίλλον ἐγώσμον, ποσάκις πολλοὶ τῶν Πατέρων τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, πολυτρόπως κατεπολέμησαν, καὶ εὐαγγελικῶς ἀνέσκειύσαν κατὰ καιροὺς, δι' ἐπιστολιμαίων διατριβῶν, καθὼς ἐπίσης κατόπιν τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ, τῆς παραδοχῆς τῶν ἁζύμων ἐν τῇ ἱεουργίᾳ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ πολλῶν ἐτέρων νεωτεριστικῶν παραχαράξεων, ἐναντίον τῆς ἐκκλησιαστικῆς τυπικῆς διατάξεως, τῶν παραδόσεων καὶ θεοπισμάτων τῶν θεοφόρων τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας Πατέρων. Ἐπὶ πασῶν δὲ τῶν ἀνωτέρω παραδόσεων, καὶ ἡ σκτανικὴ βλάβη προσθήκη ἐν τῷ ἱ. συμβόλῳ τῆς πίστεως καὶ τῆς «καὶ

ἐκ τοῦ Υἱοῦ» ἐκπορεύσεως τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἥτις μεγίστη ἀντιδογματικὴ βλασφημία, ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεγίστης οἰήσεως καὶ ἄκρας ὑπερηφανίας τοῦ παπικοῦ δοξομανοῦς ἐγώσμου· διότι πάντοτε, πρὸ ἐκάστου πτώματος ἢ θανασίμου ἁμαρτήματος ἢ ἀντιδογματικῆς αἵρέσεως, προηγείται ἡ οἴησις καὶ ὑπερηφάνεια· ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ καταστάσει διατελοῦσης τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας, οὐκ ἐπαύσατο ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐνδιὰφερομένη διὰ συγκροτήσεως ἱερῶν Συνόδων, διὰ παραινέσεων καὶ συμβουλῶν καὶ δι' ἀποδείξεων τρανῶν, δογματικῶν διατάξεων, τῶν τε ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν ἀποφάσεων τῶν θεοφόρων Πατέρων, ἵνα συνετίσῃ αὐτήν, ἀλλ' οὐδόλως συνετισθεῖσα, οὐδὲ βουληθεῖσα νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τῆς εὐθείας τροχιάς τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας ἐξ ἧς ἐξέπεσεν εἰς τὰς χαράδρας τῶν ἀτραπῶν τῆς αἵρέσεως, καὶ νεωτεριστικῶν ποικίλων ἐφαρμογῶν, ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἐθιμοτυπίᾳ. Μετ' ἐγκαρδίου δὲ λύπης ἠναγκάσθη ἡ ἀνατολικὴ ἡμῶν ἁγία Ἐκκλησία νὰ ἀποσχήσῃ αὐτήν δι' ἀφορισμοῦ καὶ δεσμοῦ συνοδικοῦ, νὰ δέσῃ αὐτήν καὶ νὰ ἐκκόψῃ αὐτήν ὡς μέλος σεσηπός, ἐκ τῆς ὁλομελείας τοῦ χριστεπωνύμου ὀρθοδόξου πληρώματος, ὡς ἔχουσα τὴν ἐξουσίαν παρὰ Κυρίου, ἡ τοῦ Χριστοῦ πιστὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, τοῦ «λύειν καὶ δεσμεῖν» κατὰ τὸ «ὅσα ἂν λύσῃτε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἂν δήσῃτε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ...» Τούτων οὕτως ἐχόντων, δὲν ἔπρεπε κατ' οὐδένᾳ τρόπον, οὐδὲ τινὰ προφασιολογίαν, νὰ προβῇ ἡ σεβαστὴ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν αὐθαίρετον ἐφαρμογὴν τῆς ἀναισθησίας τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, τοῦ ἀδιαρρήκτως δογματικῶς συνδεδεμένου, μετὰ τῶν θείων ἀποστολικῶν καὶ συν-

οδικῶν παραδόσεων τσοούτων θεοφόρων καὶ θεοπνεύστων ἁγίων Πατέρων, καὶ νὰ γίνῃ ἡ ἀπερίσκεπτος καὶ ἀπρομελέτητος παραδοχὴ καὶ μονομερὴς ἐφαρμογὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, τοῦ συνοδικῶς ἀποκηρυχθέντος δι' ἀναθεμάτων καὶ ἐπιτιμίων, παρὰ τῆς ἁγίας ἡμῶν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καὶ τούτου γενομένου, εἰς μὲν τὴν δυτικὴν Ἐκκλησίαν προξένησε μυστικὴν εὐχαρίστησιν καὶ ἐνδόμυχον ἀγαλλίασιν, εἰς δὲ τὸ χριστεπώνυμον πληρωμα ἐπέφερε μέγιστον σκάνδαλον καὶ τὴν διάσπασιν τῶν πιστῶν ὁμογενῶν ἡμῶν ἀδελφῶν, ἀπὸ τῆς ὁλομελείας, τῆς μιᾶς ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, καὶ σχίσματα καὶ συστήματα διάφορα, τῶν ἀπομακρυνθέντων ἐκ τῆς ποιμένης τοῦ Χριστοῦ λογικῶν προβάτων· καὶ δικαίως· διότι ἡ ἀπροσδόκητος ἐξαφνικὴ διάδοσις τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἑορτολογίου τοῦ Πατρίου, διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἀπέδωκε μέγιστην σκανδαλιστικὴν ἀπήχησιν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν εὐσεβῶν, πιστῶν, καὶ εὐλαβῶν Χριστιανῶν, τῶν κρατούντων καὶ διατηρούντων εὐλαδῶς καὶ ἐνθέρμως τὰς ἱερὰς παραδόσεις, καὶ δογματικὰς διατάξεις τῶν ἁγίων ἐπὶ τὰ οἰκουμένικων Συνόδων, τῶν θεοφόρων Πατέρων τῆς ἁγίας Ὀρθοδόξου μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας. Καὶ ἤδη, ἐπὶ τριακονταετίας περὶπου, ἐξακολουθεῖ ἡ τοιαύτη ἔκρυθμος καὶ ἀνώμαλος τῆς Ἐκκλησίας κατάστασις διατελούσης, εἰς κατατομὰς καὶ σχίσματα, διατελούσιν ἐν διαστάσει ἀπὸ τῆς διοικούσης ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος· καὶ τὸ αἷτιον, ἡ σκανδαλώδης ἀνατροπὴ τοῦ παλαιῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτολογίου, καὶ τὸ τοιοῦτον μέγα σκάνδαλον, ἐγένετο αἷτιον μεγίστης βλάβης καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους· διότι δὲν ἐπέφερεν οὐδεμίαν ὠφέλειαν ἢ ἐν λόγῳ παράλογος ἐφαρμογὴ, οὔτε τινὰ ἡθικὴν ἢ θρησκευτι-

κὴν διόρθωσιν, παρὰ μᾶλλον μεγίστην βλάβην διὰ τὸν χωρισμὸν τῆς θρησκευτικῆς κοινωνίας. Ἐξ ἄλλου δὲ καὶ ἡ δυτικὴ Ἐκκλησία ἐναθρόνεται καὶ ἐγκουχᾷται, ὅτι ἰδοὺ καὶ ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία κατενόησεν, ὅτι δὲν εὐρίσκεται ἐν τάξει καὶ ἐμμέσῳ προσπάθει νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας ὁρθὰς διατάξεις. Βλέπετε, Σεβασμιώτατοι ἁγιοὶ Ἀρχιερεῖς, ὅτι χωρὶς νὰ θέλετε ἀνατρέπετε τὰς ἀποφάσεις καὶ παραδόσεις τῶν τε Ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας θεοφόρων Πατέρων διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἑορτολογικῆς μεταβολῆς, τῆς ὁποίας καλῶς οἶδατε, τὴν σύγχυσιν καὶ ἀνωμαλίαν, ἣν ἐπέφερεν εἰς τὴν ἀπ' αἰώνων εὐτακτον καὶ ὁμαλοτάτην τυπικὴν διατάξιν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀναγκαζόμενοι διαρκῶς νὰ κάμετε νέα Πασχάλια καὶ ἑορτοδρόμια τῶν κινήτων καὶ ἀκινήτων ἑορτῶν κλπ. τὰ προξενοῦντα σύγχυσιν καὶ ἀνατροπὴν ἐπὶ τῶν πατροπαράδοτων διατάξεων. Καὶ ἐπειδὴ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, πάντοτε καλῶς γνωρίζετε τὴν μεγίστην εὐθύνην, ἣν ἐπέχει ἐκάστη ἀφορμὴ κοινωνικοῦ σκανδάλου, καὶ μάλιστα, ὅταν τὸ τοιοῦτον προέρχεται ἀπὸ ἐκκλησιαστικῶν ἡγήτορας τοὺς ἔχοντας τὴν ποιμαντορικὴν ἀξίαν. Διότι ἐὰν μόνον ἐπὶ ἐνὸς μικροῦ πιστοῦ, σκανδαλιζομένου ἀπὸ τινος κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ καταδικάζεται, ἕνα δεθὴ μῦλος ὀνικὸς ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, πόσον μᾶλλον, ὅταν τὸ σκάνδαλον προξενεῖται ἐφ' ὅλοκληρου τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος; Διὰ τοῦτο καὶ ἡ εὐθύνη εἶναι μεγίστη τῶν πρωταίτιων, τῶν γενομένων προξένων τοῦ τοιοῦτου κοινωνικοῦ σκανδάλου διὰ τὸ προενηθὲν σχίσμα ἐν τῷ χριστεπωνύμῳ πληρώματι, ἐπὶ τῇ μετατροπῇ τοῦ ὀρθοδόξου ἑορτολογίου· καὶ ἐπειδὴ μόνῃ ἢ ἐπαναφορὰ τοῦ Πατρίου ἡμερολογίου εἶναι δυνατόν

νὰ ἐπιφέρει τὴν γαλήνην καὶ εἰρήνην καὶ ἔνωσιν εἰς τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν τοῦ διασπασθέντος χριστεπωνύμου πληρώματος, εἶναι ἀνάγκη νὰ συντρέξῃ καὶ συνεργήσῃ ἢ τε Ἐκκλησία καὶ Βασιλεία καὶ Πολιτεία, διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ παλαιοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτολογίου, καὶ τότε θὰ ἐπέλθῃ ἡ θεία τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ εὐλογία καὶ χάρις καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ Κράτος, καὶ θὰ μᾶς ἐμβραβεύσῃ καὶ τὴν ἐν γένει ἔνωσιν καὶ εἰρήνην ἐν τῇ ἔθνικῇ ἡμῶν Πολιτείᾳ, κατὰ τὸ ὅπου εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηθροισμένοι καὶ συνηνωμένοι ἐπὶ τῷ ἐμφ. ὀνόματι, ἐκεῖ εἰμι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, διότι ἡ θεία χάρις, ἐπαναπαύεται ἐν τῇ συνόλῳ ἐνώσει, μετ' ἀγάπης, εἰρήνης καὶ ὁμονοίας· διότι καθὼς βλέπομεν, ἐν τῇ θείᾳ διαθήκῃ τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, ἣν παρέδιδε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐν τῷ δεῖπνῳ τῷ μυστικῷ δεόμενος πρὸς τὸν ἀναρχον αὐτοῦ Πατέρα, ὑπὲρ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ σὺν τοῖς ἄλλοις ἔλεγε. «Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου οὗς δέδωκάς μοι, ἵνα ὥσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς· ὅτε ἡμῖν μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου οὗς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο, εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ· οὐκ ἔρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἵνα τηρήσῃς αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθεια ἐστίν. Οὐ περὶ τούτων δὲ ἔρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευσόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάντες ἐν ὧσι, καθὼς καὶ σὺ Πάτερ ἐν ἐμοί, καὶ ἐγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσι», τί δὲ ἄλλο φανερώνει, ἢ τοιαύτη κατὰ τὸ ἀνθρώπινον δέησις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν πρὸς τὸν οὐράνιον αὐτοῦ Πατέρα παρὰ ὅτι ἀπαιτεῖ τὴν μεταξὺ ἡμῶν τῶν πιστῶν, τὴν ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης ἔνωσιν καὶ ὁμόνοιαν

καὶ εἰρήνην, ἄνευ τῆς ὁποίας οὐ δύναται σταθῆναι οὔτε πόλις οὔτε οἰκία, ἀλλὰ διαλύεται καὶ ἐξαφανίζεται ἐκ τῆς ἀλληλοδιαστάσεως καὶ ἀσυμφωνίας. Λοιπὸν, διὰ τὴν διάσωσιν καὶ ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης εἰς τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Κράτος, εἶναι ἀπαραίτητος ὁ ἀδιάρρηκτος σύνδεσμος τῆς μετ' ἀλλήλων ἐνώσεως ἐν ἀγάπῃ εἰλικρινεῖ καὶ θεαρέστῳ, ἣτις θὰ ἀποβῇ σωτήριος διὰ τὴν ἐν γένει εὐκλειαν καὶ δόξαν Ἐκκλησίας τε καὶ τοῦ Ἐθνους ἡμῶν. Καὶ ἐπειδὴ τότε ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἡμερολογίου εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν, συγχρόνως συνεξεδόθη Βασιλικὸν διάταγμα παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β' ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἐξακολουθῇ φυλάττουσα τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον εἰς θρησκευτικὴν χρῆσιν, ὡς ἔκπαλαι, ἡ δὲ Πολιτεία νὰ μεταχειρίζεται τὸ νέον διὰ τὰς μετὰ τῆς Εὐρώπης συναλλαγὰς καὶ νῦν δεόν νὰ εἶναι σεβαστὴ ἢ ἐν λόγῳ βασιλικὴ διαταγή, καὶ μετὰ σεβασμοῦ καὶ πάλιν νὰ ἀνανεωθῇ παρὰ τοῦ νῦν ἀναδεξαμένου τὸν θρόνον καὶ εὐκλέως βασιλεύοντος, τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως ἡμῶν Παύλου τοῦ Α' συνεργούσης καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ἵνα συντελεσθῇ αἰσίως ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ Πατρὸς ἑορτολογίου εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἁγίας μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὅπερ εἶναι ὁ κοινὸς ἐνθερμος πόθος πάντων ἡμῶν τῶν πιστῶν, ὅποτε θὰ λάβῃ καὶ μεγίστην πνευματικὴν ἀνακούφισιν ἅπαν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἐκ τῆς καταθλίψεως τῆς μὴ ἀνεκτῆς παρ' αὐτῷ ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἑορτολογίου λογιζομένου αὐτοῦ ὡς τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας καὶ αἰρετικοῦ, καθὼς εἶδομεν, καὶ τὰς διαμαρτυρίας τῶν ἀποχωρισθέντων ὁμογενῶν μας ἀδελφῶν, ἀποκαλούντων τὴν ἐφαρμόσασαν τοῦτο ἡμετέραν Ἐκκλησίαν λατινοφρονοῦσαν καὶ μὴ εὐρισκομένην ἐν τάξει διὰ τὴν

ἀθέτησιν τῶν συνοδικῶν κανόνων καὶ πα-
ραδίασιν τῶν Ἀποστολικῶν παραδόσεων.
«Διὰ τοῦτο Σεβασμιώτατοι, ἅγιοι Ἱεράρ-
χαι, ἵνα γίνῃ ἡ τελεία ἀπάλειψις τῆς ἐξ
ἐνθέρμου φανατικῆς εὐλαδείας προσαρθεί-
σης μορφῆς, νεωτεριστικῶν φρονημάτων
καὶ αἵρετικῶν, τῇ σεπτῇ τῆς ὀρθοδόξου ἡ-
μῶν Ἐκκλησίας Σεβασμιωτάτῃ Ἱεραρχίᾳ,
εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποτεθῇ μακρὰν ἐν τῇ τῆς
λήθης θυφῇ πᾶσα ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας,
ἐμφιλότιμος ἐπιμονή, ἐπὶ τῆς αἰτίας τοῦ
ἐν λόγῳ σκανδάλου καὶ νὰ προτιμηθῇ τὸ
πνευματικὸν καὶ σωτήριον συμφέρον τῆς
γαλήνης, εἰρήνης καὶ ἐνώσεως τῆς Ἐκ-
κλησίας ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Χριστεπωνόμου
πληρώματος, καὶ τῆς ἐν γένει ἐθνικῆς ἡ-
μῶν κοινωνίας.

Ταῦτα μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ
καθυποβάλλων τῇ Σεβασμιωτάτῃ σεπτῇ Ἱε-
ραρχίᾳ καὶ λοιποῖς ἀξιοτίμοις καὶ ἐξο-
χωτάτοις ἀρχουσι καὶ ταγοῖς τοῦ ἐθνους
ἡμῶν, ἐνθέρμως καὶ ὁλοφύχως εὐχομαι,
ὅπως ἡ ἐν Τριάδι ἀδικοῦντως ἡνωμένη μί-
α Θεότης ἐξαποστείλῃ τὸν θεῖον φωτισμὸν
εἰς τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν, ἵνα τῇ θεῇ
εὐδοκίᾳ αὐτῆς συντελεσθῇ ἡ σωτήριος ἐ-
νωσις Ἐκκλησίας τε καὶ τοῦ Κράτους ἐν
ἄκρα ὁμονοίᾳ, εἰρήνῃ, ἀγάπῃ καὶ γαλή-
νῃ, ἐξ ὧν καὶ ἡ εὐτυχία καὶ εὐημερία καὶ
εὐκλεία καὶ τιμὴ καὶ δόξα, ἀμφοτέρων.

Ἐλάχιστος λειτουργὸς τοῦ ὑψίστου,

Ἱερομ. Δανιὴλ Δανιηλίδης

Πνευματικός.

Ἐν Κατουνακίσις ἀγ. Ὁρους

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ

Εἰς τὰ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἰου-
στινιανοῦ ὅπου ἡ Βυζαντινὴ μας αὐτοκρα-
τορία ἦταν ἡ ποῖδ' δυνατὴ καὶ πλουσία αὐ-
τοκρατορία τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, γιατί
ἔλοι μέσα εἰς τὸ νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τους
εἶχαν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν
Πατρίδα, ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς εἶχε
διορίσει γενικὸν διοικητὴν τῆς ὅλης τότε
ἰδικῆς μας Ἀφρικῆς, τὸν Πατρίκιον Πέ-
τρον τὸν Τελώνην.

Ὁ Πέτρος ἦτο ἄνθρωπος μὲ πολλὰς ἰκα-
νότητας, ἀλλὰ τυφλὸς δοῦλος τῆς φιλαργυ-
ρίας του.

Ὁλὴ ἡ πόλις ἐγνώριζε τὸν Πέτρον μὲ
τὸ ὄνομα «Πατρίκιος ὁ τοιγκούνης», ὅπου
ὅπως ἔλεγεν ὁ λαὸς «ἀπὸ τὴν τοιγκουνιά
του, οὔτε τὰ ἁμαρτήματά του δὲν δίδει».

Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν δὲν τὸν συγκινοῦσε
καμμία ἀνθρωπίνῃ δυστυχία, τὰ κλάμα τοῦ
ὀρφανοῦ, ἡ πτώχεια καὶ ἡ πείνα τὸν ἀφη-
ναν ἀσυγκίνητον ὡσὰν πέτρα. Καὶ ὅμως ἐ-

γνώριζε τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ συχνὰ ἄ-
κουγε τοὺς λόγους τῶν ἱερέων μας, ἀλλὰ ὁ
πόθος τοῦ νὰ κάμῃ πολλὰ χρήματα κρα-
τοῦσε κλειστὴν τὴν θύραν τῆς ψυχῆς του
καὶ ἔτσι ὁ σπόρος τοῦ Θεοῦ ἐπιπτεν ἐπάνω
εἰς στὴν πετρώδη γῆν καὶ δὲν καρποφο-
ροῦσε.

Μίαν ἐποχὴν ὁ Πέτρος διὰ οἰκογενεια-
κοῦς του λόγους εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν Ἀ-
φρικὴν στὴν πόλιν, καὶ ἐπειδὴ καθὼς προεί-
παμεν ἦταν ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἐκείνους φι-
λαργύρους ὅπου θρέφουν κάθε κοινωνικὴ
δυσἀρέσκειαν, διατὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ δώσουν
οὔτε ἐργασίαν οὔτε ἐλεημοσύνην εἰς τὸν
πτωχόν, ἀλλὰ κάμνουν κάθε ἐργασίαν μό-
νοι τους, ἐβγήκε μία χειμωνιάτικη παγε-
ρὴ ἡμέρα κρατῶντας εἰς στὰ χέρια του δύο
ὠμὰ ψωμιὰ καὶ πήγαينه, εἰς στὸν φούρνα-
ρον νὰ τοῦ τὰ ψήσῃ.

Ὁ φόβος τοῦ δὲ μὴ τυχόν ὁ φούρναρης
κόψῃ κανένα κομμάτι ζύμην ἀπὸ τὰ δύο

του ψωμιά ἐπερίμενον ἐκεῖ μέχρις οὗτου ψήθησαν τὰ ψωμιά του καὶ τὰ ἐπῆρε.

Ὅταν λοιπὸν γύριζε ἀπὸ τὸ φούρνο διὰ τὸ σπίτι του κρατῶντας μέσα στὴν ἀγκυλιά του τὰ ζεστά καὶ μυρωδάτα ψωμιά, ἕνας πτωχὸς ξυπόλυτος καὶ τρέμων ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν πείνα τὸν ἐπλησίασε καὶ παρακαλετὰ τοῦ ἔλεγε: Λυπήσουμε τὸν ταπεινὸν καὶ δὸς μου λίγο ψωμί, πεινῶ!

Ὁ Πέτρος ὄχι μόνον δὲν τοῦ ἔδωσε λίγο ψωμί ἀλλὰ καὶ τὸν ἔβρισε τὸν πτωχόν.

Ἡ μυρωδιά ὅμως τοῦ ζεστοῦ ψωμιοῦ ὥσάν ψάρι εἶχεν ἀγκιστρῶσει τὴν πείνα τοῦ πτωχοῦ καὶ ὁ δυστυχὴς ὥσάν αἰχμάλωτος ἔτρεχε πίσω ἀπὸ τὸν ἀσπλαγχνον Πέτρον καὶ με κλάματα τοῦ ἔλεγε: Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! δὸς μου λίγο ψωμί, πεινῶ κύριε, πεινῶ!

Διὰ τὰ τὸν ξεφορτωθῇ, ὅπως λέμε στὴν ἀπλή μας γλῶσσα, ἔκοψεν ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ ὥσάν νὰ κρατοῦσε πέτρα στὸ χέρι του ὁ Πέτρος τὸ ἔβριψε με θυμὸ πᾶνω στὸν πεινασμένο καὶ ὁ δυστυχὴς τὸ ἔφαγε με χαρὰ.

Δὲν εἶχαν παρέλθῃ δύο ἡμέρες ἀπὸ τότε ποῦ εἶχε συμβῇ τὸ γεγονός αὐτὸ καὶ ὁ Πέτρος ἀρρώστησε διὰ τὰ καλὰ καὶ στὴ θάλασσά του ἀρρώστεια εἶδεν ὥρᾶν δράμα πῶς ἀπέθανε καὶ οἱ διάβολοι ἐπῆραν τὴν ψυχὴν του, οἱ δὲ ἄγγελοι ἐκλαίον διατί δὲν εἶχαν τίποτε τὸ θεάρεστον νὰ παρουσιάσουν ὡς ἔργον τοῦ Πέτρου παρὰ μόνον τὸ κομμάτι τὸ ψωμί, ἂν καὶ δὲν τὸ ἔδωσε με τὴν καρδιά του εἰς τὸν πτωχόν καὶ ἡ ζυγاریα ἐκλινε νὰ πάρουν οἱ διάβολοι τὴν ψυχὴν τοῦ Πέτρου, ὅστις ἐξύπνησε κλαίων.

Τὸ δράμα αὐτὸ ἔσωσε τὴν ψυχὴν τοῦ Πέτρου.

Μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια εἶδεν ὁ Πέτρος τὴν κέλασιν ἔπου περιμένει κάθε ἀμαρτωλὴ ψυχὴ καὶ δι' αὐτὸ μόλις τρομαγμένος ἐξύ-

πνησεν ἐφώνησε τοὺς πτωχοὺς, τὰς χήρας καὶ ὀρφανὰ καὶ ἐμοίρασεν ὅλον τὸν πλοῦτον του, εἰδοποίησε δὲ τὸ παλάτι ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀφρικὴ διότι τὸν περιμένει ὁ Χριστός.

Μάλιστα τὰ ἰδικά του φορέματα τὰ ἔδωσε σὲ κάποιον τυφλὸν πατέρα καὶ τὸ δράδυ εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν του ὁ Πέτρος πῶς τὰ φορέματά του ὅπου ἔδωσεν εἰς τὸν τυφλὸν τὰ ἐφοροῦσεν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, καὶ τόσον εὐχαριστήθη ἡ ψυχὴ του ὥστε ἐδγῆκεν εἰς τὴν ἀγορὰν ὁ Πέτρος καὶ ζητοῦσε νὰ πωλήσῃ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὰ χρήματά ὅπου θὰ πάρῃ νὰ τὰ δώσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς, χάριν τῆς ψυχικῆς του σωτηρίας.

Ζητοῦσε νὰ ἐφαρμόσῃ τοὺς λόγους τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ «ὅμοία ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν με ἔμπορον ζητοῦντα καλοὺς μαργαρίτας, ὅστις εὐρὼν ἕνα πολῦτιμον μαργαρίτην ἐπώλησεν ὅλους τοὺς ἄλλους μαργαρίτας ὅπου εἶχε καὶ ἀγόρασε τὸν ἕνα καὶ πολῦτιμον μαργαρίτην» (Ματθ. 13, 44).

Καὶ ἀληθῶς ὁ μακάριος Πέτρος διὰ τῶν θεαρέστων ἔργων του ἐγίνε μέτοχος τοῦ πολυτίμου μαργαρίτου, τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Σὲ ψυχοτρόφα λειβάδια θὰ ὀδηγήσωμε τὴν ψυχὴν μας ἂν φυλάξωμε μέσα εἰς τὴν μνήμη μας τὸν βίον τοῦ σοῦ Πέτρου τοῦ Τελώνου, ὅπου τὴν 20 Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην του.

Αἰδ. Τζᾶνος Γουγουτᾶς Ἱερεὺς
Mansfield, Ohio

Παρακαλοῦμεν

ἐργασθῆτε διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ πρωτοτύπου καὶ λίαν ψυχωφελοῦς περιοδικοῦ τούτου.

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΛΛΙΝΟΥ

ΔΙΗΓΗΣΙΣ

Καὶ ὁπτασία ὠφέλιμος ὀρθοδόξου τινὸς Δημητρίου, συγγραφεῖσα παρὰ Μητροφάνους ἱερομ. προτροπῇ καὶ κελεύσει τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς κυροῦ Διονυσίου τοῦ ρήτορος, μεταφραθεῖσα εἰς κοινὴν φράσιν παρὰ τοῦ ὁσιωτάτου κυροῦ Λαυρεντίου, τοῦ ἐν τῷ ἁγιαννύμῳ Ὁρεὶ τοῦ Ἀθωνος ἀσκηῦντος

(Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 271 τοῦ 12'. αἰῶνος Κώδικος τῆς ἱ. Μονῆς τοῦ Καρακάλλου)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 199 τοῦ ιγ' ἔτους)

Τί κλαίεις κακότυχη καὶ ἔχασες τὸν νοῦν σου καὶ δὲν ἤξεύρεις τί κάμνεις; ἤξευρε ἀθλία ὅτι ὁ υἱὸς μας δὲν ἀπέθανεν, οὐδὲ ἠφανίσθη, οὐδὲ ἐσάπη εἰς τὸν τάφον καθὼς νομίζεις ἐσὺ, ἀμὴ ζῇ καὶ εἶναι εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔχει μεγάλην χαρὰν καὶ πολλὴν εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ εἶναι ὁ υἱὸς μας εἰς τόπον ἐκλαμπρον καὶ φωτεινὸν καὶ ὑψηλὸν καὶ ὡραῖον, ἅμποτε νὰ ἀξιωνώμεθα νὰ πηγαινόμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν τόπον ὅπου εἶναι τὰ παιδιὰ μας καὶ νὰ ζοῦμεν τὴν μακαρίαν ἐκείνην ζωὴν, ὅπου θλίψιν δὲν ἔχει ποτέ, καὶ νὰ ἐβλέπαμεν ἐκεῖνο τὸ φῶς τὸ ἀχόρτιστον καὶ χαρούμενον. Τούτους τοὺς λόγους ὡς ἤκουσεν ἡ γυναῖκα του, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν πολὺν πόνον τοῦ παιδιοῦ καὶ τὰ πολλὰ δάκρυα δὲν τὴν ἔμελλε νὰ ἐρωτήσῃ καὶ νὰ μάθῃ καλὰ τί εἶναι τὰ λόγια ὅπου λέγει ὁ Δημήτριος. Ἡ δὲ γράϊα ἡ πενθερά του, ὅπου ἦτο καὶ αὐτὴ ἐκεῖ σιμὰ καὶ ἤκουσε τὰ λόγια ἐκεῖνα, ἠρώτησε καταλειπτῶς καὶ εἰπέ τον· καὶ πόθεν ἐσὺ ἤξεύρεις ὅτι ζῇ ὁ υἱὸς σου καὶ εἶναι εἰς μεγάλην χαρὰν καὶ μακαρίαν ζωὴν; Καὶ ἐκεῖνος τῆς εἶπεν· εἶδον ἐγὼ καὶ ἤξεύρω καλὰ καὶ βέβαια, καὶ δὲν μοι τὸ εἶπεν ἄλλος τινάς, μόνον ἐγὼ τὸ εἶδον ἀτός μου, μὲ τὰ ὁμμάτιά μου, καὶ ἤξεύρω καλὰ εἰς ποῖαν εὐφροσύνην καὶ χαρὰν εἶναι, καὶ εἰς ποῖον γλυκύτατον καὶ φωτεινὸν τόπον εἶναι τὰ παιδιὰ μας. Καὶ ἡ πενθερά του

ὡς ἤκουσε τὰ λόγια ἐκεῖνα, ἠθέλησε νὰ μάθῃ καλλίτερα καὶ λέγει του· εἰπέ μοι καὶ μηδὲν κρύψῃς τίποτε ἀπὸ ἐμένου, ἀπ' ἐκεῖνα ὅπου ἤξεύρεις καὶ εἶδες. Καὶ ἐκεῖνος ἔσεισε τὸ κεφάλι του καὶ ἤρχισε νὰ τῆς διηγῇται καὶ λέγει· ἐγὼ ὡσὰν ἐκοιτόμην εἰς τὸ κρεβάτι μου ἀσθενημένος, ἀνοιξα τὰ ὁμμάτιά μου καὶ ἔξωφνα εἶδον ἕνα ἄνθρωπον καὶ ὁμοίαζεν ὡσὰν ἀστραπὴ καὶ ἦτο πολλὰ ὡραῖος καὶ ἐστάθη ἐπάνωθέν μου καὶ ἦτο φορεμένος χρυσᾷ, μὲ πολλαῖς βαφαῖς καὶ ἐφεγγαν τὰ φορέματά του, καὶ ἦτο πλουμιστὰ μὲ πολλῆς λογῆς ἄνθη καὶ χρώματα. Καὶ τόσον ἦτο ὡραῖος καὶ χαρούμενος ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ εἶπω μὲ λόγον τὴν ὡραιότητά του καὶ τὸ κάλλος ὅπου εἶχεν αὐτὸς καὶ τὰ ρούχα του. Τὸ λοιπὸν ὡσὰν τὸν εἶδον ἄλλαξεν ὁ νοῦς μου καὶ ἀστόχησα τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ὅλο ἐκείνον τὸν ὡραῖον ἄνθρωπον ἔβλεπα καὶ δὲν ἠθελε νὰ χωρισθῶ ἀπὸ αὐτόν. Καὶ μετὰ ταῦτα μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐχωρίσθηκα ἀπὸ ἐσᾶς καὶ εὐρέθηκα εἰς τὰς ἀγίας χεῖρας ἐκείνου, καὶ ἐκεῖνος βαστώντας με εἰς τὰς χεῖρας του ἐπέταξε καὶ ἐφαίνετο πῶς ὑπάγει ἐπάνω ὑψηλά, καὶ μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐπεράσαμεν ἕως ἐπὶ οὐρανούς, καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ ὕψος ὅπου ἐπήγαμεν ἀστόχησα πόσους οὐρανούς ἐπεράσαμεν· ὡσὰν κύκλος μοῦ ἐφαίνετο ὅτε ἐπερνούσαμεν ἀπὸ τὸν κάτω εἰς τὸν ἄνω, καὶ ἀπ' ἐκείνον εἰς τὸν ὑψηλότερον, ἕως ὅπου ἐπεράσαμεν ὅλους. Εἰς

δὲ τὴν στράταν ὅπου ἀναβαίναμεν δὲν ἦτο φῶς καθαρὸν, ἀμὴ ἦτο ὥσάν ἀντάρα, καὶ ὥσάν ἐπεράσαμεν εἰς ἄλλον κόσμον ἦτο ἄλλο εἶδος τὸ φῶς ἐκεῖνο, παρὰ τούτου τοῦ κόσμου, ὅτι ἦτο πολλὰ λαμπρότερον καὶ φωτεινότερον. Ὅμοίως καὶ ἡ γῆ ἐκείνη ἦτο πολλὰ θαυμαστὴ καὶ ὑψηλὴ καὶ δὲν ἦτο ὥσάν ἐρούτην τὴν γῆν, νὰ ἔχη ξύλα καὶ χορτάρια καὶ πέτρας καὶ ρεύματα, ἀμὴ ὅσα εἶχεν ἐκείνη ἡ γῆ δὲν δύναμαι νὰ τὰ διηγηθῶ πῶς ἦτο, μόνον ἐκεῖ ἡ γῆ ἦτο ἀπαλὴ καὶ ὥσάν κάμπος καὶ ὥραιος ὥσάν νὰ ἤθελε τὸν ἰσάση κανεῖς διὰ νὰ πλαλοῦν ἄλογα. Ὁ δὲ κάμπος τῆς γῆς ἐκεῖ ἦτο πλουμισμένος μὲ τρεῖς γενεάς δένδρα ὀνθισμένα, πολλὰ ὥραια, τῶν ὁποίων δένδρων καὶ τῶν ἀνθέων τὰ κάλλη καὶ τὴν καλὴν μυρωδίαν δὲν δύναται νὰ τὰ εἰπῇ κανεῖς. Τὰ ὁποῖα δένδρα τὸ ἓνα μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ὥσάν ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά, τὰ δὲ ἄλλα δύο, τὸ ἓνα μοῦ ἐφαίνετο ὥσάν κόκκινο τριαντάφυλλον ὅπου μυρίζει ὥραια, τὸ δὲ ἄλλο ἐφαίνετο ὥσάν καλοκαιρινὸν κρίνον, ὥσάν ἀπ' αὐτὰ τὰ δένδρα καὶ τὰ λουλούδια ἦτο γεμάτη ἡ γῆ ἐκείνη. Περιπατῶντας λοιπὸν ἐκεῖ εὐρέθημεν εἰς τόπον τινὰ καὶ βλέπομεν ἔμπροσθέν μας δύο θύρας κλεισμένας μὲ σιδηραῖς πόρταις καὶ καλὰ βουλομέναις, καὶ εἰς τὴν δεξιὰν πόρταν ἔμπροσθεν ἐστέκονταν κάποιοι πολλὰ νέοι ἄνδρες ἀσπροφορεμένοι καὶ ἐφύλαγαν τὴν πόρταν, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν πόρταν πάλιν ἐστέκονταν ἄλλοι μεγάλοι ἄνδρες μαῦροι καὶ ἐφύλαγαν αὐτήν. Ὡς δὲ ἐφθάσαμεν ἔμπροσθεν τῶν θυρῶν ὅπου ἐπροείπομεν, μοὶ λέγει ἐκεῖνος ὁ θαυμαστός ἄνθρωπος, ὅπου μὲ ἐκράτει καὶ μὲ ὠδήγει. Σκῦψε κάτω γρήγορα καὶ προσκύνησε, καὶ ἐγὼ παρ' εὐθὺς ἔσκυψα κάτω καὶ ἐπροσκύνησα καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐκοιτώμουν κάτω εἰς τὴν γῆν, ἤκουσα φωνὴν ὥσάν

ἐπάνωθέν μου καὶ ὥσάν νὰ ἤρχετο ἡ φωνὴ ἀπὸ μακρόθεν καὶ ἔλεγε. Διὰτί ἔφερες τοῦτον ἐδῶ; δὲν σὲ εἶπα ἐγὼ νὰ φέρης τοῦτον, ἀλλὰ τὸν γείτονά του Νικόλαον νὰ φέρης, αὐτὸν δὲ ὅπου μὲ ἔφερες ἔχει ἀκόμη νὰ ζήσῃ εἰς τὴν γῆν πολὺν καιρὸν. Καὶ ὥσάν ἤκουσεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅπου μὲ ὠδήγει αὐτὰ τὰ λόγια καὶ αὐτὰς τὰς φωνάς, ἐσήκωσε με παρευθὺς ἀπὸ τὴν γῆν καὶ λέγει μοι, ἀκολούθει μοι, καὶ μὲ πολλὴν βίαν ἀρχίσασμεν καὶ ἐπεριπατούσαμεν, ὡς πρὸς τὴν ἀνατολήν. Καὶ ὥσάν ἐπεράσαμεν ὀλίγον ἐκεῖθεν εὐρέθημεν εἰς ἓνα μέγαν κάμπον καὶ θαυμαστὸν καὶ εἶχεν ὁ κάμπος ἐκεῖνος πολλὰ καλὰ, ὥραια δένδρα ἀνθισμένα, καὶ τὰ δένδρα ἐκεῖνα δὲν ἦταν μιᾶς λογῆς μόνον, ἀλλὰ πᾶν δένδρον ἐφαίνετο πῶς εἶχε τρεῖς εὖμορφάδες καὶ ὡς βάλω εἰς τὸν νοῦν μου ἦτο ἀπ' ἐκεῖνα τὰ τρία φυτὰ ὅπου ἐπροείπαμεν, ὅτι ἦτο ὥσάν ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά καὶ ὡς τριαντάφυλλα καὶ ὡς κρίνον καλοκαιρινόν. Καὶ εἰς κάθε δένδρον ἦτο ἀπὸ κάτω εἰς τὴν σκιάν του ἓνας ἄνθρωπος καὶ ἐκάθετο. Καὶ ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἤγουν εἰς τὸ μᾶκρος καὶ εἰς τὸ πλάτος ἦτο ὅμοιοι, ἀμὴ εἰς τὴν ὄψιν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον δὲν ἦτο ὅμοιοι, ἀμὴ ἄλλοι ἦτο λαμπροὶ καὶ ὥραιοι, ἄλλοι τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἔφεγγαν, ἄλλοι ἦσαν παρακάτω, ὥσάν νὰ εἰποῦμε μελαγχριοὶ καὶ ἄλλοι ὥσάν μαυροδεροὶ καὶ δὲν ἦσαν ὥραιοι. Καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἐπροείπαμεν ὅτι ἦσαν ἄσπροι καὶ φωτεινοί, ἦταν καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν πολλὰ χαρούμενα, τῶν δὲ μελανῶν τὰ πρόσωπα ἐφαίνοντο στυγνὰ καὶ λυπούμενα. Καὶ ἐγνώριζεν ἕκαστος τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ὅπου ἔπράξεν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, εἴτε πονηρά, εἴτε ἀγαθὰ. Ἀπὸ μικρὸν ἕως μεγάλον εἶχαν ἐπάνω τους καὶ κάποια σημεῖα τῆς ἐργασίας αὐτῶν, καὶ καθένας τῶν ἐγνώριζε πῶς εἶναι, ἡ

γεωργὸς ἢ το ἡ λεπτογεωργὸς ἢ χαλκεὺς ἢ πόρνος ἢ κλέπτης ἢ φονεὺς ἢ ἄλλο ὅπου ἔπαθεν· ἢ ἔπραξεν εἰς τὸν κόσμον, ὅλα ἐφαινονταν ἐπάνω τοῦ καθενός. Καὶ πάντες βλέποντες ἕνας τὸν ἄλλον ἐγνώριζαν ποῖος εἶναι καθένας, καὶ οὐ χρεῖαν εἶχε κανένας νὰ ἐρωτᾷ ἕνας τὸν ἄλλον ποῖος εἶναι ἢ πόθεν εἶναι ἢ τί ἔπραξεν, ὅτι ἡ-

το φανερὰ τοῖς πᾶσι. Ταύτην λοιπὸν τὴν θαύμασθην καὶ πολλὴν πεδιάδα περιπατοῦντες ἡμεῖς, ἐγὼ οὐχ' ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἐπέρουν, ἀλλὰ ἐβλεπον καὶ εἰς τὴν μίαν μεριὰν καὶ εἰς τὴν ἄλλην καὶ ἐγνώρισα πολλοὺς, ὅπου ἐγνώριζα ἐδῶ, παλαιοὺς ἀνθρώπους· καὶ τώρα εἶναι ἀποθαμένοι. (Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΖΕΡΒΟΥ
ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐπειδὴ τὰ ἔντυπα Εὐχολόγια εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ σχήματος τῶν μοναχῶν (καλογερικὴν) ἔχουσιν ἀσαφείας τινὰς καὶ οἱ τελοῦντες τὴν καλογερικὴν ἱερεῖς εἰς τινὰ μέρη καὶ δὴ εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐνδυμάτων ἀποροῦσι καὶ γίνονται ἐκ τούτου χασμοφῆλαι, ἐθεώρησα καλόν, ἵνα γράψω τὴν διάταξιν τῆς ἀκολουθίας ταύτης, ἔχων ὑπ' ὄψει α') παλαιότατον ἔντυπον Εὐχολόγιον (ἐλλείποντος τοῦ ἔξωφύλλου, δὲν γνωρίζω τὸ ἔτος τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ, β') χειρόγραφα περιέχοντα τὴν ἀκολουθίαν τοῦ σχήματος καὶ γ') σημειώσεις τοῦ ἀδελφοῦ μου Γρηγορίου μοναχοῦ Λαυριώτου, διαμένοντος ἤδη ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ἐν τῇ ἱ. Μονῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἐκπείρας γνωρίζοντος, ὡς παρατηρήσαντος πολλάκις εἰς ποῖα μέρη οἱ τελοῦντες τὴν καλογερικὴν ἱερεῖς ἔχουσιν ἀνάγκην ἐρμηνείας καὶ σαφηνείας τῶν ἐν τοῖς

Εὐχολογίοις γραφομένων.

Τοῦ Θεοῦ λοιπὸν συνεργοῦντός μοι γράφω ἐν μὲν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ πονηματίου μου τούτου τὴν διάταξιν τῆς ἀκολουθίας τοῦ σχήματος τῶν μοναχῶν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μέρει τὰς διαφορὰς μεταξὺ τῶν χειρογράφων, ἅπερ ἔχω ὑπ' ὄψει καὶ τοῦ παλαιοῦ ἐντύπου Εὐχολογίου καὶ τῶν νεωτέρων ἐντύπων Εὐχολογίων.

Ἐγγραφον ἐν Χρούσοις Σύρου
τῇ 21 Μαΐου 1943

† πρωτ. Κωνσταντῖνος Ζερβός.

ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ

Τὸ ἄγιον καὶ ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν μοναχῶν ἀπ' ἀρχῆς μὲν ἐν καὶ μόνον ὑπῆρχε (καθὼς ἀναφέρουσιν ὁ Βαλσαμών, ὁ

1) Ἐρμην. τοῦ β' τῆς ἐν τῇ ἀγίᾳ Σοφίᾳ.

Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ²⁾ Γρηγόριος ὁ Παλαμάς ³⁾ Συμεὼν ὁ Θεσσαλονίκης ⁴⁾ καὶ ἄλλοι) καὶ καλῶς ποιοῦσιν οἱ γινόμενοι εὐθὺς μεγαλόσχημοι· ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων δὲ διηρέθη εἰς τρία, τὸ τοῦ ῥασοφόρου, τὸ τοῦ σταυροφόρου ἢ μικροῦ σχήματος καὶ τὸ τοῦ μεγαλόσχημου. Ἐπίσης καὶ τὸ Εὐχολόγιον εἰς τρεῖς διαιρεῖ τὰς ἀκολουθίας τοῦ σχήματος 1) εἰς ἀκολουθίαν ῥασοφόρου, 2) μικροσχήμου καὶ 3) μεγαλόσχημου.

Α'.

Εἰς τὴν Ῥασοεσχὴν

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν Ὁρῶν ὁ μέλλων λαβεῖν τὴν ῥασοεσχὴν ἀποτίθεται τὰ συνήθη ἱμάτια καὶ προσέρχεται ἀσκήτης, ἄνευ ζωστικοῦ καὶ ἀνυπόδητος.

Ψαλλομένου δὲ τοῦ τροπαρίου «ἀγκάλας πατρικῆς διανοῖξαι μοι σπεῦσον» ὁ μελλοκουρίτης ποιεῖ γονυκλισίας τρεῖς, κατὰ τόπους τρεῖς καὶ εἰς τοὺς χοροὺς ἀνὰ μίαν καὶ ἴσταται πρὸ τῶν ἁγίων θυρῶν ἐξ ἀριστερῶν τοῦ ἀναδόχου αὐτοῦ.

Ποιεῖ ὁ ἱερεὺς εὐλογητόν· τὸ Τρισάγιον, Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν, Ὅτι σοῦ ἔστιν. Εἰτα τὰ τροπάρια ἡχος πλ. β' Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Δόξα. Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην. Εἰτα τὴν εὐχὴν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κατὰ τὸ πολὺ ἑλεός σου ρυσάμενος τὸν δοῦλον σου ἐκ τῆς ματαίας τοῦ κόσμου ζωῆς κλπ.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Εἰς τὸν ζυγόν σου, Δέσποτα, τὸν σωτή-

ριον, πρόσδεξαι τὸν δοῦλόν σου (ἐνταῦθα λέγεται τὸ καλογερικὸν ὄνομα) καὶ καταξίωσον αὐτὸν κλπ.

Εἰτα κουρεύει αὐτὸν σταυροειδῶς λέγων· εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, λέγων ἐκ τρίτου τὸ ἀμήν. Καὶ ἐνδύει αὐτὸν χιτῶνα καὶ καλυμμαύχιον καὶ ἐπανωκαλύμμαυχον, μὴδὲν ἐπιλέγων.

Αἵτησις ὑπὲρ τοῦ νεοκούρου, καὶ ἀπόλυσις.

Σημ. 1. Τὸ ἐπανωκαλύμμαυχόν καταχρηστικῶς δίδεται ἐν ἁγίῳ Ὅρει καὶ εἰς τὴν ῥασοεσχὴν. Γίνεται δὲ τοῦτο, διότι εἰς τὰ Κοινόβια πρότερον ἐδοκιμάζοντο τρία ἔτη, καὶ ἐὰν τυχὸν προσήρχετο κανεὶς ψάλτης καὶ ἵνα δύναται νὰ ἐμβαίῃ εἰς τὸν χορὸν νὰ ψάλλῃ, τὸν ἐδιάβαζαν ῥασοεσχὴν καὶ ἐδίδον αὐτῷ ἐπανωκαλύμμαυχον. Οὕτω δ' ἔγεινε συνήθεια καὶ δίδουν αὐτὸ εἰς πάντας πάντοτε.

Σημ. 2. Ἡ ῥασοεσχὴ δύναται νὰ τελεσθῇ καὶ ἐν τῇ λειτουργίᾳ μετὰ τὴν Εἰσοδον, καθὼς καὶ τὰ σχήματα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Π ρ ο ς

Τὴν ἱερὰν Μονὴν ἁγίου Παύλου

Καθῆκον ἐπιβεβλημένον θεωροῦμεν οἱ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Ἁθῶ ἄποροι, ἵνα καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσωμεν τὰς ἀπείρους ἡμῶν εὐχαριστίας, καὶ τὴν θαθεῖαν ἐγνωμοσύνην πρὸς τὴν γεραρὰν καὶ σεβασμίαν Μονὴν τοῦ ἁγίου Παύλου, καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν πανοσιολογιώτατον καὶ ὁτρηρὸν αὐτῆς ἅγιον Καθηγούμενον ἀρχιμανδρίτην κ. Σεραφεῖμ, ὅστις ἔρχεται ἡμῖν πάντοτε ἀρωγὸς διὰ πλουσίας δωρεᾶς καὶ ἐλεημοσύνης, καὶ

2) Ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ.

3) Ἐπιστολὴ πρὸς Παῦλον ἱερομόναχον.

4) Κεφ. κ' τζ'.

ἀνακουφίζει ἡμᾶς πατρικῶς, ἀποστέλλων ἡμῖν ἄλευρον καὶ ἄλλα εἶδη τροφίμων.

Ἡ εὐαγγελικὴ καὶ φιλάνθρωπος καὶ μεγάλη αὐτῇ πράξις, ἐν ἣ ἀνέκαθεν διακρίνεται καὶ διακρίνεται ἡ ἐν λόγῳ σεβασμῷ Μονή, καίτοι πτωχοτέρα τῶν ἄλλων Μονῶν, ἀλλὰ πλουσία ὅμως εἰς αἰσθήματα ἀγάπης καὶ ὅ,τι προσφέρει, ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτῆς τὰ δίδει. Ἐν τῇ δεινῇ περιόδῳ τῆς κατοχῆς πλείστους διέσωσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀπόρους καὶ πάσχοντας ἰσκητάς, ἀλλὰ καὶ ἥδη ἐξακολουθεῖ τὸ θεάρεστον

τοῦτο ἔργον, πλουσιοπαρόχως ἐλεοῦσα. Καὶ μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐξαπέστειλεν ἡμῖν τὴν πλουσίαν αὐτῆς εὐλογίαν ἐξ ἀλεύρου καὶ ἄλλων εἰδῶν διδὸν σὺν τῇ εὐχαριστίᾳ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ δοτὴρ τοῦ ἐλέους, ὁ εἰπών: «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐν τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» πλούσιον ἀνταποδίδῃ αὐτῆς τὸ ἀνταπόδομα καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

Οἱ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Ἁθῶ ἄποροι.

Ἐν ἀγίῳ Ὁρει τῇ 21ῃ Νοεμβρίου 1948

ΣΤΙΧΟΙ ΙΚΕΤΗΡΙΟΙ

Ἐχοντες ἀκροστιχίδα τὴν εὐχὴν τό: «Κύριε Ἰησοῦ
Χριστέ, ἐλέησόν με»

Καθὼς Χριστέ μου ἔσωσας, ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους,
ὑπὸ δουλείαν πρότερον, ὄντας παθῶν καὶ σκότος·
ῥήξας τοῦ ἄδου πυλωρούς, καὶ θραύσας τοῦτου κλεῖθρα,
ἱλαθι δέομαι Θεέ, Θεοῦ πατρός τε Λόγε,
ἐμὲ τὸν πάσης ἔμπλεον, κακίας πονηρίας.

★

Ἰαμα πέλεις Ἰησοῦ, Σωτὴρ παντὸς τοῦ κόσμου,
ἡμαρτον καθομολογῶ, ἀνάξιος τυγχάνω,
σῆς πρὸς με ἀντιλήψεως, πάσης φιλάνθρωπίας,
ὅτι παρέβην πάσης σου, θείας παραγγελίας,
ὑπὸ τὴν σὴν νῦν ἔδραμον, σκέπην τῆς εὐσπλαγχνίας.

★

Χριστέ μου πολυέλεε, Θεέ μου πανοικτίρμον·
ῥῦσαι με ῥῦσαι δέομαι, πάσης αἰχμαλωσίας,
ἴασαι δέ μου τὴν ψυχὴν, ἐκ πάσης ἀσθενείας·
οὐ γὰρ ὑπάρχεις ἰατρός, ἴασαι πᾶν μου πάθος,
τοὺς μώλωπάς μου θεωρεῖς, τοὺς βρόχους πάντας βλέπεις,
ἐχθροῦ τοῦ πάντας θέλοντος, ὀλέσαι κατὰ κράτος.

★

Ἐκτεινόν σου τὴν δεξιάν, ἀντιλαβοῦ μου ῥῦσαι,

λάμψον μοι φῶς γλυκύτατον, γλύκανον τὴν καρδίαν,
 εὐφρανον ταύτην κάθαρνον, ἐκ πάσης ρυπαρίας,
 ἥλιος πέλων Ἰησοῦ, ἀπόστειλον ἀκτῖνας,
 σῆς φωτοφόρου χάριτος, ἔνδρον μου τῇ καρδίᾳ·
 ὅπως ἐκ ταύτης ἐλαθὲν, σκότος τοῦ ἀλλοτρίου,
 νόος μου ἐν φαιδρότητι, σοὶ τὴν εὐχαριστίαν,
 μακρόθυμε, πανεύσπλαγχνε, γλυκύτατε προσφέρω,
 Ἐμμανουήλ μου Ἰησοῦ νῦν τε καὶ εἰς αἰῶνας.

Δανιὴλ ἱερομ. Κατουνακία

Ἕτεροι στίχοι τοῦ αὐτοῦ, ὧν ἡ ἀκροστιχίς, «Ὁνομάτεπώνυμον»

Δάκρυα δός μοι τῷ τρισαθλίῳ,
 ἁμαρτημάτων πληθύν μου ὅπως
 νάμασιν ὥσπερ τοῦ Ἰορδάνου,
 ἵνα ἐν τούτοις πᾶσαν ἐκπλύνω·
 ἡλθες γὰρ κόσμῳ, οὐχὶ δικαίους
 λόγε καλέσαι, ἀλλὰ ἀπάντων
 μεμολυσμένων, τὰς μιαιρέας
 ὄλων ἐκπλύνας τῷ αἵματί σου,
 νέους ἐργάσῃ(ς) τοὺς βουλομένους,
 ἄνω τε πάντας πρὸς τὸν Πατέρα,
 χαίρων προσάξῃς κεκαθαρισμένους.
 ὅς καὶ πρὸς τοῦτο ᾧδ' ἀπεστάλης
 σῶσαι τὸν κόσμον ἐκ τοῦ Βελίαρ.

Ἄγνην Παρθένον τὴν Παναγίαν,
 γένος θροτῶν σοι ταύτην προσφέρει,
 ἵνα προσθεύῃ καὶ μεσιτεύῃ,
 ὅπως τοὺς πάντας Σωτὴρ λυτρώσῃς·
 γενοῦ μοι ὅθεν καὶ μοι οἰκτίρμων,
 ῥύστης Σωτὴρ τε καθὼς ὑπάρχῃς·
 ἄνοιξον πύλας μοι μετανόας,
 φωτός σου πληρόν μου τὴν καρδίαν,
 ὅπως ἀπαύστως δοξολογῶ σε,
 Σωτέρ μου ῥύστα εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Τοῦ Γέροντος Δανιὴλ Ἱερομονάχου ἐκ Κατουνακίων
 πρὸς τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»

Ἐν Κατουνακίαις ἁγίου Ὁρους τῇ 7 - 1 - 1949

Τῷ ἀξιολύτῳ καὶ λίαν μοι ἀγαπητῷ ἐν Χῷ ἀδελφῷ, κυρίῳ Σωτηρίῳ
 Σχοινᾷ, ὑγεία, χάρις, εἰρήνη καὶ σωτηρία παρὰ Θεοῦ Σωτῆρος ἡμῶν

Ἐπὶ τῇ θεῇ εὐδοκίᾳ αἰσίᾳ περιδῶν,
 τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν κοσμοσωτηρίων τοῦ
 Σωτῆρος ἡμῶν Δεσποτικῶν ἁγίων ἑορτῶν,
 ἐθεώρησα καθήκον νὰ ἀπευθύνω ὑμῖν τὰς
 παρούσας εὐχετηρίους γραμμὰς, δλοφύχως
 εὐχόμενος, ὅπως, τὰς μὲν ἁγίας ἑορτάς,
 τὰς ἑορτάζετε ἐπὶ πολλὰς περιόδους ἐτῶν,

ἐν ἄκρᾳ καὶ ἀπώτῳ ὑγείᾳ καὶ εὐφροσύνῃ
 πνευματικῇ, τὸ δὲ σωτήριον, πνευματικὸν
 καὶ ψυχωφελὲς ὄργανον, τῇ θεῇ χάριτι
 κραταιούμενον, καὶ τῇ ὑμετέρᾳ ἀόκνῳ συν-
 εργείᾳ βοηθούμενον, ἡ ψυχωσωτήριος φω-
 νὴ τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» δια-
 σπλίζει τὰ κρεῖττονα θεῖα διδάγματα τῆς

πνευματικῆς ἐπικαρπίας, ἐπὶ κοινῇ ψυχικῇ ὠφελείᾳ ἐν εὐρυτάτῃ κυκλοφορίᾳ· τὸ δὲ ἀνατείλαν νέον ἔτος χάριση ὑμῖν, ὁ τῶν αἰώνων ποιητὴς, κατὰ μεστον ἄκρας ὑγείας, εὐτυχίας, εὐημερίας καὶ τῆς περιποθήτου εὐλογημένης εἰρήνης, ἐπὶ ἀνακουφίσει καὶ ἀπελευθερώσει τοῦ πολυπαθοῦς ἔθνους ἡμῶν, ἐκ τῆς καταλαβούσης αὐτὸ δεινότητος θυέλλης καὶ φοβερωτάτου ἀγρίου εὐφυκλύδωνος, ἐπαπειλούντων τὴν τελείαν ἔθνικὴν ἡμῶν ἀποσύνθεσιν καὶ συντριβὴν.

Ἀλλὰ πιστεύομεν καὶ ἀκραδάντως ἐλπίζομεν, ὅτι ὁ πανάγαθος καὶ πολυεὐσπλαγχνος Θεὸς δὲν θέλει ἐγκαταλείπει τὸν περισούσιον λαὸν αὐτοῦ εἰς τέλος, οὐδὲ θὰ παραδώσῃ αὐτὸν εἰς τελείαν ἀπώλειαν, διὰ τῶν δεδῆλων καὶ μισαιφόνων χειρῶν τῶν ἀθέων καὶ ἀσεβῶν καὶ ἐπιδοῦλων ἐχθρῶν τῆς ἔθνικῆς ἡμῶν ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἀνωμότητος καὶ ἀγίας ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ἀλλ' ἀπαντῶντες οὗτοι, οἱ εἰς κέντρα λακτιζόντες καὶ λάκκους ἀνορύττοντες καὶ βαθέως ἀνασκάπτοντες, ἵνα ἐνθάψωσι τὸ ἔθνος ἡμῶν ἐν αὐτοῖς· αὐτοὶ οὗτοι, μὴ εἰδότες, ἐτοιμάζουσι τοὺς τάφους αὐτῶν, ἐν οἷς ὑποστρωθήσονται ἐν τελείᾳ συντριβῇ μετ' ἀδόξων καὶ ἀτίμων ἐπιτυμβίων· ὁ δὲ ὀλεθρὸς αὐτῶν διὰ τῆς θείας παντοδυναμίας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὑπερασπίζοντος τὸν περισούσιον αὐτοῦ λαόν, ὃν διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος ἐξηγοράσατο.

Παρ' αὐτοῦ τοῦ παντοδυνάμου Σωτῆρος ἡμῶν, εἰς ὃν ἐδόθη πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ἀναμένομεν καὶ πάλιν τὴν ἐπανόρθωσιν καὶ ἐξύψωσιν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ὡς καὶ τὴν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀναγέννησιν, εἰς ὑπερένδοξον τιμὴν, δόξαν τε καὶ εὐκλείαν. Εἰς χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων, εἰς αἰσχύνην δὲ καὶ ὀνειδος τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀθέων καὶ ἀπάντων τῶν ἀντιφρονούντων καὶ καταπολεμούντων τὴν ἀγίαν ὀρθόδοξον

ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἣτις ἐδρασμένη οὖσα ἐπὶ στερεᾷ πέτρᾳ, ἣτις ἐστὶν ὁ Χριστὸς, ἔσκει θὰ παραμένῃ στερεὰ καὶ ἀτάλυντος ἀπὸ πάσης ἐναντίας προσβολῆς. Διότι ὡς ψάλλει ὁ θεόπνευστος μελωδός, «Παιδίον, (ὁ πρόων) Βασιλεὺς ὁ τῶν αἰώνων ἐτέχθη ἐκόν, καὶ Υἱὸς ἡμῶν ἐδόθη· ἀκούσατε τὰ ἔθνη, Ἰσραὴλ ἐνωτίσθητι· γνῶτε καὶ ἡτιᾶσθε, μεθ' ἡμῶν γάρ· ὅς λεπτινεὺς κοῖ ἐκλιμήσει ἐκ γῆς ἄπασαν, καὶ Βασιλείαν καὶ ἀρχήν, αὐτῷ μὴ ὑπήκουσαν». Ὡς φαίνεται ἔφθασε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἵνα δοξασθῇ ὁ Κύριος ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἵνα μὴ κατακαυχᾶται ἡ ἀθεΐα καὶ ἡ ἀσέβεια, κατὰ τῆς θείας ἀληθείας ἐν μεγαλορρημοσύνῃ δλασφημοῦσα καὶ λέγουσα· «ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς ὃς λατρεύουσιν;» Εἴθε ἡ χάρις τοῦ ἐκ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας ἀφράστως σαρκωθέντος, Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐν Ἰορδάνῃ ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθέντος, ἵνα ἀποπλύνῃ τὸν ὀρόβρον τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, χαρίσει ἡμῖν τὴν ἀφεσιν τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ ἔλεως γειόμενος, πραγματοποιήσῃ πάντων ἡμῶν τὰς ὀλοφύχους ἐνθέρμους εὐχὰς ἐπὶ τῶν ἀπ' αἰώνων θρησκευτικῶν καὶ ἔθνικῶν ὀνειρῶν ἡμῶν, ὧν τὴν λύσιν καὶ ἐκδοσιν ἀσμένως προσδοκῶμεν, εἰς δόξαν καὶ αἶνον τοῦ παναγίου ὀνόματος αὐτοῦ· τὰ πάντα γὰρ ὡς θέλει καὶ ὡς βούλεται ποιεῖ.

Ἐπὶ τούτοις, αὐθις ὀλοφύχως εὐχόμενος ὅπως ἡ παρούσα μαρτυρὴ ὑμᾶς οἰκογενειακῶς ἐν ἄκρᾳ ὑγείᾳ, διατελῶ μετὰ πολλῆς τῆς ἐν Χρῷ ἀδελφικῆς ἀγάπης ἐπανασπαζόμενος ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ.

Ὅλος ὑμέτερος ἔνθερμος εὐχέτης
Ἱερομ. Δανιὴλ Δανιηλίδης

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΔΕΗΣΕΙΣ

ΜΕΤΑ ΑΣΜΑΤΙΩΝ

ΔΕΗΣΙΣ ΙΒ'.

Ὅπως δίκαιοι γίνωμεν

Σὺ τοὺς δικαίους ἐμακάρι-
σας, πανάγαθε Σῶτερ, καὶ εἰς τοὺς
δικαίους τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν
ὑπεσχέθης. Οἱ πεινῶντες καὶ
διψῶντες τὴν δικαιοσύ-
νην, αὐτοί, ὡς εἶπας Κύριε, χορ-
τασθήσονται, διότι πλήρεις ἀ-
φάτου ἀγαλλιάσεως καὶ τὸν ἐπίγειον
καὶ τὸν οὐράνιον βίον θέλουσι ζῆσαι.
Ἄλλ' οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν
ἀδικίαν, τὸ ψεῦδος, τὴν ἀρπαγὴν καὶ
τὰ αἵματα, οὐδέποτε τὰς ἐδελυρὰς αὐ-
τῶν ἐπιθυμίας θέλουσι κορέσει, ἀείπο-
τε δὲ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως μαστιζόμε-
νοι θέλουσι διέλθει τὰς ἡμέρας αὐτῶν.

«Ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον
κακὸν οὐκ ἐργάζεται» διὰ
τοῦ Ἀποστόλου σου εἶπας, Κύριε· τὸν
πλησίον λοιπὸν ἀδικοῦντες, τὴν θέαν
σου ἐντολὴν τῆς ἀγάπης παραβιάζο-
μεν, καὶ ἔχθρας καὶ μίση προκαλοῦ-
μεν, καὶ τὸν βίον ἀβίωτον καθιστῶμεν.

Ναί, Κύριε, διὰ τῆς δικαιοσύνης
συντηροῦνται, εὐδαιμονοῦσι καὶ ἀνυ-
ψοῦνται τὰ ἔθνη, διὰ τῶν ἀδικιῶν δὲ
καὶ τῆς κακουργίας καταστρέφονται
καὶ ἡ γῆ εἰς κόλασιν μεταβάλλεται.

«Ὁ μισεῖς, μὴ δὲ νί ποιή-
σης,» «πάντα ὅσα ἂν θέλῃ-
τε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄν-
θρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς
ποιεῖτε αὐτοῖς.» Ἰδοὺ αἱ δύο
μεγάλαι ἐντολαί, ἐφ' ὧν ἡ εὐδαιμονία
τοῦ ἀνθρωπίνου γένους στηρίζεται.

Ἐνίσχυσον λοιπὸν ἡμᾶς, Κύριε, ὅ-
πως τὰς ἐντολάς ταύτας ἀπαρεγκλίτως
φυλάττωμεν, τοὺς νόμους τῆς πατρὶ-

δος ἡμῶν σεβόμενοι, καὶ τὰ δικαιώμα-
τα τῶν ἄλλων ὡς ἱερὰ καὶ ἀπαραβία-
στα θεωροῦντες, μὴδέποτε δὲ τὴν τι-
μὴν, τὴν ὑπόληψιν, τὴν ιδιοκτησίαν,
τὴν ὑγείαν, καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν χά-
ριν τῶν παθῶν ἡμῶν παραβιάπτοντες,
μηδὲ τὴν Πατρὶδα ἡμῶν διαταράττον-
τες. ἵνα μὴ τὴν ὀργὴν σοῦ, τοῦ δικαί-
ου καὶ καρδιογνώστου Θεοῦ, καθ' ἡ-
μῶν ἐπισύρωμεν.

Σὺ προσέτι διὰ τοῦ Ἀποστόλου σου
εἶπας ἡμῖν, Κύριε, «Μὴ κοινῶν εἰ
ἀμαρτίαις ἀλλοτρίαις,
ἀλλ' ἄγνόν τι ἡρῆσαι αὐτόν,»
ἵνα μὴ τὰς ἀδικίας καὶ τὰς κακουργ-
ίας τῶν ἄλλων συμμεριζόμενοι, ὑπο-
στηρίζοντες καὶ ἀποκρύπτοντες, συνέ-
νοχοι τούτων γινώμεθα, καὶ τὸν πλη-
σίον καὶ τὴν Πατρὶδα μετ' αὐτῶν συνα-
δικῶμεν, καὶ σέ, τὸν δίκαιον καὶ παν-
τεπύπτην Θεόν, παροργίζωμεν.

Καθοδήγησον λοιπὸν ἡμᾶς, πανά-
γαθε Κύριε, εἰς τὴν ἐδδὸν τῆς δικαιο-
σύνης. Σδέσον ἐν ἡμῖν πᾶσαν ἀδικίαν
ἐπιθυμίαν, καὶ πάντα ἀδικον διαλογι-
σμόν. Διατῆρει τὴν συνείδησιν ἡμῶν
πάντοτε ἄγνην καὶ καθαρὰν· καὶ εἰς
πᾶν βῆμα τοῦ βίου διαφώτιζε ἡμᾶς, ὅ-
πως τῆς ἀγάπης τῶν ἀνθρώπων καὶ
τῆς ἐξ ὕψους εὐλογίας σοῦ, τοῦ πανα-
γάρχου Θεοῦ, καταξιωθέντες, εὐδαίμο-
νες ἐπὶ τῆς γῆς, μακάριοι δὲ ἐν τῇ βα-
σιλείᾳ σου ζήσωμεν. Ἀμήν.

Δίκαια τέκνα σὺ θέλεις, Θεέ μου.

Ἀγάπην, εἰρήνην ἐπὶ τῆς γῆς·

μισεῖς τοὺς ἀδίκους, Πανάγαθέ μου,
φονεῖς, πλεονέκτας δὲν εὐλογεῖς.Τὴν ἀδικίαν κ' ἐγὼ θὰ μισήσω,
ὅπως συνείδησιν ἔχω ἄγνην.Ἐνίσχυσόν με λοιπὸν νὰ βαδίσω,
εἰς τὴν ὁδόν σου, Θεέ μου. Ἀμήν.

Ο ΝΕΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ καὶ τῇ ἀναρρήσει εἰς τὸν οἰκουμένικόν θρόνον τοῦ νέου Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρα, ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» συνεχάρη τοῦτον διὰ τῆς κατωτέρω ἐπιστολῆς.

Ἐν Βόλῳ τῇ 4ῃ Νοεμβρίου 1948

Παναγιώτατον

Οἰκουμένικόν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν

Νέαν Ὑόρκην

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ὑποβάλλων τὰ σέβη μου πρὸς τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα, συγχαίρω Ὑμᾶς ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ καὶ ἐγκαθιδρύσει εἰς τὸν Οἰκουμένικόν θρόνον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπιθυμῶ ὅπως ἡ ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία ἐν ταῖς ἡμέραις Ὑμῶν ἴδῃ ἐκπληρουμένους τοὺς πόθους αὐτῆς, διὰ τὴν ἑνωσὶν πάντων τῶν ὁπαδῶν Της εἰς ἓν καὶ τὴν ἑνταξὶν αὐτῶν εἰς τὴν ποιμνὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν νόμον του.

Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Μετ' ἀπείρου σεβασμοῦ ἀσπάζομαι τὴν Ὑμετέραν δεξιάν.

Ὁ Διευθυντὴς

τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης»

ΣΩΤΗΡΙΟΣ Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ

Ὁ Παναγιώτατος εὐαρεστηθεὶς ἀπήντησεν αὐτῇ ὡς ἑξῆς:

† ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝ) ΠΟΛΕΩΣ
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀξιότιμον Κύριον Σωτήριον Ν. Σχοινᾶν
Διευθυντὴν περιοδικοῦ «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης»

Εἰς Βόλον

Τέκνον ἐν Κυρίῳ ἀγαπητόν,

Χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Ὑψίστου.

Ἀσμένως λίαν ἐκομισάμεθα τὸ εὐχετήριον ὑμῶν γράμμα ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει ἡμῶν εἰς τὸν σεπτὸν Οἰκουμένικόν θρόνον καὶ μετὰ μείζονος εὐχαριστήσεως θὰ ἀναμιμνησκώμεθα αὐτοῦ.

Διότι κληθέντες ἐπὶ τὴν διακονίαν ταύτην, κατὰ τὸ ἄπειρον τοῦ εὐδοκήσαντος Θεοῦ ἔλεος καὶ ψήφῳ τῆς ἱεράς Συνόδου τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτου τούτου Θρόνου, θεωροῦμεν τὰ συγχαρητήρια ὑμῶν ταῦτα οὐ μόνον ἀπαύγασμα τῶν εὐγενῶν ὑμῶν αἰσθημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐνίσχυσιν ἡμῶν ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῶν νέων τούτων καθηκόντων.

Διὸ καὶ θερμὰς ἐκφράζοντες ὑμῖν εὐχαριστίας ἀξιοχρέως, ἐπὶ τῷ δείγματι τούτῳ τῶν πρὸς ἡμᾶς ἀγαθῶν ὑμῶν διαθέσεων καὶ εὐχῶν, ἐξαιτούμεθα ὑπὲρ ὑμῶν ὁλοψύχως τὰ κράτιστα παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μεθ' ὑμῶν καὶ πάντων τῶν ὑμετέρων.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τῇ 7ῃ Δεκεμβρίου 1948

+ Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ κ. Γεώργιος παπα - Ἰωάννου Παλμετάκης λογιστῆς τῆς Ἑνώσεως Παραγωγικῶν Συνεταιρισμῶν Πεζῶν Ἑρακλείου Κρήτης καὶ ἡ σύζυγός του Δόξα, τὸ γένος Παπαγιαννάκη, διδασκάλισσα καὶ διευθύντρια τοῦ τριταξίου δημοτικοῦ σχολείου ἀγίων Παρασκιῶν Ἑρακλείου Κρήτης, εὐχαριστοῦσι θερμῶς τὸν Αἰδεσιμώτατον Τζάνον Γουγουτᾶν ἐφημέριον τῆς ἐν Mansfield Ohio Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος διὰ τὸ χριστιανικὸν ἐνδιαφέρον του ἀφ' ἑνὸς νὰ ἐγγράψῃ ἡμᾶς δωρεὰν εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» καὶ ν' ἀποστείλῃ ἡμῖν τὸ νεοεκδοθὲν βιβλίον του «Γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἁγίαν Γραφήν» καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ μᾶς συνδέσῃ πνευματικῶς μετὰ τὸ περιοδικὸν τοῦτο, ὥστε ν' ἀπὸτελέσῃ πραγματικὸν ἐντρυφήμα καὶ ψυχοτρόφον διὰ τὴν οἰκογένειάν μας. Ὁ Κύριος τῶν πάντων ἅς χαρίσῃ εἰς τὸν ὡς ἄνω λόγιον καὶ συγγραφέα ἱερέα Γουγουτᾶν, ὑγείαν ἀμετάπτωτον καὶ ἔτη πολλά, ἵνα

ὡς στρατιώτης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὀλοκληρώσῃ τὸ συνεχιζόμενον θεῖον ἔργον του πρὸς δόξαν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Ἀγ. Παρασκιᾶς Ἑρακλείου Κρήτης
12 Ἰανουαρίου 1949

Γεώργιος καὶ Δόξα Παλμετάκη

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἑσωτερικοῦ δραχ.	8.000
Διὰ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγ. Ὁρους καὶ λοιπὰς, καὶ διὰ τοὺς Ἱ.Ναοὺς δραχ.	10.000
Ἐξωτερικοῦ γενικῶς λίρα χαρτ.	1
Ἀμερικῆς δολλ.	3
Ὁφειλόμεναι συνδρομαὶ προηγουμένων ἐτῶν δραχ.	5.000
Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ δωρεαί, ἀποστέλλονται πρὸς τὸν κ. Σωτ. Σχοινᾶν - Κοραῆ 47, Βόλον.	

Χειρόγραφα, δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Ἀγιογραφικῶν οἰκῶν δεχόμεθα μετὰ τὴν τιμὴν τῶν 15.000 ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ καὶ 25.000 ἐν τῷ κειμένῳ δι' ἐκάστην φορὰν.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ἐναφέροντες κατωτέρω τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἀθέων κομμουνιστῶν, ὥς ἐν ἡργήσαν καὶ ἐν ἀγίῳ Ὁρει, φθάσαντες εἰς τοιοῦτον ἕψος ἀσεβείας τοῦ νὰ προσβάλουν τὸ περιβόλι καὶ τὸν κῆπον τῆς μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ τοὺς ὁσίους πατέρας, οἵτινες ἠρνήθησαν τὰ πάντα χάριν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς των. Παραθέτομεν αὐτὰ ἀκριβῶς ὅπως μᾶς τὰ ἀνεκόνισαν οἱ ἅγιοι Πατέρες τοῦ Ἁθω.

Τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐν ἀγ. Ὁρει

Κατὰ τὴν 16ην π. Ὀκτωβρίου 200μ.ε.λ.ς συμμορία ἐπέδραμε καὶ κατὰ τοῦ ἀγίου Ὁρους, φθάσασα μέχρι Καρυῶν, Ἰβήρων καὶ Καρακάλλου. Τὰ τῆς λεηλασίας τῶν Καρυῶν, ἧς δὲν ἐξηρέθησαν οὔτε τὰ ἱερὰ βιβλία, μήτε τὰ ἅγια λείψανα, ἐφ' ὅσον εἶχον περικαλύμματα καὶ θήκας ἀργυρὰς ἢ ἐπιχρῦσους, ὥς καὶ τὴν ὑπέροχον ἀντίστασιν τόσον τῆς ὑποδιοικήσεως Χωρ(κ)ῆς, ὅσον καὶ τῆς πολιτικῆς Διοικήσεως, ἐπληροφορήθη τὸ ἔθνος ἐκ τε τῶν Ραδιοφώνων καὶ τοῦ Τύπου.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐντεῦθεν πιστοποιούμεν, εἶναι ὅτι ἡ συμμορία αὕτη εἶχε μεθ' ἑαυτῆς καὶ δεκάδα τῶν θλιβερῶν ἐκείνων γυναικῶν, τὰ ὁποῖα ἀποπτύσαντα πάντα χαλινὸν αἰδοῦς καὶ ἡθικῆς, συνοδοιποροῦν καὶ συναγελάζονται ὀπλοφοροῦντα μετὰ τῶν ἀναρχικῶν, εἰς τοιοῦτον δὲ σημεῖον ἀναιδείας κατήντησαν, ὥστε καὶ πρὸς πολιοὺς σεβαστοὺς γέροντας μοναχοὺς νὰ χαριεντίζονται περὶ γαμηλίων προτάσεων· δυστυχῆς ἑλληνικὴ φυλὴ ποῦ σὲ κατήντησεν ἡ πανοῦχλα τοῦ Βορρᾶ!

Λυπούμεθα κατάκαρδα, καὶ εὐχόμεθα τῷ παναγάρῳ Θεῷ νὰ σώσῃ τὸ γένος μας οἷῳ τρόπῳ ἐν τῇ πανσοφίᾳ του γινώσκει, φοβούμεθα ὅμως μήπως ἐν τῇ ἀμετανοήσῃ μας παραταθῇ τὸ τιμωρὸν καὶ «ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ μαστίγωμα». Ἐχομεν δὲ

καὶ ἡμεῖς ἐκ παραδόσεως τὸ «ὅταν ἴδῃτε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐστὼς ἐν Ὁρει ἀγίῳ», τότε ἀρχαὶ ὀδύνων καὶ διὰ τὸν Ἁθῶνα. Κύριος ὁ Θεὸς διασώσῃ τὴν ἱερὰν αὐτὴν Κιβωτὸν καὶ ἐλεήσει καὶ ἡμᾶς καὶ τὸν πάλαι ποτὲ περιούσιον εὐσεβῆ ἑλληνικὸν λαόν του.

Ἀγιορείτης

Ἐπιδρομὴ ληστῶν

Σᾶς ἐκθέτω τὰ περὶ τῆς ἐπιδρομῆς ἀνταρτοσυμμοριτῶν ἐν ἀγίῳ Ὁρει. Καθ' ἃ ἐκ διαδόσεων ἐμάθομεν καὶ ὁ ἀγιώνυμος κληρὸς τῆς Κυρίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ὑπέστη ἐπιδρομὴν συμμορίας ἀνταρτοληστῶν ἀρκετῶν, ὑπὸ τῆς διοικήσεως ἀρχιαντάρτου Παπαγεωργίου. Εἰσδραμόντες κατὰ τὴν 3 - 10 - 48 ἐ. ἔ. μετὰ πάσης ἐλευθερίας κατὰ τὸ ἐσπέρας τῆς Παρασκευῆς καὶ διαμερισθέντες εἰς ομάδας, ἐπέδραμον εἰς μερικὰς Μονὰς καὶ εἰς κελλία Καρυῶν καὶ Προβάτας, τὰ ἐληλάτησαν ἀφαιρέσαντες καὶ ἱκανὸν χρηματικὸν ποσὸν καὶ διάφορα εἶδη τροφίμων κλπ. Εἰς δὲ τὰς Καρυὰς ἐπέδραμεν ἡ μεγαλύτερα ὁμάς, καὶ ἐπετέθησαν κατὰ τῆς Ἀστυνομίας, ἣτις ἡμύνετο ἔσωθεν. Ἐπίσης ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ Διοικητηρίου ἀπαιτήσαντες τὴν παράδοσιν τοῦ πολιτικοῦ διοικητοῦ, ὅστις μετὰ τῶν χωροφυλάκων τῶν εὐρεθέντων παρ' αὐτῷ ἀμυνθέντες κατὰ τῶν ἀπειλούντων ἀνταρτῶν, ἵνα πυρπολήσωσι τὸ Διοικητήριον, καὶ ἄνωθεν ἀμυνώμενοι καὶ πυροβολοῦντες κατὰ τῶν ἀνταρτῶν, ἐφόνευσαν ἕνα ἐξ αὐτῶν καὶ ἄλλους ἐπλήγωσαν. Διὰ τὴν μὴ ἀπασχολοῦνται δέ, ἀφήσαντες τὴν τε ἀστυνομίαν καὶ τὸ Διοικητήριον ἐτράπησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπιδρομῆς, δηλ. τὸ ἔργον τῆς ληστείας· καὶ λεηλατήσαντες τὰ κελλία τῶν ἐμπόρων μοναχῶν καὶ λαϊκῶν, τῶν ἐν Καρυαῖς, ἀφῆραν καὶ χρήματα ἀρκετὰ καὶ διάφορα τιμαλ

φῇ ἀντικείμενα, Εὐαγγέλια καὶ ἐργόχειρα διάφορα καὶ ποικίλα εἶδη τροφίμων, καὶ πλείστα τοιαῦτα καὶ ἐκ τῶν λαϊκῶν ἐμπόρων. Περισυνάξαντες δὲ προηγούμενος καὶ ὅλους τοὺς κατὰ τὰς περιφερείας αὐτὰς εὐρισκομένους ἐργάτας λαϊκοὺς, καὶ ἐπιτάξαντες ἀρκετὰ ὑποζύγια ἐκ διαφόρων Μονῶν καὶ κελλίων, τῇ συνεργασίᾳ καὶ τῶν ἐν λόγῳ ἐργατῶν, ἐφόρτωσαν, ὡς λέγουσιν, περὶ τὰ τριακόσια ζῶα διάφορα φορτία ὕλικου, τροφίμων κλπ. καὶ ἀνεχώρησαν καὶ πάλιν ἐλευθέρως κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, συναπαγόντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἐν λόγῳ ἐργάτας. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας δρᾶσαντες διὰ τοῦ ἔργου τῆς ληστρικῆς αὐτῶν ἐπιδρομῆς ἀφ' ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς μέχρι τῆς ἑσπέρας Κυριακῆς, οὐδεμία δυστυχῶς ἐλήφθη πρόνοια ἀντιστάσεως παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ὅπως προληφθῇ ἡ σύλληψις αὐτῶν. Καὶ ἐνῶ ὁ ἀσύρηματος τῆς ἀστυνομίας τῶν Καιρῶν ἀμέσως εἰδοποίησεν ἐκείνην τὴν νύκτα τῆς Παρασκευῆς, δυστυχῶς οὐδεμία ἐλήφθη δραστήριος φροντίς, ὅπως προλάβουν τὴν μετ' ἐλευθερίας ἀπόδρασιν τῆς ληστοςυμμορίας, μετὰ τοσούτων φορτομένων ζώων. Μεγίστη γεννᾶται ἀπορία εἰς τὸ ποῦ ἀποδοτέον ἢ τοσαύτη ἀμεριμνησία καὶ παράβασις τοῦ καθήκοντος τῶν διεπόντων ἀξιωματοῦχων τοῦ κράτους μελῶν ἐπὶ τῆς γενικῆς ἀσφαλείας, καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ ἱερωτάτου καὶ ἀγιωνύμου περιβόλου καὶ αὐχήμετος τοῦ κράτους καὶ ἀξιοθαυμάστου ἱ. Μουσείου, τοῦ περικλειόντος τὰ ἀνεκτίμητα κειμήλια καὶ λείψανα τῆς παγκοσμίου φήμης Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, μετὰ τοσούτων ἰδρυμάτων, εὐαγεστάτων Μονῶν, τῇ κτιτορικῇ συνδρομῇ εὐσεβῶν καὶ ἁγίων Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἔξ ὧν καὶ τινες ἔξ αὐτῶν ἐπρωτίμηναν τὸν μοναχικὸν τριβῶνα τῆς αὐτο-

κρατορικῆς ἀλοιργίδος, διαπρέψαντες ἐν ἀγιότητι ἐν τῷ μοναχικῷ ὀρίζοντι τῆς ἀγγελομόρφου μοναχικῆς πολιτείας.

Τὸ τοιοῦτον καὶ τηλικούτον ἱερώτατον Μοσεῖον τῆς ὀρθοδοξίας, τὸ ἐπὶ τοσούτους αἰῶνας διατηρηθὲν καὶ ὑπὸ Μωμεθανῶν κατακτητῶν ἐκτιμηθὲν καὶ προστατευθὲν διὰ ποικίλων προνομίων, ἥδη ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ ἡμετέρου εὐσεβεστάτου ἔθνους δὲν εἶναι λυπηρότατον καὶ ἀντιχριστιανικὸν νὰ ἀφεθῇ ὑπὸ προστατεύον καὶ ἀπεριφρούρητον καὶ ἐγκατελελειμμένον εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐπιδρομὴν τῶν ληστοςυμμοριτῶν νὰ προξενήσουν εἰς αὐτὸ τὴν τελείαν καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν; Ἐνῶ ἡδύνατο πολὺ εὐκόλως νὰ περιφρουρηθῇ, ἔαν ἐν τῇ στενῇ εἰσόδῳ ἐγένετο μία ζώνη ἀντιστάσεως ὑπὸ ἐνὸς λόχου, καλῶς ὠπλισμένου στρατοῦ καὶ μερικὰ ἀποσπάσματα καταδιωκτικῶν σωμάτων περιεφέροντο τὰς δύο πλευράς, καθὼς καὶ ἀπὸ θαλάσσης ἂν ἐφρουρεῖτο ἀπὸ δύο ἢ τριῶν πλοίων καταδιωκτικῶν, τότε δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ εἰσέλθῃ οὐδὲν κακοποιὸν στοιχεῖον. Τὸ τοιοῦτον, ἀγαπητέ, πικρῶς μᾶς καταλυπεῖ διὰ τὴν μὴ παρεχομένην κανονικὴν ἀσφάλειαν τοῦ ἀγιωνύμου Ὁρους, ἀλλ' ἡμεῖς τὴν πᾶσαν ἡμῶν ἐλπίδα ἔχομεν εἰς τὴν κοινὴν προστασίαν ἡμῶν, τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον τὴν καὶ πολιούχον τοῦ ἀγιωνύμου κλήρου αὐτῆς.

Ἱερομ. Δανιὴλ Δανιηλίδης
Κατουνάκια

Νοέμβριος 1948.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Ὁκτωβρίου συμμορία πολυμελὴς ἕως 400, ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ γυναῖκας συμμορίτισσας εἰσέβαλον εἰς ἅγιον Ὄρος φέροντες συνάμα μεθ' ἑαυτῶν ἀμύπητα φορητὰ ζῶα, διαρπάσαντες δὲ καὶ ἔξ ἁγίου Ὁρους πολλὰ διεχύθησαν εἰς διαρπαγὴν. Ἐπικρατήσαντες ἐπὶ 36 ὥρας ἀπὸ τῆς ἱ. Μονῆς

Βατοπαιδίου ἕως τὴν Μορφωνοῦ ἐλήστευσαν κατ' ἀρχὰς ὅλα τὰ παντοπωλεῖα τῶν Καρυῶν. Ἐπὶ ἕξ ὥρας πρὸς τρομοκρατίῃσιν ἐπυροβόλουν τὸ διοικητήριον καὶ τὴν ἀστυνομίαν. Ἡ δὲ μικρὰ δύναμις χωροφυλάκων ἀντεστάθῃ γενναίωτα φονεύσασα 2 συμμορίας καὶ τραυματίσασα πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, οἵτινες ὀρμήσαντες ἐπειράθησαν νὰ πυρπολήσουν τὸ Διοικητήριον χύνοντες πετρέλαιον, ἵνα συλλάβωσιν τὸν διοικητὴν, ἀλλὰ διασκορπισθέντες ἔφυγον ἄπρακτοι πυροβοληθέντες ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων.

Ἐντὸς τῶν Καρυῶν ἐφόρτωσαν περίπου 30 ζῶα ὑλικὸν ἐκ διαφόρων εἰδῶν, ἄλευρα, ἔλαια, βακαλάον, πανικά, ὑποδήματα, (ὅσα εὐρέθησαν ἐντὸς ὑποδηματοποιείου) καὶ ἄλλα τρόφιμα φαγώσιμα, ἅτινα ὑπὸ τῆς βίας τῆς φυγῆς διασκορπίζοντο ἐντὸς τοῦ δημοσίου δρόμου! Συγχρόνως μερὶς τῆς συμμορίας ἐπειράθη ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἱ. Μονὴν τοῦ Βατοπαιδίου ἀλλ' ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῶν ὀλίγων χωροφυλάκων, καὶ ὥς ἐκ τούτου διαχυθέντες εἰς τὰ βατοπαιδινὰ κελλία ἐγύμνωσαν ταῦτα ἀφαιρέσαντες ὅ,τι ἠδυνήθησαν, ἔλαια, ἄλευρα, ὄσπρια, ἱματισμόν, ὑποδήματα κ.λ.π. Εἶναι ἀπερίγραπτος ἡ λεηλασία τῶν κελλίων τούτων.

Ὅσαύτως τὴν νύκτα εἰσῆλθεν ἐτέρα μερὶς συμμοριτῶν εἰς τὴν ἱ. Μ. τῶν Ἰβήρων διὰ κλίμακος καὶ ἀφήρεσαν ἐκ τοῦ ταμείου αὐτῆς ὅσα χρήματα εὗρον, ἕως δύο ἑκατομμύρια δραχμᾶς. Ἐκ δὲ τοῦ ἐμπορίου Θεοχαρίδου ἐφόρτωσαν ἀπὸ τὴν ἀποθήκην του πάμπολλα εἶδη τροφίμων, ἀπήγαγον δὲ καὶ πολλοὺς νέους λαϊκοὺς.

Ἄλλη μερὶς ταυτοχρόνως ἔφθασεν εἰς τὴν σκάλαν τῆς Μορφωνοῦς ὅπου ἐφόρτωσαν πολλὰ φορτία τρόφιμα, διαρπάσαντες καὶ ὅσα ζῶα εὗρον· ἀπήγαγον δὲ καὶ πολλοὺς νέους λαϊκοὺς. Ἐφόρτωσαν

ἐν ὅλῳ ἐκ Καρυῶν, βατοπαιδινῶν κελλίων, Ἰβήρων καὶ Μορφωνοῦς ἕως 100 ζῶα.

—Εἰς τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ μηνὸς. Ὁκτωβρίου συμμορία ἀποτελουμένη ἀπὸ 50 περίπου ἄτομα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἱ. Μονὴν τοῦ Καρακάλλου καὶ ἔλαβεν 7 ζῶα ἅτινα ἐφόρτωσεν ἄλευρα, ἔλαια, ὄσπρια καὶ ἄλλα τρόφιμα καὶ δύο ζῶα ἀγωγιάτων. Ἡ αὕτη συμμορία διελθοῦσα κατὰ ἡμίσειαν ὥραν τῆς νυκτὸς ἐκ τῆς ἱ. Μ. Φιλοθέου ἔλαβεν ἐξ αὐτῆς ἓνα ἵππον, δύο ἡμιόνους ἀγωγιάτων, 40 ὀκάδας φασόλια, δύο δοχεῖα μὲ ἔλαιον, ἀφήρεσαν δὲ καὶ ἀπὸ ἓνα μοναχὸν τὰ ὑποδήματά του.

—Ἀρχὰς Νοεμβρίου διὰ δευτέραν φοράν συμμορία τριακονταμελὴς εἰσελθοῦσα εἰς τὴν ἱ. Μ. Ἐσφιγμένῳ ἔλαβε τρία ζῶα ἐξ αὐτῆς, ἅτινα ἐφόρτωσεν ἄλευρα καὶ ἄλλα τρόφιμα.

—Πρώτῃ Δεκεμβρίου κατὰ τὰ μεσάνυχτα δεκαμελὴς συμμορία εἰσῆλθεν εἰς τὸ κελλίον Πατερίτσα ἄνωθεν τῶν Καρυῶν καὶ ληστεύσασα ἐφόρτωσε 13 φορτία διάφορα εἶδη ἄλευρα, ἔλαια, δέρματα κ.λ.π. γυμνώσασα παντάπασιν τὸ κελλίον.

Σάββας μοναχὸς Φιλοθεΐτης

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ

ΚΕΦΑΛ. ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Η ΡΟΖΑ ΕΞΑΙΤΟΥΜΕΝΗ ΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 225 τοῦ ιγ' ἔτους)

Ὁ Κιουνερίκος πρὸς τὰς ἀνωτέρω παρτηρήσεις καὶ δεήσεις τῆς συζύγου του, ἀπήντησε μετὰ φωνῆς ὑποκώφου καὶ ὕψους σοβαροῦ. Ὅσον μὲν διὰ τὴν Ρόζαν ἃς ἐπαναλάβῃ αὐτὴ τό τε φρούριον τοῦ Ταννανβούργου καὶ πάντα τὰ εἰς αὐτὸ ἀνήκοντα· οὐδὲν ἀντιλέγω εἰς τοῦτο,

ἀλλ' ὁ Ἑδελβέρτης πρέπει νὰ μένη ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται. Προφέρων δὲ τοὺς λόγους τούτους δὲν ἐκύτταζεν οὐδ' αὐτὴν τὴν σύζυγόν του. Αὕτη τότε στραφεῖσα πρὸς τὸν υἱόν της καὶ χύγουσα χεῖμαρρον δακρύων ἀνέκραξε· μετὰ ζωηρᾶς συγκινήσεως, ἔλθε, Ἑβεράρδε, ἔλθε καὶ παρακάλεσον τὸν πατέρα σου διὰ τὴν σῴτειράν σου· ἐξόρκισον αὐτὸν ἵνα μὴ μόνον εἰσακούσῃ κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς παρακλήσεώς σου· γονάτισον πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ ὑψωσον πρὸς αὐτὸν τὰς μικρὰς σου χεῖρας· ἰδὲ γονυπετῶ καὶ ἐγὼ αὕτη παρὰ σοί, τέκνον μου, θέλονσα νὰ σὲ βοηθήσω εἰς τὰς πρὸς τὸν πατέρα σου ἰκεσίας σου· ἐπανάλαβε τοὺς λόγους μου. Τὸ μικρὸν χάριεν παιδίον βλέπον ἅψ' ἐνὸς τὴν μητέρα του δακρυροοῦσαν, καὶ παρατηροῦν ἅψ' ἑτέρου τὴν ὁποίαν ἡγάπα τρυφερώτατα Ρόζαν, φέρουσαν ἐξωγραφημένην ἐπὶ τῆς μορφῆς της τὴν μελαγχολίαν, καὶ τοὺς ὑπὸ τῶν δακρύων ὕγρους ὀφθαλμούς της, δὲν ἠδυνήθη οὐδ' αὐτὸ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα· βλέπον δὲ τὸ ἄγριον τοῦ Κιουνερίκου ὕψος, κατετρόμαξε καὶ ἡσθάνετο ὅτι ἦτο ἀναγκαιότατον νὰ καταπραῦνῃ τὸν θυμὸν τοῦ πατρός του. Ὅθεν γονυπετῆσαν καὶ ὑψῶσαν πρὸς αὐτὸν τὰς μικρὰς τρεμούσας χεῖράς του ἐπανάλαβε μετὰ συγκεκινημένης φωνῆς πάντας τοὺς λόγους τῆς μητρὸς του. Ἀγαπητέ μοι πάτερ, μὴ εἴσθε ἄκαμπτος, μὴ διστάζητε τόσον πολὺν καιρὸν, ἵν' ἀποδώσῃτε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν πατέρα τῆς Ρόζας· ἡ Ρόζα δὲν ἐδίστασε νὰ θυσιάσῃ τὰς ἡμέρας της δι' ἐμέ. Ὡς ἡ καλὴ αὕτη νεάνις μὲ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ φρέατος, οὕτως ἐλευθερώσατε καὶ ὑμεῖς τὸν ἱππότην Ἑδελβέρτην ἐκ τῆς φυλακῆς του· ὥς αὕτη μὲ διεφύλαξεν ἐκ τοῦ τρομεροῦ κινδύνου τοῦ νὰ πνιγῶ εἰς τὸ ὕδωρ, οὕτω μὴ θελήσῃτε καὶ ὑμεῖς ὥστε ὁ πατήρ της ν' ἀποθάνῃ ἀθλίως εἰς τὴν φυλακὴν

του. Φίλτατέ μοι πάτερ, ὥς αὕτη ἀπέδωκεν εἰς ὑμᾶς ἐμὲ τὸν υἱόν σας, οὕτω καὶ ὑμεῖς ἀποδώσατε τὴν τόσον φιλόστοργον αὐτὴν κόρην εἰς τὸν πατέρα της, ὃν ἐπὶ τοσοῦτον λατρεύει. Ὡ! μὴ ἀπόστρέψῃτε τὰ βλέμματά σας ἅψ' ἐμοῦ, παρατηρήσατέ με, παρατηρήσατε τὸν υἱόν σας· συλλογισθῆτε ὅτι ἄνευ τῆς Ρόζας δὲν ἠθέλετε πλέον μὲ ἐπανίδει. Οἱ πλήρεις δακρύων οὗτοι ὀφθαλμοί μου, οἱ προσηλούμενοι ἤδη ἐπὶ τῶν ὑμετέρων, καὶ αἱ χεῖρες μου αὗται, τὰς ὁποίας ὑψώνω πρὸς ὑμᾶς, ἠθελον εἶσθαι τὴν στιγμὴν ταύτην ἐγκεκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ τάφου...

Στήθι, ἀρκοῦσι ταῦτα, ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ ἱππότης Κιουνερίκος ἐπροσπάθει δὲ ματαίως ἵνα κρύψῃ τὰ ἐπελθόντα εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς συγκινήσεως δάκρυα, ἅτινα κατ' αὐτὸν ἦσαν ἀνάξια πρὸς τὴν γενναιοότητα ἐνὸς πολεριστοῦ, καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Ρόζαν τῇ εἶπεν· ὁ πατήρ σας εἶναι ἐλεύθερος· τῷ ἀποδίδω τὸ φρούριόν του· τῷ ἀποδίδω πάντα τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ. Ἐφέρθη τῷ ὄντι ἀδίκως πρὸς αὐτόν. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις οἶδε νὰ ἀναθρέψῃ τοιαύτην κόρην, οἷα εἴσθε σεῖς, Ρόζα, δὲν δύναται νὰ ἦναι κακός.

Εἴη εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ· ἀνέκραξεν ἡ Ἥλδεγάρδη σφίγγουσα τὸν σύζυγόν της ἐπὶ τῆς ἑαυτῆς καρδίας καὶ χύνουσα δάκρυα χαρᾶς. Υἱέ μου, ἀσπάσθητι τὴν τοῦ πατρός σου χεῖρα. Ἡ Ρόζα ἐνόμιζεν ἑαυτὴν ἀναπετάσασαν ἤδη εἰς τὸν οὐρανόν· Οἱ δύο ἱππῶται ἐπροσπάθουν νὰ κρύψωσι τὰ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των καταρρέοντα δάκρυα, καὶ ἀμφοτέροι ἐτεινον τὰς χεῖράς των εἰς τὸν Κιουνερίκον, ὥς καλοὶ συμπολεμισταὶ καὶ εἰλικρινεῖς φίλοι. Ἐφάνητε γενναῖος, εἶπεν ὁ ἱππότης Θεοβάλδος· ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς ἠΐξῃσεν ἡ πρὸς ὑμᾶς ὑπόληψίς μου, ἐπράξατε ὥς ἀρμόζει εἰς

έντιμον ἱππότην, εἶπεν ὁ ἕτερος ἱππότης Σιεγεβέρτης, τὸ νὰ ἦναί τις δίκαιος, εἶναι ἔτι ὠραιότερον, ἢ νὰ ἦναι γενναῖος· τὸ νὰ ἤξεύρῃ τις νὰ νικᾷ τὸν ἑαυτὸν του, εἶναι ἐντιμότερον, ἢ νὰ νικᾷ τοὺς ἐχθρούς του. Οἱ ἀσπιδοφόροι καὶ οἱ ἄλλοι παρόντες πολεμισταί, μεταξὺ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἐσπόγγιζον τὰ δάκρυά των, ἐδείκνυνον ἀνεξηγήτως τὴν χαρὰν των· ἐπὶ τέλους δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσιν ἑαυτοὺς ἀπὸ τὸ νὰ φανερώσωσιν ἐλευθέρως τὴν ἐπιδοκίμασίαν των. Τοῦτο εἶναι ὠραῖον· εἶναι καλόν· εἶναι εὐγενὴς πράξις. ἔλεγεν ὅτε μὲν ὁ εἷς, ὅτε δὲ ὁ ἕτερος· καὶ ἐπὶ τέλους πάντες ὁμοφώνως καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀνέκραξαν, ζήτωσαν ὁ Κιουνερίκος, ἡ Ἥλδεγάρδη καὶ ὁ μικρὸς Ἐβεράρδος. Ζήτησαν ὁ Ἐδελβέρτης καὶ ἡ Ρόζα.

(Ἀκολουθεῖ),

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

- 1) Ἡ ἀγ. Συγκλητική σελ. 43 δρχ. 1250
- 2) Ἡ Μόνικα » 54 » 1250
- 3) Ἡ ἐρημίτις Φωτεινὴ, Ἰωακείμ
Σπενσιέρη († 1943) σελ. 90
(σχ. 8ον) δρχ. 4000
- 4) Ὁ Εὐαγγελικὸς Κήπος, Σάββα μονα-
χοῦ Φιλοθέου σελ 64 (σχ. 8ον) δρχ. 3500
- Ξένα ἔργα
- 5) Ἡ ἐπὶ τοῦ ὅρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου
Γ. Παπαγεωργίου σελ. 84 δρχ. 5.000
- 6) Ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ, † Θεσσαλιώ-
τιδος Ἰεζεκιήλ σελ. 26
- 7) Ἱστορία τοῦ ἱ. ναοῦ ἀγ. Σεραφεῖμ
Λοκρίδος μετὰ τῆς ἀκολουθίας του
ὑπὸ Κ. Μπέλλα Σακελ. σελ. 44 δρχ. 6000

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

Οἱ Ἀγιορεῖται ἵνα συμπληρῶνουν πάντοτε τὴν «στήλην τῶν ἐπικαίρων» μὲ διάφορα μικροζητήματα, ἅτινα πύπτουν εἰς τὴν ἀντίληψίν των.

Ἡ Διεύθυνσις

“ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ”

Εὐρίσκεται ὑπὸ τὰ πιεστήρια τὸ ἀξιόλογον ἔργον τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Κων. Ζερβοῦ «Τετρακτύς».

Παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες ἀγγελίας δι' αὐτό, ὅπως τὰς ἐπιστρέφουν ἐγκαίρως, ἵνα καταχωρηθοῦν τὰ ὀνόματά των εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν.

Διεύθυνσις: Σωτ. Σχοινᾶν Βόλον

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ

Θερμῶς τοὺς καλοὺς μας ἀδελφοὺς συνδρομητάς, ἵνα γράψωσιν ὀπισθεν τῶν ἀποστελλομένων ἐπιταγῶν τὸν σκοπὸν τοῦ ἀποστελλομένου ποσοῦ, τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συνδρομητοῦ ἀκριβῶς, διότι κρατῶ μερικὰς ἐπιταγὰς χωρὶς νὰ γνωρίζω τὴν προέλευσίν των καὶ ἐπομένως ὁ συνδρομητὴς φέρεται χρεωμένος, ἐνῷ δυνατόν νὰ ἔχῃ πληρώσει.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομαῖ, οἱ δυνάμενοι νὰ ἐνισχύσουν τὸ περιοδικὸν διὰ καταλλήλου θρησκευτικῆς καὶ ἐποικοδομητικῆς ὕλης πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν χριστιανῶν, δύνανται νὰ τὴν ἀποστείλουν εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ εἰς Βόλον.

Ὡσαύτως παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλουν ἐγκαίρως καὶ τακτικῶς τὰς συνδρομὰς των διὰ νὰ μὴ παρακωλύουν τὸ ἔργον τῆς ἐκδόσεως, δεδομένου ὅτι, ὅπως ἐδηλώσαμεν καὶ ἄλλοτε, δὲν διαθέτομεν εἰσπράκτορα συνδρομῶν.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

Ταχυδρομικά ἑσωτερικοῦ 10 ο)ο. Ἐξωτερικοῦ 30 ο)ο.

Πᾶσα παραγγελία δέον νὰ συνοδεύηται ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων καὶ τὰ ταχυδρομικά.

Ἡ Κλίμαξ τοῦ Ἰωάννου, ἄδεται 40.000, παν. 55 γιλ. δερματ. Δραχ.	65.000
Τὸ Πολιτικὸν Θέατρον Ν. Μαυροκορδάτου. »	25.000
Ἐγκόλιον Χριστιανοῦ (Ἐρμ. Ἐσπερ. Ὁρθρου, Λειτουργίας »	3.000
Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς »	3.000
Σωτηρία Ὁρθοδόξου χριστιανοῦ ἄδεται 3.000 δεμένον »	5.000
Ὁ Χριστὸς νικᾷ ἡ ὁ Στρατὴς (θρησκευτικὸν διήγημα) »	2.500
Ἀπαραίτητοι συστάσεις διὰ τὸν χριστιανὸν »	500
Ἀκλουθία Θ. Μεταλήψεως μὲ προσθέτους εὐχὰς εἰς τὸ τέλος, σῆμα μικρὸν τσέπης »	1.000
Ἀκλουθία τοῦ μεγάλου ἀγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων »	500
Γυναικες ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἱερ. Τζ. Γουγουτᾶ σελ. 64. »	1.500
Ψυχῆς Παρηγορία, εὐχαὶ διὰ στίχων, Ξένης μοναχῆς τυφλῆς σ.104 »	1.500
Ἡ ἑρημίτις Φωτεινὴ, Ἰωακείμ Σπετσιέρη »	4.000
Εὐαγγελικὸς Κῆπος, Σάββα μοναχοῦ Φιλοθέτου »	3.500
Ὁ Ὁδοιπόρος, Φιλοθέου Ζερβάκου ἡγουμ. Ἰ. Μ. Λογγοβάρδας »	12.000
Γνώθι σαυτὸν Γ. Πειρατικοῦ »	1.000
Ἐγκώμιον εἰς τὸν ὅσιον Ἀθανάσιον τὸν ἐν Ἀθῶν »	1.500
Ἡ Μόνικα, μήτηρ τοῦ ἁγ. Αὐγουστίνου »	1.250
Ἡ ἁγία Συγκλητική, παρηγορητικὴ διήγησις διὰ τοὺς ἀσθενεῖς. »	1.250
Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου, Γ. Παπαγεωργίου »	5.000
Ἑρμηνεία τοῦ ὕμνου «Τὴν τιμιωτέραν...» Νικηφόρου Καλλ. τοῦ Ξανθοπούλου »	3.000
Ἀπέχεσθ' αἵματος, Κωνστ. Ζερβοῦ πρωτοπρεσβ. »	2.000
Ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἡ οἰκογένειά του »	2.500
Τὰ λείψανα καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἀρχ. πόλεων τοῦ Βόλου μετὰ χαρτῶν »	5.000
Χρυσόβουλλα καὶ τυπικὰ τῶν Βυζ. αὐτοκρατόρων τοῦ Ἀγίου Ὁρους »	6.000
Ἀκλουθία καὶ βίος τοῦ Ἀγίου Γερασίμου Σουρβιάς »	3.000
» » » τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου »	2.000
» » » τῶν Ἀγίων Ὁνουφρίου καὶ Πέτρου »	3.000
Τετραεὺς ἀγγελον, ἔκδοσις Ἀγ. Ὁρους, χρυσόδετον »	15.000
Παλαιὰ ἱστορία Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων, Μήδων, Περσῶν, Μακεδόνων, Ἑλλήνων, τόμος α' καὶ β' ὀγκώδεις, ὑπὸ κ. Ρολλίν, Βενετία 1750 ἄδεται »	100.000
Παγκόσμιος γενικὴ ἱστορία Ἀγ. Παπαγεωργοπούλου δερματ. »	50.000
Γραμματικὴ Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ Βενετία 1780 σελ. 670 λινόδ. »	50.000
Ἑρμηνεία κανόνων πτωχοῦ Προδρόμου εἰς ἀρχαῖον χειρόγραφον, δεδεμένον, εἰς ἀρίστην κατάστασιν »	100.000
Ἑρμηνεία ψαλμῶν Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων 2 τόμοι δερματόδετοι μέγα σῆμα »	150.000
Οἱ Ἀντάρται (ἐπιστημονικὴ μελέτη περὶ ἀνταρτῶν) »	3.500
Κυριακοδρόμιον μετὰ ἑορτοδρομίου Θ. Ζωγράφου εἰς 3 τόμ. ἄδεται 100.000	
Ἑρμηνεία ἐπιστολῶν Παύλου μετὰ τῶν 7 Καθολικῶν Θ. Ζωγράφου τόμοι 11 ἄδεται δραχ.	80.000
ὑπεράσπισις ἡ ἀνασκευὴ τῆς τοῦ Βολτέρου βίβλου ὑπὸ	

Νίκηφ. Θεοτόκη, έκδ. Βιέννης αψ'δ'	»	50.000
Εισαγωγή εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως έκδ.	»	50.000
Μόσχας, δερματόδετον	»	4.000
Ὁ ἐν τῇ Μεγ. Ἐκκλησίᾳ δεσποτικὸς θρόνος Γ. Χρυσοβέργη, λιν.	»	25.000
Ἐπιτομή Ἑλλήν. μυθολογίας, Κοντογόνῃ δερματόδετος	»	40.000
Συναξαριστὴς Νικοδήμου οἱ 6 πρῶτοι μῆνες χαρτόδ.	»	75.000
Τὸ μέγα Εὐχολόγιον, έκδοσις Βενετίας 1891	»	30.000
Καινὴ διδαχὴ, Μηνιαῖον περιοδ. Μελετίου Ἀθηνῶν α' τό-	»	25.000
μος δερματόδετον	»	5.000
Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, Γόλδσμιθ, έκδ. Βιέννης 1807 ὅλο δερμ.	»	20.000
Ἱστορία Ἱ. Μ. Ζωοδόχου Πηγῆς Λογγοβάρδας, Σαγκριώτου	»	100.000
Ἑβραϊκὴ ἀρχαιολογία, Κ. Κοντογόνου	»	100.000
Ἰουλιανοῦ Αὐτοκράτορος, τὰ σωζόμενα Paris 1630	»	25.000
Ἐκκλησ. Ἱστορία, Μελετίου α' καὶ δ' τόμος, Βιέννη 1783	»	25.000
Ἐπιτομή φυσικῆς, βιβλία 3 Νεοφύτου Δούκα, Αἴγινα 1843 δερ.	»	25.000
Σπαρτίον ἐντρίτον. Κατὰ τῶν ἐπηρεαστῶν τῆς εἰς Χριστὸν πί-	»	25.000
στεως κλπ. Βιέννη 1804	»	50.000
Στοιχεῖα λογικῆς, μεταφυσικῆς καὶ ἠθικῆς, Φρ. Σοαυῖου	»	8.000
α' καὶ β' τόμος, Βιέννη 1804, ὅλο δερμάτινοι	»	25.000
Εἰρημολόγιον περιέχον τοὺς εἰρημοὺς τῶν Κανόνων κλπ. πανόδ.	»	40.000
Ταμεῖον ὀρθοδοξίας χαρτόδετον	»	35.000
Τετραευάγγελον εἰς μέγα σχῆμα Βενετίας πανόδετον	»	15.000
Ἡ Κωνσταντινουπόλις Σκαρλ. Βυζαντίου τόμ. β'. δερματόδ.	»	30.000
Οἱ σεισμοὶ τῆς Χίου κ.λ.π. Σπ. Παγανέλη λινόδετον	»	25.000
Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προόδου καὶ πτώσεως τῆς Π.	»	10.000
Ἑλλάδος Γ. Κωζάκη Τυπάλδου Ἀθῆναι 1839	»	80.000
Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀθηναίου, περὶ θεῶν βιβλία Γ'	»	25.000
Συμπλήρωμα δελτίου Σωτηριάδου 1918 (πίνακες Μονῶν).	»	25.000
Μεγάλῃ Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδεῖα Μακρῇ ὁ δεῦτερος τόμος Ἀθαν.	»	80.000
ψυχῆς - ἀκαδημεικός, πανόδετος	»	25.000
Θεσαυρὸς ἁγίων (παρακλητικοὶ Κανόνες ὅλων τῶν ἁγίων)	»	
Μέγας Συναξαριστὴς δωδεκάτομος Πατρὸς Ματθαίου		
α'. Τόμος ἄδετος 35.000 δερμένος	»	50.000
β'. » » 30.000 »	»	45.000
γ'. » » 30.000 »	»	45.000
Συναξαριστὴς Δουκάκη, Σεπτέμβριος ἄδετος	»	20.000
Ἀόρατος πόλεμος, Νικοδήμου	»	15.000
Πράξεις τῶν Ἀποστόλων με φιλολ. καὶ φιλοσοφ. σχόλια, Μελίτη	»	30.000
1827 πανόδετον	»	15.000
Ὁ Ραββῖνος Ἰσαὰκ τόμ. α'. δερματόδετον	»	15.000
Ἡ ἐν Βενετίᾳ ἑλλήν. ἀποικία, Ἱ. Βελούδου Βενετία 1893 πανόδετον	»	10.000
Ἀπαύγασμα τῆς κοινωνίας, Περίδου, λινόδετον	»	20.000
Βράβια Ἀρμένῃ, Δοκίμιον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν δερματόδ.	»	50.000
Κομνηνοῦ, ὀργανικὴ χημεία, λινόδετον	»	50.000
Ἱστορία ἑλλήν. φιλολογίας, Σκούφου, λινόδετον	»	15.000
Βίος Κοραῆ καὶ Καποδίστρια Νεοφ. Δούκα, Αἴγινα 1834,	»	10.000
Λόγος Κ. Ἀσωπίου, Ἀθῆναι 1858	»	2.000
Ὁδηγὸς τοῦ ἐξομολογουμένου Χριστιανοῦ, Γ. Μακρῇ	»	2.000
Ὁ Ἀγιασμὸς ἡμῶν, Γ. Μακρῇ	»	

Ἑκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, Ἑμμ. Φαρλέκα »	7.000
Λεξικὸν ἐγκυκλοπαιδικόν, Ν. Γ. Πολίτου ἐξάτομον δερματόδ. . . »	600.000
Λεξικὸν Γαλλοελληνικόν, Θ. Γ. Κυπρίου, μεταχειρισμένον δερματ. »	100.000
Θησαυρὸς τετραγλωσσος, Γερασίου Βλάχου τοῦ Κρητὸς Μητρο. Φιλαδελφείας, Βενετία ἀψκξ ὄλο δερμάτινον »	250.000
Τουρκικὸν ἀπάνθισμα χριστ. πίστεως Πατρ. Κων)λεως 1807 παν. »	50.000
Μακεδονικὸν ἡμερολόγιον 1910 πανόδετον »	25.000
Σειρὰ τῶν Πατέρων εἰς τὸν μακάριον Ἰώβ, Νικήτα Ἡρακλείας πανόδετον. Ἐνετίησιν ἀψκβ' »	100.000
Ἑθνικὴ βιβλιοθήκη περιοδική, ἔτος δ' 1868 »	25.000
«Ἑστία,» τόμος γ' 1877 δερματόδετον »	100.000
Ἑγχειρίδιον παγκοσμίου φιλολογίας Ἀννης Βόττα »	8.000
Ἑλληνικὴ Γραμματολογία, Κ. Εὐσταθοπούλου Ἀθῆναι 1892 δερματόδετον »	25.000
Τὰ πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών »	50.000
Ἰχνος Χριστοῦ »	25.000
Προσκυνητάριον ἁγίου Ὄρους δεμένον »	15.000
Ἑγχειρίδιον ὀρθοδόξου χριστιανοῦ Ἀλεξ. Στούρτζα, Πειρουπόλις αἰωνη δερματόδετον »	30.000
Σειρὰ «Ἁγιορ. Βιβλιοθήκης» 6 τεύχη α' ἔτους 2 » β' » } »	50.000
Ὀλόκληρον τὸ ε' καὶ η' ἔτος	

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἀνθολογία Θ. Φωκαέως τρίτομος, δ' ἔκδοσις Κωνσταντινου-πόλεως 1851 δερματόδετος εἰς 3 τόμους »	150.000
Μουσικὸν δωδεκάημερον, πανόδετον ἑλλιπές »	15.000
Μουσικὸς θησαυρὸς τοῦ Ἑσπερινοῦ, Νεκταρίου ἀγιορείτου δερματόδετος »	50.000
Εἰρημολόγιον καλλοφωνικὸν Θ. Φωκαέως, πανόδετον »	30.000
Ἀνθολογία Χουρμουζίου α' καὶ β' τόμος. »	50.000
Δοξαστάριον Χουρμουζίου, πλήρες, δερματόδετον »	50.000
Ἀναστασιματάριον Λαμπαδαρίου - Ζαφειροπούλου δεδεμένον. »	50.000
Δοξαστάριον ἀργὸν Χουρμουζίου Τόμος α'. ἄδετος »	25.000
Ἀνθολογία Φωκαέως (ἡ λειτουργία) »	50.000

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΚΑΙ Σ-
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ - ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ὁ ἐν λόγῳ Οἶκος παρουσιάζει πραγματικὴν κατάπληξιν.
Ὁ καλλιτεχνικὸς αὐτοῦ χρωστήρ, ἔχει πλουτίσει πλείστους
ὄσους Ναοὺς ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ
τῶν ἀπαρμιλλῶν Ἱερῶν εἰκόνων, αἵτινες κινουὺν εἰς θαυ-
μασμὸν πάντας τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ — — ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Για τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουν ὅλοι.
(Καيسάριος Δαπόντες)

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ — ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Ἀπρίλιος - Ἰούνιος 1949

Διευθυντής - Ἱδιοκτῆτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραῖ 47 ἐν Βόλῳ

ΣΤΡΟΦΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΟΠΙΣΩ

Ῥίπτων κανεῖς βλέμμα εἰς τὴν διαρκῶς πρὸς τὰ πρόσω. ἐξέλιξιν καὶ βελτίωσιν τῶν μέσων τῆς διαβίωσης καὶ τῶν πολλαπλασιασμὸν τῶν ἐπισημονικῶν ἐρευνῶν καὶ ἐφευρέσεων, αἱ ὅποιαι κατ' ἀρχὴν ἀποσκοποῦν εἰς τὴν βελτίωσιν καὶ ἀνακαίνισιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἀπὸ ἀπόψεως ὕλικων, πνευματικῶν καὶ ἐκπολιτιστικῶν συνθηκῶν, θὰ ἔλεγεν ὅτι τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἠθικὴν ἢ ψυχικὴν πρόοδον. Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ σύγκρισις μεταξὺ τῆς ἠθικῆς προόδου καὶ ὕλικῆς, ἀφοῦ τίθενται εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς κρίσεως δύο ἐντελῶς ἀνόμοια στοιχεῖα, τὸ θεῖον στοιχεῖον τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ὕλικόν-στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον καὶ ἂν ἀκόμη ἀντιπροσωπεύῃ ὁλόκληρον τὸν ὕλικόν κόσμον μὲ τὰς πνευματικὰς καὶ ἐκπολιτιστικὰς του ἀπολαύσεις, δὲν ἰσοφαρίζῃ πρὸς τὸν ἀνεκτίμητον θησαυρόν, τοῦ ὁποῦ τὴν φύλαξιν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ Δημιουργὸς εἰς τὸ πλάσμα του. «Τί γὰρ ὠφελήσῃ ἀνθρώπον ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίῃ, ζημιωθῇ δὲ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» εἶπεν ἡ θεία Σοφία.

Ὅμιλῶν πρὸ μικροῦ μετὰ σοφοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου μας ἐν σχέσει πρὸς τὰ ζητήματα αὐτὰ μοὶ ἔλεγεν ὅτι, ἡ βελτίωσις μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πρὸς τὰ ὀπίσω στροφὴν μας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν γλῶσσαν ὁ ἴδιος κ. Καθηγητὴς εἶναι σφόδρα ἐναντίον τῆς ἀνηθίκου καὶ ἀντιχριστιανικῆς δημοτικῆς καὶ πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς τὰ ἠθικὰ παλαιὰ συγγράμματα διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τὸ Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τὰ πραγματευόμενα περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας. Ἡ κατάρτος καὶ δαιμονόπληκτος ὁμὰς τοῦ Σβώλου Ε.Α.Δ. ἥτις ἠθέλησε νὰ ἐξαφανίσῃ ἀπαξ διὰ παντὸς ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς (ἐφαντάσθη) τὴν ἐλληνο-χριστιανικὴν γλῶσσαν

καὶ κατιδοῦσα τὸ μάταιον τοῦ ἐγχειρήματός της, προσπαθεῖ τώρα δι' ὑποκριτικῶν δηλώσεων νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν θέσιν της· οἷα πλάνη!

Στροφή λοιπὸν πρὸς τὰ ὀπίσω θὰ εἴπῃ, τὸ ἐπόμενον ἔτος π.χ. ἀντὶ νὰ ἔχωμεν 1950 νὰ ἔχωμεν 1948, τὸ ἄλλο 1947 καὶ καθεξῆς ἕως ὅτου φθάσωμεν εἰς τοὺς εὐλογημένους χρόνους τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἐποχῆς. Ἀλλὰ τοῦτο ὄχι μόνον ὡς προᾶξις, ἀλλὰ καὶ ὡς σκέψις λογίζεται ἐσχάτη μωρία, διότι ἀντιβαίνει εἰς τὸν φυσικὸν νόμον τὸν αἰώνιον καὶ ἀναλλοιώτον. Ἐπομένως διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν πρὸς τὰ ὀπίσω στροφήν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας πρέπει νὰ χρησιμοποιήσωμεν ἐξ ὁλοκλήρου τὴν θέλησίν μας.

Τὴν σωτηριώδη ταύτην στροφήν πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν υἱοθετεῖ καὶ τὴν ἐπιβεβαιώνει ὁ Κύριος διὰ τῶν ἐξῆς λόγων του· «Ἐὰν μὴ στραφῇτε καὶ γέννησθε ὡς τὰ παιδιά ταῦτα οὐ μὴ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ιη' 3). Ἐννοεῖ ὅτι ἐὰν δὲν νηπιάσωμεν κατὰ τὴν κακίαν εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθῶμεν, ἔστω καὶ ἂν εἴμεθα σοφοί, πεπαιδευμένοι ἐπιστήμονες, ἐξειλιγμένοι, ἐφόσον ἔχομεν τὴν κακίαν καὶ πονηρίαν.

Οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, οὓς αὕτη τιμὴ καὶ γεραίρει συνετάχθησαν μὲ τὸν Χριστόν, διότι ἔκαμον στροφήν πρὸς τὰ ὀπίσω. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἄρχοντες καὶ μεγιστᾶνες μὲ διάφορα ἀξιώματα. Εἶχον καὶ οὗτοι δικαιώματα ἀνέτου ζωῆς κατὰ κόσμον ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα ἄφθονα διὰ μίαν κοσμικὴν καὶ τρυφηλὴν διαβίωσιν. Ἀρκετὰ ἐνωρὶς ὅμως ἠγνόησαν ὅτι ἡ ζωὴ αὕτη δὲν παρέχει σωτηρίαν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποστοῦν θυσίας καὶ θυσίας νὰ ἐπιβάλλουν βίαν εἰς τὸν ἑαυτὸν των διὰ νὰ κερδίσουν τὴν αἰώνίαν καὶ μακαρίαν ζωὴν. Ἐκαμον λοιπὸν στροφήν πρὸς τὰ ὀπίσω, δηλαδὴ ἠγνήθησαν τὰς δόξας των, τὴν εὐμάρειάν των, τὰς ἀπολαύσεις των καὶ τὰ πάντα. Καὶ ὅταν ὠδηγοῦντο ἔμπροσθεν τῶν τυράννων καὶ ἐκαλοῦντο νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πίστιν τῶν πρὸς τὸν γλυκὺν Ἰησοῦν, προέτασσον ἀντὶ ἀπαντήσεως πρὸς αὐτοὺς τὴν θερμὴν των πίστιν πρὸς τὸν Χριστόν. Καὶ ὅταν ἀκόμη παρουσίαζον οἱ τύραννοι πρὸ τῶν μαρτύρων αὐτῶν τὰ φοβερὰ τιμωρητικὰ ὄργανα, ἀπῆντων οὗτοι «Χριστιανὸς εἰμι».

Σήμερον ὁ Χριστὸς μας δὲν ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς θανατηφόρους ὁμολογίας ἔμπρὸς εἰς τοὺς τυράννους, ἀλλ' οὔτε τὴν θυσίαν τοῦ σώματός μας, πλὴν ὅμως ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς νὰ στραφῶμεν ὀπίσω μὲ τὴν θέλησίν μας ἀρνούμενοι τὴν ἁμαρτίαν καὶ ὁμολογοῦντες αὐτὸν μὲ τὰς ἀρετάς μας καὶ τοῦ χριστιανικοῦ μας βίου. Καὶ ἂν μᾶς κατηγοροῦν καὶ μᾶς χλευάζουν οἱ ἀντίδικοι, οἱ ἄνθρωποι τοῦ διαβόλου, ἡμεῖς θὰ τοὺς ἀπαντῶμεν μὲ τὴν νηπιακὴν μας ἀθρότητα. Εἰς τὰς κατηγορίας των δὲν θὰ δίδωμεν οὐδεμίαν προσοχὴν, ἀλλ' οὔτε καὶ κακίαν ἢ ἐκδίκησιν θὰ μελετῶμεν ἀπέναντί των. Μόνον ἓν προᾶγμα θὰ λαμβάνωμεν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν, τὴν ὁργὴν τοῦ Κυρίου ὅταν ἀπομακρυνώμεθα ἀπ' αὐτόν.

Ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας ἐξαγορασθεῖσα ἀπὸ τὸν Χριστόν μας διὰ τοῦ αἵματός του μᾶς δίδεται χάρισμα, πλὴν ὅμως τὸ χάρισμα αὐτὸ δὲν

Ο ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 13)

Αἰεὺ λόγιαί τοῦ Θεοῦ πρὸς Ἰουδαίους.

Σημειοῦμεν ἐπίσης ὅτι οἱ συγγραφεῖς τῶν διβλίων τούτων κάμνουν· εὐρὺν λόγον καὶ περὶ τοῦ διεσκορπισμένου Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, τὸν ὅποτον ὁ Θεὸς θὰ ἀναλάβῃ ὀριστικῶς ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ θὰ ἐπιδαφιλεύσῃ αὐτῷ πλουσίας τὰς εὐλογίας του. Συνεχίζοντες τὰς κολὺ περιέργους καὶ παραλόγους ἐρμηνείας τῶν προφητῶν, γράφουν ὅτι: ἐνῷ διὰ τῶν κινημάτων καὶ τῆς ἀναρχίας τῆς φοβερᾶς ἐκείνης «ἡμέρας τῆς ἐκδικήσεως» θὰ ἀνατραπῇ ὀριστικῶς ἡ παρούσα διάταξις τῶν πραγμάτων (Γραφ. Μελ. Δ' σελ. 501), οἱ Ἰουδαῖοι θὰ ἔχουν ἤδη συναθροισθῇ εἰς τὴν Παλαιστίνην (σ. 502). «Ἡ ἐπιχειρηματικὴ αὕτη γενεά, ἅπαξ ἀποκατασταθεῖσα ἐκ νέου εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας καὶ οὕτως ἀποχωρισθεῖσα πρὸς καιρὸν τοῦλάχιστον ἀπὸ τῆς συγχύσεως τῶν ἐθνῶν, ἣτις θέλει βασιλεύσει εἰς πάσας τὰς ἄλλας χώρας, ταχέως θέλει προσαρμοσθῇ πρὸς τὴν νέαν κατάστασιν, καὶ οἱ μέχρι τοῦδε ἡρῆμαμένοι τόποι θέλουσι πάλιν κατοικηθῇ» (σελ. 503). Κατὰ τὴν περίοδον ὅμως ταύτην, συνεχίζουν, νέα μάχη θὰ λάβῃ χώραν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ (σ. 504.), καὶ προσθέτουν: Ἐν τῇ μέσῃ τῆς θλίψεως ὁ Θεὸς θέλει ἀ-

ποκαλυφθῇ ὡς ὑπερκασιστής τοῦ Ἰσραὴλ καθὼς κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ὅτε ἡ εὐνοία αὐτοῦ ἦτο μετ' αὐτῶν ὡς ἔθνους (σ. 505). Ἡ μαρτυρία πάντων τῶν προφητῶν παρέχει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ θέλει εἰσθαῖ ὅλως κατάλληλος ἐν τῇ ἀπελευθερώσει τοῦ Ἰσραὴλ, πολεμοῦντος τοῦ Θεοῦ δι' αὐτούς... μέχρις οὗ ταχέως δλόκληρος ὁ κόσμος θέλει γνωρίσει ὅτι ὁ Κύριος παρέλαβε πάλιν τὸν Ἰσραὴλ ὑπὸ τὴν εὐνοίαν του καὶ ἐγένετο βασιλεὺς αὐτοῦ ὡς κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους. (σ. 506).

Ἀλλὰ καὶ ἐν σελ. 698 τοῦ Ζ' τόμου τῶν Γραφ. Μελετῶν ἀναγινώσκομεν· ὁ Ἰεζεκιὴλ ἐνετάλη νὰ εἴπῃ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ θεοῦ λόγου σχετικὰ τινα μετὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἁγ. Πνεύματος... Ὁ π ἄ σ τ ω ρ Ρ ὤ σ ε λ ὡς ἀντίτυπον τοῦ Ἰεζεκιὴλ ἐνετάλη νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς Ἑβραῖους, οἵτινες ἦσαν διεσκορπισμένοι καθ' ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς μυστικῆς Βαβυλῶνος, τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὅτι· δλόκληρος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὑπεδείκνυε δύο μεγάλας εὐλογίας 1) Τὴν ἀναξωροχόνεισιν τῶν Σιωνιστικῶν τῶν ἐλπιδῶν καὶ τὴν πραγματοποιήσιν αὐτῶν διὰ τῆς ἐπισυναγωγῆς πολλῶν Ἑβραίων εἰς τὰ Ἱερσόλυμα καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν ἐκεῖ παγκοσμίῳ Ἑβραϊκῆς κυριαρχίας ἐφ' ὅλο-

μᾶς δίδεται ἂν δὲν τὸ ζητήσωμεν· ἄνθρωπος ζῶν εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἁμαρτίας δὲν γνωρίζει τὴν ἀνεκτίμητον ἀξίαν τῆς ψυχῆς καὶ διὰ τοῦτο ἀδιαφορεῖ νὰ ζητήσῃ τὸ χάρισμα τῆς σωτηρίας, διότι, ἵνα τὸ ζητήσῃ πρέπει νὰ ἐξασκῇ τὴν ἀρετὴν καταβάλλων ὁλόκληρον τὴν θέλησίν του.

Ἄς κάμωμεν λοιπὸν τὴν εὐλογημένην αὐτὴν στροφὴν πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ τῆς θελήσεώς μας, ἵνα ἐπισκιάσῃ εἰς ἡμᾶς ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

Σώσωμεν τὴν ψυχὴν μας.

Σ. Σ.

κλήρου τοῦ κόσμου, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ συναθροισθῶσιν ἐκ τῆς μουσικῆς Βαβυλῶνος ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι τοῦ κόσμου ὁπουδῆποτε καὶ ἂν διακένωσιν οὗτοι...

Σχετικὰ εἶναι καὶ τὰ περὶ δημιουργίας παγκοσμοῦ δασιλείας μὲ πρωτεύουσιν τὰ Ἱεροσόλυμα, περὶ ὧν γράφουν ἐν σελ. 33 τοῦ διδλίου «Ἡ ἐπιθυμητὴ κυδέρνησις».

Πρὸ βλ. καὶ τὸ «πάντες οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου θέλουσι γνωρίσει· ὅτι ὁ Κύριος κατέρριψε τὸν ὀνομαστικὸν ἐκκλησιαστικισμόν καὶ ἐξύψωσε τοὺς ἀρχαίους ἀριστεῖς· ἐξήρανε τὴν «Χριστιανώσυνην» καὶ ἐζωποίησε τὸν Σιναισμόν καὶ τὸν Ἰουδαϊσμόν» (Γραφ. Μελ. Ζ' σ. 564) Ὁμοίως Παρηγορία διὰ τὸν λαόν σ. 38, Ἡ κιθάρᾳ σ. 284. Ἡ ἀπελευθέρωσις σ. 24).

Ἀρκοῦμεθα μόνον εἰς ταῦτα ἔσον ἀφορᾷ τὰ περὶ καταδυναστεύσεως τῶν λαῶν, κινήματων, ἀναρχίας καὶ Ἰουδαϊσμοῦ, καὶ χωρὶς ἡμεῖς νὰ διατυπώσωμεν κρίσεις θεωροῦμεν μᾶλλον ἀρμοδίαν τὴν Εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν ν' ἀποφανθῇ περὶ τοῦ ἂν καὶ κατὰ πόσον ὁ λαὸς ὠφελεῖται ἢ βλάπτεται ἀναγινώσκων διδλῖα μὲ τοιοῦτου εἶδους περικοπὰς.

Γ') Πρὸ κείναι περὶ σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς:

Ὅπως φαίνεται ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε, οἱ συγγράψαντες τὰ διδλῖα ταῦτα πάσας τὰς θεωρίας καὶ διδασκαλίας αὐτῶν προσπαθοῦν νὰ στηρίξουν ἐπὶ τῆς ἀγ. Γραφῆς, τῆς ὁποίας διισχυρίζονται ὅτι εἶναι «Σπουδασταί». Ἐχοντες ὅπ' ὤψει ὅτι τὰ διδλῖα τῶν θὰ ἀναγνωσθοῦν ἀπὸ χριστιανικὸν λαόν, ζητοῦν νὰ προσδώσουν εἰς τὰς διδασκαλίας ταύτας τὸ ἐκ τῆς Γραφῆς προερχόμενον κύρος ἵνα διὰ τοῦ τρόπου τούτου γίνωσι πιστευτοὶ καὶ ἐπιτύχωσι

τοῦ σκοποῦ τῶν.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ προσθέσωμεν καὶ ταύτην τὴν λεπτομέρειαν, ὅτι δηλ. δὲν πρέπει νὰ ἐξαπατᾶται τις καὶ νὰ νομίζῃ ὅτι διὰ τῶν διδλίων τούτων ἐρμηνεύεται ἡ Γραφή. Ἡ Γραφή ἀπλοῦστατα παραποιεῖται καὶ διαστρέφεται, χρησιμοποιεῖται δὲ μόνον ὡς δόλωμα πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐξαπατηθοῦν οἱ ἀπλοῖκοι καὶ μὴ γνωρίζοντες. Εἶναι ἀδύνατον ὁ γνωρίζων τὴν Γραφὴν καὶ μελετῶν τὰ διδλῖα ταῦτα νὰ μὴ ἐξαναστῇ ἐναντίον τῆς συστηματικῆς παρερμηνείας καὶ τῆς ἐσκεμμένης διαστροφῆς οὐ μόνον τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ γράμματος πολλάκις τῆς Γραφῆς. Διότι παραθέτουν ἐδάφια ἐξ αὐτῆς καὶ παρατάσσουν κατὰ τρόπον τραγελαφικόν καὶ αὐθαίρετον τεμάχια ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὰ ὁποῖα πολλάκις δὲν ἔχουν καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θέλουν νὰ ὑποστηρίξουν. Χρησιμοποιοῦν δὲ χωρὶς ἐκ τῆς ἀγ. Γραφῆς κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ συμφέρον αὐτοῖς παρὰ πάντα γραμματικόν, συντακτικόν, ἐρμηνευτικόν καὶ λογικόν πολ- λάκις κανόνα.

Ὅπως καταδειχθῇ τοῦτο ἀναμφισδητήτως, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξελέγξωμεν μίαν πρὸς μίαν τὰς σελίδας τῶν διδλίων τούτων καὶ τὰ ἐν αὐταῖς χωρὶς τῆς Γραφῆς, τῶν ὁποίων κάμνουν ὑπερπληθωρινὴν χρῆσιν. Ἀλλὰ μία τοιαύτη ἐργασία θὰ ἀπῆρτιζε τόμους ὁλοκλήρους. Διὰ νὰ φανῇ ἐν τούτοις ἡ νοοτροπία καὶ ἡ ἐρμηνευτικὴ μέθοδος τῶν αὐτοκαλουμένων «σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς» σημειοῦμεν τὰ ἐλάχιστα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἀναμφιβόλως προκαλοῦν καὶ ἱκανὴν θυμὴν διάν.

Εἰς τὸ διδλῖον «Ἐλευθερία διὰ τοὺς λαοὺς» (σ. 14) γράφουν ὅτι ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου πρὸ πολλῶν αἰώνων, προεῖπε περὶ τῆς ἐφευρέσεως καὶ τῆς χρήσεως τοῦ

ραδίου. Παραπέμπουν δὲ εἰς τὸ διδλίον τοῦ Ἰωβ κεφ. 8 στίχ. 35. Εἰς τὸ χωρίον τοῦτο ὁ Ἰωβ λέγει· Ἀποστελεῖς δὲ κεραυνούς καὶ πορεύσονται· ἔροῦσι δὲ σοὶ τί ἐστι; Τίς ἔδωκε γυναιξὶν ὑψάσματος σοφίαν καὶ ποιικιλτικὴν ἐπιστήμην; Καὶ αὐτὸ μὲν λέγει ὁ Ἰωβ. Πῶς τώρα κατορθώνουν οἱ «Σπουδασταὶ» νὰ εὕρισκουν εἰς τοὺς στίχους αὐτοὺς προφητείαν περὶ ραδίου εἶναι πολὺ περίεργον.

Ἰδοὺ καὶ ἄλλο. Εἰς τὸ διδλίον «Ἡ δυσφορία τοῦ κόσμου» (σ. 21 καὶ 22) γράφουν· Εἶναι λίαν ἐνδιαφέρον νὰ μάθωμεν ὅτι πρὸ πολλῶν ἀκόμῃ αἰώνων ὁ Κύριος διὰ τοῦ προφήτου Ναοὺμ προεῖπε καὶ προδιέγραψε τὴν σιδηροδρομικὴν ἀμαξοστοιχίαν εὕρισκομένην ἐν κινήσει... Ἡ προφητεία αὕτη ἔχει ἐκπληρωθῇ πλέον σήμερον. Ἐν τῷ τόμῳ τῶν Γραφ. Μελ. καὶ ἐν σελ. 93 ἐρμηνεύεται διὰ μακρῶν ἢ συμβολικῇ αὕτῃ γλῶσσᾳ τοῦ προφήτου Ναοὺμ, ὅστις περιγράφει ἀκόμῃ καὶ τὸν εἰς τὰς ἀμαξοστοιχίας πολλάκις παρατηρούμενον συνωστισμόν, προβοίνων μάλιστα καὶ εἰς τὴν περιγραφὴν καὶ αὐτῶν ἀκόμῃ τῶν σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες συναθροίζουσι τὰ εἰσιτήρια τῶν ἐπιβατῶν. Παραπέμπουν δὲ εἰς τὸ διδλίον τοῦ προφήτου Ναοὺμ κεφ. 2 στίχ. 3—6. Ἄλλ' ὁ Ναοὺμ ἀντὶ τούτων γράφει τὰ ἑξῆς: «Διότι ἀπέστρεψε Κύριος τὴν ὕβριν Ἰακώβ καθὼς ὕβριν τοῦ Ἰσραὴλ, διότι ἐκτινάσσοντες ἐξετίναξαν αὐτοὺς καὶ τὰ κλήματα αὐτῶν διέφθειραν. Ὅπλα δυναστείας αὐτῶν ἔξ ἀνθρώπων, ἀνδρας δυνατοὺς ἐμπαίζοντας ἐν πυρὶ· αἱ ἡνῖαι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ ἐτοιμασίας αὐτοῦ, καὶ οἱ ἵππεῖς θορυβηθήσονται ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ συγχυθήσονται τὰ ἅρματα καὶ συμπλακῇσονται ἐν ταῖς πλατείαις· ἡ θρασίς αὐτῶν ὡς λαμπάδες πυρὸς καὶ ὡς ἀστραπαὶ διατρέχουσι... Πῶς οἱ «σπουδασταὶ» εἰς τοὺς

στίχους τούτους ἀνακαλύπτουν ἀμαξοστοιχίας συνωστισμόν, εἰσιτήρια καὶ εἰσπράκτορας, εἶναι ἀνεξήγητον.

Τοιαύτας ἐρμηνείας τῆς Γραφῆς καθ' ὁλοκληρίαν παραλόγους καὶ αὐθαιρέτους, προξενούσας δὲ τὸν γέλωτα, ἀπαντῶμεν εἰς ἀναρίθμητα μέρη τῶν διδλίων. Ἀναφέρομεν μόνον ὅτι ὁ Ζ' τόμος τῶν Γραφ. Μελ. (τὸ τετελεσμένον μυστήριον) περιέχει ἐρμηνείαν τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ τοῦ προφήτου Ἰεζεκιὴλ κατὰ τρόπον ἀχαρκτηριστον καὶ πλησιάζοντα τὰ ὅρια τῆς ἀνισορροπίας.

Διὰ νὰ μὴ νομισθῇ δὲ ὅτι μεταχειρίζομεθα τὴν γλῶσσαν ταύτην ὀρμύμενοι ἀπὸ τυφλὸν φανατισμόν, ἀντιγράφομεν μίαν μόνον περικοπὴν ἐξ ἑνὸς διδλίου. Κατὰ τὸ 30ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ὁ Κάρολος Τάτσα Ρῶσελ εἶχεν ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἐμπόριον, μετὰ ζήλου ὅμως ἐσπούδαζε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ προσεπάθει νὰ διδάξῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους· πᾶν ὅ,τι εὕρισκεν εἰς αὐτό. Πρὸς ἐκπλήρωσιν δὲ τῆς θείας ἐπαγγελίας, ἠνοίχθησαν εἰς αὐτὸν τὰ οὐράνια (Μαθ. γ' 16) καὶ κατενόησε τὴν σημάσιαν τῶν ὁραμάτων, προφητειῶν, αἵτινες ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ Παντοκράτορος κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους. Εἰς αὐτὸν ἐδόθη τὸ προνόμιον τῆς σαφοῦς καὶ καθαρᾶς κατανόσεως τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἰεχωδᾶ. (Γραφ. Μελ. Τόμ. Ζ' σελ. 457).

Σημειωτέον ὅτι γράφοντες «ἠνοίχθησαν εἰς αὐτὸν τὰ οὐράνια» παραπέμπουν εἰς τὸν Ματθ. γ' 16, ἐνθα γίνεται λόγος περὶ τοῦ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς βαπτιζόμενος ἐν τῷ Ἰορδάνῃ κατὰ τὸ 30ὸν ἔτος εἶδε τοὺς οὐρανούς ἀνεωγμένους καὶ τὸ ἅγ. Πνεῦμα καταβαῖνον ἐπ' αὐτόν. Ὡστε κατὰ τὴν νοοτροπίαν τῶν Σπουδαστῶν, εἰς τὸν Ρῶσελ συνέβη ὅ,τι καὶ εἰς τὸν Χριστόν, εἰς ἀμφοτέρους δὲ κατὰ τὸ 30ὸν ἔτος. Ἄς κρίνουν τώρα οἱ ἀναγνώσταί

τῆς παρούσης ἂν πρόκειται περὶ ἰσορρο-
πημένου νοῦ ἢ περὶ παρακρούσεως.

Συμπέρασμα

Κατόπιν ὧν τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων κατέπιν τῶν σαφῶν καὶ ἀπεριφράστων περικοπῶν τὰς ὁποίας κατεγράψαμεν, δὲν χωρεῖ εὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν ἀποδλέπουσιν οἱ συγγραφεῖς τῶν διδλίων τῆς προπαγάνδας τῶν σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς. Ὑποκρινόμενοι ὅτι ἐρμηνεύουσιν ἁλανθάστως τὰς Ἱραφάς, ἀφ' ἐνὸς ἐπιτίθενται μὲ μανίαν ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν ἐκ θεμελίων ἀνατροπὴν ἐπιδιώκουν καὶ συνιστοῦν. Ἐκ παραλλήλου δὲ ἐπιλαμβά-
νονται καὶ ζητημάτων κοινωνιολογικῶν (περὶ καταδυναστεύσεως τῶν λαῶν, περὶ κυβερνήσεως τῶν κρατῶν καὶ κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν) καὶ προλέγουν τὴν κατάρρευ-
σιν τοῦ ὑφισταμένου καθεστώτος ὡς ὀργα-
νώσεως σατανικῆς, καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν Ἰουδαϊκῆς κοσμοκρατορίας.

Ἡ Εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ ἔχει πλέον στοιχεῖα καὶ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ δεόντως τοὺς κινδύνους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοι-
ούτων διδλίων.

Τοῦτο κατενόησαν ἱκανὰ κράτη, εἰς ἄκρον φιλελεύθερα καὶ προσδευτικά, ὡς ἡ Μ. Βρεταννία, αἱ Ἑνωμένα Πολιτεῖαι, ἡ Γερμανία, ἡ Αὐстроουγγαρία καὶ ὁ Κανα-
δάς καὶ ἔλαβον κατὰ τῆς προπαγάνδας ταύ-
της περιοριστικὰ μέτρα, καθὼς καὶ οἱ Ἱδι-
οὶ Σπουδασταὶ ὁμολογοῦσιν (Ἀπελευθέρω-
σις σελ. 239, 240. Ἡ κιθάρα σελ. 281, 282).

Οἱ πραγματογνώμονες

Σ. Κ. Διαμαντόπουλος

Ἰωάννης Καψιμάλλης

Θεολόγοι

Λ Ο Γ Ο Ι

Ἀγίων πατέρων καὶ μεγάλων
ἀσκητῶν τῆς ἐρήμου περὶ
ψυχικῆς σωτηρίας.

Ἀποστολὴ: Γαβρ. Σταματελάτος ἀρχιμ.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

(Τοῦ Χρυσοστόμου)

Περὶ παίδων ἀγωγῆς

Λέγει ὁ ἀγιώτατος Ἰωάννης ὁ Χρυσό-
στομος, ὅτι, ἡ ψυχὴ τῶν παίδων εἶναι ὡς
τὸ καθαρὸν καὶ ἄσπρον πανίον, τὸ ὁποῖον
εἰς ὁποιοδήποτε χρῶμα καὶ ἂν βαφῇ κατ'
ἀρχάς, τὸ αὐτὸ χρῶμα φυλάττει καὶ ἔως
τὸ τέλος, καὶ ἐὰν θελήσῃ τις νὰ τὸ μετα-
βάψῃ εἰς ἄλλο χρῶμα, πάντοτε φαίνεται
ἡ πρώτη βάψῃ. Οὕτω καὶ τὰ μικρὰ παι-
διά ὅταν συνειθίσουν εἰς τὸ καλόν, δυ-
σκόλως μετατρέπονται εἰς τὸ κακόν. Διὰ
τοῦτο λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, αἱ
κακαὶ συνομιλίαι φθείρουσι τὰ καλὰ ἥθη
τῶν νέων. Μὴ θαυμάζετε, Χριστιανοί μου,
πῶς γίνονται τινὲς κλέπται, ἢ πόρνοι, ἢ
ἀρνηταὶ τῆς πίστεως τῶν Χριστιανῶν. Τοῦ-
το προέρχεται, διότι δὲν ἀκούουσι μικρό-
θεν τὰ παιδία τὴν διδασχὴν, καὶ διότι δὲν
τὰ παιδεύουν οἱ γονεῖς τῶν ἐν παιδείᾳ καὶ
νουθεσίᾳ Κυρίου, ἀλλὰ τὰ συνεθίζουσιν ἀπὸ
μικρὰ εἰς τὴν κακίαν, καὶ ὅταν εὗρωσιν ὀλί-
γην αἰτίαν ἀμέσως ἐκτρέπονται ἀπὸ τῆς εὐ-
θείας ὁδοῦ, ἡγοῦν ἀπὸ τὴν σωφροσύνην εἰς
πορνείαν καὶ μοιχείαν, ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην
εἰς ἀδικίαν καὶ κλοπὴν, καὶ ἀπὸ τὴν εὐ-
σέβειαν εἰς ἀσεβείαν. Λοιπόν, ἀγαπητέ
μου ἀναγνώστα, σὲ παρακαλῶ, ὅταν τὸ
παιδίον σου εἶναι μικρόν νὰ τὸ παιδεύ-
σῃς καὶ νὰ τὸ συνεθίζῃς εἰς ἐκεῖνα τὰ
πρέποντα νὰ παιδεύσῃς προσέτι καὶ τὰ
κινήματα τῆς ψυχῆς του διὰ νὰ σὲ φοβεῖ-
ται καὶ σὲ σέβεται ὅταν μεγαλώσῃ, διότι

κάμνων τὰ κακὰ ἔργα θέλει λάβει κακὸν θάνατον, οὐ δὲ ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ θέλετε δώσει ἀπολογίαν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως διὰ τὴν ψυχὴν του· διότι θέλει εἰπεῖ ὁ Θεὸς εἰς σὲ τὸν πατέρα του ἢ τὴν μητέρα του, δὲν σὲ ἔκαμα κύριον καὶ ἐπιμελητὴν ἐπὶ τοῦ τέκνου σου; δὲν σὲ ἔδωσα ὄλην τὴν ἐξουσίαν εἰς χεῖράς σου; δὲν σὲ παρήγγειλα νὰ τὸ ὁδηγῇς καὶ νὰ τὸ παιδεύῃς ἐν ὁσῷ ἦτο τὸ παιδίον ἀκόμη τρυφερόν; τί συγχώρησιν ζητεῖς ἀπὸ ἐμένα τώρα; λάβετε κατὰ τὰ ἔργα σας τὰ πονηρά, ἐπειδὴ σεῖς εἰσθαί αἱ φονεῖς τῆς ψυχῆς τοῦ τέκνου σας.

Καὶ ὁ σοφὸς Σολομὼν λέγει, ὁ πατέρας ὅπου λυπᾶται τὴν ράβδον του, ἐκεῖνος μισεῖ τὸν υἱόν του; ὁ πατέρας δὲ ὅπου ἀγαπᾷ τὸν υἱόν του, τὸν παιδεύει μετὰ πάσης φροντίδος.

Ἐρώτησις πρὸς τὸν Διονύσιον Ἀρεοπαγίτην, ποῖα ἁμαρτήματα συγχωροῦνται μετὰ θάνατον, διὰ λειτουργιών, ἐλεημοσυνῶν καὶ μνημολύτων.

Εἰς τοῦτο ὁ μέγας Διονύσιος ἀπεκρίνα-

το· ἐὰν τὰ ἁμαρτήματα τοῦ ἀποθανόντος εἶναι μικρά, λαμβάνει ὠφέλειαν ἢ ψυχὴν διὰ τῶν λειτουργιῶν, ἐλεημοσυνῶν καὶ μνημολύτων, τὰ δι' αὐτὸν γινόμενα καὶ συγχωροῦνται· ἐὰν εἶναι τὰ ἁμαρτήματα βαρέα, μεγάλα καὶ θανάσιμα δὲν συγχωροῦνται, διότι ἀπέκλεισεν ὁ Θεὸς τὴν πύλην τοῦ Παράδεισου ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ καὶ δὲν ὠφελεῖται. Διὰ τοῦτο νὰ φροντίζωμεν περὶ τῶν ψυχῶν μας, νὰ φυλάττωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ νὰ κάμνωμεν καλὰ καὶ θεάρεστα ἔργα καθ' ὅλην μας τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, καὶ νὰ μὴ περιμένωμεν καὶ νὰ νομίζωμεν ὅτι ἀποθνήσκοντες θέλουν συγχωρηθῇ τὰ θανάσιμα καὶ βαρέα ἁμαρτήματά μας διὰ λειτουργιῶν, ἐλεημοσυνῶν καὶ μνημολύτων, διότι ἀπατώμεθα καὶ εἰς τὸν ἄδην οὐκ ἔστι μετάνοια, ἀλλ' εἰς τὸν κόσμον, ὅπου ἐπράξαμεν τὴν ἁμαρτίαν ἐκεῖ νὰ λάδωμεν καὶ τὴν συγχώρησιν, νὰ προσπείσωμεν, νὰ θρηνησωμεν, νὰ κλαύσωμεν, καὶ νὰ ἀναστενάξωμεν, διὰ νὰ συγχωρηθῶμεν.

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

τοῦ ἱερομονάχου καὶ ἱσαποστόλου, αἱ σωζόμε-
ναι πέντε διδασκαί, κηρυχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ
ιδίου κατὰ τὸ 1777 ἔτος.

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός).

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 11)

Ὅλα αὐτὰ διὰ ποῖον τὰ ἔκαμεν; εἰμὴ δι' ἡμᾶς· τί μᾶς ἐχρεώσται; τίποτε ὅλα χάρισμα. Μᾶς ἔκαμεν ἄνθρωπους, δὲν μᾶς ἔκαμε ζῶα· μᾶς ἔκαμεν εὐσεβεῖς ὀρθοδό-

ξους Χριστιανούς καὶ ὄχι ἀσεβεῖς αἰρετικούς· ἂν καὶ ἁμαρτάνωμεν χιλιάδες φορές τὴν ὥραν, μᾶς εὐσπλαγχνίζεται ὡς ἂν Πατέρας καὶ δὲν μᾶς θανατώνει νὰ μᾶς βάλῃ εἰς τὴν κόλασιν, ἀλλὰ περιμένει τὴν μετάνοιάν μας μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοιχτάς τότε

νὰ μετανοήσωμεν, νὰ παύσωμεν ἀπὸ τὰ κακὰ καὶ νὰ κάμωμεν τὰ καλὰ, νὰ ἐξομολογηθῶμεν, νὰ διορθωθῶμεν, νὰ μᾶς ἐναγκαλισθῇ, νὰ μᾶς δάλῃ εἰς τὴν Παράδεισον νὰ χαιρώμεθα πάντοτε.

Τώρα λοιπὸν τοιοῦτον γλυκύτατον Θεὸν καὶ Δεσπότην, δὲν πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ τὸν ἀγαπῶμεν; καὶ ἂν τύχῃ ἀνάγκη, νὰ χύσωμεν καὶ τὸ αἷμα μας χιλιάδες φορές διὰ τὴν ἀγάπην του, καθὼς τὸ ἔχουσε καὶ ἐκεῖνος διὰ τὴν ἀγάπην μας. Ἕνας ἄνθρωπος σὲ κράζει εἰς τὸν εἰκὼν τοῦ καὶ θέλει νὰ σὲ φιλεύσῃ ἕνα ποτῆρι κρασί καὶ πάντοτε εἰς ἔλπην σου τὴν ζωὴν θε νὰ τὸν ἐντρέπεσαι καὶ τὸν τιμᾷς, καὶ τὸν Θεὸν δὲν πρέπει νὰ τιμᾷς καὶ νὰ ἐντρέπεσαι, ἔπου σου ἐχάρισε τόσα καλὰ καὶ ἐσταυρώθηκε διὰ τὴν ἀγάπην σου; Ποῖος πατέρας ἐσταυρώθηκε διὰ τὰ παιδιὰ του καμμίαν φοράν; Καὶ ὁ γλυκύτατός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἔχουσε τὸ αἷμα του καὶ μᾶς ἐξηγόρασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου. Τώρα δὲν πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Χριστὸν μας; Ἡμεῖς ὅχι μόνον δὲν τὸν ἀγαπῶμεν, ἀλλὰ τὸν ὑβρίζομεν καθ' ἡμέραν μὲ τὰς ἁμαρτίας ἔπου κάμνομεν. Ἀμὴ ποῖον θέλετε νὰ ἀγαπῶμεν, ἀδελφοί μου; Νὰ ἀγαπῶμεν τὸν διάβολον, ἔπου μᾶς ἔβγαλεν ἀπὸ τὸν Παράδεισον καὶ μᾶς ἔφερεν εἰς τὸν κατηραμένον τοῦτον κόσμον καὶ παθαίνομεν τόσα κακὰ; Καὶ ἔχει προαίρεσιν ὁ διάβολος, ἂν ἡδύνατο αὐτὴν τὴν ὥραν νὰ μᾶς θανατώσῃ ὅλους καὶ νὰ μᾶς δάλῃ εἰς τὴν κόλασιν, θὰ τὸ ἔκαμνε. Τώρα σὰς ἐρωτῶ, ἀδελφοί μου, νὰ μὲ εἰπῆτε ποῖον πρέπει νὰ μισοῦμεν, τὸν διάβολον τὸν ἐχθρόν μας, ἢ νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεόν μας, τὸν ποιητὴν μας, τὸν πλάστην μας; Ναί, ἅγιε τοῦ Θεοῦ πολὺ καλὰ τὸ λέγετε, νὰ ἔχω τὴν εὐχὴν σας, καὶ ἐγὼ τὸ λέγω. Μὰ καὶ ὁ Θεὸς χρειάζεται στρώμα διὰ νὰ καθίσῃ, ποῖον δὲ εἶναι; ἡ ἀγάπη.

Ἀς ἔχωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀγάπην εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς μας καὶ τότε ἔρχεται ὁ Θεὸς μας καὶ μᾶς χαροποιεῖ, καὶ μᾶς φυτεῖ εἰς τὴν καρδίαν μας τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ περνώμεν καὶ ἐδῶ καλὰ καὶ πηγαίνομεν καὶ εἰς τὸν Παράδεισον νὰ εὐφραινώμεθα πάντοτε.

Ἡμεῖς ὅχι μόνον δὲν ἔχομεν τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ ἔχομεν τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐχθραν εἰς τὴν καρδίαν μας καὶ μισοῦμεν τοὺς ἀδελφούς μας. Ἐρχεται ὁ πονηρὸς διάβολος καὶ μᾶς πικραίνει καὶ θάνει τὸν θάνατον εἰς τὴν ψυχὴν μας καὶ περνοῦμεν καὶ ἐδῶ κακὰ, καὶ πηγαίνομεν εἰς τὴν κόλασιν νὰ καίμεθα πάντοτε.

Φυσικὸν μας εἶναι ν' ἀγαπῶμεν τοὺς ἀδελφούς μας, διότι εἴμεθα μιᾶς φύσεως, ἔχομεν ἕνα θάπτισμα, μίαν πίστιν, τὰ ἅχραντα Μυστήρια μεταλαμβάνομεν, ἕνα Παράδεισον ἐλπίζομεν ν' ἀπολαύσωμεν. Καλὸς τυχοῦς ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ἔπου ἀξιῶθηκε καὶ ἔλαβεν εἰς τὴν καρδίαν του αὐτὰς τὰς δύο ἀγάπας, εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς του. Διότι ὅποιος ἔχει τὸν Θεὸν εἰς τὴν καρδίαν του ἔχει πάντα τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἁμαρτίαν δὲν ὑποφέρει νὰ κάμῃ καὶ ὅστις δὲν ἔχει τὸν Θεὸν εἰς τὴν καρδίαν, ἔχει τὸν διάβολον καὶ κάμνει πάντα τὰ κακὰ καὶ ὅλας τὰς ἁμαρτίας. Χιλίαι χιλιάδας καλὰ νὰ κάμωμεν, ἀδελφοί μου, νηστείας, προσευχάς, ἐλεημοσύνας, καὶ τὸ αἷμα μας νὰ χύσωμεν διὰ τὸν Χριστὸν μας, καὶ δὲν ἔχομεν αὐτὰς τὰς δύο ἀγάπας, ἀλλὰ ἔχομεν τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐχθραν εἰς τοὺς ἀδελφούς μας, ὅλα ἐκεῖνα τὰ καλὰ ἔπου ἐκάμαμεν εἶναι τοῦ διαβόλου, καὶ εἰς τὴν κόλασιν πηγαίνομεν.

Μὰ καλὰ λέγετε, ἐκεῖ μὲ ἐκείνην τὴν ὀλίγην ἐχθραν ἔπου ἔχομεν εἰς τοὺς ἀδελφούς μας, ἔχοντες τόσα καλὰ καμωμένα, εἰς τὴν κόλασιν πηγαίνωμεν;

Ναί, ἀδελφοί μου, διότι ἐκείνη ἡ ἐχ-

θρα είναι φαρμάκι τοῦ διαβόλου, καὶ καθὼς θάνομεν μέσα εἰς ἐκτὸν δακτύλῳ ἀλεύρι ὀλίγον προζύμι, ὅπου ἔχει τόσην δύναμιν καὶ ἀνακουφίζει ὅσον ζυμαρί καὶ ἂν εἶναι, ἔτσι εἶναι καὶ ἡ ἔχθρα, ὅλα ἐκτεῖνα τὰ καλὰ ὅπου ἐκάμαμεν τὰ γυρίζει καὶ τὰ κάμνει φαρμάκι τοῦ διαβόλου.

Ἐδῶ, Χριστιανοί μου πῶς πηγαίνετε, ἔχετε τὴν ἀγάπην ἀνάμεσά σας; Ἄν ἴσως καὶ θέλετε νὰ σωθῆτε, κανένα ἄλλο πράγμα νὰ μὴ ζητήσητε ἐδῶ εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Εἶναι ἐδῶ κανένας ἀπὸ τὴν εὐγένειάν σας ὅπου νὰ ἔχη αὐτὴν τὴν ἀγάπην εἰς τοὺς ἀδελφούς του; Ἄς σηκωθῇ ἐπάνω νὰ μοῦ τὸ εἰπῇ, νὰ τὸν εὐχηθῶ καὶ ἐγώ, νὰ θάλω καὶ ὅλους τοὺς Χριστιανούς νὰ τὸν συγχωρήσωσι, νὰ λάβῃ μίαν συγχώρησιν, ὅπου νὰ ἔδινε χιλιάδες φλωριά δὲν τὴν εὕρισκεν.

— Ἐγώ, ἅγιε τοῦ Θεοῦ, ἀγαπῶ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀδελφούς μου.

— Καλὰ, παιδί μου, ἔχε τὴν εὐχὴν μου. Πῶς σὲ λέγουν τὸ ὄνομά σου;

— Κώστα.

— Τί τέχνην κάμνεις;

— Πρόβατα φυλάγω.

— Τὸ τυρὶ όταν τὸ πωλῇς τὸ ζυγιάζεις;

— Τὸ ζυγιάζω.

— Ἐσὺ, παιδί μου, ἔμαθες νὰ ζυγιάζῃς τὸ τυρὶ καὶ ἐγὼ νὰ ζυγιάζω τὴν ἀγάπην.

— Τὸ ζύγι ἐντρέπεται τὸν αὐθέντην του;

— Ὅχι.

— Τώρα νὰ ζυγιάσω καὶ ἐγὼ τὴν ἀγάπην σου καὶ ἂν εἶναι σωστὴ καὶ δὲν εἶναι ξύκινη, τότε νὰ σὲ εὐχηθῶ καὶ ἐγώ, νὰ θάλω καὶ ὅλους τοὺς Χριστιανούς νὰ σὲ συγχωρήσωσι. Πῶς νὰ σὲ καταλάβω, παιδί μου, πῶς ἀγαπᾷς τοὺς ἀδελφούς σου; Ἐγὼ τώρα ἐδῶ ὅπου περιπατῶ καὶ διδάσκω εἰς τὸν κόσμον, λέγω πῶς τὸν κύρ Κώστα τὸν ἀγαπῶ ὥσθ' ὅτι τὰ μάτια μου, μὰ ἐσὺ δὲν τὸ πιστεύεις, θέλεις νὰ μὲ δοκι-

μάσῃς πρῶτον, καὶ τότε νὰ μὲ πιστεύσῃς. Ἐγὼ ἔχω ψωμί νὰ φάγω, ἐσὺ δὲν ἔχεις ἂν ἴσως καὶ σοῦ δώσω κομμάτι καὶ σὲ ὅπου δὲν ἔχεις, τότε φανερώσω πῶς σὲ ἀγαπῶ. Ἀμὴ ἐγὼ νὰ φάγω ὅλον τὸ ψωμί καὶ ἐσὺ νὰ πεινᾷς, τί φανερώνω; Πῶς ἡ ἀγάπη ὅπου ἔχω εἰς ἐσένα εἶναι ψεύτικη. Ἐγὼ δυὸ ποτήρια κρασί νὰ πίνω, ἐσὺ δὲν ἔχεις, ἂν ἴσως καὶ δώσω καὶ σὲ ἀπ' αὐτὸ καὶ πῖεις τότε φανερώσω πῶς σὲ ἀγαπῶ. Ἀμὴ ἂν ἴσως καὶ δὲν σοῦ δώσω εἶναι κάλπικη ἡ ἀγάπη. Εἶσαι λυπημένος, ἀπέθανεν ἡ μήτηρ σου, ὁ πατὴρ σου ἂν ἴσως καὶ ἔλθω νὰ σὲ παρηγορήσω τότε εἶναι ἀληθινὴ ἡ ἀγάπη. Ἀμὴ ἂν ἴσως σὺ κλαίεις καὶ θρηνεῖς καὶ ἐγὼ τρώγω, πίνω καὶ χορεύω, ψεύτικη εἶναι ἡ ἀγάπη μου.

— Τὸ ἀγαπᾷς ἐκεῖνο τὸ πτωχὸν παιδί;

— Τὸ ἀγαπῶ.

— Ἄν τὸ ἡγάπας, τοῦ ἔπερνες ἓνα ὑποκάμισον ὅπου εἶναι γυμνόν, νὰ παρακαλῇ καὶ ἐκεῖνο διὰ τὴν ψυχὴν σου, τότε εἶναι ἀληθινὴ ἡ ἀγάπη, ξμὴ τώρα εἶναι ψεύτικη. Δὲν εἶναι ἔτσι Χριστιανοί μου; μὲ ψεύτικην ἀγάπην δὲν πηγαίνομεν εἰς τὸν Παράδεισον. Τώρα σὺν θέλῃς νὰ κάμῃς τὴν ἀγάπην μάλαμα, πάρε καὶ ἐνδύσε τὰ πτωχὰ παιδιά, καὶ τότε νὰ θάλω νὰ σὲ συγχωρήσωσι.

— Τὸ κάμνεις τοῦτο;

— Τὸ κάμνω.

— Χριστιανοί μου, ὁ Κώστας ἐκατάλαβε πῶς ἡ ἀγάπη ποῦ εἶχεν ἕως τώρα ἦτο ψεύτικη, καὶ θέλει νὰ τὴν κάμῃ μάλαμα, νὰ ἐνδύσῃ τὰ πτωχὰ παιδιά ἐπειδὴ καὶ τὸν ἐπαιδεύσαμεν, σὰς παρακαλῶ νὰ εἰπῇτε διὰ τὸν κύρ Κώστα τρεῖς φορές ὁ Θεὸς συγχωρήσῃ καὶ ἐλεήσῃ αὐτόν.

(Ἀκολουθεῖ)

Πασχαλινὰ χρονογραφήματα ἐν ἀγίῳ Ὄρει.

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΡΑΜΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Ὑπὸ Ἡλίας μοναχοῦ Λαυριώτου)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 20)

«Εὐρισκόμεθα, λέγει ὁ πολὺς Ἀλέξης Καρέλ, ἐνώπιον ἐνὸς συνεχοῦς ἐκφυλισμοῦ εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς πολυμόρφου δράσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ σύγχρονος κοινωνία μετρᾷ καὶ ἐκτιμᾷ τὴν ζωὴν μόνον μὲ τὸ μέτρον τῶν ὑλιστικῶν ἀπολαύσεων. Ὁ ἄνθρωπος ἀρνεῖται τὸν πρὸς τὸν συνάνθρωπόν του ἀλληλέγγυον δεσμόν. Τὴν ζωὴν του χαρακτηρίζει ἀχαλίνωτος ἐγωϊσμός καὶ φιλαντία, ὥς ἐμφαίνεται τοῦτο εἰς τὰ διαρκῶς αὐξανόμενα κύματα τῆς πάλης τῶν τάξεων».

Ὡς ἐξάγεται λοιπὸν ἡ ἀγάπη, ἡ ἐντολή τοῦ Κυρίου, ἔπαυσε νὰ ρυθμίζῃ τὰς σχέσεις καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας καὶ νὰ ἐμπνέῃ τὰς σκέψεις, τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς πράξεις μας, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἐμφανιζομένη σήμερον ἀποθλίωσις, καὶ τί ἀπαθλίωσις; ἡ θ ε λ η μ έ ν η. Ἐν τούτῳ δὲ κεῖται τὸ φοβερόν, ὅτι, ἡ ἐπανελημμένη αὕτη καὶ ἡθελημένη ὑποτροπὴ τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς μας, μᾶς βυθίζει εἰς τινὰ συνήθη κατάστασιν ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀμαυρότητος, ἀναισθητόους πρὸς τὸν ἔλεγχον καὶ ἀντιδραστικούς πρὸς τὴν ἀλήθειαν... Εὐμεθα ὁ μέγας ἀσθενής, καὶ τὸ χεῖρον, ἀσθενεῖς πιστεύοντες ὅτι ὑγιαίνομεν. Ἐνῶ ἔὰν συναισθανώμεθα ἑαυτοὺς ἀθλίους, τὸ μεγαλεῖον μας θὰ ἔκειτο εἰς τὴν συναίσθησιν αὐτὴν καὶ ἡ ἐπιδιόρθωσις θὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν γνῶσιν τῆς παραδοχῆς ὅτι εἴμεθα ἀθλιοὶ ἐπειδὴ κατέστημεν τοιοῦτοι. Διότι τίς ἄλλος θεωρεῖ ἑαυτὸν δυστυχῇ ὅτι δὲν εἶναι βασιλεὺς, εἰμὴ ὁ ἔκπτωτος βασιλεὺς;

Ὑπάρχει ἄρα εἰς ἡμᾶς ἀντίφασις μεταξὺ ἐπιθυμίας καὶ ἐπιτεύξεως.

Πάντες κύπτομεν τὸν αὐχένα ἐνώπιον τῆς δυνάμεως τῶν παθῶν, ἅτινα ὄχι μόνον τὸν λόγον ἀλλὰ καὶ τὴν θέλησιν παραπείθουσι καὶ ἐξαπατῶσιν. Ἡ θέλησις εἶναι τὸ πολυτιμότεον κτῆμα τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἀκατάβλητος δύναμις ἱκανὴ νὰ ῥίψῃ εἰς τὴν φλόγα ὁλόκληρον κόσμον, ἀλλὰ καὶ πόσον ἀσθενής εἶναι αὕτη! Καὶ ἀπόδειξις ὅτι γεγονὸς τοιοῦτον συνέβη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν δωδεκάδα ἀκόμῃ τῶν θείων Ἀποστόλων μεταξὺ προδότου καὶ ἀρνητοῦ. Συνεπῶς τὰ τόσα πολλὰ μυστήρια, ἅτινα συμβαίνουσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ψυχῆς καὶ διαμορφοῦνται τόσαι ἔξεις καὶ πάθη ποικίλα, ἀποτελοῦσιν εἰς ἕκαστον ἄτομον ἰδιαίτερον κόσμον καὶ ἰδιαίτεραν ἱστορίαν.

Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τὸ θεῖον δράμα προχωρεῖ ἡρέμως πρὸς τὴν μοιραίαν του λύσιν. Μετὰ τὴν τρίτην ἱεροφάνη καὶ ἀσέληνον νύκτα τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ πόνου, «λίαν πρωτὶ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου αἱ μυροφόροι γυναῖκες ἵνα ἀλείψωσι τὸν Ἰησοῦν. Εὗρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκλισμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου, καὶ εἰσελθοῦσαι οὐχ εὗρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ».

Αἱ ταπειναὶ γυναῖκες τῶν ὁποίων ἡ ἀρετὴ εἶχε δεχθῇ τὴν ὑψίστην δικαίωσιν ἐστράφησαν τότε πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ νὰ ἐπανέλθουν πρὸς τὴν πόλιν. Τὸ νόημα τῆς θρησκευτικῆς παραδόσεως, ὅπως αὐτὴ φυλάσσεται ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις εἶναι πολὺ ἁπλοῦν. Ἀλλ' εἶναι συγχρόνως τὸ

ὑψηλότερον σύμβολον τῆς Νίκης, ἐν γλυκύτατον ποίημα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, μία σταθερὰ καὶ ἀφθαρτος ὑπόσχεσις ζωῆς ἀνικητοῦ ἀπὸ τὸν χρόνον, μία δικαίωσις τῆς Πίστεως.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν τελοῦμεν ἀνάμνησιν ἐνὸς γεγονότος τοῦ παρελθόντος ὅπερ γεγονός ἐσβέσθη, καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς ἐορτῆς τὸ ἐπαναφέρομεν, εἰς τὴν μνήμην μας. Δὲν πρόκειται περὶ συμβόλου καὶ συμβολισμοῦ. Ἀλλὰ περὶ τῆς σημερινῆς πραγματικότητος περὶ καταστάσεως. Καὶ πρὶν ὑπάρξῃ ὡς παράδοσις ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, ὑπάρχει ὡς γεγονός. Ἐκ τοῦ μέρους τούτου εἶναι πραγματικῶς ἄτρωτος αὕτη, στηριζομένη ἐπὶ μιᾷ τῶν θεμελιωδεστάτων βάσεων τῶν ἐπιστημῶν δηλ. ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁσάκις φαινόμενόν τι ἀρκούντως μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ γεγονότος τὸ ἀνεξήγητον αὐτοῦ δὲν πρέπει οὔτε ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἐμποδίσῃ τὴν παραδοχὴν του.

Καὶ ἡ θρησκευτικὴ ὅθεν παράδοσις αὕτη τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ὑψώνει τὸ παράδειγμα τοῦτο διὰ μέσου τῶν αἰώνων, δίδαγμα ἀφθίτου ἀξίας διὰ τὴν πονοῦσαν ἀλλὰ καὶ πιστεύουσαν ἀνθρωπότητα. Καὶ ἡ ἀνθρωπότης, πάσχουσα σήμερον καὶ πονοῦσα ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ ἱστορίᾳ τῶν τυχόν της, αἰμάσσουσα καὶ βαρυναλοῦσα ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε ἐπόνεσε καὶ ἐπένθησε, παραμένει πιστὴ εἰς τὴν ἱερότητα τῆς παράδόσεως καὶ σταθερὰ ἐν τῇ πίστει αὐτῆς. Καὶ ἀναμένει τὴν ἐκκληρώσιν τῆς ὑποσχέσεως, τὴν πάροδον τῆς σκοτεινῆς νυκτὸς τῆς ἀγωνίας, τοῦ σκότους καὶ τοῦ πόνου.

Ἀπὸ αἰώνων πολλῶν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐορτή. Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς παρατηρεῖται πάντοτε ἀθρόα

συρροὴ εἰς τοὺς γαοὺς καὶ μία ζωηρὰ ἐμφάνισις θρησκευτικότητος ἰδίως ἐν ταῖς ἀγιορειτικαῖς ἐκκλησίαις. Διὰ πολλοὺς ἡ κατάνυξις τῶν ποιητικῶν ἀκολουθιῶν τῆς ὁρθοδοξίας, οἱ Νυμφῖοι, τὸ ὑπέροχον ποίημα τῆς Κασιανῆς, ἡ νυκτερινὴ ἀκολουθία τῶν παθῶν τὴν Μεγάλην Πέμπτην, ἡ ἀποκαθίλωσις τῆς πρωΐας τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὁ ἐπιτάφιος θρῆνος, ἀσχοῦν μίαν ψυχικὴν γοητείαν, τῆς ὁποίας τὸ κύριον συστατικὸν δὲν εἶναι τὸ βαθὺ θρησκευτικὸν συναίσθημα, ἀλλ' ἡ νοσταλγικὴ ἀνάμνησις παιδικῶν χρόνων, ἡ συγκεκινημένη ἐνθύμισις παλαιῶν πηγαίων τότε καὶ εἰλικρινῶν συγκινήσεων, μία ἔφεσις ἐπανόδου πρὸς μίαν ἀπολεσθεῖσαν πλεόν ἀπλότητα καὶ ἡρεμίαν ψυχῆς ἐντὸς τῆς στυννότητος τῆς βιοπάλης, εἰς τὴν χθαμαλότητα μυρίων ταπεινῶν ἐπιδιώξεων. Θὰ ἡδύνατο κανεῖς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι καὶ αὕτη, ἔστω, ἡ ψυχικὴ διάθεσις εἶναι ἀσυγκρίτως προτιμότερα ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν συνήθη ψυχικὸν λήθαργον τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς καὶ ὅτι μία τοιαύτη συγκεκινημένη διάθεσις, δημιουργεῖ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς μίαν γενικὴν ἀτμόσφαιραν περισσότερον «ἀνθρωπίνην».

Εἶναι ὅμως, ὀρθὸν νὰ ἱκανοποιεῖται μὲ αὐτὴν τὴν βραχεῖαν παρένθεσιν μία κοινωνία ἣτις τιτλοφορεῖται χριστιανική;

Θὰ ἦτο ἀπείρως προτιμότερον νὰ ἐρρῶθμιζον οἱ χριστιανοὶ τὰς μεταξὺ των σχέσεις κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ναζωραίου ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους, παρὰ νὰ ἐνέμενον εἰς τὰς ἐξωτερικὰς μόνον λατρείας, ὅσον καὶ ἂν αὗται, εἰς ἡμέρας ὡς εἶναι τῶν μεγάλων ἐορτῶν, δημιουργοῦν μίαν παροδικὴν ψυχικὴν ἀνάτασιν, ἡ καὶ εἰλικρινῇ ψυχικῆς ἀνατάσεως ἔφεσιν..

Μετὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ἐτελείωσεν ἡ διακαινήσιμος ἑβδομάς,

ἡ ὁποία ὡς γνωστόν, ἀρχίζει ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Ἀλλὰ διατὶ διακαινήσιμος; Διότι κατ' αὐτὴν ἀρχίζει ὁ «καινὸς βίος» ἡ νέα ζωὴ διὰ τοὺς κατηχουμένους. Κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους ὅταν ὁ χριστιανισμὸς ἀπῆλθε πραγματικὴν μῆσιν, πρὶν οἱ κατηχούμενοι φθάσουν εἰς τὸ στάδιον αὐτὸ ἤκουον κηρύγματα καὶ συνεμορφοῦντο πρὸς ὠρισμένας τελετουργίας.

Τὴν Μ. Παρασκευὴν οἱ κατηχούμενοι ἔδιδον τὴν «ἀπόταξιν» ἀπὸ τοῦ σατανᾶ καὶ τὴν «σύνταξιν» μετὰ τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν νύκτα τοῦ Μ. Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν συνήρχοντο εἰς τὸ βαπτιστήριον καὶ ἐβαπτίζοντο φοροῦντες «ἐμφωτίους» στολὰς καὶ κρατοῦντες λαμπάδας ἀνημμένας (ἐντεῦθεν ἐκράτησε τὸ ἔθιμον νὰ κρατοῦν οἱ χριστιανοὶ λαμπάδας).

Καθ' ὅλην ἔπειτα τὴν διακαινήσιμον ἑβδομάδα ἤρχοντο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὰς λαμπάδας των. Ἐκοινώνουν καὶ ἔκαστος τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἤκουον εἰδικὰ κηρύγματα καὶ ἐμυσταγωγοῦντο. Καὶ τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, ἀπέθετον τὰ «ἐμφώτια» ἐνδύματα, ἐλούοντο καὶ ἐλάμβανον θέσιν μετὰ τῶν ἄλλων πιστῶν.

Ἦρχιζε πλέον δι' αὐτοὺς ἡ νέα ζωὴ.

•Ο Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ. Κοινότητος.
Ἡλίας Λαυριώτης μοναχὸς

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

— Ὁ πικρὸς τῆς συνειδήσεως ἔλεγχος γίνεται προάγγελος τῆς μελλούσης τελείας ποιότητος. Φεύγει ὁ ἄνθρωπος πολλάκις τὴν ἐκδίκησιν τῶν νόμων, ἀλλὰ πῶς θὰ φύγῃ τὸν ἔλεγχον τῆς ἐαυτοῦ συνειδήσεως; ποῦ πορευθῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός σου καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ποῦ φύγω; (ψαλμ. ೭λῃ').

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΕΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΑΡΕΤΗ

Ἀρετὴ ὄνομα ἁγίον, θεῖον, καὶ γλυκύ. Ἀρετὴ παράγεται ἐκ τοῦ αἵρειν καὶ μετεωρίζειν τὰς ψυχὰς εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ Πλάτων λέγει· «Ἀρετὴ ἐστὶν ἕξις ἀρίστη ψυχῆς λογικῆς, τοῦ πράττειν πάντοτε τὸ ἀγαθὸν καὶ δυσκίνητον εἶναι εἰς τὸ κακόν». Ἡ ἀρετὴ, προέρχεται ἐκ τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ πλήρωσις τοῦ θείου νόμου. Ἡ ἀρετὴ ἐδράζει ἐπὶ τῆς σοφίας καὶ αἰωνίου ἀληθείας, Ἡ ἀρετὴ εἶναι ἡ μορφωτικὴ καὶ διαπλαστικὴ δύναμις τοῦ ἡθικοῦ χαρακτῆρος. Αὕτη ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι πρέπον, δίκαιον, ὅσιον καὶ ἱερόν, αὕτη ἡλευθέρωσε αὐτοὺς καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ χάρισμα τῆς θεοποιήσεως. Ὁ Εὐριπίδης λέγει· «Δὲν εἶναι μόνον ὁ λευκὸς ἄργυρος καὶ ὁ χρυσὸς νόμισμα, εἶναι καὶ ἡ ἀρετὴ νόμισμα εἰς ὅλους, καὶ πρέπει νὰ τὴν μεταχειρίζονται». Ὁ Πλάτων λέγει· «Πᾶς γὰρ ὅτ' ἐπὶ γῆς, καὶ ὑπὸ γῆς χρυσός, ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιός». Ἀρετὴ εἶναι ἐδεξία τῆς ψυχῆς, εἶναι δύναμις καὶ γονιμότης τοῦ πνεύματος, εἶναι γνώσις καὶ καρπὸς τῆς ἀληθοῦς μορφώσεως. Ἡ ἀρετὴ συνοδεύεται μετὰ τὴν ἐντροπὴν, μόνῃ αὕτῃ καθίστησι πάντα εὐγενῆ καὶ προξενεῖ μόνιμον καὶ ἀτάραχον ζωὴν. Ἡ ἀρετὴ εἶναι στολισμὸς διὰ τὴν νεολαίαν, ἐφόδιον διὰ τὸ γῆρας καὶ εἰσιτήριο διὰ τὴν μεταθανάτιον ζωὴν. Ὅπου ἔλλειψις τῆς ἀρετῆς, ἐκεῖ πεῖνα τῆς θείας χάριτος. Ἐνθα ἡ ἀρετὴ δὲν τιμᾶται, ἐκεῖ ἡ κακία ὀμιλεῖ ἡλευθέρως. Ἡ ἐπαινουμένη ἀρετὴ ὡς δένδρον ἀειθαλὲς πάντοτε αὐξάνει. Κάλως χωρὶς ἀρετὴν εἶναι ἄνθος χωρὶς μυρωδιά. Αἱ ἀρεταὶ ἀποκτιῶνται διὰ κόπου καὶ ἀγῶνος καὶ συνεχοῦς τοῦ ἀγαθοῦ ἐξασκήσεως.

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΛΛΙΝΟΥ

ΔΙΗΓΗΣΙΣ

Καὶ ὀπτασία ὠφέλιμος ὀρθοδόξου τινὸς Δημητρίου, συγγραφεῖσα παρὰ Μητροφάνους ἱερομ. προτροπῇ καὶ κελεύσει τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς κυροῦ Διονυσίου τοῦ ρήτορος, μεταφρασθεῖσα εἰς κοινὴν φράσιν παρὰ τοῦ ὁσιωτάτου κυροῦ Λαυρεντίου, τοῦ ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὁρεὶ τοῦ Ἀθωνοῦ ἀσχοῦντος

(Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 271 τοῦ ΙΖ'. αἰῶνος Κώδικος τῆς ἱ. Μονῆς τοῦ Καρακάλλου)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 54)

Ἐγνώρισα καὶ γυναῖκας καὶ παιδιά, ἐκεῖ ἦτο καὶ ὁ πενθερός μου. Καὶ ἐκεῖ εἶδον μίαν γυναῖκα πόρνην, τὴν ὁποίαν εἶδον μίαν φορὰν εἰς τὸ παζάρι ὅπου τὴν ἐπόμπευαν καὶ τὴν εἶχαν καὶ ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ἓνα γαῖδαρον καὶ ἐκράτει καὶ ἓνα παιδί ὅπου ἔκαμε νόθον, καὶ τὸ πρόσωπόν της τὸ εἶχαν ἀλειμμένον μὲ κοπρίαν, ἐκεῖ εἶδα καὶ τὴν ἐγνώρισα καλὰ, εἶδα καὶ τὰ σημάδια τῶν πράξεών της, ὅτι ἐφαίνονταν φανερά. Καὶ ἄλλους πάλιν κακοὺς ἀνθρώπους εἶδον, τοὺς ὁποίους εἶδα εἰς τὰ παζάρια κρεμασμένους καὶ φουρκισμένους, καὶ εἶδον καὶ τοὺς ἐγνώρισα ὅσα ἔπραξαν, διότι ἔδειχναν τὰ σημάδια τας. Εἶδον καὶ ἄλλους τινὰς ὅπου τοὺς συγγενεῖς μου καὶ φίλους μου ὅπου τοὺς ἐγνώριζα ὅταν ἦσαν ζωντανοὶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Τὸ λοιπὸν ὅσον καιρὸν ἐπερνούσαμεν ἐκεῖνον τὸν καλὸν καὶ μέγαν καὶ ἀνθοφόρον κάμπον ἐκύτταξα πολλὰ μὴ νὰ ἴδω καὶ ἄλλους ὅπου ἐγνώριζα εἰς τοῦτον τὸν κόσμον. Καὶ περισκοπώντας καλὰ ὡς ἐπροεῖπα βλέπω εἰς ἓνα μέρος ἓνα λειβάδι καὶ ἦσαν τέσσαρα παιδιά λαμπρὰ καὶ ὠραῖα καὶ ὥσάν εἶδον ἐγὼ τὰ παιδιά ἐκεῖνα εἰς μεγάλην δόξαν καὶ λαμπρότητα ἐκάθησα καμπόσῃν ὥραν νὰ ἀπολαύσω καὶ νὰ χορτάσω τὴν εὐμορφάδα καὶ τὸ κάλλος τῶν παιδιῶν ἐκείνων. Καὶ περιεργαζόμενος καὶ βλέπωντας τὰ παιδιά ἐκεῖνα ἐκατάλαβα καὶ ἐ-

γνώρισα αὐτὰ καλὰ ὅτι εἶναι τὰ παιδιά μου ὅπου ἔχασα, ἤγουν ὅπου ἀπέθανον, ἀντάμα ἦτο καὶ ὁ υἱός μου ὅπου ἀπέθανε δώδεκα χρόνων, ὁ πολλὰ ἡγαπημένος. Ὡς δὲ καλὰ ἐγνώρισα τὰ παιδιά μου μεγάλην χαρὰν ἐγέμισεν ἡ καρδιά μου καὶ ἐθαύμαζα· ἐκεῖνος δὲ ὁ θαυμαστός ἀνθρώπος ὅπου μὲ ὠδήγει ἰδὼν με ἔχοντα τόσῃν χαρὰν μοὶ λέγει. Τάχα ἡξεύρεις τί νος εἶναι ἐτοῦτα τὰ παιδιά; Ἐγὼ δὲ εἶπον· ναί, Κύριέ μου, ἰδικά μου εἶναι ἐτοῦτα τὰ παιδιά τὰ χαριέστατα καὶ ὠραιότατα καὶ ἐγὼ ἤμουν πατέρας τους καὶ ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἀπέθανον, καὶ ἐγὼ εἶχον πολλὴν λύπην δι' αὐτά, ἀλλὰ τώρα βλέποντας πῶς εὐρίσκονται εἰς τοιαύτην χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαπῶ πολλὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἔμπροσθεν νὰ εἶμαι μαζί-μὲ ταῦτα καὶ πάντοτε νὰ μὴ ἐχωριζόμην. Καὶ ἐκεῖνος μὲ εἶπε, δὲν εἶναι τώρα καιρὸς νὰ ζῇς μὲ ταῦτα, καὶ παρευθὺς ἐχωρίσθην ἀπ' ἐκεῖνα καὶ ἐγυρῖσαμεν ὀπίσω, καὶ ἐγὼ ὡς σὲ εἶπα ὅλον ἐγύριζα καὶ ἔβλεπα τὴν ὠραιότητα ἐκείνην τοῦ τόπου καὶ χορτασμόν δὲν εἶχα, ἀλλὰ μοῦ ἐφαίνετο πῶς ἔτρωγα ἀπ' ἐκείνην τὴν χαρὰν καὶ τὴν πολλὴν εὐωδίαν τοῦ τόπου ἐκείνου. Καὶ τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ καθαρὸν καὶ ἐκλαμπρον ἀχορτάστως τὸ ἔβλεπον, διότι ἡ λάμψις καὶ ἡ χαρὰ ἐκείνη δὲν ἦτο νὰ τὴν παρομιάσῃ κανεὶς εἰς μίαν ὠραιότητα τοῦ κόσμου τούτου, διὰ τοῦτο καὶ πολὺν χαρὰν ἔδειχεν ἐκεῖνους ὅπου τὴν

ἔβλεπαν. Καὶ δὲν ἔδειχνε τὸ φῶς ἐκεῖνο νὰ ἔρχεται ἀπὸ ἓνα ἥλιον, καθὼς βλέπομεν ἡμεῖς τοῦτον τὸν ἥλιον, ἀλλὰ ἀπὸ ὅλαις ταῖς μερίεσι τοῦ τόπου ἐκείνου ἐφαίνετο καὶ ἔβγαине φῶς, καὶ κατὰ ἀλήθειαν ἐπάνωθεν τοῦ τόπου ἐκείνου ἐφαίνετο ὡσὰν νὰ ἔκαie μεγάλη φωτιά, οὕτως ἔφραγγε καὶ διὰ τοῦτο εἶχε καὶ πολὺ φῶς, ὅτι ὡς ἀστραπὴ ἐφαίνετο ὅτι ἔβγαине. Καὶ ἐγὼ θαυμάζοντας τὰ τοιαῦτα πράγματα ὅπου ἔβλεπα, ἐτόλμησα καὶ ἠρώτησα ἐκεῖνον ὅπου μὲ ὠδήγει καὶ εἶπον. Αὐθέντη, τάχα αὐτὸς νὰ εἶναι ὁ παράδεισος ὅπου ἐφύτευσεν ὁ Θεός; ἢ μὴ νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὅπου ἀκούομεν; Καὶ ἐκεῖνος μοῦ εἶπε, δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ παράδεισος ὅπου ἀκούης, οὐδὲ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἀμὴ ἐτούτῃ εἶναι ἡ γῆ τῶν πρῶτων, ἡγουν τῶν ταπεινῶν ὅπου ἀκούεις καὶ ὁ τόπος τῆς ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν δικαίων καὶ πάντων τῶν ὀρθοδόξων, τὸ ὅποιον εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ὥρισεν ὁ οἰκτίρων Θεὸς νὰ εὐρίσκωνται ἐτούταις αἱ ψυχαῖς, ἕως νὰ θελήσῃ νὰ ποιήσῃ τὴν κρίσιν ὁ Θεὸς καὶ τὴν ἀνταπόδοσιν, ἡγουν νὰ γίνῃ ἡ δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ δὲ βασιλεία τῶν οὐρανῶν καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα ὅπου θέλουν νὰ ἀπολαύσουν οἱ δίκαιοι, ὁμοίως καὶ τὰ ἐτοιμασμένα κολαστήρια ὅπου θέλουν νὰ ἀπολαύσουν οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς αἰῶνα αἰῶνος εἶναι ὀπίσω ἐκεῖ ὅπου εἶδες τὰς θύρας ἐκεῖνας τὰς σιδηρένιās, τὰς κλεισμένας. Ἐκεῖναι αἱ θύραι αἱ μεγάλαι, ἡ μία ἡ δεξιὰ εἶναι στράτα ὅπου ὑπάγει εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἡ δὲ ἄλλη ἡ ἀριστερὰ ἀπ' ἐκεῖ εἶναι στράτα ὅπου ὑπάγει εἰς τὸν ἄδην καὶ εἰς τὴν γένναν τοῦ πυρός. Ἐγὼ δὲ πάλιν τὸν ἐρώτησα καὶ εἶπα του, καὶ ποῖοι εἶναι τώρα καὶ εὐρίσκονται καὶ κατοικοῦν ἐκεῖ εἰς τὴν γένναν

τοῦ πυρός; Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη καὶ εἶπε μου, δὲν εἶναι τώρα κανένας νὰ κατοικῇ, οὔτε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, οὔτε εἰς τὴν κόλασιν, ἀμὴ εἶναι καὶ αἱ δύο εὐκαιραὶ καὶ κλεισμέναι, καθὼς τὰς εἶδες, ἕως ὅπου νὰ γίνῃ ἡ κρίσις τελεία καὶ ἡ συντέλεια, καὶ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος καὶ ἡ φοβερὰ ἡμέρα τῆς κρίσεως, τότε ἀλήθεια χωρίζονται οἱ δίκαιοι ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ οἱ δίκαιοι ὑπάγουν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ ὑπάγουν εἰς τὴν γένναν τοῦ πυρός. Ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ μάθῃς ποῦ εἶναι αἱ ψυχαὶ τῶν μεγάλων ἀγίων, γίνωσκε ὅτι εἶναι εἰς ὑψηλότερον τόπον καὶ εἰς μέγα φῶς, πολλὰ φωτεινότερον τοῦ φωτός τούτου, καὶ ὡς φαίνεται ἀπ' ἐκεῖ ἔρχονται αἱ ἀκτίνες τοῦ φωτός, καὶ πέρνει καὶ φέγγει τοῦτο τὸ φῶς ὅπου βλέπης, ἢ μᾶλλον νὰ εἰποῦμεν, ὅτι εἶναι εἰς ὕψος πολὺ καὶ ἀπ' ἐκεῖ βγαίνουν αἱ ἀκτίνες καὶ φέγγει ἐδῶ. Αὐτὰ τὰ λόγια ἤκουσα ἀπ' ἐκείνου τοῦ θαυμαστοῦ ἀνθρώπου καὶ παρευθὺς ἀρχίσασμεν νὰ περιπατοῦμεν καὶ πηγαίναμεν πρὸς τὴν μεσημβρίαν, ἡγουν πρὸς τὸν νότον. Καὶ ὀλίγον περιπατήσαντες εὐηγάκαμεν ἀπ' ἐκείνον τὸν καλὸν καὶ φωτεινὸν τόπον καὶ ἐφθάσαμεν καὶ ἀνέβημεν εἰς ἄλλον τόπον σκοτεινόν, καὶ ὅλος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτο σκεπασμένος μὲ πολλὴν ἀντάραν, καὶ πολλὰ ἄσχημος ἐφαίνετο, καὶ ὅλος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτο βρωμερός. Τοῦτον τὸν βρωμερὸν τόπον περιπατήσαντες καμπόσον εὐρήκαμεν πολλὰ πλήθη ἀνθρώπων μέσα εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο καὶ εἰς τὴν βρωμάν καὶ ἐκάθοντο καὶ ἐφαίνοντο ὡσὰν ἡλιοκαμένοι καὶ εἶχαν πολλὴν λύπην. Καὶ ὡσὰν τοὺς εἶδον ἐγὼ, εἶπον ἐκεῖνον ὅπου μὲ ὠδήγει, ποῖοι εἶναι οὗτοι; Καὶ ἐκεῖνος μοι εἶπεν, οὗτοι εἶναι τὸ ἔθνος τῶν Ἰουδαίων ὅπου δὲν ἐπίστευσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Καὶ πάλιν ἀνέβημεν εἰς κάποιον τόπον ζοφερὸν καὶ σκοτεινὸν καὶ εἶχε λάσπαις πολλαῖς καὶ βρῶμα γεμάτος καὶ δυσωδία, καὶ ἐκεῖ πάλιν εἶδομεν πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα πλήθη ὡσάν μικρὰ παιδιὰ καὶ ὡσάν κουτάβια σκύλων τυφλά, καὶ ὡσάν σκολήκια ὅπου εὐρίσκομεν εἰς ταῖς λάσπαις καὶ εἰς ταῖς βρώμας, καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ σκότος δὲν εἶδον ἀκριβῶς νὰ γνωρίσω καὶ νὰ μάθω τί ἦτον ἐκεῖνα. Καὶ πάλιν ἠρώτησα τὸν ὁδηγοῦντα με καὶ εἶπον ποῖοι εἶναι τοῦτοι ὅπου κυλίνονται μέσα εἰς τὴν βρῶμα; τάχα νὰ εἶναι ἄνθρωποι; Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, τοῦτο εἶναι τὸ ἔθνος πάντων τῶν ἀθέων καὶ ἀπίστων Ἰσραηλιτῶν καὶ αἰρετικῶν. Καὶ περάσαντες ἐκείνον τὸν τόπον ὀλίγον εὐρήκαμεν καὶ τὸ ἔθνος καὶ γένος τῶν Φαραωνιτῶν, καὶ ἦτο εἰς ἓνα τόπον ὅπου ἥλιος δὲν ἦσαν καὶ ἐκάθητο εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ ἦτο καὶ αὐτοὶ πολλοὶ καὶ εἶχαν τὰ πρόσωπα μαῦρα καὶ ἀπ' ἐκείνους τοὺς μαύρους ἐγνώρισα μερικοὺς. Καὶ πάλιν εὐγῆκαμεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐγυρίσαμεν πολλοὺς τόπους καὶ εὐρήκαμεν πολλαῖς γενεαῖς ἀνθρώπων, καὶ δὲν ἦτο ἀντάμα ὅλοι, ἀμὴ πᾶσα πίστις καὶ αἵρεσις ἐκάθητο χωριστά, καὶ ἐγὼ ἠρώτων τὸν ὁδηγοῦντα με καὶ ἐκεῖνος μοι ἔδειχνε τοῦ καθ' ἑνὸς καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν θρησκείαν καὶ τὰ ὀνόματα, τὰ ὅποια δὲν τὰ ἐνθυμοῦμαι νὰ τὰ εἰπῶ καθὼς μοι τὰ ἔλεγεν, ὅτι εἶδομεν πολλὰ ἔθνη. Ὅταν δὲ ἐπεράσαμεν ὅλον τὸν σκοτεινὸν ἐκείνον τόπον καὶ τὰς αἰρέσεις ὅλας, πάλιν ἠρώτησα τὸν ὁδηγοῦντα με καὶ εἶπον, τάχα τούτη εἶναι ἡ αἰώνιος κόλασις καὶ ὁ ἄδης ὅπου ἀκούομεν; Αὐτὸς δὲ πάλιν εἶπε μοι, δὲν σὲ εἶπον προητέρα, ὅτι ἀκόμη δὲν εἶναι καιρὸς οὔτε τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, οὔτε τῆς κολάσεως καὶ τιμωρίας ὅπου μέλλει νὰ δεχθῇ τότε τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ὅταν ποιήσῃ ὁ δίκαιος Κριτὴς τὴν

κρίσιν τὴν δικαίαν, καὶ νὰ ἀνταποδώσῃ καθενὸς καθὼς ἔπραξεν; Τότε ἀληθῶς ἔχει νὰ ἀπολαύσῃ καθ' ἓνας πρεπόντως κατὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ μισθοῦ τοῦ καὶ τὴν πληρωμὴν τοῦ. Ἄκουε δὲ καὶ τοῦτο; ὅτι καλὰ καὶ εἴπαμεν ὅτι ἓνας εἶναι ὁ τόπος τῆς κολάσεως, ἀλλὰ ἔχει πολλοὺς καὶ διαφόρους κολάσεις καὶ τιμωρίας καὶ φανερόνουν αἱ κολάσεις τὰ ἔργα καὶ τὸς πράξεις τῶν ἁμαρτωλῶν, οὕτως εἶναι καὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, καλὰ καὶ αὕτη μία λέγεται, ἀλλὰ ἔχει καὶ αὕτη πολλὰς καὶ διαφόρους ἀναπαύσεις καὶ κατοικίας τῶν δικαίων, καὶ κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ κόπου ὅπου ἔκαμε ζῶντας τοῦ ὁ καθένας, οὕτως ἀπολαμβάνει καὶ τὸν μισθὸν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν παρὰ τοῦ δικαίου Κριτοῦ. Καὶ ὅσον ἔλεγε ταῦτα ἐκεῖνος ὁ θαυμαστός ἀνthropos, ἀκούω καὶ ἐβγῆκεν ἀπὸ κάτωθεν ὡσάν βροντὴ μεγάλη καὶ βοὴ ὡσάν ὅταν καίεται ἓνας μέγας λόγκος καὶ ὡσάν νὰ εἶναι ἓνας μέγας ποταμὸς καὶ νὰ κοχλάξῃ τὸ νερὸν ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ, οὕτως ἔβγαινε ἐκείνη ἡ φωνὴ καὶ μέγας καὶ φοβερὸς ἀκούετο καὶ ἀντάμα με ἐκείνην τὴν φωνὴν τὴν φοβεράν ἐβγαινε καὶ ἄλλη βοὴ μικρὰ καὶ θλιβερὴ ὡσάν νὰ ἦτο ἓνας μέγας δράκων ἢ ἄλλο θηρίον καὶ νὰ σύριζε συχνὰ καὶ νὰ βρυχέται καὶ νὰ ἀναστενάζῃ συχνὰ, οὕτως ἀκούετο καὶ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν γῆν. Καὶ ὡσάν ἤκουσα ἐγὼ ἐκείνης τῆς φοβερᾶς καὶ θλιβερᾶς φωνῆς ἐσάλεισε καὶ ἐτρόμαξεν ὁ νοῦς μου καὶ ἐγύρευα νὰ κρυφθῶ εἰς τὸν κόλπον τοῦ θαυμαστοῦ νεανία ὅπου με ὠδήγει, διὰ νὰ μὴ ἀκούω τὴν φοβεράν καὶ ἀνυπομόνητον βοήν, καὶ με πολὺν φόβον καὶ τρόμον ἠρώτησα τὸν ὁδηγοῦντα με νεανίαν καὶ εἶπον. Κύριέ μου τί εἶναι τούτη ἢ φοβερὰ καὶ πικρὰ καὶ τρομερὰ φωνὴ καὶ βοή; Καὶ ἐκεῖνος εἶπε μοι, τοῦτος εἰ-

ναι ὁ παμφάγος ἄδης, ἡγουν ὅπου τρώγει ὅλους καὶ χορτασμὸν δὲν ἔχει. Καὶ πάλιν ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ὥσάν νά ἦρχετο ἀπὸ ἐπάνω ὑψηλά, καὶ ἔλεγεν ἡ φωνὴ ἐκείνη, τί φωνάζεις, τί κλαίεις, τί στενοχωρεῖσαι; καρτέρησον ὀλίγον καιρὸν καὶ ἔχεις νὰ χορτάσῃς ἐκ πολλῶν Ἐπισκόπων καὶ ἀναξίων ἱερέων καὶ καλογήρων. Ταύτης τῆς φωνῆς ἀκούσας, ἀκόμη φαίνεται μοι καὶ εἶναι εἰς τὰ αὐτὰ μου καὶ πορευθεὶς εὐρέθηνκα εἰς τὸ σπίτι μου καὶ βλέποντας τὸ κορμί μου ἄσχημον δὲν ἤθελα νὰ ἔμβω μέσα, ὁ δὲ νεανίσκος ἐκεῖνος μὲ ἄμπωσε μὲ πολλὴν δύναμιν νὰ ἔμβω εἰς τὸ κορμί μου, ὅμως θέλων καὶ μή, ἐμβῆκα καὶ πόσον μὲ ἐπόνεσε τὸ κορμί μου ὅλον ὥσάν νά ἤθελε πέσει εἰς τὸ κορμί μου ἓνα μέγα δένδρον μὲ ὅλα του τὰ κλωνάρια. Καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἄμποσιν καὶ βίαν ὅλα μου τὰ μέλη καὶ τὰ νεῦρα καὶ αἱ κλειδώσεις ἐσάλευσαν, ὁμοίως καὶ τὰ κόκκαλα. Τὸ λοιπὸν ἡ γραῖα πενθερά του καὶ ἡ γυνῆκα του ὡς ἤκουσαν τοιαῦτα θαυμαστὰ καὶ παράδοξα λόγια βγῆκαν ἔξω καὶ ἔλεγαν, ὅσα ἤκουσαν ἀπ' αὐτὸν τὸν Δημήτριον, τῶν γειτονιστῶν γυναικῶν καὶ ἐκείναις πάλιν τὰ ἔλεγον εἰς ἄλλαις καὶ οὕτως εἰς ὀλίγην ὥραν τὰ ἤκουσαν ὅλοι ὅσοι ἐκατοικοῦσαν αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰσβορον καὶ εἰς τὰ Σιδηροκαύσια. Ἐκεῖνας δὲ τὰς ἡμέρας ἔλαχεν εἰς τὸν Ἰσβορον καὶ εἰς τὰ Σιδηροκαύσια ὁ προρρηθεὶς ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικὸς καὶ ρήτωρ Μητροφάνης ὅπου ἔγραψεν αὐτὴν τὴν διήγησιν καὶ ὀπτασίαν εἰς τὴν ρητορικὴν φράσιν. Καὶ πορευθεὶς ἔδραμε καὶ αὐτὸς ὡς φιλόθεος ὅπου ἦτο καὶ ἐνάρετος νὰ ἐρωτήσῃ νὰ μάθῃ τοιαῦτα θαύματα καὶ παράδοξα λόγια καὶ εὐρίσκε τὸν προρρηθέντα Δημήτριον καὶ ἤρχισε καὶ τὸν ἠρώτα μετὰ πάσης κατανύξεως ἐὰν εἶναι ἀληθινὰ ἐκεῖνα ὅπου ἡ

κουσε καὶ ἔλεγον οἱ γείτονοί του δι' αὐτὸν καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Καὶ τότε αὐτὸς ὁ Δημήτριος ἄρχισε καὶ τοῦ ἔλεγεν ἐξ ἀρχῆς ὅλα ὅσα ἠκούσατε ὀπισθεν ὅπου ἐγράψαμεν. Καὶ πάλιν ἠρώτησεν αὐτὸν καὶ ἄλλα, ἐκεῖ ὅπου εἶδεν αὐτὰ καὶ ἐὰν εἶδεν ἐκεῖ ὅπου ἀνάβαιναν εἰς οὐρανούς ἄλλο τίποτε, ἢ ἐὰν συναπῆντησε δαίμονας νὰ τὸν ἐξετάσουν, ὡς εὐρίσκομεν καὶ εἰς ἄλλους ὅπου εἶδον τοιαύτην ὀπτασίαν, ἢ ἐὰν εἶδε τάγματα ἀγγέλων ἢ ἁγίων ἢ ἄλλο τίποτε περισσότερον ἀπ' ἐκεῖνα ὅπου εἶπεν ὅτι εἶδε καὶ ἤκουσεν. Αὐτὸς δὲ ἔλεγε μὲ πᾶσαν ἀλήθειαν, οὐδὲ εἶδον, οὐδὲ ἤκουσα ἄλλα ἀπ' ἐκεῖνα ὅπου σὲ εἶπα. Καὶ ὁ προρρηθεὶς κύρ Μητροφάνης ἔλεγεν ἡμῖν ὅτι ἐπῆγεν εἰς αὐτὸν τὸν Δημήτριον, ὅχι μίαν φορὰν, ἀλλ' καὶ δύο καὶ τρεῖς καὶ ἠρώτησε καὶ ἐξέτασεν αὐτὸν καὶ ἔμαθεν ὅλα καλῶς, διότι ἦτο καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας καὶ φίλος ἱδικὸς μας ὁ πνευματικὸς. Βεβαιώνει τὴν αὐτὴν διήγησιν καὶ ὀπτασίαν πῶς εἶναι ἀληθινὴ καὶ πιστὴ ἀπὸ τὴν φωνὴν ὅπου ἤκουσε πρὸς τὸν νεανίσκον ἐκεῖνον ὅπου ὠδήγει αὐτὸν τὸν Δημήτριον, «δὲν σὲ ἐπρόσταξα νὰ φέρῃς τοῦτον ἐδῶ, ἀλλὰ τὸν γείτονα τοῦ Νικόλαον», διότι ἐκείναις ταῖς ἡμέραις αὐτὸς ὁ γείτονας τοῦ Νικόλαος ἦτο καλὰ καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ὅπου εἶδεν αὐτὴν τὴν ὀπτασίαν ὁ Δημήτριος ἠσθένησεν ὁ Νικόλαος καὶ παρευθὺς ἀπέθανε, καὶ ὅσα ἠτοίμασαν διὰ τὴν ταφὴν καὶ κηδεῖαν τοῦ Δημητρίου τὰ ἐξωδίασαν εἰς τὴν ταφὴν τοῦ Νικόλαου. Καὶ αὐτὰ ἠκούσαμεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ πνευματικοῦ κυροῦ Μητροφάνους καὶ φίλου μας καὶ ἐγράψαμεν αὐτά. Καὶ ἐκ τοῦ γραμματος αὐτοῦ εἰς περὶ τὴν φράσιν μετεβάλαμεν εἰς ὠφέλειαν τῶν πιστῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ πάντοτε ὁ σκανδαλοποιὸς καὶ φθονερὸς διάβολος ὅπου μισᾷ καὶ δὲν θέλει

τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, τί ποιεῖ; Ἐπαρακίνησε τινὰς φιλονίκους ἀρχιερεῖς, ὁμοίως καὶ τινὰς ἐκ τῆς μοναστικῆς πολιτείας καὶ ἀπιστοῦσι καὶ λέγουσι, διατί δὲν ἤκουσεν ὁ Δημήτριος τὴν φωνὴν νὰ λέγῃ ὅτι νὰ χορτάσῃ ὁ ἄδης ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀμὴ μόνον ἀπὸ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς ἀναξίους; καὶ εἰς τοῦτον λέγομεν ἡμεῖς. Ἐπειδὴ δικαία ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ εἶναι, ἀνάγκη ἐστὶ πρῶτον νὰ ὑπάγουν οὗτοι οἱ ἀνάξιοι καὶ κακοὶ ὁδηγοὶ καὶ μετὰ ταῦτα ὁ λαὸς ὅπου εἶναι ἀνάξιοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν νὰ πηγαίνουν καὶ αὐτοὶ μετὰ τοὺς εἰς τὴν γέννησιν τοῦ πυρός. Καὶ καθὼς ἐκεῖνοι οἱ καλοὶ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ ὠφέλησαν πολλοὺς καὶ ἔσωσαν μετὰ τὰ ἁγία τους λόγια καὶ τὰς ἀρετὰς τους τὰς καλὰς, πρέπον εἶναι αὐτοῖς νὰ πηγαίνουν πρῶτοι εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καὶ εἰς τὴν χαρὰν ἐκείνην ὅπου δὲν δύναται κανεὶς νὰ τὴν διηγηθῇ, καὶ κατοπιν αὐτῶν νὸ ἀκολουθήσουν καὶ ὅσοι ὠφεληθήσαν ἀπ' αὐτοὺς, οὕτως εἶναι δίκαιον καὶ πρέπον. Καὶ ἐπειδὴ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες λεγόμεθα καὶ ὠνομάσθημεν φῶς καὶ ἅλας ἡμεῖς οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ πρέπον εἶναι, ὅσοι εἶναι εἰς τὴν πλάνην καὶ εἰς τὴν ἁμαρτίαν ἐσκοτισμένοι, ἡμεῖς νὸ τοὺς φωτίζωμεν καὶ νὰ τοὺς φέρωμεν εἰς τὴν μετάνοιαν μετὰ τὰς καλὰς παραγγελίας καὶ μετὰ τὴν καλὴν πολιτείαν. Ὅμοίως καὶ ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι πληγωμένοι καὶ βρωμοῦν ἀπὸ ταῖς ἁμαρτίαις καὶ κακαῖς ἐπιθυμίαις νὰ τοὺς ἱατρεύσωμεν μετὰ καλαῖς νουθεσίαις καὶ διδασκαλίαις. Ἀλλὰ σὺ Χριστὲ Βασιλεῦ, εὐσπλαγχνε καὶ μακρόθυμε ὅπου δὲν θέλεις τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου νὰ χαθῇ, σὺ Θεέ μου, Κύριέ μου ἀξιώσέ μας νὰ ἐκδυθῶμεν τὴν ἀμορφίαν τῶν αἰσχροῶν παθῶν καὶ

νὰ μᾶς ἐνδύσῃς ἐκείνην τὴν λαμπρὰν στολὴν διὰ τῆς μετανοίας, ὥσάν ἐνθάδε χαρούμενοι νὰ βλέπωμεν διὰ παντὸς τὸ σὸν κάλλος καὶ εἰς τὸ τέλος—φθάσαντες τῆς μακαρίας ἀγάπης σου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀγάπην σου δὲν κατοικεῖ κανένας φόβος, ἵνα δόξαν σοὶ ἀναπέμπωμεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν ἀτελευτήτων αἰώνων. Ἀμήν.

Ἄγιον Ὅρος, ἐν τῇ ἱερᾷ Κοινοβ.

Μονῇ τοῦ Καρακάλλου

Γ. Βασίλειος, Καρακαλλινὸς

ΔΙΔΑΧΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

(συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 11 τοῦ ιγ'. ἔτους)

Ἰππολύτου Πάπα Ρώμης περὶ Ἄδου

Ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Ἰππολύτου, τοῦ γραφέντος κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Πλάτωνος, διεσώθη τεμάχιον, ἐν τῷ ὁποίῳ περιγράφεται ὁ ἄδης, ὡς χωρίον ὑπόγειον, οὗ τὸ ἓν μέρος τὸ στερούμενον φωτὸς καὶ περιέχον λίμνην πυρὸς ἀσβέστου κατοικοῦσιν οἱ ἄδικοι, τὸ δὲ ἕτερον μέρος κατοικοῦσιν οἱ δίκαιοι φωταγωγούμενοι ὑπὸ ἀπλέτου φωτὸς. Λέγει δὲ ὁ Ἰππόλυτος, ὅτι αἱ ψυχαὶ πάντων, ἀδίκων καὶ δικαίων, κατέχονται ἐν τῷ ἄδῃ ἄχρι καιροῦ, ὃν ὁ Θεὸς ὥρισε μέλλων ν' ἀναστήσῃ τὰ σώματα αὐτῶν. Μετὰ τὴν ἀνάστασιν πάντες δίκαιοι καὶ ἄδικοι ἀχθήσονται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὅστις θὰ κρίνῃ αὐτούς. Πολεμεῖ δὲ τοὺς Ἑλληνας, ὅτινες ἔλεγον, ὅτι κριταὶ τῶν ἀνθρώπων θὰ εἶναι ὁ Μίνως καὶ ὁ Ραδάμανθυς.

(Ἐκ τῆς Χριστιανικῆς Γραμματολογίας τοῦ Γ. Δέρβου).

Σημ. Ὁ Ἰππόλυτος οὗτος ἦτο Ἕλληνας μαθητὴς τοῦ Εἰρηναίου Ἐπισκόπου Λου-

γδοῦνου (Λυὼν τῆς Γαλλίας) "Ελληνος ἐπίσης καὶ τούτου. "Ηκμασε τὸν Γ. αἰῶνα. Ἐτελεύτησε μαρτυρικῶς καὶ ἐορτάζεται τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου.

Τοῦ Ἁγίου Νήφωνος περὶ τοῦ σοφοῦ Σολομώντος

Πίστευσον τέκνον ὅτι καὶ ἐμοὶ μεγάλη θλίψις καὶ ὀδύνη ἦν περὶ τούτου καὶ ἡ πόρουν πῶς τηλικούτος δίκαιος ἀπώλετο. Ὁ δὲ ἐλεήμων Θεὸς θέλων σθέσαι τὴν τοιαύτην θλίψιν ἐκ τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς ἐφάνερσέ μοι τῷ οἰκείῳ στόματι αὐτοῦ, ὥς ὅτι οὐκ ἀπώλετο Σολομών, ὥσπερ οἱ πολλοὶ ὑπολαμβάνετε. Οὐ γὰρ πάντεώς με ἡρνῆσά τέ φησι, πλὴν ὅτι συνεπαρθείς ἦν ὑπὸ τοῦ πονηροῦ ἐκείνου γυναικοῦ, κτίσας ναοὺς εἰδωλῶν καὶ θυμιάσας αὐτὰ κατὰ τὸ θέλημα τῆς πόρνῃς, τῇ δὲ στόματι αὐτοῦ οὐδόλως με ἡρνῆσατο, μὴ γένοιτο· μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐμῆς παρουσίας, ἣν ἐν σκότει τοῦ Ἄδου. Κατελθὼν οὖν ἐγὼ ἐν τῷ Ἄδῃ, καὶ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀναστήσας, ἡγεῖρα καὶ αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, μεταστήσας αὐτὴν ἐπὶ τὴν ἀμείνω ζωὴν. Συνεμέτρησα γὰρ τῶν τοσοῦτων ἐτῶν αὐτοῦ τὴν διὰ τοῦ σκότους δάσανον, καὶ ἡλευθέρωσα αὐτὸν μετὰ τῶν προπατόρων. Ὅσα γὰρ θέλω ποιῶ ἐν τοῖς ἐμοῖς καὶ οὐδεὶς ὁ κρίνων με. Θεὸς γὰρ θεῶν ἐγὼ εἰμὶ καὶ σῶζω πάντας, οὗς ἐμοὶ δοκεῖ διὰ πληθους ἐλέους.

Ταῦτά μοι εἰρηκῶς ὁ Κύριός μου Ἰησοῦς Χριστός, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, διέστη εἰς οὐρανοῦς. Ἐγὼ δὲ ἔκτοτε χαίρων εὐφραίνομαι ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τοῦ δικαίου καὶ ἐπὶ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Τοῦτο ἀκούσαντος τοῦ ἀδελφοῦ, πᾶν ὑψοφάνθη ἡ καρδίᾳ αὐτοῦ πληροφορηθεῖσα.

Τοῦ αὐτοῦ

Τὸ σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἰς ὅσταςιν τῆς ἡμετέρας ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος χωροῦν, οὐ δαπανώμενον, οὐ φθειρόμενον, οὐκ εἰς ἀφεδρώνα χωροῦν, μὴ γένοιτο! ἀλλ' εἰς τὴν ἡμῶν οὐσίαν καὶ συντήρησιν, ἐλλάθης παντοδαπῆς ἀμυντήριον, ῥύπου παντός καθαρτήριο. Ἀλλ' ὥσπερ κηρὸς πυρὶ προσομιλήσας, οὐδὲν ἀποσιάζει, οὐδὲν περισσεύει, οὕτω καὶ ὧδε νόμιζε.

Τοῦ ἁγίου Νείλου Περὶ θανάτου

Ὅντως φεβρόν τὸ τοῦ θανάτου μυστήριον, ὅτε τῶν ἀπαιτούντων τὴν ψυχὴν ἐπιστάσις φοβερά, ὅτε καὶ οἱ δαίμονες ἐνεδίζοντες τὴν ἁμαρτίαν, πρὸς ἑαυτοὺς ἔλκουσιν, ὅτε ἡ συνεδησις ἐπιστρέφουσα πρὸς τὰ πεπλημμελημένα τρέμει, τὴν πρὸς ἀξίαν τῶν ἡμαρτημένων περιμένουσα κόλασιν. Ἐνθεν γὰρ ἰδρῶτι κεῖται τὸ σῶμα διάθροχον, σημεῖα δεικνύον τοῦ ἔνδον καμάτου καὶ τῆς ἀδήλου ταραχῆς, τὰ δρώμενα παρέχονται τεκμήρια πρόδηλα. Ἐντεῦθεν καθάπερ οἱ τῶν πικρῶν γενόμενοι φαρμάκων, ἀποστρέφουσι τῇ ἀηδίᾳ τὸ πρόσωπον, τῆς ψυχῆς πρὸς ἣν ἔσχεν ἐκ τῶν ὀφθέντων ἐκεῖ χαλεπῶν διάθεσιν τυπώσας τὸν χαρακτῆρα τῆς ὀψεως, καὶ τῷ σχήματι τοῦ φαινομένου, τὴν ἐκυτῆς φανερωσάσης κεκρυμμένην ἀνίαν.

Τοῦ ἁγίου Γεηγορίου Νύσσης Περὶ ἀγίας Τριάδος

Ὅτι ὁμοούσιος καὶ ὅτι τρεῖς ὑποστάσεις μία θεότης, ἐκ τοῦ καὶ ἡμᾶς ἐστι γινῶναι καὶ τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς. Καὶ γὰρ ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Νέα Διαθήκη ἓνα Θεὸν κηρύττειν οἶδε μετὰ τοῦ Λόγου καὶ Πνεύματος. Ὅθεν καὶ ἡ Τριάς, ὁμοούσιος· τῷ γὰρ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν, καὶ τῷ Πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ, πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν. Ὅθεν καὶ ἡ Τριάς

ἐν μονάδι γνωρίζεται· ἐκ τοῦ ὑποδείγμα-
τος οὖν τοῦ ἡμετέρου ἔστι γινῶναι καὶ τὰ
θειότερα. Λέγει ἐν τῇ Γενέσει ὁ Θεός·
ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέ-
ραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν. Τὸ δὲ κατ' εἰκό-
να μὴ τὸ φαινόμενον λάμβανε τοῦ ἀνθρώ-
που, ἀλλὰ τὸ νοούμενον· τὸ γὰρ φαινόμε-
νον τοῦ ἀνθρώπου σύνθετόν ἐστιν, ὁ δὲ Θε-
ὸς ἀπλοὺς ἐστὶ καὶ ἀσύνθετος. Τὸ οὖν νο-
ούμενον τοῦ ἀνθρώπου ἐστὶ νοῦς, λόγος,
πνεῦμα· ταῦτα τὰ τρία ἴσα ἐστὶν ἐν τῷ
ἀνθρώπῳ· καὶ γὰρ ὁ νοῦς τίκτει τὸν λό-
γον, καὶ ὁ λόγος κινεῖ τὸν νοῦν· καὶ οὔτε
ὁ νοῦς χωρὶς τοῦ λόγου, οὔτε ὁ λόγος ἄ-
νευ τοῦ νοῦ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ λόγος ἐκ τοῦ
πνεύματος τοῦ ἐν ἡμῖν ὄντος κεκίνηται.
Ταῦτα τὰ τρία ἐστὶν ἐν ἡμῖν ἴσα, χωρι-
σθῆναι ἂπ' ἀλλήλων μὴ δυνάμενα. Ὁ νοῦς
οὖν μένει νοῦς τίκτων τὸν λόγον· καὶ ὁ
λόγος μένει λόγος, καὶ τὸ πνεῦμα μένει
πνεῦμα. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς θείας οὐσίας
χρῆ λογίζεσθαι· ὅτι ὁ Πατὴρ μένει Πα-
τήρ, καὶ Υἱὸς οὐ γίνεται, καὶ Υἱὸς μέ-
νει Υἱός, καὶ Πατὴρ οὐκ ἐστὶ, καὶ τὸ
Πνεῦμα μένει Πνεῦμα καὶ Υἱὸς οὐκ ἐστὶν,
οὔτε Πατήρ, ἀλλὰ Πνεῦμα ἅγιον. Τίκτει
γὰρ ὁ Πατήρ τὸν Υἱόν, καὶ ἐστὶ Πατήρ,
καὶ ὁ Υἱὸς γεννηθεὶς, ἐστὶ Λόγος, καὶ μέ-
νει Υἱός. Ὅμοίως καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα,
ὃ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐστὶ Πνεῦ-
μα ἅγιον, δι' οὗ τὰ πάντα ἀγιάζεται.
Ἔστιν οὖν Τριάς ὁμοούσιος, Πατήρ, Υἱὸς
καὶ ἅγιον Πνεῦμα· καὶ ἐν ἡμῖν δὲ τοῖς
κατ' εἰκόνα πλασθεῖσιν ἐστὶ νοῦς καὶ λό-
γος καὶ πνεῦμα. Τὰ τρία ἀχώριστα ἴσα·
καὶ γεννᾷ ὁ νοῦς τὸν λόγον ἀπαθῶς, ὁ δὲ
λόγος δίχα τοῦ πνεύματος προελθεῖν ἐκ
τοῦ νοὸς οὐ δύναται. Ὅθεν καὶ ἐν ἡμῖν
τρεῖς ὑποστάσεις, εἰς δὲ ἀνθρώπος κατὰ
τὸ νοούμενον, ἐν τῷ τὸν νοῦν ἔχειν καὶ
λόγον καὶ πνεῦμα.

Γέρων Παντελεήμων Μοναχ. Λαυριώτης

ΔΙΑΦΟΡΑ

(Τοῦ αὐτοῦ)

Περὶ τῆς τελευταίας τοῦ Ἀδάμ.

Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν Ἀδὰμ καὶ
κατήλθεν ἄγγελος Κυρίου καὶ ἔδειξε τῷ
Σὴθ καὶ ἐκάλυψεν αὐτὸν μετὰ τοῦ ἐνδύ-
ματος αὐτοῦ καὶ ὀρύξας τάφον ἐκήδευσεν
αὐτόν. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· οὕτως ἐνταφιάζε-
τε πάντα ἄνθρωπον θανόντα.

Λέγεται δὲ ὅτι καὶ ἄγγελοι ἐψάλλον
ἐπάνω αὐτοῦ, καὶ θυμιάσαντες ἀνῆλθον
πάλιν εἰς οὐρανόν. Ἐφύτευσε δὲ ὁ Σὴθ
πρὸς τῇ κεφαλῇ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς
σημεῖον δένδρον, ὃπερ μέγα γενόμενον, ἐν-
επλάκησεν αἱ ρίζαι αὐτοῦ τὸ κρανίον τοῦ
Ἀδάμ. Ὑστερα δὲ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ κα-
τακλισμοῦ, κυματούμενον ὑπὸ ἀνέμου τὸ
πολὺ ὕδωρ, ἀνέσπασε· τὸ δένδρον ἐκεῖνο
καὶ μετήγαγεν εἰς Παλαιστίνην, καὶ κατ'
οἰκονομίαν Θεοῦ, ἐνετέθη ἐκεῖσε μετὰ τοῦ
κρανίου ὅπου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρι-
στὸς ἐσταυρώθη σωματικῶς, ἵνα ἀγιάσῃ
τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ὃ δὴ καὶ γέγονεν.
Ὁ δὲ Ἀδελ φονευθεὶς, οὐκ ἐτάφη οὕτως,
ἀλλ' ἐν σπηλαίῳ τέθηκεν αὐτόν. ὁ Ἀδὰμ
καὶ καθ' ἡμέραν βλέπων αὐτὸν δαπανώμε-
νον, ἐθρήνει πικρῶς, ἕως οὗ εἶπεν αὐτῷ
ἄγγελος Θεοῦ τάδε· Ὁ Ἀδὰμ, τί παρα-
κάθη σῶμα νεκρόν; οὐκέτι ἐγερθήσεται ἕ-
ως τῆς κοινῆς ἀναστάσεως τῶν ἀνθρώπων·
καὶ οὕτω κατέλιπεν αὐτόν Ἀδὰμ καὶ οὐκ
ἀπῆρχετο βλέπειν αὐτόν.

Τὰ κόκκινα αὐγὰ τοῦ Πάσχα

Ἡ χρῆσις τῶν αὐγῶν τοῦ Πάσχα ἐστὶν
ἀρχαιοτάτη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ,
σπουδαῖον σύμβολον κατὰ τὴν ἡμέραν ταύ-
την τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Διότι
ὅπως ἐντὸς τοῦ σκληροῦ περιδλήματος τοῦ
ὠοῦ ἐν φαινομένῃ νεκρᾷ οὐσίᾳ, ὑπνώττει

ζωή, οὕτω καὶ ὁ Κύριος πλήρης ζωῆς, ὡς περ ἐν φλοιῷ τινι, ὑπνωττεν ἐντὸς τοῦ κεκλεισμένου τάφου, ἐν ὧς νεοσσὸς διαρρήξας ἀνέστη. Τὸ ὦν, οὐ μόνον παρὰ τοῖς χριστιανοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μυθολογίᾳ ἀπαντᾷ ὡς σύμβολον τῆς δημιουργίας καὶ ἀναστάσεως.

Ἐν Γερμανίᾳ τὸ χρῶμα τῶν πασχάλιων ὡν εἶναι ποικίλον. Παρ' ἡμῖν ἐπεκράτησε τὸ κόκκινον χρῶμα εἰς ἐνδειξιν χαρᾶς, ἣν ἐπήνεγκε τὸ ἐκχυθὲν αἷμα τοῦ Σωτῆρος.

Περὶ εἰκόνων

Οὐχ ὡς θεοὺς τὰς εἰκόνας προσκυνοῦμεν, οὐδὲ τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας ἐν αὐταῖς ἔχομεν, οὐδὲ τὸ θεῖον σέβας ἀπονέμομεν. Τοῦτο γὰρ οἱ Ἕλληνες ἀλλὰ μόνον τὴν σχέσιν καὶ τὴν ἀγάπην τῆς ἡμῶν ψυχῆς, ἣν ἔχομεν πρὸς τὰ πρωτότυπα, διὰ τῆς τοιαύτης προσκυνήσεως ἐμφανίζομεν. Ὅθεν τοῦ χαρακτῆρος λειανθέντος, ὡς ξύλον ἀργὸν κατακαίομεν τὴν ποτὲ εἰκόνα.

Τὴν τοῦ Σταυροῦ τύπον ἐκ δύο ξύλων συνάπτοντες, ἡνίκα τις ἡμῖν τῶν ἀπίστων ἐγκαλέσειεν ὡς ξύλον προσκυνούντες, δυνάμεθα τὰ δύο ξύλα χωρίσαντες καὶ τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ διαλύσαντες, ταῦτα νομίζειν ἀργὰ ξύλα, καὶ τὸν ἀπίστον ἐπιστομίζειν ὅτι οὐ τὸ ξύλον, ἀλλὰ τὸν τοῦ Σταυροῦ τύπον σεβόμεθα.

Σὺν φόβῳ δὲ καὶ ἀληθείᾳ προσιτέον καὶ προσκυνητέον τὰς ἁγίας εἰκόνας, καὶ πιστευτέον χάριν θεῖαν ἐπιφοιτᾶν αὐταῖς, ἁγιασμοῦ μεταδοτικήν.

Προσκυνοῦμεν οὐ τῇ ὕλῃ, ἀλλὰ τῷ (Ζ'. Συνόδου.) εἰκονιζομένῳ, ὡς περ οὐ τῇ ὕλῃ τοῦ Εὐαγγελίου, οὐδὲ τῇ τοῦ Σταυροῦ ὕλῃ προσκυνοῦμεν, ἀλλὰ τῷ ἐκτυπώματι.

(Ἰω. Δαμασκηνοῦ)

Περὶ ψυχῆς

Αἱ ψυχαὶ ἀπέρχονται εἰς τὸν τόπον τὸν ὁρισμένον αὐταῖς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθεῖσε ἕχρι τῆς ἀναστάσεως φοιτῶσι περιμένουσαι τὴν ἀνάστασιν. Ἐπειτα ἀπολαβοῦσαι τὰ σώματα καὶ ὁλοκλήρως ἀναστᾶσαι, τοὔτεστι σωματικῶς, καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἀνέστη, οὕτως ἐλεύσονται εἰς ἔψιν τοῦ Θεοῦ.

Ἀμα τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ ἐπλασται· οὐ τὸ μὲν πρῶτον, τὸ δὲ ὕστερον, κατὰ τὸ τοῦ Ὠριγένους λήρημα. Ἐποίησεν οὖν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ἄκακον, εὐθύν, ἐνάρρετον, ἄλυπον, ἀμέριμνον, πάσῃ ἀρετῇ κατηγγλαϊσμένον, πάσης ἀρετῆς κομῶντα.

Ἀποφθέγματα

—Εἰ ἐρωτηθῆμεν, εἰ πάντα δυνατὰ τῷ Θεῷ, ἀποκρινώμεθα, τὰ πρόποντα αὐτῷ· καὶ πᾶσα ἀνωφελὲς συζήτησις λύεται. Δύναται μὲν γὰρ πάντα ὁ Θεός, βούλεται δὲ τὰ ἄριστα.

—Ὅστις ἐπάσχολεται εἰς ματαιολογίας καὶ περιφέρεται τῇδε ἀκαχεῖσε, σῶματι καὶ ψυχῇ εἶναι πῆρνος.

Περικοπὴ ὁμιλίας Εὐσταθίου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Περὶ ἀπατηλῆς φιλίας.

Ἐπαθον ἐγὼ πολλὰ τοιαῦτα, ἐδελεάσθην, ἠπατήθην, παρεκρούσθην, ἀπεπλανήθην· ἠλπίζον ὅτι θὰ κερδίσω φιλίαν ἀλλὰ φεῦ! εὖρον ἔχθραν. Ἐνῶ ἐφαντάσθην ὅτι περιέτυχον ρόδα ἀγάπης, διετρυπήθην φεῦ! ὑπὸ ἀκανθῶν, οὐχὶ τριβύλων, οὐχὶ παλιούρων, οὐδὲ δάτων, ἀλλὰ κυνοσδάτων, τῶν ὁποίων τὰ κέντρα εἶναι δξύτατα. Πλεονάκις ἐκαυχῆθη κατ' ἐμοῦ φιλία ὑπουργός, καὶ οὕτως ἐπαιδεύθην τὸ ἀκριβές. Ἠλπισα μυριάκις εἰς τὴν φιλίαν, καὶ ἡ ἐλπίς, καθὼς οἱ σοφοὶ λέγουσιν, ἀπέβη μοι ἐλλιπής· καὶ τοῦτου ἕνεκα φοβοῦμαι τὸ ἀτελεσφόρητον τῶν ἐλπίδων, ὡς περ τις εὐλαβεῖται σκιάς. Καὶ

ἐκεῖνος μὲν ὅστις εἶπε τὰς ἐλπίδας ἐγρηγορότων ἐνύπνια, δὲν θὰ εὕρῃ ἄνθρωπον, ὅστις θὰ ἀντίπῃ ἢ θὰ εὕρῃ καλλιτέραν φράσιν. Ἐγὼ δὲ τὴν γνώμην αὐτὴν ἐπωφελούμενος λέγω καὶ αὐτὸς ὅτι καθὼς ὅταν ἀνοίγωσι τὰ βλέφαρα ἐξ ὕπνου, φυγαδεύονται τὰ ὄνειρα, οὕτως ὅταν ἡ ψυχὴ ἀνανήψῃ, ἀπέρχονται αἱ κεναὶ ἐλπίδες καὶ ἀφανίζονται. Διὸ πολλάκις μὲν ὄνειροπολήσας ἀγάπην, ἢ ἐλπίσας, τοσάκις δὲ ἀνανήψας ὥς μὴ εὐρών τὸ ἐλπισθέν, διότι εἶχεν ἀπέλθει, ζήλειψα ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ψυχῇ δέλτου αὐτό, καὶ οὐκέτι ἤλπισα, καὶ

ἐκτοτε μέχρι τοῦ νῦν φοβοῦμαι τὰς ἐλπίδας καὶ δοκιμάζω ἕως ἡ σκιά αὐτῶν ἀποτελεσθῇ εἰς τι στερεόν, ὅτε ἀνακύπτει ἡ τελεία φιλία καὶ περιλάμπασσα διαλύει πᾶσαν νεφέλην ὑποφίας καὶ ὁ φίλος παρρησιάζεται. (1)

(1) Καὶ ὁ ἅγιος Φώτιος Πατρ. Κων(σταντινουπόλεως) ἡτο ἀπογοητευμένος ἀπὸ τοὺς φίλους, ἐκφράζων πικρὰ παράπονα.

Ἐκ τοῦ Λαυρ. Κώδικος Η' 35 12'. αἰῶνος
Γέρων Παντελεήμων Μοναχὸς
Λαυριώτης

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΡΥΤΗΣ ΕΥΛΟΓΙΟΥ (ΚΟΥΡΙΛΛΑ) ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ ΠΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 26)

Παρακαλῶ, διακρίπτει ὁ γέρων, μὴ προχωρῇς· διότι πολλὰ ἀνακατώνεις καὶ δὲν δύναμαι νὰ σὲ παρακολουθήσω καὶ ἀπαντῶ εἰς τὴν πρώτην ἐνστασίν σου. Ὅλα θέδρια τὰ ἔργα τῆς πίστεως κατορθοῦνται καὶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι τῶν δυσχερεστάτων καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀσκήσις ἀνέκαθεν ἐθεωρήθη ὁδὸν θεοπάροχον τῆς ἐρήμου· ἡ ἐρημος ἦν προσφιλεῖς καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς προφήτας, καὶ ἐνταῦθα ἡξιώθησαν οὗτοι θεοφανείας καὶ μεγάλων χαρισμάτων· αὐτὸς δὲ Ἰησοῦς εἰς τὴν ἐρημον προσεέλκυε τὰ πλήθη καὶ ἐνταῦθα ἐδίδαξε τὴν λεγομένην ἐπὶ τοῦ ὄρους διδασχὴν, ἔθεν καὶ ὁ μοναχικὸς βίος ἐξήνηθη καὶ διέπρεπεν εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Αἰγύπτου, Συρίας καὶ Παλαιστίνης. Πῶς εἶναι δυνατόν, κύριε, εἰς τὴν τύρβην τοῦ κόσμου νὰ διατηρήσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ δὴ ὅταν εἶναι νέος καὶ βράζει τὸ αἷμα τοῦ ἀπερίσπαστον καὶ ἀσκανδάλιστον

τὸν νοῦν, προσηλωμένον ἀδιαλείπτως πρὸς τὸν Θεόν; Τὸ χάρισμα τῆς νοερᾶς προσευχῆς, ὅπερ εἶναι ἡ διαρκὴς ἔνωσις μετὰ τοῦ Θεοῦ, κατορθοῦται μόνον ἐν τῇ ἀναχωρήσει, ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν πατέρων, ἢ ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀπομάκρυνσις. «Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, λέγει ὁ Παῦλος, ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν» καὶ ἐκφραστικώτερον ὁ Θεολόγος Γρηγόριος «μνημονευτέον Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον». Ἡ ἀνάγνωσις πλουτίζει, ἡ δὲ προσευχὴ φωτίζει τὸν νοῦν, ἡ μὲν πολλαπλασιάζει τὰς γνώσεις, ἡ δὲ παρέχει τὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο μάλιστα ἐπειδὴ ἔλειπεν εἰς τοὺς εἰδωλολάτραις σοφοὺς, οὐδεμίαν μετὰ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ εἶχον ἐπαφήν. Διὰ τοῦτο ὁ δόκιμος ἐξοικειοῦται μετὰ τὴν προσευχὴν πρὸς τοῦ μεσονυκτίου μίαν ὥραν θὰ ἐξεγερθῇ νὰ κάμῃ τὸν κανόνα του, ἑκατὸ μετανοίας μεγάλας καὶ 12 κομποσχοίνια ἤτοι 1200 μικρὰς ἐπαναλαμβάνων

εἰς κάθε μετάνοιαν καὶ τὸ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησον με τὸν ἁμαρτωλόν. Ἡ θαυματουργὸς αὕτη εὐχή δέον ἀδιαλείπτως νὰ λέγῃται ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ, ὥστε τρόπον τινὰ νὰ φυτρώσῃ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Ἡ ἐν τῷ κελίῳ αὕτη προσευχή ἐν μέσῳ τοῦ σκότους εἶναι ἡ κατανυκτικωτέρα καὶ πολλάκις τοιαύτην φλόγα ἀνάπτει εἰς τὴν καρδίαν, ὥστε περιλαμβάνει τὸν προσευχόμενον θεῖον φῶς καὶ δάκρυα χάραξ καὶ κατανύξεως ῥέουσιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Οὕτω προκαταρτιζόμενος ὁ μοναχὸς κατέρχεται εἰς τὴν κοινὴν ἀκολουθίαν, ἔνθα μετὰ προσοχῆς καὶ κατανύξεως παρακολουθεῖ τὰς διαφόρους εὐχὰς καὶ τοὺς ὕμνους προσπαθὼν ν' ἀναβιδάξῃ τὸν νοῦν αὐτοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν, ἔνθα εὐρίσκει τὸ ἄκρον ἐφετόν· ἡ θεία αὕτη ἔκστασις εἶναι δῶρον οὐράνιον καὶ παρέχεται εἰς τοὺς περιπαθῶς ἔχοντας εἰς τὸ ἔργον τῆς προσευχῆς καὶ ἐξηγνισμένους κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Ἡ ὥραία καὶ σεμνή, ἡ θεία μουσικὴ καὶ ψαλμωδία τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν μεταρριοῖ κατὰ τὰς ὁλονυκτίους ἀγρυπνίας τὸν μοναχὸν πρὸς τὰ ἰδεώδη τοῦ παραδείσου κάλλη, αἱ δὲ μεγαλοπρεπεῖς τελεταὶ συμπληροῦσι τὴν εἰκόνα ταύτην καὶ μεταβάλλουσι τὴν Ἐκκλησίαν εἰς ἐπίγειον παράδεισον καὶ ὁμήγυριν ἀγγέλων. Εὐλόγως ἄρα ψάλλει ὁ Δαυὶδ: «Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε, ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου». Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ θέατρον καὶ αἱ πνευματικαὶ ἀπολαύσεις τοῦ μοναχοῦ, ἃς δὲν ἀνταλλάσσει πρὸς οἰασδήποτε τῶν κοσμικῶν.

Καλὰ τὰ λές, γέροντά μου, ἀλλὰ πολὺ ποιητικά, καὶ ἐγὼ εἶμαι θετικὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν προσέχω εἰς τοιαύτας ἐξάρσεις. Μοὶ ὠμίλησες περὶ τῆς προπαιδείας τοῦ δοκίμου, ἡθελον νὰ μάθω τί διδάσκε-

ται οὗτος γενόμενος μοναχός· μὲ ἐνδιαφέρει νὰ μάθω καὶ τί εἰδους διβλία διαβάζουσιν οἱ μοναχοί.

Βεβαίως πρέπει νὰ σᾶς εἴπω καὶ περὶ τῆς δευτεράς τάξεως, ἣτις εἶναι καὶ ἡ σπουδαιότερα, διότι ἀπὸ ταύτης ὀπλίζεται ὁ μοναχὸς καὶ ἐτοιμάζεται πρὸς τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου, περὶ ὧν γράφει ὁ μέγας Ἀντώνιος: «εἶδον τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου ἠπλωμένας εἰς τὴν γῆν καὶ ἔφριξα, καὶ εἶπον ἄρα τίς δύναται φυγεῖν αὐτάς; καὶ ἤκουσα ἀοράτως φωνήν, ἡ ταπείνωσις». λοιπὸν τὸ μοναχικὸν σχῆμα εἶναι ἡ ἄκρα ταπείνωσις, καὶ ἀξιοῦται τοῦτου ἐὰν κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμῆς εὐδοκίμησεν, ἄλλως ἀποπέμπεται ὡς ἀνεπίδεκτος καὶ ἀνάξιος τῆς ὑψηλῆς ταύτης ζωῆς. Ὁ καλῶς δοκιμασθεὶς ὑποτακτικὸς γίνεται καὶ καλὸς μοναχός· ἡ βία καὶ ἡ σπουδὴ εἰς ταχεῖαν ἀπόκαρσιν καὶ μετασχηματισμὸν δὲν ἐνδείκνυται· διότι ὁ ἅπαξ «θεὸς τὴν χεῖρα ἐπ' ἄροτρον καὶ στραφεὶς πρὸς τὰ ὀπίσω οὐκ εὐθετός ἐστιν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Ἡδη λοιπὸν ὁ νεαρὸς μοναχὸς ἀνχλαμβάνει σκληρὸν ἀγῶνα «πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πονηρὰ τοῦ σκότους πνεύματα»... Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἐφόδια ἤδη δέον νὰ εἶναι διάφορα. Ἡ πανοπλία εἶναι τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα ὅπερ ἐνεδύθη. Πρέπει νὰ γνωρίζητε, κύριε, ὁποῖαν εὐτυχίαν αἰσθάνεται ὁ νεοφώτιστος συνδεθεὶς ἤδη μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ λησμονήσας τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, νομίζει ὅτι εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, δὲν πατεῖ εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τῆς κατακλυζούσης αὐτὸν χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης. Μακάριος ὁστις διетήρησε καθ' ὅλον τὸν βίον τὴν πνευματικὴν ταύτην τῶν πρώτων ἡμερῶν κατάστασιν. Ἵνα ἐξασφαλίσωμεν εἰς τὸν νέον μοναχὸν τὴν μακαρίαν ταύτην κατά-

στασιν συμβουλευόμεν νὰ ἔχη τὸν φέρον τοῦ Θεοῦ, τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν μνήμην τοῦ θανάτου. Τὸν ἄγιον Ἀντώνιον ἠρώτησαν πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι τις καθ' ἑκάστην εἰς τὸν παράδεισον, ἔάν, ἀπήντησε, σκέπτηται τὸν θάνατον ὅτι αὐριοῦ ἀποθνήσκει· ὁ τοιοῦτος προφανῶς δὲν δύναται ν' ἁμαρτήσῃ. Τὰς τρεῖς ταύτας ἀρετὰς ὡς καὶ τὴν ἀκραν ὑπακοὴν διδάσκουσι κατὰ πλάτος τὰ νέα πατερικά, ἅπερ ἐπιτρέπομεν αὐτῷ εἰς ἀνάγνωσιν, αἱ κατηχήσεις Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, Ἰωάννου καὶ Βαρσανουφίου αἱ ἐρωταποκρίσεις, τοῦ ἁβδᾶ Μακαρίου αἱ ὁμιλίαι, οἱ κατ' ἐπιτομὴν καὶ κατὰ πλάτος ἔροι τοῦ μεγάλου Βασιλείου, ὁ Εὐεργετινός. Διὰ τὴν μνήμην τοῦ θανάτου τὰ ἐξῆς βιβλία εἶναι ἐξαιρετά, τὸ περὶ Μιμήσεως Χριστοῦ, τὸ Κεκραχάριον καὶ αἱ ἐξομολογήσεις τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου, ἡ Κατάνυξις Συμεὼν τοῦ Μεταφραστοῦ, ἡ Θύρα τῆς μετανοίας καὶ ἡ Ἐφραίμ ὁ Σύρος, ὅστις καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν μοναχῶν κλαψιάρης.

Ἀλλὰ τὸ σωστικὸν μέσον διὰ τὴν ἀπὸ τῶν κακῶν τῆς ἁμαρτίας ἔξωσιν ἀπαλλαγὴν καὶ τὴν τῆς ἀγνείας ἀσφάλειαν εἶναι ἡ ἐξαγόρευσις τῶν λογισμῶν. Ὁ καλὸς ὑποτακτικὸς προσπαθεῖ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας νὰ ἀποδιώκῃ τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς ἐμφράττων τὰς εἰσόδους αὐτῶν διὰ τῆς τοῦ θανάτου μνήμης καὶ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς· τὸ δὲ ἐσπέρας μετὰ τὸ ἀπόδειπνον προσέρχεται εἰς τὸν γέροντά του καὶ κάμνει τὸν ἀπολογισμὸν καὶ εἴ τι παρέβῃ καὶ ἐμόλυνε τὰς αἰσθήσεις δέχεται τὴν παρ' αὐτοῦ ἐπιτίμησιν καὶ τὰ ἀντίδοτα τῆς τοῦ κακοῦ θεραπείας, εἰ δὲ μεῖζον τὸ παράπτωμα παραπέμπεται εἰς τὸν πνευματικόν, ὅστις ἐπιβάλλει αὐτῷ κανόνα ἢ μετανοίας καὶ ξηροφαγίαν. Ἡ προσέλευσις εἰς τὴν θείαν μετάδοσιν γίνεται ὑ-

πὸ τῶν αὐστηροτέρων κατὰ 15 ἡμέραν ὁ δὲ πνευματικὸς δέχεται μὲν κατὰ πᾶσαν ἡμέραν καὶ ὥραν τοὺς μοναχοὺς, τακτικῶς ὅμως τὴν Παρασκευὴν μετὰ τὸν ἑσπερινὸν εἰς ἓν τῶν παρεκκλησιῶν τῆς Μονῆς, διότι τὸ Σάββατον μεταλαμβάνουσιν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταί, οἱ δυνάμενοι νὰ ἐνισχύσουν τὸ περιοδικὸν διὰ καταλλήλου θρησκευτικῆς καὶ ἐποικοδομητικῆς ὕλης πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν χριστιανῶν, δύνανται νὰ τὴν ἀποστείλουν εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ εἰς Βόλον.

Ὡσαύτως παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλουν ἐγκαίρως καὶ τακτικῶς τὰς συνδρομὰς τῶν διὰ νὰ μὴ παρακωλύουν τὸ ἔργον τῆς ἐκδόσεως, δεδομένου ὅτι, ὅπως ἐδηλώσαμεν καὶ ἄλλοτε, δὲν διαθέτομεν εἰσπράκτορα συνδρομῶν.

Παρακαλοῦμεν

ἐργασθῆτε διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ πρωτοτύπου καὶ λίαν ψυχωφελοῦς περιοδικοῦ τούτου.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

Οἱ Ἀγιορεῖται ἵνα συμπληρῶνουν πάντοτε τὴν «στήλην τῶν ἐπικαίρων» μὲ διάφορα μικροζητήματα, ἅτινα πύπτουν εἰς τὴν ἀντίληψίν των.

Ἡ Διεύθυνσις

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ
ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ
ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΣΚΗΤΗ ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ
(Εορταζομένου - τῇ ιζ' Ἰανουαρίου)

(Εκδίδεται πρὸς τιμὴν τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Ἀγίου Παύλου
 τοῦ Βασιλογένου, ἐν Ἀγίῳ Ὁρει).

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν σί-
 χους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ο ἅτε ἐν τῷ μνήματι σαυτὸν, χαί-
 ρων περιέκλεισας Πάτερ, ὑπὲρ ἀ-
 γάπης Χριστοῦ, φέρων σταθερώτατα
 τὰς τῶν δαιμόνων ποινάς· προσευχῇ δὲ
 καὶ χάριτι ἀπέδειξας τούτων, πάχνης
 ἀδρανέστερα τὰ βουλευτήρια· τότε ἐ-
 πεκρότησαν τάξεις, τῶν Ἀγγέλων
 κράζουσαι· Δόξα, τῷ ἐνδυναμοῦντί σε
 Ἀντώνιε.

δις

Α ἄλλος ἀνεδείχθης Ἡλιοῦ, ἔχων
 τοὺς κλεινοὺς φοιτητάς σου, ὡς
 Ἑλισσαῖον σοφέ, οἷς περ καὶ τὴν χάριν
 σου διπλὴν κατέλιπες, ἀρπαγείς ὡς ἐν
 ἄρματι, αἰθέριος Πάτερ· ὅθεν ζῶν τῷ
 πνεύματι νῦν συναγάλλῃ αὐτοῖς, πάν-
 των μνημονεύων παμμάκαρ, τῶν ἐπι-
 τελούντων σου πόθῳ, τὴν σεπτὴν πα-
 νήγυριν Ἀντώνιε.

Ο ὅπερ ὁ θεόπτης Μωϋσῆς, γνόφῃ
 νοητῶν ὑπείσθηθες, θεωρῶν ἀλη-
 θῶς· αὐθις δὲ κατώπτευσας ὃν περ ἐ-
 πόθεις τρανῶς· δοξασθεὶς δὲ τὸ πρό-
 σωπον τῇ αἰγλῇ ἐκείνου, Πάτερ καθω-
 δήγησαι εἰς σωτηρίους μονάς· ὅθεν
 συνελθόντες θεόφρον, χαίροντες κραυ-
 γάζομεν· Δόξα, τῷ σὲ ἐνισχύσαντι Θεῷ
 ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Σ ἡμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς τοῦ θε-
 οφόρου ἢ ἐτήσιος πανήγυρις, δεῦ-
 τε οὖν φιλέορτοι, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν
 τὴν μνήμην αὐτοῦ, λέγοντες· χαίροις ὁ
 τὰ σκιετήματα τῆς σαρκὸς καταβαλὼν
 διὰ τῆς ἀσκήσεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τοῦ
 πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος· χαί-
 ροις ὁ θριαμβεύσας τῶν πονηρῶν δαι-
 μόνων τοὺς δόλους, τῇ ἰσχυρί τῃ δοθεί-
 σῃ σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ· χαίροις
 ὁ τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου τοῖς ἔργοις
 ἐφάμιλλος, καὶ συγκληρονόμος τῆς βα-
 σιλείας Χριστοῦ, ὃν καθικέτευς, ἀσκη-

τῶν ἐγκαλλώπισμα Ἀντώνιε, λυτρω-
θῆναι ἡμᾶς ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχ-
θρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθι-
νή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν
τῆς ζωῆς, σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε Δέ-
σποινα μετὰ τοῦ σοῦ ὁσίου καὶ πάν-
των τῶν ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἑφραθά

Ωφθης ἐκ μητρικῶν, σπαργάνων
θεοφόρε, ἡγιασμένον σκεῦος, Ἀν-
τώνιε καὶ οἶκος, τοῦ παναγίου Πνεύ-
ματος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου...

Δόλους τῶν πονηρῶν, δαιμόνων θρι-
αμβεύσας, τῇ τοῦ Σταυροῦ δυνά-
μει, ἐτράνωσας τὴν δόξαν, Χριστοῦ Πά-
τερ Ἀντώνιε.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος
τὸν Κύριον...

Ηρθης ὡς Ἡλιοῦ, ἐν ἄρματι πυ-
ρίνῳ, καὶ συνεκράθης μάκαρ, ἀ-
μέσως τῇ Τριάδι, Ἀντώνιε παγκόσμιε.

Δέξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον

Ανω σε οἱ χοροί, Θεοτόκε Παρθέ-
νε, ὕμνοῦσι σὺν τοῖς κάτω, δοξά-
ζοντες ἀπαύστως, τὸν Τόκον σου τὸν
ἄχραντον.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου.

Τὸν ζηλωτὴν Ἠλίαν...

Εἰτα τὸ παρὸν τοῦ νέου.

Τὸν ὁμώνυμον τοῦ Ἀντωνίου...

(Ζήτει ἀμφοτέρω ἐν τῷ Μεγ. ἐσπερινῷ)

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς
τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. ἡ καὶ

ψάλλομεν στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ μεγά-
λου Ἀντωνίου δ' καὶ τοῦ νέου δ'.

Τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὕψιστου κληθεῖς.

Οφωτισθεῖς ταῖς τοῦ Πνεύματος
ἀκτίσιν, ὅτε σε ὁ ἔνθεος ἔρως ἀν-
έφλεξε, καὶ τὴν ψυχὴν ἀνεπτέρωσεν,
αὐτὸ ποθῆσαι, τὸ τῆς ἀγάπης ὄντως
ἀκρότατον· τότε κατεφρόνησας σαρκὸς
καὶ αἵματος· καὶ ἔξω κόσμου γεγένη-
σαι, πολλῇ ἀσκήσει, καὶ ἡσυχίᾳ τοῦ-
τι ἐνούμενος· ὅθεν ἐπλήσθης ὡς ἐζή-
τησας, τῶν ἐκείθεν καλῶν καὶ ἀνέλαμ-
ψας, ὡς ἀστὴρ καταυγάζων, τὰς ψυχὰς
ἡμῶν Ἀντώνιε.

Ο τῶν δαιμόνων τὰ τόξα καὶ τὰ
βέλη, συντρίψας τῇ χάριτι τοῦ
θείου Πνεύματος, καὶ τὴν κακίαν καὶ
ἐνεδρα, αὐτῶν τοῖς πᾶσι, δηλοποιή-
σθς θεοῖς διδάγμασι, ταῖς θείαις λαμ-
πρότησι καταστραπτόμενος, τῶν μο-
ναστῶν διαυγέστατος, φωστὴρ ἐγένου,
καὶ τῆς ἐρήμου πρώτος διάκοσμος, καὶ
τῶν νοσοῦντων ἐμπειρότατος, καὶ σε-
πτὸς ἱατρὸς καὶ ἀρχέτυπος, χαρακτὴρ
ἐναρέτου, ἀγωγῆς Πάτερ Ἀντώνιε.

Ο χαρισμάτων ἐνθέων πεπλησμέ-
νος, σὲ ὡς ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον
Πάτερ εὐρών, Χριστὸς τῶν θείων ἐμ-
φάσεων, λαμπρὰς οἰκείου, μαρμαρυγὰς
φωτὸς σοι ἐξήστραψεν· ἐντεῦθεν ἰάσε-
ων ἄφθονος ὠφθης πηγὴ, διατροφή
τε λιμώττουσι καὶ τῶν διψώντων, δι'
ἐπομβρίας ἄρδων τὴν ἔφεσιν· τὰς ψυ-
χικὰς δὲ διαθέσεις ὁρῶν, σοῦ τῷ λόγῳ
σοφῶς ἐβελτίους Θεῷ· ὃν ἰκέτευε σω-
σαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο καθαρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρ-
δίαν, Ἄγγελος ἐπίγειος βροτὸς
οὐράνιος, τῆς παρθενίας διδάσκαλος,
τῆς ἐγκρατείας, ἡκριβωμένη στάθμη
Ἀντώνιε· συνὼν τῷ Δεσπότη σου καὶ

τὴν ἀσέλητον, δοξολογίαν μακάριε, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ τοῖς ὁσίοις πᾶσι καὶ μάρτυσι, τούτῳ προσάγων τοὺς τελουντάς σου, τὴν ἱερὰν μνήμην πάντοτε, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, καὶ πταισμάτων ἑλευθέρωσον.

Τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ νέου

Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι, στεφανώσομεν τὸν θεοφόρον; τοῦ Χριστοῦ τὸν φίλον τὸν γνήσιον, καὶ πιστὸν Κυρίου θεράποντά, τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, τὸ μέγα τῶν θλιβομένων παραμύθιον, τὸ πάντων τῶν Μακεδόνων καταφύγιον, τῆς μετανοίας τὸν ὄρμον, τῆς Σιών τῆς ἁνῶ, τὸν οἰκήτορα τὸν τερπνόν, δι' οὗ κομιζόμεθα, πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ὕμνωδιῶν κάλλεσιν, ἐπαινήσομεν τὸν θεοφόρον; τὸ σεπτὸν Βεῤῥόας ἐκβλάστημα, καὶ τερπνὸν ἀπάντων ἐντρύφημα, τὴν τῶν ἀσκητῶν θείαν κρηπίδα, τὴν στήλην τῆς σωφροσύνης τὴν υπέρλαμπρον, τὴν κρήνην τῶν ἱαμάτων τὴν ἀένναον, τὸν παιδευτὴν τῶν ἀφρόνων, τὸν θερμὸν προστάτην ἡμῶν, τῶν αἰτουμένων ἐκτενῶς, δωρηθῆναι ἡμῖν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις μελωδιῶν ἄνθεσιν, ἀναδύσομεν τὸν θεοφόρον; τὸν τοῦ Ἀντωνίου ἐμότροπον, τοῦ μεγάλου θεῖον Ἀντώνιον, τὸν ὀφθέντα χρόνοις ἐν ἐσχάτοις, τὸν στύλον τῆς καρτερίας τὸν ἀκλόνητον, τὸν πύργον τῆς ἡσυχίας τὸν ἀσάλευτον, τὸν ποταμὸν τῶν θαυμάτων, τὸν θυτὸν τῆς χάριτος, δι' οὗ ἡμεῖς πρὸς ζωὴν, φαιδρῶς ὁδηγούμεθα, τὴν θείαν ὄντως καὶ ἀληκτον.

Πάντας τοὺς τὴν σεπτὴν μνήμην σου, πόθῳ συνδραμόντας ἐκτελέσας, τοὺς παριστάμενους ἐκ πίστεως,

τῇ σοφῇ τῶν θείων λειψάνων σου, καὶ σὺν εὐλαθείᾳ προσκυνούντας, ἐκ νόσων καὶ συμπτωμάτων ἑλευθέρωσον, κινδύνων καὶ ἐκ παντοίας περιστάσεως, τυραννικῆς δυναστείας, ἐξ ἀνδρῶν ἀδίκων, προτιμούντων τὰ πονηρά, καὶ γάρ σε θερμότατον, ἄρωγδὸν ἐπιγραφόμεθα.

Δόξα ἡχος πλ'. β'.

Τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσαντες ἀλώθητον, νοῦν ἡγεμόνα κατὰ παθῶν ὀλεθρίων ἀσκητικῶς ἐνοησάμενοι, εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν, ὡς δυνατόν ἀνελήλυθατε· ἀνδρικῶς γὰρ τὴν φύσιν ἐκβιασάμενοι, ἐσπεύσατε τὸ χεῖρον καθυποτάξαι τῷ κρείττονι, καὶ τὴν σάρκα δουλώσαι τῷ πνεύματι· ὅθεν μοναζόντων ἀνεδείχθητε ἀκρότης, πολίσται τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων ἀλείπτει, κανόνες ἀρετῆς ἀκριβέστατοι, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τῶν ἐσόπτρων λυθέντων πανόλβιοι, καθαρῶς ἐποπτεύετε τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐντυγχάνοντες ἀμέσως ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων ὑμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἀνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ προχείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα, ἅτινα ζῆτει εἰς τὸ Μηναιόν, εἴ' Ἰανουαρίου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΤΗΝ

Τὸ α'. ἰδιόμελον τῆς Μονῆς

Ἦχος β'.

Τὸν ἱερὸν ἢ ἱερὰ Παρθένος προσε-
κόμισεν· ἐν ἱερῷ τῷ ἱερεῖ, ἀπλώ-
σας δὲ ἀγκάλας ὁ Συμεὼν, ἐδέξατο
τοῦτον ἀγαλλόμενος, καὶ ἐδόθησε, νῦν
ἀπολύεις τὸν δούλον σου Δέσποτα,
κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου ζητεῖ εἰς τὸ Μη-
ναῖον.

Εἶτα τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ νέου

Ἦχος β'.

Επέστη ἡ εὐσημος μνήμη σου Ἀν-
τώνιε πατὴρ ἡμῶν, ὡς περ φωσφό-
ρος ἀστὴρ πάντων τὰς καρδίας κατα-
γλαΐζουσα, καὶ χαρμονικῶς πρὸς αἴ-
νον, καὶ δόξαν Θεοῦ ἐγείρουσα, ᾧ περ
νῦν παρεστώς, ἐκδυσώπει ἀπαύστως
ὕπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς

Εκ νεότητός σου φέρων τελειότη-
τος φρόνημα, ὑπέδου σεαυτὸν θεο-
φόρε τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν βί-
ον ζηλώσας τοῦ θεοῦ Ἀντωνίου, τοῖς
ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἐκείνου ἀφω-
μοίωσαι, καὶ τὴν σάρκα σκιρτῶσαν
δουλώσας τῷ πνεύματι, τὸν τῆς ἀσκή-
σεως ἐξετέλεσας δρόμον· ἀλλ' ὦ μακα-
ριώτατε πάτερ καὶ θαυματουργέ· Ἀν-
τώνιε, τοῖς τὴν μνήμην σου ἐκ πόθου
τελοῦσιν, αἰτησάμενοι ἱλασμόν καὶ μέγα ἔ-
λεος.

Ἦχος γ'.

Ισὺς ἔλαμψας ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ὁ-
μωνύμου σου Ἀντώνιε, ὡς τὴν ἰσάγ-
γελον αὐτοῦ πολιτεῖαν ζηλώσας ἴσῃν
καὶ τὴν χάριν ἀπειληφας παρὰ Θεοῦ,
τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, καὶ ἐκδιώκειν
τὰ πνεύματα, ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ
τῷ Θεῷ πάτερ Ἀντώνιε, εἰρηνεῦσαι

τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡ-
μῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Οἱ σοὶ Πατέρες, τῆς φωνῆς τοῦ Εὐ-
αγγελίου τοῦ Κυρίου ἀκούσαντες
τὸν κόσμον κατελίπετε, τὸν πλοῦτον
καὶ τὴν δόξαν εἰς οὐδένα λογισάμενοι·
ὅθεν πᾶσιν ἐδοῦν· ἀγαπήσατε τὸν
Θεόν, καὶ εὐρήσετε χάριν αἰώνιον· μη-
δὲν προτιμήσητε τῆς ἀγάπης αὐτοῦ·
ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, εὐρή-
σετε ἀνάπαυσιν μετὰ πάντων τῶν ἁγί-
ων· ὧν ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ, φύλαξον
καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἦχος ὁ αὐτὸς

Ο παλαιὸς ἡμερῶν νηπιάσας σαρ-
κί, ὑπὸ Μητρός Παρθένου τῷ ἱε-
ρῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πλη-
ρῶν τὸ ἐπάγγελμα· ὃν Συμεὼν δεξάμε-
νος ἔλεγε. Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ,
κατὰ τὸ ῥῆμά σου τὸν δούλόν σου· εἰ-
δὼν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ μου τὸ σωτήριόν
σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τῶν ἀσκητῶν ἀρχηγός, γε-
γεννημένος, καὶ ἀήττητος πρόμα-
χος· παθὼν γὰρ ἐκτέμνων ῥίζας, καὶ
τῶν δαιμόνων ὁρμάς, ὑποστάς ἀνδρεί-
ως ἐθριάμβευσας, αὐτῶν τὴν ἀσθένει-
αν, καὶ ψυχρόλεθρον πλάνησιν· τὴν τοῦ
Σταυροῦ δέ, τοῦ Σωτῆρος ἐνέργειαν,
καὶ ἀνίκητον ἐφανέρωσας δύναμιν· ἦν
καὶ περιζωσάμενος, ἐνίκησας ἅπαν-
τας, τοὺς ἀθετοῦντας τὴν θείαν, διὰ
σαρκὸς ἐπιφάνειαν· Χριστοῦ, ὃν δυσώ-
πει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέ-
γα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου...

Στύλος φωτοειδῆς ἀρεταῖς, ἐστηρι-
γμένος καὶ νεφέλῃ σκιάζουσα, ἐ-
γένου τοῖς ἐν ἐρήμῳ, πρὸς οὐρανὸν ἀ-

πὸ γῆς, τὸν Θεὸν ὁρῶντων προηγούμενος, Σταυροῦ θακτηρίᾳ, τὴν τῶν παθῶν ἐξέτας θάλασσαν· τὸν νοητὸν δέ, Ἀμαλῆκ τροπωσάμενος, ἀνεμπόδιστον, τὴν οὐράνιον ἄνοδον, εὖρες θεομακάριστε, καὶ κλήρον ἀκήρατον, σὺν Ἀσωμάτοις τῇ θρόνῳ, περιχαρῶς παριστάμενος· Χριστοῦ, ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος...

Χαίροις ἀγγελικαῖς ὁμιλῶν, χοροστασίαις ἐν ὑψίστοις Ἀντώνιε· τὸν βίον γὰρ τούτων Πάτερ, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, ἀρετὴν ἀσκήσας πεπολίτευσαι, φανείς καθαρῶτατον, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, ἀκτινοβόλους ἀστραπὰς εἰσδεχόμενον, τὰς τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου πανόλβιε· ὅθεν καταυγαζόμενος, ἐώρας τὰ μέλλοντα, πάντα προλέγων ἐκ θείας, φωτοφανείας μυούμενος, Χριστοῦ· ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Ἀντώνιε· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθεῖαν, πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, τοῦ Παύλου συμμέτοχε τοῦ Θεοῦ· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὼν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων. Νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου
Ἦχος δ'.

Τὸν ζηλωτὴν Ἠλίαν τοῖς τρόποις μιμούμενος, τῷ Βαπτιστῇ εὐθείαις ταῖς τρίβόις ἐπόμενος, Πάτερ Ἀντώνιε, τῆς ἐρήμου γέγονας οἰκιστής, καὶ τὴν οἰκουμένην ἐστήριξας εὐχαῖς σου· διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα τοῦ νέου

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Τὸν ὁμώνυμον τοῦ Ἀντωνίου, καὶ ὁμότροπον ἀναδειχθέντα, τὸν ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις ὡς ἄδυτον, ἀναφανέντα ἀστέρα τοῖς θαύμασιν, εὐσεβοφρόνως ὑμνήσωμεν λέγοντες, Πάτερ ὦσι, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρησασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Θεοτόκε Παρθένε...

Εἰς τὸν Ὁρὸν

Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν κάθισμα τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, ζῆτει εἰς τὸ Μηναιὸν. Εἶτα Δόξα τοῦ νέου.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αστράπτεις ἐν τῇ γῇ τῶν θαυμάτων ἀκτίσιν, Ἀντώνιε σοφὲ καὶ κινεῖς πᾶσαν γλῶσσαν, εἰς δόξαν τε καὶ αἴνεσιν τοῦ ἐν γῇ σε δοξάσαντος· ὃν ἱκέτευε πάσης ἀνάγκης ῥυθῆναι, τοὺς τὴν μνήμην σου πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντας, δοῶν ἀγλάισμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτὸν τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων, οὐ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν κάθισμα τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, ζῆτει εἰς τὸ Μηναιον.

Δόξα τοῦ νέου

Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τὰς φροντίδας τοῦ βίου ἀπαρνησάμενος, καὶ ἀγγέλων τὸν βίον ἀναλαβόμενος, ἐγκρατεῖα τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας, καὶ θαυμάτων ἐκ Θεοῦ χάριν ἐδέξω δαφιλῶς, Ἀντώνιε θεοφόρε, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, τῶν εὐσεβῶς ἀνευφημοῦντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε ἡμᾶς ἐλέησον, τοὺς προσφεύγοντας πίστει πρὸς σὲ τὴν εὐσπλαγχνον, καὶ αἰτουμένους τὴν θερμὴν σου νῦν ἀντίληψιν· δύνασαι γὰρ ὡς ἀγαθὴ, τοὺς πάντας σώζειν ὡς οὐσα, μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβείαις, αἰεὶ χρωμένη θεοχαρίτωτε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, κάθισμα τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου, ζῆτει εἰς τὸ Μηναιον.

Δόξα τοῦ νέου, Ἦχος δ'

Ταχὺ προκατάλαβε Πάτερ Ἀντώνιε, καὶ σῶσον τοὺς δούλους σου τῶν ἐνεστώτων δεινῶν, καὶ θλίψεων λύτρωσαι· ἔχεις γὰρ πρὸς τὸν κτίστην, καὶ Θεὸν παρρησίαν. Πάρεσο οὖν ἐν τάχει, τοῖς πιστῶς σε καλοῦσι, τὴν σὴν νῦν προστασίαν, καὶ σκέπην δωρούμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ σῷ Ἰῷ καὶ Θεῷ, κυρία πανάμωμε, λῦσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων. Σκέδασον τὰς ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση Παρθένε, τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων κατὰ τῶν δούλων σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ προκείμενον, Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ἡ θάνατος τῶν δολῶν αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς πάντα μοι παρεδόθη...

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῶν σῶν δολῶν.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Οσοῖοι πατέρες εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων ὑμῶν· δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὐρατε μισθὸν τῶν καμάτων ὑμῶν· τῶν δαιμόνων. ὠλέσατε τὰς φάλαγγας, τῶν ἀγγέλων ἐφθάσατε τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζηλώσατε, παρρησίαν οὖν ἔχοντες πρὸς τὸν Κύριον, εἰρήνην αἰτήσασθαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου, εἰς ς'. τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου εἰς δ'. καὶ τοῦ νέου εἰς δ'.

Τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην

Αθνασίας καὶ ζωῆς λαβόμενος, Ἀτῆς αἰωνίου σαφῶς, καὶ τριλαμποῦς αἴγλης, Πάτερ ἐμφορούμενος, τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, τὴν ζοφώδη ψυχὴν μου, καταυγασθῆναι δυσώπησον, ὅπως ἐπαξίως ὑμνήσω σε.

Νέος ὑπάρχων ἡλικία σώματος, καινὴν ὁδὸν ἀρετῆς, ἀναλαβὼν ταύτην, ἀκινδύνως ὠδευσας, νόμῳ καινῷ πειθόμενος, τοῦ Σωτῆρος τρισμάκαρ, καὶ ζωηφόροις προσταγάμασι, τοῦ Εὐαγγελίου ἐπόμενος.

Τῇ τρισηλίῳ λαμπηδόνι πάνσοφε, καταλαμπόμενος, τὸ δυσμενὲς μάκαρ, τῶν δαιμόνων φρύαγμα, καὶ τῶν θηρῶν τὰ χάσματα, αἰκισμῶν τε τοὺς πόνους, ἀράχνης δίκην διέλυσας, θείῳ πυρακτούμενος ἔρωτι.

Θεοτοκίον

Ως Θεοῦ Μήτηρ παρρησίαν ἔχουσα, πρὸς τὸν τεχθέντα ἐκ σοῦ, μονογενῆ Λόγον, τὸν Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συμφυῇ τῷ Πνεύματι, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, κινδύνων σῶσαι πανάμωμε, τοὺς σὲ Θεοτόκον δοξάζοντας.

Τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ νέου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

Χρυσανθόπλεκτον αἶνον ᾄδω σοι πάτερ.

Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Χριστοῦ τῇ λαμπρότητι καταυγάζομενος δοῖς, τοὺς πίστει τὴν μνήμην σου πανηγυρίζοντας, καταλάμπρυνον, καὶ σκότους ἁμαρτίας, πρεσβείαις σου λύτρωσαι πάτερ Ἀντώνιε.

Ρωννύμενος χάριτι παντοδυνάμω τοῦ κτίσαντος, ἀνδρείαν ἀνέλαβες γνώμην αἰδίδιμε, καὶ τὸν δράκοντα, τὸν σκολιδὸν τὸν μέγαν, ποσὶ κατεπάτησας καὶ κατηδάφισας.

Δόξα.

Υφοῦσαν ταπεινώσιν πάτερ Ἀντώνιε ἔσχηκας, διό σου θεόμειθα, οἵκτειρον δοῖς, τὴν ταπεινώσιν ἡμῶν καὶ τὰς δδύνας πάσας ἐπικούφισον τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Σὺ μόνη Θεόνυμφε τὸν ἐν ὑψίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις ἐβάστασας σάρκα γενόμενον· σὺ γὰρ πέφηνας ἐκ πάντων τῶν αἰώνων, δοχεῖον ἐπάξιον τοῦ παντοκράτορος.

Καταδασία: Χέρσον ἀδυσσοτόκον.

Ἀντωνίου, τοῦ μεγάλου

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νευρωμένῳ λογισμῷ, καὶ σταθερᾷ διανοίᾳ, τῶν παθῶν καταμαράνας τὴν φλόγα, ἀπαθείας τὴν φαιδράν, καταστολὴν Ἀντώνιε, περιεβάλω Πάτερ, καὶ σωτηρίου ἱμάτιον.

Ισχυροτάταις προσβολαῖς, δαιμόνων θρασυνομένων, καὶ θηρίων τὰς μορφὰς μιμουμένων, κατεφρόνησας αὐτῶν, τῆς ἀσθενοῦς δυνάμεως· τὸν κραταῖον γὰρ εἶχες, ἐν τοῖς πολέμοις συλλήπτορα.

Ο θεοφόρος τὰς ἀρχάς, τοῦ σκότους καὶ ἐξουσίας, θριαμβεύσας ἐγκρατεία συντόνῳ, τροπαιοῦχος νικητής, Ἀντώνιος ἐγένετο, τῶν ἀσκητῶν ἡ δόξα, καὶ μοναζόντων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, τῆς ἐκ σοῦ φανερωθείσης τῷ κόσμῳ, ἐξανάστησον ἀγνή, καὶ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον, ἡ τοῦ θανάτου πύλας, λύσασα μόνῃ τῷ τόκῳ σου.

Ἀντωνίου τοῦ νέου

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Απόμεινον πάτερ ἐμφανῶς τῷ σκότει τῶν κακώσεων, κεκακωμένους λύτρωσαι, καὶ φωτισμὸν ἀνέσεως, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε δώρησαι.

Νοδὸς καθαρότητι καὶ τρόπου, ἐφ' ἁμίλλος γέγονας σοφέ, τῷ θείῳ Ἀντωνίῳ σαφῶς, οἷα αὐτῷ ὁμῶνυμος, ὅθεν καὶ χάριν εἴληφας, τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν.

Δόξα.

Θλιβόμενοι πάθει ποικίλαις, ἐν πίστει προστρέχομεν τῇ σῇ, σκέπη πάτερ Ἀντώνιε, ἀγλαῖς μεσιταῖαις σου, πάντας ἡμᾶς ἐπίσκεψαι, ἐκδυσωπῶν τὸν φιλόανθρωπον.

Καὶ νῦν.

Ο κτίστης σε κλίμακα Παρθένε, καθάπερ προθέμενος βροτοῖς, ἐκ τῶν γηϊνῶν θλίψεων, καὶ ἐκ φθορᾶς πρὸς ἀφθαρτον, ζωὴν τῇ μεσιτείᾳ σου, ἀναβιδάζεις τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία: Τὸ στερέωμα τῶν ἐπὶ
σοὶ πεποιθότων.

Κοντάκιον τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ νέου.

Εορτάζει σήμερον, ἡ σὴ πατρίς
θεοφόρε, ἑορτὴν ὑπέρλαμπρον τῆς
θεοφόρου σου μνήμης, ἅπασαν προσ-
καλουμένη πόλιν καὶ χώραν, χαίρει
γὰρ ὡς κεκτημένη θησαυρὸν μέγαν,
τὴν πανέντιμόν σου κάραν, θεόφρον
πάτερ, Ἀντώνιε δοῖε.

Ὁ οἶκος

Ενθὺς γνῶσιν θεϊκὴν τὸν ζόφον τῆς
ἀγνοίας ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας ἀπέ-
λασον εὐχαῖς σου, ὅπως ὑμνήσω σου
πιστῶς τὴν ἁγίαν μνήμην, ἐν ἣ ἀγγέ-
λων χοροὶ μετὰ δόσιων σήμερον εὐφραί-
νονται ἐνθέως, καὶ ἄνθρωποι ὕμνοις
ἐγκωμίων τὴν σὴν κάραν, ὥσπερ ἄνθη
συμπλέξαντες, στέφουσιν ἀξίως, αἰτού-
μενοι διὰ σοῦ λαβεῖν τῶν πταισμάτων
ἀποχὴν, καὶ τῶν κακῶν τοῦ βίου λύ-
σιν, καὶ ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων
ῥυσθῆναι ταῖς σαῖς πρεσβείαις, θεό-
φρον Πάτερ, Ἀντώνιε δοῖε.

Κάθισμα τοῦ Μεγάλου, εἶτα τοῦ νέου.

Δόξα ἄχος γ'. Τὴν ὡραιότητα

Τὸν ὡραιότατον Χριστὸν ἐπόθησας,
καὶ τὰ τοῦ σώματος πάθη ἐμείωσας,
ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς Ἀντώνιε διω-
τεύσας· ὅθεν τὴν ἁγίαν σοῦ ἑορτάζομεν
κοίμησιν, καὶ περιπτυσσόμεθα τῇ σο-
ρῷ τῶν λειψάνων σου, ἐξ ἧς ἡμῖν πη-
γάζει ἰάματα, πάτερ τοῖς πόθῳ τιμῶσί
σε.

Καὶ νῦν.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου,
καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνεί-
ας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγαίς, ἐβόα
σοι Θεοτόκε· ποῖόν σοι ἐγκώμιον
προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω
σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσ-

ετάγην δοῶ σοι, χαῖρε ἡ κεχαριτω-
μένη.

Τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου

Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Τῶν ἀρετῶν, κλίμακι θεῖα χρησά-
μενος, πρὸς τὸ ὕψος, Πάτερ ἀνα-
βέβηκας καὶ τὸν Θεὸν εἶδες ἐπ' αὐ-
τήν, ἐπεστηριγμένον, καὶ δωρεὰς δια-
νέμοντα, χειρὶ πλουσιωτάτῃ τοῖς πι-
στῶς μελωδοῦσι· Τῇ δυνάμει σου δό-
ξα φιλάνθρωπε.

Ολος Θεῷ, καθιερώθης Ἀντώνιε,
μόνος μόνῳ, πάνσοφε ἐνούμενος
δι' ἀρετῆς καὶ καθομιλῶν, καλθεοφα-
νείας ὡς καθαρὸς ἀξιούμενος τῆς
γῆς καὶ τῶν γηγένων, ἀποστάς γὰρ ἀ-
ξίως, τὴν οὐράνιον εὔρες ἀπόλαυσιν.

Νοῦν καὶ ψυχὴν, κεκαθαρμένους
τὴν Ἀντώνιε, τὴν ἀπάτην, Πάτερ
τὴν ψυχόλεθρον καὶ μηχανὰς δόλους
τε πικρούς, καὶ τὰς φαντασίας, τῶν
δυσμενῶν ἐφανέρωσας· παθὼν γὰρ ἐδι-
δάχθης, καὶ μαθὼν ἐκδιδάσκεις, μονα-
ζόντων τὰ πλήθη πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Θεὸν ἐκ σοῦ, τὸν σαρκωθέντα δυσ-
ώπησον, τὸν ἀτρέπτως, ὃ ἦν δια-
μείναντα καὶ φυσικῶς ἴσον τῷ Πα-
τρὶ, καὶ σοὶ τῇ Τεκούσῃ γενόμενον
ὁμοούσιον, συγχώρησιν πταισμάτων,
καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, τοῖς ὑμνοῦσί σε
πίσται δωρήσασθαι.

Τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου τοῦ νέου

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ποταμοὺ τὰς ἐξογκώσεις, οὐδαμῶς
ἐδειλίσας, καὶ πληγὰς δαιμόνων,
ἃς σοι ληστρικῶς ἐπανέτειναν, μέχρι
θανάτου πολλάκις καθυπέμεινας, δυνα-
μούμενος, σθένει σοφέ τῷ τοῦ Πνεύμα-
τος.

Λόχμας ὄρους ἐρευνῶντες, κυνηγέ-
ται ἀνεύρισκον; ἀντὶ θήρας πάτερ,

λείψανον τὸ σὸν κατακείμενον, ἐν τῷ σπηλαίῳ κοσμίως χειρὸς νεύματι, τῆς ἀγίας σου, πάντας συγκινούσης πρὸς ἐκπληξιν.

Δόξα

Εἴρις ὄντως θαυμασία, ἀνὰ μέσον ἐγείρεται, τῶν ἐν ἄστει πάντων, καὶ τῶν ἀγροτῶν τίς καθέξει σε· ἀλλὰ τῇ κρίσει σου αὐθις ὑπεχώρησαν, προτιμήσαντος, πόλιν κωμῶν τὴν μητρόπολιν.

Καὶ νῦν

Καταπλήττονται ἀγγέλων, στρατηγίαί πανύμνητε, ἀνυμνολογοῦσαι, μέγεθος τῆς θείας λοχείας σου, μεθ' ὧν δυσώπει παρθένε πάντας σώζεσθαι, τοὺς ἐν πίστει σε, εἰλικρινεῖ μακαρίζοντας.

Καταβασία: Ἐκάλυψεν οὐρανοῦς...

Τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου

ᾠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπάσω.

Ε'νοικοῦντά σοι ἔχων, τὸν τὰ πάντα βλέποντα Θεὸν μακάριον, ἐκδιδάσκοντά σε, καὶ φωτίζοντα καὶ συνετίζοντα, τῶν ψυχῶν τρισμάκαρ, τῶν καθαρῶν καὶ μακαρίων, τὰς ἀνόδους δρᾶν κατηξίωσαι.

Ι'αμάτων σοι χάριν, κατὰ νοσημάτων ποικίλων δεδωρηται, καὶ κατὰ πνευμάτων, ἀκαθάρτων Χριστὸς ἐξουσίαν σοφέ· τὴν γὰρ φύσιν Πάτερ, νενικηκὼς τῶν ὑπὲρ φύσιν, χάρισμάτων μετέσχες τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Οὐ σὲ τεῖχος πλουτοῦντες, καὶ τῇ προστασίᾳ σου περιφρουρούμενοι, τῇ σῇ θείᾳ δόξῃ, ἐγκουχόμενοι σὲ μακαρίζομεν· σὺ γὰρ Παναγία, τὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν πηγάζεις, εὐφροσύνην τε καὶ ἀγαλλίασιν.

Ἀντωνίου τοῦ νέου

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Τετέλεκας σκῆνωμα, σαυτὸν Θεοῦ πινάγιον, πράξεις ἐνθέοις θεοφόρε, ὅθεν καὶ χάριν ἀπαλειφὼς παρ' αὐτοῦ, πνεύματα διώκεις πονηρὰ, ἱατροῦν νοσήματα, χαλεπώτατα σοι.

Ο μόνυμον ἔσχηκας, ἐν οὐρανοῖς μακάριε, Ἀντώνιον τὸν μέγαν συσκηνοῦντα, μεθ' οὗ δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν ἔκτενῶς, ἵνα λυτρωθῶμεν πειρασμῶν, ἀδίκου ἀλάστορος, καὶ δεινοῦ πολεμήτορος.

Δόξα

Νοός μου θεράπευσον, τὰς ἐκτροπὰς πανόλβιε, ἴασαι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, τῆς ῥαθυμίας σκότος ἀπέλασον, ὅπως ἐν ἀνέσει ἀνυμνῶ, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, θεοφόρε Ἀντώνιε.

Καὶ νῦν.

Α'νάρχως ἐκλάμψαντι, ἐκ τοῦ πατρὸς Θεόνυμφε, ἀρχὴν ἐπηγάγου κατὰ σάρκα καὶ ἀνεφάνης ἀρχῇ, τῆς ὄντως ἀρχῆς, τῆς τεκτηναμένης ἀληθῶς πᾶν τὸ δημιουργημα, ὁρατὸν καὶ ἀόρατον.

Καταβασία: Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς.

Τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου

ᾠδὴ ε'. Ἀβυσσὸς ἀμαρτιῶν.

Νόμιμον ἀθλητικῶς, πολιτεῖαν ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων, ἀγαλαδῶν θεόφρον, μέχρι τέλους διέσωσας, καὶ ὡς θεὸς ἀριστεύς, στέφανον εἰληφας, τὸν τῆς νίκης, παρὰ τοῦ πάντων Βασιλεύοντος.

Ε'χοντες πρὸς τὸν Θεόν, πρεσβυτήν σε δυνατώτατον μάκαρ, καὶ κοιναιὸν φροντῖδων, καὶ προστάτην καὶ πρόμαχον, καὶ μεσίτην εὐμενῇ, πάντων σωζόμεθα τῶν κινδύνων, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

ΘΕΟΤΟΚΙΟΝ.

Υψωσας παναληθῶς, τὴν πεσοῦσαν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, τὸν ἐν μορφῇ τῇ θεῇ, καὶ Πατὴρ ἐν ἰσότητι, καθορώμενον Ὑῖόν, τὸν ἀναλλοίωτον Θεοτόκε, ἄνευ σποράς κυοφορήσασα.

Τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ νέου

τὴν θεῖαν ταύτην

Ιδοὺ ἡ πόλις σου σήμερον, τὴν μνήμην σου σοφὴ ἐρτάζουσα ἀγαλλομένη τε, δεῦτε οἱ πάντες συνδράμετε, πρὸς τὸν θερμὸν προστάτην καὶ πολιούχον ἡμῶν.

Ναῖ τῷ σπ̄ οἱ προστρέχοντες, ἀρρότῳ χειρουργίᾳ καθαίρονται καὶ ἀπελαύνεται, φύλαξ δαιμόνων τῇ θεῇ σου, ἐπιστάσις Μάκαρ ἀξιοθαύμαστε.

Δέξαι.

Ομβροῖς ποτὲ τῶν δακρύων σου, ἐβύθισας ἐχθρὸν τὸν αἰώματον, τῇ ἀναβλύσει νῦν, τῶν σῶν θαυμάτων ἀπόπλυνον, τὰς ψυχικὰς κηλίδας μου παμμακάριστε.

Καὶ νῦν.

Νυμφὼν σαρκώσεως γέγονας, βουλῆς τῆς ἀπορρήτου θεόθυμφε, καὶ παστὰς ἔμψυχος, τοῦ θεοῦ Λόγου πανῶν μνητεῖ· ὅθεν ἀπαύστως πάντες σε μακαρίζομεν.

Καταβασία: Ἐβόησέ σοι.

Κοντάκιον

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τοὺς βιοτικούς θορύβους ἀπωσάμενος, ἡσυχαστικῶς τὸν βίον ἐξετέλεσας, τὸν Βαπτιστὴν μιμούμενος, κατὰ πάντα τρόπον δεισιώτατ'· σὸν αὐτῷ οὖν σε γεραίρομεν, Πατέρων Πάτερ Ἀντώνιε.

Ὁ Οἶκος

Τῆς τοῦ Χριστοῦ φωνῆς ἐπακούσας, ἐπορεύθης ὀπίσω τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν, γυμνὸς τοῦ βίου γενόμενος, καὶ ἀπορρίψας φροντίδας πάσας τῶν χρη-

μάτων, κτημάτων, καὶ οἰκετῶν σου, καὶ ἀδελφῆς τὴν στοργήν, θεοφόρε Ἀντώνιε· καὶ μόνος ἐν ταῖς ἐρήμοις τῷ Θεῷ ὁμιλῶν καθαρῶτατα, γνώσεως χάριν εἰληφας· ἦν μοι πέμψον ὁμνεῖν σε μέλλοντι, Πατέρων Πάτερ Ἀντώνιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου.

ΣΤΙΧΟΙ

Ἔχει τι μεῖζον οὐρανὸς καὶ τῶν [Νόων.

Ἐξαρχον Ἀντώνιον, Ἀσκητῶν [ἔχων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Ἀντωνίου τοῦ νέου, τοῦ ἐν Σκήτει τῆς Βερροίας ἀσκήσαντος.

Στίχοι.

Ἀντώνιον δὲ τὸν νέον ποῦ τακτέον, Εἰ μὴ παρ' αὐτῷ τῷ πάλαι Ἀντω- [νίῳ;

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ὁσιος Ἀχιλλᾶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι.

Ὅπλοις Ἀχιλλεὺς τὰς κάτω πορ- [θεῖ πόλεις,

Πόνοις Ἀχιλλᾶς τὴν ἄνω πλουτεῖ [πόλιν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγλαῖς πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου

ᾠδὴ 5'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Φιάλαι πεφύκασι, τῶν ἀρωμάτων αἱ σιαγόνες σου, ἀρετῶν εὐωδίας, καὶ σωτηρίας ἀρωματίζουσαι, ὥς ἐκ λειμῶνος τοῖς πόθῳ κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Η χάρις τοῦ Πνεύματος, τοῦ Πα- ναγίου σοὶ ἐνοικήσασα, τῶν πνευ-

μάτων διώκτην, τῆς πονηρίας Πάτερ εἰργάσατο, καὶ μοναζόντων ἀλείπτῃν κραυγάζοντα. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ παναγίαν ἀνευφημήσωμεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἡ χάρις, ἡμῖν πηγάζει τῶν ὑπὲρ νοῦν δωρεῶν, ὡς ἐκ χειμάρρου τῆς θείας χρηστότητος· ἣν εὐσεβεῖ λογισμῷ νῦν μακαρίσωμεν.

Ἀντωνίου τοῦ νέου

Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Αντιστάσιον, τάξιν ἀγγέλοις εἰληφας θεομακάριστε, ἐν οὐρανοῖς ἐκ Θεοῦ, ὡς θίον ἱσάγγελον πολιτευσάμενος· δι' ὃ κράζεις νῦν, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δεῦτε ἅπαντα, ἀνθρώπων τὰ συστήματα, συνευφρανθῶμεν πιστῶς, ἀγγέλων ταῖς στρατιαῖς· βροτὸς γὰρ οὐράνιος, ἀγγελος γήινος, ἐορτάζεται, ὁ νέος νῦν Ἀντώνιος, εἰς τιμὴν Θεοῦ τῶν δλων.

Δόξα

Ωμωνύμησας, τὴν κλίσιν κατευδόκησιν, τοῦ Ἀντωνίου σαφῶς· ὅθεν κατ' ἴχνος αὐτοῦ, βαδίζων ἐφάμιλλος τοῖς ἔργοις γέγονας· δι' ὃ κράζεις νῦν, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Συσχεθέντα μὲ, δουλεῖα τοῦ ἀλάστορος, καὶ ἀπωθούμενον, εἰς ἀπολείας κρημνόν, διάσωσον. Δέσποινα ταῖς μητρικαῖς σου εὐχαῖς, ὅπως ψάλλω νῦν· ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία: Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα.

Τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου

ᾠδὴ η'. Ἑπταπλάσιως κάμινον.

Εν προσευχαῖς τὸ ἄγρυπνον, ἐν νηστεαῖς τὸ εὐτονον, τὸ καρτερικὸν

ἐν πειρασμοῖς κτησάμενος, νοὸς καθαρότητι ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄγγελος, πεπολιτισμένος τῷ Θεῷ ἀνεβόας· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ικετηρίαις δοῖε, καὶ δεήσεσι χρώμενος, σὺ διηνεκῶς πρὸς τὸν Θεὸν ἀνέδραμες, πρὸς ὕψος μετάρσιον, τοὺς τῶν δαιμόνων βρόχους φυγών· ἐλευθερωθεὶς δὲ τῆς αὐτῶν τυραννίδος, θεόφρον ἀναμέλπεις· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νέος Μωσῆς γενόμενος, ἐν ἐρήμῳ τὸ τρόπαιον, κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ πολεμίων ἔστησας, λαοῦ προηγούμενος τῶν ἀσκητῶν συστήματος, τοῦ ἐν εὐφροσύνῃ καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ, βοῶντος· Τὸν Δεσπότην, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον,

Θεογεννήτορ πάναγνε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας τὰς οὐλὰς ἐξάλειψον, πηγαῖς ἀποσμήχουσα, ταῖς ἐκ πλευρᾶς τοῦ Τόκου σου, καὶ τοῖς ἐξ αὐτῆς ἀποκαθαίρουσα βεῖθοις· πρὸς σὲ γὰρ ἀνακράζω, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγω, καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι τὴν Κεχαριτωμένην.

Ἀντωνίου τοῦ νέου

Παίδας εὐαγεῖς.

Οῦτως τῶν δαιμόνων οὐκ ἰσχύει, ἢ φάλαγξ ἰδεῖν σου τὴν πανσέβαστον, κάραν παμμακάριστε, ἐξ ἧς ἡμῖν ἐκάστοτε, ἀναπηγάξει θαύματα τοῖς ἀεὶ κράζουσι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας·

Ιλεων γενέσθαι θεοφόρε, τὸν μόνον ἀγαθοδότην καθικέτευε, τοῖς τὴν σὴν πανίερων μνήμην ἐορτάζουσιν, ἀμαρ-

τημάτων ἄφесιν τούτοις αἰτούμενος, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσι, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Πολλοῖς συνεχόμενον κινδύνους, καὶ σάλην τῆς ἁμαρτίας βυθιζόμενον, ὄρμον πρὸς ἀκύμαντον τὸν μετανοοῦντά με, τῇ θεῖᾳ μεσιτείᾳ σου νῦν καθοδηγήσον, ἔχων ἐν οὐρανοῖς συμπολίτην, συλληπτορα τὸν θεῖον, Ἀντώνιον τὸν μέγαν.

Καὶ νῦν.

Απάσαις ἀπρόσιτος ὑπάρχων, ὡς ἀκρίστης ταῖς ἀνωτέραις Κόρη τάξιςιν, ᾤκησε τὴν μήτραν σου ἄφλεκτον τηρήσας σε, καὶ μετὰ τόκον ἄφθορον ᾧ νῦν κραυγάζομεν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία: Ἀστέκτην περὶ ἐνωθέντες.

Τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Επέστη ἡ φωσφόρος σου, ἑορτή, παμμακάριστε πάτερ Ἀντώνιε, πλήρης χαρᾶς, πλήρης εὐφροσύνης πνευματικῆς, πλήρης ἁγίου Πνεύματος, πλήρης εὐδοκίας καὶ φωτισμοῦ· καὶ νῦν σε κεκτημένοι, ἀσκήσεως κανόνα, καὶ νομοθέτην ἀγαλλόμεθα.

Μὴ παύσῃς ἱκετεύων τὸν Λυτρωτήν, πανσεβάσμιε πάτερ δωρήσασθαι, τοῖς εὐλαβῶς, μνήμην σου τελοῦσι τὴν ἱεράν, τὴν τῶν πταισμάτων ἄφесιν, τὴν τῶν χαρισμάτων διανομήν, τὴν θεῖαν προστασίαν, ψυχῶν τὴν σωτηρίαν, καὶ αἰωνίαν ἀπολύτρωσιν.

Ισάγγελος βιώσας ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ἰσάγγελον εὖρες παιδρότητα· τῆς γάρ αὐτῶν, θεοειδεστάτης μαρμαρυγῆς, ἐν μετουσίᾳ γέγονας, οἷς καὶ συναγάλλῃ διηνεκῶς, ὡς ἔνθεος Προ-

φήτης, ὡς μάρτυς στεφηφόρος, ὡς μοναζόντων ἀκροθίνιον.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Παρθένε δίχα σποράς, τὸν τὰ σύμπαντα δημιουργήσαντα, Λόγον Θεοῦ, ἄνευ θελημάτων τῶν τῆς σαρκός, ἄνευ φθορᾶς δὲ τέτοκας, ἄνευθεν ᾧδίνων τῶν μητρικῶν· διό σε Θεοτόκον, καὶ γλώσση καὶ καρδίᾳ, ὁμολογοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἀντωνίου τοῦ νέου

Ἀπας γηγενής.

Τεμένει τῷ σῷ, οἱ πόθῳ προστρέχοντες καὶ ἀσπαζόμενοι, τὴν κάραν σου δοῖε, παντοίας νόσου λυτροῦνται ἅπαντες, καὶ τὸν Σωτῆρα Κύριον μάκαρ δοξάζουσι, τὸν τὴν χάριν, ταύτην τοῖς λειψάνοις σου, θεοφόρε ἀεὶ παρεχόμενον.

Εὐδιδος λιμὴν, γενοῦ μοι αἰοδιμε ταῖς ἱκεσίαις σου, ταῖς πρὸς τὸν φιλάνθρωπον, πολλὰ τῷ σάλῳ βυθιζομένῳ νῦν, τῶν ἀθεμίτων πράξεων ἐν τῷ πελάγει δεινῶς, θεοφόρε, τῷ τῆς ἀπογνώσεως, ἀλλὰ τάχος προφθάσας διάσωσον.

Δόξα

Ρήματα ζωῆς, ἀλήκτου δεξάμενος ἐν τῇ καρδίᾳ σου, σάρκα κατεμάραντας, τῷ κόσμῳ πάτερ καὶ τεθανάτωσαι· καὶ ζωηφόρον νέκρωσιν ἀμφισάμενος, νεκρωθέντα, τοῖς πάθεσιν ἔγειρον, καὶ ζωῆς με τῆς ἄνω ἀξίωσον.

Καὶ νῦν.

Σὲ τὴν ἀληθῆ, μητέρα τοῦ κτίσαντος πάντα βουλήματι, πίστει ἱκετεύομεν, βουλάς καὶ σκέψεις τῶν ἐχθρευόντων ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὴ ματαίωσον καὶ ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν, τοὺς σοὺς δούλους, πάντας ἐλευθέρωσον, καὶ ποιμένα καὶ ποίμνην πανύμνητε.

Καταβασία: Ἐν νόμῳ οἰκᾷ καὶ γράμματι.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου
Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Καὶνὴν ὁδὸν καὶ ἄτριπτον, ἀνθρώ-
ποις ἐκ νεότητος, ἀναλαβὼν θεο-
φόρε, ταύτην θερμῶς ἕως τέλους, ἀνεπι-
στρόφως ὠδευσας, νόμῳ καὶ νῷ πειθό-
μενος, Χριστοῦ καὶ πρῶτος πέφηνας,
καθηγητὴς τῆς ἐρήμου, καὶ μοναζόν-
των ἀκρότης.

Ἔτερον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Φωστὴρ φωστῆρων γέγονας, μονα-
στῶν δὲ ἀλείπτης, καὶ ἀρχηγὸς
Ἀντώνιε, οἰκουμένης τὸ κλέος, διδά-
σκων οἷα γενναῖος, στρατηγέτης ἀρι-
στα, τὰς τῶν δαιμόνων ἐφάδους, μὴ
πτοεῖσθαι ἀρωγόν, κεκτημένους τὸν
Χριστόν, τῆς πλάνης τὸν καθαιρέτην.

Ἀντωνίου τοῦ νέου

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αγώνων ταῖς ἐνστάσεις, τὰ πάθη
ἀπενέκρωσας, καὶ τῆς ἁγίας Τρι-
άδος, τίμιον γέγονας σκευὸς, ἧ καὶ
νῦν παριστάμενος, ὑπὲρ ἡμῶν θεόσο-
φε, μὴ διαλείπης πάντοτε, καθικετεύων
ἐνθέρμως, ἀμαρτημάτων ῥυσθῆναι.

Θεοτοκίον

Νόος μου παναμώμητε, τὰς ἐκτρο-
πὰς κατεύθυνον, καὶ μετανοίας
πρὸς ὄρμον, ὁδήγησον Θεοτόκε, καὶ ἴ-
λεων ἀπέργασαι, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύ-
ριον, τῇ θερμῇ μεσιτείᾳ σου, ἐξαίρουσα
τῶν δεινῶν με, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δίκης.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστώμεν στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν τοῦ
Μεγ. Ἀντωνίου δ' καὶ τοῦ νέου β'.

Τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου

Ἦχ. πλ. δ'. Ὡς τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ος Πάτερ Ἀντώνιε, σὸ τὸν ζυ-
γόν τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ ὧμῶν ἀρά-
μενος, τῷ Σταυρῷ τὴν ἑпарσιν, τοῦ
σατὰν καταβέβληκας, καὶ τὰς ἐρή-
μους πόλεις ἀνέδειξας, διὰ τοῦ τρόπου

τῆς πολιτείας σου. Ὡς παμμακάριστε,
ἀσκητῶν τὸ καύχημα διὸ Χριστόν, ἀ-
παύστως ἰκέτευε ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Ος Πάτερ Ἀντώνιε, διὰ τὴν ὀν-
τως ζωὴν, ἐν τῷ μνήματι κέκλει-
σαι, μηδὲλως πτοούμενος, προσβολὰς
τοῦ ἀλάστορος, τὰς μετὰ κτύπων καὶ
κρότων Ὅσιε· ταῖς δὲ εὐχαῖς σου,
ταύτας ἡδάφισας. Ὡς καρτερόφυξε,
τῆς ἐρήμου πρῶταρχε διὸ καὶ νῦν,
πάντες σε γεραίρομεν καὶ μακαρίζο-
μεν.

Πίστει συνελθόντες πάντες σε, ὡς
ἀσκητὴν τοῦ Χριστοῦ, σὲ τιμῶ-
μεν Ἀντώνιε· γεγηθὼς γὰρ ὠδευσας,
ἐν ἐρήμοις σαφέστατα, καθηγητὴς τε
ταύτης ἐγένου πιστός· ὅθεν σοὶ πάντες
ἡμεῖς κραυγάζομεν· Ὡς παμμακάριστε,
μοναστῶν τὸ καύχημα τῷ Λυτρωτῇ,
ἀπαύστως ἰκέτευε εἰς τὸ σωθῆναι ἡ-
μᾶς.

Πάτερ Πατέρων Ἀντώνιε, τῇ ἀκο-
πῇ στωρῶν, τοῦ Χριστοῦ καὶ
τῷ ἔρωτι, τὴν ψυχὴν κινούμενος, ἐν
ἐρήμοις ἐζήτησας, αὐτὸν θορύβους ἐκ-
κλίνας ἅπαντας· καὶ μόνος τούτῳ μό-
νῳ ὠμίλησας, νοῦ ἐνούμενος καὶ φω-
τὸς πληρούμενος· ὅ καὶ ἡμῶν, τὰς ψυ-
χὰς καταύγασον τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ἀντωνίου τοῦ νέου

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τὸν ἀσκητὴν τοῦ Κυρίου, δεῦτε τι-
μῆσωμεν, Ἀντώνιον τὸν νέον ἐν
ψαλμοῖς τε καὶ ὕμνοις, καὶ γὰρ τῶν ἐ-
πικλήρων καὶ γενηρῶν, νουνεχῶς κατε-
φρόνησε, καὶ ἀπὸ θρέφους Κυρίῳ οἰ-
κειωθείς, θεῖον ὥφθη ἐνδιαίτημα.

Ταῖς οὐρανίαις ἀκτίσι περιλαμπόμε-
νος, τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει τὰς
ἰάσεις παρέχεις, τοῖς πίστει σε αἰτοῦ-
σι καὶ εὐσεβῶς, ἐκτελοῦσι τὴν μνή-
μην σου, θεομακάριστε πάτερ θαυμα-
τουργέ, ἀξιάγαστε Ἀντώνιε.

Τὰς οὐρανίους σκηνώσεις ἐν εὐφροσύνῃ οἰκῶν, καὶ σὺν ἀγγέλοις πάτερ παρεστὼς παρρησίᾳ, τῷ θρόνῳ τοῦ Κυρίου τοῖς ἐπὶ γῆς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, τῶν ἐγκλημάτων τὴν λύσιν καὶ τῶν παθῶν, δωρηθῆναι καθικέτετε.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Οὐρανοδρόμῳ ἐπιδάντες ὀχήματι θεοπέσιοι, τῶν ἀρετῶν κατελάβετε τὴν ἀκρόπολιν δι' ἀσκήσεως, ἐκ τῆς ἐρήμου πολεῦντες τῆς ἄνω Ἱερουσαλὴμ τὰ ὑπερκόσμια, καὶ τῶν ἐκ πόνων ἀγώνων ἀξίως τὰ γέρα κομισάμενοι, ταῖς οὐρανίαις συναγάλλεσθε ταξιαρχίαις παμμακάριστοι, τῶν αἰώνων ἀγαθῶν κληρονόμοι, καὶ βασιλείας οἰκήτορες γενόμενοι. Διὸ πρεσβεύσατε,

πατέρες πανόλβιοι, τῷ Σωτῆρι τῶν δούλων, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου ᾧδῃ γ' καὶ τοῦ νέου ᾧδῃ ζ'.

Ἀπόστολος τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου
Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν: Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ.

Κοινωνικόν: Εἰς μνημόσυνον...

Μεγαλυνάριον

Ως ἐχέφρων Πάτερ καὶ νουνεχής, βίου τὸ ζαλῶδες φυγαδεύων οἷα πτηνός, καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ κατόκησας παμμακάρε, νηστεία καὶ δεήσει συνῶν τῷ κτίστῃ σου.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΣ ΕΝ ΕΙΔΕΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Λάβετε μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν μας)

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» ἐπιθυμοῦσα ὅπως ἐρευνήσῃ, εὗρῃ καὶ βοηθήσῃ, πρὸς ἀνάδειξιν λογοτεχνικοῦ ταλάντου μεταξὺ τῶν ὁσίων Πατέρων τοῦ Ἁθῶ, τὸν δυνάμενον νὰ μᾶς παρουσιάσῃ διὰ τῆς πέννας του τὴν πλουσίαν εἰς θρησκευτικὰς συγκινήσεις καὶ πνευματικὰς ἐξάρσεις ζωὴν, τῆς Μοναχικῆς πολιτείας τοῦ Παραδεισίου περιβάλλοντος τοῦ ἁγίου Ὄρους, πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τοῦ ἔξω κόσμου, προκηρύσσει τὸν ἐξῆς διαγωνισμόν, εἰς τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ λάβωσι μέρος, πλὴν τῶν ἀγιορειτῶν, μοναχοὶ καὶ ἱερομόναχοι ὅλων τῶν μοναστηρίων τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑλλάς.

Νὰ γράψωσιν ὥσάν διήγημα κατὰ ἀπὸ τὴν πνευματικὴν τοὺς ζωὴν, με ζωηρὰν περιγραφὴν τοῦ περιβάλλοντος μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ζῶσι, π. χ. εἰς μοναστήριον, σκήτην, ἢ κέλλαν.

Ὡς θέματα ἡμποροῦν νὰ ἐκλέξουν τῆς ἀπολύτου ἀρεσκείας των. Ἐδῶ ἀπλῶς παραθέτωμεν μερικοὺς τίτλους θεμάτων: 1) Ἀπὸ μίαν ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν καὶ προεισχήν. 2) Ὁ θάνατος καὶ ἡ ταφὴ ἐνδὸς ἀδελφοῦ μας. 3) Κλαδεύαμε τὸ ἀμπέλι με ψαλμοῦς. 4) Πῶς παρασκευάζεται ὁ ἄρτος καὶ τὰ πρόσφορα

διὰ τὴν Μονήν. 5) Μόνος μέσα εἰς τὸ κελλίον μου μὲ τὸ κομποσχοῖνι εἰς τὸ χέρι. 6) Ἀπὸ τὴν χειροτονίαν εἰς μεγαλόσχημον ἐνὸς ἀδελφοῦ μας. 7) Σὲ «Παγκοινιά» (ὁμαδικὴ ἐργασία) κάτω ἀπὸ τῆς πρᾶσιμισμένους καστανιές, καὶ ἐπάνω εἰς τὰ πολύχρωμα λουλούδια διαβάσαμε μὲ κομποσχοῖνι ἑσπερινό. 8) Διατί θέλω ν' ἀποθάνω ὅταν ἀκούω τὶς καμπάνες καὶ τὰ σήμαντρα νὰ σημαίνουν; 9) Τί εἶδα καὶ τί ἄκουσα ὅταν ἐπῆγα εἰς τὴν καλύβα τοῦ ἀσκητοῦ. 10) Τί ἔννοιωσα μέσα μου ὅταν μὲ ἐχειροτόνησαν μοναχόν. 11) Ἐνα λουλοῦδι ἀπὸ τὸν κῆπον τῆς Παναγίας. 12) Μετὰ τὸν ἑσπερινὸν καὶ τὴν παράκλησιν βαδίζοντες εἰς τὴν θάλασσαν διὰ περίπατον.

Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι, ὁ καθεὶς εἶναι ἀπολύτως ἐλεύθερος νὰ γράψῃ ὅποιονδήποτε θέμα θέλει, εἰς γλώσσαν ἀπλὴν καθαρεύουσαν καὶ ὄχι χυδαίαν δημοτικὴν.

Τὸ κάθε χειρόγραφον θὰ σταλῇ εἰς διπλοῦν καὶ παρακαλοῦμεν νὰ

μὴ εἶναι περισσότερο ἀπὸ 10 σελίδας, μᾶλλον ὀλιγώτερον.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ. 10 Ἀμερικανικὰ δολλάρια ἤτοι 100.000 δραχ. καὶ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν εἰς τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ. 5 Ἀμερικ. δολλάρια ἤτοι 50.000 δραχ. καὶ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν εἰς τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην».

Τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ προσφέρει ὁ ἐν Ἀμερικῇ εὐρισκόμενος συνεργάτης μας αἰδ. Τζᾶνος Γουγουτᾶς, ὅστις εἶχε καὶ τὴν ἔμπνευσιν τῆς προκηρύξεως τοῦ διαγωνισμοῦ μας, μὲ τὴν χρυσὴν ἐλπίδα, ἴσως ἀνεύρομεν μετὰ τῶν ἁγίων Πατέρων κανένα Ἀλεξ. Παπαδιαμάντην, Ἀλεξ. Μωραϊτίδην ἢ Νικόδημον Ἀγιορεῖτην.

Διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν νὰ λάβουν μέρος ὅσον τὸ δυνατόν περισσότεροι ἀδελφοὶ εἰς τὸν διαγωνισμόν.

Σωτ. Ν. Σχοινᾶς

ΚΔ'. ΟΙΚΟΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΟΣΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΗΜΩΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ ΤΟΝ ΡΗΤΟΡΑ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΦΑΝΗΝ

(Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου).

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ

Τοὺς ἐν ἀσκήσει θεαρέστως διαπρέφαντας, καὶ σὺν ἀγγέλοις καὶ δόσι-οις νῦν χορεύοντας, καταστέψωμεν τοῖς ἄνθεσι τῶν ἀρμάτων, ὡς δοχεῖα

τῆς Τριάδος καὶ θεράποντας, τῷ μὲν λέγοντες, χαίροις Πάτερ Διονύσιε, τῷ δὲ κράζοντες, χαίροις θεῖε Μητρόφανε.

Ἀνθρωπος δοσιόφρων, ἀνεδείχθη ἐν Ἀκόσμῳ, Διονύσιε δόσιων προσθήκη·

(ἐκ γ.) καὶ ἐν τῇ θεαρέστῃ σου ζωῇ, τῆς αἰωνίου ζωῆς τὴν ἀπόλαυσιν, ἐκφαίνεις ἐκάστοτε, τοῖς ἐκδοῦσί σοι τοιαῦτα.

Χαῖρε, δι' οὗ Χριστὸς τιμᾶται· χαῖρε, δι' οὗ ὁ σατὰν νικάται.

Χαῖρε, πολιτείας σεπτῆς ὑποτύπωσης· χαῖρε, χορηγίας τῆς θεῆς ἐκδήλωσης.

Χαῖρε, ὕψος ὅτι ἔφθασας τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ· χαῖρε, δάθος ὅτι ἔγνωκας μυστηρίων τοῦ Θεοῦ.

Χαῖρε, τῶν ἀπ' αἰῶνος μιμητῆς θεοφόρων· χαῖρε, τῶν ἐν τῷ "Αθῶ παι· δευτῆς μονοτρόπων.

Χαῖρε, Χριστοῦ θεράπων θερμότατος· χαῖρε, χορὸς δούλων ὁμότιμος.

Χαῖρε, δι' οὗ μονασταὶ ἐκμυοῦνται· χαῖρε, δι' οὗ ἀμελεῖς διορθοῦνται.

Χαίροις πάτερ Διονύσιε.

Βίον τὸν τῶν δούλων, νουνεχῶς ἀνιχνεύων, καὶ κόσμοι τὴν ἀπάτην ἐκφεύγων, ὑπῆλθες τὸν τοῦ Χριστοῦ ζυγόν, καὶ τὸν νοῦν τῷ θείῳ νόμῳ ὑπέταξας· ἐντεῦθεν Διονύσιε, φωτὸς ἐπλήσθης ἀνακράζων.

"Αλληλούϊα

Γνοὺς μελέτη ἀγία, τῆς ψυχῆς τὴν ἀξίαν, ἀπέστης τῆς φθαρτῶν κοινίας, καὶ χαίρων τῇ ἀγάπῃ Χριστοῦ, ὁλοσχερῶς συνεδέθης Μητρόφανες· διό σου τὴν ἀνάδασιν, θαυμάζοντες ἀναβοῶμεν.

Χαῖρε, πλησθεὶς τῆς θείας ἀγάπης· χαῖρε, ῥυσθεὶς τῆς κόσμου ἀπάτης.

Χαῖρε, ὁ νεκρώσας σαρκὸς τὰ φρονήματα· χαῖρε, ὁ λαμπρύνας ψυχῆς τὰ νοήματα.

Χαῖρε, γνώσεως τῆς κρείττονος· ὁ δεξιόμενος αὐγὴν· χαῖρε, χάριτος τοῦ Πνεύματος ὁ ζωοῦσάμενος ἰσχύν.

Χαῖρε, ὅτι ἐρρύσθης τῶν παθῶν

τῆς κακίας· χαῖρε, ὅτι μετέσχες ἀληθοῦς ἀπαθείας.

Χαῖρε, ἡθῶν ἐσίων κειμήλιον· χαῖρε, ἡμῶν τὸ θεῖον προσφύγιον.

Χαῖρε, ζωῆς θιασώτης ἀγίας· χαῖρε, λαμπτήρ πρακτικῆς πολιτείας.

Χαίροις θεῖε Μητρόφανες.

Διανοία εὐθεία ὀλικῶς ἐκζητήσας, τὴν δόξαν τοῦ Σωτῆρος τὴν θείαν, παρῆδες ὀλοφύχῃ σπουδῇ, τῶν ἐν κόσμῳ τὰς ὑπολήψεις "Οσιε· Χριστῷ γὰρ ὦ Μητρόφανες, ἐπέθης ἀεὶ κραυγάζειν.

"Αλληλούϊα.

Ε"χων ἐν τῇ ψυχῇ σου, τῆς ἀγάπης τοῦ Κτίστοι, τὸ πῦρ τὸ ζωηφόρον θεόφρον, κατέφλεξας παθῶν τὰς ὁρμάς, καὶ δι' ἀπαθείας τὸν νοῦν ἐλάμπρυνας, πρὸς πολιτεῖαν ἐνθεον, ῥυθμίζων τοὺς σοὶ ἐκδοῶντας.

Χαῖρε, πυρὸς τοῦ θείου δοχεῖον· χαῖρε, φωτὸς αὐλοῦ ταμεῖον.

Χαῖρε, ὁ ζηλώσας δούλων τὴν ἀσκησιν· χαῖρε, ὁ θεώσας ψυχῆς τὴν κατάστασιν.

Χαῖρε, ἐναρέτων πράξεων ἀληθῆς ὑπογράμμος· χαῖρε, τρισηλίου χάριτος ἱερὸς μυσταγωγός.

Χαῖρε, ὅτι ὑπῆλθες τὸν ζυγόν τοῦ Κυρίου· χαῖρε, ὅτι καθεῖλες τὴν ἰσχὺν τοῦ δολίου.

Χαῖρε, Χριστοῦ ποθήσας τὴν νέκρωσιν· χαῖρε, αὐτοῦ πλουτήσας τὴν ἔλλαμψιν.

Χαῖρε, φθαρτῶν παρίδων τὴν ἀπάτην· χαῖρε, λαθῶν τὴν θεόδοτον χάριν.

Χαίροις πάτερ Διονύσιε.

Ζήλῳ τῆς ἡσυχίας, πτερωθεὶς τὴν καρδίαν, ἠὐλίσθης ἐν ἐρήμῳ τοῦ "Αθῶ· ἐνθα συντόνισα τῶν καλῶν, τῶν ὀρεκτῶν τὸ ἔσχατον κατείληφας· καὶ

εὐφρανθεῖς τῇ χάριτι, Διόνυσιε ἀνεβόας.

Ἀλληλούϊα

Η νυσας θεοφρόνως, τὸν σὸν βίον θεόφρον, τῷ θεῷ παιδευόμενος τρόπῳ, Διονυσίου τοῦ σοῦ Πατρός, οὐπερ χαρακτήρ λαμπρὸς ἐχρημάτισας· μεθ' οὗ νῦν καθικέτευσέ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σοὶ βοῶντων.

Χαῖρε, ὁ τύπος τῆς ἐγκρατείας· χαῖρε, τὸ σκεῦος τῆς ἀπαθείας.

Χαῖρε, ὁ νικήσας ἐχθροῦ τὰ σοφίσματα· χαῖρε, ὁ ἐγείρας λαμπρὰ νικητήρια.

Χαῖρε βότρυς ὁ γλυκύτατος ἱεράς ὑποταγῆς· χαῖρε, ἄνθος τὸ ἡδύπνευστον ἐναρέτου ἀγωγῆς.

Χαῖρε, ὅτι δόσιος ἐπὶ γῆς ἡγωνίσω· χαῖρε, ὅτι τὸ στέφος ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω.

Χαῖρε, ζωῆς τῆς κρείττονος μέτοχε· χαῖρε, φωτὸς τῆς χάριτος ἔμπλεε.

Χαῖρε, Χριστοῦ ὁ πληρώσας τὸν λόγον· χαῖρε, ἐχθροῦ ὁ πατήσας τὸν στόμον.

Χαίροις θεῖε Μητρόφανες.

Θ εῖαν χάριν θεόφρον, ὡς φωτὸς κληρονόμος, καὶ μέτοχος Χριστοῦ δεδεγμένος, τοὺς ῥύπους καθάρεις τῶν ψυχῶν, καὶ τῷ θεῷ νόμῳ παιδεύεις ἀριστα, τοὺς μετὰ σοῦ Μητρόφανες, μαθόντας ψάλλειν τῇ Τριάδι.

Ἀλληλούϊα

Ι ερεὺς δεδειγμένος, ὡς ἐπάξιον σκεῦος, τῆς θείας ἀληθῶς ἐπιπνοίας, δόσιος καὶ ἀμέμπτως Θεῷ, οἷά περ ἄγγελος Πάτερ ἱέρευσας· ὅ νῦν ἡμᾶς προσάγαγε, τοὺς μετὰ πόθου σοὶ βοῶντας.

Χαῖρε, ὁ θύτης τῶν ἀπορρήτων, χαῖρε, ὁ μύστης τῶν οὐρανίων.

Χαῖρε, μυστηπόλε τῆς θείας χρη-

στότητος· χαῖρε, οἰκονόμε τῶν δώρων τῆς χάριτος.

Χαῖρε, στόμα τὸ θεόφθογγον διδαγμάτων ἱερῶν· χαῖρε, ἄγγος τὸ χρυσότευκτον δωρημάτων θεϊκῶν.

Χαῖρε, τῆς σωφροσύνης καθαρώτατον ῥόδον· χαῖρε, ἱερωσύνης ἱερώτατον δῶρον.

Χαῖρε, τελῶν τὰ θεῖα ὡς ἐνθεός· χαῖρε, πληρῶν ἡμᾶς θείου ἔρωτος.

Χαῖρε, φωστήρ τῶν ἐνταῦθα βιούντων· χαῖρε, πατήρ τῶν ἀεὶ προσφυνούντων.

Χαίροις Πάτερ Διόνυσιε.

Κ λίμακι κεχηρημένος, τῷ ἀμέμπτῳ σου βίῳ, ἀνῆλθες πρὸς οὐράνιον ὕψος, καὶ Θεὸν εἶδες ὡς δυνατόν, καὶ αὐτῷ ἠνώθης ὡς Διόνυσιε· ὅ καμὲ προσοικέωσαι, ὡς ἀνεῦσεβῶς Πάτερ ψάλλω.

Ἀλληλούϊα

Λ ύμης τῶν παθημάτων, δι' ἐνθέων καμάτων, καθάρας τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἐδείχθης ἄξιος λειτουργός, τῆς Τριαδικῆς Μητρόφανες χάριτος· δι' ἧς καθάρεις ἅπαντας, τοὺς ὁμοφρόνως σοὶ βοῶντας.

Χαῖρε, δόσιον τὸ ἐκμαγεῖον· χαῖρε, τῆς χάριτος χορηγεῖον.

Χαῖρε, ὑπηρέτα Χριστοῦ ἐνθεώτατε· χαῖρε, ὑποφῆτα τῶν ἄνω θεόληπτε.

Χαῖρε, ὅτι ἱεράτευσας τῷ Χριστῷ ἀγγελικῶς· Χαῖρε, ὅτι διελήλυθας τὸν σὸν βίον ἱερώς.

Χαῖρε, τῶν ἱερέων ἱερώτατον γέρας· χαῖρε, τῶν Μοναζόντων θεοφώτιστον σέλας.

Χαῖρε, παθῶν σβευνῶν τοὺς ἄνθρακας· χαῖρε, ἐχθρῶν ἀπείργων τὰς φάλαγγας.

Χαῖρε, δι' οὗ οἱ πιστοὶ βεβαιοῦνται· χαῖρε, δι' οὗ τῷ Θεῷ οἰκιοῦνται.

Χαίροις θεῖε Μητρόφανες.

Μένων ἐν ὑπωρεία, τοῦ "Αθω ἐν ἡσυχία, σὺν τῷ σοφῷ καθηγητῇ σου, τῆς θαλάσσης ἀμφω ἐπισκοπῆς, ὡς καθαρθέντες τὸν νοῦν ἡξιώθητε· Χριστοῦ γὰρ τῆς τερπνότητος, ὡς ἐντρύφῳντες βοᾶτε.

Ἀλληλοῦϊα.

Νόμου θείου μελέτη, καὶ ἐν πράξεσι θαλαίς, κοσμήσας τὴν ἐσῆαν ζωὴν σου, μακάριος ὠφθης ἀληθῶς, καὶ μακαρίων τοῖς δῆμοις συντέταξαι, τὰ ὑπὲρ νοῦν θεώμενος, ὁ παρ' ἡμῶν ἀκούων ταῦτα.

Χαῖρε, θεάμων τῶν ὑπὲρ λόγον· χαῖρε, ὁμόπνους τῶν θεοφόρων.

Χαῖρε, τῶν ἀγίων Πατέρων ὁμόστιχος· χαῖρε, τῶν αὐλῶν ἀγγέλων συνόμιλος.

Χαῖρε, φῶς τὸ τριλαμπέστατον κατοπτέων τηλαυγῶς· χαῖρε, γινῶσιν τὴν ἀπέκρυφον ὁ μυούμενος σαφῶς.

Χαῖρε, ὅτι τῆς δόξης τοῦ Κυρίου μετέσχες· χαῖρε, ὅτι τοῦ κλέους τῶν ἐν κόσμῳ ἀπέσχες.

Χαῖρε, πυρός σοφίας τῆς κρείττονος· χαῖρε, πρηστήρ κακίας τοῦ χείρονος.

Χαῖρε, Χριστοῦ ἱερός παραστάτης· χαῖρε, ἡμῶν θεοφόρος προστάτης.

Χαίροις Πάτερ Διονύσιε.

Ξύλῳ τῆς ἀφθορείας, ὡς νομίμως ἀσκήσας, σαφῶς ἀποκατέστης τρισμάκαρ, καὶ τῆς Τριφαοῦς μαρμαρυγῆς, τὰς ἐπιλάμψεις δεχόμενος· Ὅσιε, θεὸς θετὸς γεγένησαι, αἰεὶ Διονύσιε φάλλων.

Ἀλληλοῦϊα.

Οἷος λελαμπρυσμένος, ὅλος ἡγλα-
τισμένος τῇ θαρραλικῇ φωτοχυσία, σὺν τῷ σεπτῷ σου ὑφηγητῇ, ἐν χώρᾳ ζώντων χοροβατεῖς· Ὅσιε, ὑπὲρ ἡμῶν Μητρόφανες, αἰεὶ πρεσβεύων τῶν βοών-

των.

Χαῖρε, ὁ οἶκος τοῦ Παρακλήτου· χαῖρε, τὸ κρίνον τοῦ Παραδείσου.

Χαῖρε, τῆς Τριάδος λαμπρὸν ἐνδιαίτημα· χαῖρε, τῶν ἐνταῦθα ἀσκούντων τὸ ἔρεισμα.

Χαῖρε, αἰγλῆς ἐμφορούμενος Τρισ-
ηλίου καὶ λαμπρᾶς· χαῖρε, θαλάσσης ἐμπι-
πλάμενος εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς.

Χαῖρε, ὅτι τῇ θαλάσῃ μετοχῇ ἐθεώθης· χαῖρε, ὅτι πλουσίῳ ἀμοιβῶν ἡξιώθης.

Χαῖρε γερῶν ἀγῆρων συμμετοχος· χαῖρε, χορῶν αὐλῶν συνέστιος.

Χαῖρε, τῆς γῆς οἰκιστὰ τῶν πρᾶ-
έων· χαῖρε· ᾧδῆς κοινωνῆ τῶν ἀγγέ-
λων.

Χαίροις θεῖε Μητρόφανες.

Πέπωκα ἀμαρτίας, τὸ ὀλέθριον πό-
μα, καὶ ἤδη ἐνεκρώθην ὁ τάλας· ἀλλ' ὡς τῇ θαλάσῃ συνὼν ζωῇ, ζώωσόν με ζωηφόροις πρεσβείαις σου, Μητρό-
φανες μακάριε, ὡς ἂν ἐν μετανοίᾳ ψάλλω.

Ἀλληλοῦϊα.

Ράον πάτερ ἀνύσας, ὡς σοφὸς καὶ
ἀγγλίνους, τὴν τρίβον τὴν στενὴν καὶ εὐθεῖαν, ἐν τῷ νυμφῶνι τῶν ἐκλε-
κτῶν, ἐν ταῖς τῶν ἀγίων λαμπρότησιν δοῖς, χαίρων κατεσκηνώσας, τοὺς σοὶ
βοῶντας περιέπων.

Χαῖρε, Κυρίου ὁ κληρονόμος· χαί-
ρε, ὁ λύχνος ὁ φωτοφόρος.

Χαῖρε, συναυλίας τῆς ὧδε διάκο-
σμος· χαῖρε, μυστηρίων τῶν θείων διά-
κονος.

Χαῖρε, πᾶσιν ὁ αἰδέσιμος τοῖς ἐν
"Αθῶν δραθείς· χαῖρε, πάντων τὰ νοή-
ματα ὁ ῥυθμίσας πρὸς ζωὴν.

Χαῖρε, τῆς ἡσυχίας ἐραστῆς θεο-
φόρος· χαῖρε, πρὸς σωτηρίαν ὁδηγὸς
θηγγός.

Χαῖρε, σεπτὸν ἀπαθείας σκηνώμα·

χαῖρε, λαμπρὸν ἀκακίας ἵνδαλμα.

Χαῖρε, φυτῶν γεωργεῖ ἀθανάτων·
χαῖρε, καρπῶν πεπλησμένε ἀφθάρ-
των.

Χαίροις πάτερ Διονύσιε.

Σύμπαντες τὸ σὸν σκήνος, θρηνη-
δοῦντες εὐσχήμως, παρέδωκαν
ταφῇ τῇ σοῖα· ἄνω δὲ ἐν δέξῃ ἀλη-
θεῖ, θεουργικῶς δεδόξασαι σοί, ἀγγέ-
λοις Διονύσιε, συνὼν καὶ συμπάλλων
τῇ Τριάδι.

Ἀλληλούϊα.

Τοῖς Ὅσις σοῖς, ὡς ἐν χάριτι ἱ-
σος, συνήφθης εὐκλεῶς σοιόφρον·
μεθ' ὧν τῆς ἀνωτάτω χαρᾶς, κατατρυ-
φῶν θεοφῶρε Μητρόφανες, ἰκέτευε δε-
όμεθα, δεινῶν ῥύεσθαι τοὺς βοῶντας.

Χαῖρε, ὁ λάμπας ἔργοις σοῖς· χαί-
ρε, Ὅσιων συνὼν τοῖς δήμεις.

Χαῖρε, τῶν δικαίων ἀπάντων ὁμό-
σκηνος· χαῖρε, τῶν Ὅσιων πατέρων ὁ-
μόστεφος.

Χαῖρε, ἀσκητῶν τῆς στάσεως κοι-
νωνὸς ἱσοκλεῆς· χαῖρε, ἀγαθὸν τοῦ
Πνεύματος τρυφητῆς θεοειδής.

Χαῖρε, ὅτι τὸ κάλλος τοῦ Χριστοῦ
κατοπτεύεις· χαῖρε, ὅτι τῶν ὧδε Μο-
ναστῶν προστατεύεις.

Χαῖρε, φωτὶ τῷ θεῷ ἐνούμενος·
χαῖρε, Χριστὸν ἡμῖν ἱερούμενος.

Χαῖρε δι' οὗ τῶν παθῶν ἐκλύτρου-
μαι· χαῖρε, δι' οὗ τῷ Χριστῷ ὁδηγοῦ-
μαι.

Χαίροις θεῖε Μητρόφανες.

Υπνωσας εὐφροσύνως, τῶν σοίων
τὸν ὕπνον, καὶ ἤρθης πρὸς Μονὰς
ἁειζώους, ἔνθα τὸ πολίτευμα τὸ σὸν,
κατὰ Παῦλον ἐγράφη Μητρόφανες·
ἄξιως γὰρ τῆς κλήσεως, πεπολίτευσαι
Θεῷ κραυγάζων.

Ἀλληλούϊα.

Φῶς τὸ ἄδυτον πάτερ, καθορῶν καὶ
μετέχων, αὐτοῦ τῶν ἀγλαῶν λαμ-
πηδόνων, ἐκ σκοτούς με παθῶν χαλε-
πῶν, πρὸς ἀπαθείας αἰθρίαν κυβέρνη-
σον, τὸν πόθῳ Διονύσιε, ἀναβοῶντά
σοι τοιαῦτα.

Χαῖρε, φωτὸς ἁειζώου πλήρης·
χαῖρε, Θεοῦ κοινωνίας μύστης.

Χαῖρε χαρισμάτων τῶν θείων θη-
σαύρισμα· χαῖρε, αὐγασμάτων αὐλῶν
ἐναύλισμα.

Χαῖρε, στήλη τῆς φρονήσεως καὶ
χρηστότητος εἰκὼν· χαῖρε, ὄργανον
τῆς χάριτος δι' ἀγώνων εὐαγῶν.

Χαῖρε, ὅτι τὸν βίον διανύεις σοῖς·
χαῖρε, ὅτι θεόθεν ἐδοξάσθης ἄξιως.

Χαῖρε, τῶν σὲ ὑμνούντων ἐντρυφή-
μα· χαῖρε, ἡμῶν σεπτὸν ἀγαλλίσμα.

Χαῖρε, θερμὸς ἀρωγὸς τῶν σὼν τέ-
κνων· χαῖρε, κάμου ὁ ἁεὶ προστατεύ-
ων.

Χαίροις πάτερ Διονύσιε.

Χαλεπῶς με νοσοῦντα, κατὰ σάρκα
καὶ πνεῦμα, καὶ βίον ἔλκοντα
πλήρη πόνων, τῇ σῇ θεραπείᾳ ἀρω-
γῇ, καὶ τὴν ζωὴν μου βελτίωσον ἅγιε·
ἐν σοὶ γὰρ Διονύσιε, ἐγκαυχῶμαι Θεῷ
προσάδων.

Ἀλληλούϊα.

Ψάλλειν ἤξιωμένος, τὸ τρισύνθετον
μέλος, σὺν τοῖς ἄνω χοροῖς τῇ
Τριάδι, καὶ σὺν τῷ ἱερῷ σου πατρί,
Διονυσίῳ θεόφρον Μητρόφανες, ἡμῶν ἁ-
εὶ προϊστασθε, τῶν ἐκ ψυχῆς θερμῶς
βοῶντων.

Χαῖρε, ἀγγέλων ὁ συμπολίτης·
χαῖρε, δαιμόνων ὁ καθαιρέτης.

Χαῖρε, θεωρὲ τῆς τοῦ Λόγου τερ-
πνότητος· χαῖρε, βοηθὲ τῆς ἡμῶν τα-
πεινότητος.

Χαῖρε, ὅτι τὰ ἐφύμνια ἡμῶν δέχῃ
πατρικῶς· χαῖρε, ὅτι τὰ σωτήρια πα-

σι δίδως εὐμενῶς.

Χαῖρε, ὁ παρακλήτωρ τῶν ἐνταῦθα ἀσχοῦντων· χαῖρε, ὁ ἀντιλήπτωρ τῶν θερμῶς σε καλούντων.

Χαῖρε, δι' οὗ κηλίδων ῥυσθήσομαι· χαῖρε, δι' οὗ τῷ νῷ ἐλλαμφήσομαι.

Χαῖρε, παθῶν τῶν ἐμῶν θεραπεία· χαῖρε, ψυχῆς τῆς ἐμῆς ὁδηγία.

Χαίροις θεῖτε Μητρόφανες.

Ως δὲ τρισολβία, τῶν δοῶν πατέρων, Διόνυσιε σὺν τῇ Μητροφάνει (ἐκ γ') τῇ ἀνάρχῃ Τριάδι ἡμᾶς, σεσωσμένους προσάγοιτε δεόμεθα, τοὺς πόθῳ τιμῶντας ὑμᾶς, ὡς ἂν ἐν αἰνέσει

βοῶμεν.

Ἀλληλοῦδια

Καὶ αὐθις τὸ Κοντιάκιον.

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ

Τοὺς ἐν ἀσκήσει θεαρέστως διαπρέφαντας· καὶ σὺν ἀγγέλοις καὶ δόσι-
οις νῦν χορεύοντας, καταστέψωμεν τοῖς
ἄνθεσι τῶν ἁσμάτων· ὡς δοχεῖα τῆς
Τριάδος καὶ θεράποντας, τῷ μὲν λέγον-
τες χαίροις πάτερ Διόνυσιε· τῇ δὲ κρά-
ζοντες χαίροις θεῖτε Μητρόφανες.

Δίστιχον

Δέξαι ἀσκητῶν δυᾶς ἱερωτάτη.

Οὓς σοὶ ὁ Γεράσιμος Οἶκους ὑφαίνει!

ΕΥΧΗ ΒΑΣΚΑΝΙΑΣ

ὑπὸ Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Σταματελάτου,
Κεφαλληνος καὶ Πνευματικοῦ.

Ἡ παρούσα βασκανία ἐγράφη ἀπὸ ἁγιο-
ρεῖτας πνευματικοῦ Πατέρος, διὰ τὰ ἀ-
ποδιώκῃ τὴν γοητείαν ἀπὸ τοὺς ὁρθόδο-
ξους Χριστιανοὺς καὶ εὐρέθῃ εἰς βιβλιο-
θήκην ἱερᾶς Μονῆς ἁγίου Ὁρους, δω-
ρηθεῖσα εἰς τὸν ἐκδότην Ἀρχιμ. Γαβε-
Σταματελάτου.

Ἐλλείπει ἱερώως, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ
ἀναγνώσῃ τὴν παρούσαν εὐχὴν πρέπει νὰ
εἶναι καθαρὸς καθ' ὅλα. Πέρνει τὸν τί-
μιον Σταυρόν, σταυρώνει τὸν βασκανό-
μενον καὶ λέγει:

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ
Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, παράκλητε τὸ
Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ
παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ
θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χο-
ρηγός, ἔλθε καὶ σκῆνωσον ἐν ἡμῖν,
καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλί-
δος, καὶ σῶσον Ἀγαθὲ τὰς ψυχὰς ἡ-

μῶν.

Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος Ἰσχυρός, ἅ-
γιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (ἐκ γ')

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ
Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύ-
ριε, ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.
Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡ-
μῖν. Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς
ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός
σου. Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον,
Κύριε ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ κ.λ.π.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁ-
γιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βα-
σιλεία σου· γεννηθήτω τὸ θέλημά σου,
ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν
ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν
σήμερον· καὶ ἄφεῖς ἡμῖν τὰ ὀφειλήμα-
τα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς
ὀφειλέταις ἡμῶν, καὶ μὴ εἰσενέγκῃς
ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς
ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡ-
μῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡ-

μῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καὶ τὰ παρόντα τροπάρια, ἡχος πλ. δ'.

Κύριε ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου, τὸν Σταυρόν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν. Ὅτι νεκροὺς ἀνίσταῖ, καὶ θάνατον κατήγγησε. Διὰ τοῦτο προσκυνούμεν, τὴν ταφήν σου καὶ τὴν ἑγερσιν.

Ἅγιοι Ἀνάρχουροι καὶ θαυματουργοί, ἐπισκέψαθε τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε ἡμῖν.

Ἀθλοφόρε ἅγιε καὶ ἱαματικὲ Παντελεῆμον, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεοῖν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μέγαν εὖρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σὲ ὑπέρμαχον ἢ οἰκουμένην, ἀθλοφόρε τὰ ἔθνη τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν ἑπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τὸν Νέστορα, οὕτως ἅγιε Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Καὶ τὴν παρούσαν Εὐχὴν

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, ὁ παντοκράτωρ καὶ παντοδύναμος, ὁ ποιῶν πάντα καὶ μετασκευάζων μόνῳ τῷ βούλεσθαι· ὁ τὴν ἑπταπλάσιον κάμινον καὶ τὴν φλόγα τὴν ἐν βαθυλῶνι εἰς δρόσον μεταβαλὼν, καὶ τοὺς ἀγίους σου τρεῖς παῖδας σώους διαφυλάξας· ὁ ἱατρὸς καὶ θεραπευτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν· ἡ ἀσφάλεια τῶν εἰς σὲ ἐλπίζοντων, σοῦ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν, ἀπόστησον πᾶσαν διαβολικὴν ἐνέργειαν, πᾶσαν σατανικὴν ἔφοδον καὶ πᾶσαν ἐπιβουλὴν, περιέργειάν τε πονηρὰν καὶ βλάβην, καὶ ὀφθαλμῶν βασκανίαν τῶν φθονε-

ρῶν καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τοῦ δούλου σου (τοῦδε) καὶ ἡ ὑπὸ ὠραιότητος ἢ ἀνδρείας, ἢ εὐτυχίας, ἢ ζήλου ἢ καὶ φθόνου βασκανίας συνέβη· αὐτὸς, φιλόανθρωπε Δέσποτα, ἔκτεινον τὴν κραταίαν σου χεῖρα, καὶ τὸν βραχίονά σου τὸν ἰσχυρὸν καὶ ὑψιστον, καὶ ἐπισκοπῶν ἐπισκόπησον τὸ πλάσμα σου τοῦτο, καὶ κατὰπεμψον αὐτῷ ἄγγελον κραταῖον, εἰρηνικόν, ψυχῆς καὶ σώματος φύλακα, ὃς ἐπιτιμήσει καὶ ἀπελάσει ἀπ' αὐτοῦ πᾶσαν βλάβην, πᾶσαν πονηρὰν βουλὴν, πᾶσαν φαρμακείαν καὶ βασκανίαν τῶν φθονερῶν ἀνθρώπων, καὶ ὑπὸ σοῦ ὁ σὸς ἱκέτης. φρουρούμενος μετ' εὐχαριστίας ψάλλει σοι, Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσῃ μοι ἄνθρωπος· καὶ πάλιν οὐ φοβηθήσομαι κανά, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ· σὺ εἶ ὁ Θεὸς κραταίωμά μου, ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἀρχὼν εἰρήνης, Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Καὶ Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, φείσαι τοῦ πλόσματος σου, καὶ ῥῦσαι τὸν δούλον σου (δεῖνα) ἀπὸ πάσης βλάβης, ἀπὸ πάσης ἐπηρείας καὶ ἀπὸ πάσης βασκανίας, καὶ ἀνώτερον αὐτὸν καὶ ἡμᾶς παντὸς κακοῦ διαφυλάξον· πρεσβεῖαις τῆς ὑπερευλογημένης ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν φωτοειδῶν Ἀρχαγγέλων καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, κ.τ.λ.

Μετὰ λέρνει τὴν κανδήλαν, τὸν σταυρῶναι διὰ τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ λέγει:

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Καὶ μετὰ τὸ ἔλαιον τοῦ κανδηλίου χρίει τὸν βασκανόμενον καὶ μετὰ αὐτὸ θεραπεύεται ὁ ἀσθενὴς διὰ τῆς πίστεως.

Σημ. Ἀναγινώσκεται καὶ εἰς τὸ ἀνεμοσύρμα καὶ τὴν λιόκρισιν.

Η ΤΟΝΙΣΜΕΝΗ ΝΕΑ ΕΚΛΟΓΗ

Εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, μετὰ προσθήκης τῶν σχετικῶν ἐγκωμιαστικῶν, μᾶλλον δοξαστικῶν φράσεων, ἀρ-
μοζουσῶν εἰς τὴν Παναγίαν Τριάδα.

Ἦχος δ. (Λέγετος) βου

ΣΤΙΧΟΙ

1. **Τ**ὸ Στερέωμα· Ἀλληλούϊα.
Οἱ οὐρανοὶ διηγύνται δόξαν Θεοῦ.
Δόξα σοι Πάτερ ἀγέννητε, Υἱὲ γεννητὲ καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.
Ἀλληλούϊα.
2. Ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.
Δόξα σοι Πάτερ ἀναρχε Υἱὲ συνάναρχε καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.
Ἀλληλούϊα.
3. Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν.
Θεὲ τρισυπόστατε καὶ ἀδιαίρετε Τριάς ἁγία δόξα σοι.
Ἀλληλούϊα.
4. Καὶ τῷ Πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν.
Δόξα σοι Πάτερ, δόξα σοι Υἱὲ, δόξα σοι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.
Ἀλληλούϊα.
5. Καὶ ἔκλινεν οὐρανοὺς καὶ κατέβη.
Δόξα σοι τρισήμε Θεέ, Τριάς ἐν Μονάδι καὶ Μονὰς ἐν Τριάδι.
Τριάς ἁγία δόξα σοι. Ἀλληλούϊα.
6. Ἐκ Σιὼν ἡ εὐπρέπεια τῆς ὡραιότητος αὐτοῦ.
Δόξα σοι Παράκλητε ὁμοούσιε καὶ ὁμόθρονε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ.
Ἀλληλούϊα.
7. Βασιλεῖς ἐπ' αὐτῆς χιονωθήσονται ἐν Σελμών.
Δόξα σοι ἅγιε, δόξα σοι Κύριε, δόξα σοι Βασιλεῦ οὐράνιε.
Ἀλληλούϊα.
8. Γῇ ἐσείσθη καὶ γὰρ οἱ οὐρανοὶ ἔσταξαν ἀπὸ προσώπου τοῦ Θε-
[οῦ τοῦ Σινᾶ.
Δόξα σοι Πάτερ, δόξα σοι Υἱέ, δόξα σοι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.
Ἀλληλούϊα.
9. Βροχὴν ἐκούσιον ἀφοριεῖς ὁ Θεὸς τῇ κληρονομίᾳ σου.
Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνού-
[μενον καὶ συνδοξαζόμενον. Ἀλληλούϊα.
10. Ἐξαποστελεῖς τὸ Πνεῦμά σου καὶ κτισθήσονται.
Δόξα σοι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμε-
[νον καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον. Ἀλληλούϊα.
11. Καὶ ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.
Δόξα σοι δημιουργε τοῦ παντός, Τριάς ἁγία δόξα σοι.
Ἀλληλούϊα.

12. Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.
Δόξα σοι Παντοκράτορ, Τριὰς ἀγία δόξα σοι. Ἀλληλούϊα.
13. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.
Δόξα σοι Θεὲ προαιώνιε, Τριὰς ἀγία δόξα σοι. Ἀλληλούϊα.
14. Καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.
Δόξα σοι Θεὲ ἄκτιστε, Τριὰς ἀγία δόξα σοι. Ἀλληλούϊα.
15. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.
Δόξα σοι Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα ἅγιον, Τριὰς ἀγία δόξα σοι. Ἀλληλούϊα.
16. Καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ.
Δόξα σοι Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα ἅγιον, Τριὰς ἀγία δόξα σοι. Ἀλληλούϊα.
17. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου.
Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι. Ἀλληλούϊα.
18. Καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με.
Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι. Ἀλληλούϊα.

ΤΕΛΟΣ

Σάββας Μοναχὸς Φιλοθεΐτης

ΙΩ. ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΝΤΑΦΙΟΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΝ ΤΟΥΡΙΝΩ,

(Σταχυολογηθὲν ἐκ τοῦ «Ἀμερικανοῦ ἐπιστήμονος»)

Εἰς παρεκκλήσιον, συνεχόμενον πρὸς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τοῦ Τουρίνου φυλάσσεται μετὰ σεβασμοῦ ἐντὸς θήκης τεμάχιον ὁθόνης, τὴν ὁποίαν ἀπὸ αἰώνων ἡ παράδοσις φέρει ὡς τὸ πραγματικὸν σάβανον τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Μήκους 4 μέτρων παρουσιάζει κατὰ τρόπον ὀφθαλμοφανῇ σαφῇ ἀποτυπώματα προσθίας καὶ ὀπισθίας ὕψεως ἀνθρωπίνου σώματος. Διὰ τοὺς πιστοὺς οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι πρόκειται περὶ τῶν ἀποτυπωμάτων τῶν ἀποτεθέντων ὑπὸ τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ ἡμίσεος τῆς ὁθόνης, ἐνῶ διὰ τοῦ ἄλλου ἡμίσεος ἐπεκαλύφθη τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τοῦ ποδῶν πρόσθιον μέρος τοῦ σώματος. Ἐπὶ ἔτη

πολλὰ ἐπιστήμονες καὶ σοφοὶ Χριστιανοὶ καὶ ἄλλοι, ὑπεστήριζον ὅτι τὰ ἔχνη αὐτὰ ἦσαν ὑπολείμματα ζωγραφιῶν τοῦ 14ου αἰῶνος. Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 1931 δύο ἐπιτροπαί, ὧν ἡ μία ἰταλικὴ καὶ ἡ ἑτέρα γαλλικὴ, ἐπεδόθησαν εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας ὡς πρὸς τὴν διαπίστωσιν τῆς γνησιότητος τῆς σινδόνης ταύτης· τὰ ἀποτελέσματα δὲ τῶν ἐρευνῶν τούτων κατέδειξαν κατὰ τρόπον ἀναμφέριστον ὅτι τὰ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ σαβάνου σημεῖα δὲν εἶναι ἔχνη ζωγραφικῆς, ἀλλ' ἀποτυπώματα σώματος ἀνθρωπίνου, προελθόντα ἐκ συνδρομῆς φυσικῶν αἰτίων ἐξαιρετικῶν καὶ ὅτι τὸ σῶμα τοῦτο ἦτο ἀναμφισβητήτως τὸ τοῦ Χριστοῦ.

Ὅτε τὸ πρῶτον ἐφοτογραφήθη τὸ ἱερὸν σάβανον ἐγένετο ἀντιληπτὸν ὅτι αἱ φωτοσκιάσεις τῶν ἀποτυπωμάτων ἦσαν ἀντεστραμμέναι ὅπως εἰς τὴν ἀρνητικὴν φωτογραφικὴν πλάκα, ἤτοι τὰ μέρη, τὰ ὅποια θὰ ἦσαν σκοτεινὰ ἐν τῇ πραγματικότητι, ἢ εἰς τινὰ ζωγραφικὸν πίνακα, εἶναι φωτεινὰ εἰς τὸ σάβανον, ὥς ἐν παραδείγματι εἰς τὴν κόγχην τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τὸ διάστημα τὸ διαχωρίζον τοὺς πόδας. Εὐθὺς δὲ ὥς ἡ ἀξία τῶν σκιῶν καὶ τοῦ φωτὸς ἀποκατασταθῇ διὰ τῆς ἐμφανίσεως τῆς φωτογραφικῆς πλακός, ἡ εἰκὼν ἐξαίρεται μετὰ ἐπιβλητικοῦ μεγαλείου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀντίληψις τῆς ἀρνητικῆς τῆς πλακὸς ὅπως χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1829, φαίνεται ἀπίθανον ὅτι καλλιτέχνης προηγουμένης περιόδου ἐπεχείρησε νὰ ζωγραφίσῃ εἰκόνα ἀπὸ ἀρνητικῆς ἀπόψεως. Αἱ δύο δὲ κατατομαὶ τοῦ σώματος, ἡ προσθία καὶ ὀπισθία, ἀποτελοῦν ἀρνητικὰς ἀπόψεις τόσον ἀκριβεῖς, ὥστε οὐδεὶς ζωγράφος θὰ ἠδύνατο νὰ τὰς ἀπεικονίσῃ μετὰ τόσης ἀκριβείας. Ἄμα τῇ φωτογραφήσει των μάλιστα ἐμφανίζονται μετὰ ἀκριβείας λεπτεπιλέπτου ἄνδρα εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του.

Κατὰ συνέπειαν πειραμάτων γενομένων εἰς ἐργαστήριον τῆς ἐν Παρισίοις Σορβόνης, ἡ γαλλικὴ ἐπιτροπὴ ἀπεφάνθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἀμέσων ἀποτυπωμάτων σώματος ἀνθρώπινου, παραχθέντων ἐξ αἰτιῶν φυσικῶν· αἱ ἀτμίδες δὲ αἱ ἀναδιδόμεναι ἐκ τοῦ σώματος εἶχον προκαλέσει ἐπὶ τῆς ὀθόνης ἀντιδράσεις χημικὰς ἐκδηλωθείσας διὰ κηλίδων· ἡ ἐπίδρασις δὲ αὐτῶν ἦτο ἰσχυροτέρα· ἐκεῖ, ὅπου τὸ σῶμα προσεκολλᾶτο εἰς τὸ σῶμα, ὀλιγώτερον δὲ ἰσχυρὰ εἰς τὰ κοῖλα καὶ τὰς πλευράς. Διὰ τοῦτο αἱ κηλίδες παρέχουν τὴν ἐντύπωσιν ἀρνητικῶν· τὰ μᾶλλον δὲ ἀνάγλυφα μέρη τοῦ σώματος ἐδη-

μιούργησαν κηλίδας σκοτεινότερας ἀπὸ τὰς κοιλότητας καὶ τὰς ὑφέσεις αὐτοῦ· ὥς ἐκ τούτου τὰ ἀποτυπώματα παρέχουν λεπτὴν διαβάθμισιν χρωματισμῶν. Κατὰ τὴν ἀντίληψιν δὲ τοῦ Paul Vignon καθηγητοῦ εἰς τὸ Καθολικὸν Ἰνστιτούτον τῶν Παρισίων, ὅστις τῇ συνεργίᾳ καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς εἰς τὴν Πολυτεχνικὴν σχολὴν, καθώρισε τὸ εἶδος τῶν ἀτμῶν, οἷτινες ἔδρασαν ἐπὶ τῆς ὀθόνης τοῦ σαβάνου, πρόκειται περὶ ἀναθυμιάσεων ἀμμωνιακῆς φύσεως ἀφθόνων εἰς τὸν ἰδρῶτα, τὸν ἐκκρινόμενον ὑπὸ ἀνθρώπων ὑποβαλλομένων εἰς σωματικὴν βάσανον. Ἐὰν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐπέπασσον κόνιν ἀλκῆς ἐπὶ τῶν σαβάνων, ἀνεκαλύφθη ὅτι ἡ ἀλόη καθιστᾷ τὴν λινὴν ὀθόνην εὐαισθητοτέραν εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν ἀμμωνιακῶν ἀτμῶν, παράγουσα οὕτω ὑποφαίους κηλίδας. «Πράγματι συνεχίζει ὁ αὐτὸς καθηγητής, ἐπέτυχον ἀποτυπώματα παρόμοια πρὸς τὰ τοῦ ἱεροῦ σαβάνου ἐπιθέτων λινὰ ὑφάσματα ἐμποτισμένα δι' ἀλόης ἐπὶ ἀγαλμάτων γύψου ἐπικεχρισμένων μὲ διάλυμα ἀμμωνίας. Διεπιστώθη ἐπίσης ὅτι ἐπὶ τοῦ σαβάνου εὐρίσκονται μόρια αἵματος τόσον καλῶς διατηρημένα, ὥστε ἀνευρίσκει τις πάντοτε τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ αἱματώδους ἱστοῦ».

Τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ἀφῆκε τὰ ἔχνη ταῦτα ἦτο προφανῶς σῶμα ἐσταυρωμένου· ὅλοι δὲ αἱ πληγαὶ διακρίνονται σαφῶς. Ἰδίᾳ ἡ πληγὴ τῶν χειρῶν παρέχει ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον· ἐν ἀντιθέσει μάλιστα πρὸς τὴν συνήθη τῶν εἰκόνων παράστασιν, αἷτινες δεικνύουν τοὺς ἥλους διαπερῶντας τὸς παλάμας· ἡ πληγὴ εὐρίσκεται εἰς τὸ μέρος ὅπου πρέπει λογικῶς νὰ εὐρίσκεται, τ. ἔ. εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ καρποῦ. Ὁ κατὰδικος τοῦ ἱεροῦ σαβάνου ἐφραγγελώθη καὶ φέρει τραύματα εἰς τὴν

κεφαλὴν, ὡς μαρτυροῦσιν οἱ αὐλακες τοῦ αἵματος, καὶ ἐπὶ τοῦ μειώπου, πολλὰς ἐνδείξεις νυγμάτων τὰς ὁποίας θὰ ἐξήγει στέφανος ἐξ ἀκανθῶν· φέρει ἐπίσης πληγὴν εἰς τὴν δεξιὰν πλευράν, ὁμοίαν μὲ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ λόγχη, ἅμα δὲ καὶ πληγὰς προερχομένας ἐκ μεγάλου ἤλου διαπερῶντος καὶ τοὺς δύο πόδας ὁμοῦ. Τὸ Εὐαγγέλιον λέγει ὅτι ταῦτα πάντα συνέβησαν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν. Ἐξαιρετικῇ τῇ ὄντι συνδρομῇ περιστάσεων. Εἶναι δὲ ἀπολύτως ἀπίθανον ὅτι σειρά παρομοίων αἰκιῶν καὶ βασάνων ἐπεβλήθησαν εἰς οἰονδήποτε ἄλλον.

Τὸ ὅτι τεμάχιον ὁθόνης διετηρήθη ἀθικτον ἐπὶ 19 αἰῶνας, τοῦτο δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐξηγηθῇ· ὑπάρχουν ὁθόνια αἰγυπτιακὰ διατηρούμενα ἀπὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν, τὰ ὅποια θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶναι καινουργῇ. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι δὲν ἔχομεν μαρτυρίας ἱστορικὰς δυναμένας ν' ἀναγάγουν τὴν σινδόνα ταύτην εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι εὐεξήγητον, διότι διὰ λόγους προνοίας καὶ εὐλαβείας, δὲν ἐγένετο μνεῖα περὶ αὐτῆς κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς χριστιανικῆς περιόδου. Ἀλλὰ μνημονεύεται τὸ ἱερὸν σάβανον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 5ου καὶ 7ου αἰῶνος· καὶ κατὰ διαλείμματα μέχρι τοῦ 1355, ὅτε ἡ ἱερὰ ὁθόνη ἀνευρίσκεται εἰς τὸ Λιρὲ τῆς Γαλλίας ὅπου τὸ εἶχε μεταφέρει ὁ σταυροφόρος Γοδεφρείδος (Geoffroy) ὁ Αὐὸς ἐκ Σαρνύ. Ἐκτοτε ἡ ἱστορία του συνεχίζεται μέχρι τῆς σήμερον.

Ἀλλὰ παρὰ τὰς ἐλλειπεῖς μέχρι τοῦ 5ου αἰῶνος ἱστορικὰς πληροφορίας ὑπάρχουν ἰσχυρότατοι λόγοι περὶ τοῦ ὅτι τὸ σάβανον εἶναι αὐτὸ τοῦτο διὰ τοῦ ὁποίου ἐνεταφιάσθη ὁ Κύριος ἡμῶν.

Ἄλλο γεγονός ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνεφώ-

νησαν οἱ σοφοὶ τῶν ἀνωτέρω ἐπιτροπῶν εἶναι ὅτι ἐκ τῆς πληγῆς τῆς πλευρᾶς ἔρρευσεν οὐ μόνον αἷμα, ἀλλὰ καὶ ὁρός, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἤδη ἀποθάνει, ὅτε τὸ τραῦμα τοῦτο εἶχε προξενηθῇ. Ἐν προκειμένῳ δὲ τὰ Εὐαγγέλια βεβαιοῦν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς εἶχεν ἐκπνεύσει ἀπὸ μιᾶς ὥρας, ὅτε εἰς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ τὴν πλευράν Αὐτοῦ ἐνυξε καὶ εὐθέως ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ. Ὁ τρόπος τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ σώματος ἐντὸς σαβάνου, ὅστις περιῆλθε μέχρις ἡμῶν εἶναι ἐξαιρετικὸς· οἱ ἀρχαῖοι συνήθιζον νὰ πλύνουν τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, νὰ τὰ ἀλείφουν μὲ ἀρώματα καὶ νὰ τὰ περιβάλλουν μὲ λωρίδας (τὰ ἐντάφια σπάργανα ἢ ὁθόνια) καὶ μὲ σάβανον.

Ἐνταῦθα τὸ σῶμα περιεβλήθη διὰ μεγάλης σινδόνης ἐπιτεπασμένης μὲ τὸ σύνθημα τῶν χρωμάτων, περιεχόντων κόκκινον ἀλόης καί, ἂν καὶ κάθιδρον καὶ καθημαγμένον, οὔτε ἐπλύθη οὔτε ἄλλως προπαρασκευάσθη διὰ τὸν ἐνταφιασμόν. Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη καὶ μὲ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ· ἐνεταφιάσθη περιβεβλημένος σάβανον, εἰς ὃν κατὰστασιν εὐρίσκετο ἅμα τῇ ἀποκαθηλώσει καὶ ταῦτο, διότι τὸ Σάββατον ὑπέφωσκε. Ἦτο λοιπὸν ἀδύνατον νὰ γίνῃ ὁ ἐνταφιασμός συμφώνως πρὸς τὸ ἐθιμοτυπικόν. Τέλος τὸ ἄχραντον σῶμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν οὐδεμίαν ὑπέστη φθοράν ὡς μᾶς βεβαιοῦν τὰ εὐαγγελικὰ κείμενα, τὰ περιγράφοντα τὴν θεόσωμον ταφήν. Καὶ ἐπάγεται ὁ καθηγητὴς Paul Vignon «Εἶμαι ἀκραδάντως πεπεισμένος ὅτι ἐκτὸς μερικῶν ἀσημάτων λεπτομερειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐν καιρῷ θὰ διευκρινισθῶσιν, αἱ ἐργαστηριακαὶ μας ἔρευναι ἐπιβεβαιώνουν πλήρως τὴν παλαιὰν πίστιν τῆς παραδόσεως. Εἶμαι

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ
ΑΠΕΔΟΚΙΜΑΣΘΗΣΑΝ ΥΠΟ ΤΟΥ
ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ

Οἱ σοφοὶ τοῦ Ἰσραὴλ, ὁδηγοὶ
τυφλῶν.

Ἀλλὰ μήπως ἡ θρησκευτικὴ ἐπιστήμη τῶν Φαρισαίων παρουσιάζει οἰονδήποτε ἀντίρροπον κατὰ τῆς ἀνοσίας ἐπιδράσεως αὐτοῦ τοῦ ἱερατείου τοῦ ἀνευ ὑπολήψεως; Καὶ αὐτοὺς οὐδὲν σοβαρὸν πρόβλημα ἀπασχολεῖ.

Ὑπεύκοντες εἰς τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τῆς φυλῆς τῶν οἱ Φαρισαῖοι εἶχον ἐπιτακτικὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας νὰ ἐξηγήσων· εἶχον καθῆκον νὰ ἐρμηνεύσουν τὰς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ ἔθνος τῶν, διότι ἔργῳ τῶν διανοομένων καὶ τῶν σοφῶν εἶναι νὰ διευθύνουν τὴν συνείδησιν τῆς χώρας τῶν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν μάλιστα τὴν μεσσιακὴν, ἡ ἑβραϊκὴ ἐπιστήμη ὥφειλε νὰ ἐξετάσῃ τὰ σαφῆ σημεῖα τῆς ἀποφασιστικῆς ταύτης καμπῆς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν φύσιν τοῦ ὑψηλοῦ Ἀπεσταλμένου καὶ τὴν θεῖαν τοῦ ἀποστολῆν. Καὶ ὅμως τὸ ζήτημα τοῦτο παρεγνωρίσθη καὶ παρημελήθη τόσον ἀπὸ τοὺς ἐλληνίζοντας Ἰουδαίους τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς διδασκάλους τῆς Παλαιστίνης. Οὗτοι μάλιστα ἀντὶ νὰ ἀντιδράσουν, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν σχολὴν τῶν Προφητῶν, ἐναντίον τοῦ παχυλοῦ ὕλισμοῦ, ὁ ὁποῖος παρεπλάνα τὸν λαὸν

δὲ βέβαιος ὅτι Αὐτὸς οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν ἀφῆκε τὰ ἀποτυπώματα ἐπὶ τῆς ὀθόνης ταύτης μετὰ τὴν ἀναμφισβήτητον μαρτυρίαν τοῦ δράματος τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τῆς ἀποκεκρυμμένης εἰκόνης του εἰς τὰς κηλίδας, μέχρις ὅτου ἡ φωτογραφικὴ τέχνη τὴν ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν κόσμον.

καὶ ἐδημιουργεῖ ἀποκαλύψεις φαντασιώδεις ὑποκύπτουν εἰς τὴν γοητείαν του καὶ τὸν καθιερώνουν. Ἐχόντες μετὰ χεῖρας τὴν βίβλον τῶν Προφητῶν, ἣτις περιεῖχε τοὺς φαινενοτέρους καὶ σαφεστέρους λόγους, τοὺς ὁποῖους ἤκουσέ ποτε λαὸς, θὰ ἠδύναντο ἐγκύπτοντες εἰς αὐτὴν ν' ἀνακαλύψουν τὴν ἰδιοφυΐαν τῆς φυλῆς τῶν, τὸ πνεῦμα τοῦ Νόμου, τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεως τῆς ἐθνικότητός των, τὸ μυστικὸν τῆς ἐλπίδος των εἰς τὸ μέλλον καὶ τὴν Διαθήκην μετὰ τοῦ Θεοῦ. Δὲν τὸ ἐπεδίωξαν ὅμως, δὲν ἔμαθον νὰ μελετοῦν τὸν Νόμον, τοῦναντίον μάλιστα διαστρέφουν τὴν ἔννοιάν του καὶ κατὰ τὸ δοκοῦν τῆς πλινωμένης φαντασίας των, ἀπορροφῶνται δὲ καὶ ἀπὸ λεπτότητας δικολαβικὰς καὶ δογματικὰς. Κύριος σκοπὸς τῆς ζωῆς κατ' αὐτοὺς εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ γραμματος τῶν ἐντολῶν, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν ἀληθῆ δικαιοσύνην. Αἱ ἔδραι τῶν ἐθελοτυφλούντων αὐτῶν καθηγητῶν τοῦ Νόμου ἀπηχοῦν συζητήσεις τῶν ὁποίων ἡ μικρόνοια, ἡ παραδοξολογία καὶ ἡ τυπολατρία καταδεικνύουν ἀδιόρθωτον παραλυσίαν καὶ παρακμήν. Τῇ ἀληθείᾳ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα ἔχει ἀμβλυνθῆ. Ὁ λαὸς οὗτος εἶναι ἀποκεκλεισμένος ἀπὸ τὴν θεῖαν χάριν, τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐκίνει τοὺς Προφῆτας καὶ τὸ ὁποῖον τὸν ἀνεκάλει εἰς τὸ καθῆκον του καὶ τὴν ὑψηλὴν τοῦ ἀποστολῆν σιγᾷ ἀπὸ αἰώνων. Τί ὠφελεῖ νὰ κηρύττῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος Θεὸς εἰμὴ ὁ Ἰεχωβά; Μεταξὺ τοῦ Ἰεχωβά καὶ τοῦ λαοῦ τούτου οὐδεὶς ζῶν δεσμὸς ὑπάρχει. Ἄν καὶ οἱ νομοθέται καὶ οἱ διδασκαλοὶ κηρύττουν ἓνα Υἱὸν ἀόρατον καὶ ἀπρόσιτον, ἂν καὶ ἐξαίρουν εἰς ἡμειδωλολατρικὴν θεωρηγίαν τὰς ὑπερφυσικὰς ἰδιότητας τοῦ ἀρρήτου ὀνόματός του, ἀποφεύγοντες καὶ νὰ τὸ προφέρουν ἀπὸ ζήλον προληπτικόν,

δὲν εἶναι πλέον ἐν ἐπαφῇ μετὰ τοῦ πνεύματος του.

**Προσκόλλησις τοῦ Ἰσραὴλ εἰς
τὴν τυπολατρίαν καὶ ἐξαχρεί-
ωσις αὐτοῦ.**

Ὑπὸ τοιούτους ἀρχιερεῖς, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοιούτων διδασκάλων, αἱ συνειδήσεις ἐκνευρισμένοι χάνουν τὴν ἔννοιαν τοῦ καθήκοντος καὶ δὲν γνωρίζουν παρὰ τὴν νομιμοφροσύνην. Οἱ ἐξωτερικοὶ τύποι, ἡ προσευχή, ἡ νηστεία, αἱ νίψεις, αἱ θυσίαι καὶ ἡ σαββατιαία ἀνάπαυσις τοὺς ἀπασχολεῖ· ἀλλ' ἡ ἐσωτερικὴ καθαρότης, ἡ ἐνθερμος ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ εὐσπλαγχνία πρὸς τὸν πλησίον, ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ μετάνοια, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εὐθύτης δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Τὸ πάθος τοῦ κέρδους καὶ τοῦ πλούτου, ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ ἀπληστία, ἡ περιφρόνησις τοῦ λαοῦ καὶ τῶν πτωχῶν, ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ φιλαυτία ὑποκρύπτονται ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ἀρετῆς. Ἡ μοιχεία κατέστη καθολικὴ κακία καὶ τὸ σπουδαϊότερον καλύπτεται καὶ ἐπιτρέπεται ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς νομιμοφροσύνης. Ὁ θρησκόληπτος Φαρισαῖος δὲν ὀκνεῖ ν' ἀπολύσῃ τὴν γυναικα δι' ἐλαχίστην ἀφορμὴν. Ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν ἀποκαλεῖ τοὺς συγχρόνους του γενεὰν μοιχαλίδας καὶ διεφθαρμένην, ἡ φράσις αὕτη πρέπει νὰ ἐκληφθῇ κατὰ γράμμα, διότι οὕτως ἐστιγματίζει τὴν διαφθοράν, ἣν εἰς ἐξέφυλίζε τὸν γάμον παρὰ τοὺς Ἰουδαίους, ἥτοι δὲν ἐπρόκειτο ἀπλῶς περὶ νομικῆς πορνείας, ἀλλὰ περὶ πολυγαμίας. Εἰς τὰ ταλμουδικὰ συγγράμματα, ὅπου ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ αὐστηροτάτου φαρισαϊσμοῦ εἶναι ἀποτετυπωμένα, οὐδέποτε ἀκούεται ἡ κραυγὴ τῆς εἰλικρινοῦς συνειδήσεως τῆς παλαιούσης ἐναντίον τῆς δυνάμεως τοῦ κακοῦ, οὐδέποτε διακρίνει

κανεῖς εἰς αὐτὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀνικανότητος τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι τοῦ καθήκοντος. Ἡ δοιλοφροσύνη, ἡ συμφεροντολόγος, εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς φαρισαϊκῆς θρησκείας. Εἶναι πραγματικὴ συμφωνία μεταξὺ Κυρίου καὶ δούλου. Οὐδὲν τὸ ἀνιερώτερον τοῦ θρησκομανοῦς τούτου ἐγωϊσμοῦ, ὅστις ἀφοῦ ἐξουσίασε τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ τὸν μετέβαλεν ἀπὸ ταπεινοῦ καὶ πειθηνίου δούλου τοῦ Ἰεχωβᾶ εἰς μισθοφόρον τῶν Φαρισαίων· θεωρεῖ ἑαυτὸν περιούσιον λαὸν τοῦ Ὑψίστου καὶ δὲν βλέπει τί ζητεῖ ὁ Θεὸς παρ' αὐτοῦ. Ὁ λαὸς οὗτος ἔχει ἡμέρ ποτε καὶ ἄλλοτε ἀκμαῖον τὸν φανατισμὸν ὑπὲρ τῆς φυλῆς καὶ τῆς καταγωγῆς του χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι ἡ φυλὴ αὕτη καὶ ἡ καταγωγὴ της θ' ἀποδοκιμασθοῦν· αἰσθάνεται ζῆλον ἀκαμπτον χάριν τοῦ Νόμου του, ὅστις πρόκειται νὰ παλαιωθῇ· ἀναμένει τὴν ἐθνικὴν του ἀνάστασιν καὶ ὅμως ὡς λαὸς εἶναι καταδικασμένος νὰ καταστράφῃ· ἐλπίζει εἰς Μεσσίαν ἐνδοξον καὶ αὐτὸς ἐμφανίζεται ταπεινὸς καὶ ἄσημος· μεθύει ἀπὸ τὴν ἐπίγειον δόξαν καὶ τὸν θρίαμβον, ἀλλὰ θὰ ποτισθῇ ἀπὸ ἀμετρήτους πικρίας καὶ μάλιστα θὰ καταπατήται ὑπὸ τῶν ἐθνῶν, τὰ ὅποια τόσον ἐμίσει.

**Ὁ προαγγελθὲς ὑπὸ τῶν Προ-
φητῶν, Μεσσίας δὲν ἀναγνω-
ρίζεται ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων**

Ἡ θεία ὁμως Πρόνοια δὲν ἐγκαταλείπει τὸν λαόν της εἰς τὸ βάραθρον, εἰς τὸ ὅποιον φέρεται, ἀλλ' ἐπεμβαίνει μάλιστα ἐνεργῶς καὶ ὀφθαλμοφανῶς. Εἰς προφήτης ἀναφαίνεται μέσα εἰς τὰ σκότη αὐτῆς τῆς ἡθικῆς ἀτασθαλίας, ὅστις διὰ τῶν φλογερῶν του κηρυγμάτων ἀγωνίζεται νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας τοὺς παρεκκλινάντας ἐξ αὐτῆς ὁμοθυμῶν του.

Οὐδὲν γεγονός σοβαρώτερον καὶ ἐπισημότερον αὐτῆς τῆς ἀνανήψεως τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ὅπερ ἀπὸ μικροῦ χρόνου ἐφαίνετο ἄφωτον καὶ ὑπνώτον. Ὁ Ἰωάννης ἐδέχθη ἄνωθεν πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ φωτίσῃ, νὰ ἀφυπνήσῃ τὴν φυλὴν του καὶ νὰ προδιαθέσῃ αὐτήν, ἵνα ἐννοήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰσραὴλ ἀνέμενεν ἀπὸ αἰώνων ἐναγωνίως τὸν λυτρωτὴν του καὶ μίαν νέαν ἐποχὴν, ἀλλ' ὁ τίμιος Προδρόμος τί ἄλλο ἔκαμεν εἰμὴ νὰ τὸν ἀγγεῖλῃ, νὰ τὸν περιγράψῃ, νὰ τὸν διακηρύξῃ καὶ τέλος νὰ τὸν δείξῃ διὰ τοῦ δακτύλου; Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι δὲν κάμνει θαύματα· ἀλλὰ μήπως ὁ βίος του ὁ ἅγιος δὲν εἶναι διαρκὲς θαῦμα; Καὶ ὁ

μῶς συναντᾷ ἀδιαφορίαν, ἐχθρότητα καὶ δὴ περιφρόνησιν ἐκ μέρους τῶν ἀρχόντων, τῶν διδοσκάλων καὶ θεματοφυλάκων τῆς μωσαϊκῆς παραδόσεως. Μόνον ὁ ἄσημος ὄχλος, οἱ ἄνευ κοινωνικῆς ὑπολήψεως πτωχοί, οἱ ἁμαρτωλοί, οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρνοι ἀποκρίνονται εἰς τὴν πρόσκλησίν του. Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας καλεῖ ὁ Θεὸς τὸν Χριστὸν καὶ Μεσσίαν αὐτοῦ. Ἐν αὐτῇ ἐνοικεῖ τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος. Εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁρατὸς ἐν τῷ Υἱῷ τοῦ ἀνθρώπου. Πᾶν ὅ,τι φωτίζει, ἀγιάζει καὶ ἐξαγνίζει τὴν συνείδησιν ἐνυπάρχει εἰς αὐτόν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

Ἁγιον Ὅρος. - ἱερὰ Μοναί. - αὐτόνομον καθεστῶς. - καταστατικὸς Χάρτης. - σχέσις αὐτοῦ πρὸς Σύνταγμα. - ἐνοικιοστάσιον. - ἰσχύς καὶ ἐπὶ Ἀθῶν. - δημοσία τάξις. - κριτήριον χαρακτηρισμοῦ μισθώσεων. - διακρίσις ἀστικῶν ἀπὸ ἀγροτικῶν μισθώσεων κατὰ ἐνοικιοστάσιον. - μετόχια. - ἐννοια ὡς ἀγροτικῶν.

(Δημοσιεύομεν εὐχαρίστως τὴν ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ νομομαθοῦς καὶ διακεκριμένου δικηγόρου Καρδίτης κ. Ἰωάννου Τσαμακίδου ἀποσταλεῖσαν ἡμῖν γνωμοδότησιν του ὡς ἀφορῶσαν τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ πρὸς τιμὴν τούτου καὶ ἐκ καθήκοντος καὶ ὡς ἐπιλύουσαν γενικῶτερα καὶ ἱστορικώτατα ζητήματα αὐτοῦ. Ἡ ἀνωτέρω γνωμοδότησις ὡς ἐβεβαιώθημεν ἀπεστάλη καὶ πρὸς τὸ νομικὸν περιοδικὸν Θέμις).

Ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ τῆς Μεγίστης Λαύρας Γέροντος Γ. Π. Α. καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 6/19. 9/948 ἐπιστολῆς του, τῆς διδασθείσης ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Σου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάκων κ. Ἰεζεκιήλ, ὑποβληθέντων ἡμῖν ἐ-

ρωτημάτων ἀπαντῶμεν ὡς ἀκολουθῶς:

Ι. Διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τῆς Ζ' Συντακτικῆς Πράξεως τῆς 28/29 Ὀκτωβρίου 1935 «περὶ διατηρήσεως ἐν ἰσχύϊ διατάξεων τοῦ Συν/τος τοῦ 1927» διετηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ, θεωρούμεναι ὡς μηδέποτε καταργηθεῖσαι, αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 109 - 112 τοῦ Συν/τος τῆς 3 / 3 Ἰουνίου 1927 «... καταργουμένων τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Συν/τος τῆς 31 Μαΐου 1911», αἱ δ. ποῖται ὁμως εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο Συν/μα δὲν περιείχοντο.

Τὸ ἐλληνικὸν Κράτος διὰ τοῦ ἄρθρ. 109 τοῦ Συν/τος τοῦ 1927 ἐκ λόγων γενικωτέρου συμφέροντος ἐκήρυξε τὴν περιοχὴν τοῦ ἁγίου Ὁρους κατὰ τὸ ἑκπαλαι κρα-

τοῦν καθεστῶς ταύτης αὐτοδιοίκητον τμήμα αὐτοῦ, ἐφ' οὗ ἡ κυριαρχία τοῦτου παρμένει ἄθικτος, λειτουργοῦν συμφῶνως πρὸς ἴδιον καταστατικὸν χάρτην, συντασσόμενον μὲν καὶ ψηφισόμενον ὑπὸ τῶν εἰκοσιν ἱερῶν Μονῶν, ἐπικυρουμένον δὲ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ ὅστις οὕτω καθίσταται καὶ νόμος τοῦ ἐν λόγῳ Κράτους, ἰσχύων εἰς τὸ ὡς εἴρηται περιορισμένον τμήμα αὐτοῦ. Καθώρισε δὲ τοῦτο διὰ μὲν τοῦ ἄρθρ. 112 τοῦ αὐτοῦ Συν)τος ὅτι ἡ ἀσχομένη ὑπὸ τῶν μοναστηριακῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ἱερᾶς Κοινότητος ἐν τῇ κατὰ τὰ ἄνω τμήματι Δικαστικῇ Ἐξουσίᾳ καθορίζεται διὰ νόμου, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρ. 111 ὅτι ἡ διατήρησις τοῦ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὰ ἄνω τμήματος Ἀγιορειτικοῦ καθεστώτος τελεῖ, ὡς πρὸς μὲν τὸ πνευματικὸν μέρος ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς πρὸς δὲ τὸ διοικητικὸν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἐν λόγῳ Κράτους, εἰς τὸ δόποιον ἀνήκει ἀποκλειστικῶς καὶ ἡ διαφύλαξις τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας ἐν αὐτῷ καθάπερ καὶ ἐν τῇ λοιπῇ ὡς ἄνω Κράτει. Ἐν ὅψει τῶν ἐκτεθεισῶν συνταγματικῶν διατάξεων ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ἐκτάκτου Διπλῆς Συνάξεως τῶν εἰκοσιν ἱερῶν Μονῶν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ-Πατριαρχείου ὁ τῇ 10 Μαΐου 1924 ὑπὸ εἰδικῆς πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς αὐτῆς συνταχθεὶς καὶ ὑπὸ ν. δ)τος τῆς 10/16 Σεβρίου 1926 κυρωθεὶς Καταστατικὸς χάρτης τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ὡς εἴρηται ν. δ)τος ὠρίσθη ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐν τῇ ἁγίῳ Ὁρει ἀπονέμεται ὑπὸ τῶν μοναστηριακῶν Συνάξεων καὶ Γερροντιῶν, τῆς ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τῆς Ἐξαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μετὰ τῆς δισεναιαυτοῦ Συνάξεως ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραβάσεις καὶ τὰς ὀριακὰς ἢ ἐκ τῶν ὁμολόγων οἰασθήπο-

τε διαφορὰς, καθοριζομένους καὶ εἰδικώτερον διὰ τοῦ περαιτέρω 9 ἄρθρου τοῦ ἐν λόγῳ ν. διατάγματος.

Ἐκ τοῦ ὅτι ὁμοῦ κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρ. 111 τοῦ ἀνωτέρω Συν)τος ὠρίσθη ὅτι εἰς τὸ ἑλληνικὸν κράτος ἀνήκει ἀποκλειστικῶς καὶ ἡ διαφύλαξις τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας ἐν τῇ ἁγίῳ Ὁρει ὥσπερ καὶ ἐν τῇ ὑπολοίπῃ τμήματι αὐτοῦ, συνάγεται κατὰ λογικὴν ἀνάγκην ἐκ τούτου ὅτι τὸ κράτος δικαιούται νὰ λαμβάνῃ καὶ πᾶν κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ νομοθετικὸν μέτρον τεῖνον εἰς τὴν διαφύλαξιν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας καὶ ἐν τῇ ἁγίῳ Ὁρει.

Ἐξ ἄλλου διὰ τοῦ δ)τος τῆς 4/5 Ὁκτωβρίου 1947 «περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 200/1946 ν. δ)τος «περὶ ρυθμίσεως μισθωτικῶν σχέσεων ἐπὶ ἀστικῶν ἀκινήτων (ἐνοικιοστάσιον)», τοῦ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ν. δ. 398/1947 ἐκδοθέντος, παρατείνεται ἀναγκαστικῶς μέχρι 30 Σεπτ. 1949 ὁ χρόνος πάσης μισθώσεως ἀστικῶν ἀκινήτων ὑπὸ τοὺς ἐν τούτῳ τιθεμένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις.

Αἱ διατάξεις τοῦ ὡς εἴρηται ἐνοικιοστασίου, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τούτων καὶ ἰδίᾳ τῶν ἄρθρ. 1, 8, 9, 10, 32, 53 § 3 καὶ 54 σαφῶς συνάγεται, ἀποβλέπουσαι κατ' ἀρχὴν τοῦτο μὲν εἰς τὴν ἐν ὅψει τῶν κρατουσῶν συνθηκῶν στενότητος τῆς στέγης ἐξασφάλισιν τοιαύτης πρὸς κατοικίαν ἢ ἐνάσκησιν ἐπαγγέλματος, τῆς ἡ. ἑλλειψίς δύνανται νὰ δημιουργήσῃ κοινωνικὸν σάλλον, τοῦτο δὲ εἰς τὴν παρακώλυσιν τῆς υπερβολικῆς ὑψώσεως τῶν μισθωμάτων, τῆς δυναμένης νὰ ἐπαγάγῃ αὐξήσιν τοῦ γενικοῦ τιμαρίθμου καὶ οἰκονομικῆν ἐν γένει διαταραχὴν τῆς χώρας, θεραπεύουσαι δ' ὡς ἐκ τούτου κοινωνικοὺς σκοποὺς τοσοῦτον ζωτικούς, ὥστε ἡ περὶ τούτων μέριμνα ν'

ἀποτελῇ μέρος τῆς ἀποστολῆς τῆς Πολιτείας, εἶναι προφανῶς διατάξεις κατὰ πρό-
χοντα χαρακτηριστὴρα δημοσίας τάξεως (πρὸλ.
Ἀγγελ. Δικαιοσ. Ε' / 378. Μουνδρέαν ἐν
Ἐν. Ἐπ. 1947. σ. 447. Α. Π. 86/1924
Θέμ. ΑΕ' 452. Πρωτ. Κω 4/1947 Θέμ.
ΝΗ' 580).

Ἐφ' ὅσον ὁμως, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, δυ-
νάμει τῆς διαληφθείσης συνταγματικῆς
διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 111 τὸ ἐλληνικὸν
κράτος ἐπεφύλαξεν ἀποκλειστικῶς εἰς ἐ-
αυτὸ τὸ δικαίωμα τοῦ θεσπίζειν νόμους
σκοποῦντας τὴν διατήρησιν τῆς δημοσίας
τάξεως καὶ ἀσφαλείας καὶ ἐν τῇ ἀγίῳ Ὁ-
ρει, τὸ δὲ ἰσχύον ὡς ἄνω ἐνοικιστάσιον,
οὗτινος ἡ ἰσχὺς κατὰ τὸ ἀκροτελεύτιον
ἄρθρον αὐτοῦ ἐπεκτείνεται καθ' ἅπασαν
τὴν ἐπικράτειαν, τυγχάνει νόμος κατ' ἐξο-
χὴν δημοσίας τάξεως, εἶναι πρόδηλον ὅτι
αἱ διατάξεις τοῦ ἐν λόγῳ ἐνοικιστασίου
κέκτηνται πλήρη ἰσχύον καὶ ἐν τῇ περιοχῇ
τοῦ ἀγίου Ὁρους.

Τοσοῦτω δὲ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ προκειμέ-
νου ζητήματος προσήκει ἢ κατὰ τὰ πρό-
σθεν παρεχομένη ὑφ' ἡμῶν λύσεις, ἐφ' ὅσον
ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ὡς εἴρηται συντα-
γματικῶν διατάξεων δυνάμει τῶν ὁποίων
τὸ ἐλληνικὸν κράτος διατηρεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ
ἀγίου Ὁρους τὰ κυριαρχικά αὐτοῦ δικαι-
ώματα πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἀνωτέρω κα-
ταστατικοῦ χάρτου τοῦ ἀγίου Ὁρους καὶ
τοῦ κυρώσαντος αὐτὸν ὡς ἄνω ν. 8)τος,
ἀναμφηρίστως προκύπτει ὅτι διὰ σχέσεις
καὶ ζητήματα μὴ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ
διατοπικοῦ δικαίου τοῦ ἀγίου Ὁρους, ὡς
εἰσὶν αἱ ὑπὸ τοῦ μνησθέντος ἐνοικιστα-
σίου ἀναγκαστικῶς παρατεινόμεναι καὶ
ρυθμιζόμεναι μισθωτικαὶ σχέσεις καὶ τὰ
ἐξ αὐτοῦ ἀνακύπτοντα συναφῶς ζητήματα,
ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἐν τῇ λοιπῇ ἐπικρα-
τείᾳ τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου ἰσχύον δι-
καίον καὶ καθ' ὅσον, ἐννοεῖται, τὸ τελευ-

ταῖον τοῦτο δὲν ἀντιτίθεται, οὐδὲ ἀντι-
στρατεύεται ὅπωςδῆποτε, δηλ. εἴτε ἀμέ-
σως εἴτε ἐμμέσως, πρὸς τὸ διατοπικὸν δι-
καίον τοῦ ἀγίου Ὁρους.

Ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ ἐλληνικὸν Κράτος δὲν
ἐπεφύλασσε δι' ἐκυτὸ ρητῶς δυνάμει τοῦ
ἀρθρ. 111 τοῦ ἀνωτέρω Συν)τος τὸ δι-
καίωμα τοῦ διατηρεῖν τὴν δημοσίαν τάξιν
καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἐν τῇ ἀγίῳ Ὁρει, πάλ-
ιν ἡ αὐτὴ ἐν προκειμένῳ θὰ ἤρμοζε λύ-
σεις, ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν ἐκτεθεισῶν συνταγμα-
τικῶν διατάξεων προκύπτει ἐναργῶς ὅτι
τὸ ἐλληνικὸν Κράτος οὐ μόνον δὲν ἀπηλ-
λοτριώθη τῶν ἐπὶ τοῦ ἀγίου Ὁρους κυ-
ριαρχικῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ, ἀλλ' ἐξα-
κολουθεῖ καὶ ῥητῶς νὰ διατηρῇ ταῦτα καὶ
δέδοται συνάμα ὅτι τὸ κατὰ τὰ ἄνω ἐνοι-
κιστάσιον, τοῦ ὁποίου ἡ ἰσχὺς ἐπεκτείνε-
ται καθ' ἅπασαν τὴν ἐπικράτειαν, τυγχά-
νει νόμος γενικὸς καὶ κατ' ἐξοχὴν δημο-
σίας τάξεως, κατὰ δὲ τὰς γενικὰς ἀρχὰς
τοῦ δικαίου νόμος γενικὸς καὶ δημοσίας τά-
ξεως ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς περιοχὰς το-
πικῶν δικαίων, ἐφ' ὅσον δὲν δύνανται νὰ νοη-
θῇ τῷ ὄντι δικαίωμα πλήρους κυριαρχίας
κράτους τινὸς ἔστω καὶ ἐπὶ τμήματος τῆς
ἐπικρατείας του χωρὶς νὰ περιλαμβάνῃ ἐν
ἐκυτῷ καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ διατηρεῖν καὶ
ἐν τῷ τμήματι τούτῳ, ἔνθα ἰσχύει δια-
τοπικὸν δίκαιον, τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ
ἀσφάλειαν (προβ. ἀναλόγως Ἀλληγρ.
Θέμ. Μ'. 536).

II. Τὸ περὶ ἐνοικιστασίου κατὰ τὰ ἄ-
νω νομ. 8)τα, οὗτινος ἡ ἰσχὺς κατὰ τὰ πρό-
σθεν ἐκτιθέμενα ἐπεκτείνεται καὶ ἐπ' αὐτῆς
τῆς περιοχῆς τοῦ ἀγίου Ὁρους, ἀφορᾷ
καὶ ρυθμίζει τὰς μισθωτικὰς σχέσεις μό-
νον ἐπὶ ἀστικῶν ἀκινήτων κατὰ τὴν περὶ
τούτου ἐπιγραφὴν αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐπιδιωκό-
μενος σκοπὸς τούτου εἶναι κατὰ τὸ ἀρθρον
1 § 1 αὐτοῦ ἡ ἐξασφάλις στέγης πρὸς κα-
τοικίαν ἢ ἐνάσκησιν ἐπαγγέλματος διὰ

καθιερώσεως τῶν ἐν αὐτῷ περιορισμῶν. Δὲν ἀφορᾷ ἄρα τοῦτο, οὐδὲ ρυθμίζει καὶ τὰς μισθώσεις ἀγροτικῶν ἀκινήτων. Σαφῆ καὶ θετικὸν ὅρισμόν τὸ ἐνοικιοστάσιον τοῦτο δὲν τίθησι. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρ. 1 § 1 καὶ 2 τούτου συνάγεται ὅτι ἀστικὸν ἀκίνητον λογίζεται ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἀκίνητον ἐφ' οὗ ὑπάρχει οἰκοδομὴ οἰκισθῆναι φύσεως καὶ εἶδους καὶ εἰδικώτερον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὡς ἐκ τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ χρησιμεύει πρὸς κατοικίαν (ἀνεξαρτήτως τῆς ιδιότητος τῶν κατοικοῦντων προσώπων) ἢ πρὸς ἐνάσκησιν ἐπαγγέλματος ἀστικοῦ (ἀσκέτως ἂν ὁ ἐνάσκων τοῦτο εἶναι ἔμπορος ἢ ὄχι). Ἄρα δὲν θεωρεῖται ἀστικὸν ἀκίνητον τὸ ἀσκεπὲς καὶ τὸ ἐφ' οὗ οὐδεμία οἰκοδομὴ ὑφίσταται. Ἀποτελεῖ ὅμως ἀστικὸν ἀκίνητον κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄνω ἐνοικιοστατοῦ αὐτοτελὲς μίσθιος κατοικίαν ἀγρότου ἔστω καὶ ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ἁγίου Ὁρους κ.λ.π.

Ἄλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὰ ὑποβληθέντα ἡμῖν πραγματικὰ περιστατικὰ μεταξὺ τῶν γενομένων μισθώσεων ἀκινήτων τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους περιλαμβάνονται καὶ τοιαῦται μικτοῦ χαρακτήρος, διὰ τὰ κριθῆναι καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων μισθώσεων ἔχει ἐφαρμογὴν ἢ μὴ τὸ κατὰ τὰ ἄνω ἐνοικιοστάσιον, δέον τὰ ἐξευρεθῆναι τὸ κριτήριον δυνάμει τοῦ ὁποῦ θὰ γίνῃ ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτῶν ὡς μισθώσεων ἀστικῶν ἢ ἀγροτικῶν ἀκινήτων.

Ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 2 § 1 τοῦ ἀνωτέρω ἐνοικιοστατοῦ ὡς κριτήριον χαρακτηρισμοῦ μικτῆς μισθώσεως ἀκινήτων ὡς μισθώσεως ἀστικῶν ἀκινήτων τίθεται τὸ κατὰ τὴν οἰκονομικὴν σκοπὸν τῆς μισθώσεως ἀδύνατον τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῶν τοῦ διαφόρου εἶδους συναπτομένων ἀκινήτων ἀπ' ἀλλήλων καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἐτέρου εἶδους τῶν ἀκινήτων τούτων τῆς μικτῆς μισθώσεως ὡς κυρίου ἢ παρεπομένου τοῦ

ἐτέρου εἶδους αὐτῶν, τὴν ἑλῆς μικτῆς μισθώσεως ἀκινήτων θεωρουμένης ὡς μισθώσεως ἀστικοῦ ἀκινήτου, ὁπότε ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ ταύτης τὸ κατὰ τὰ ἄνω ἐνοικιοστάσιον, ἂν τὸ ἀστικὸν ἀκίνητον εἶναι τὸ κύριον πρᾶγμα ἐν τῇ μικτῇ ταύτῃ μισθωτικῇ σχέσει. Προκειμένου λ. χ. περὶ ἀκινήτου ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπάρχουσι κτίσματα καὶ καλλιεργήσιμος ἔκτασις, ἐὰν μὲν ὁ κύριος προορισμὸς τοῦ ἀκινήτου εἶναι ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν κτισμάτων (οἰκία) καὶ ὁ παρ' αὐτὰ ἀσκεπὲς χώρος χρησιμεύει διὰ τὴν καλλιτέραν ἐξυπηρέτησιν αὐτῶν (αὐλή, μικρὸς κήπος διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἐνοίκων κλπ.), ὁπότε τὸ τελευταῖον (ὁ ἀσκεπὲς χώρος) δὲν δύναται ν' ἀποχωρισθῇ τῶν πρώτων, εἶναι πρόδηλον ὅτι τὸ ἀκίνητον τοῦτο λογίζεται ἀστικὸν καὶ ἔχει ἴσχυν ἐπὶ τούτου τὸ κατὰ τὰ ἄνω ἐνοικιοστάσιον· ἐὰν δὲ ὁ κύριος προορισμὸς τοῦ ἀκινήτου εἶναι ἡ διὰ καλλιεργείας παραγωγὴ καρπῶν, τὰ δὲ κτίσματα χρησιμεύουσι πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ σκοποῦ τούτου (ἐνοίκησις καλλιεργητῶν, ἐναποθήκευσις προϊόντων καὶ καρπῶν, τοποθέτησις ζῴων κλπ.), ὁπότε πάλιν τὰ τελευταῖα (δηλ. τὰ κτίσματα) δὲν δύναται νὰ ἀποχωρισθῶσι τοῦ λοιποῦ τοῦ ἐν λόγῳ ἀκινήτου, εἶναι προφανές ὅτι τὸ ἀκίνητον τοῦτο θεωρεῖται ἀγροτικὸν καὶ οὐδεμίαν ἐπ' αὐτοῦ κέκτεται ἐφαρμογὴν τὸ ἄνω ἐνοικιοστάσιον.

Κατ' ἀνακεφαλαίωσιν ἐν τέλει τῶν πρόθεν ἐκτιθεμένων γνωμοδοτοῦμεν:

Ὅτι τὸ ἀνωτέρω ἐνοικιοστάσιον κέκτεται πλήρη ἐφαρμογὴν καθ' ἑλλην τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἄρα δὲ καὶ ἐπ' αὐτῆς ταύτης τῆς περιοχῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους καθ' ὅσον ἀφορᾷ μόνον τὰς ὑπ' αὐτοῦ χαρακτηριζομένας μισθώσεις ἀστικῶν καὶ οὐχὶ ἀγροτικῶν ἀκινήτων, ὡς ἀγρῶν ἔστω καὶ μετὰ κτισμάτων διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν αὐτῶν, ἀμπελώνων,

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΔΕΗΣΕΙΣ

ΜΕΤΑ ΔΣΜΑΤΙΩΝ

ΔΕΗΣΙΣ ΙΓ'.

Ὅπως πρᾶεῖς γίνωμεν

Τοὺς πράεῖς ἐπὶ τοῦ ὅρους ἐμακάρι-
σας, πανάγαθε Σῶτερ, καὶ τὴν κ λ η-
ρον ο μ ί α ν τ ῆ ς γ ῆ ς εἰς τοὺς
πράεῖς ὑπεσχέθης.

ἐλαιῶνων, μετοχιῶν κλπ. Εἶναι δὲ τὰ
καλούμενα μετόχια, ἅτινα κεῖνται ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον εἰς μακρὰς ἀποστάσεις καὶ ἀ-
ποτελοῦσι τμήμα ὁλοκληρωτικὸν τῆς Μο-
νῆς ἀφ' ἧς ἐξαρτῶνται, ἔκτασις γῆς καλ-
λιεργήσιμος μεθ' ἱεροῦ ναοῦ ἐντὸς ταύτης
καὶ ἄλλων κτισμάτων χρησιμεύοντων πρὸς
ἐξυπηρέτησιν αὐτῆς καὶ ἅτινα καλλιερ-
γοῦνται συνήθως δι' αὐτεπιστάσις ἐνερ-
γουμένης ὑπὸ ἀποστελλομένου ὑπὸ τῆς
Μονῆς μοναχοῦ, ὀνομαζομένου μετοχιαρί-
ου (πρβλ. Σου Μητροπολίτου κ. Ἰεζεκιήλ:
«Ἔργα καὶ Ἡμέραι» τόμ. Β. σελ. 786).

Δέον ἐν κατακλιεῖδι νὰ παρατηρηθῇ ὅτι,
ἐφ' ὅσον τὸ μνησθὲν ἐνοικιστάσιον δὲν
ἔχει ἐφαρμογὴν τινα ἐπὶ μισθώσεων ἀ-
γροτικῶν ἀκινήτων τοῦ ἁγίου Ὅρους καὶ
εἴτε ἐντὸς τῆς περιοχῆς τούτου, εἴτε ἐκτὸς
ταύτης κειμένων, δύναται νὰ ἐξακολουθῇ
ἔχον πλήρη ἰσχὺν τὸ ἀρθρ. 106 τοῦ Κα-
ταστατικοῦ Χάρτου τοῦ ἁγίου Ὅρους ду-
νάμει τοῦ ὁποῦοι οἱ ἀρμόδιοι τοῦ ἐν αὐτῷ
ἀγιορειτικοῦ καθεστώτος δύνανται νὰ προ-
βαίνουν οὐ μόνον εἰς τὴν δι' αὐτεπιστα-
σίας καλλιέργειαν τῶν ὡς εἴρηται ἀγροτι-
κῶν ἀκινήτων τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ ἁγίου
Ὅρους, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐλευθέραν πρὸς
κοσμικοὺς ἐκμίσθωσιν τούτων ἀνευ ἐπιηρε-
ασμοῦ τινος ἐκ τῶν περὶ ἐνοικιστασίου
διατάξεων.

Ἐν Καρδίτῃ τῇ 12ῃ Ὀκτωβρίου 1948
Ὁ γνωμοδοτῶν Ἰωάν. Τσαμακίδης, δικηγόρος.

Τὴν πραότητα δὲ καὶ διὰ τοῦ θεοῦ
σου παραδείγματος ἐδίδαξας ἡμᾶς,
καθ' ὅλον τὸν ἐπίγειον βίον σου γλυ-
κὺς καὶ πρᾶος ἀναδειχθεῖς.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκληροτέρων
ἐμπαιγμῶν καὶ μαρτυρίων, καὶ ἐν τῷ
μέσῳ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου σου οὐχὶ
φιλέκδικος καὶ ὀργίλος, ἀλλὰ γλυκὺς
καὶ πρᾶος ἀνεφάνης, Θεάνθρωπε. Δι-
κκίως δὲ εἶπας ἡμῖν «μ ᾱ θ ε τ ε ᾱ π' ἔ μ ο ὕ ὅ τ ι π ρ ᾱ ὅ ς εἶ μ ι κ αὶ
τ α π ε ι ν ὅ ς τ ῇ κ α ρ δ ί α ».

Τὴν θείαν σου πραότητα λοιπόν,
ὡς ἀληθεῖς χριστιανοὶ καὶ ὑπαδοί σου,
ᾧς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, Κύριε.

Διὰ τῆς πραότητος τοῦ χαρακτήρος
ἡμῶν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ πληροῦ
προπαρασκευαζόμεθα, καὶ τὴν ἀγά-
πην τῶν πέριξ ἡμῶν διεγείρομεν, καὶ
τὰς καρδίας αὐτῶν κατακτώμεν, ὡς
σύ, Θεάνθρωπε, τὸν κόσμον διὰ τῆς
πραότητός σου κατέκτησας.

Διὰ τῆς πραότητος τὰς παρεκτρο-
πὰς τῆς ἀγανακτήσεως καταστέλλο-
μεν, τὴν ὀργὴν εἰς ἔλεος μεταβάλλο-
μεν, τὰς ὀλεθρίους ἐκδικήσεις καὶ ἀν-
τεκδικήσεις προλαμβάνομεν, καὶ ἀγα-
θὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντες, ἡπιοὶ,
διδασκτικοί, ἀνεξίκακοι, καὶ εἰρηνοποι-
οὶ ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ θεῖόν σου θέ-
λημα γινόμεθα, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν
τῆς κοινωνίας στηρίζομεν.

Φώτισον λοιπόν ἡμᾶς, πανάγαθε
Θεέ, ὅπως οὐχὶ μόνον πρὸς τοὺς γο-
νεῖς, τοὺς διδασκάλους, τοὺς ἀδελφούς
καὶ συμπολίτας ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς
αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν μετὰ γλυ-
κύτητος καὶ πραότητος διάγωμεν, καὶ
τὰς θείας σου ἐντολὰς καθ' ἑκάστην
φυλάττωμεν, καὶ ἅπαντα τὰ καθήκον-
τα ἡμῶν ἀπαρεγκλίτως εκπληρῶμεν,
καὶ τὴν συνείδησιν ἡμῶν ἀγνήν ἀεί-

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ διὰ πρώτην φοράν, εἰδικῶς διὰ τὴν ᾿Αγιερ.
Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Σπαθάρη.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 39)

Κεφ. Ζ΄.

Περὶ τῆς χιλιετοῦς βασιλείας

Περὶ τῶν δύο τούτων ἀναστάσεων ὁ αὐτὸς Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, εἰς τὸ βιβλίον, τὸ ἀποκαλούμενον «Ἀποκάλυψιν» κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐξεφράσθη, ὥστε ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν μὴ κατανοηθεῖσα ὑπὸ τῶν πολλῶν νὰ μετατραπῇ εἰς γελοίους μύθους. Λέγει τῷ ὄντι εἰς τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον «Καὶ εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔχοντα τὴν κλεῖδα τῆς ἀβύσσου καὶ ἄλυσιν μεγάλην ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ· καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὃς ἐστὶ διάβολος καὶ σα-

ποτε διατηρῶμεν, καὶ σὲ τὸν πρῶτον Σωτῆρα εἰς πᾶν βῆμα τοῦ βίου ἡμῶν πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχωμεν, ἵνα διὰ τῆς πραότητος καὶ καλοκαγαθίας ἡμῶν καταξιωθῶμεν κάτοχοι τῆς ἐπιγείου κληρονομίας νὰ γίνωμεν, σὲ δέ, τὸν ἐπουράνιον ἡμῶν Πατέρα, ἀείποτε νὰ δοξάζωμεν. Ἀμήν.

Γλυκὺς καὶ πρῶτος ὑπῆρξας Χριστέ μου.

Προπότης κατήλθεν ἐκ τοῦ Σταυροῦ.

Γλυκὺν καὶ πρῶτον σὺ θέλεις, Θεέ μου,

Καὶ πάντα λάτρεῖν Σωτῆρος Χριστοῦ.

Πραεῖς λοιπὸν κ' ἡμεροὶ ὡς γενῶμεν,

Τὸν πρῶτον μιμούμενοι Λυτρωτὴν,

Καὶ τότε βεβαίως θ' ἀξιωθῶμεν

Τῆς χάριτός σου, Θεέ μου. Ἀμήν.

τανᾶς καὶ ἔδησεν αὐτὸν χίλια ἔτη καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον καὶ ἔκλεισεν αὐτὴν καὶ ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανᾷ ἔτι τὰ ἔθνη ἄχρι τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη, μετὰ ταῦτα δεῖ αὐτὸν λυθῆναι μικρὸν χρόνον. Καὶ εἶδον θρόνους καὶ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτοὺς καὶ κρίμα ἐδόθη αὐτοῖς· καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκημένων διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ οὔτε τῇ εἰκόνι αὐτοῦ καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτῶν· καὶ ἔζησαν καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ Χριστοῦ χίλια ἔτη· οἱ δὲ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέζησαν ἕως τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη· αὕτη ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη. Μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη». (Ἀποκ. 20).

Ὅσοι ὑπέθεσαν ἐκ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τούτου ὅτι ἡ πρώτη ἀνάστασις θὰ εἶναι σωματικὴ παρεκινήθησαν μεταξὺ ἄλλων μάλιστα ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλίων ἐτῶν, ὥσανεὶ ἔπρεπε διὰ τοὺς ἁγίους κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ τῆς διαρκείας νὰ εἶναι ὁ σαββατισμός, ἡ ἱερὰ τ. ἔ. ἀνάπαυσις, μετὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν ἐξακισχιλίων ἐτῶν, ἀφ' ὅτου ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐπαξίως τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀμαρτήματος, ἐξεβλήθη ἐκ τῆς μακαριότητος

τοῦ παραδείσου ριφθεὶς εἰς τὰς συμφο-
 ρὰς τοῦ θνητοῦ τούτου βίου· καὶ ἐπει-
 δὴ δὲ εἶναι γεγραμμένον ὅτι «μία ἡ-
 μέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἔτη καὶ
 χίλια ἔτη ὡς ἡμέρα μία», τῶν ἑξ̄ χι-
 λιάδων ἐτῶν συμπληρωθέντων ὡς ἑξ̄
 ἡμερῶν, ὑπολείπεται ἡ ἐβδόμη καὶ τε-
 λευταία χιλιάς ὡς Σάββατον, τὸ ὁποῖ-
 ον θέλει ἐορτασθῇ ὑπὸ τῶν ἀνισταμέ-
 νων ἁγίων. Ἡ γνώμη αὕτη θὰ ἦτο ἀ-
 νεκτὴ ὁπωσδήποτε, ἐὰν ἐπιστεύετο ὅτι
 πνευματικῶν τινῶν ἡδονῶν ἔμελλον ν'

ἀπολαύσουν οἱ ἅγιοι διὰ τῆς παρουσί-
 ας τοῦ Κυρίου. Τοιαύτην γνώμην καὶ
 ἡμεῖς ἄλλοτε εἰχομεν. Ἐπειδὴ ὁμως
 ἰσχυρίζονται ὅτι ὅσοι θ' ἀναστῇσι
 τότε θὰ ριφθῶσι εἰς συμπόσια σαρκι-
 κά, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ βρώσις καὶ ἡ πό-
 σις, ὅχι μόνον οὐδὲν μέτρον θὰ τηρή-
 σουν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ δρια τῶν εἰ-
 δωλολατρικῶν εὐωχιῶν θὰ ὑπερβούν,
 ταῦτα μόνον εἰς ἀνθρώπους σαρκικοὺς
 εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν πιστευτά.
 (Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΖΕΡΒΟΥ
 ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
 ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ
 ΗΤΟΙ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΥ

Β'.

Μετὰ τὸ κρουσθῆναι τὸ μικρόν, καὶ
 ἄρξασθαι τοὺς Ἀδελφοὺς τῶν Ὁρῶν,
 εἰσφέρει ὁ Ἐκκλησιάρχης τὸν μέλλον-
 τα ἀποκαρῆναι, καὶ ποιεῖ οὗτος γονυ-
 κλισίας ἔμπροσθεν τῶν ἁγίων Θυρῶν
 καὶ εἰς τοὺς Χοροὺς ἀνὰ μίαν, εἶτα τῷ
 ἡγουμένῳ. Καὶ τότε ἐξελθὼν ἐν τῷ
 νάρθηκι ἀποτίθεται τὰ συνήθη ἱμάτια.
 Καὶ ἄρξαμένης τῆς θείας Λειτουργίας,
 ἵσταται ἐπὶ τῶν βασιλικῶν πυλῶν ἁ-
 ζωστος, ἀνυπόδητος καὶ ἀσκεπής.

Μετὰ τὴν εἵσοδον, λέγεται τὸ Κον-
 τάκιον τῆς ἡμέρας εἰς τὸ Δόξα· εἰς δὲ
 τὸ Καὶ νῦν, φάλλεται τὸ τροπάριον

ἤχος α'. Ἀγκάλας πατρικῆς κ.λ.π.
 Εἶτα τὸ Ἀντίφωνον ἤχος δ'. Ἦθε-
 λον δάκρυσιν ἐξαλεῖψαι... Τίς χειμα-
 ζόμενος... Πρόβατόν εἰμι... Δόξα καὶ
 νῦν. Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ...

Τούτων δὲ φαλλομένων εἰσάγεται
 παρὰ τοῦ Ἐκκλησιάρχου ὁ μελλόκου-
 ρίτης ποιῶν κατὰ τρεῖς τόπους γονυ-
 κλισίας τρεῖς, μέχρι τῶν ἁγίων Θυρῶν
 καὶ ἵσταται ἐξ ἀριστερῶν τοῦ ἀναδόχου
 αὐτοῦ.

Εἶτα κατηχεῖ αὐτὸν ὁ ἡγούμενος
 οὕτως: Ἀνοῖξον τὰ τῆς καρδίας σου
 ὦτα, κ.λ.π.

Εἶτα τὰς ἐρωτήσεις κατὰ σειρὰν
 οὕτω:

Ἐρώτησις: Τί προσήλθες Ἀδελφέ,
 προσπίπτων τῷ ἁγίῳ θυσιαστηρίῳ καὶ
 τῇ ἀγίᾳ συνοδίᾳ ταύτῃ;

Ἀπόκρισις: Ποθὼν τὸν βίον τῆς ἀ-

σκήσεως, τίμιε Πάτερ.

Ἐρώτησις: Ποθεῖς ἀξιωθῆναι τοῦ Ἀγγελικοῦ Σχήματος, καὶ καταταγῆναι ἐν τῷ χορῷ τῶν Μοναζόντων καὶ διὰ τοῦτο ζητεῖς τὸν ἀρραβῶνα τοῦ μεγάλου καὶ Ἀγγελικοῦ Σχήματος;

Ἀπόκρισις: Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργούντος, τίμιε Πάτερ.

Ὁ Ἱερεὺς

Ὅντως καλὸν ἔργον καὶ μακάριον ἐξελέξω, ἀλλ' ἐὰν καὶ τελειώσης· τὰ γὰρ καλὰ ἔργα κόπῃ κτῶνται, καὶ πόνη κατορθοῦνται.

Ἐρώτησις: Ἐκουσία σου τῇ γνώμῃ προσέρχῃ τῷ Κυρίῳ;

Ἀπόκρισις: Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργούντος, τίμιε Πάτερ.

Ἐρώτησις: Μὴ ἔκ τινος ἀνάγκης ἦ εἷας;

Ἀπόκρισις: Οὐχί, τίμιε Πάτερ.

Ἐρώτησις: Παραμενεῖς τῷ Μοναστηρίῳ καὶ τῇ ἀσκήσει ἕως ἐσχάτης σου ἀναπνοῆς;

Ἀπόκρισις: Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργούντος, τίμιε Πάτερ.

Ἐρώτησις: Φυλάττεις σεαυτὸν ἐν παρθενίᾳ καὶ σωφροσύνῃ καὶ εὐλαβείᾳ;

Ἀπόκρισις: Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργούντος, τίμιε Πάτερ.

Ἐρώτησις: Σώζεις μέχρι θανάτου τὴν ὑπακοὴν τῷ Προεστώτι, καὶ πάσῃ τῇ ἐν Χριστῷ ἀδελφότητι;

Ἀπόκρισις: Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργούντος, τίμιε Πάτερ.

Ἐρώτησις: Ὑπομένεις πᾶσαν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν τοῦ μονήρους εἴσου διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν;

Ἀπόκρισις: Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργούντος, τίμιε Πάτερ.

Εἶτα λέγει ὁ Ἱερεὺς τὴν κατήχησιν. Βλέπε, τέκνον, οἷας συνθήκας δίδως τῷ Δεσπότη Χριστῷ κλπ.

Ἐρώτησις: Ταῦτα πάντα οὕτω καθομολογεῖς, ἐπ' ἐλπίδι τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν ταύταις ταῖς ὑποσχέσεσι διαχαρτερεῖν συντάσῃ μέχρι τέλους ζωῆς, χάριτι Χριστοῦ;

Ἀπόκρισις: Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργούντος, τίμιε Πάτερ.

Καὶ εὐθὺς ὁ Ἱερεὺς τὴν εὐχὴν. Ὁ πανοικτίρμων οὖν Θεὸς καὶ πολυέλεος κλπ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐπὶ τῇ Ἑθνικῇ ἑορτῇ

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΜΑΣ

Κατὰ τοὺς διαφόρους ἀπελευθερωτικούς ἀγῶνας
τῆς πατρίδος μας.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς 28 Ὀκτωβρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἱεζεκιὴλ μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐτέλεσε τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς Πρότομης τοῦ Ἐπισκόπου Κίτρου Νικολάου, συναρχηγοῦ τῆς θεσσαλικῆς ἐπα-

ναστάσεως τοῦ 1878.

Μετὰ τὴν τελεσθεῖσαν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὠμίλησεν ὁ Σεβ. κ. Ἱεζεκιὴλ ἱστορήσας τὸ γεγονός τῆς ἐπαναστάσεως, ἣτις ἀνευ ἄλλης αἵματοχυσίας ἐπέφερε τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Θεσσαλίας καὶ τμήμα

τῆς Ἡλείου. Παρέστησαν ὁ νομάρχης κ. Δεσμιάκης, ὁ ταξίαρχος κ. Ἰατροῦ, ὁ δήμαρχος κ. Χατζημῆτρος καὶ χόσμος πολὺς.

εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος θορυβωδῶς, ὅτι βαδίζει δῆθεν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ὑποδοσίων Ἑλλήνων. Ἡ ἑλληνικὴ στρατιὰ μετὰ μικρὰν ἀψιμαχίαν παρὰ τὸν Δο-

Ὁ Ἐπίσκοπος Κίτρου (Κατερίνης) Νικόλαος, ἀρχηγὸς τῆς Θεσσαλο-Μακεδονικῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1878 μετὰ τοῦ προεχθέντος εἰς ἀνθυπασιότην ἐπιλοχίου Δ. Τερτίπη καὶ τῶν λοιπῶν ὀπλαρχηγῶν, ἐρκιζοῦνται ὅτι δὲ ἐξικολουθήσωσι τὸν ἀγῶνα, ἐὰν ἡ Ἀγγλία δὲν τηρήσῃ τὰς ὑποσχέσεις τῆς διὰ τὰ Ἑλληνικὰ ζητήματα. Γελοιοτρόπως ἀπελευθερώθη ἡ Θεσσαλία τῷ 1881 ἄνευ ἄλλης αἰματοχυσίας

Εἶναι γνωστὸν ὅτι κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1878 κατὰ τὸν Ρωσο-τουρκικὸν πόλεμον, ὁ στρατηγὸς Σκουρλάτος Σούτσος ἐπὶ κεφαλῇ τριῶν συνταγμάτων εἰσέβαλεν

μοχόν, ἐπεμβάσει τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, διατάχθη γὰ ἐπιστρέφειν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος, τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως λαβοῦσης ὑπόσχεσιν τῶν μεγάλων Δυ-

νάμεων ὅτι τὰ δίκαια τῆς Ἑλλάδος ἐν καιρῷ δὲν θὰ παροραθῶσι. Τοιουτοτρόπως ἡ ὑπὸ τὸν Ἀλέξανδρον Κουμουνδοῦρον Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐπέτυχε μὲ τὸ ἐθνικὸν αὐτὸ τέχνασμα ἄνευ ἄλλης αἱματοχυσίας νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν Θεσσαλίαν καὶ τμήμα τῆς Ἡπείρου.

Διότι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐγνώριζεν ὅτι δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ κάμῃ πόλεμον μὲ τὴν Τουρκίαν καὶ προσεποιήθη τὴν εἰσβολὴν τοῦ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Σοῦτσουν στρατοῦ εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος, ἵνα προκαλέσῃ τὴν ἐπέμβασιν τῶν Δυνάμεων. Πρᾶγμα ὅπερ καὶ ἐπέτυχεν.

Εἰς τὴν διαταγὴν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ στρατοῦ εἰς Λαμίαν δὲν ὑπήκουσαν δύο γενναῖοι ὑπαξιωματικοί, ὁ Δημ. Τερτίπης ἐκ Στυλίδος καὶ ὁ Γεώργ. Λάϊος ἐκ Δωρίδος καὶ παρασύραντες τὸν λόχον τῶν ἐδημιούργησαν τὸ ὄνομασθὲν «κίνημα τῶν ὑπαξιωματικῶν», τὸ ὁποῖον συνεμερίσθησαν καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ Κων. Θεοδώρου, πεσὼν ἐν Θρακίᾳ, ὁ Δημ. Λάϊος, ἀδελφὸς τοῦ πεσόντος ἀρχηγοῦ Γεωρ. Λάϊου, Νικ. Παπακυριακόπουλος καὶ ἄλλοι. Τὸ κίνημα τῶν ὑπαξιωματικῶν δὲν εἶδε δυσαρέστως ἡ Κυβέρνησις καὶ ἐν Ἀθήναις ἀμέσως ἐσχηματίσθη Ἐπιτροπὴ ἐνισχύσεως, προσέτρεξαν δὲ πλείστοι ἐπίλεκτοι ἄνδρες πρὸς ἐνίσχυσιν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ν. Νικολαΐδης, ἡγούμενος φάλαγγος φοιτητῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Στρατηγοῦ Σοῦτσουν καὶ κατόπιν Δήμαρχος Ἀθηναίων, Δ. Σοῦτσος, ὁ Σ. Μερκούρης, φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς καὶ κατόπιν Δήμαρχος Ἀθηναίων, ὁ Γ. Φιλάρετος, Γ. Φικιώρης, κατόπιν ὑπουργοί, ὁ Ἀλκ. Παπαγεωργόπουλος κατόπιν στρατιωτικὸς φασμακοποιός, ὅστις τραυματισθεὶς ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἀνταλλαγεῖς κα-

τόπιν.

Ὁ Νικολαΐδης ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ εἶχε διακριθῇ εἰς τὸν Γαλλο-γερμανικὸν πόλεμον καὶ εἰς τὰς Κρητικὰς ἐπαναστάσεις. Μετ' αὐτοὺς προσέτρεξαν εἰς τὸν ἀγῶνα οἱ ἀξιωματικοὶ Ἀντ. Μήτσας μετὰ τοῦ υἱοῦ του Σταμάτη, μαθητοῦ τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων, ὁ Ἀξελός, ὁ Μπασδέκης, ὁ Ἰσχομάχος καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Κίτρους (Κατερίνης) Νικόλαος, ὅστις καὶ ὠρίσθη Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἀγῶνος.

Ὁ Κίτρους Νικόλαος, ἔχων ἔδραν τὴν κωμόπολιν Κατερίνην ἐν Χαλκιδικῇ, εἶχε μνηθῇ ἐγκαίρως τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος τῶν ὑπαξιωματικῶν καὶ ἐπαναστατήσας ἐπὶ κεφαλῇς ἡρωϊκοῦ σώματος ἔδωκε τὴν μεγάλην μάχην εἰς τὴν Μονὴν τῶν ἁγίων Πάντων καὶ κατελθὼν εἰς Σμόκοβον ἐπὶ κεφαλῇς Μακεδονικοῦ Σώματος ἠνώθη μὲ τοὺς Θεσσαλοὺς ἐπαναστάτας. Ὁ Τερτίπης καὶ ὁ Λάϊος μετὰ διαφόρους ἀψιμαχίας πέριξ τῆς Καρδίτσης, ἔδωσαν τὴν μεγάλην μάχην τοῦ Ματαράγκα συμμετέχοντος τοῦ Ἐπισκόπου Κίτρους μετὰ τῶν Μακεδόνων, ἔνθα ἔπασεν ἐνδόξως ὁ ἀρχηγὸς Γ. Λάϊος, ὁ ἔφημέριος τοῦ χωρίου Ματαράγκα Παπαβαγγέλης καὶ ὁ διδάσκαλος Γεωργόπουλος. Ὁ ἀγὼν ἔληξε νικηφόρος διὰ τοῦ θανάτου τοῦ φιλέλληνος Καρόλου Ὁγλ, ἀνταποκριτοῦ τῶν «Καιρῶν» τοῦ Λονδίνου, πετόντος εἰς τὰς περὶ τὴν Ἀγυιὰν μάχας. Ὁ Κάρολος Ὁγλ μεταφερθεὶς εἰς Ἀθῆνας ἐκηδεύθη μεγαλοπρεπῶς ὑμνηθεὶς δι' ἐπικηδείων λόγων ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Κων. Παπαρηγοπούλου καὶ ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων Τιμολέοντος Φιλήμονος. Τότε ἡ Ἀγγλία ἔστειλεν εἰς τοὺς ἐπαναστάτας τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ Γενικὸν Πρόξενον τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡξίωσε τὴν κατάθε-

σιν τῶν ὅπλων, ὑποσχεθεῖσα εἰς τὸ συνέδριον τῆς εἰρήνης τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἑλληνικῶν δικαίων. Οἱ ἐπαναστάται τότε ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἐπίσκοπον Κίτρους Νικόλαον καὶ τὸν Δημ. Τερτίπην συσκεφθέντες ἐν τῷ χωρίῳ Λουτρῷ κατέθεσαν τὰ ὅπλα, ὑποταγέντες εἰς τὴν ὑπόσχεσιν καὶ εἰς τὴν θέλησιν τῆς Ἀγγλίας. Οὕτως ἔληξεν ἡ κατὰ τὸ 1878—79 ἐπανάστασις μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἡπείρου εἰς τὸ Βερολίνειον Συνέδριον. Ὀφείλεται ἐθνικῇ εὐγνωμοσύνῃ εἰς τοὺς πρωτοστατήσαντας Ἐπίσκοπον Κίτρους Νικόλαον, Δημ. Τερτίπην, Γεώρ. Λάτιον, ἱερεὰ Παπαβαγγέλην καὶ ὅλους τοὺς ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένους μαχητάς.

Ὁ, ἀοίδιμος στρατηγὸς Πάνος Κορωναιὸς, διακριθεὶς εἰς τὸν Κριμαϊκὸν καὶ Γαλλο-γερμανικὸν πόλεμον καὶ εἰς τὰς Κρητικὰς ἐπαναστάσεις, πολλάκις διατελέσας ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν καὶ βουλευτὴς Κυθέρων, ἐπισκεφθεὶς τὸ παιδίον τῆς μάχης Ματαράγγας, εἶπεν εἰς τὴν βουλὴν τὴν 3ην Νοεμβρίου: «Ὡδήγησαν τὴν μάχην ταύτην οἱ καλύτεροι στρατηγοί».

Ὁ Ἐπίσκοπος Νικόλαος, μετὰ τὴν κατάθεσιν τῶν ὅπλων δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Κατερίνην, εἰς τὴν ἑδραν τοῦ καὶ μετέβη εἰς Λαμίαν, ὅπου ἔτυχε μεγάλων τιμῶν καὶ ἀπὸ τοὺς πολίτας καὶ ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὸ εὐχαριστήριον ἀπὸ 7 Μαΐου 1878 ἔγγραφον αὐτοῦ, δημοσιευθὲν εἰς τὴν ἑφημερίδα «Εὐνομία Λαμίας» ἀρ. 32. Ἐκεῖθεν ὁ Νικόλαος κατέφυγεν εἰς Πειραιᾶ, ἀπέθανε δὲ ἐν Ἀθήναῖς τῇ 29ῃ Ἰουνίου 1882, τυχὼν μεγαλοπρεποῦς κηδείας, ἣν ἠκολούθησαν ὁ πρωθυπουργὸς Τρικούπης, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κ. Λομβάρδος καὶ οἱ λοιποὶ ὑπουργοί.

Τὸν Ἱεράρχην ἐγκωμιάζουσι τὰ ἡμερήσια φύλλα τῆς ἐποχῆς (ἴδε «Αἰὼν» 29 Ἰ-

ουνίου 1882, «Ἐφημερίς» 30 Ἰουνίου 1882, «Νέα Ἐφημερίς» ἀριθ. 207, 1882, περιοδικὸν «Σιών» ἀριθ. 72, 14 Ἰουλίου 1882).

Τοῦ Ἱεράρχου τούτου, τὰ πάντα θυσιάσαντος διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Θεσσαλίας πρόκειται δι' ἐράνων νὰ τιμῶμεν τὴν μνήμην, ἰδρύνοντες ἔξωθεν τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τὴν προτομὴν τοῦ, ἐκδηλοῦντες οὕτω τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν.

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, ἐὰν μένουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην» πρέπει νὰ τὴν ἐνισχύσουν διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν. ἀλλὰ καὶ τῆς ἐξαπλώσεως τῶν βιβλίων αὐτῆς, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸν ἐν τῷ τέλει τοῦ τεύχους πάντοτε τιμοκατάλογον.

Ἀκόμη πρέπει νὰ ἀποστέλλουν τακτικῶς τὰς συνδρομάς των, διότι ἀντιμετωπίζομεν μεγάλα ἔξοδα προσέτι ὅσοι συνδρομηταὶ γνωρίζουν παλαιότερους συνδρομητάς οἵτινες διεγράφησαν διὰ τὴν μὴ ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς των, καὶ εἶναι δυστυχῶς πολλοὶ οἱ τοιοῦτοι, πρὸ παντὸς ἱεραὶ Μοναί, νὰ τοὺς συνιστοῦν, ἵνα τὴν ἀποστείλουν, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀνανεώσουν τὴν ἐγγραφὴν των.

Περίπου τὰ 50% τῶν παλαιῶν συνδρομητῶν τῶν διαγραφέντων, ὀφείλουν τὰς συνδρομάς των. Μὲ τοιαύτην ἀπροθυμίαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προοδεύουν τοιαῦτα ἔργα.

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΤΗΝ ΓΟΡΓΟ·Υ·ΠΗΚΟΟΝ

(Ληφθέντος παρὰ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Δοχειαρίου ἐν ἀγίῳ Ὁρει)

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως λέγομεν τὸ
Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Εἰτα τὸ Θεὸς Κύριος τετράκις, καὶ
εὐθὺς τὰ ἐπόμενα Προσόμοια.

Ἦχος δ'.

Τῇ Θεοτόκῃ ἐκτενῶς νῦν προσδρά-
μωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ
καὶ προσπέσωμεν ἐν μετανοίᾳ, κράζον-
τες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοή-
θησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα·
σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλῆθους
πταισμάτων. μὴ ἀποστρέφῃς σὺς δού-
λους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα
κεκτήμεθα.

Δόξα. Ὁμοιον.

Τῆς Θεοτόκου τῇ εἰκόνι προσδρά-
μωμεν, οἱ ἐν κινδύνῳ καὶ αὐτῇ νῦν
προσπέσωμεν· ἀπὸ θαθέων κράζοντες
καὶ πόνου ψυχῆς, τάχος ἡμῶν ἄκου-
σον τῆς δεήσεως Κόρη, ὡς Γοργοῦ-
πήκοος φερωνύμως κληθεῖσα, σὺ γὰρ
ὑπάρχεις πρόμαχος ἡμῶν, καὶ ἐν
ἀνάγκαις ἐτοίμη βοήθεια.

Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε, τὰς
δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι.
Εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐβρύσατο ἐκ τοσούτων κιν-
δύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευ-
θέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ
σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ
παντοίων δεινῶν.

Εἰτα ὁ Ν'. ψαλμὸς καὶ εὐθὺς ψάλ-
λομεν τὸν Κανόνα εἰς ἥχον πλ. δ'.

ᾠδὴ α'. Ὑμνὸν διοδυσσας.

Παντοίας ἐκ βλάβης καὶ συμφο-
ρῶν, Πανύμνητε Κόρη, σαῖς πρε-
σβείαις ἀντιβολῶ, ὦ Γοργοῦπήκοε
σοὺς δούλους, ἐκλυτρωθῆναι πιστῶς
προσιόντας σοι.

Μαρία Παρθένε Μητὲρ Θεοῦ, τοὺς
σοὺς δούλους ῥῦσαι, πολυτρόπων
ἐκ πειρασμῶν, γοργὸς γὰρ ὑπήκοος
ἐκλήθης, τοῖς μετὰ πόθου ναῶ σφ
προστρέχουσι.

Ποικίλα με πάθῃ κατακρατεῖ, δει-
νῶς ὁ ἀλάστορ, δι' αὐτῶν με ἀ-
ποσοδῶν, τῆς δόξης Κυρίου ὦ Παρθέ-
νε, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἐλευθέρωσον δέομαι.

Παγίδας ἡτοίμασεν ὁ δεινός, ποσὶ
μοι Παρθένε, καὶ ἐνέδρας ὁ δυσ-
μενής, γοργὸς δὲ ὑπήκοος γενοῦ μοι,
καὶ ἐξ αὐτῶν σὴ ἰσχύϊ ἐξάρπασον.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Α'σθενεῖσαι ποικίλαις, περιπεσὼν
Ἀχραντε, σαῖς πρὸς τὸν Υἱόν σου
πρεσβείαις, Γοργοῦπήκοε, ὡς ταχινὸς
Ἰατρός, ἐκ τούτων πάντων με ῥῦσαι,
καὶ ὑγιαίν δώρησαι ψυχῆς καὶ σώμα-
τος.

Εὐσπλαγχνίας πηγὴν σε, παναλη-
θῶς ἐγνωμεν, ὦ Γοργοῦπήκοε
κόρη, ταχὺ ἐπάκουσον, τῶν δεομένων
ἡμῶν, καὶ ῥῦσαι πάντας κινδύνων, τοῦ
δεινοῦ ἀλάστορος καὶ περιστάσεων.

Τῶν τοῦ βίου σκανδάλων, καὶ τῶν δεινῶν ἅπαντας, ὡ Γοργοῦπήκοε Κόρη, τάχος ἀπάλλαξον, ὡς Μητέρα ἀφθορος γάρ, τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη, ὥπως σοῦ δοξάζωμεν τὸ θεῖον ὄνομα.

Παναγία Παρθένε, ἡ τοὺς πιστοὺς σκέπουσα, τέκνα σου ὑπάρχοντες πάντες, ὡ Μητέρα εὖσπλαγχνε, ὑπὸ τὴν σκέπην τὴν σὴν, φύλαξον ἄχραντε Κόρη, καὶ ὑγίαν δώρησαι ψυχῆς καὶ σώματος.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Παναγία, ὅτι πάντες οἱ ἐν δεινοῖς ὡ Γοργοῦπήκοε, θερμῶς ἱκετεύομεν ῥῶσαι τάχος.

Ἐπίβλεπον, ἐν εὐμένειᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησις παρὰ τοῦ ἱερέως, Κύριε ἐλέησον ἱβ'. καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τὸ παρὸν Κάθισμα

Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Πρεσβείαις ταῖς σαῖς ἀπαύστοις πρὸς τὸν Κύριον, παντοίων δεινῶν κινδύνων τε καὶ θλίψεων, δούλους σοὺς ἀπάλλαξον Θεοτόκε Γοργοῦπήκοε, καὶ τῶν παγίδων ῥῶσαι τοῦ ἐχθροῦ, τηροῦσα τὴν ποίμνην σου ἀπήμαντον.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῶν νοσοῦντων ἀκέστορα, ὁ Χριστὸς ἀπάντων Γοργοῦπήκοε, ἔδειξέ σε ὡς Μητέρα του, τοῦ ἰᾶσθαι πάντων τὰ νοσήματα.

Ασθενοῦντά με ἴασαι, ἐν κινδύνοις ὄντα Γοργοῦπήκοε, σαῖς πρεσβείαις ἐλευθέρωσον, καὶ φρικτῆς κολάσεως ἐξάρπασον.

Σαῖς πρεσβείαις τὴν ποίμνην σου, τῶν βελῶν ἐχθίστων Γοργοῦπήκοε, εὐπροσδέκτοις πρὸς τὸν Κύριον,

διατῆρει ἄτρωτον Θεόνομφε.

Ιλασμήν σε ἐπέγνωμεν, καὶ πρεσβεῖαν ἄμαχον πρὸς τὸν Κύριον, Μαριάμ Γοργοῦπήκοε, καὶ ἡμῶν σὼν δούλων ἀντιλήπτορα.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Πρόφθασον ταχύ, καὶ βοήθησον τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἐκζητοῦσι δεήσεσι θερμαῖς, Γοργοῦπήκοε τὴν σὴν θερμὴν ἀντίληψιν.

Ρῦσαι ἀγαθή, τοὺς σοὺς δούλους πάσης θλίψεως, νόσου καὶ λογισμῶν τῶν εἰσβολοποιῶν, καὶ πανολβίου εὐφροσύνης καταξίωσον.

Δείξον ἀγαθή, τὴν σὴν κλήσιν ἀληθεύουσαν, γοργῶς πληροῦσα τὰς αἰτήσεις ἡμῶν, τῶν ἀδιστακτοῦ ἐκ καρδίας προσιόντων σοι.

Λύτῃς με δεινῆς, καὶ παθῶν παρενοχλούντων με, Γοργοῦπήκοε ἀπάλλαξον νῦν, καὶ ἀπαθείας τὴν λαμπρὰν στολὴν με ἔνδυσον.

ᾠδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Κακώσεως, καὶ φθορᾶς ἀπάλλαξον, τοὺς τῷ σῷ μετ' εὐλαθείας τεμένει, ἐπιφοιτᾶν, ἀγαπώντας Παρθένε, Γοργοῦπήκοε Μητέρα Πανάμωμε, καὶ πάσης ἄλλης ἐκ δεινῆς, λοιμικῆς ἀσθενείας καὶ θλίψεως.

Εχθίστων, ἐκ τῶν διττῶν ἐξάρπασον, νοητῶν καὶ αἰσθητῶν τοὺς σοὺς δούλους, Γοργοῦπήκοε, ἀνασσα πάντας, τοὺς τῷ ναῷ σου τῷ θείῳ προστρέχοντας, καὶ δώρησαι διττὴν αὐτοῖς, τὴν ὑγίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Ελπίδα, μετὰ Θεὸν οὐ κέκτημαι, παρεκτὸς τῆς σῆς πρεσβείας Παρθένε, ὁ ἐν δειναῖς, ἀσθενείαις διάγων, Γοργοῦπήκοε Κόρη ἀπείρανδρε· ἀλλ' οἴκτειρον ὡς ἀγαθή, καὶ τῆς κλίνης ἀνάστησον δέομαι.

Προστάτιν σε, τῶν ἀνθρώπων δέδω-
κεν, ὁ Χριστὸς Γοργοῦπήκοε πάν-
των, καὶ ἀσφαλές, περιφρούρησόν Κόρη,
περιτειχίζον τοὺς δούλους σου πάνα-
γνε, παντοίων ἐκ τοῦ πονηροῦ, πειρα-
σμῶν ἀνηκέστων καὶ θλίψεων.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων τοὺς δού-
λους σου Παναγία, ὅτι πάντες οἱ
ἐν δεινοῖς ὡς Γοργοῦπήκοε, θερμῶς ἱ-
κετεύομεν ῥῦσαι τάχος.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀ-
νερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμε-
ρῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα
μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις παρὰ τοῦ ἱερέως, Κύριε ἐλέη-
σον ἡμᾶς καὶ τὸ παρὸν Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Θλιβομένων καὶ τῶν ἀσθενῶν ἀρω-
γότατον, ὁ Χριστὸς ἱατρὸν σε πι-
στῶν ἐδωρήσατο, ἱατρεύειν τὰς νόσους
τῶν φοιτῶντων εὐλαδῶς, σὺ τεμένει ὅ
Γοργοῦπήκοε παντάνασσα, λιταῖς γού-
ναις σαῖς περισώζουσα· πρόφθασον ἐν
ἀνάγκαις, βοήθησον ἐν κινδύνοις, καὶ
τῶν ἐχθρῶν τὰς μηχανάς, καὶ βουλευ-
μάτα διάλυσον.

Καὶ εὐθὺς· τὸ Προκείμενον

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν
πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἀκουσον θύγατερ καὶ ἴδε, καὶ
κλίνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ
σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πατρὸς σου, καὶ
ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν ἀγίου Εὐαγγελίου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀναστᾶ-
σα Μαριάμ, ἐπορεύθη εἰς τὴν ὀρει-
νὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα,
καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου,
καὶ ἡσπάσατο τὴν Ἑλισάβετ. Καὶ ἐ-
γένετο, ὡς ἤκουσεν ἡ Ἑλισάβετ τὸν

ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ
βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλή-
σθη Πνεύματος ἁγίου ἡ Ἑλισάβετ, καὶ
ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ καὶ εἶπεν·
Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλο-
γημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.
Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ Μή-
τηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἴδού
γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ
σου εἰς τὰ ὠτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέ-
φος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου.
Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται
τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ πα-
ρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγα-
λύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἡ-
γαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ
τῷ σωτῆρί μου· ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν
ταπεινώσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἴδού
γάρ, ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι
αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ
Δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ.
Ἔμεινε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ, ὥσει μῆ-
νας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶ-
κον αὐτῆς.

Δόξα. Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα, Τριάς
ἡ ἐν Μονάδι, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν
ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Γοργοῦπηκού ταῖς θείαις
ἱκεσίαις, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐ-
μῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ
Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Πάντων τὰ αἰτήματα, Γοργοῦπήκοε
Κόρη, πλήρωσον τῶν δούλων σου,
τῶν εἰς σὲ ἐκ πίστεως προσιόντων σοι,
καὶ τὴν σὴν ἄχραντε, ἐπικαλουμένων,
ἀρωγὴν τε καὶ ἀντίληψιν, ἐκ πάσης
θλίψεως, καὶ ἀσθενειῶν καὶ κακώσε-
ων· ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος, ἅπαντας
ἡμᾶς ἐλευθέρων· ἵνα σε ὑμῶμεν,
δοξαζόντες Χριστὸν τὸν σὸν Υἱόν, ὃν

ἐκδυσώπει Πανύμνητε, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα ὁ ἱερεὺς: Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κ.τ.λ. Κύριε ἐλέησον ἡμῖν. καὶ εὐθὺς αἱ λοιπαὶ Ὡδαί.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Μὴ ἀπόση Παρθένε, τὰς δεήσεις σῶν δούλων τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἀλλ' οἰκτεIRON καὶ σῶσον, γοργῶς ἐκ πάσης ἐλάβης ὑπακούουσα δέσῃσιν, τῶν ἀνυμνούντων Θεόν, τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν ἐχθρῶν τὰς ἐνέδρας, ἡπλωμένας δολίως σῶν οἰκετῶν τοῖς ποσὶ, δεόμεθα Παρθένε, ἀνάδειξον ἀπράκτους καὶ γοργῶς αὐτοὺς τήρησον, ὑπὸ τὴν σκέπην τὴν σὴν, ὑμνοῦντάς σου τὴν χάριν.

Ημῶν αἱ ἁμαρτίαι, ἐπληθύνθησαν ὁσφόδρα, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀγαθή, ποικίλαις ἀσθενείαις πεσόντες ἐκβῶμεν κατοικτείρησον ἅπαντας, Γοργοῦπήκοε Κόρη, σῶζουσα σοὺς δούλους.

Θαυμάτων παραδόξων, σὴν τεμένει ἐμπλήσω τοῖς προσιούσι πιστῶς, αὐτῇ τὰς ἀσθενείας, κουφίζουσα Παρθένε καὶ τὴν ῥῶσιν χαρίζουσα, καὶ αἰωνίου δόξης αὐτοὺς καταξιόσα.

Ὡδὴ η'. Τὸν βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Γοργοῦπήκοε, Θεοτόκε σοὺς δούλους, μὴ ἐλλίπης φρουροῦσα ἐκ πάσης, φθορᾶς καὶ κινδύνων, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων.

Τῶν ἀσθενούντων, ὁ σὸς ναὸς ἰατρῆτον, ἀνεδεῖχθη Παρθένε καὶ λύτρον, πάθης ἀσθενείας, σοὺς δούλους ἀπαλλάττον.

Εν σοὶ Παρθένε, Γοργοῦπήκοε πάντες, ἐγκαυχόμεθα οἱ σοὶ οἰκέται, καὶ ἐν σοὶ θαρρόμεν, σωθῆναι πάσης ἐλάβης.

Μὴ οὖν παρίδης, σῶν οἰκετῶν τὰς δεήσεις, τῶν πρὸς σέ ἐκβῶντων ἀπαύστως, ῥῶσαι Παναγία, σοὺς δούλους πάσης ἐλάβης.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Κατάβρωμα δαιμόνων, πάντες γεγονότες, ὡς παραβάται Θεοῦ ἐνταλμάτων ἀγνή, ἐν σοὶ θαρρόμεν σωθῆναι Γοργοῦπήκοε.

Γοργὸς γενοῦ Παρθένε, ῥύστις τοῖς σοῖς δούλοις, ἐξ ἀσθενείας παντοίας καὶ λύμης δεινῆς, καὶ ἐκ φθορᾶς καὶ κακώσεως ἀπαλλάττουσα.

Πάρθενε Θεοτόκε, Μῆτερ χριστῶν, μὴ διαλίπης φρουροῦσα σοὺς δούλους ἀγνή, ἐκ πάσης ἐλάβης καὶ νόσων Γοργοῦπήκοε.

Εὐπρέπειαν σοῦ Οἴκου, τοὺς ἡγαπηκότας, ἐκ πειρασμῶν διατῆρει καὶ δεῖξον ἀγνή, τοῦ Παραδείσου ἀξίους Γοργοῦπήκοε.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς κλπ.

Μεγαλυνάρια

Τὴν γοργοῦπήκοον οἱ πιστοί, δεῦτε συνελθόντες, εὐφημήσωμεν εὐσεβῶς, ὡς ῥύστιν παντοίων, ποικίλων νοσημάτων, καὶ πάσης ἐπηρείας τοῦ πολεμήτορος.

Πάντες οἱ καμόντες νόσον διττήν, σώματος ψυχῆς τε, τῇ τεμένει Μητρὸς Θεοῦ, προσδράμωμεν πόθῳ, τὴν ῥῶσιν ἀμφοτέρων, δοῶντες δὸς τοῖς πᾶσι Γοργοῦπήκοε.

Πάντας τοὺς σοὺς δούλους τῇ σὴν νὰ, λύτρωσαι Παρθένε, ἐκ παντοίων ἐπηρειῶν, ἐμμένοντας πόθῳ, καὶ χάριν ἐκζητοῦντας, τὴν σὴν παρθενομήτηρ Γοργοῦπήκοε.

Δεῖξον τὴν σὴν χάριν Μῆτερ Θεοῦ, πᾶσι τοῖς φοιτῶσι, σὴν τεμένει πανευλαβῶς, παντοίας ἀνάγκης, αὐτοὺς ἐλευθεροῦσα, καὶ ῥῶσιν πᾶσι δίδου.

Γοργοῦπήκοε.

Δέξαι τὰς δεήσεις σὼν οἰκετῶν, τῶν πρὸς σὲ βοώντων, ἐν κλαυθμῷ τε καὶ στεναγμοῖς, καὶ ῥῦσαι παντοίας, ἐκ βλάβης τῆς κατ' ἄμφω, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων Γοργοῦπήκοε.

Πάσης ἐπηρείας τῶν δυσμενῶν, λύτρωσαι Παρθένε, τοὺς προσφεύγοντας σὺ ναῶ, καὶ πάσης τε ἐκ βλάβης, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ θείας βασιλείας αὐτοὺς ἀξίωσον.

Δέχου τὰς δεήσεις ἡμῶν γοργῶς, ὦ Παρθενομῆτορ, παντευλόγητε Μαρριάμ, οὕτω γὰρ κληθεῖσα, ἄφ' ἑαυτῆς Παρθένε, φιλάγαθος ὡς οὖσα Γοργοῦπήκοος.

Φερωνύμως κόρη θραβεύεις νῦν, αἰτήματα θθεν, δυσωποῦμεν τὴν εὐαγγῆ, Μονήν σου συντήρει, τὴν δε Δοχειαρίου, σὲ ὕμνοις προσκυνοῦσαν Γοργοῦπήκοε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ Τρισάγιον... Παναγία Τριάς..
Πάτερ ἡμῶν... καὶ τὰ τροπάρια:

Ἦχος πλ. β'.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς...

Δόξα

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθαμεν...

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἀνοίξον ἡμῖν...

Ἡ ἑκτενὴς παρὰ τοῦ ἱερέως. Κύριε ἐλέησον μ'. καὶ ἡ ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα τροπάρια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ βύλου.

Πάντας τοὺς τὴν θεῖαν καὶ σεπτὴν, σοῦ ἀσπαζομένους εἰκόνα, Γοργοῦπήκοε σύ, νόσων ἐλευθέρωσον ψυχῆς καὶ σώματος· ἐξ ἐθνῶν ἐπιθέσεως, λιμοῦ λοιμοῦ Κόρη, ἀκρίδος χαλᾶζης τε καὶ πάσης μάστιγος, ἵνα ἐκ παντοίων κινδύνων, πάντοτε λυτρουμένοι πάντες, σοῦ τὸ θεῖον ὄνομα δοξάζομεν.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Καὶ ἀμέσως τό, Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν... Ἀμήν.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Θαύματα ἅτινα ἔγιναν κατὰ Ὀκτώβριον λήξαντος ἔτους, ὅτε πολυμελὴς συμμορία εἰσῆλθεν εἰς ἅγιον Ὅρος καὶ ἐλεηλάτησε τὰς Καρυὰς κλπ.

α'. Θαῦμα.

Ὅτε περιεκύκλωσαν οἱ συμμοριταὶ τὸ Ζωγραφήτικον κονάκι καὶ ἔβαλον κατ' αὐτοῦ διὰ πυρὸς καταναγκάζοντες τὴν ὀλίγην δύναμιν χωροφυλάκων ὅπως παραδοθῇ, εἰς ἐκ τῶν συμμοριτῶν πυροβολήσας κατὰ τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἥτις ἦτο ἀνηρητημένη ἄνωθεν τῆς ἐ-

ξωθύρας, τὸ μὲν τζάμι τῆς εἰκόνης ἔσπασεν ἡ δὲ εἰκὼν τοῦ ἁγίου ἔμεινεν ἀβλαβής, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ βλήμα εὐρέθη.

β'. Θαῦμα.

Ὀλμος ἐκσφενδονισθεὶς ἐκ πεντακοσίων μέτρων παρὰ τῶν ἀνταρτῶν κατὰ τοῦ Βατοπεδινοῦ κονακίου διὰ νό φονεύσουν τὸν διοικητὴν τοῦ ἁγίου Ὅρους, διότι ἐντὸς αὐτοῦ εὐρίσκειτο μὲ μικρὰν δύναμιν τεσσάρων χωροφυλάκων, ὁ ὅλμος ἔπεσεν εἰς τὸ ἀντικρυ κελλίον τοῦ Φερεφρῆ ὅπου αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἦτο γεμᾶτο ἀπὸ μοναχῶν καὶ λαϊκῶν, (διότι ἐτελεῖτο ἐντὸς αὐτοῦ Λειτουργία), ὁ ὅλμος ἔτυ-

πήσας ἐπάνω εἰς τὴν στέγην δὲν ἦναψεν ἄλλ' εὐρέθη· μόνον κρότος ἔγινε.

γ'. Θαῦμα.

Ἔως 100 συμμορῖται ὠρμήσαντες λυσωδῶς ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς τὸ Βατοπεδ. Κονάκι καὶ συλλάβωσι τὸν διοικητὴν καὶ μὴ δυνηθέντες, (διότι ἀμυνόμενοι ἀνδρικότατα οἱ ἐντὸς αὐτοῦ ὀλίγοι χωροφύλακες καὶ ἀπέκρουον αὐτούς), οὗτοι λαβόντες μίαν φιάλην πλήρη βενζίνης ἐτοποθέτησαν φυτῆλι εἰς τὸ ἔξω στόμιον τῆς φιάλης καὶ ἀνάνηψαντες αὐτὸ ἔρριψαν τὴν φιάλην ἐπάνω εἰς τὴν σκέπην τοῦ Κονακίου. Καὶ ἡ μὲν φιάλη ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν σκέπην, ἡ δὲ βενζίνη μὲ τὸ βύλωμα φυτῆλι ἐξετινάχθησαν ἔξω τοῦ κτιρίου χωρὶς νὰ φέρουν καμμίαν βλάβην.

δ'. Θαῦμα.

Ἀστυνομικός τις ὑπάλληλος εἶχεν ἐτοιμασθῇ διὰ νὰ κοινωνήσῃ τὰ ἄχραντα Μυστήρια καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Πρωτάτου ὅπου ἐτελεῖτο Λειτουργία. Οἱ συμμορῖται ἀντιληφθέντες τοῦτον ἔτρεξαν ἵνα συλλάβωσιν αὐτόν· ἀλλὰ πρὶν εἰσέλθωσιν οὗτοι εἰς τὸ παρεκκλήσιον, μοναχὸς τις εἶπεν εἰς τὸν ὑπάλληλον· καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ σπίτι μας ἔχομεν λειτουργίαν, δὲν ἔρχεσαι ἐκεῖ νὰ μεταλάβῃς; Μάλιστα ἔρχομαι, εἶπε, καὶ ἐξεκίνησαν. Μόλις ἀπεμακρύνθησαν ὃ τε ὑπάλληλος καὶ ὁ μοναχὸς ὀλίγα βήματα, εἰσῆλθον οἱ συμμορῖται εἰς τὸ παρεκκλήσιον ἐρωτῶντες, ἄλλ' οὐδένα· ἐξ ὧν ἐζήτησαν εὖρον· διότι ταυτοχρόνως παρέκαμψαν δι' ἄλλης ὁδοῦ, καὶ οὕτως ἐσώθη ὁ ὑπάλληλος. Καὶ ἄλλα τινὰ θαυματουργικά μέσα διενηργήθησαν ὑπὸ τῆς θείας δυνάμεως μὴ ὑποπεσόντα εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀνθρώπων.

Σάββας μοναχὸς Φιλοθεΐτης

Διὰ τὸν μοναχὸν Σάββαν Φιλοθεΐτην

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸν μοναχὸν Σάββαν Φιλοθεΐτην, διὰ τοὺς πολλοὺς κόπους, οὓς καταβάλλει διὰ τὴν δόξαν τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἐργαζόμενος ἀκούραστα, μολονότι ἔπαθον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκ τῆς πολλῆς ἐργασίας, γράφων πάντοτε διαφόρους πραγματείας του, ἀποστέλλων δὲ ἡμῖν καὶ διαφόρους εἰδήσεις ἐκεῖθεν, διὰ τὰς ὁποίας εἰδήσεις λαμβάνομεν καθ' ἡμέραν συγχαρητήρια ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμον. Εἰς τὸν καλὸν καὶ ἐργατικὸν αὐτὸν μοναχόν, ὀφείλει ἡ ἱερὰ Κοινότης νὰ ἀπονεύμῃ ἂν μὴ τι ἄλλο, τοῦλάχιστον θερμὸν ἐπαινον. Εἶθε καὶ ἄλλοι μοναχοὶ νὰ ἐμμοῦντο αὐτόν.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ

ΚΕΦΑΛ. ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Η ΡΟΖΑ ΑΝΑΓΕΓΛΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΗΝ
ΑΝΑΚΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 66)

Ἀφότου τὰ εὐγενῆ τῆς φιλανθρωπίας αἰσθήματα εἰσέδυσαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Κιουνερίκου, οὗτος ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος. Ἡ πεποίθησις ὅτι ἔμαθε νὰ νικᾷ τὸ πάθος τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως καὶ νὰ ἀκούῃ τὴν φωνὴν τῆς δικαιοσύνης, ἐπλήρου αὐτὸν ἀκράτου χαρᾶς, ἦν μέχρι τοῦ νῦν δὲν εἶχε δοκιμάσει. Ἡ ἡσυχία καὶ ἡ εἰρήνη εἰσῆλθον εἰς τὴν ἄλλοτε τόσον βιαίως τεταραγμένην ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ γλυκεῖα γαλήνη διεδέχθη τὴν τρικυμίαν. Ἡ ὄψις τοῦ ἱππότου ἐφαιδρύνθη ἤδη, καὶ ἡ χαρὰ ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ μικρὸς Ἐβεράρδος παρατηρήσας τὴν εὐτυχὴ ταύτην μεταβολὴν εἶπε. «Τώρα, ἀκριβέ μοι πάτερ, τὰ βλέμματά σας εἰσὶν ἐπίσης ἱλαρὰ ὥς τὰ τῆς μητρός μου καὶ τῆς Ῥόζας» τώρα σὰς παρατηρῶ μετὰ πολὺ μεγαλυτέρας εὐχαριστήσεως,

καὶ σὰς ἀγαπῶ ἔτι περισσότερον».

Ἡ Ῥόζα πλησιάσασα πρὸς τὸν ἱππότην τῷ ἑξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην της διὰ τῶν συγκινητικωτέρων λόγων. «Ἡσυχάσατε, ἡσυχάσατε, προσφιλής μοι δεσποσύνη, τῇ εἶπεν οὗτος, μὴ κάμητε τόσον κρότον διὰ τὴν προᾶξίν μου· δὲν εἶμαι ἄξιος οὔτε ἐπαίνων οὔτε εὐχαριστήσεων· ἔπρεπε νὰ ἦμαι βάρβαρος, ἐὰν ἄλλως ἔπραττον· μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τοῦτου ἄλλ' ἀκολούθει μοι, νὰ ὑπάγωμεν νὰ εὐρωμεν τὸν πατέρα σας εἰς τὴν φυλακὴν του. Νομίζω ὅτι πράττω ἔγκλημα, ἐὰν τὸν ἀφήσω νὰ κρατῆται ἐν αὐτῇ μίαν ἔτι στιγμὴν περισσότερον. Ἐπειδὴ δὲ εἰς ὑμᾶς ὀφείλει τὴν ἐλευθερίαν του, ὑμεῖς αὕτῃ πρέπει καὶ νὰ τῷ τὴν ἀναγγείλητε· συνάμα δέ, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τῷ ὁμιλήσητε ὑπὲρ ἐμοῦ, ζητοῦσα νὰ μοὶ συγχωρήσῃ, δι' ἣν ἔπραξα πρὸς αὐτὸν ἀδικίαν.»

Ἡ Ἠλδεγάρδη νεύσασα πρὸς τὸν σύζυγόν της, καὶ ἀποσυρομένη μετ' αὐτοῦ εἰς ἓν παράθυρον, τῷ ὠμίλησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ· αὐτὸς δὲ μειδιάσας, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν ἐπιδοκιμασίας, μεθ' ἣν ἡ Ἠλδεγάρδη εἶπεν εἰς τὴν Ῥόζαν· «Ἐλθετε μίαν ἔτι στιγμὴν μετ' ἐμοῦ, προσφιλής μοι δεσποσύνη.» Ἡ εὐγενὴς κυρία ὠδήγησε τὴν Ῥόζαν εἰς μεγαλοπρεπὲς δωμάτιον, ὅπου πρὸ τινος καιροῦ εἶχε προετοιμάσει κοσμήματα καὶ ἐνδύματα, ἵνα χρησιμεύσωσι καθ' ἣν στιγμὴν ἡ θυγάτηρ τοῦ ἱππότης Ἐδελβέρτου ἠθελεν ἀναλάβῃ τὸν βαθμὸν της.

Ἡ Ῥόζα ἔπλυνε τὸ πρόσωπόν της ἰν' ἀφαιρέσῃ τὴν καλύπτουσαν αὐτὸ μελαγχροινὴν βαφήν. Ἡ Ἠλδεγάρδη περιποιηθεῖσα τὴν ὥραιαν καὶ φύσει οὐλλὴν κόμην της, ἐνέδυσεν ἀκολούθως αὐτὴν μὲ μεγαλοπρεπὲς λευκὸν φόρεμα, ἐστολισμένον μὲ εἰδὸς τι λεπτοτάτου τριχάπτου, ἡ

στολὴ αὕτη ἐπηύξησε τὴν ὥραιότητα τῆς Ῥόζας, οὕσης ἀληθῶς χαριτωμένης. Ὁ φυσικὸς χρωματισμὸς τοῦ προσώπου της, ὁ ὑπερβαίνων τὸ γλυκὺ λευκὸν καὶ ἐρυθρὸν χρῶμα, ὅπερ παρατηρεῖ τις εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεωστὶ ἠνθισμένης μηλέας, ἡ οὐλλὴ κόμη της ῥιπτομένη ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἡ φυσιογνωμία της καὶ ὅλον ἐν γένει αὐτῆς τὸ ἄτομον, ἐξέφραζον τὴν εὐγένειαν. Ἡ Ἠλδεγάρδη παρατηροῦσα αὐτὴν μετὰ μειδιάματος φιλαρεσκείας, διετήρει σιωπὴν, διότι δὲν ἐνόμιζε φρόνιμον ἵνα διεγείρῃ τὴν μεταιοφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεάνιδος, ἐπαινοῦσα τῇ παρουσίᾳ αὐτῆς τὴν ὥραιότητά της. Μετὰ ταῦτα παρουσιάσασα κομψὸν κιβώτιον ἐξ ἐβέννου στιλπνοῦ καὶ κεχρυσωμένον. «Λάβετε ἀγαπητὴ κόρη, εἶπεν ἀνοίγουσα αὐτό, λάβετε τὰ κοσμήματα τῆς μακαρίτιδος μητρὸς σας, τὰ ὅποια, διότι ὁ σύζυγός μου τὰ εὔρεε καλῆς καὶ μεγάλης ἀξίας μοὶ ἐδώρησε, καὶ τὰ ὅποια οὐδέποτε μετεχειρίσθην, καθόσον ἠθελον ἐρυθριάσει κοσμοῦσα ἑμαυτὴν μὲ ἄλλότρια κοσμήματα. Διετήρησα τοὺς στολισμοὺς τούτους ὥς ἱερὰν παρακαταθήκην, καθὸ ἰδιοκτησίαν σας, διὸ καὶ ἐσεβάσθην αὐτούς· πολυλάκεις δὲ ἐστέναξα πρὶν σὰς τοὺς ἀποδώσω. Δέχθητε λοιπὸν ἐκ τῶν χειρῶν μου τοὺς πολυτίμους τούτους στολισμούς σας, ὄντας καθ' ὅλα σώους καὶ ἀνελλιπεῖς».

Ἡ Ῥόζα δεχθεῖσα τὸ κιβώτιον μετὰ τῆς εἰλικρινεστέρας πρὸς τὴν Ἠλδεγάρδην εὐγνωμοσύνης της, παρετήρησε μὲν τοὺς μαργαρίτας καὶ τοὺς ἀδάμαντας, δὲν ἔδειξεν ὅμως τὴν πρὸς τοῦτο χαρὰν, ἣν ἡ Ἠλδεγάρδη περιέμενεν ἐκ τῆς νεότητος τῆς Ῥόζας. «Ὁ γλυκυτάτη μου μήτηρ, ἀνέκραξε μετὰ δακρύων· μετὰ ποίας ζωηρότητος οἱ λίθοι οὗτοι σὲ ἀναπολοῦσιν εἰς τὴν μνήμην μου! μοὶ εἶναι δὲ πολῦτιμοι μόνον καὶ μόνον, διότι ἄλλοτε

σοι ἀνῆκον. Παρατηρήσατε, εὐγενής μοι κυρία, εἶπεν εἰς τὴν Ἠλδεγάρδην, τὸ ἀδαμάντινον τοῦτο δακτυλίδιον ἦτο ὁ ἀδελφὸς τῆς καλῆς μου μητρός· τὸ μαργαρίτινον τοῦτο περιδέραιον τὸ ἔλαβε παρὰ τῆς δουκίσσης ὡς δῶρον τῶν γάμων τῆς· ὁ πατήρ μου τῇ ἔδωκε τὰ ἀδαμάντινα ταῦτα ἐνώτια τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων μου. Ὁ Θεὸς μου! μοὶ φαίνεται νὰ βλέπω εἰσέτι ἐνώπιόν μου τὴν ἡγαπημένην ταύτην μητέρα, ἐστολισμένην μὲ ὅλους τούτους τοὺς ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας. Φεῦ! πόσον οἱ θνητοὶ εἰσὶν ὄντα πρόσκαιρα! οἱ μαργαρίται αὗτοι ὑπάρχουσιν εἰσέτι! οἱ ἀδάμαντες οὗτοι λάμπουσι λάμπειν, τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀλλοιώσῃ! ἀλλ' ἐκείνη, ἣτις ἔφερεν αὐτοὺς ἄλλοτε, δὲν εἶναι πλέον εἰμὴ κόνις καὶ σποδός. Τίς λοιπὸν ἤθελεν εἶσθαι, ὁ ἄνθρωπος, τὸ τελειότερον καὶ εὐγενέστερον τῶν ἐπὶ τῆς γῆς πλασμάτων τοῦ Θεοῦ, ἐὰν οὐδὲν ἄλλο εἶχεν ἐν ἑαυτῷ δυνάμενον νὰ διαρκέσῃ πολὺ πλέον τῶν σιλπνῶν τούτων λίθων;»

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Λίαν προσεχῶς ἐκδίδεται τὸ «Θεοτοκάριον» Νικοδήμου τοῦ ἀγιορείτου. Πρὸς τοῦτο θὰ σταλοῦν ἀγγελίαι ὀριζομένης καὶ τῆς τιμῆς αὐτοῦ.

ΠΡΟ ΚΑΙΡΟΥ

Κατέχομεν ἐπιταγὴν ἐκ δραχ. 10.000 μὲ ἀποστολὴν Εὐθυμίας Μουσουρίδου, Νηλέως 12 Ἀθῆναι, ἀπολύτως ἄγνωστος εἰς ἡμᾶς καθὼς καὶ διὰ πείον σκοπὸν ἐστάλη τὸ ποσόν. Παρακαλεῖται ἡ ἀποστολεὺς νὰ μᾶς γνωρίσῃ τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐστάλη τοῦτο.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

- 1) Τετρακτὺς, (4 μέρη) ὑπὸ Κων. Ζερβοῦ πρωτοπρεσβ. ἦτοι: 1) Ὁ Πεντηκостὸς ψαλμὸς ἐρμηνευόμενος, 2) Ὁ ὕμνος εἰς Χριστὸν Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως ἐρμηνευόμενος, 3) Περὶ τῆς νοερᾶς καὶ καρδιακῆς προσευχῆς τοῦ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ...» 4) Λόγια ἀγίων Πατέρων. Ἐκδοσις πρωτότυπος. Τιμᾶται δραχ. 10.000 μὲ τὰ ταχυδρομικά.
- 2) Ὁδηγὸς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, Ἰννοκεντίου Ἐπισκόπου Καμπατάκας, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ ὑπὸ Ἀλ. Παγκάλου. Θευμασία διδασκαλία περὶ χριστιανικῆς ζωῆς καὶ ἐρμηνεία τοῦ «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν...» τιμὴ δραχ. 3.000.
- 3) Ὁ Μέγας Κανὼν, Ἀνδρέου Κρήτης, ἔκδοσις δευτέρα σχ. μικρὸν δρ. 1.000.
- 4) Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ τὰ θαύματα τῆς Γοργοῦπηκόου, δρ. 1.000.
- 5) Ἀπ. Παπαδοπούλου, Καθηγητοῦ - Θεολόγου, Μεγάλῃ ἐβδομάδι. Ἀρθρα δι' ἐκάστην ἡμέραν τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, μέχρι καὶ τῆς ἀναστάσεως, δρ. 5.000.
- 6) Εὐχαὶ παρακλητικαὶ (μικρὸν εὐχολόγιον) τῶν ἁγίων Μάρμαντος καὶ Τρύφωνος, μὴ ὑπάρχουσαι εἰς τὰ εὐχολόγια (πρωτότυποι) ἐλαφρῶς δεδεμ. ἀπαραίτητοι δια τοὺς ἱερεῖς δρ. 2.000

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Ἀγιογραφικῶν οἰκῶν δεχόμεθα μὲ τὴν τιμὴν τῶν 15.000 ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ καὶ 25.000 ἐν τῷ κειμένῳ δι' ἐκάστην φορὰν.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

Ταχυδρομικά ἔσωτερικοῦ 10 ο)ο. Ἐξωτερικοῦ 30 ο)ο.

Πᾶσα παραγγελία δέον νὰ συνοδεύηται ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων καὶ τὰ ταχυδρομικά.

Ἡ Κλίμαξ τοῦ Ἰωάννου, πανόδετον 55.000, δερματόδετον	Δραχ.	65.000
Τὸ Πολιτικὸν Θέατρον Ν. Μαυροκορδαίτου.	»	25.000
Ἐγκόλπιον Χριστιανοῦ (Ἑρμ. Ἐσπερ. Ὁρθρου, Λειτουργίας	»	3.500
Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς	»	3.000
Σωτηρία Ὁρθοδόξου χριστιανοῦ ἄδετον 3.000 δεμένον	»	5.000
Ὁ Χριστὸς νικᾷ ἡ ὁ Στρατὴς (θρησκευτικὸν διήγημα)	»	3.000
Ἀπαραίτητοι συστάσεις διὰ τὸν χριστιανόν	»	500
Ἀκολουθία Θ. Μεταλήψεως με προσθέτους εὐχὰς εἰς τὸ τέλος, σχῆμα μικρὸν τέσης	»	1.000
Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἀγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων	»	500
Γυναῖκες ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἱερ. Τζ. Γουγουτᾶ σελ. 64.	»	1.500
Ψυχῆς Παρηγορία, εὐχαὶ διὰ στίχων, Ξένης μοναχῆς τυφλῆς σ. 104	»	1.500
Ἡ ἐρημίτις Φωτεινὴ, Ἰωακείμ Σπετσιέρη	»	4.000
Εὐαγγελικὸς Κήπος, Σάββα μοναχοῦ Φιλοθεΐτου	»	3.500
Ὁ Ὁδοιπόρος, Φιλοθέου Ζερβάκου ἡγουμ. Ἰ. Μ. Λογγοβάρδας	»	12.000
Γνωθὶ σαυτὸν Γ. Πειρατικοῦ	»	1.000
Ἐγκώμιον εἰς τὸν ὅσιον Ἀθανάσιον τὸν ἐν Ἀθῶ	»	1.500
Ἡ Μόνικα, μήτηρ τοῦ ἁγ. Αὐγουστίνου	»	1.250
Ἡ ἁγία Συγκλητικὴ, παρηγορητικὴ διήγησις διὰ τοὺς ἀσθενεῖς.	»	1.250
Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου, Γ. Παπαγεωργίου	»	5.000
Ὁδηγὸς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, Ἰννοκεντίου Ἐπισκ.	»	3.000
Τετρακτύς, βιβλίον πατερικόν, Κωνστ. Ζερβοῦ πρωτοπρ.	»	10.000
Ἀπέχεσθ' αἵματος, Κωνστ. Ζερβοῦ πρωτοπρεσβ.	»	2.000
Μικρὸν εὐχολόγιον. Εὐχαὶ παρακλητικαὶ Μάμαντος καὶ Τρύφωνος μὴ ὑπάρχουσαι εἰς τὰ εὐχολόγια, ἐλαφρῶς δεδεμένον	»	2.000
Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ τὰ θαύματα τῆς Γοργοῦπηκδου	»	1.000
Ὁ Μέγας Κανὼν, Ἀνδρέου Κρήτης	»	1.000
Ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἡ οἰκογένειά του	»	3 000
Τὰ λείψανα καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἀρχ. πόλεων τοῦ Βόλου μετὰ χαρτῶν	»	5.000
Χρυσόβουλλα καὶ τυπικὰ τῶν Βυζ. αὐτοκρατόρων τοῦ Ἁγίου Ὁρους	»	6.000
Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ Ἁγίου Γερασίμου Σουρβιάς	»	3.000
» » τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου	»	2.000
» » τῶν Ἁγίων Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου	»	3.000
Τετραεὺς ἀγγελον, ἔκδοσις Ἁγ. Ὁρους, χρυσόδετον	»	15.000
Παλαιὰ ἱστορία Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων, Μήδων, Περσῶν, Μακεδόνων, Ἑλλήνων, τόμος α' καὶ β' ὀγκώδεις, ὑπὸ κ. Ρολλίν, Βενετία 1750 ἄδετον	»	100.000
Παγκόσμιος γενικὴ ἱστορία Ἁγ. Παπαγεωργοπούλου δερματ.	»	50.000
Γραμματικὴ Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ Βενετία 1780 σελ. 670 λινόδ.	»	50.000
Ἑρμηνεῖα κανόνων πτωχοῦ Προδρόμου εἰς ἀρχαῖον χειρόγραφο, δεδεμένον, εἰς ἀρίστην κατάστασιν	»	100.000
Ἑρμηνεῖα ψαλμῶν Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων 2 τόμοι δερματόδετοι μέγα σχῆμα	»	150.000
Οἱ Ἀντάρται (ἐπιστημονικὴ μελέτη περὶ ἀνταρτῶν)	»	3.500

Ὑπεράσπισις ἢ ἀνασκευή τῆς τοῦ Βολτέρου βίβλου ὑπὸ Νικηφ. Θεοτόκη, ἔκδ. Βιέννης αψ'δ'	»	50.000
Κυριακοδρομίον μετὰ ἑορτοδρομίου Θ. Ζωγράφου εἰς 3 τόμ. ἄδεται	»	100.000
Ἑρμηνεῖα ἐπιστολῶν Παύλου μετὰ τῶν 7 Καθολικῶν Θ. Ζωγράφου τόμοι 11 ἄδεται	»	δραχ. 80.000
Εἰσαγωγή εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως ἔκδ. Μόσχας, δερματόδετον	»	50.000
Ὁ ἐν τῇ Μεγ. Ἐκκλησίᾳ δεσποτικὸς θρόνος Γ. Χρυσοβέργη, λιν.	»	4.000
Ἐπιτομή Ἑλλην. μυθολογίας, Κοντογόνῃ δερματόδετος	»	25.000
Καινὴ διδαχὴ, Μηνιαῖον περιοδ. Μελετίου Ἀθηνῶν α' τόμος δερματόδετον	»	30.000
Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, Γόλδσμιθ, ἔκδ. Βιέννης 1807 ὅλο δερμ.	»	25.000
Ἱστορία Ἱ. Μ. Ζωοδόχου Πηγῆς Λογγοβάρδας, Σαγκριώτου	»	5.000
Ἰουλιανοῦ Αὐτοκράτορος, τὰ σωζόμενα Paris 1630	»	100.000
Ἐκκλησι. Ἱστορία, Μελετίου α' καὶ δ' τόμος, Βιέννη 1783	»	100.000
Ἐπιτομή φυσικῆς, βιβλία 3 Νεοφύτου Δούκα, Αἴγινα 1843 δερ.	»	25.000
Σπαρτίον ἔντρυτον. Κατὰ τῶν ἐπηρεαστῶν τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως κλπ. Βιέννη 1804	»	25.000
Στοιχεῖα λογικῆς, μεταφυσικῆς καὶ ἠθικῆς, Φρ. Σοανίου α' καὶ β' τόμος, Βιέννη 1804, ὅλο δερμάτινοι	»	50.000
Εἰρηολόγιον περιέχον τοὺς εἰρηοὺς τῶν Κανόνων κλπ. πανόδ.	»	8.000
Τετραευάγγελον εἰς μέγα σχῆμα Βενετίας πανόδετον	»	40.000
Ἡ Κωνσταντινουπόλις Σκαρλ. Βυζαντίου τόμ. β'. δερματόδ.	»	35.000
Οἱ σεισμοὶ τῆς Χίου κ.λ.π. Σπ. Παγανέλλῃ λινόδετον	»	15.000
Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προόδου καὶ πτώσεως τῆς Π. Ἑλλάδος Γ. Κωζάκη Τυπάλδου Ἀθῆναι 1839	»	30.000
Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀθηναίου, περὶ θεῶν βιβλία Γ'	»	25.000
Μεγάλῃ Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδεῖα Μακροῦ ὁ δεῦτερος τόμος Ἀθαν. ψυχῆς - ἀκαδημεικός, πανόδετος	»	60.000
Θησαυρὸς ἁγίων (παρακλητικοὶ Κανόνες ὅλων τῶν ἁγίων)	»	27.000
Μέγας Συναξαριστὴς δωδεκάτομος Πατρὸς Ματθαίου		
α'. Τόμος ἄδετος 35.000 δεμένος	»	50.000
β'. » » 30.000 »	»	45.000
γ'. » » 30.000 »	»	45.000
Συναξαριστὴς Δουκιάκη, Σεπτέμβριος ἄδετος	»	20.000
Ἀόρατος πόλεμος, Νικοδήμου	»	15.000
Ἡ ἐν Βενετίᾳ ἑλλην. ἀποικία, Ἱ. Βελούδου Βενετία 1893 πανόδετον	»	15.000
Ἀπάνθισμα τῆς κοινωνίας, Περίδου, λινόδετον	»	10.000
Βράβλα Ἀρμένη, Δοκίμιον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν δερματόδ.	»	20.000
Κομνηνοῦ, ὁργανικὴ χημεῖα, λινόδετον	»	50.000
Ἱστορία ἑλλην. φιλολογίας, Σκούφου, λινόδετον	»	50.000
Λόγος Κ. Ἀσωπίου, Ἀθῆναι 1858	»	10.000
Ὁδηγὸς τοῦ ἐξομολογουμένου Χριστιανοῦ, Γ. Μακροῦ	»	2.000
Ὁ Ἀγιασμός ἡμῶν, Γ. Μακροῦ	»	2.000
Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, Ἐμμ. Φαρλέκα	»	7.000
Λεξικὸν ἐγκυκλοπαιδικόν, Ν. Γ. Πολίτου ἐξάτομον δερματόδ.	»	600.000
Λεξικὸν Γαλλοελληνικόν, Θ. Γ. Κυπρίου, μεταχειρισμένον δερματ.	»	100.000
Θησαυρὸς τετραγλώσσος, Γερασίμου Βλάχου τοῦ Κρητὸς Μητρ. Φιλαδελφείας, Βενετία αψκ' ὅλο δερμάτινον	»	250.000
Τουρκικὸν ἀπάνθισμα χριστ. πίστεως Πατρ. Κων)λεως 1807 παν.	»	50.000

Μακεδονικὸν ἡμερολόγιον 1910 πανόδετον »	25.000
Σειρὰ τῶν Πατέρων εἰς τὸν μακάριον Ἰώβ, Νικήτα Ἡρακλείας πανόδετον. Ἐνετίησιν ἀναβ' »	100.000
Ἑθνικὴ βιβλιοθήκη περιοδικόν, ἔτος δ' 1868 »	25.000
«Ἐστία» τόμος γ'. 1877 δερματόδετον »	80.000
Ἐγχειρίδιον παγκοσμίου φιλολογίας Ἀννης Βόττα »	8.000
Ἑλληνικὴ Γραμματολογία, Κ. Εὐσταθοπούλου Ἀθῆναι 1892 δερματόδετον »	25.000
Τὰ πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών »	50.000
Ἰχνος Χριστοῦ »	25.000
Προσκυνητάριον ἁγίου Ὁρους δεμένον »	15.000
Κυριακοδρόμιον Νικ. Θεοτόκη, Εὐαγγελίου τόμ. α' ἔκδ. α' Μόσχα 1796, »	60.000
» » » Ἀποστόλων » β' Ἀθῆναι 1840 »	60.000
Δοκίμιον περὶ χάριτος Ἀθ. Λυμπεροπούλου Ἀρχιμ »	3.000
Ἐπιστημονικὴ ἔκθεσις περὶ τῆς οὐσίας τοῦ μυστ. τῆς θ. εὐχαριστίας, τοῦ ἰδίου, »	5.000
Ἐπιστημονικὴ ἔκθεσις περὶ τῆς οὐσίας τῆς ἀγάπης, τοῦ αὐτοῦ »	3.000
Ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἑφημερίου, Ἀρχ. Χρυσ. Θέμελη »	2.000
Σειρὰ «Ἁγιορ. Βιβλιοθήκης» 6 τεύχη α' ἔτους 2 » β' » } »	50.000
Ὀλόκληρον τὸ ε' καὶ η' ἔτος	

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἀνθολογία Θ. Φωκαέως τρίτομος, δ' ἔκδοσις Κωνσταντινου- πόλεως 1851 δερματόδετος εἰς 3 τόμους »	150.000
Μουσικὸν δωδεκάημερον, πανόδετον ἑλλιπές »	15.000
Μουσικὸς θησαυρὸς τοῦ Ἐσπερινοῦ, Νεκταρίου ἁγιορείτου δερματόδετος »	50.000
Εἰρημολόγιον καλλοφωνικὸν Θ. Φωκαέως, πανόδετον »	30.000
Ἀνθολογία Χουρμουζίου α' καὶ β' τόμος. »	50.000
Δοξαστάριον Χουρμουζίου, πλήρες, δερματόδετον »	50.000
Ἀναστασιματάριον Λαμπαδαρίου - Ζαφειροπούλου δεδεμένον. »	50.000
Δοξαστάριον ἄργον Χουρμουζίου Τόμος α'. ἄδετος »	25.000
Ἀνθολογία Φωκαέως (ἡ λειτουργία) »	50.000

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ - ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ὁ ἐν λόγῳ Οἶκος παρουσιάζει πραγματικὴν κατάπληξιν.
Ὁ καλλιτεχνικὸς αὐτοῦ χρωστήρ, ἔχει πλουτίσει πλείστους
ὄσους Ναοὺς ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ
τῶν ἀπαρμιλλῶν Ἱερῶν εἰκόνων, αἵτινες κινοῦν εἰς θαυ-
μασμὸν πάντας τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Για τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουν ὅλοι.
(Καيسάριος Δαπόντες)

ΙΑΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ — ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλφ
Ἰούλιος - Σεπτέμβριος 1949

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραῖ 47 ἐν Βόλφ

Η ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Αἱ ἱερὰὶ Μοναὶ τοῦ Ἁθῶ

Χαίρει καὶ ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, χαρὰν μέ-
χει συγκινήσεως, ὅταν πλέων οὗτος τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος καὶ πλησιάζων εἰς τὰς
ἀκτὰς τοῦ ἁγίου Ὄρους, ἀντικρύζει τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ἱερῶν Μο-
νῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους. Καὶ τί δὲν ἀναπολεῖ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ πιστὸς
Χριστιανὸς καὶ Ἕλλην, καθ' ἣν στιγμὴν εὐγὴ συγκινήσεως δονοῦν τὰ βάθη
τῆς ψυχῆς του. Καὶ κατὰ πρῶτον γεννᾶται εἰς αὐτὸν ἡ ζωερὰ ἐπιθυμία νὰ
ἐπισκεφθῇ τὸν τόπον αὐτὸν καὶ νὰ τὸν πατήσουν οἱ πόδες του. Τὸν τόπον
αὐτὸν τὸν ἅγιον, ὃν ἐξύμνησαν πολλοὶ αἰῶνες καὶ τὸν διεφήμισαν χιλιάδες
χιλιάδων σοφῶν καὶ ἐπιστημόνων καὶ λοιπῶν διανοουμένων.

Θὰ ἀντικρύσῃ ὁ πλέων, ὡς εἵπομεν, κατὰ πρῶτον τὰ ἀνάκτορα αὐτὰ
τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, τὰ ἀποτελοῦντα ἕκαστον μίαν μικρὰν πο-
λίχνην, ὅπως εἶναι ἡ Μεγίστη Λαύρα, ἡ ἱερὰ Μονὴ Βατοπεδίου, ἡ ἱερὰ
Μονὴ ἁγίου Παντελεήμονος καὶ αἱ λοιπαί. Εἶναι, ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον,
τὰ παραμυθένια βασιλικά παλάτια, τὰ κτισθέντα ὅλα ὑπὸ τῶν αὐτοκρατό-
ρων τοῦ Βυζαντίου μας, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα αὐτοὶ οὗτοι πρῶτον κατήκhsαν
αὐτὰ γενόμενοι μοναχοί, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἡγίασαν. Ἐκτοτε τὰ πα-
λάτια αὐτὰ ἐξακολουθοῦν νὰ κατοικῶνται ὑπὸ εὐσεβῶν νέων ἀποτιναξάν-
των τὴν κοσμικὴν ἐπιθυμίαν καὶ τοὺς κοσμικοὺς θορύβους ἀπωσάμενοι,
καὶ γενόμενοι μοναχοί.

Τὸν τόπον αὐτὸν τὸν ἀγαπητὸν καὶ ἅγιον, πολὺ πρὶν κτισθοῦν αἱ Μο-
ναί, καὶ ἐνῶ κατοκεῖτο τότε ἀπὸ εἰδωλολάτρης (Ἑλληνας), τὸν ἠγάπησεν

ἡ Παναγία Μήτηρ τοῦ Κυρίου μας, καὶ τρόπον τινὰ τὸν ἐφύλαξε καὶ τὸν προώρισε διὰ τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ κατοικηθῇ ἀπὸ ἐκλεκτὰς ψυχὰς ὁμοίας ἀγγέλων πρὸς εὐαρέστησιν τοῦ Υἱοῦ της. Αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξακολουθεῖ αὕτη νὰ σκέπη καὶ νὰ φυλάττη μέχρι σήμερον, μὴ ἐπιτρέπουσα νὰ θιγῇ παρ' οὐδενός, παρὰ μόνον τότε, ὅταν νομίσῃ ὅτι τὰ ἐν αὐτῇ οἰκοῦντα τέκνα της τὴν ἐλύπησαν κάπως, μὴ τηροῦντα τὰς ἐντολὰς τοῦ Υἱοῦ της, τότε καὶ μόνον ἐπιτρέπει μικρὰν ἢ μεγαλυτέραν θλίψιν ἀπὸ ἀγάπης της καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν αὐτῶν..

Σήμερον τὰ πράγματα ἥλλαξαν. Οἱ καιροὶ πλησιάζουν. Ὁ κόσμος καίεται. Ἡ ἁμαρτία ἐπεκράτησε πανταχοῦ καὶ ἐπεσκίασε τὴν ἀρετὴν. Ἡ μὲν ἐπαινεῖται, ἡ δὲ διώκεται ἢ γλευάζεται. Ὁ πόλεμος ἀνὰ τὴν οἰκουμένην διατηρεῖ ἐν ἐπιστρατεύσει ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς καὶ τοὺς νέους της ἐξωπλισμένους μέχρις ὁδόντων. Καὶ οἱ μὲν ἐπιτίθενται, οἱ δὲ ἀμύνονται καὶ οἱ ἄλλοι παραμένουν ἐν ἐπιφυλακῇ. Τί θὰ γίνη; Ἐκ τῶν ἐπιτιθεμένων νέων εἰς τὰ μέτωπα τῶν πολέμων, φονεύονται πλέον ἢ ἀρκετοί, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὰ μετόπισθεν δὲν εἶναι ὀλιγώτεροι οἱ θάνατοι. Ὁ ἐχθρὸς διάβολος ἔχει ἐφεύρει καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐφευρίσκη ὅλα τὰ καταστρεπτικώτερα μέσα ὅσα ἡξεύρει ἡ σατανικὴ-τοῦ ἐπινοητικότης, κατόπιν πείρας πολλῶν χιλιετηρίδων, διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ κόσμου. Κατώρθωσεν οὗτος νὰ καταρτίσῃ στρατιὰν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ νὰ τὴν ἐξοπλίσῃ λίαν ἰσχυρῶς διὰ νὰ διώξῃ τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου! Σκοπὸς του εἶναι νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Κυρίου, τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ πάλιν αὐτόν, τὸν ἄνθρωπον, ἀνοίγων τὰς πύλας τοῦ ἅδου. Ὅ,τι δὲν κατώρθωσε νὰ κάμῃ ἄλλοτε μόνος του, προσπαθεῖ τώρα νὰ ἐπιβάλῃ διὰ τῆς σατανικῆς στρατιᾶς του, τῶν ἀνθρώπων τοῦ ψεύδους καὶ τῆς βίας.

Ἐν τῷ μεταξύ ὑπαρχούσης τῆς χαώδους αὐτῆς καταστάσεως, ὁ ἅγιος τόπος τῆς Παναγίας (τὸ ἅγιον Ὄρος) ἐξακολουθεῖ νὰ ἐρημοῦται διὰ τῆς ἀραιώσεως τῶν μοναχῶν καὶ νὰ ἀπειλῇται σὺν τῷ χρόνῳ ἡ ἐγκατάλειψις τῶν Μονῶν δι' ἑλλειψίν ἀνδρῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἐρημώσεως δὲν εἶναι ὅτι θὰ ἐρημώσουν καὶ θὰ καταστραφοῦν αἱ ἱεραὶ Μοναί, αἵτινες δύνανται νὰ ἀνεγερθοῦν μεγαλύτεραι καὶ λαμπρότεραι, ἀλλὰ πρόκειται νὰ καταστραφοῦν καὶ νὰ ἐξαφανισθοῦν τὰ σπουδαιότερα κειμήλια τῆς πίστεώς μας, τὰ ἅγια λείψανα τῶν ἐπισημοτέρων Πατέρων καὶ ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Πρόκειται νὰ ἐξαφανισθῇ αὐτὸς οὗτος ὁ ἐθνισμὸς μας, διότι ἐκεῖ ὑπάρχουν ὅλα τὰ τεκμήρια τοῦ ἐνδόξου Βυζαντίου, αἱ μίτραι τῶν αὐτοκρατόρων, αἱ ράβδοι, οἱ σάκκοι, τὰ χρυσόβουλλα, χειρόγραφα, περγαμνὰ αἵτινες διαφωτίζουν τὴν ζωὴν τῆς ἐνδόξου ἐκείνης αὐτοκρατορίας, ζωὴν τὴν ὁποίαν ὁ μοναχὸς σήμερον ξαναζωντανεῖ, καὶ τὰ λοιπά.

Χριστιανοὶ νέοι. Εἰς σὰς ἐναπόκειται ἡ φύλαξις καὶ διατήρησις τῶν σπουδαίων τούτων κειμηλίων τῆς θρησκείας καὶ τῆς Πατρίδος μας· ὅσοι ἐξ ὑμῶν αἰσθάνεσθε ζῆλον καὶ θέλησιν, ἐνταχθῆτε εἰς τὰς μοναχικὰς φάλαγγας ἀπολακτίζοντες τὴν βρωμερὰν κοσμικὴν ζωὴν, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὸν

δεύτερον θάνατον. Ἐργασθεῖτε ἀπὸ κοινοῦ μὲ τοὺς ἀδελφούς σας, οἵτινες μάχονται εἰς τὰς ἀκροαῖς ἐπάλξεις τῆς πατρίδος μας καὶ κτυποῦν τὴν στρατιάν τοῦ διαβόλου, κατερχομένην ἀπὸ Βορρᾶ, διατηροῦντων ἐκείνων μὲν τὸ ἑδαφὸς μας ἀκέραιον, ὑμεῖς δὲ ὡς φρουροὶ ἄγρυπνοι εἰς τὰς θρησκευτικὰς καὶ πνευματικὰς ἐπάλξεις πρὸς διάσωσιν τῶν πολυτίμων θησαυρῶν μας τῆς πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος, σύμφωνα μὲ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου «ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρεῖτω». Ὅσοι νέοι ἔχουν συχαθῇ τὴν βρωμερότητα τῆς σημερινῆς Κοινωνίας καὶ θέλουν νὰ ἀνέλθουν πολὺ ὑψηλά, ἐκεῖ εἰς τὰς Μονὰς τοῦ ἁγίου Ὁρους θὰ εὑρουν τὴν ποθητὴν ἡσυχίαν. Ἐκεῖ θὰ πλησιάσουν τὸν Θεὸν καὶ θὰ τὸν ἴδουν περὶ-που πρόσωπον πρὸς πρόσωπον.

Ἐκεῖ θὰ εὑρουν ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτῆς τὴν μόνην διέξοδον διὰ τὴν σωτηρίαν των.

Σ Σ.

Ἀπὸ τὴν ἐποποιῶν τῆς Μεγαλονήσου Κρήτης

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Πολλὰ ἔχουν γραφεῖ διὰ τὴν συμβολὴν καὶ τὰς θυσίας τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἔθνους μας. Οὐδεμία πτυχή τῆς ἐνδόξου ἱστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ὑπάρχει, χωρὶς ν' ἀναγράφῃ καὶ τὸ ὄνομα ἑνὸς κληρικοῦ, ἑνὸς ρασοφόρου ἥρωος. Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔδωκε πολλὰ τέκνα τῆς θυσίας εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος μας καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ βασιλὶς τῶν πόλεων τὸ 1453 ἐπιπτεν εἰς χεῖρας τοῦ κατακτητοῦ καὶ τῶν μετέπειτα ἀγώνων τοῦ ἔθνους ἐναντίον ἄλλων θαρβάρων, ὁ ὀρθόδοξος κληρὸς τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ σύνθημα «γιά τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν γιά τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν», προσέφερεν ἐκατόμβας εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους μας. Γρηγόριος δ' ε', Ἀθανάσιος Διάκος, Παπαφλέσσας, καλόγηρος Σαμουὴλ ἡγούμενος τοῦ Ἀρκαδίου, Χρυσό-

στομος Σμύρνης καὶ τόσοι ἄλλοι ἔθνομάρτυρες κληρικοί, θὰ φωτίζουν ἐσαεὶ μὲ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς θυσίας των τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας μας. Ὁ κληρὸς κατὰ τὴν δουλείαν τῶν 400 ἐτῶν τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ ὑπῆρξεν ἡ ἱερὰ κιβωτὸς ἐν τῇ ὁποίᾳ διεσώθη ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμός, τὸ ἔθνος μας, ἡ φυλὴ μας.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν πρόσφατον ἐθνικὴν ἐποποιῶν ὁπότε ἡ πατρίς πρὸ τῆς κτηνώδους βίας καὶ τῆς τρομερᾶς δυνάμεως τῶν Γερμανῶν ὑπέκυψεν, ὁ κληρὸς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἀνταξίους ἥρωας τῶν μεγάλων ἐθνομαρτύρων τῆς μακρᾶς περιόδου τῆς Τουρκικῆς δουλείας, ὅπως καὶ σήμερον, ὁπότε τὸ ἔθνος καὶ πάλιν ὀρθιον ἀντιμετωπίζει σκληρῶς τὴν νέαν λυσσώδη καὶ τρομερὰν ἐπιβουλὴν. Εἰς τὴν χορείαν τῶν μεγάλων καὶ πανευδόξων μαρτύρων κληρικῶν, οἵτινες ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ

τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Πατρίδος μας κατὰ τοὺς ὑπερόχους ἀγῶνας ἐναντίον τῶν Γερμανῶν κατακτητῶν, τὴν πρωτοπορεῖαν κατέχει ὁ Ἀρχιμανδρίτης Φώτιος Θεοδοσάκης, ἐφημέριος τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ ἁγίου Μηναῖ Ἡρακλείου Κρήτης. Ὅταν ἡ Ἡπειρωτικὴ Ἑλλάς τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1941 ὑπέκυπτε πρὸ τῆς τρομερᾶς Γερμανικῆς μηχανῆς καὶ αἱ ὀρδαὶ τῶν νεοβαρβάρων κατέκλυζαν τὴν Πατρίδα μας, ἡ Κρήτη, ἡ ὠραία νύμφη τοῦ Αἰγαίου, ἡ ἱστορικὴ μεγαλόνησος, ἡ κοιτὶς τοῦ παναρχαίου μινωικοῦ πολιτισμοῦ, ἡ Πατρίς τοῦ Ἐπιμενίδου, τοῦ Ἀποστόλου Τίτου καὶ τοῦ Ἀνδρέου Κρήτης, ἡ γενέτειρα τοῦ μεγάλου Γκρέκο, (Θεοτοκοπούλου) καὶ τῶν ἄλλων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν καὶ μεγάλων ἡρώων, παρέμεινε ἀδούλωτος. Ἡ γαλανόλευκος ἐκυμάτιζεν ἀκόμη ὑπερήφανος εἰς τὰ κάστρα καὶ τὰς πόλεις τῆς μεγαλονήσου. Ἐναντίον αὐτῆς ἡτοιμάζετο πυρετωδῶς ὁ κακοῦργος εἰσβολεὺς ἐπὶ 20ῆμερον.

Περὶ τὴν αὐγὴν τῆς 20ης Μαΐου 1941 ἤρχισεν ἡ τρομερὰ καὶ σκληρὰ μάχη τῆς Κρήτης, διαρκέσασα ἐπὶ 10 ἡμέρον. Χιλιάδες Γερμανικὰ ἀεροπλάνα πάσης φύσεως, ὀρμώμενα ἐκ τῆς Ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος ἐσκίασαν τὸν οὐρανὸν τῆς μεγαλονήσου. Βόμβες κατὰ χιλιάδας ἐρρίπτοντο νυχθημερὸν ἐπιφέρονσαι τὸν ὄλεθρον, τὴν καταστροφὴν, τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὸν θάνατον. Καπνοὶ ὡς τεράστια ἠφαίστεια ἀνέρχοντο εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ αἱ πύριναι γλώσσαι τῆς φωτιᾶς κατέκαιον τὰς πόλεις τῆς ἡρωϊκῆς μας Κρήτης.

Ἡ Κρήτη ἦτο ἀπὸ φλόγες ζωσμένη... Τὸ αἷμα τῶν Κρητῶν ἐπότιζε πλουσίως τὸ ἱερὸν ἔδαφος τῆς Ἡρωοδό-

κου μεγαλονήσου, ἀλλὰ ἡ ἀπόφασις τῶν τέκνων νὰ ἀμυνθῶσι μέχρις ἐσχάτων τοῦ πατρῷου ἐδάφους, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας των, ἐχαλύβδωνε τὰς ψυχὰς τῶν πολεμιστῶν διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἀγῶνος.

Κατὰ τὰς κρίσεις ταύτας στιγμὰς τοῦ ἀγῶνος πρῶτος εἰς τὰς ἐπάλξεις μετὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστὰς συμπαράστατης καὶ ἐμψυχωτῆς, φλογερὸς καὶ θαρραλέος ἀγωνιστὴς εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνα τῆς Κρήτης ὑπῆρξεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Φώτιος Θεοδοσάκης. Ὡς ἄλλος Παπαφλέσσας μετὰ τὸν σταυρὸν εἰς τὴν δεξιὰν ἐπικεφαλῆς τῶν γενναίων μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ ἐθελουσιᾶς, ἡγωνίζετο εἰς τὸ Ἡράκλειον ἐναντίον τῶν νεοβαρβάρων ἀλεξιπτωτιστῶν, οἱ ὅποιοι κατερχόμενοι ὡς κόρακες ἐσπείρον τὸν θάνατον καὶ τὴν καταστροφὴν εἰς τὴν ἀγωνιζομένην καὶ ἀσπαίρουσαν μεγαλόνησον. Δὲν ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Ἡράκλειον παρὰ ὅταν ἡ πόλις μετεβλήθῃ εἰς σῶρον καπνιζόντων ἐρείπων. Καὶ ἡ μὲν πόλις κατελήφθη ὁ ἀγὼν ὅμως ἐσυνεχίζετο σκληρὸς ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη της καὶ τὰ περὶχωρα. Ὁ Φώτιος ἀπὸ τὸ χωρίον Σκαλάνι συνεχίζει μετὰ τοὺς συμπολεμιστὰς τοῦ τὸν ἀπελπὶ ἀλλὰ ἡρωϊκὸν ἀγῶνα του. Τὴν 28ην Μαΐου εἰς τὴν θέσιν «Ἀνεμόσπηλιο» Σκαλανίου, διεξάγεται λυσώδης καὶ σκληρὰ μάχη μετὰ τῶν Γερμανῶν ἀλεξιπτωτιστῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν τοῦ Φωτίου. Τὸ αἷμα τῶν ἡρώων τῆς Κρήτης πορφυρώνει τὸ ἱερὸν ἔδαφος τῆς μεγαλονήσου, ἀλλὰ ἡ νίκη στεφανώνει τοὺς ἀγωνιζομένους. Συλλαμβάνονται 16 αἰχμάλωτοι Γερμανοὶ μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ταγματάρχης Διοικητῆς τῆς μονάδος ἀλεξιπτω-

τιστών. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Φώτιος παρὰ τὰς ἐπιμόνους ἀπαιτήσεις τοῦ καπετὰν Ἀντωνίου Καρρά καὶ τῶν ἄλλων συμπολεμιστῶν του νὰ τοὺς ἐκτελέσωσι μὲ τὸν Σταυρὸν ὕψωμένον καὶ μὲ λόγους τοῦ Εὐαγγελίου, ἀποτρέπει τὸν φόνον τῶν. Τοὺς ἀποστέλλει σώους καὶ ἀβλαβεῖς εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Στρατηγεῖον Κνωσσοῦ ὅπου παραδίδονται ὡς αἰχμάλωτοι. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁλοκληροῦται ἡ κατάληψις τῆς Κρήτης παρὰ τῶν Γερμανῶν. Οἱ αἰχμάλωτοι ἐγκαταλείπονται καὶ ἐνώνονται μὲ τοὺς νικητὰς Γερμανούς. Ἡ ἀντεκδίκησις τῶν ἐγκαταλειφθέντων αἰχμαλώτων εἶναι σκληρὰ καὶ ἀδυσώπητος. Αὐτοὶ ἡγοῦνται τῶν ἐκτελέσεων τῶν φόνων. Ὁ Φώτιος ἀναχωρήσας ἐκ Σκαλανίου μετὰ τὴν κατάληψιν παρὰ τῶν Γερμανῶν, παρὰ τὰς δοθείσας εἰς αὐτὸν συμβουλὰς ὅπως ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς περιφερείας δὲν πείθεται. Μοιραίως εὐρίσκεται πάλιν εἰς Σκαλάνι ἐκεῖ ὅπου ἡγωνίσθη, ἐκεῖ ὅπου ἐπολέμησεν. Ἐκεῖ τὸν καλεῖ καὶ πάλιν τὸ καθήκον του. Δὲν πρόκειται πλέον νὰ πολεμήσῃ. Παρηγορεῖ τὰς ψυχὰς, ἐνισχύει τὰ θύματα καθοδηγεῖ τὰ πλήθη εἰς ὑπομονὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν. Τὰ θεῖα ῥήματα τοῦ Κυρίου (καὶ ὑμεῖς οὖν λύπην μὲν νῦν ἔχετε· πάλιν δὲ ὀφθαλμοὶ ὑμᾶς καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδία καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν) εἶναι πάντοτε εἰς τὴν σκέψιν του εἰς τὰ χεῖλη του, εἰς τὴν ψυχὴν του. Ὁραματίζεται τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος μας, τὴν νίκην τῆς δικαιοσύνης. Τὴν 4ην Ἰουνίου εὐρίσκεται εἰς τὸ Νεκροταφεῖον Σκαλανίου. Κηδεύεται μία νεκρά. Ἰερουργεῖ ὁ ἴδιος. Πρὶν ἀκόμῃ τελειώσῃ ἡ κηδεύα· ἐκτελεστικὸν ἀπό-

σπασμα ἐκ 40 γερμανῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ταγματάρχην, οὗτινος κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν ὁ Φώτιος ἐφέισθη τῆς ζωῆς, συλλαμβάνει τοῦτον μετὰ τριῶν ἄλλων συμπολεμιστῶν. Ἀντὶ Σταυροῦ ὁ Φώτιος φορτῶνεται. δύο κιβώτια χειροβομβίδες ἐλκόμενος ἐπὶ τὸ πάθος. Τύπτεται, ἐμπύεται, χλευάζεται ἀπὸ τοὺς γερμανοὺς στρατιώτας καὶ ὁδηγεῖται καθιδρώς εἰς τὸ Στρατηγεῖον τοῦ γερμανοῦ Στρατηγοῦ Μπρόιερ, Διοικητοῦ τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ. Ἐκεῖ ὑποβάλλεται εἰς ἀνάκρισιν μὲ τοὺς συντρόφους του. Ἡ ἀπόφασις ἐκδίδεται μετ' ὀλίγας στιγμᾶς. Θάνατος!!!

Ἐντὸς ἐνὸς λάκκου νήσταις ὄλην τὴν νύκτα ὁ Φώτιος καὶ οἱ συντροφοὶ του προσεύχονται. Εἶναι πλέον μελλοθάνατοι. Ὁ Φώτιος ἀναγινώσκει ὁλόκληρον τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν. Δίδει συγχώρησιν εἰς τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς παραγγέλλει: ἀποφύγετε παιδιὰ μου νὰ εἴπητε ἔστω καὶ μίαν λέξιν εἰς ἔαρος τῶν συμπολεμιστῶν μας. Δὲν πρόκειται νὰ μᾶς χαρίσωσι τὴν ζωὴν κι' ἂν ἀκόμῃ προδώσωμεν ὅλους αὐτοὺς πρὸς συνηγωνίσθησαν μαζὶ μας. Τὸ μεσονύκτιον ἐζήτησεν ὀλίγον ὕδωρ διὰ νὰ ὑγράνῃ τὴν γλῶσσαν του καὶ τῶν συντρόφων του. Οὐτε ὄξος ὅπως τοῦ Χριστοῦ. Ἀπαγορεύεται, ἦτο ἡ ἀπάντησις. Τὴν ἐπομένην πρωΐαν 5 Ἰουνίου 1941 οἱ γερμανοὶ τοὺς ἐπανεφέρον ἔξωθι τοῦ νεκροταφείου Σκαλανίου. Ἐκεῖ συνήθροισαν τοὺς περιτρώμους κατοίκους τῆς κοινότητος μὲ τὰ αὐτόματα καὶ τὰ πολυβόλα των. Διὰ τελευταίαν φορὰν ὁ Φώτιος εὐρίσκετο ἔμπροσθεν τῶν ἡρώων συμπολεμιστῶν του. Οἱ μελλοθάνατοι καλοῦνται νὰ δηλώσωσι ποῖοι ἀπὸ τοὺς πα-

ρόντας συνεπολέμησαν εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ἐναντίων τῶν Γερμανῶν. Ὁ Φώτιος καὶ οἱ σύντροφοί του εὐδαιμόνως ἀπάντησιν δίδουν καίτοι ὅλοι οἱ παρόντες πολῖται συνεπολέμησαν μαζί του εἰς τὸν ἀγῶνα. Ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τῆς ἐκτελέσεως, εἰς ἓκ τῶν μελλοθανάτων ἓκ τῆς πόλεως Ἡρακλείου ὅστις εἶχε συλληφθῇ ἐκ παρεξηγήσεως ὡς κοινοτάρχης ἀντὶ τοῦ ὑποφαινομένου, (ἤμην τότε πρόεδρος τῆς κοινότητος καὶ ὅταν ἀνεχωρήσαμεν τὸ πρῶτον μετὰ τοῦ Φωτίου καὶ ἄλλων συμπολεμιστῶν δὲν εἶχομεν εἰσέτι ἐπανέλθῃ) ἀφίεται ἐλευθερός. Ὁ Φώτιος ὁδηγεῖται ὀπισθεν τοῦ ὁστεοφυλακείου τοῦ Νεκροταφείου. Τοῦ ἀφαιρεῖται τὸ καλυμμαύχιον, ὁ Σταυρὸς καὶ τὸ ράσον τὰ ὁποῖα

δὲν διεμερίσαντο οἱ γερμανοὶ στρατιῶται, ὅπως ἄλλοτε οἱ Ρωμαῖοι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὰ ἔκαυσαν καὶ τὰ ἐποδόπατησαν. Γυμνὸς πλέον ὁ Φώτιος ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο μελλοθανάτων συντρόφων του ὁδηγεῖται εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως. Κάμνει τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, τὸ σύνθημα δίδεται ἀπὸ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος. Πῦρ. Ἐξ πολυβόλα σοργιάζουσι τοὺς ἥρωας. Ὁ Φώτιος καὶ οἱ δύο σύντροφοί του δὲν ζοῦν πλέον. Προσέφεραν τὴν ζωὴν των ὁλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος μας. Εἶναι οἱ πρωτομάρτυρες τῆς ἐλευθερίας τῆς ἡρωϊκῆς μεγαλονήσου.

Γ. Παλμετάκης
Ἡράκλειον Κρήτης

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΘΕΜΕΛΗ

ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΚΛΑΔΟΥ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

ΠΑΝΑΓΙΑ “ΔΙΝΙΟΥΣ,,

Εἶναι γνωστὸν ὅτι διάφορα ἐπίθετα δίδονται εἰς διαφόρους ἱερὰς εἰκόνας τοῦ Κυρίου ἢ τῆς Θεοτόκου ἢ τῶν ἁγίων, εἰς ἱεροὺς ναοὺς καὶ σεβασμίας Μονάς. Τὰ ἐπίθετα ταῦτα προέρχονται ἀπὸ διαφόρους λαϊκὰς παραδόσεις, ἀπὸ ὀνομασίας-τοποθεσιῶν, ἀπὸ ἐπιτελεσθέντα θαύματα, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἁγιογράφου, ἀπὸ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῶν ἱ. εἰκόνων, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ κτίτορος τῶν ἱ. Μονῶν ἢ ἱ. ναῶν καὶ ἀπὸ ἄλλας τινὰς ἀφορμὰς. (Πρβλ. «Οἱ Παναγίαι τοῦ Παπαδιαμάντη» ὑπὸ Ἀγγέλου Ν. Παπακώστα. Ἀθήναι 1947. σελὶς 10). Οὕτω λ.χ. ἢ ἐν ἀγίῳ Ὅρει ἱ. Μονὴ Βατοπεδίου ὠνομάσθη ἐκ τῆς πεδινῆς τοποθεσίας, ἐ-

χούσης βάτους, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκτίσθη ἡ ἱ. Μονή. Ἡ ἐν εἰβοῖᾳ ἱ. Μονὴ «Ἡλια» (ἅγιος Γεώργιος), ἔχει ὀνομασθῇ, ἀσφαλῶς, κατὰ παραφθορὰν τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς λέξεως «ἡλιεῖα» ἡ ὁποία σημαίνει τόπον ἐνθα ἔκειτο μαντεῖον τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος ἢ θεοῦ τοῦ ἡλίου. Καθ' ὅμοιον τρόπον διάφοροι ἱ. ναοὶ ἔλαβον διάφορα ὀνόματα ἢ ἐπίθετα, ὡς λ. χ. ὁ ἐν Πάρῳ ἱ. ναὸς τῆς «Καταπολιανῆς», ὁ ἐν Ἀθήναις ἱ. ναὸς τῆς «Καπνικαρέας» κ. π. ἄ.

Εἰς ἱερὰς δὲ τῆς Θεοτόκου εἰκόνας ἐδόθησαν, ὡς γνωστὸν, πάμπολλα ἐπίθετα. Οὕτω ἐν ἀγίῳ Ὅρει, ὅπου κατ' ἐξοχὴν τιμᾶται ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, ὑπάρχουν

ιεραὶ εἰκόνες τῆς Παναγίας μετὰ τὰ ὀνόματα: «Κτιτόρισσα» ἢ «Βηματάρισσα», μετὰ μίαν ὁραίαν παράδοσιν, κειμήλιον ἱερὸν τῆς ἱ. Μονῆς Βατοπεδίου. Παναγία ἢ «Παραμυθία», μετὰ συγκινητικὴν περὶ αὐτῆς παράδοσιν, εἰς τὴν αὐτὴν Μονὴν ἀποτεθησαυρισμένη, ὡς καὶ αἱ θαυματουργοὶ εἰκόνες «Παναγία ἢ Ἑσφαγμένη», ἢ «Ἐλαιοβρυῖτις» καὶ ἡ «Ἀντιφωνήτρια». Εἰς τὴν ἱ. Μονὴν Γρηγορίου ὑπάρχει ἡ ἱ. εἰκὼν τῆς Παναγίας ἐπονομαζομένη «Ὁδηγήτρια». (Πρβλ. «Λουκᾶ ἱερωτάτου τὴν Ὁδηγήτριαν» καὶ Μανουὴλ Γεδεῶν «Πατριαρχικοὶ Πίνακες» σελ. 191, 370, 405, 419, 609, ἐνθα ἀναφέρεται ναὸς τῆς Ὁδηγητρίας ἢ τῆς Θεοτόκου τῶν ὀδηγῶν, καὶ ἐν σελ. 400 «Μονὴ Ὁδηγῶν»). Εἰς τὴν αὐτὴν ἱεράν Μονὴν ὑπάρχει ἡ ἱ. εἰκὼν τῆς Παναγίας «Γαλακτοτροφούσης». Εἰς τὴν τοῦ Δοχειαρίου ἱ. Μονὴν εὐρίσκεται ἡ ἱ. εἰκὼν τῆς Παναγίας «Γοργοεπηκόου» μετὰ τὴν ἱστορίαν της κ. λ. π. Εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ ἱ. Μονὴν τοῦ Μεγ. Σπηλαίου ἐναπόκειται ἡ ἱ. εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἢ ὀνομαζομένη «Μεγαλοσπηλαιώτισσα». Εἰς δὲ τὴν νῆσον Σκιάθον εὐρίσκεται ἡ ἱ. εἰκὼν τῆς Παναγίας, ὀνομαζομένη «Παναγία Κονίστρια» ἢ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ εὐρεθεῖσα «ἀνάμεσα εἰς τοὺς κλώνους ἐνὸς χιλιετοῦς πεύκου» ἡ αὕτη εἰκὼν «ἐκινεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου» ἐξ οὗ ἐκλήθη «Κονίστρια», ἢ ἐκ τῶν λέξεων «Εἰκὼν Ἀστρία», κατὰ συγχώνευσιν αὐτῶν, ὡς εἰκὼν δηλαδὴ ἡ ὁποία ἤλθεν ἀπὸ τὸν Ἰστρον ποταμόν, ἦτοι ἀπὸ τὰ παραδουνάβια μέρη, κατὰ τοὺς χρόνους τῶν εἰκονομάχων, ἢ ἀπὸ τὴν τοποθεσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθη, ἥτις καλεῖται Κονίστριας. Ὅμοιως εἰς τὴν εὐλογημένην νῆσον Σκιάθον ὑπάρχουν εἰκόνες τῆς Παναγίας, ἢ ναοὶ τιμώμενοι ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου, μετὰ τὰς ὀνομα-

σίας: Παναγία ἢ κατευοδώτρα», ἢ ἡ Γλυκοφιλοῦσα», ἢ «Πρόφυλη», ἢ «Λιμνιά», ἢ «Κεχροῳτίσσα», ἢ τοῦ «Ντομάν» κ. λ. π. ¹⁾

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω, ἐν παραδείγματι ἀναφερθεισῶν, ὀνομασιῶν ἱερῶν Μονῶν, εἰκόνων καὶ ναῶν, καὶ πλείστων ἄλλων κατὰ τόπους καὶ χώρας ἀπαντοῦσων, ἐν βορείῳ Εὐβοίᾳ καὶ δὴ Β.Α. τῆς πόλεως Ἰστιαίας (Ξηροχώριον), εἰς μίᾳς ὥρας ἐκ ταύτης ἀπόστασιν, ὑπάρχει παλαιὸς ἱ. ναὸς (προσκύνημα πανβορειοευβοϊκόν) ἐνθα ἐναπόκειται ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας ἐπονομαζομένη «Παναγία Δινιοῦς» ἢ «Παναγία Ντινιοῦς». Ὁ ἱ. ναὸς οὗτος

1) Βλέπε. Γ. Α. Σωτηρίου «Τὸ ἅγιον Ὁρος» Ἀθῆναι 1915. σελ. 27, 30. «Ὁ Γύρος τῆς Ἑλλάδος» ἐκδ. ἀ' Ἀκροπόλεως. Τεύχος βον σελ. 236—238. Πρβλ. Γ. Α. Σωτηρίου, ἐνθα ἀνωτέρω σελ. 130—132. Τοῦ αὐτοῦ «Χριστιανικὴ καὶ Βυζαντικὴ Ἀρχαιολογία» τόμος α' 1942. σελ. 222, 413. Ἀλεξάνδρου Μωραϊτίδου «Μὲ τοῦ βορρᾶ τὰ κύματα» σειρὰ Δη σελ. 102·104. «Οἱ Παναγίαι τοῦ Παπαδιαμάντη» ὑπὸ Ἀγγέλου Ν. Παπακώστα. Ἀθῆναι 1947 σελ. 10.

Πρβλ. καὶ τὴν ὀνομασίαν «Παναγία ἢ Βροντοῦ» (=τὰ Γενέθλια τῆς Θεοτόκου, 8η Σεπτεμβρίου, λόγῳ τοῦ ὅτι ἀρχοῦνται ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου αἱ διὰ βροντῶν φθινοπωριναὶ βροχαί). Ὅμοιως πρβλ. τὰς ὀνομασίας ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἑλλάδος: Ἱερά Μονὴ «Κατερινούς» (ἱ. Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας), «Δομβοῦς» (ὁσίου Σεραφεῖμ, ἱ. Μητρόπ. Θηβῶν καὶ Λεβαδείας), «Λουκοῦς» (ἱ. Μητρόπολις Μαντινέας—Κυνουρίας), «Παναγίας Καλαμοῦς» (ἱ. Μητρόπ. Εἰδήνης καὶ Περιθεωρίου), «Ὀμπλοῦ» (ἱ. Μητρόπολις Πατρῶν), «Ζούρβας» (ἱ. Μητρόπ. Ὑδρας, Σπετσῶν, Αἰγίνης), «Μπαλῆ» (ἱ. Ἐπισκοπὴ Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου), «Τοπλοῦ» (ἱ. Ἐπισκοπὴ ἱερᾶς Πέτρας καὶ Σητείας) κ. λ. π. βλ. «Ἐγκόλπιον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1941 ὑπὸ Ἐμμ. Φαρλέκα, εἰς τὰς ἀναφερομένας ἀνωτέρω ἱ. Μητροπόλεις, καὶ ἱ. Ἐπισκοπὰς Κρήτης.

εὑρίσκεται εἰς μίαν κοιλάδα περιβαλλομένην ὑπὸ ὑψηλῶν πευκοφύτων καὶ ἐλαίω-
φύτων λόφων, εἰς τὴν ὁποίαν καταλή-
γουν, ἀπὸ δυσμῶν, νότου καὶ ἀνατολῶν,
στενωποὶ δρόμοι, ἀπὸ δὲ βορρᾶ δια-
ρρομένην ὑπὸ ποταμίσκου καλουμένου
«τῆς Δινιοῦς τὸ Ρέμμα». Πέριξ τῆς κοι-
λάδος, ἔνθα ὁ ἱ. ναὸς αἱ τοποθεσίαι φέ-
ρουν τὰ ἐξῆς ὀνόματα. «Κοντογιαννά» καὶ
«Τριβλοῦ», ἀνατολικῶς. «Γδαρμένη» καὶ
«Δενδράκια» νοτίως· καὶ «Καλογήρου
Ράχη» δυτικῶς. Ὁ ἱ. ναὸς μήκους 14
μέτρα καὶ πλάτος 7 μέτρα, μετ' ὑποστέ-
γου πρὸς νότον, καὶ μικροῦ κελλίου πρὸς
δυσμᾶς, εἶναι κτίσμα παλαιόν. Ὁ χώρος,
εἰς τὸν ὁποῖον περιλαμβάνεται ἡ ἐξαισία
τοποθεσία τῆς κοιλάδος αὐτῆς, μετ' τὴν
σύσκιον ἀπὸ ὑπερμεγέθεις πλατάνους
πλατεῖαν πέριξ τοῦ ἐπὶ τινος μικροῦ ὑ-
ψώματος ἐκτισμένου ἱ. ναοῦ, ἀνήκει εἰς
τὴν οἰκογένειαν Ριτῶν (ἐκ λίμνης Εὐ-
βοίας) καὶ εἶναι τμῆμα τοῦ ἐκτεταμένου
ταιφικίου τῆς ἀνωτέρω οἰκογενείας, τὸ
ὁποῖον ἡγοράσθη ὑπ' αὐτῆς, πρὸ ὀλίγων
δεκαετηρίδων, ἀπὸ τοὺς κληρονόμους
Πετσάλη, ὅστις πάλιν τὸ εἶχεν ἀγοράσει
ἀπὸ τὸν Τοῦρκον μπεην μετὰ τὴν ἐλληνι-
κὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821. Ὁ ἱ. ναὸς
καὶ ἡ ἐντὸς αὐτοῦ σεβασμία εἰκὼν τῆς
Παναγίας ὑφίσταντο ἤδη ἀπὸ τῆς ἐπο-
χῆς τῆς τουρκοκρατίας. Πρὸ ὀλίγων δὲ
εἰσὼν τὸ ὑψωμα ἐπὶ τῆς κοιλάδος, ἐπάνω
τοῦ ὁποίου εἶναι ἐκτισμένος ὁ ἱ. ναὸς πε-
ριτριγυρίσθη ὑπὸ τείχους, ὕψους δύο μέ-
τρων, ἀνέρχεται τις δὲ εἰς τὸν χώρον αὐ-
τὸν διὰ κλιμάκων. Ἀνατολικῶς καὶ ἐκ
δεξιῶν τοῦ ἱ. ναοῦ, εἰς μικρὰν ἀπόστα-
σιν, ὑπάρχει πηγὴ (βροῦση) μετ' εὐχάριστον
πόσιμον ὕδωρ, καὶ ἐγγὺς τῆς πηγῆς, ἀνα-
τολικῶς, ὑπάρχουν δύο κελλία προοριζό-
μενα διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς πανηγύρεως.

Ὁ ἱ. ναὸς ὡς καὶ ἡ τοποθεσία ἔχουν

λάβει τὴν ὀνομασίαν τῶν ἀπὸ τὴν ἱ. εἰ-
κόνα «Παναγία Δινιοῦς».

Ἡ ἱερὰ καὶ σεβασμία εἰκὼν, πεπαλαι-
ωμένη κατὰ τὸ πλεῖστον, ἔχει τὸν τύπον
τῆς Παναγίας, ἀριστεροκρατούσης τὸν
Κύριον ἡμῶν εὐλογοῦντα, τῆς ἐπονομα-
ζομένης «Ἐλεοῦσα», μετὰ τὰ γράμματα
παρὰ τὰς ἀγίας κεφαλὰς τοῦ Κυρίου καὶ
τῆς Μητρός του, ΜΘ καὶ ΙΣ ἥτοι Μήτηρ
Θεοῦ καὶ Ἰησοῦς Χριστός. Τὰ ἱερὰ πρό-
σωπα τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Κυρίου ἡ-
μῶν εἶναι μεμελάνωμένα. Ἀπασα δὲ ἡ
ἐμπροσθία ἐπιφάνεια τῆς ἱ. εἰκόνης, πλὴν
τῶν προσώπων, εἶναι ἐπαργυρωμένη, φέ-
ρουσα τὰς ἐξῆς ἐπὶ τοῦ κάτωθι ἀργυροῦ
πλαισίου πληροφορίας. «Ἔργον Ἰω. Χ.
Κιρκιγιάννου 1897» καὶ «Ἐπίτροπος
Ἀθανάσιος Μπακαλόπουλος». Ἡ ἀνω-
τέρω χρονολογία εἶναι δηλωτικὴ τοῦ ἔ-
τους τῆς ἐπαργυρώσεως. Ὁ χρόνος τῆς
ζωγραφίσεως τῆς ἱ. εἰκόνης εἶναι ἀγνω-
στος. Πρόκειται ὁμως περὶ παλαιότητας
ἱ. εἰκόνης τῆς ἐποχῆς τῆς τουρκοκρατίας,
ὡς εἵπομεν ἀνωτέρω. Αἱ διαστάσεις αὐ-
τῆς εἶναι 60X45.

Ἦδη γεννᾶται τὸ ἐρώτημα, διατί ἡ ἱ.
αὕτη εἰκὼν τῆς Παναγίας ὠνομάσθη
«Δινιοῦς».

Σημειωτέον κατ' ἀρχὰς ὅτι μέχρι σι-
γμῆς δὲν ἔχει οὐδαμοῦ γραφεῖ τι περὶ
τῆς ὀνομασίας ταύτης, οὔτε δὲ καὶ οἱ ἐν-
τόπιοι γνωρίζουν ἐκ παραδόσεως κάτι
περὶ τοῦ ὀνόματος «Δινιοῦς», παρ' ὅλην
τὴν εὐλάβειαν τὴν ὁποίαν τρέφουν πρὸς
τὴν ἱερὰν ταύτην εἰκόνα. Διὰ πρώτην
λοιπὸν φοράν, θὰ ἐκτεθῶσιν ἐνταῦθα
μερικαὶ ἀπόψεις καὶ ἐρμηνεῖαι τῆς λέξε-
ως «Δινιοῦς» πρὸς ἐξασκρίβωσιν τῆς ἀλη-
θοῦς ἐρμηνείας καὶ προελεύσεως τῆς ὀνο-
μασίας.

Καὶ ἐν πρώτοις. Νὰ παραγεται ἀραγε
ἡ λέξις «Δινιοῦς» ἀπὸ τὸ ὄνομα Ντίνος

(Κωνσταντῖνος) ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὴν λέξιν Ντινιὰ (γυναῖκα τοῦ Ντίνου) κατὰ παραφθορὰν τῆς λέξεως ταύτης; Γλωσσολογικῶς μὲν ἡ ἐξηγήσις αὕτη δὲν φαίνεται δύσκολος. Δὲν ἔχομεν ὅμως οὐδεμίαν μαρτυρίαν ὅτι ἡ ἱ. εἰκὼν, ἢ ἡ τοποθεσία ἀνῆκεν εἰς κάποιον Ντῖνον, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἀπὸ τὸν Τοῦρκον τὸ κτῆμα καὶ ὁ ἐντὸς αὐτοῦ ναὸς ἡγοράσθησαν ὑπὸ τῆς Πετσάλῃ ὡς εἵπομεν ἄνωτέρω. Δὲν ἦτο δὲ δύσκολον νὰ προσέλθῃ ἡ λέξις «Δινιοῦς» ἀπὸ τὴν λέξιν Ντινιὰ (εἰκὼν τῆς Ντινιαῆς ἢ τῆς Ντινιοῦς) κατὰ παραφθορὰν αὐτῆς, ὡς εἵπομεν, διότι καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης εἰς διηγήματά του μᾶς παραδίδει μερικὰς τοιαύτας ὀνομασίας ἀπὸ τὴν Σκιαθίτικην «ὀνοματολογίαν», ἡ ὁποία εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν τῆς βορείου Εὐβοίας. Ὁμιλεῖ λ.χ. περὶ Γιαννιοῦ (=Ἰωάννου. ὄν. Γ. Γιαννίος) εἰς τὸ διήγημά του «Ἡ Μαυρομαντηλοῦ». (Ἡ μαυρομαντηλοῦ, τῆς μαυρομαντηλοῦς). Ὁμοίως εἰς τὸ διήγημά του «Θέρος Ἐρως» ἀναφέρει ἐορτὴν τῆς Ἀνθοῦς δηλ. πρωτομαγιάς. Εἰς δὲ τὸ διήγημά του «Ἡ χτυπημένη» ἀναφέρει τὸ ὄνομα «ἡ γρηὰ Παντελοῦ» (γυναῖκα τοῦ Παντελῆ-γενικὴ τῆς Παντελοῦς) καὶ τὸ ὄνομα «ἡ γρηὰ Περμάχου», (γεν. Περμάχους). Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν νεοελληνικὴν μας γλῶσσαν ὑπάρχουν οἱ τύποι: ἀσβεστοῦ (γενικὴ ἀσβεστοῦς), Παναγιοῦ (=Παναγιώτα), γενικὴ Παναγιοῦς.

Ἐπίσης φαίνεται ἀπίθανον ἡ λέξις «Δινιοῦς» νὰ προῆλθεν ἀπὸ ἐπίθετον Δινιός (πρὸβλ. τὸ ἐπίθετον Νινιός) ἀναφερόμενον εἰς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ (Δινιοῦ), διότι ἐλλείπει τοιαύτη τις παράδοσις ἀποδίδουσα τὴν τοποθεσίαν, ἢ τὸν ἱ. ναόν, ἢ τὴν ἱ. εἰκόνα εἰς κτίτορα ἢ κτήτορα Δινιὸν ἐπονόμαζόμενον. Βεβαίως ἀπὸ τὴν λέξιν Ἀβραάμ προέκυψεν ὁ τύπος Ἀβραμειοῦ

(χωρίον Μεσσηνίας), εἰς τὴν λέξιν ὅμως «Δινιοῦς» δὲν συμβαίνει τοιοῦτόν τι.

Οὕτε πρέπει νὰ υποθέσωμεν, πάλιν, ὅτι ἡ λέξις «Δινιοῦς» ἔλκει τὴν καταγωγὴν της ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ῥήματος δίδω (δίνω) «δίδουσα» ἢ «δίνουσα» ἢ «δινιοῦσα» κατὰ τροποποίησιν τῆς ὀρθῆς ἐννοίας τῆς ἀρχικῆς λέξεως, καὶ νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶναι ἡ Παναγία ἡ δίδουσα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα αἰτούμεθα ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς αὐτῆς εἰκόνας. Δυνάμεθα πάντως νὰ παραβάλλωμεν πρὸς ταῦτα τὰς ὀνομασίας τῆς «Παναγίας Γοργοεπηκόου» (=γοργῶς ἐπακουούσης τὰς δεήσεις) ἢ τῆς «Παναγίας Γρηγορούσης» (γοργῶς προφθανούσης εἰς τὰς δυσχερείας τοῦ βίου ἡμῶν) κ. λ. π. Ἀλλὰ, παρὰ ταῦτα, καὶ ἡ ἐρμηνεία αὕτη φαίνεται, ἢ μᾶλλον εἶναι, ἐξεζητημένη, (πρὸβλ. τὴν εὐγὴν «ἡ Παναγία νὰ δώσῃ»).

Μήπως ὅμως ἡ λέξις «Δινιοῦς» ἔλκει τὴν καταγωγὴν της ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν λέξιν δῖνος (ἄρσεν.), ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὸ ρῆμα δῖω, καὶ ἡ ὁποία σημαίνει δίνη, δίνηςις δηλ. συστροφή, καί, ἀπὸ δίνος, ἐγίνε δινὸς καὶ δινιὸς καὶ εἰς τὸ θυλικὸν γένος δινιοῦ, ἐξ οὗ (ὄνομα ἀποδοθὲν εἰς τὴν τοποθεσίαν ἐνθα ἐκτίσθη ὁ ἱ. ναὸς «Παναγία Δινιοῦ»; Ἐν πρώτοις τὸ κυκλικὸν σχῆμα τῆς κοιλάδος ἐνθα εὐρίσκεται ὁ ἱ. ναὸς καὶ ἡ σεβασμία εἰκὼν, ἡ ὁποία κοιλὰς ὁμοιάζει μὲ ἕνα ἄλῳνι (αὐτὴν τὴν σημασίαν ἔχει ἐπὶ πλέον ἡ λέξις (δ) δῖνος), μᾶς προδιαθέτει εὐμενῶς ὑπὲρ τῆς ἀνωτέρω ἐρμηνείας καὶ προελεύσεως τῆς λέξεως. Ἀκόμη ἡ ἄποψις αὕτη θὰ ἡδύνατο νὰ στηριχθῇ καὶ ἐπὶ ἄλλων χονδροειδῶν ἁλλοιώσεων ἀρχαίων ἐλληνικῶν λέξεων. Ἐκ τῆς ἀρχαίας λ. χ. λέξεως κοχλιάριον προῆλθεν ἡ τοῦ λεξιλογίου τῶν χωρικῶν μας λέξις «χλζάρι») =κουτάλι, ἀπὸ δὲ τὴν ἀρχαίαν

λέξιν ὀκνός (=ὀκνηρός) προῆλθεν ἡ λέξις τῶν χωρικῶν «κνός» (=ὀκνός) κ. ο. κ. Πλεῖσται ἀκόμη λέξεις τῆς ἀρχαίας γλώσσης ἔχουν παραφθαρεῖ καὶ μόλις διακρίνεται τις εἰς τὰ λείψανά των τὴν ἀρχικὴν καταγωγὴν. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἐρμηνεία τῆς λέξεως «Δινιοῦς» δὲν γνωρίζομεν κατὰ πόσον διαλαλεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀσφαλῆ προέλευσιν.

Ἄς μὴ λησμονήσωμεν, τελευταῖον, ὅτι ἡ πατρις ἡμῶν ἐδούλευσεν ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγὸν τέσσαρας ἑκατονταετηρίδας, καὶ ἡ δουλεία ἐκείνη ἄφισε, μέχρι σήμερον, μέχρι καὶ τῶν λέξεων ἀκόμη τὰ ἔχνη της καὶ τὰ σημεῖα τῆς διαβάσεώς της. Θὰ ἀναζητήσωμεν, λοιπόν, εἰς τὸ τουρκικὸν λεξιλόγιον τὴν ἐρμηνείαν καὶ καταγωγὴν τῆς λέξεως «Δινιοῦς» (ἢ ντινιοῦς), δεδομένου μάλιστα ὅτι μᾶς βοηθεῖ μία μοναδικὴ περὶ τῆς ἱερᾶς εἰκόνος παράδοσις, σχετιζομένη μὲ θαῦμα τὸ ὁποῖον ἐπὶ τουρκοκρατίας ἔλαβε χώραν. Καὶ ἡ παράδοσις αὕτη ἔχει ὥς ἑξῆς. Χριστιανὸς τις εὐσεβής, ἐκ τῶν περὶ ξωρίων ἔνθα ὁ ἱ. ναὸς τῆς Παναγίας, καταδιωκόμενος ὑπὸ τούρκου τινὸς καὶ διακινδυνεύων περὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ κατέφυγε, τρέμων καὶ ἐλπίζων, εἰς τὸν ἱ. ναὸν τῆς Παναγίας διὰ νὰ σωθῇ καὶ ἐκρύβη ὀπισθεν τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου, διότι αὕτη εἶναι ἡ «καταφυγὴ καὶ ἡ σκέπη καὶ τὸ ἀγαλλίαμα». Ὁ τούρκος διώκτης ἠρώτησε τὸν ἐντὸς τοῦ ναοῦ καὶ ὀπισθεν τῆς ἱ. εἰκόνος καταφυγόντα χριστιανὸν ἐκεῖνον, διατί κατέφυγεν ἐκεῖ. Ὁ χριστιανὸς τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι διὰ νὰ τὸν σώσῃ ἡ Παναγία κατέφυγεν εἰς τὴν σκέπην της. Χλευάζων τότε ὁ τούρκος τὴν πίστιν τοῦ χριστιανοῦ πυροβολεῖ κατὰ τῆς ἱ. εἰκόνος τῆς Παναγίας, ἵνα φονεύσῃ τὸν ὀπισθεν αὐτῆς χριστιανόν. Καί, ὦ τοῦ θαύματος, ὄντως ἐσώθη, παρὰ τὸν πυροβολισμόν,

ὁ Χριστιανός. Ἡ σφαῖρα ἐκτύπησεν ἀκριβῶς τὸ μέτωπον τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας, καὶ ἀφῆκε σημεῖον μέχρι σήμερον ὑπάρχον ἐπὶ τῆς ἱ. εἰκόνος, ἀλλὰ ἐπεστρεψεν ὁ πῖσω καὶ ἐκτύπησε θανασίμως τὸν τούρκον πυροβολητὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ τὸν ἀφῆκε νεκρόν. Τὸ γεγονός καὶ θαῦμα τοῦτο ἐπροξένησε φόβον ὁμοῦ καὶ εὐλάβειαν καὶ φαίνεται (διότι δὲν μᾶς ὁμιλεῖ περαιτέρω ἡ παράδοσις) ὅτι διὰ στόματος οἱ τούρκοι εἶχον τὸ γεγονός αὐτό. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν ἡ ἐπιστροφή, ὁ γυρισμός (τῆς σφαίρας) λέγεται τενούδζ, ὠνομάσθη ἔκτοτε ἡ θαυματουργὸς τῆς Παναγίας ἱ. εἰκὼν «Παναγία Τενουδζ» ἢ κατὰ εὐκολώτερον τρόπον προφορᾶς ὑπὸ τῶν ἐλλήνων «Ντινιοῦς» καὶ τέλος «Δινιοῦς».

Κατὰ ταῦτα θὰ ἡδυνάτο τις νὰ εἴπῃ, κατὰ τὸ ψαλμικὸν «ἡ ἀδικία αὐτοῦ (τοῦ τούρκου) ἐπὶ τὴν κορυφὴν αὐτοῦ κατέβη» (ψαλ. ζ' 17) καὶ δι' ὧν τις ἁμαρτάνει, διὰ τούτων κολάζεται» (Σοφία Σολομ. ια' 16). Ἐχομεν δὲ καὶ εἰς τὰ Συναξάρια πολλὰς ὁμοίας ἐξιστορήσεις τοιούτων θαυμάτων, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ διώκτης ἐτιμωρεῖτο διὰ τοῦ μέσου διὰ τοῦ ὁποίου προσεπάθει νὰ θανατώσῃ, ἢ νὰ βλάψῃ τὸν χριστιανόν. (Βλέπε. Μέγας Συναξαριστῆς Κ. Δουκάκη. Σεπτέμ. σελ. 338). Δὲν φαίνεται δὲ ἡ λέξις νὰ προῆλθεν ἐκ τῆς τουρκικῆς λέξεως «ντουνιας» (τουνγιά), ἡ ὁποία σημαίνει κόσμος, πλῆθος, καίτοι κοσμοπλημμύρα παρατηρεῖται κατὰ τὴν πανηγυριν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ (23 Αὐγούστου, ἀπόδοσις τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου) ¹⁾. Ὁ κόσμος συρρέει εἰς τὴν ἱερὰν εἰκόνα ἀκριβῶς διότι τὴν θεωρεῖ θαυματουργόν, καὶ μέ-

1) Ὁμοίως πανηγυρίζει καὶ τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου, ἥτοι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

χει σήμερον εἰς καιροὺς ἀνομβρίας, ἢ ἀσθενείας ἐπιδημικῆς, ἢ νόσου βαρυτάτης, ἢ ἀφορίας τῆς γῆς, ἢ πληγῆς τῶν σπαρτῶν κ.λ.π. τὴν μεταφέρει λιτανευτικῶς εἰς τὸ χωρίον, ἢ εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ εἰς τοὺς ἀγροὺς ἔνθα ψάλλεται ἱερὰ παράκλησις καὶ γίνεται εἰς τὸν ναὸν ἱερὰ λειτουργία.

Ἄς ἔχωμεν δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι πολλὰ ὀνόματα τουρκικὰ διεσώθησαν εἰς τὴν ὁμιλίαν τοῦ λαοῦ μας. (Πορβλ. τὰς λέξεις: ντουνιας, κές, χαράμι, χαλάλι κ.λ.π.) Ἄλλὰ καὶ Ἱεροὶ Ναοὶ καὶ ἄλλαι ἱεραὶ εἰκόνες φέρουν ὀνόματα τουρκικὰ. Ἐν Μικρῷ Ἀσίᾳ λ. γ. ὑπάρχει ἱ. Ναὸς ὀνομαζόμενος « Ἀλᾶ—Κιλισέ », ἐν Καρὸ Δάγ τῆς Καππαδοκίας (Βλ. Γ. Α. Σωτηρίου «Χριστιανικὴ καὶ Βυζαντινὴ Ἀρχαιολογία» Ἀθῆναι 1942 σελ. 438.), «Τσανλέ—Κιλισέ», εἰς τὴν Καππαδοκίαν, «Σαρατζά—Κιλισέ» παρὰ τὴν Συνασὸν τῆς Καππαδοκίας. (Αὐτόθι· σελ. 439) κ. λ. π.

Ἡ τελευταία αὐτὴ ἐρμηνεία τῆς λέξεως «Δινιούς» (σημαινούσης ἐπιστροφῆς τῆς σφαίρας) φαίνεται ἡ πλέον πιθανότερα καὶ ἀληθὴς ὡς συνδεομένη πρὸς τὴν μονιδικὴν περὶ τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος τῆς Θεοτόκου παραδόσιν, ἢ ὅποια ἱ. εἰκὼν ἔχει προκαλέσει τὴν ἀπόλυτον εὐλάβειαν τῶν εὐσεβῶν κατοίκων τῆς Βορείου Εὐβοίας.

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΕΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Τὸ πρῶτον ἱερὸν καὶ ὕψιστον καθήκον τῶν γονέων πρέπει νὰ εἶναι ἡ μέριμνα καὶ φροντίς διὰ τὴν καλὴν καὶ ἠθικὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων των, διότι τὸ πρῶτον σχολεῖον τοῦ παιδὸς εἶναι ἡ οἰκογένεια· μία καλὴ μητέρα ἀξίζει ἑκατὸν διδασκάλους. Ἡ οἰκογενειακὴ ἀνατροφή

εἶναι ἡ ἀρίστη καὶ καρποφόρος. εἶναι κόσμημα πολύτιμον καὶ ἀναφαίρετον, ἡ εὐημερία τῆς οἰκογενείας καὶ γενικῶς τῆς κοινωνίας, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς. Τὰ πολυτιμότερα κεφάλαια τὰ ὅποια ὀφείλουν νὰ κληροδοτήσουν οἱ γονεῖς εἰς τὰ τέκνα των, πρέπει νὰ εἶναι. α') ἡ ἠθικὴ καὶ χριστιανικὴ ζωή, β') ἡ διδασκαλία τῆς καρδίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ γ') ἡ πατριωτικὴ δρᾶσις. Ἐκ τῆς ἠθικῆς καὶ ἑλληνοπρεποῦς ἀνατροφῆς ἐξαρτᾶται ἡ πρόοδος τοῦ ἀτόμου, καὶ ἡ εὐημερία τῆς κοινωνίας, ἡ δὲ μόρφωσις ἄνευ ἀνατροφῆς, οὐδὲν ὠφελεῖ, εἶναι μόνον προσθήκη καὶ ἀπόκτησις γνώσεων. Ὁ Μ. Βασίλειος λέγει· μὴ φροντίζε νὰ κάμῃς τὸ παιδί σου ρήτορα, ἀλλὰ ἐνάρετον, διότι ἔχει ἀνάγκην μᾶλλον καλῶν τρόπων καὶ οὐχὶ εὐγλωττίας· ἠθους καὶ οὐχὶ ἱκανότητος· ἔργων καὶ οὐχὶ λόγων. Ὁ Πλάτων λέγει. «Ὁ ἄνθρωπος τυγχάνων ὀρθῆς ἀνατροφῆς, γίνεται θειώτατον καὶ ἡμερώτατον πλάσμα, μὴ ἱκανῶς δέ, ἢ μὴ καλῶς τρεφέν, ἀγριώτατον τῶν ὅσα φύει ἡ γῆ. Ἀλλαχοῦ τὰ παιδιά εἶναι θηρία, καὶ πρέπει νὰ δαμασθῶσι, διότι ἂν μένουν ἀδάμαστα, δὲν θὰ ἀναδειχθῶσιν ἄνθρωποι. Γονεῖς, ἔμπροσθεν τῶν τέκνων σας· αἰσχρόν τι μὴ λέγετε, οὔτε νὰ πράξετε, διότι τὰ παιδιά ὅ, τι βλέπουν ἐκεῖνο ἐνθυμοῦνται καὶ μιμοῦνται. Τὸ καλλίτερον μάθημα διὰ τὰ παιδιά εἶναι ὁ ἠθικὸς βίος καὶ τὸ καλὸν παράδειγμα.

Παρακαλοῦμεν

ἐργασθετε διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ καλοῦ μας περιοδικοῦ «Ἀγιορειτικῆ Βιβλιοθήκη»

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

του ἱερομονάχου καὶ ἰσαποστόλου, αἱ σωζόμε-
ναι πέντε διδασκαί, κηρυχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ
ιδίου κατὰ τὸ 1777 ἔτος.

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός).

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 79)

Ὁ Πανάγαθος λοιπὸν καὶ πολυέλεος Θεὸς εἶναι καὶ λέγεται ἀγάπη, εἶναι καὶ λέγεται Τριάς. Παρακινούμενος ὁ Κύριος ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνίαν του ἔκαμε πρῶτον δέκα τάγματα ἀγγέλους. Οἱ ἄγγελοι εἶναι πνεύματα πύρινα, αὐτὰ, καθὼς εἶναι ἡ ψυχὴ μας· τὸ κάθε τάγμα εἶναι ὡς τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ. Ποῖος ἐπαρρακίνησε τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἔκαμε; ἡ εὐσπλαγχνία του. Πρέπει καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί μου ἀνίσως καὶ θέλομεν νὰ λέγωμεν τὸν Θεὸν μας πατέρα, νὰ εἴμεθα εὐσπλαγχνοί, νὰ κάμνωμεν τοὺς ἀδελφούς μας νὰ εὐφραίνωνται καὶ τότε νὰ λέγωμεν τὸν Θεὸν μας πατέρα. Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς... εἰ δὲ καὶ εἴμεθα ἀσπλαγχνοί, σκληροκάρδιοι, καὶ κάμνωμεν τοὺς ἀδελφούς μας καὶ φαρμακεύονται καὶ δάνομεν τὸν θάνατον εἰς τὴν καρδίαν των, δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν τὸν Θεὸν μας πατέρα, ἀλλὰ τὸν διάβολον, διότι ὁ διάβολος θέλει νὰ κάμνωμεν τοὺς ἀδελφούς μας νὰ φαρμακεύωνται καὶ ὅχι ὁ Θεός.

Καὶ ἔτσι, ἀδελφοί μου, τὸ πρῶτον τάγμα ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους ὅπου προείπομεν ἔπεσεν εἰς ὑπερηφάνειαν καὶ ἐζήτησε νὰ δοξασθῇ ἴσα μὲ τὸν Θεόν· καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἦτο ἄγγελος φωτεινὸς καὶ λαμπρότατος, ἔγεινε διάβολος σκοτεινόςτατος καὶ πολέμιος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔχει νὰ καίεται πάντοτε εἰς τὴν κόλασιν. Καὶ ὅταν

ἀκούωμεν διάβολον, αὐτὸς εἶναι ὅπου ἦτο πρῶτος Ἄγγελος, αὐτὸς εἶναι ὅπου παρακινεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑπερηφανεύωνται, νὰ φονεύουν, νὰ κλέπτουν· αὐτὸς εἶναι ὅπου ἐμβαίνει μέσα εἰς ἀποθαμμένον ἄνθρωπον καὶ φαίνεται ὡς ζωντανὸς καὶ τὸν λέγομεν δρυκόλακα, αὐτὸς εἶναι ὅπου ἐμβαίνει καὶ μέσα εἰς ζωντανὸν ἄνθρωπον καὶ πέρνει τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, ἢ τίνος ἁγίου, τρέχων ἄνω καὶ κάτω ὡσὰν δαιμονισμένος καὶ λέγει ὅτι κάμνει θαύματα. Αὐτὸς εἶναι ὁ διάβολος ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ σεληνιάζεται, καὶ δαιμονίζεται. Καὶ ὡς εἶναι δεδοξασμένος ὁ Θεὸς ὅπου μᾶς ἐχώρισε τρία ἄρματα μὲ τὰ ὅποια νὰ τὸν πολεμῶμεν. Ἄν ἴσως καὶ εἶναι ἐδῶ τινὰς ἀπὸ σᾶς καὶ δαιμονίζεται, καὶ θέλει νὰ μάθῃ τὰ ἱατρικὰ εὐκολον εἶναι, ἐξομολόγηται ὁ ἄνθρωπος, νηστεύει καὶ προσεύχεται, τὸσον κατακαίεται καὶ φεύγει ὁ διάβολος.

Ὅταν ἐξέπεσε τὸ πρῶτον τάγμα ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴν δόξαν καὶ ἔγιναν δαίμονες, τὰ ἄλλα ἐννέα τάγματα ἐταπεινώθησαν, καὶ ἔπεσαν καὶ προσεκύνησαν τὴν Παναγίαν Τριάδα, καὶ ἐστάθησαν εἰς τὸν τόπον των νὰ χαίρωνται πάντοτε. Πρέπει καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, νὰ στοχαζώμεθα τί κακὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια. ἐκρῆμισε τὸν διάβολον ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴν

δόξαν, και ἔχει νὰ καίεται εἰς τὴν κόλασιν πάντοτε· και πὼς ἡ ταπεινώσις ἐβάσταξε τοὺς Ἀγγέλους εἰς τὸν οὐρανόν, νὰ χαίρωνται πάντοτε εἰς ἐκείνην τὴν δόξαν τῆς ἁγίας Τριάδος. Πρέπει ἀκόμη νὰ στοχασθῶμεν πὼς ὁ πανάγαθος Θεὸς μισεῖ τὸν υπερήφανον και ἀγαπᾷ τὸν ταπεινόν, και ὅχι μόνον ὁ Θεός, ἀλλὰ και ἡμεῖς διὰ τὸ ἰδοῦμεν τινὰ ταπεινόν, τὸν βλέπομεν ὡς Ἀγγελον, μᾶς φαίνεται ν' ἀνοίξωμεν τὴν καρδίαν μας νὰ τὸν βλέπωμεν μέσῃ, και διὰ τὸ ἰδοῦμεν τινὰ υπερήφανον, τὸν βλέπομεν ὡς τὸν διάβολον, γυρίζομεν τὸ πρόσωπόν μας εἰς ἄλλο μέρος νὰ μὴ τὸν βλέπωμεν. Ἀς φύγωμεν λοιπὸν ἀδελφοί μου τὴν υπερηφάνειαν, διότι εἶναι πρώτη θυγατέρα τοῦ διαβόλου, εἶναι δρόμος πρὸς μᾶς πηγαίνει εἰς τὴν κόλασιν και νὰ ἔχωμεν τὴν ταπείνωσιν, διότι εἶναι ἀγγελική, εἶναι δρόμος ὅπου μᾶς πηγαίνει εἰς τὸν Παράδεισον.

Ἐδῶ πὼς πηγαίνετε; τὴν ταπείνωσιν ἀγαπᾶτε ἢ τὴν υπερηφάνειαν; ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ταπείνωσιν ἂς σηκωθῇ ἐπάνω νὰ μοῦ τὸ εἰπῇ νὰ τὸν εὐχηθῶ.

— Ἐγώ, ἅγιε τοῦ Θεοῦ, ἀγαπῶ τὴν ταπείνωσιν.

Ἐκθαλε τὰ φορέματά σου, ἐνδύσου πενιχρὰ φορέματα και γύρισε εἰς τὴν ἀγοράν. Δὲν τὸ κάμνεις, ἐντρέπεις. Κάμε ἄλλο, κόψε τὸ μισό σου μουστάκι και ἔβα εἰς τὸ παζάρι. Μῆτε και αὐτὸ τὸ κάμνεις. Δὲν τὸ λέγω δι' ἐσὲ μόνον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀκούσουν και οἱ ἄλλοι, νὰ μὴ λέγητε ὅτι εἰσθε ταπεινοί. Μὲ βλέπετε και ἐμὲ μὲ αὐτὰ τὰ γένεια; εἶναι γεμάτα υπερηφάνειαν, και ὁ Θεὸς νὰ τὴν ξεριζώσῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν μας. Ὁ χριστιανὸς χρειάζεται δύο πτέρυγας διὰ νὰ πετάξῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Παράδεισον, τὴν ταπείνωσιν και τὴν ἀγάπην.

Ὡσὸν ἐξέπесе τὸ πρῶτον τάγμα και ἔ-

γειναν δαίμονες, τότε ἐπρόσταξεν ὁ Πανάγαθος Θεὸς και ἔγεινεν ὁ κόσμος οὗτος, και ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἔκαμε τὸν κόσμον εἶναι 7288 χρόνοι. Εἶναι δὲ ὁ κόσμος οὗτος ὡς αὐγόν, και καθὼς εἶναι ὁ κροκὸς εἰς τὴν μέσῃ τοῦ αὐγοῦ, ἔτσι εἶναι ἡ γῆ ποιημένη ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ στέκῃ χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ εἰς κανὲν ἄλλο μέρος. Καὶ καθὼς εἶναι τὸ ἀσπράδι ὁλόγυρα εἰς τὸν κροκόν, ἔτσι εἶναι και ὁ ἄερας εἰς τὴν γῆν, και καθὼς εἶναι ὁ φλοιὸς ὁλόγυρα, ἔτσι εἶναι και ὁ οὐρανὸς ὁλόγυρα ἀπὸ τὴν γῆν. Ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη και τὰ ἄστρα εἶναι κολλημένα εἰς τὸν οὐρανόν, ἡ γῆ εἶναι στρογγυλή, και ὅπου πηγαίνει ὁ ἥλιος, ἐκεῖ γίνεται ἡμέρα, ἡ νύκτα δὲ εἶναι ὁ ἔσκιος τῆς γῆς. Τώρα ἐδῶ ἔχομεν δράκον, εἰς ἄλλο μέρος εἶναι αὐγή. Καὶ καθὼς εἶναι ἄνθρωποι ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, ἔτσι εἶναι και ὑποκάτω τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἐνομοθέτησαν οἱ ἅγιοι Πατέρες, νὰ βλέπωμεν τὰ αὐτὰ κόκκινα τὴν Λαμπρὴν. Διότι τὸ αὐγὸ σημαίνει τὸν κόσμον, τὸ δὲ κόκκινον, τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας, ὅπου ἔχυσεν εἰς τὸν Σταυρὸν και ἁγίασεν ὅλον τὸν κόσμον. Πρέπει και ἡμεῖς νὰ χαίρωμεθα και εὐφραινώμεθα χιλιάδες φορές, πὼς ἔχυσεν ὁ Χριστὸς τὸ αἷμά του και μᾶς ἐξηγόρασεν ἀπὸ τὰς χειρας τοῦ διαβόλου, μὴ πάλιν νὰ κλαίωμεν και νὰ θρηνῶμεν, πὼς αἱ ἁμαρτίαι μας ἐσταύρωσαν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Χριστὸν μας.

Ἐπρόσταξεν ὁ Θεὸς και ἔγιναν ἑπτὰ ἡμέραι, και πρῶτην ἔκαμε τὴν Κυριακὴν και τὴν ἐκράτησε διὰ λόγου του, και τὰς ἄλλας ἑξ, τὰς ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς νὰ ἐργαζώμεθα διὰ τὰ ψεύτικα ταῦτα γήϊνα, και τὴν Κυριακὴν νὰ σχολάζωμεν, και νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὰς ἐκκλησίας μας νὰ δοξάζωμεν τὸν Θεὸν μας, νὰ ἱσταίμεθα με εὐλάβειαν, ν' ἀκούωμεν τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον και τὰ λοιπὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας.

τί μᾶς παραγγέλλει ὁ Χριστός μας νὰ κάμνωμεν; νὰ στοχαζώμεθα τὰς ἁμαρτίας μας, τὸν θάνατον, τὴν κόλασιν, τὸν Παράδεισον, τὴν ψυχὴν μας, ὅπου εἶναι τιμωτέρα ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, νὰ τρώγωμεν καὶ νὰ πίνωμεν τὸ ἀρκετὸν μας; ὁμοίως καὶ τὰ ρούχα μας τὰ ἀρκετά, τὸν δὲ ἐπιλοιπον καιρὸν νὰ τὸν ἐξοδεύωμεν διὰ τὴν ψυχὴν μας, νὰ τὴν κάμνωμεν νύμφην τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τότε πρέπει νὰ λεγώμεθα ἄνθρωποι καὶ ἐπίγειοι Ἄγγελοι, εἰ δὲ καὶ ζητοῦμεν πῶς νὰ τρώγωμεν, πῶς νὰ πίνωμεν, πῶς νὰ ἁμαρτάνωμεν, πῶς νὰ στολιζώμεν τοῦτο τὸ βρώμικον σῶμα, ὅπου αὖριον θὰ τὸ φᾶνε τὰ σκουλήκια, καὶ ὅχι διὰ τὴν ψυχὴν ὅπου εἶναι ἀθάνατος, τότε δὲν πρέπει νὰ λεγώμεθα ἄνθρωποι, ἀλλὰ ζῶα. Λοιπὸν κάμετε τὸ σῶμα δοῦλον τῆς ψυχῆς καὶ τότε νὰ λέγεσθε ἄνθρωποι.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΕΝ ΚΑΡΔΙΤΣΗ ΛΙΤΑΝΕΙΑ

Τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἱερομάρτυρος ἁγίου Σεραφεῖμ Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τοῦ θαυματουργοῦ

Ἀπὸ τοῦ 1924 ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἱεζεκιήλ καθώρισε καὶ τελεῖται ἐν Καρδίτῃ ἕκαστον ἔτος τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων Ἱερὰ Λιτανεῖα τῶν Ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερομάρτυρος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου Σεραφεῖμ ἀπαγχονισθέντος ὑπὸ τῶν Τούρκων τῇ 4ῃ Δεκεμβρίου 1601 κατὰ τὴν πρώτην μετὰ τὴν Ἀλωσιν Ἐπανάστασιν κατὰ τῶν Τούρκων, ἐτέρου Ἱεράρχου Ἐθνομάρτυρος Διονυσίου Μητροπολίτου Λαρίσης τοῦ ἐπιλεγομένου

ὑπὸ τῶν Τούρκων Σκυλοσόφου, διότι ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν ἐλέγετο Φιλόσοφος ἐπειδὴ ἡσχολεῖτο μὲ τὴν Ἀστρονομίαν. Τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων ἐτελέσθη ἐν Καρδίτῃ μεγαλοπρεπῶς ἡ πανήγυρις τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Χερουβεῖμ, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Ἱεζεκιήλ τελοῦντος ἐν διμήνῳ ἀναρωτικῇ ἀδείᾳ. Ὁ Σεβ. Τρίκκης ὁμιλήσας κατὰ τε τὸν Ἑσπερινὸν καὶ τὴν Θείαν λειτουργίαν, ἀνέπτυξε τὰ μαρτύρια τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ, μετ' αὐτὴν δὲ ἐγένετο μετὰ τῶν τιμίων λειψάνων τοῦ ἁγίου λιτάνευσις ἀνὰ τὴν πόλιν, ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς ὁποίας ἐτελέσθη εἰδικὴ δέησις. Ἡ ἱερὰ πομπὴ ἀπατελεῖτο ἐκ πεντηκοντάδος ἱερέων καὶ ἄλλων κληρικῶν, ἐν λευκοῖς ἀμφίοις, ἐχόντων ἐν τῷ μέσῳ τὸν τελεταρχοῦντα Ἱεράρχην.

Τῇ ἐσπέρᾳ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἱεζεκιήλ, παρέθηκε δειπνον ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει εἰς ὃ παρεκάθησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης κ. Χερουβεῖμ, πᾶσαι αἱ Πολιτικαί, Στρατιωτικαὶ καὶ Δικαστικαὶ Ἀρχαί, οἱ ἱεροκήρυκες καὶ ὁ Στρατιωτικὸς ἱερεὺς, ἐν συνόλῳ δεκαπέντε ἄτομα. Τῇ ἡμέρᾳ τῆς λιτανείας ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ γραφείῳ ἐγένετο κλήρωσις ἐξ ὁργανῶν κορασιῶν ἐκ τῶν 6 ἐνοριῶν τῆς πόλεως ὑπὸ ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Ἱεζεκιήλ, τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Φλώρου, τοῦ προεδρεύοντος τῶν Πρωτοδικῶν κ. Κόρδα, τοῦ Διοικητοῦ Χωροφυλακῆς κ. Λιανοῦ καὶ Ἀπ. Βέου Προέδρου

Δικηγορικοῦ Συλλόγου. Ὁ κληρὸς ἠνύνησε τὰς ὀρφανὰς κορασίδας· Βάϊαν Σπύρου, Βασιλικὴν Πόντα. Αἴσαν Μαστρογιαννίτη, Σπυριδού-
λαν Μπουρούση, Ἀντιγόνην Σερ-
μακέξη καὶ Εὐαγγελίαν Δατσώλη.
Αὗται τῇ ἐπομένῃ, ἐμφανισθεῖσαι ἐ-

νώπιον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ.
Ἰεζεκιήλ, ἔλαβον ἀνὰ 500.000 δραχ.
Ἡ Α.Σ. ἐπιδίδων εἰς αὐτὰς τὰ
χρήματα ἠυχήθη ὅπως ἡ θεία χάρις
εἶναι καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον
μετ' αὐτῶν καὶ τύχωσιν εὐνοϊκῆς ἀ-
ποκαταστάσεως.

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΡΥΤΣΑΣ ΕΥΛΟΓΙΟΥ (ΚΟΥΡΙΛΛΑ) ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ ΠΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 93)

Δὲν ἔχω ἰδέαν καὶ αὐτῶν τῶν διδλίων
ποῦ μὲ παρατάσσεις, διότι πρῶτην ἤδη
φορὰν ἀκούω τὰ ὀνόματα, καὶ δι' ὧν δε-
δαίως προσπαθεῖτε νὰ διατηρήσητε ἐν τῇ
ἀγγελικῇ ἀγνότητι τὸν νεοφῶτιστον. Ἄλλ'
ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι τοῦτο εἶ-
ναι ὡσὰν νὰ ἐπιχειρήτε νὰ στρέψετε τὸν
ποταμὸν πρὸς τὰ ἄνω. Πῶς εἶναι δυνατόν
νὰ καταστείλητε τὰς φυσικὰς ὁρμάς, ὡς
αὐτὸς ὁ δημιουργὸς ἐνέβαλεν ἐν τῇ φύσει
πρὸς πολλαπλασιασμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-
νους; Τὸ νεανικὸν σφρίγος ὁμοιάζει πρὸς
δύναμιν ἀσχοῦ πεπληρωμένου καὶ πιεζο-
μένου ὑπὸ τῆς ζυμώσεως τοῦ οἴνου. Τί
θὰ συμβῇ, ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἡ πίεσις; δε-
δαίως θὰ διαρραγῇ ὁ ἀσκὸς καὶ θὰ ἐκτι-
ναχθῇ τὸ περιεχόμενον ὑγρὸν. Ἡ εἰκὼν
αὕτη δὲν δύναται νὰ παραστήσῃ τελείως
τὸ ἀκατάσχετόν τῆς νεανικῆς ζωῆς σφρῖ-
γος.

Ἔχετε δίκαιον, κ. ἰατρέ, νὰ ἀπορήτε·
διότι ἀγνοεῖτε ὅτι ἡ ἔξις κατὰ τὸν θεολό-
γον Γρηγόριον εἶναι δευτέρα φύσις, ἡ δὲ ἁ-
σκησις τοῦτον τὸν σκοπὸν ἔχει, νὰ νική-
σῃ τὴν φύσιν καὶ νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος τὸν

ὑπερφυσικὸν βίον τῶν ἀγγέλων, ὅθεν καὶ
ἀγγελικὸν τὸ σχῆμα. Πράγματι ὁ ἅγιος
εἶναι μέγας, ὅπως μάλιστα ἠθέλησε νὰ πα-
ραστήσῃ αὐτὸν ὁ θεὸς Παῦλος, τοῦ πνεύ-
ματος πρὸς τὴν σάρκα, ἐν ἣ ἐμφωλεύει ὁ
«ἀντιστρατευόμενος νόμος». Οὐδεὶς ἄλλος
πόλεμος θασανίζει τὸν μοναχὸν τόσον, ὅ-
σον ὁ τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ἐνύλου ἡδονῆς,
ὅπως φυσικὰ γνωρίζετε ὑμεῖς καλῶς, ὅτι
οὐδεμία ἡδυπάθεια σφοδρότερον κυριεύει
τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ νέους καὶ μαστιίζει αὐ-
τούς, ὅσον ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης μὲ τὰ
πυρφόρα βέλη. Τὸ κράτος τοῦ νεαροῦ θεοῦ
εἶναι μέγιστον, καὶ ἵνα σαφέστερον ἐκφρα-
σθῶ, ἡ κοινωνία τὴν σήμερον κατήντησε
μέγα πορνοστάσιον· ἐριδὲς καὶ μάχαι, ἀ-
πάται καὶ δολοπλοκίαι, φόνοι καὶ αὐτο-
χειρίαι καὶ μυρία ἄλλα δεινὰ εἶναι τὰ ὁ-
ψώνια τῆς ἁμαρτίας ταύτης· ὁ Ἀπόστολος
τοῦ Χριστοῦ οὐδένα ἄλλον ἁμαρτωλὸν πα-
ρέδωκεν εἰς τὸν σατανᾶν, εἰ μὴ τὸν μητρα-
λοῖαν Κορίνθιον, τὸν ὑπὸ τῆς ἀκατονομά-
στου αἰσχρουργίας μολύναντα τὴν κοίτην.
Διὰ τοῦτο ἡ παρθενοεἶναι ἡ τι-
μιωτέρα τῶν ἀρετῶν, θεία, οὐ-
ρανία, ἐξομοιοῦσα τὸν μοναχὸν πρὸς τοὺς
ἀγγέλους· ὅθεν καὶ οἱ ἅγιοι πατέρες μέγα
μέρος τῆς φιλολογίας αὐτῶν, ἔχουσιν ἀφι-

ερῶσει, ἵνα ἐξυμῶσι τὴν ὑπερφυσικὴν ταύτην ἀρετὴν, καὶ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὸν μοναχὸν ἀπὸ τῶν ἐπιβουλῶν τοῦ τῆς πορνείας δαίμονος, ὅστις διαρκῶς ἐγείρει κατ' αὐτοῦ «τὰς τῆς σαρκὸς ἐπαναστάσεις». Δύο δραστήρια φάρμακα πρὸς τοῦτο μᾶς συνιστῶσι, τὴν προσευχὴν καὶ τὴν νηστείαν, ὅπως εἶπε καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις: «τοῦτο τὸ γένος (τὸ τῶν δαιμόνων) οὐκ ἐκπορεύεται, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ»· ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ἴσταται ὁ μοναχὸς διαρκῶς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, οὐδέποτε θὰ διέπραττε τὴν τῆς σαρκὸς ἁμαρτίαν. Καταλαμβάνετε τί σὰς λέγω; Ἡ ἐκκλησία εἶναι οἶκος Θεοῦ καὶ τάπος ἀγιότητος, τὸ τοιοῦτον πᾶς τις ἐξ ἡμῶν διαισθάνεται μόλις πατήσῃ τὸν οὐδὸν τοῦ θείου ναοῦ· δὲν ἀπέχει, εἰ μὴ δῆματά τινα ἀπὸ τῆς πεπατημένης καὶ κατακλυζομένης ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ὁδοῦ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἡ ἀπόστασις καλῶς ὑπολογιζομένη, εἶναι μεγάλη, μεγίστη, ὅσον ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς· «ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος!» φοβερὸς δὲ διὰ τοὺς δαίμονας καὶ τοὺς πονηροὺς καὶ κακετρόπους ἀνθρώπους. Ἡ δὲ νηστεία ἐξαρθενεῖ καὶ θαμάζει τὸ σῶμα, «νηστηκίᾳ ἀρκοῦδα, λέγει ἡ παροιμία, δὲν χορεύει». Ἡ γεῦσις τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ ἀπηγορευμένου καρποῦ, κατὰ τινὰς τῶν τῆς Ἐκκλησίας πατέρων, οὐδὲν ἄλλο ἦτο, εἰ μὴ ἡ κατάλυσις τῆς νηστείας, ἧς ἀποτέλεσμα ἡ σαρκικὴ ἡδονή. Ὡς λοιπὸν διὰ τῆς παραβάσεως ἐξεδλήθησαν τοῦ παραδείσου οἱ πρωτόπλαστοι, οὕτω διὰ τῆς νηστείας, τῆς πραγματικῆς καὶ αὐστηρᾶς, ἐπανέρχονται εἰς αὐτὸν οἱ μοναχοί. Προσευχὴ λοιπὸν καὶ νηστεία εἶναι τὰ ἀκαταμάχητα, ὅπλα τοῦ μοναχοῦ.

— Ἐπεθύμουν νὰ μάθω καὶ τὸ εἶδος τῆς προσευχῆς καὶ νηστείας καὶ τὸ ποσὸν αὐτῶν.

— Προσευχὴ εἶναι, ὅπως προλαβόντως εἶ-

πον, ἅπας ὁ θείος τοῦ ἀληθινοῦ μοναχοῦ· διότι ἐφείλει νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἀδιαλείπτως τὴν καρδιακὴν προσευχὴν, ὡς ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν νηπτικῶν τό: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με», ἀλλὰ καὶ πολλάκις τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς ἀναγινώσκει διαφόρους κατανυκτικὰς εὐχὰς καὶ δὴ κανόνας εἰς κάθε περίστασιν πεποιημένους ὑπὸ θεοπνεύστων ἀνδρῶν· ὁ εὐλαβὴς μοναχὸς ἐορτάζει καὶ κατ' ἰδίαν τοὺς ἁγίους τοῦ ὄλου ἐνιαυτοῦ ἀναγινώσκων καὶ ψάλλων ἐν τῷ κελλίῳ αὐτοῦ τὰ παραλειπόμενα τυχόν ἐν τῇ κοινῇ ἀκολουθίᾳ καὶ δὴ τοὺς 24 οἴκους ἢ κοινῶς χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου. Ὅσakis θασανίζηται ὑπὸ πονηρῶν λογισμῶν ψάλλει τὴν μικρὰν λεγομένην πρὸς τὴν Θεοτόκον παράκλησιν, καὶ ἄλλοτε τὴν μεγάλην. Αἵτινες περιέχονται ἐν τῷ τέλει τοῦ ὠρολογίου. Ἐκαστος μοναχὸς ἔχει συλλογὴν διαφόρων εὐχῶν καὶ ἀναλόγως τῶν περιστάσεων ἀναγινώσκει ἐκ τούτων τὴν καταλληλοτέραν. Ὅπως διὰ τὰ σωματικὰ πάθη καὶ τὰς ἀλγηδόνας ἔχομεν εὐχὰς ἰδίας εἰς διαφόρους ἁγίους· π. χ. διὰ τὴν ὀδονταλγίαν εἰς τὸν ἅγιον Ἀντύπαν, διὰ τὴν κήλην εἰς τὸν ἅγιον Ἀρτέμιον, δι' ἀπώλειαν πράγματος εἰς τὸν ἅγιον Μηνᾶν κ.τ.τ. οὕτω καὶ διὰ τὰ ψυχικὰ παθήματα ἔχει ἀποταμιεύσει ἐν τῇ ἱερᾷ αὐτοῦ ἀνθολογίᾳ τὸ κατάλληλον δόξανον. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα εἶναι ἰδιωτικὴ αὐτοῦ ὑπόθεσις. Ἡ κυρίως προσευχὴ εἶναι ἡ κοινὴ ἀκολουθία, ὡς ἀναγράφεται ἐν τοῖς τυπικοῖς τῆς Ἐκκλησίας ἐκτελουμένη ἀπαρεγκλίτως μέχρι σήμερον ἐν ταῖς ἱεραῖς Μοναῖς καὶ δὴ τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ. Ὡρα 4 πρὸς τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου «σημαίνει ἡ ἀκολουθία» ἦτοι κρούει τὸ σήμαντρον καὶ καλεῖ τοὺς μοναχοὺς εἰς τὸν Ὁρθρον, οὗ προηγείται τὸ Μεσονυκτικὸν λεγόμενον. Ἡ καθημερινὴ ἀκολουθία εἶναι κράμα ἀναγνωσμάτων καὶ ψαλμῶδι-

ων, ἣν ἐπισφραγίζει καθ' ἐκάστην ἡ θεία λειτουργία καὶ διαρκεῖ ὥρας 4, καὶ 5 τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτάς. Ὁ ἑσπερινὸς διαρκεῖ μίαν ὥραν καὶ τὸ ἀπόδειπνον μετὰ τῶν χαιρετισμῶν ἡμίσειαν. Ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου εἶναι ὀλίγον τι ἐκτενεστέρα ἡ ἀκολουθία, διότι ἀρχονται αἱ ἀναγνώσεις, ἥτοι καθ' ἐκάστην ἀναγιγνώσκεται ὁ βίος τοῦ ἑορταζομένου ἁγίου, κατὰ δὲ τὴν Μεγ. τεσσαρακοστὴν φθάνει εἰς τὸ διπλάσιον, (πρβλ. φαλτήριον, ὅπερ καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα δις διερχόμεθα). Ἄλλ' ἔχο-

μεν καὶ τὰς παννυχίδας σχεδὸν καθ' ἐβδομάδα μίαν. Κατὰ ταῦτα ὁ τακτικὸς μοναχὸς διακρεῖ τὸ ἡμερονύκτιον ὡς ἑξῆς:

Κοινὴ ἀκολουθία ἑσπερινὸς κτλ. ὥραι 6	
Κανόνας καὶ ἰδιωτικὴ προσευχὴ	» 3
Ἔργασία σωματικὴ	» 6
Ἀνάγνωσις ἐν τῷ κελλίῳ	» 2
Γεῦμα καὶ δεῖπνον	» 1
Ἀνάπαυσις	» 6
	» 24

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Διονυσιάτου, Ἡγουμένου
i. Μονῆς Διονυσίου, ἁγίου Ὁρος

“ΕΙΡΗΝΗ,,

Ἦδη ὅτε ἡ κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴ τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Καταλλαγῆς ἄγεται παρὰ τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ, καὶ ἐντονώτερον καθίσταται τὸ αἶσθημα πρὸς τὴν πολυπόθητον εἰρήνην καὶ πολλὰ θὰ γραφῶσι περὶ αὐτῆς, ἐπικαιρον θεωροῦμεν τὴν δημοσίευσιν περικοπῶν τινων ἐκ τοῦ γ'. εἰρηνικοῦ λόγου τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἵνα ὁ λαὸς μας ἴδῃ ὅσα ἀνεπηρεάστως ὁ μέγας πατὴρ ἔγραφε πρὸ 1500 καὶ πλέον ἐτῶν, καὶ ἅτινα ἀκριβέστατα προσαρμόζονται εἰς τὴν σημερινὴν θλιβεράν μας κατάστασιν τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ.

«Εἰρήνη, φίλη τὸ γλυκὺ καὶ πράγμα καὶ ὄνομα, εἰρήνη, φίλη τὸ ἐμὸν μελέτημα καὶ καλλώπισμα, εἰρήνη, φίλη τὸ παρὰ πάντων ἐπαινούμενον ἀγαθόν, ὑπ' ὀλίγων δὲ φυλασσόμενον. Ποῦ ποτε ἀπέλιπες ἡμᾶς τοσοῦτος ἐξ οὗ χρόνος ἤδη, καὶ πότε ἐπανήξεις ἡμῖν ὡς σὲ ποθῶ καὶ ἀσπάζομαι; Καὶ παροῦσαν περιέπω, καὶ ἀποῦσαν ἀνακαλοῦμαι πολλοῖς θρήνοις

καὶ δάκρυσιν, οἷσις οὔτε Ἰακώβ τὸν Ἰωσήφ ἐκείνον ὁ Πατριάρχης, οὔτε Δαυὶδ Ἰωνάθαν τὸν ἑαυτοῦ φίλον, ἔργον πολέμου γενόμενον καὶ τὸν υἱὸν Ἀβεσαλὼμ ὕστερον.»

Ἀπαριθμῶν εἶτα τὰ ἐκ τῆς διχονοίας κακὰ ἐπάγεται, «δαινὸν δὲ καὶ τὰ νῦν δρώμενα καὶ ἀκονόμενα, πατρίδες αἰχμαλωτιζόμεναι, καὶ μυριάδες πίπτουσαι, καὶ κάμνουσα γῆ τοῖς αἵμασι, καὶ τοῖς πτώμασι, καὶ λαὸς ἀλλόγλωσσος ὡς οἰκίαν διατρέχων τὴν ἀλλοτρίαν, οὗ δι' ἀνανδρίαν τῶν προμαχομένων κατηγορεῖται μηδεὶς, οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ πρὸ μικροῦ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην παραστησάμενοι, ἀλλὰ διὰ τὴν ἡμετέραν κακίαν καὶ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀσέβειαν. Δεινὰ ταῦτα καὶ πέρα δαινῶν τίς ἀντιρεῖ τῶν συμφορὰς δοκιμάζειν εἰδότες ἐξ ὧν πεπόνθασιν ἢ συμπεπόνθασιν; Ἄλλ' οὕτω τοσοῦτον οὐδέν, ὅσον εἰρήνην δειδιωγμένην, καὶ ἡ τῆς Ἐκκλησίας εὐπρέπεια περιηρημένη καὶ τὸ παλαιὸν ἀξίωμα καταλελυμένον, καὶ

παρὰ τοσοῦτον ἡ τάξις ἀντεστραμμένη, ὥστε πρότερον μὲν ἔξ οὗ λαός, καὶ ἔξ οὗκ ἔθνος, ἔθνος γεγόναμεν, νῦν δὲ κινδυνεύομεν ἐκ λαοῦ μεγίστου καὶ ἔθνους, εἰς οὗ λαὸν πάλιν καὶ οὗκ ἔθνος ἀναλυθέντες γενέσθαι ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς. Καὶ ὄντως κινδυνεύει ὁ ἄνθρωπος εἶναι δυσπραγίαν ἐνεγκεῖν, ἢ εὐπραγίαν διασώσασθαι, ὁπότε καὶ ἡμεῖς, ἡνίκα ἐπολεμούμεθα τοῖς διωγμοῖς ὀνυσθέντες καὶ συναχθέντες, ἡνίκα σὺνήχθημεν διελύθημεν. Τίς οὗκ ἂν ὠδύρετο εὐφρονῶν τὰ παρόντα; τίς δὲ λόγον εὐρήσει τῇ συμφορᾷ παρισούμενον; ληστάς μὲν εἰρηνεύειν, οὓς κακία συνέδησε, καὶ τοὺς τυραννίδι συντεταγμένους, ἢ κλοπῆς κοινωνούς, ἢ στάσεως συνωμότας, ἡμᾶς δὲ ἀσυνθέτους εἶναι καὶ ἀσυνδέτους καὶ μήποτε δύνασθαι εἰς ἑαυτοὺς ἐλθεῖν, μηδὲ τίνα λόγον φανῆναι τῆς νόσου θεραπευτήν! Ἄλλ' ὥσπερ κακίας μυσταγωγούς, καὶ μύστας ὄντας οὗκ ἀρετῆς, πολλὰ μὲν ποιεῖσθαι τῆς διαστάσεως ὑπεκαύματα, μικρὰ δὲ ἢ μηδ' ὅλως τῆς ὁμονοίας φροντίζειν βούλεσθαι! Καὶ τούτων μὲν στασιαζόντων, οὗκ εἰς μέγα ἢ στάσις φέρεται, τινάς τε καὶ στασιάζειν καὶ συμφορνεῖν ἄμεινον, τὰς γὰρ ἐπὶ κακῷ συστάσεις, τίς ἂν ἐπαινέσειεν εὐφρονῶν; ἡμᾶς δὲ εἴ τις ἐρωτήσῃ, τί τὸ τιμώμενον ὑμῖν καὶ προσκυνούμενον; πρόχειρον εἰπεῖν ἡ ἀγάπη, ὃ γὰρ Θεὸς ἡμῶν ἀγάπη ἐστί, (ῥῆσις τοῦ ἁγίου Πνεύματος), τί δὲ νόμου καὶ προφητῶν κεφάλαιον; οὗκ ἄλλο ἢ τοῦτο συγχωρήσῃ ὁ Εὐαγγελιστὴς ἀποκρίνασθαι. Τί δήποτε οὖν; οἱ τῆς ἀγάπης οὕτω μισοῦμεν καὶ μισούμεθα, καὶ οἱ τῆς εἰρήνης πολεμοῦμεν ἀκήρυκτά τε καὶ ἀκατάλλακτα; καὶ οὐδεὶς ὄρος ἡμῖν τοῦ βάλλειν καὶ βάλλεσθαι, οὐ τοῖς ἑτεροδόξοις μόνον, καὶ κατὰ τὸν τῆς πίστεως λόγον διεστηκόσιν, ἥτιον γὰρ ἦν ἀλγινόν, καὶ ὁ ζῆλος ἀπολογία πραγμά-

των ἐπαινουμένων, ἐὰν ἐν ὄροις ἰσθῇτε, ἤδη δὲ καὶ τοῖς ὁμοδόξοις, καὶ πρὸς τοὺς αὐτούς, καὶ ὑπὲρ τῶν αὐτῶν στασιάζουσι. Τοῦτο γὰρ τὸ μοχθηρότατον καὶ ἔλεινόντατον. Καὶ τὸ αἷτιον τί; φιλαρχία τυχόν ἢ φιλοχρηματία, ἢ φθόνος ἢ μίσος ἢ ὑπεροψία ἢ τι τῶν ὅσα μὴδὲ τοὺς ἀθέους ὁρώμεν πάσχοντας... καὶ ποτὲ μὲν οὐδ' ἀναγινώσκειν ἔξω νόμον ἔχειν, οὐδ' ὁμολογίας ἐπικαλεῖσθαι, τὸ δὲ ἐστίν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὴν τοῦ λαοῦ συγκατάθεσιν, νῦν δὲ καὶ τῶν ἀποθρήτων τοῖς βεβήλοις χρώμεθα διαιτηταῖς, ῥίπτοντες τὰ ἅγια τοῖς κυσί, καὶ βάλλοντες τοὺς μαργαρίτας ἔμπροσθεν τῶν χοίρων, οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ τὰς ἀκοὰς αὐτῶν ἐστιῶμεν ταῖς κατ' ἀλλήλων ὕβρεσι, καὶ οὐδ' ἐκείνο δυνάμεθα συνορᾶν, ὅτι οὗκ ἀσφαλὲς ὄπλον ἐχθρῷ πιστεύειν, οὐδὲ μισοῦντι χριστιανούς κατὰ χριστιανοῦ λέγειν, ὃ γὰρ σήμερον ὠνειδίσαμεν, αὔριον ὠνειδίσθημεν καὶ σαίνει τὸν λεγόμενον ὁ ἐχθρὸς, οὗκ ὅτι ἐπαινεῖ, ἀλλ' ὅτι θησαυρίζει πικρῶς, ἵνα ἐν καιρῷ τὸν ἰὸν ἐμέσῃ κατὰ τοῦ πιστεύσαντος. Τί ταῦτα πάσχομεν, ὦ οὔτοι, καὶ μέχρι τίνος; πότε δὲ τῆς μέθης ἀνανήψομεν, ἢ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν λύμην περιαιρήσομεν, καὶ πρὸς τὸ τῆς ἀληθείας φῶς ἀναβλέψομεν; ποῖα σκοτόμαινα ταῦτα, τίς νυκτομαχία; τίς ζάλη, φίλων καὶ πολεμίων ὄψιν μὴ διακρίνουσα; Διὰ γὰρ γεγόναμεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μνηστῆρις καὶ χλευασμὸς τοῖς κύκλῳ ἡμῶν; Τίς ἡ φιλοτιμία τοῦ κακοῦ; πόθεν οὕτως ἀθάνατα κάμνομεν, μᾶλλον δὲ οὐδὲ κάμνομεν ἀλλ' ἐρώμεθα τῷ κακῷ, μαινομένων τὸ πάθος καὶ ἡδόμεθα δαπανώμενοι, καὶ οὐδαμοῦ λόγος, οὐ φίλος, οὐ σύμμαχος, οὗκ ἰατρὸς ἢ φαρμακεύων ἢ ἐκτέμνων τὸ πάθος, οὐ παραστάτης ἀγέλος, οὐ Θεός, ἀλλὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν ἡμῖν αὐ-

τοῖς ἀπεκλείσαμεν. Ἴνα τί Κύριε ἀφέστηκας μακρόθεν, καὶ πῶς ἀποστρέφη εἰς τέλος, καὶ πότε ἐπισκοπὴν ἡμῶν ποιήσῃ, καὶ ποῦ προβήσεται ταῦτα καὶ στήσεται; δέδοικα μὴ καπνὸς ἢ τοῦ προσδοκωμένου πυρὸς τὰ παρόντα, μὴ τούτοις ὁ ἀντίχριστος ἐπιστῇ καὶ καιρὸν λάβῃ τῆς ἐαυτοῦ δυναστείας τὰ ἡμέτερα πταίσματα καὶ ἄρρωστήματα. Οὐ γὰρ ὑγιαίνουσι προσβαλεῖ πυχόν, οὐδὲ -τῇ ἀγάπῃ πεπυκνωμένους, ἀλλὰ δεῖ μερισθῆναι τὴν βασιλείαν ἐφ' ἑαυτήν, εἴτα πειρασθῆναι καὶ δεθῆναι τὸν ἰσχυρὸν ἐν ἡμῖν λογισμόν, εἴτα τὰ σκεύη διαρπαγῆναι, καὶ παθεῖν ἡμᾶς ἃ νῦν ὁρῶμεν. Διὰ ταῦτα ἐγὼ κλαίω, φησὶν Ἰερεμίας ἐν θρήνοις, καὶ ζητῶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὰς δακρῶν ἀρουσῶν τῷ πάθει, καὶ καλῶ τοὺς σοφοὺς, ἵνα τὸν θρῆνον ἐργάσωνται... διὰ ταῦτα σιωπᾷται τὰ παλαιὰ καὶ κωμωδεῖται τὰ νέα, κωμωδία γὰρ τοῖς ἐχθροῖς ἡ ἐμὴ τραγωδία».

Παρακατιῶν δὲ ἀποτείνων τὸν λόγον τοῖς διαμαχομένοις ἐπιφέρει.

«Τί ταῦτα, ὦ οὗτοι, καὶ μέχρι τίνος; οὐ σωφρονήσομεν ὅψε γούν; οὐκ ἐκνήψομεν; οὐκ αἰσχυνούμεθα; οὐκ εἰμὶ τι ἄλλο τὰς τῶν ἐχθρῶν φυλαξόμεθα γλώσσας, αἱ καὶ τὰ ψευδῆ ῥαδίως ἐπηρεάζουσιν; οὐ παυσόμεθα τῆς φιλονικίας; οὐ γνωσόμεθα τίνα μὲν ἡμῖν ἐφικτὰ τῶν ζητουμένων καὶ μέχρι τίνος, τίνα δ' ὑπὲρ τὴν ἡμετέραν δύναμιν, ὑπὲρ δὲ τίνων πολεμητέον ἐκθύμως, λογικῶς, ἀλλ' οὐχ' ὀπλιτικῶς; τὸ γὰρ καὶ χεῖρας ἀναίρειν παντελῶς ἔξω τῆς ἡμετέρας αὐλῆς, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς ἀποθῆπτεον... Ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα καὶ βοῶ καὶ διαμαρτύρομαι καὶ τὸ τῆς Γραφῆς ποιῶν οὐ παύσομαι, διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι καὶ διὰ Ἱερουσαλὴμ οὐκ ἀνήσω, καὶ γὰρ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τοῖς ἀναιρουμένοις. Ὑμεῖς

μὲν δέχοισθε τοὺς ἐμοὺς λόγους τοῦτο ἄμεινον ἄμφοτέροις, εἰ δὲ διασώσῃτε καὶ ἀποπέμψῃτε νικῶντος τοῦ πάθους τὸν λογισμόν, ἐμοὶ μὲν ἱκανῶς ἀφωσίωνται καὶ τὰ πρὸς Θεὸν καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους, οὐδὲν γὰρ οἶμαι πλεόν ζητήσῃ τις. Οἷδὲ τῶν σφόδρα εἰρηνικῶν τε καὶ φιλοθέων, ὑμεῖς δ' ἂν εἰδήτε τὰ ἐξῆς. Οὐ γὰρ ἐγὼ τι προσθήσω τῶν τραχυτέρων, ἐπειδὴ παίδων φέιδεσθαι, πατρικὸς νόμος, ἀλλ' ἔλω τύχοιτε καὶ εἰρηνικοῦ τοῦ μεγάλου κριτοῦ, νῦν τε καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἀνταποδόσεως ἐν αὐτῷ Χριστῷ τῷ Κυρίῳ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν.»

Εὐχόμεθα, ἵνα αἱ παραινήσεις τοῦ θείου πατρὸς εὐρωσιν ἀπήχησιν εἰς τὰς καρδίας τῶν παραπλανηθέντων ὑπὸ ξένων καὶ δουλεύοντων αὐτοῖς ἀσυνειδήτως, πρὸς βλάβην καὶ τῆς πατρίδος καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων, ὥς καὶ εἰς τοὺς διαμαχομένους νομιμόφρονας, ἰδίᾳ πολιτικούς, καὶ καταννοοῦντες ἀμφοτέροι τὸ καλῶς ἐννοοῦμενον κοινὸν συμφέρον, προέλθωσιν, οἱ μὲν εἰς τὸν εἰρηνικὸν καὶ πεπολιτισμένον βίον, διεκδικοῦντες τὰ τοῦ φρονήματός των ἰδεολογικῶς ἀλλ' «οὐχ ὀπλιτικῶς», οἱ δὲ ὥς ἀνώτεροι πνευματικῶς, καὶ ἐν πνεύματι ἀδελφικῆς συγκαταβάσεως παρέξουσιν πληρεστέραν τὴν συγγνώμην, ἵνα καὶ εἰς τὴν ταλαιπωρον ταύτην γῆν τῆς Ἑλλάδος μας ἔλθῃ ἡ πολυπόθητος εἰρήνη ἢ «πάντα νοῦν ὑπερέχουσα».

Ἐν τῇ τοῦ ἁγ. Διονυσίου Μονῇ
τῇ 15ᾷ Ἰουνίου 1949.

Ὁ Καθηγούμενος
† Ἀρχιμ. Γαβριήλ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

(Περὶ τοῦ βασιλέως Μανασσῆ)

Λέγουσιν οἱ παλαιοὶ ἱστοριογράφοι ὅτι ὁ βασιλεὺς Μανασσῆς ἐπολέμει μετὰ τῶν Χαλδαίων καὶ ἐνίκηθη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐγινε σκλάβος. Καὶ ὥσάν τὸν ἐπίασαν οἱ Χαλδαῖοι ἔκαμαν ἓνα κλουβὶ χαλκοματένιο καὶ τὸν ἐσφάλισαν μέσα καὶ ἐκεῖ κατενύγη καὶ ἔκαμε προσευχὴν μὲ πολλὰ δάκρυα, ἣ ὁποία προσευχὴ εἶναι αὕτη: «Κύριε Παντοκράτορ ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν τοῦ Ἀβραάμ κ.λ.π. » καὶ εἶπεν ὅλην τὴν εὐχὴν. Ἐπήκουσεν ὁ Θεὸς τῆς προσευχῆς αὐτοῦ καὶ ἀνοίξε τὸ κλουβὶ καὶ ἐδῶκεν ὁ Μανασσῆς ἔξω καὶ τὸν ἐπῆρεν Ἄγγελος Κυρίου καὶ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν εἰς ἐξομολόγησιν καὶ μετάνοιαν καὶ ἐσώθη.

Εἶδετε φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότη; Καὶ ἐὰν αὐτὸς ὁ Μανασσῆς διὰ μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν ἐσώθη, τίς εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνος ὁποῦ μετανόησιν καὶ δὲν θέλει σωθῆ; τί λέγεις ὦ ἄνθρωπε; ὅτι ἐπόρνευσά, ἐμοίχευσά, ἔκλεψά, εἰς ἀνομίαν καὶ ἁμαρτίαν ἐγήρασα καὶ δὲν δύναμαι νὰ σωθῶ, τί λέγεις; Ὁ Μανασσῆς ἐσώθη διὰ μετάνοιαν καὶ προσευχῆς καὶ πῶς ἐσύ δὲν θέλεις σωθῆ; Πλὴν τοῦτο λέγω μετὰ φόβου, ὅτι καὶ τὸν διάβολον ὁλοτρόπως νὰ μετανόησιν δέχεται αὐτὸν ὁ Θεός. Καὶ ποῖος ἤμαρτεν ὡς ὁ Μανασσῆς ὁποῦ ἐβασίλευσε πενήντα δύο χρόνους καὶ ἔκαμε τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ μὲ τὰ πολλὰ θάνατα καὶ ἐπροσκυνοῦσαν τὰ εἰδῶλα, καὶ πόσες χιλιάδες λαὸς ἀπέθανεν εἰς τοὺς πενήντα δύο χρόνους ἐκεῖνους καὶ ἐκολάσθησαν καὶ ἦτο ἀφορμὴ αὐτὸς ὁ Μανασσῆς, καὶ διὰ τὴν καθαρὰν του καὶ θερμὴν μετάνοιαν ἐσώθη; Λοιπὸν ὅποιος ὁλοφύχως μετανόησιν, παρעυθὺς

συγχώρησιν ἐκ Θεοῦ λαμβάνει, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἦλθε καὶ οὐχὶ διὰ τοὺς δικαίους.

Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου περὶ Ἀγίας Τριάδος

Πατήρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα. Θεὸς εἷς· πρόσωπα τρία, εἰκὼν μία· χαρακτῆρες τρεῖς, μία ἐκτύπωσις· τρεῖς ὑποστάσεις, μία θεότης· τρία ἰδιώματα, μία οὐσία· τρεῖς ἐνέργειαι, μία χάρις· τρεῖς ὑπάρξεις, μία ἰσότης· τρεῖς ἐπιγνώσεις, μία δόξα· τρία ὀνόματα, μία ὁμολογία· τρεῖς ὁμολογίαι, μία πίστις.

Περὶ τοῦ Παραδείσου

Φυτεύει τοίνυν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ πρὸ τοῦ Ἀδὰμ τὸν Παράδεισον τὸν θεῖον ἐν Ἐδέμ κατὰ ἀνατολάς, ἔξω πάσης τῆς γῆς, ὡς φησι Θεοδώρητος καὶ ὁ μέγας Βασίλειος καὶ ὁ Δαμασκηνός Ἰωάννης. Τόπον τινὰ ἐκλεξάμενος κατὰ ἀνατολάς, ὀνομαζόμενον Ἐδέμ, ἐν περιόπτῳ θέσει κείμενον καὶ πάσης τῆς γῆς ὑψηλότερον, ὧς ἐντεῦθεν αὐτὸν τρυφερὸν εἶναι καὶ θαλλερὸν εἰς αἶψαν, ὡς φησιν ἡ Γραφή, τρυφὴ γὰρ ἡ Ἐδέμ ἐρμηνεύεται. Ἐν ᾧ δὴ τιμῆσαι βουληθεὶς ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον ἔταξεν οἰκεῖν. Καὶ ἔθετο γάρ φησιν, ὁ Θεὸς ἐν τῷ Παραδείσῳ τὸν ἄνθρωπον ὃν ἐπλασε. Καὶ ἄκουε τί λέγει ἡ Γραφή: «καὶ ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς τὸν Ἀδὰμ ἐργάζεσθαι τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθη». Καὶ τίνας ἐνεκεν ἔξω τοῦ Παραδείσου; ἐξ ἐτέρας γῆς πλάττει τὸν ἄνθρωπον, εἰθ' οὕτως εἰσάγει αὐτὸν ἐν αὐτῷ, ὡς ἐντεῦθεν μαθεῖν τὸν Ἀδὰμ οἷας ἤξιώται τιμῆς καὶ ἀπολαύσεως παρὰ Θεοῦ. Ὁ Ἀδὰμ μετὰ τὸ ἐκβληθῆναι τοῦ Παραδείσου, ζῆσας ἔτη 930 τελευτᾷ ἐν Ἰουδαίᾳ καὶ θάπτεται ἐκεῖ. Καὶ πῶς; ἄκουε· ὁ μέγας Ἐπιφάνιος ἐν τῷ «Παναρίῳ» του, ὡσαύτως καὶ ὁ μέγας

Βασίλειος ἐν τῇ πρὸς τὸν Προφῆτην Ἡσαΐαν ἐρμηνείᾳ λέγει, ὡς εὐθὺς μετὰ τὸ ἐκκληθῆναι τοῦ Παραδείσου ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἦλθε χάρις παρηγορίας ὧν ἀπώλεσε. Αὐτὴ γὰρ καὶ γῆ πίων καλεῖται. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐνδιατρίβει ἐκεῖ καὶ θάπτεται· θέαμα οὖν ἐδόκει τοῖς ὁρώσιν ἡ ἐκείνου κεφαλὴ, τῆς σαρκὸς διαρρυσίσης. Ὅτι καὶ πρῶτον ἐκείνον ἡ Ἰουδαία νεκρὸν ἐδέξατο, ἐν τόπῳ τινὶ καταθέμενος τὸ τοιοῦτον κρανίον, τόπον κρανίου αὐτὸν ὠνόμασαν. Ἐκεῖ οὖν σταυροῦται ὁ Κύριος, ἵνα διὰ ξύλου ζωώσῃ τὸν διὰ ξύλου σχόντα τὴν νέκρωσιν.

Περὶ ἡλικιῶν

Βρέφος λέγεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἕως ἐτῶν 4, ἀπὸ 5—14 λέγεται μειράκιον, ἀπὸ 15—22 λέγεται νεανίσκος, ἀπὸ 23—41 λέγεται ἀνὴρ, ἀπὸ 42—51 λέγεται γηραιός, ἀπὸ δὲ 52 λέγεται πρεσβύτερος ἕως τέλους τῆς ζωῆς του. (Ἐκ τοῦ Λαυρ. κώδικος K 34 αἰῶνος ια')

Περὶ τοῦ μήκους καὶ πλάτους καὶ βάθους τῆς γῆς

Γίνωσκε διὰ τῆς γῆς τὸ μήκος ἀπὸ ἀνατολῶν ἕως δυσμῶν ἔχει στάδια μυριάδ. 26, τὸ δὲ πλάτος ἀπὸ ἄρκτου ἕως μεσημβρίας στάδια μυριάδ. 12, $\frac{1}{2}$, ὁμοίως καὶ τὸ βάθος τῆς γῆς στάδια μυριάδ. 12, $\frac{1}{2}$. (Ἐκ τοῦ Λαυρ. κώδικος Θ 5 αἰῶνος ις').

Τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου

Τίνος ἔνεκεν ὁ Κἄν καὶ ὁ Λάμεχ φόνον δράσαντες οὐχ ὁμοίως ἐκολάσθησαν, ἀλλ' ὁ μὲν γὰρ δίκας ἔδωκεν, ὁ δὲ συγγνώμης ἔτυχεν; Ἐπειδὴ ὁ μὲν ἐλεγχόμενος ἡρνήσατο, ὁ δὲ μὴ ἐλεγχόμενος ἐξωμολογήσατο. Εἰ γὰρ τὰ τῆς ἁμαρτίας ἴσα, ἀλλὰ τὰ μετὰ τὴν ἁμαρτίαν οὐκ ἴσα. Ὅθεν φησὶ, λέγε σὺ πρῶτος τὰς ἁμαρτίας σου ἵνα δικαιοθῇς. Οὐκ οὖν μάλιστα μὲν σπου-

δάσωμεν μὴ πλημμελεῖν, εἰ δὲ καὶ πλημμελήσωμεν, μὴ διὰ τῆς ἀρνήσεως καὶ τῆς ἐπικρύψεως τοῦ πάθους ἀργαλεωτέραν (= βαρυτέραν, δεινότεραν) ἑαυτοῖς τὴν δίκην παρασκευάσωμεν.

Θεοδώρητου Ἐπισκ. Κύρου

Οὐ τὸν Κἄν ἀνείλε Λάμεχ, ἀλλ' ἑτέρους δικαίους. Διέφυγε μὲν τὴν τιμωρίαν διὰ τὴν τῆς ἁμαρτίας ὁμολογίαν, καὶ κατ' αὐτοῦ τὴν ψῆφον ἐπενεγκών, τὴν θεῖαν διεκώλυσε ψῆφον.

Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου

Ἐρώτ. Πόθεν ὁρώμεν τινὰς μὲν διακαίους ψυχορραγοῦντας ἐπὶ ἡμέρας καὶ κρινομένους, τινὰς δὲ ἁμαρτωλοὺς εἰρηνικῶς καὶ συντόμως ἐκπνέοντας;

Ἀπόκρισις. Ἐὰν πάντα τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ μανθάνωμεν, θεοὶ λοιπὸν καὶ ἡμεῖς εὐρισχόμεθα. Καλὸν οὖν μὴ πολυπραγμονεῖν τὰ τοιαῦτα κρίματα καὶ πράγματα. Πολλάκις γὰρ καὶ ἄνδρες εὐσεβεῖς βασανίζονται ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν ἢ πρὸ τοῦ θανάτου, ἵνα ἡμεῖς ὁρῶντες φοβηθῶμεν καὶ σωφρονήσωμεν. Ἴσως δὲ καὶ ὡς ἄνθρωποι ἅγιοι, μικρὸν ἐλάττωμα ἔχοντες, διὰ τῆς τοιαύτης βασάνου τῆς ἐν καιρῷ τοῦ θανάτου τελείως καθαίρονται ἁμῶμοι λοιπὸν ἀπερχόμενοι.

(Ἐκ τοῦ Λαυρ. κώδικος I 49 αἰῶνος ις')

Γέρων Παντελ. Λαυριώτης

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

— Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ταπείνωσις μᾶς κυθιστὰ ἰσχυροτέρους ὄλων τῶν ἐχθρῶν μας ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν.

— Ἀπ' ἀρχῆς τῶν πειρασμῶν ἀνθίστασο· ὁκνῶν γὰρ ἐνισχύεις τὸ κακόν. Ἄνδ' ἀργὰ ζητήσης τὸν ἱατρόν, οὐδὲν ἔξεις βοηθόν. Ὁ μὴ ἀποφεύγων μικρὰ παταπώματα θὰ περιπέσῃ κατ' ὀλίγον εἰς μεγαλύτερα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Συγγραφῆς πραγματείας τινὸς ἀγιορειτικῆς, ἐν εἶδει διηγήματος, παρὰ τῶν λογίων μοναχῶν ἁγίου Ὁρους καὶ ἀλλαχοῦ τοῦ κράτους

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῆς ὅπως προτρέψῃ τοὺς λογίους μοναχοὺς καὶ γράψωσι πραγματείας τινὰ ἐκ τῆς ἀγιορειτικῆς ζωῆς, προεκήρυξε διαγωνισμόν διὰ μικροῦ ἐπάθλου, ὡς δῶρον τρόπον τινὰ διὰ τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα τοῦ μοναχοῦ. Τὸ ἐπάθλον αὐτό, προσεφέρθη νὰ χορηγήσῃ ὁ ἐν Ἀμερικῇ εὐρισκόμενος πολυγραφώτατος ἱερεὺς, πατὴρ Τζάνος Γουγουτάς, ὁρμηθεὶς ἀπὸ μέγαλον ἔρωτα, ὃν ἔχει διὰ τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ ἀπὸ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ δοξαζόμενον καὶ πάλιν τὸ ἅγιον Ὅρος, ὡς καὶ τὸ πάλαι, διὰ συγγραφῶν καὶ φωτισμοῦ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ λαϊκῶν τάξεων.

Οἱ προϊστάμενοι ὅμως τοῦ ἁγίου Ὁρους μὴ θέλοντες νὰ ἀποσπάσουν τὴν προσοχὴν τῶν μοναχῶν ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὰ λοιπὰ διακονήματα, δυσηρεστήθησαν διὰ τὸν διαγωνισμόν καὶ διὰ περισσοτέρων τῆς μιᾶς ἐπιστολῶν μᾶς παρακαλοῦν νὰ ἀκυρώσωμεν αὐτόν.

Εἶναι δὲ εὐλογος ἡ ἀγανάκτησις τῶν ἀγιορειτῶν πατέρων, ἐρμηνευμένη ἐκ τοῦ ἀξιεπαίνου των ζήλου ὑπὲρ τῶν πατρῶν μοναχικῶν παραδόσεων, αἵτινες ἐν Πνεύματι ἁγίῳ θεοπισθεῖσαι καὶ ὑπὸ τῆς πολιᾶς ἀρχαιοσύνης ἐπικυρωθεῖσαι, θεωροῦσι τὸν μοναχὸν ὡς λύχνον φαίνοντα ἐν τόπῳ αὐχμηρῷ, λύχνον δὲ τοιοῦτον ὥστε νὰ μὴ τὸν σκοτίζουσιν αἱ ἀναθυμιάσεις καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ κοσμικοῦ βίου· ἐν τῇ μερίμνῃ των μάλιστα πρὸς διαφύλαξιν ἀ-

κεραίως τῆς προσηλώσεώς των πρὸς τὸν ἕνα καὶ μόνον σκοπόν, τὸν ὁποῖον προβάλλεται ἡ ἀγιορειτικὴ πολιτεία, ἐθεώρησαν ὡς ὕβριν πρὸς αὐτήν, τὴν προκήρυξιν χρηματικοῦ ἐπάθλου καὶ μιᾶ φωνῇ ἐκαυτηρίασαν τὴν πρωτοφανῆ δι' αὐτοὺς πρότασιν τοῦ ἱερέως Γουγουτά, ὅστις ἐν τῇ ἀγνοίᾳ τῶν συνηθειῶν τοῦ μοναχικοῦ βίου, προσέβη εἰς χειρονομίαν ἄστοχον, ἐξ ἀγαθοῦ ὅμως συνειδότες ὁρμωμένη, ὅπως ὠφελήσῃ ἰδίᾳ τοὺς ὀρθοδόξους Χριστιανούς, τοὺς διαβιούντας ἐν Ἀμερικῇ καὶ μακρὰν τοῦ τηλαυγοῦς τούτου φάρου τῆς ὀρθοδοξίας.

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» ἐξαρτώμενη ἀπὸ τὸ ἅγιον Ὅρος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρεκκλίνῃ ἀπὸ τὴν θέλησιν αὐτῶν καὶ ἐνεκα τούτου ἀκυροῖ τὸν διαγωνισμόν.

Παρὰ ταῦτα ὅμως, ὅστις μοναχὸς θελήσῃ νὰ γράψῃ ὥραϊαν τιμὰ καὶ ψυχωφελῇ πραγματείας, ἀφορῶσαν τὰς ἀγιορειτικὰς συνηθείας, δὲν θὰ ἀρνηθῇ νὰ τὴν δημοσιεύσῃ, ἄνευ ὅμως ἀμοιβῆς τινος ἢ ἐπάθλου ἐκ μέρους αὐτῆς καὶ ἱκανοποιούσα οὕτω τὴν ἀγαθὴν ἄλλωστε πρόθεσιν τοῦ σεμνοῦ λειψίτου.

Κατωτέρω δημοσιεύωμεν τὰς σχετικὰς ἐπιστολάς διὰ νὰ τεθῇ τὸ ζήτημα εἰς τὴν θέσιν του.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ ἐνὸς ἀγιορείτου:

Ἐν τῇ Ἱ. Μ. τοῦ ἁγ. Διονυσίου, ἁγ. Ὁρος
τῇ 14/27 Ἀπριλίου 1949

Ἀγαπητὲ κύριε Σωτ. Σχοινᾶ

Εἰς Βόλον

Ἐλάδομεν πρὸ ἡμερῶν τὴν «Ἀγιορ.

Βιβλιοθήκην», εἰς τὸ τεῦχος τῆς ὁποίας περιείχετο καὶ «διαγωνισμὸς συγγραφῆς διηγήματος» μεταξὺ τῶν μοναχῶν. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀποκρίψωμεν τὴν ἐκπληξίν μας ἐπὶ τῇ καινοφανεί ταύτῃ προσκλήσει, τὸ δ' ἐνδιαφέρον μας διὰ τὴν τήρησιν τῆς ἀρχικῆς γράμμης τοῦ περιοδικοῦ, ἀνταποκρινομένου εἰς μίαν ἀνθομολογουμένην ἀνάγκην, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου, ἡ ἐπιθυμία ἡμῶν, ὅπως, μὴ ἐκκλίνῃ ὁ μοναχισμὸς τοῦ χρυσοῦ, ὃν ἔθιγκαν οἱ πατέρες ἡμῶν, κανόνος, μᾶς ὥσθιν εἰς τὸ νὰ θεσωμεν ὅπ' ὅψιν ὡμῶν σκέψεις τινὰς ἐπὶ τῆς οὐσίας καὶ τῶν συνέπειων τοιαύτης ἐνεργείας.

Γνωστοῦ ὄντος ὅτι, ἡ «Ἀγ. Βιβλιοθήκη» ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ἀθανασίου ἱατροῦ Λαυριώτου, μὲ τὸν σκοπὸν ὅπως, ἡ ἀποτεταμιευμένη ἐν ταῖς Ἀγιοριτικαῖς Βιβλιοθήκαις σοφία τῶν ἀγίων πατέρων ἔλθῃ εἰς φῶς καὶ πρὸς οἰκοδομήν τοῦ κόσμου, οὕτως φῶς ἐτάχθημεν, ἐπὶ πλέον ἢ ἐπὶ 14ετίαν ὅλην ἐκδοσίς της, μὲ ὕλην καθαρῶς ἀγιορειτικὴν καὶ μὲ αὐστηρῶς μοναχικὸν περιεχόμενον, ἐδημιούργησεν ὑποχρεώσεις, ἱστορίαν, παράδοσιν καὶ σαφεῖς μοναχικὰς κατευθύνσεις. Προσέτι δέ, ἀνέλαβε τὴν ἀποστολὴν ὅπως γίνῃ σκαπανεὺς τοῦ μοναχικοῦ ἰδεώδους καὶ φορεὺς ἀπολογητικὸς πρὸς τοὺς ἔχοντας ἡμαρτημένην περὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς πολιτείας ἀντίληψιν.

Ταῦτα δὲ πάντα κατέστησαν τὴν σεβαστὴν διεύθυνσιν ὑπεύθυνον ἔναντι τοῦ μοναχικοῦ κόσμου διὰ πᾶσαν ἐκτροπὴν τῆς κεχαραγμένης κατευθύνσεως καὶ ἐπέδαλλον αὐτῇ ὅπως, πρὸ πάσης ἐνεργείας μελετᾷ ἐμβριθῶς τὸ ποιεῖν καὶ τὰς συνεπείας παντὸς δημοσιεύματος, ἔτι δὲ ἐφιστοῦν τὴν προσοχὴν αὐτῆς εἰς ἐνδεχομένην ἀθετήσιν καὶ καταπρόδοσιν ἀρχῶν καὶ ἱστορίας.

Εἶναι βέβαιον ὅτι, χάρις εἰς τὴν ἐξ ἀντιγράφων κωδίκων ὕλην, δι' ἣς ἐπὶ ἔτη ἐτροφοδοτήθη τὸ περιοδικόν, κατάρθωσε καὶ ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ χρόνου νὰ διασωθῇ καὶ τὴν ἐπιδημητικὴν ἱεροπρέπειαν τῆς μοναχικῆς σοφίας, ἥς τὸν χιτῶνα σεμνῶς περιβάλλεται, νὰ διατηρήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ διολισθήσῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐλαφροφιλολογικῶν ἐντύπων.

Γεννᾶται ὅθεν τὸ κατῆκον ὅπως, προσεκτικώτερον ἀτενίσωμεν εἰς τὴν ξενίζουσαν πάντα μοναχὸν καινοτομίαν ταύτην, τίνουσαν εἰς τὴν παραπλάνησιν τῆς μεγάλης μοναστικῆς ἰδέας καὶ προκαλοῦσαν οὐχὶ μικρὰν τὴν ζημίαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀπλουστέρων, ἅτε τοῦ τύπου ἐξασκουῦντος ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι, ὁ μοναχισμὸς ἐγεννήθη εἰς τὴν σιωπὴν, ἐγαλουχήθη εἰς τὴν ἔρημον, ἀντετράφη λαθῶν τὸν κόσμον.

Εἶναι ἐξ ἰσοῦ γνωστὸν ὅτι, ἀντικείμενον τῶν ἀγρυπνιῶν του καὶ τῶν ἡμερινῶν μόχθων του, ἀποτελεῖ ἡ κάθαρσις τοῦ πνεύματος ἀπὸ τῶν πολυμόρφων αὐτοῦ παραφύσεων. Ἄπανα ἡ ἡρώϊκὴ ἱστορία του ἐγράφη μὲ αἷμα ἱερόν.

Ὑπῆρξε λοιπὸν ὁ μοναχισμὸς ἀντικειμενικός. Ἀκολουθεῖ πιστῶς τὸν Ἀπόστολον ὅστις κηρύττει ὅτι, «ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν κτᾶται ἐν λόγοις πειθοῖς... ἀλλ' ἐν δυνάμει». Ἄρα εἶναι πρακτικός. Ἐμαθεν ἐκ πείρας ὅτι «ἐντὸς ἡμῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν,» τὴν ἔζησε καὶ ὡς βίωμα τὴν παρέδωκεν εἰς τὰ ἔγγονά του. Πρὸ παντός, διετύπωσε τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν του: πρόσωπον μοναχοῦ οὐ τεθέεται. Ποῖος ἀγνοεῖ ὅτι ἡ ταπείνωσις εἶναι δι' αὐτόν, ἔτι διὰ τὸν Σαμψὼν ἡ χρυσὴ θρίξ;

Ὑμεῖς, καλεῖτε τοὺς μοναχοὺς εἰς λογοτεχνικὸν διαγωνισμόν. Τοὺς ἀποσπάτε ἐκ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ ἔξω. Λοιπὸν θὰ πλέξωμεν

ώραλους λόγους. Ἐὰν δὲν ἔχωμεν; Τί σημασίαν ἔχει; Θὰ τοὺς ἀναζητήσωμεν καὶ ἔξω τοῦ ἰδικοῦ μας κόσμου, θὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν φαντασίαν, ὅ,τι δηλαδὴ μοχθοῦμεν ν' ἀντικαταστήσωμεν διὰ τῆς νοήσεως τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Θὰ δανεισθῶμεν ὥραίας εἰκόνας φυσικάς, διὰ νὰ δώσωμεν τὴν μορφήν. Θὰ πλάσωμεν φαντάσματα, διὰ νὰ ἐκφράσωμεν συναισθήματα. Ὡ καιροί, ὦ ἦθη... Ἄ, ὅχι κύριε Σχοινᾶ. Αὐτὸ ἀποτελεῖ πλήγμα κατὰ τῆς ιερότητος τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος, προσβολὴ τῆς κατὰ Θεὸν ἀξιοπρεπείας τῶν πνευματικῶν Ἰσραηλιτῶν του.

Ἐννοήσατέ το. Ὁ μοναχὸς εἶναι ἀνὴρ. Αἱ φωτοσκιάσεις, οἱ ῥυθμοί, τὰ σχήματα καὶ τὰ χρώματα, εἶναι διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν νηπίων. «Τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου παράγει», ἀλλ' αὐτὸς δίδωκει τὰ αἰώνια. Θέλετε λοιπὸν νὰ δουλωθῇ πάλιν «ὕπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου»;

Ὁ ἐγκαθείρξας θεληματικῶς ἑαυτὸν μοναχός, ἕνα μόνον πόθον ἔχει. Πῶς νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν Θεόν. Ἦλθεν εἰς τὴν ἔρημον ὅχι διὰ ρωμαντισμόν. Ὁ ἱερὸς ἀγὼν του, εἶναι αὐστηρὰ ἡθικός. Ἦλθε Θεὸν ζητῶν. Καὶ εἰ εὗρε, τίς δύναται περισπᾶσαι αὐτόν;

Δὲν εἶναι ποιητικός. Οὐτε αἰσθητικός. Οὐτε περὶ τὸ «φιλοκαλεῖν» λόγους» ἀσχολεῖται. Ἀπεχθάνεται τοὺς πλατυασμοὺς τῶν μετεωρισμῶν, «τοὺς περιπάτους παρὰ τὴν θάλασσαν», «τὰ ἀνθη τοῦ ἀγίου Ὁρους» καὶ τὸ φαντασμαγορικὸν τῶν ἀγρυπνιῶν. Αὐτὰ τὰ ἔχει ἀφίσει δι' ἐκείνους οἵτινες δὲν εἰσῆλθον εἰς τὸ «ταμεῖον» των. Διαβάσατε, διαβάσατε, τὰ πατερικά.

Ἡ δημοσία ἐπίδειξις δὲν εἶναι ἀκαταγώνιστον δέλεαρ διὰ πᾶσαν φιλόδοξον καρδίαν; Διατί λοιπὸν νὰ δώσωμεν τροφήν τῷ δαίμονι; Δὲν παρατηρεῖτε πόσοι... λογοτέχναι ἐν Ἑλλάδι; Καὶ τί κατάπτυστος

ἀνελικρίνειαι!! Πόση δηλονότι ἀσυμφωνία γραπτῷ λόγῳ καὶ τῆς ἐσωτερικότητος τοῦ γράφοντος;

Ὁ μοναχὸς εἶναι φιλόκαλος. Καὶ ποιητής. Ἄλλου ὅμως κόσμου. Πῶς νὰ μὴ εἶναι φίλος τοῦ κάλλους ὅπερ ὑπάρχει ἐν τῷ Θεῷ; Εἶναι λίαν προσεκτικός, ὥστε νὰ ὁρᾷ· θαυὸς ὥστε νὰ μὴ κλέπτεται. Εἶναι σοφὸς ἀπὸ τὴν ἀποψιν ὅτι, διέκρινεν ὅτι πᾶσα ἐξωτερικὴ παράστασις εἴτε ἐνθεὸς θεωρία, ἀποβαίνει ἐπικίνδυνος, τῆς καρδίας μὴ καθαρευούσης. Δι' ὃ καὶ ὅλη ἡ προσοχή του στρέφεται πρὸς τὰ ἔσω. Ὁ τυφλὸς τοῦ Εὐαγγελίου μὴ τελείως ἰαθεὶς ἔβλεπε τοὺς ἀνθρώπους ὡς δένδρα κινούμενα. Αὐτὸ φοβεῖται ὁ ἀναχωρητής, τὴν ἀναπόδραστον παρανόησιν. Πολὺ ἐμειώσατε τὸν ὑπερφυᾶ θεσμόν κ. Σχοινᾶ.

Τὸ «φιλοκαλεῖν» διὰ τὸν μοναχόν, εἶναι αὐτόχρημα ἔκπτωσις ἀπὸ τῆς ἱερωτικῆς θέσεώς του. Ἀγαπᾷ τὰς τελειότητας, ἀλλ' ἀποφεύγει νὰ τὰς ἐμφανίσῃ ὅταν τὰς κατέχῃ. Ἀφίνει τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων νὰ ἐμιλήσῃ ἅψ' ἑαυτῆς. Τί ἂν αὐτὸς δὲν τὸ θέλει; Ὁ λύχνος φαίνει καὶ ἡ «ἐπάνω ὄρεος κειμένη πόλις» κρυβῆναι οὐ δύναται. Μετέρχεται πάντα τρόπον ἵνα μὴ φανερωθῇ ἡ θειότης του, τῆς ὁποίας ἄλλωστε τὴν παρούσαν ἀγνοεῖ ἐκ πολλῆς θειότητος.

Πῶς καλεῖτε τοὺς μοναχοὺς εἰς παραδόξους ἐνεργείας; Θὰ εὕρῃ ἀσφαλῶς τὸ κήρυγμά σας ἐν πολλοῖς ἀπήχησιν. Καὶ θὰ γράψουν (οἱμοι) πολλοί... λογοτέχναι. Οὐχὶ τοῦ ἐπάθλου ἐρῶντες, ἀλλὰ τοῦ δοξαρίου ἐνεκεν. Καὶ τὸ περιοδικόν σας θ' ἀποκτήσῃ, ἐνδιαφέρουσαν συνεργασίαν. Ἄλλ' ὑμεῖς ἤδη θὰ ἔχετε πλήξει τὴν φιλοτιμίαν μας. Καὶ θὰ ἴδωμεν ἐξ οἰκείων τὰ βέλη ῥιπτόμενα. Ἄλλ' ὤψεσθε ὑμεῖς, ὤψεσθε εἰς οὓς ἐξεκентήσατε.

Ἄλλὰ τί νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τοῦ ἐπά-

θλου; Ἐπρεπε νὰ εἶχομεν περισσότερον γεγυμνασμένον τὸ αἰσθητήριον τοῦ ὀρθοῦ διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τί σημαίνει τοῦτο. Βεβαίως ὁ ἀθλοθέτης, εὐλαδῆς ἄλλωστε καὶ δημιουργικὸς ἱερεὺς, συγχρωτισθεὶς τῇ ἀμερικανικῇ πνεύματι, μετροῦντι τὰ πάντα διὰ τοῦ δολλαρίου, τυγχάνει ἀμύητος τῆς κεκρυμμένης ἐν Χριστῷ μοναχικῆς ζωῆς.

Ἄλλ' ὑμεῖς ὅμως κ. Σχοινᾶ, ὡς κατὰ τὸ ἥμισυ ἀγιορεῖτης, θὰ ἔδει νὰ μὴ ἐβραδύνετε ν' ἀντιληφθῇτε, τοὺς μὴ εὐδοκίμοῦντας εἰς τὰ ἡμέτερα εὐκραῆ κλίματα τοιοῦτους διαγωνισμοὺς.

Συγχωρέσατε, δι' ὅσα ἔγραψεν εἰς ἐλάχιτος ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς ἐκ τῆς ἐξω βαλλούσης τὸν φόβον ἀγάπης, φειδόμενος ὑμῶν, ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν του.

Μετὰ πολλοῦ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης.

Μοναχὸς Διονυσιάτης.

Ἄλλος μοναχὸς γράφει:

Κύριε Σχοινᾶ,

Εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς «ἀγιορεϊτικῆς Βιβλιοθήκης» ὑπάρχει μία... δημοπρασία. Ποίος θὰ γράψῃ ἐκ τῶν μοναχῶν τὴν καλλιτέραν ἐκθεσιν περὶ ζύμης, Παγκοινιας, περιπάτου κ.τ.λ. διὰ νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον τῶν 100.000 ὀρχ. Κατάπληξιν ἔκαμεν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους ὁ πλειστηριασμὸς αὐτός... κ.λ.π.»

Κατωτέρω παρτίθεμεν τὴν ἀπαντητικὴν ἐπιστολὴν τοῦ αἰδ. Γεῶργ. Γουῦσουτᾶ.

Ἀγαπητέ μοι κ. Σ. Σχοινᾶ,

Σήμερον ἔλαβον τὴν ἀπὸ 17-5-49 ἐπιστολὴν σας καὶ εὐχαρίστως σᾶς ἀπαντῶ:

Τὰς ἀντιγινωμίας τοῦ μοναχοῦ Διονυσιάτου, τὰς σχετικὰς διὰ τὸν διαγωνισμόν μας τὰς ἐμελέτησα καὶ μεγάλως ἐχάρην διὰ τὴν ὑπαρξίν καὶ σήμερον μοναχῶν μὲ πνεῦμα ἐγκλείστων ἀσκητῶν. Τὰς αὐτὰς ἰδέας καὶ αἰσθήματα ἔγραψα εἰς τὴν «Ἀ-

γιορ. Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ φιλοσοφία τοῦ μοναχικοῦ βίου».

Ἀλλὰ, στὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τοὺς σημερινοὺς κινδύνους, ἃς διατρέχει ἡ πατρις καὶ θρησκεία μας, ἔνεκεν τῆς ψυχολογικῆς δηλητηριάσεως τοῦ λαοῦ μας μὲ τὰς ἐχθροχριστιανικὰς διδασκὰς, οἱ μοναχοὶ θὰ πρέπει νὰ πράξωσιν ὅ,τι ἐπράττον καὶ οἱ μοναχοὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς εἰκονομαχίας καὶ τοῦ Ἀρεϊανισμοῦ πρὸς διαφώτισιν καὶ σωτηρίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

Σήμερον δὲ δὲν κινδυνεύουσι τὰ ὀρθόδοξα δόγματα, ἀλλὰ ἐκ θεμελίων αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, καὶ ὅστις βλέπει τὴν ὡμὴν αὐτὴν πραγματικότητα καὶ συναισθάνεται τὰς εὐθύνας τοῦ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Πατρίδος του πρέπει νὰ πράξῃ τὸ καθήκον του.

Εἰς τὸ χωρίον σας καὶ εἰς τὸ χωρίον μου πρὸ 20 ἐτῶν ὅλοι οἱ συμπατριῶται μας εἶχαν μέσα εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῶν καθαρὰς τὰς ἰδίας χριστιανικὰς ἰδέας καὶ αἰσθήματα. Σήμερον δυστυχῶς πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας μας ὅχι μόνον δὲν ἔχουν τὰς αὐτὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς, ἀλλὰ καὶ ὅλως ἐναντίον, μῖσος καὶ φανατισμὸν ἐναντίον τῆς θρησκείας καὶ πικρὸς καρπὸς αὐτῆς τῆς διαβολικῆς τῶν νοστορπίας εἶναι τὸ σταύρωμα τῶν λειτουργῶν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ κάψιμο τῶν ἱναῶν.

Αὕτη εἶναι ἡ ὡμὴ πραγματικότης. Βέβηλα χέρια θέλουν νὰ κρημνίσουν τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Χριστοῦ ἐνθα καὶ ἐσὺ μένεις. Τί θὰ πράξῃς ὡς Ἑλλήν καὶ μοναχός;

Δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην διὰ κάθε τυχὸν ἀπόφασίν σας σχετικῶς μὲ τὸν διαγωνισμόν μας. Ὡς Ἑλλήν ἱερεὺς ἐνόμισα ὅτι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἡμποροῦσα νὰ δογηθῇσω τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ τὴν Πατρί-

ΔΙΗΓΗΣΙΣ

Θεοδώρου Ἐπισκόπου Ἰκονίου, εἰς τὸ μαρτύριον
τῶν ἁγίων ἀθλοφόρων

ΚΗΡΥΚΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΤΤΗΣ

Εὐλόγησον Πάτερ.

Εἰς τὸν ἀγαπητόν μου ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργὸν καὶ συνεπίσκοπον Ζώσιμον, ἐγὼ ὁ Θεόδωρος ἐλέει Θεοῦ, ταπεινὸς ἐπίσκοπος Ἰκονίου, ἀπονέμω τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν.

Τὸ προσκυνητὸν σου γράμμα ἐδέχθην πανευλαδῶς, εἰς τὸ ὅποιον γράμμα ζητεῖται ἀπὸ τὴν ἐμὴν ταπεινότητα, νὰ ἐρευνήσω ἀκριβῶς διὰ τὸ μαρτύριον τῆς ἀγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Ἰουλίττης καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς καὶ συμμάρτυρος Κηρύκου, (καὶ τοῦτο δέδωκεν τὸ κάμνει ἡ πρὸς τὸν Θεὸν εὐλάβεια καὶ ὁ ζῆλος τῆς ἀληθείας), καὶ νὰ τὸ στείλω πρὸς τὴν θεοφιλίαν σου· ἐπειδὴ τινές, χωρὶς τὴν ἀκριβειαν τῆς ἀληθείας καὶ χωρὶς ἐρευνᾶν ἀσφαλῆ ἔγραψαν διὰ τὴν ἀθλησιν τούτων τῶν ἁγίων ἄλλα ἀντ' ἄλλων, πρᾶγμα ἀλόγιστον τῆς κατὰ Χριστὸν ἀληθείας, σπειραντες μὲ τὰ ψευδῆ διηγήματα ἀλλότρια καὶ κάποια ζιζάνια ψυχοβλαβῆ, καθ' ὃ αἵρετικοὶ καὶ βλάσφημοι, διὰ νὰ προσενῶσι σκάνδαλα εἰς τοὺς ὀρθοδόξους· εἰς τοῦτο τὸ ἔργον κάμνει ἡ θεοφιλία σου ἐκεῖνο τὸ χρέος ὅπου ἔχουν ἀπαραιτήτως οἱ ἀληθινοὶ ποιμένες καὶ νόμιμοι ἄρχιερεῖς, νὰ ἐ-

πιμελῶνται μετὰ μεγάλης προσοχῆς, μὲ ἄγρυπνον ὄμμα τῆς ψυχῆς νὰ φυλάττουν τὸ λογικὸν ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν ὁρμήν, ἥγουν τὰς βλασφημίας τῶν αἵρετικῶν. Διότι αὐτοὶ εἶναι λύκοι νοητοί, ὅπου μὲ σχῆμα προβάτων διασπαράττουσι τὰ ἀληθινὰ πρόβατα τοὺς ὀρθοδόξους. Ἀκόμη ἔχει χρέος ὁ γνήσιος καὶ ἀληθινὸς ἄρχιερεὺς νὰ ἐπιτηρῇ, ὥσάν τις ἐμπειρὸς γεωργός, ὅπου ἐπιμελεῖται τὰ χωράφια τοῦ νὰ μὴν ἰσχύσουν τὰ ζιζάνια καὶ κακὰ φυτὰ καὶ ἀχρειώσουν τὸν καθαρῶτατον σῖτον, ἔτσι καὶ ὁ ἄρχιερεὺς νὰ ἐπιμελεῖται εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ μὲ κάθε λογῆς τρόπον, νὰ ἐμποδίσῃ κάθε λογῆς σκάνδαλον, καὶ κακαίς ψυχοβλαβεῖς συνήθειαις, πότε μὲν μὲ λόγους εἰρηνικούς, ὡς ὁ πατὴρ ὅπου ἐρμηνεύει τὰ τέκνα τοῦ, πότε δὲ μὲ ἐπιτίμια, καθὼς καὶ ὁ γεωργὸς ἄλλα μὲν βλαβερά φυτὰ τὰ ἐβγάζει διὰ χειρὸς· ἐν εὐκολίᾳ, ἄλλα δὲ μὲ σκάψιμον καὶ βίαιον ξεπάτωμα, καθὼς κάμνει ἡ θεοφιλία σου.

Ἐπειδὴ ὅχι μόνον ἐπιμελεῖσαι καὶ ἀγρυπνεῖς νὰ φυλάξῃς τὸ ποίμνιόν σου ἀβλαβές, καὶ τὸ χωράφι καθαρὸν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ φροντίζεις (σὺν Θεῷ) διὰ τὴν αὐξήσιν τοῦ ποιμνίου καὶ τὴν καρποφορίαν πνευματικοῦ χωραφίου, διὰ τοῦτο ζητεῖ νὰ μάθῃ καὶ τὴν ἀκριβεστέραν ἀλήθειαν διὰ τὸ μαρτύριον τούτων τῶν ἁγίων, διὰ νὰ μὴ γίνεται καμμία ἀπάτη εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, ἀπὸ ψευδεῖς καὶ ἀπατηλὰς διηγήσεις τῶν αἵρετικῶν.

Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ εὐθὺς ὅπου ἐδέχθηκα τὰ ἱερά σου γράμματα, ἄρχισα μὲ ἄκραν

δα μας. Ἐν, ἀν καλῶς δὲν ἔκρινα τὰ πράγματα, ζητῶ συγγνώμην, διότι ὁ διάπυρος πόθος μου εἶναι νὰ βοηθήσω καὶ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην» καὶ ὅχι νὰ τὴν βλάψω.

Μετ' εὐχῶν καὶ ἀγάπης
Αἰδ. Τζᾶνος Γουγουτᾶς

ἐπιμέλειαν τὴν ἀκριδῇ ἔρευναν τῆς ἀληθείας περὶ τοῦ μαρτυρίου τούτων τῶν ἐνδόξων ἀθλητῶν Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης. Καὶ πρῶτον ἀρχισα νὰ ἐξετάζω· καὶ νὰ μανθάνω ἀπὸ τοὺς πρῶτους εὐγενεῖς ἀξιωματικοὺς καὶ γραμματισμένους μὲ σοφίαν καὶ πολιτεῖαν σεμνήν, καὶ ζηλωτὰς τῆς ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως. Πρῶτος λοιπὸν τούτων, ὁ περιδρόμος καὶ φιλόχριστος Μαρκιανός, ὅπου εἰς τὸν καιρὸν τῆς στρατοπεδάρχιας τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ βασιλέως, αὐτὸς ὁ Μαρκιανὸς ἦτο τριβουνοτάριος καὶ καγκελλάριος καὶ δεύτερος ὁ σοφώτατος Ζήνων, ὁ συγκάθεδρος τοῦ ὁπλοποδάρχου.

Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ χριστιανικώτατοι καὶ θαυμαστοὶ ἄνδρες, μὲ πάτροπαράδοτον ἀλήθειαν, καθὼς ἤκουσαν ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς προγόνους αὐτῶν καὶ ἐκεῖνοι πάλιν οἱ πρόγονοὶ τοὺς εἶχον ἀκούσει ἀπὸ τοὺς προπάππους αὐτῶν, μέχρι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ὅπου ἐχρημάτισαν καὶ ἐμαρτύρησαν αὐτοὶ οἱ ἅγιοι.

Ἡ ἁγία καὶ ἀθλοφόρος Ἰουλίττα πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Λυκαονίαν, γέννημα εὐγενὲς τοῦ πρώτου γένους τῆς πόλεως Ἰκονίου, εἰς τὴν ζῶν καὶ πολιτεῖαν ἐνάρετος καὶ πρόθυμος εἰς τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν, ὥστε ὅπου ἕνα μὲν διὰ τὴν λαμπρότητα τοῦ γένους τῆς (ἐπειδὴ ἦτο αἷμα βασιλικόν) καὶ δεύτερον διὰ τὴν σὺν φρονᾷ καὶ ἐνάρετον πολιτεῖαν τῆς, κάθε χρόνον, ἔκαμναν πανήγυριν οἱ συγγενεῖς καὶ γνωστοὶ εἰς τὰ γενέθλιά της. Μὰ ἐπειδὴ τότε συνέβη διωγμὸς ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, καὶ ὡς ἂν ὅπου ἦτο ἡ ἁγία ἀκουσμένος τὸ ὄνομά της διὰ τὴν εὐγένειαν, ἐζήτησεν αὐτὴν ὁ Ἡγεμὼν τῆς πόλεως, Δομετιανὸς ὀνόματι, ἀσεβὴς καὶ ὠμότατος τύραννος, ἡ δὲ ἁγία διὰ νὰ μὴ γίνῃ ῥιψοκίνδυνος, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν χώραν μὲ δύο δούλεύτριαις καὶ ἐν δρόμῳ εἰς τὰς

ἀγκάλας τῆς, τριῶν χρόνων, ὅστις ἦν ὁ ἅγιος Κήρυκος. Ἐμίσευσε λοιπὸν ἀπὸ τοῦ Ἰκόνιον τὴν πατρίδα τῆς, χωρὶς νὰ λάβῃ καὶ ὀλίγον τι ἀπὸ τὴν περιουσίαν τῆς, καὶ κατήντησεν εἰς τὴν Σελεύκιαν· ὅμως καὶ ἐκεῖ εὗρίσκει περισσοτέραν ταραχήν, ἐπειδὴ τότε κοντὰ εἶχον στείλει ὁ Διοκλήτιανὸς καὶ Μαξιμιανός, οἱ ἀσεβέστατοι βασιλεῖς, κάποιον Ἀλέξανδρον, μὲ ἐξουσίαν δαιμονικὴν διὰ νὰ παιδεύῃ καὶ τιμωρῇ μέχρι θανάτου τοὺς χριστιανούς· λοιπὸν ἐμίσευσε καὶ ἐκεῖθεν ἡ ἁγία καὶ ἐπῆγεν εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, καὶ μεθ' ὧν ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος τὰ περὶ αὐτῆς, ἔστειλε στρατιώτας καὶ τὴν ἐπίασαν, φέρουσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν ἅγιον Κήρυκον, τριετίζον νήπιον, καθὼς δὲ ἐπίασαν οἱ στρατιῶται τὴν ἁγίαν, ἐπρόφθασαν καὶ ἔφυγαν αἱ δύο δούλεύτριαις καὶ στεκόμεναι εἰς ἕνα τόπον κρυφίως ἔβλεπον τὰ γινόμενα εἰς τὴν ἁγίαν, τὴν ὅποιαν φέροντάς τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὸ θέατρον τὴν ἡρώτα ὁ τύραννος νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά της, τὴν τύχην καὶ τὴν πατρίδα τῆς, καὶ ἡ ἁγία ἀπεκρίθη μὲ θάρρος καὶ χωρὶς καμμίαν δειλίαν, ὅτι εἶναι χριστιανὴ καὶ πιστεύει τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν Σωτῆρα καὶ ἀληθινὸν Θεόν. Τότε ἐπρόσταξεν ὁ ἄδικος δικαστὴς νὰ πάρουν τὸ δρέφος ἀπὸ τὰς χεῖράς της, ἐπειδὴ, ἀπὸ χάριν θεϊκὴν ἐφάνετο εἰς τοὺς ὁρῶντας χαριέστατον καὶ ὠραιότατον, τὴν δὲ ἁγίαν νὰ ταῦνυσουν εἰς τὴν γῆν καὶ νὰ τὴν μαστίσουν χωρὶς καμμίαν λύπην μὲ ὦμα βούνευρα.

Ἦρπασαν λοιπὸν τὸν ἱερὸν παῖδα οἱ στρατιῶται ἀπὸ τὰς ἀγκάλας αὐτῆς κλαίοντα καὶ βλέποντα πάντα εἰς ἐκείνην καὶ κράζοντα ἐλεεινὰ συνεχῶς τὸ ὄνομά της. Τὴν ἁγίαν ἐξάπλωσαν εἰς τὴν γῆν καὶ ἀνιηλεῶς τὴν ἔδερναν μὲ τὰ βούνευρα· καὶ ἡ μὲν γῆ ἐκοκκίνισεν ἀπὸ τὰ αἵματα, ἡ δὲ γενναία μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἐδέχετο τὰς

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 174)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Ι Ω Σ Η Φ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

(Ἀναφερομένου ἐν τῷ Ὁρολογίῳ Ἀπριλίου 4 καὶ ἐν τῷ
Συναξαριστῇ Ἀπριλίου 3)

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Ὡς γνωστὸν ὁ Ἰωσήφ οὗτός ἐστιν ὁ κατ' ἐξοχὴν ὑμνογράφος καὶ ποιητὴς τῶν ἁσματικῶν κανόνων. Οἱ περισσότεροι κανόνες τῶν Μηναίων καὶ τῆς Παρακλητικῆς εἶναι προῖοντα τῆς σοφῆς διανοίας τοῦ πολυγράφου καὶ υπερόχου τούτου ποιητοῦ.

Εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς ἁγίους ὄσους ἀφῆκεν ἄνευ κανόνων ὁ ἕτερος ὡσαύτως πολυγράφος καὶ ἔξοχος ποιητὴς Θεοφάνης, ὁ κατὰ τι προγενέστερον ἀκμάσας, καὶ τοῦ ὁποίου ἐφάμιλλος ὑπῆρξεν ὁ Ἰωσήφ, τὸν ὁποῖον μάλιστα υπερέβη κατὰ τὴν ποσότητα τῶν κανόνων, εἰς ὅλους, λέγω, σχεδὸν τοὺς Ἀγίους ἐποίησε κανόνας, εἰς τινὰς δὲ μεγάλους Ἀγίους συνέθεσεν ὀκτωήχους κανόνας. Ἀλλὰ καὶ εἰς Θεομητορικὰς καὶ Δεσποτικὰς ἑορτάς καὶ εἰς προεόρτια τούτων καὶ μεθεόρτια δὲν ἀπολείπουσιν οἱ κανόνες τοῦ Ἰωσήφ. Ἐχουσι δὲ τοῦτο τὸ ἰδιόζον οἱ κανόνες αὐτοῦ· φέρουσι πάντες ἀκροστιχίδα ἢ τὸ ἀλφάβητον, εἰς δὲ τὴν Θ'. ὧδὴν τὸ ὄνομα τοῦ ἀπαραιτήτως, τὸ μόνον μειονέκτημα

τῶν κανόνων τούτων τοῦ Ἰωσήφ, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ Θεοφάνους, εἶναι, κατ' ἐμέ, ἡ ἐκλογή τῶν ἡχῶν καὶ τῶν εἰρμῶν. Ἡ προτίμησις ἀμφοτέρων καὶ πλείστων ἄλλων εἰσέτι ποιητῶν τοῦ δ'. ἡχου καὶ πλ. δ'. εἶναι ἐκδηλός, ὥστε ἅπαντες σχεδὸν οἱ κανόνες τῶν, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαίρεσεων, εἰς τοὺς δύο τούτους ἡχούς εἶναι πεποιημένοι, καὶ εἰς τὸν πλ. δ'. ὀλίγοι, εἰς τὸν β'. ὀλίγοι, εἰς τὸν α'. ἐλάχιστοι καὶ εἰς τὸν πλ. α'. ἐπίσης, πολὺ δὲ σπανίως εἰς τὸν βαρὺν καὶ τὸν γ'. Καὶ οὕτω ὑπερεπλήρωσαν τὰ Μηναῖα εἰς τοὺς δύο ἡχούς δ'. καὶ πλ. δ'. καὶ καθ' ἑκάστην ἀκούομεν: «Ἀρματηλάτην Φαραῶ» «Ἰγρὰν διοδεύσας» «Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον» «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου» κ.λ.π. ἐνῷ ἰς ἡχον α' καὶ πλ. α' οὔτινες εἶναι εὐαρεστέτεροι καὶ τερπνότεροι, ὡς πρὸς τὰ εἰρμολογικά, ἀλλὰ καὶ ὁ βαρὺς εἶναι εὐάρεστος καὶ κατανυκτικός, σπανίζουσι οὖτοι ἐν τοῖς Μηναίοις.

Ὁ Ἰωσήφ λοιπὸν οὗτος ὁ ποιητὴς τῶν ὄσων καὶ τῶν κανόνων, δὲν ἔτυχεν ἐπαξίως τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ τιμῆς ὁ-

πὸ τῶν μεταγενεστέρων συναδέλφων τοῦ Ποιητῶν, ὧν ὑπῆρξε διδάσκαλος καὶ ἀδελφός, ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ δόποιου ἠρανίσθησαν πολλά. Καὶ μόλις εὐρέθη εἰς ἀνώνυμος Ποιητὴς νὰ συνθέσῃ πενιχρὰν καὶ ἑλλιπῆ Ἀκολουθίαν ἄνευ ἀκροστιχίδος, καὶ αὕτη κατὰ δυστυχίαν, δὲν περιελήφθη εἰς τόσας ἐκδόσεις τῶν Μηναιῶν.

Ταύτην λοιπὸν εὐρών, μετὰ πολλῆς προθυμίας ἀντέγραψα πρὸς δημοσίευσιν, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀοιδίου καὶ ἀγίου τούτου ποιητοῦ, οὗτινος θαυμαστὴς τυγχάνων, ἐπικαλούμενος ἅμα τὴν πρὸς Θεὸν εὐπρόσδεκτον πρεσβειάν αὐτοῦ.

Σημ. Ὁ ἐκλιπὼν Μητροπολίτης πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρόνιος Εὐστατριάδης, εἰς μελέτην τοῦ περὶ τοῦ ποιητοῦ Ἰωάννου Μητροπολίτου Εὐχαΐτων ἀπαριθμῶν τοὺς ἁμαρτηκοὺς κανόνας τοῦ ποιητοῦ τούτου λέγει ὅτι καὶ εἰς τὸν Ἰωσήφ τὸν ὑμνογράφον ἔχει συνθέσει ὀκτῶ κανόνας, ἐξ ὧν σώζεται μόνον εἰς. Τοῦτ' αὐτὸ περίπου λέγει καὶ ὁ διορθωτὴς τῶν Μηναιῶν Βαρβολομαῖος ὁ Κουτλουμουσιανός.

Γ. Παντελεήμων Λαυριώτης.

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Η ῥας ἐπὶ ὧμων τὸν σταυρόν, καὶ συνεσταυρώθης τῷ κόσμῳ καὶ ἠκολούθησας, ἔχνης τοῦ κτίσαντος ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὸ πᾶν, Θεοῦ Λόγου ὡς ἔφησε, στοργὴν τὴν ἐν βίῳ, πᾶσαν τε προσπάθειαν, ἀποσεισάμενος. Ὅθεν ἀρεταῖς διαλάμψας, πράξῃς τε θείαις πρὸς λήξιν, αἰωνίαν πάτερ ἐσαμβάτισας.

Σ ἄλπιγξ ἀνεδείχθης μυστικῇ, πρὸς πνευματικὴν ὑμνωδίαν πάντας προ-

τρέπουσα, λύρα τε θεόκρουστος τὰς θείας φάλαγγας, εὐφημοῦσα δοξάζουσα ἀπάντων ἁγίων, καὶ τὰ τούτων τρόπαια τρανῶς κηρύττουσα· σὺ γὰρ ἐκ πηγῶν σωτηρίου, ἄβυσσον ἐξήντησας λόγων, τοῦ Θεοῦ τὸν οἶκον καταρδεύουσαν.

Ω φθης θησαυρὸς τῶν ἀρετῶν, πάντας τοὺς ἐν βίῳ Κυρίῳ εὐαρεστήσαντας, πόθῳ πυρπολούμενος ἀναζητῶν καὶ ὕμνων, ἱεροῖς μελωδήμασι καὶ τούτων ἐν πίστει, θεῖα κατορθώματα συνεκμιμούμενος· ὧν περ κοινωνὸς χρηματίσας, τῶν ἐνθέων τρόπων ἐδείχθης, καὶ τῆς ἀπολαύσεως συμμετόχος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ὁ κανὼν.

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Α ῥματικῶς, τὸν ὑμνογράφον τιμήσωμεν, οἱ τὰ αὐτοῦ μελιρρῶτα ἅσματα ἄδοντες, Ἰωσήφ ὡς ἐξ ὕμνων, εἰς ὕμνους αἰωνίους μετاناστεύσαντα.

Ω ς προφητῶν, καὶ Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, πᾶσαν τὴν γῆν κατέλαμψεν, οὕτως οἱ ὕμνοι σου, τῶν χειλέων τὸν κόσμον, πρὸς δόξαν τοῦ τῶν ὧν Θεοῦ ἐγείρουσιν.

Ε ὕξ ἀγκαλῶν, ἀνατεθείς Ἰωσήφ τῷ Χριστῷ, ἀσκητικῶς ἐβίωσας ὅθεν χαρίσμασι, σὲ πεπλούτικε θεοῖς, ἐλπιδὶ καὶ ἀγάπῃ καὶ πίστει εἰλικρινεῖ.

Θεοτοκίον.

Σ ἐ προφητῶν, πάλαι ὁ θεῖος σύλλογος, πύλην Θεοῦ προήγγειλε καὶ ὅρος ἅγιον, Θεοτόκε Παρθένε, τῶν θείων ἀθλοφόρων τὸ ἐγκαλλώπισμα.

ᾠδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Α γνείας ἐρασθεὶς Θεὸν ἐκέτευσας, ἀμεσίταις Ἰωσήφ προσκεχημένος, τοῖς ἀλείπταις καὶ πατράσι σου, καὶ

τετύχηκας Πάτερ τῆς ἐλπίδος σου.

Αγάπης ἐναργοὺς δεικνύων γνῶρισμα, καὶ οἶκον καὶ πράξιν καὶ τὴν σοφίαν, τὰ θεόθεν δωρηθέντα σοι, ὡς περ θύρας Ἰωδ τοῖς πᾶσιν ἡνοιξας.

Βαρβάρων συσχεθεὶς χερσὶ πανόλβιε, ὡς πάλαι κατ' Αἴγυπτον ὁ γενναῖος, Ἰωσήφ μετὰ πίστεως, καὶ ἀγνείας τὸ δῶρον διετήρησας.

Θεοτοκίον.

Παράδεισος τερπνὸς ἐν μέσῳ ἔχουσα, τὸ ξύλον Παρθένε τῆς ἀφθαρσίας, Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον, ἐπεγνώσθης· διὸ σε μακαρίζομεν.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκου Κύριε.

Διακρίσεως γνώμονα, καὶ μοναστῶν σε σύμμετρον κανόνα, ὁ Χριστὸς ἀνέδειξε πάτερ ὄσιε.

Ταπεινώσεως γέφυραν, τὴν σεαυτοῦ ὑπέδειξας θεόφρον, πολιτείαν φέρουσαν πρὸς τὴν ὄντως ζωὴν.

Προλαβὼν ἐμακάρισε, σὲ ὁ Δεσπότης πάτερ ὡς διδόντα, ἐν καιρῷ τοῦ λόγου τὸ σιτηρέσιον.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἐπέφανας Κύριε, τοῖς ἐν νυκτὶ καὶ σκότει τῶν πταισμάτων, ἐξ ἀγνῆς Παρθένου κυοφορούμενος.

Ῥδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Οὗς ἐπὶ γῆς ἐνδημῶν, ἀγίους ὕμνησας πιστῶς ὄσιε· τούτοις συνῶν νῦν καὶ ἐπακούων, τῶν ὕμνων μετ' αὐτῶν, ἀγάλλῃ δοξάζων ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Πρὸς τὴν μετάνοιαν, καὶ ἐξαγόρευσιν σοφὴ ἅπαντας, ἔλκων σαυτῷ ὑπέγραψας, πᾶσαν αἰτίαν προσευχάς, Θεῷ ἀναφέρων τυχεῖν συγχωρήσεως.

Ολον τὸν βίον σου, ταῖς τῶν ἀγίων ἀσχολῶν πράξεσιν, ὡς ἀληθῶς ἔμπορος ἐγένου, ὡς λίθους τιμίους,

καὶ λόγους καὶ πράξεις, αὐτῶν ἐξωνούμενος.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ἡμᾶς πειρασμῶν, καὶ καταγίδος λογισμῶν ἄχραντε, πάσης ὀργῆς πάσης ἁμαρτίας, λιμοῦ τε καὶ λοιμοῦ, καὶ τῆς αἰωνίου Παρθένε κολάσεως.

Ῥδὴ στ'. Ἐν ἁβύσσῳ πταισμάτων.

Η ποικίλῃ πληθὺς τῶν ἁμαρτιῶν σου, ὡς ἐν στερεώματι τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἀστροφανῶς ἐκλάμπουσα, νυσταγμὸν ἀπελαύνει ψυχόλεθρον.

Η τοῦ λόγου σου ἐντευξίς ἡδίσται, τοῖς κατὰ ψυχὴν ἀθυμοῦσι πανόλβιε· οἷά τις σπόγγος ἅπασαν, ἀνιμῶν τὴν κατήφειαν πέφηνε.

Τοῖς λιμώττουσι λόγον σωτήριον, καὶ σωματικαῖς πιεσθεῖσι κακώσεσι, τῆς καταλλήλου ὄσιε, θεραπείας ἀφθόνως μετέδωκας.

Θεοτοκίον.

Εν ὁδῷ με τοῦ βίου πλανώμενον, καὶ ταῖς ἀνοδίαις συχνῶς περιπίπτοντα, τῆς ἁμαρτίας Δέσποινα, μετανόιας πρὸς τρίβους ὁδήγησον.

Ῥδὴ ζ'. Ῥήτορες ἀνεδείχθησαν.

Εσπεύσας καὶ μεθ' ὕπνον θανάτου, κεκαλυμμένους τῆς ψυχῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς μὴ ἔχειν, συμμελωθεῖς γὰρ ὕμνους τοῖς ψάλλουσιν· ὁ ὑπέρθεος, τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Στέφανον μαρτυρίου κομίζῃ, ὡς μακαρίσας ἐμμελῶς, χοροὺς μαρτύρων ἀπείρους, καὶ ἀσιγήτως πάτερ συμπάλλεις αὐτοῖς· ὁ ὑπέρθεος, τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ιᾶμα ἁμαρτίας μεγάλας, ὡς καταπαῦον ἦν σοφῶς, ἐξομολόγησιν ἔθου,

τοῖς μελωδοῦσι πάτερ τοὺς ὕμνους σου·
ὁ ὑπέρθεος, τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν,
Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον. (*)

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς.

Ὡς περ παρόδιον σκηπὴν, τὴν πα-
ροῦσαν ἀληθῶς ζωὴν γινώσκων,
τῆς ἀφθάρτου λαβέσθαι διηγωνίσω σο-
φέ, ἐντεῦθεν σεπτὰ ἀσκητήρια, πλεῖ-
στα ἀνεδείμω, ψυχῶν εἰς σωτηρίαν.

Μετὰ τοῦ πράου τὸ εὐθές, καὶ τῷ
πνεύματι πτωχὸν ἔχων ἀνδρείως,
ἐπεδείκνυστο πᾶσαν, ὥστε μὴ μόνον
σαυτὸν, στηρίζειν δουλεύειν τῷ κτί-
σαντι, πάτερ ἀλλὰ πάντας, καὶ τοὺς σὲ
καθορῶντας.

Τὸ ἀμνησίκαιον τὸ σόν, καὶ ἡ χύ-
σις τῆς ἀγάπης σου τρισμάκαρ,
τὴν εἰκόνα παρίστα τοῦ φιλανθρώπου
Χριστοῦ, πρὸς ὃν περ ἀνενδότης ἐμελ-
πες· σὲ ὑπερψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὡς μυστηρίου φοβεροῦ, ὃ ἀκού-
σματος φρικτοῦ πῶς ἡ Παρθένος,
ἀπορρήτῳ ἐνώσει ὁμοιωθέντα ἡμῖν, τὸν
Λόγον τίττει διαμένουσα, ὥς περ πρὸ
τοῦ τόκου, ἀγνὴ εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Τῶν ἀρετῶν τὰς ἰδέας, ὡς πυξίῳ ἐγ-
γράφας, τῇ καθαρᾷ ψυχῇ σου πρα-
κτικῶς, πᾶσιν ἀγίοις ἀπένειμας, κα-
ταλλήλως ἐκάστη, τῶν ἀρετῶν καὶ ὕ-
μνους εὐαγῶς, ἀξιόδεκτον φέρων, ἐξ
ἔργων καὶ τὸν ἔπαινον.

Αἱ τῶν ἀγγέλων χορεῖται, Ἀποστό-
λων ὁ κληρὸς, ἡ Θεοτόκος σὺν τῷ
βαπτιστῇ, τῶν προφητῶν ὁ κατάλογος,
ιερέων αἱ τάξεις, σὺν ἀσκηταῖς μαρτύ-
ρων στρατιαί, Ἰωσήφ ἀντιμέτρης, ἐ-

*) Τὸ Θεοτοκίον ἐλλείπει.

παίνοις σὲ νῦν στέφουσι.

Τῶν λογικῶν σου θρεμμάτων, μνη-
μονεύειν μὴ παύσῃ, ἀλλ' ὥς περ
ζῶν προΐστασο σοφέ, οὕτω ζῶν πρὸς
τὴν ἁλῆκτον, μεταστάς μὴ ἐλλείπης,
σωματικῶν παθῶν καὶ ψυχικῶν, ἐξαι-
ρούμενος πάτερ, ταῖς πρὸς Χριστὸν δε-
ήσεσιν.

Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα, τὸν Υἱόν
σου μὴ παύσῃ, Παρθένε τὸν φιλάν-
θρωπον Θεόν· σὲ γὰρ ἐλπίδα κεκτήμε-
θα, καὶ τῇ σῇ προστασίᾳ, λυτρούμεθα
κινδύνων καὶ παθῶν, καὶ πταισμάτων
καὶ νόσων, οἱ. πίστει σε δοξάζοντες.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. δ'.

Εἴ σοι πάτερ ἀκριβῶς, διεσώθη τὸ
κατ' εἰκόνα, λαβὼν γὰρ τὸν σταυ-
ρόν, ἡκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ
πράττων ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρ-
κὸς παρέρχεται γάρ, ἐπιμελεῖσθαι δὲ
ψυχῆς πράγματός ἀθανάτου· διὸ καὶ
μετὰ ἀγγέλων συναγάλλεται, ὅς σε Ἰ-
ωσήφ τὸ πνεῦμά σου.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς φθῆς πρὸς ἡσυχος καὶ ταπει-
νόφρων, τρέμων θεῖα λόγια τοῦ
σοῦ Δεσπότη καὶ πληρῶν· ὅς ἐν σοὶ
πάτερ ἐπέβλεψε, καὶ πρὸς τὰς ἄνω μο-
νάς κατεσκήνωσε.

Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 73 χειρογράφου Μη-
ναίου τοῦ Ἀπριλίου τοῦ Καθολικοῦ τῆς
Μ. Λαύρας, αἰῶνος ΙΗ'. (1741).

— Τέκνον εἰ προσέρχῃ δουλεύειν τῷ
Θεῷ ἐτοίμασόν σου τὴν ψυχὴν εἰς πειρα-
σμόν, εὐθύνον τὴν καρδίαν σου καὶ καρτέ-
ρησον καὶ μὴ σπεύσης ἐν καιρῷ ἐπαγω-
γῆς. Αὐτῷ παραχώρησον ἅπαντα καὶ σὺ
χαρίζεαι.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΙΚΟΙ

Ὡν ἡ ἀκρόστιχίς κατ' ἀντίστροφον ἀλφάβητον

ὦ! πόσον σὲ ἐλύπησα μακρόθυμε Θεέ μου,
ὦ, πόσον ἀπεμάκρυνα ἐκ σοῦ, ὦ ποιητά μου.

Ψυχὴν μου ἐτραυμάτισα δεινῶς ἐν ἀνομίαις,
καὶ ταύτην κατερρύπωσα ποικίλαις ἁμαρτίαις.

Χριστέ μου, πῶς ὑπέμεινας ἐμοῦ τὰς ἀσελγείας,
αἵτινες ἦσαν δεξιαί, δικαίας τιμωρίας;

Φρίττω ὅταν συλλογισθῶ τὸ δρέπανον θανάτου,
πὼς δὲν μὲ κατεκρήμνισεν εἰς ἄδου κατωτάτου.

Ὑπέμεινας μακρόθυμε, πάσας μου τὰς κακίας,
ἵσως ἐπιστραφῶ ποτε εἰς τρίβον σωτηρίας.

Τί δὲ ἐγὼ ἐποίησα ἢ πῶς ἐπολιτεύθην;
καὶ τὴν μακροθυμίαν σου πῶς τὴν μετεχειρίσθην;

Σὺ οἶδας, ἀνεξίκακε, καὶ πάλιν ὑπομένεις,
καὶ τὴν ἐμὴν μετάνοιαν ἀείποτε προσμένεις.

Ρήτορος γλῶσσαν ἔπρεπε νὰ εἶχον, ὦ Θεέ μου,
τὰς πρὸς με εὐεργεσίας σου νὰ ἐκφρασθῶ Σωτήρ μου.

Πάνιοτε μὲ ἀφήρπαζες ἐκ στόματος λεόντων,
τῶν ψυχοφθόρων κατ' ἐμοῦ δεινῶς ἐπεμβαινόντων.

Ὅτε ἐν κόσμῳ ἔπραττον πᾶν εἶδος ἀνομίας,
κατάφρονῶν ἀείποτε τῆς σῆς μακροθυμίας.

Εἶφος δικαίως ἔπρεπε, νὰ μὲ διχοτομήσῃ,
καὶ εἰς τὸν ἄδην σύσσωμον εὐθὺς μὲ παραπέμψῃ.

Νὰ καίωμαι ἐν τῷ πυρὶ βασάνου αἰωνίου,
διότι οὐχ' ὑπήκουσα τοῦ νόμου σου τοῦ θείου.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 169)

πληγὰς χωρὶς καμμίαν ταραχὴν καὶ μόνον ἄλλον λόγον δὲν ἔλεγε παρὰ ὅτι εἶμαι χριστιανὴ καὶ δὲν θυσιάζω εἰς τοὺς δαίμονας. Ὁ δὲ ἡγεμὼν δαστάζων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ τὸν Ἅγιον Κήρυκον ἐδοκίμαζε μὲ κολακείας καὶ χάδια, ὥς δρέφος ὅπου ἦτο νὰ τὸ ἡμερώσῃ, ὅπου δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ κλαίῃ κάθε στιγμὴν καὶ νὰ καλῇ τὴν μητέρα του· καὶ ὅσον ἐκεῖνος τὸν ἐκολάκευε, τόσον τὸ θεοφώτιστον δρέφος προσπαθοῦσε νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας του καὶ σύροντας αὐτὸ ἐπάνω του. ἔσχιζε

ἤτοι ἐτσουγκράνισε τὸ μιὰρὸν πρόσωπον τοῦ τυράννου μὲ τοὺς δυνυχας αὐτοῦ. Καὶ καθὼς τὰ νεογνὰ τῆς σῶφρονος τρυγῆτος μιμοῦνται τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς αὐτῶν, οὕτω καὶ ὁ Ἅγιος Κήρυκος, ἐκεῖνο ὅπου ἤκουεν ἀπὸ τὴν εὐλογημένην μητέρα του ἐξεφώνει καὶ αὐτὸς μὲ γλῶσσαν φελλίζουσαν, χριστιανὸς εἶμαι καὶ ἐγώ, καὶ τοῦτο συνεχῶς ἐκφωνῶν ἐκλωτσοῦσε τὸν τύραννον καὶ ἐδίαιεν αὐτὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν μητέρα του.

(Ἀκολουθεῖ)

Μὲ ἐδυνάμωσας Θεέ, ὅπως ἀκολουθήσω,
 τῶν μοναχῶν τὴν βιοτὴν καὶ σοὶ εὐαρεστήσω.
 Λαβὼν δὲ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, σοὶ ὑπεσχέθην
 νὰ παύσω ἐκ παντὸς κακοῦ, δι' ὅπερ καὶ ὠρκίσθην.
 Καὶ πάλιν δὲ τί ἔπραξα μετὰ τὰς ὑποσχέσεις;
 ἄράγε ἐγκατέλιπον τὰς βδελυρὰς μου πράξεις;
 Ἰλάσθητί μοι εὐσπλαγγνε, συγχώρησον οἰκτίρμον,
 ὅτι τὰς ὑποσχέσεις μου παρέβην, ἐλεήμων!
 Θεέ μου σὲ εὐχαριστῶ, δοξάζω τ' ὄνομά σου,
 ὅτι δὲν ἐγκατέλιπες ἐμὲ τὸ ποίημά σου.
 Ἦλθον εἰς βάθη γὰρ κακῶν μὴ αἰδεσθεῖς τὸ σχῆμα,
 τὸ θεῖον καὶ ἀγγελικόν· ὦ! τί μέγαλον κρῖμα!
 Ζῶν, ὡς νὰ μὴ εἶχον ἐγὼ κάμη τὰς ὑποσχέσεις,
 ἀλλ' ἄλλος· καὶ ἐστράφηκα εἰς τὰς προτέρας· πράξεις.
 Ἐποίησα τὸ θέλημα ἐχθροῦ τοῦ ἀποστάτου;
 τὰς ἐντολάς σου παραβὰς τοῦ ἀγαθοῦ μου πλάστου.
 Δὲν εὐηρέστησα ποτὲ σὲ τὸν ἐμὸν προστάτην,
 τὸν σταυρωθέντα δι' ἐμὲ Σωτῆρα καὶ εὐεργέτην.
 Γνωρίζω δὲ τὸ μέγεθος καὶ πλῆθος τῶν κακῶν μου,
 εὐσπλαγγνε παρὰ σοῦ αἰτῶ, λύσιν ἀνομιῶν μου.
 Βυθός ἐστιν ἀμέτρητος τὰ πλήθη τῶν κακῶν μου,
 ἀλλ' ἄβυσσος τὸ ἔλεος τὸ σὸν ὦ πλαστοργέ μου.
 Ἄνες οἰκτίρμον ἄφες μοι, ἐνταῦθα παίδευσόν με,
 ἀπὸ δὲ τὴν αἰώνιον κόλασιν λύτρωσαί με.
 Δός μοι δακρύων δὲ πληθύν, κατάνυξιν καρδίας,
 μνήμην θανάτου, μῖσός τε κατὰ τῆς ἁμαρτίας...

Ἱερομ. Δανιὴλ Δανιηλίδης.
 Κατουνάκια Ἁγ. Ὁρους

Θ Α Υ Μ Α ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΗΛΙΩΝ (ΑΙΔΗΨΟΥ)

Εἰς τὸ χωρίον Ἥλια τοῦ δήμου
 Λουτρῶν Αἰδηψοῦ κατὰ τὰς 20
 Μαρτίου 1949 ὁ Ἀγαστάσιος Βά-
 γιαις ἐτῶν 18 βοσκός, ἐφύλαττε πρό-
 βατα καὶ μόλις ἐνύκτωσεν ἔβαλε αὐ-
 τὰ εἰς τὸ μανδρὶ καὶ παρετή-
 ρησεν ὅτι τοῦ ἔλειπαν ἑπτά. Τὴν

στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσεν ἀπέναν-
 τι εἰς τὸ μανδρὶ νὰ βελάξῃ ἓνα
 ἄρνι καὶ ἐσκέφθη πῶς ἐκεῖ θὰ ἦ-
 σαν τὰ πρόβατα ποῦ τοῦ ἔλειπαν.
 Πηγαίνει εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἦτο τὸ
 ἄρνι, καὶ ἐνῶ αὐτὸ προχωροῦσε καὶ
 ἔφευγε, τὸ παιδί πήγαινε κοντά του.
 Ἀφοῦ τὸ ἄρνι ἐπῆγεν ἀρκετὸν διά-
 στημα, ἀμέσως ἔγινε σκυλί. Μόλις
 εἶδε τὸ παιδί πῶς τὸ ἄρνι ἔγινε σκυ-
 λί ἐσταμάτησε καὶ τὸ κυττοῦσε μὲ
 περιέργεια. Ἀποτόμως παρουσιά-

σθησαν διάφορα μουσικά ὄργανα καὶ μαζί μὲ τὰ ὄργανα καὶ τρεῖς καλοντυμένες γυναῖκες. Αἱ δύο γυναῖκες σταθήκανε δύο βήματα μπροστὰ στὸ παιδί καὶ ἡ ἄλλη πῆγε καὶ τὸ ἔπιασε καὶ θέλησε νὰ τοῦ βάλῃ δακτυλίδι στὸ χέρι του. Συγχρόνως τὸ παιδί ἐφώναζεν: ὦχ! μάννα μου, καὶ δὲν ἐδέχθη νὰ τοῦ περάσῃ τὸ δακτυλίδι σηκώσαν τὸ χέρι του, τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ἀκίνητον εἰς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον. Ἐπειτα τοῦ λέγει αὐτὴ ἡ γυναῖκα: ἀπ' ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔχῃς ἐμένα μάννα καὶ ὅτι σοῦ λέγω

θὰ μὲ ἀκοῦς. Ἀπ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔμεινεν ἄφωνον καὶ ἄλαλον τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆγαν τὸ παιδί εἰς τὸ μοναστήρι τοῦ ἁγ. Γεωργίου Ἡλίων, ἐγονάτισεν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγ. Γεωργίου καὶ γονατιστὸ τὸ διάβαζε ὁ παπᾶς ὅτε τὸ παιδί ἐταράχθη καὶ μίλησε «δόξα σοι ὁ Θεός» καὶ ἔκτοτε ἐξακολοθεῖ νὰ ὁμιλῇ ὡς καὶ πρότερον.

Λουτρά Αἰδηφοῦ τῇ 27-4-1949.

Ὁ οἰκονόμος ἱερ. Μονῆς
ἁγίου Γεωργίου Ἡλίων.
Μοναχός, Κοσμάς Ζαρίκος.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΟΣΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΗΜΩΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ ΤΟΝ ΡΗΤΟΡΑ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΦΑΝΗΝ (Ποίημα Γερασίμου Μικραγιαννανίτου)

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, τὸ Κύριε εἰσάκουσον, μεθ' ὃ τὸ Θεὸς Κύριος, κ.τ.λ.

Ἦχος δ'. Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ως κοινωνοὶ τῶν ἀπ' αἰῶνος ὁσίων, καὶ τοῦ ἀδύτου φωτισμοῦ κληρονόμοι, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον πρεσβεύετε, πάτερ Διονύσιε καὶ Μητρόφανες μάκαρ, ὡς ἂν λυτρωθῇμεν, πειρασμῶν καὶ κινδύνων, καὶ τῆς μελούσης δόξης καὶ χαρᾶς, τῇ προστασίᾳ ὑμῶν μετασχοίμεν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τὰς τοῦ Βελίαρ καθ' ἡμῶν ἐπιθέσεις, καὶ τῶν ἐν βίῳ πειρασμῶν τὰς ἐφόδους, τῇ ἀρωγῇ ὑμῶν ἐναποκρούσασθε, θλίψεων τὸ θάρος δέ, καὶ παθῶν τὰς δόδυνας, δι' ὧν ἡ ζωὴ ἡμῶν, χαλεπῶς δαπανᾶται, ταῖς ἱκεσίαις λύ-

σατε ὑμῶν, καὶ τῷ Κυρίῳ, ἡμᾶς οἰκειώσατε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν. ψαλμὸς καὶ ὁ κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς. Δυὰς ὁσίων δεινῶν με σώζεις. Γερασίμου.

ᾠδὴ α' Ἦχος πλ. δ'. Ὑμῶν διοδεύσας.

Δυὰς τῶν ὁσίων θεοειδῆς, Τριάδι τῇ θεῇ, καθικέτευε ἁγιοπαι-
σμάτων συγχώρησιν δοθῆναι, τοῖς τῇ

προσβεία ὑμῶν καταφεύγουσιν.

Υψίστου θεράποντες ἱεροί, ἡμᾶς
θεραπείας ἀξιῶσατε ταχυνῆς, τῆς
κατὰ ψυχὴν τε καὶ τὸ σῶμα, τῇ δεδο-
μένῃ ὑμῖν θείᾳ χάριτι.

Αγάπην ἐν βίῳ εὐλκρινῇ, χρηστό-
τητα πάσαν, καὶ ἐγκράτειαν ἀλη-
θῆ, ἡμᾶς ἀξιῶσατε πατέρες, ἐπιτελεῖν
καὶ θερμῶς ἐπιδείκνυσθαι.

Θεοτοκίον.

Σαρκός μου τὸ ἄτονον ἀγαθὴ, καὶ
τὴν τοῦ νοός μου, ἀρρώστειαν τὴν
χαλεπὴν, ἰάτρευσον μόνῃ ἡ τεκοῦσα,
τὸν ἱατῆρα τοῦ κόσμου καὶ Κύριον.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ολοτρόπως τῷ πλάνῳ ὑποταχθεὶς
γέγονα, πλήρης ἀνομίας ἀπάσης,
δουλεύων πάθεισιν· ἀλλ' ὦ θυὰς ἐκλε-
κτῇ, τῶν θεοφόρων Πατέρων, εὐσεβῶς
τὸν βίον μου διαρῥυθμίσατε.

Σωτηρίας πρὸς τρίβον πρὸς ἀρετῶν
ἔλλαμψιν, καὶ πρὸς ἐνταλμάτων
τῶν θείων, θείαν ἀνάδασιν, ἡμᾶς εὐθύ-
νατε, τῇ τῶν καλῶν ἐργασίᾳ, τοὺς ὑ-
μᾶς γεραίροντας Πατέρες ὅσιοι.

Ιερεῖς δεδειγμένοι καὶ λειτουργοί
ἐνθεοὶ, καὶ ἱερομῦσται τῆς δόξης,
τοῦ Παντοκράτορος, χάριν καὶ ἔλεος,
καὶ ἱλασμόν τῶν πταισμάτων, ἡμῖν ἐξ-
αιτήσαθε Πατέρες ὅσιοι.

Θεοτοκίον.

Ωραιώθης τεκοῦσα δίχλα φθορᾶς
ἄχραντε, τὸν ὥρατον κάλλει Παρ-
θένε, καθάπερ γέγραπται· διδ' ὥραί-
σον, τὸ εἰδεχθῆς τῆς ψυχῆς μου, καὶ
βελῶν με λύτρωσαι, τοῦ πολεμήτορος.

Διάσωσον, τῶν θεοφόρων Πατέρων
θυὰς ἀγία, τοὺς σοὺς ἱκέτας ἀπὸ παν-
τοίας κακώσεως, καὶ ἐν εἰρήνῃ τελείᾳ
ἡμᾶς συντήρει.

Ἐπιβλεψόν, ἐν εὐμενεῖᾳ πανύμνητε
Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ

σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυ-
χῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

ᾠδὴ β'. Πρεσβεία θερμῇ.

Προστάται ἡμῶν καὶ πρέσβεις πρὸς
τὸν Κύριον, καὶ ἔργων καλῶν ἀρ-
χέτυπα ὑπάρχοντες, παμμάκαρ Διο-
νύσιε καὶ θεόφρον Μητροφάνες ὅσιε,
μὴ παύσησθε ἀεὶ δυσωπεῖν, δοθῆναι
ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νοσημάτων λυτρώσασθε, καὶ πολυ-
ειδῶν σκανδάλων τοῦ ὄψεως, καὶ
ποικίλων περιστάσεων, τοὺς ὑμῖν Πα-
τέρες καταφεύγοντας.

Δολερῶν ἐπιθέσεων, τοῦ τὴν ἁμαρ-
τίαν ἡμῖν τεκτῆναντος, ἀσινεῖς
διατηρήσατε, ὅσιοι Πατέρες τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Εν τῇ ὥρᾳ τῶν θλίψεων, ἔτοιμοι
προστάται καὶ ἀντιλήπτορες, Διο-
νύσιε μακάριε, σὺν τῷ Μητροφάνει ἡ-
μῖν φάνητε.

Θεοτοκίον.

Ιᾶσά με σὺ χάριτι, τὸν συντεθλα-
σμένον τοῖς παραπτώμασι, Θεοτόκε
ἀειπάρθενε, τῶν ἁμαρτανόντων ἱλα-
στήριον.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Νέκρωσον ἡμῶν, ξυνωρίς Πατέρων
ἐνδοξε, τῶν παθῶν ἐπαναστάσεις
χαλεπὰς, καὶ πταισμάτων ἡμῖν αἰτη-
σαι τὴν ἄφεσιν.

Ως ἱεουργοί, τοῦ Σωτῆρος ἱερώ-
τατοι, ἱερώσατε ἡμῶν τοὺς λογι-
σμούς, καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν καθ-
αγιάσατε.

Νόμῳ τοῦ Θεοῦ, βελτιῶσαι δυσω-
πήθητε, τὴν ζωὴν ἡμῶν Πατέρες
εὐκλεεῖς, ἀοράτῳ ἐπισκέψαι ὑμῶν ἅγι-
οι.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, Θεοτόκε ἀειπάρθενε, βοηθείας με ἀξίωσον τῆς σῆς, τὸν δεινῶς ὑπὸ τοῦ πλάνου τυραννόμενον.

ᾠδὴ 5'. Τὴν δέσιν ἐκχεῶ.

Ε'δόθητε, βοηθοὶ καὶ φύλακες, τοῖς ἐνταῦθα ἀσκουμένοις ἀξίως, θεομακάριστοι θεοὶ Πατέρες, σὺν Μητροφάνει σοφὲ Διόνυσι· διδὲ τῆς χάριτος ὑμῶν, ἐντρυφῶντες Θεὸν μεγαλύνομεν.

Συνέχομαι, τῶν παθῶν τῷ κλύδωνι, καὶ δεινῶν περιστατοῦμαι τῷ σάλῳ· ἀλλ' ὥς προστάται μου θεοὶ καὶ ῥύσται, καὶ κυβερνῆται Πατέρες πανάριστοι, ἰθύνατέ με ἀσφαλῶς, πρὸς λιμένα τοῦ θεοῦ θελήματος.

Ως μέτοχοι, τοῦ Χριστοῦ καὶ σύμμορφοι, τῆς αὐτοῦ θεουργικῆς εὐκληρίας, συγκοινωνοὺς καὶ μετόχους Πατέρες, τοὺς προσιόντας ὑμῖν ἀναδείξατε, μερίδος τῆς τῶν ἐκλεκτῶν, ἐν ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Θεοτοκίον.

Ζώωσασα, τοῦ Ἀδὰμ τὴν νέκρωσιν, τῆς ζωῆς τὸν ἀρχηγὸν τετοκυῖα, τὴν νεκρωθεῖσαν ψυχὴν μου Παρθένε, τῇ ἐπηρείᾳ τοῦ πλάνου ἀνάστησον, καὶ ἰθύνόν με ἀσφαλῶς, πρὸς ζωῆς τὰς εἰσόδους καὶ σῶσόν με.

Διάσωσον, τῶν θεοφόρων Πατέρων δυὰς ἀγία, τοὺς σοὺς ἱκέτας ἀπὸ παντοίας κακώσεως, καὶ ἐν εἰρήνῃ τελείᾳ ἡμᾶς συντήρει.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρῆρσιν.

Αἰτήσις μεθ' ἣν τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Παρῆρσίᾳ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ὑμῶν ποικειώσεως, κεχηρημένοι πάσης

συμφορᾶς καὶ κακώσεως, μὴ παύσησθε ὡς συμπαθεῖς λυτροῦσθαι ἐσσεῖ, ὦ Διόνυσιε σοφέ, σὺν Μητροφάνει τῷ κλεινῷ, τοὺς θερμῶς ὑμῖν κράζοντας· σπεύσατε οὐρανόθεν, καὶ λύσατε τῶν κινδύνων, τὰς χαλεπὰς ἐπιφορὰς, ὡς ἡμῶν θεοὶ ὑπέρμαχοι.

Τὸ προκείμενον.

Καυχῆσονται δοιοὶ ἐν δόξῃ...

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ, ἄσμα· καινόν.

Εὐαγγέλιον δσιακόν.

Δόξα. Ταῖς τῶν σὼν δόσιον.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Προσόμοιον

Ἦχος πλ. β'. Ὡλην ἀποθέμενοι

Δόξης ἀπολαύοντες, τῆς ὑπὲρ νοῦν τοῦ Ὡτῆρος, καὶ φωτὸς μετέχοντες, τοῦ ὑπὲρ κατάληψιν ἱερώτατοι, πειρασμῶν λύσαν τε τὰς ἐπαναστάσεις, καὶ παντοίων περιστάσεων, καὶ ἀναγκῶν ἡμᾶς, καὶ πειρατηρίων καὶ θλίψεων, ἀτρώτους διασώζετε, ἄφειν πταισμάτων αἰτούμενοι, ἡμῖν θεοφόροι, παμμάκαρ Διόνυσιε σοφέ, σὺν Μητροφάνει τῷ μύστη σου, τῶν ἁγίων σύσκηνοι.

ᾠδὴ 5'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ο'μβροφόρος νεφέλη, ἡμῖν γένοιτο πᾶσιν ἡ προστασία ὑμῶν, ὡς δρόσον οὐρανίαν, καὶ ὄμβρον σωτηρίας, ἐπομβρίζουσα ἅγιοι, τῆς προμηθείας ὑμῶν, ἡμῖν τὰς ἐκδηλώσεις.

Ιλασμὸν τῶν πταισμάτων, καὶ θιέρθωσιν βίου, καὶ φωτισμὸν τῇ ψυχῇ, αἰτεῖσθε θεοφόροι, τοῖς πίστει προσιοῦσι, τῇ σεπτῇ ὑμῶν χάριτι, καὶ αἰτουμένοις θερμῶς, ὑμῶν τὴν προστασίαν.

Συντριβεῖς τῇ κακίᾳ, ἀπερῆρψην ἐκτάδην ἐν τῇ τοῦ βίου ὁδῷ, καὶ γέλως καθορῶμαι, πᾶσι τοῖς παροῦσιν·

ἀλλ' ὑμεῖς θεραπεύσατε, τὰ ἔλκη μου
τῆς ψυχῆς, Πατέρες θεοφόροι.

Θεοτοκίον.

Γνώσει θεῖα τὸν νοῦν μου, καταλάμ-
πρυνον Κόρη ὡς τῆς σοφίας πηγῇ,
ὡς ἂν ἐν μετανοίᾳ, καὶ ἔργοις ἐναρέ-
τοις, τὸν ὑπόλοιπον βίον μου, διατελέ-
σω πιστῶς, ὁ πταίσας ὑπὲρ πάντας.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Εἰς ὁμολοίαν, ἡμᾶς ἀνύειν τὸν βίον,
ἀξιώσατε καὶ πράξεσιν ἐνθέοις, ἵ-
να θεοφόροι, Θεῷ οἰκειωθῶμεν.

Ρύπον κακίας, τὴν ρυπωθεῖσαν ψυ-
χὴν μου, ἐκκαθάρατε ὑμῶν τῇ με-
σιτείᾳ, ἵνα θεοφόροι Χριστῷ εὐαρε-
στήσω.

Ἀκατακρίτους, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δι-
ακῆς, ταῖς λιταῖς ὑμῶν τηρήσατε
Πατέρες, τοὺς πεπλουτηκότας θερ-
μοὺς ὑμᾶς προστάτας.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴ ἁγία, τῶν οὐρανῶν πλατυ-
τέρα, οὐρανοῦ με ἀξίωσον παστά-
δος, τὸν ὑπερυψοῦντα τὴν σὴν μεγα-
λωσύνην.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰλύος ἁμαρτίας, ῥύσασθε Πατέρες,
καὶ πολυπλόκων σκανδάλων τοῦ ὄ-
φους, τοὺς ἀδιστακτῇ καρδίᾳ ὑμῖν
προστρέχοντας.

Μετὰ τῶν ἐν τῷ ᾠθῷ, εὐκλεῶν
δόλων, ὧν συναριθμοὶ δοιοὶ πέ-
λοντες, ὑπὲρ ἡμῶν τῇ Τριάδι ἀεὶ
πρεσβεύετε.

Ὅτῳ τῇ ἐν τῷ βίῳ, εὖροιμι προ-
στάτας, καὶ ὁδηγοὺς ὑμᾶς θείους
μακάριοι, πρὸς τὴν οὐράνιον πόλιν
καθοδηγοῦντάς με.

Θεοτοκίον.

Υψώσασα τὸν νοῦν μου, ἐκ τῶν χα-
μαιζήλων, τῷ τοῦ Υἱοῦ σου καρ-
δίῳ σου ἔρωτι, θεοχαρίτωτε Κόρη τὸν

σὲ δοξάζοντα.

Τὸ ἅγιόν ἐστι καὶ τὰ: Μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῶν δόλων θεῖα δυάς, οἱ τὸν
Θεὸν Λόγον, ἀγαπήσαντες ἐκ ψυ-
χῆς, σὺν τῷ Διονυσίῳ, Μητρόφανες
τρισμακάρι, τῶν εὐκλεῶν δόλων οἱ ἱσο-
στάσιοι.

Κόσμου ἀπωσάμενοι τὴν χλιδὴν,
Ἀγγέλων τὸν βίον, ἡρετίσασθε
νουνεχῶς, καὶ ἐν ὄρει ᾠθῷ, ἀσκήσαν-
τες δόλως, τῆς αἰωνίου δόξης κατη-
ξιώθητε.

Σώματος νεκρώσαντες τὰς ὁρμὰς,
Σκευὴ ἀπαθείας, ἀνεδείχθητε ἱε-
ρά, καὶ ἱερῶσύνης, τὴν χλαῖναν στολι-
σθέντες, ἀμέμπτως τῷ Κυρίῳ ἱερατεύ-
σατε.

Χαίροις Διονύσιε ἱερέ, ὁ δι' ἡσυχί-
ας διαλάμπας ἀσκητικῶς· χαί-
ροις θεοφόρε, Μητρόφανες θεόφρον, ἡ-
μῶν πρὸς τὸν Δεσπότην, πρέσβεις ἀ-
κοίμητοι.

Ὡρα τοῦ θανάτου τῇ φοβερᾷ ἀρω-
γοὶ Πατέρες, φάνητέ μοι καὶ βοη-
θοί, καὶ ἡνίκα μέλλω, Κυρίῳ παρα-
στῆναι, δικαίως καταδίκης με ἐκλυ-
τρώσασθε.

Τοὺς ὑμνολογοῦντας ὑμᾶς σεπτῶς,
ἀπὸ πάσης βλάβης, καὶ ἀνάγκης
καὶ συμφορᾶς, ἀνεπηρεάστους, διὰ
παντὸς τηρεῖτε, Πατέρες θεοφόροι, ἡ-
μῶν οἱ πρόμαχοι.

Πᾶσι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ
δωδεκάς, οἱ ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς
Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβεῖαν, εἰς τὸ
σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ τρισάγιον, τὰ συνήθη τροπάρια, ἐ-
κτενῆς καὶ ἀπόλυσις, μεθ' ἧν τὸ ἐπόμενον.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Χαρίν δεδεγμένοι ἐκ Θεοῦ, πάσης
τοῦ ἐχθροῦ ἐπηρείας, καὶ χαλεπῶ-

τητος, καὶ παντοίων ἡλίψεων, ἐπερ-
χομένων ἡμῖν, ἀσινεῖς διασώζετε, ἡ-
μᾶς θεοφόροι, Πάτερ Διονύσιε σὺν
Μητροφάνει ὁμοῦ, ὅπως εὐσεβῶς τὸν
παρόντα, βίον διανύσαντες δόξης, τῆς
ἐπουρανίου ἐπιτύχωμεν.

Δέποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις
τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡ-
μᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ ἡλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνα-
τίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν

με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν ἁ-
γίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν
εἰρήνην δὲς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς
μόνος οἰκτίρμων.

Δίστιχον.

Πόνων χαλεπῶν δυὰς θείων Πατέρων.
Γεράσιμον λύτρωσαι σοὶ προσιδόντα.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΟΔΗΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Σηκώνων τὸν σταυρὸν τῶν ἀμαρτιῶν
σου, καὶ τῶν ποικίλων ὑποχρεώσεων πρὸς
τοὺς γύρω σου καὶ τὸν ἑαυτὸν σου, ἀνα-
δαίνεις τὸν ἀνηφορικὸν Γολγοθᾶ τῆς ζωῆς
σου, γεμάτος πόθους καὶ πένους.

Ποῦ πηγαίνεις;

Χίλιοι τόσοι δρόμοι ἀνοίγονται ἐμπρὸς
σου, καὶ διάφοροι φωναὶ σοῦ φωνάζουν
διὰ νὰ σοῦ δείξουν δῆθεν τὸν καλὸν δρό-
μον.

Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν φωνῶν
καὶ τῶν κοσμοθεωριῶν περὶ τῆς ζωῆς καὶ
τοῦ θανάτου, θὰ ἀκούσης καὶ τὴν οὐράνι-
ον φωνὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία
σοῦ φωνάζει: «Δεῦτε πρὸς με πάντες
οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κά-
γὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς.» (Ματθαίου ι' 37),
καὶ εἴθε νὰ φανῇς πρόθυμος καὶ μὲ καλὰ
ἔργα νὰ ἀκολουθήσης τὸν Σωτῆρα Χρι-
στόν.

Ἐλα τώρα βάλε τὸν σταυρὸν σου ἐδῶ
κάπου, καὶ κάθησε νὰ ὁμιλήσωμεν ὁλί-
γον μαζί ὡσὰν πατέρας μὲ τὸ παιδί του,
ἀλλὰ πρῶτα—πρῶτα ἂς εὐχαριστήσωμεν
τὸν Θεὸν ὅπου ξανασυναντώμεθα.

Μὴ σοῦ φαίνεται δύσκολον ὅτι, ἡμποροῦ-
σα ἐγὼ ἢ ἐσὺ εἰς τὸ διάστημα τῶν τριῶν
μηνῶν ὅπου ἐκδίδεται τὸ πάσης ὑποστηρί-
ξεως ἀξιζον ψυχωφελέστατον περιοδι-
κὸν μας «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» ἕνας
ἀπὸ τοὺς δύο μας νὰ ἦτο τώρα μεταξὺ τῶν
νεκρῶν!

Μὴν ἀμφιβάλλης ὅτι ἡ ζωὴ μας ὡς νῆμα
κλωστής εὐρίσκεται μέσα εἰς τὸ στόμα τοῦ
ψαλιδίου τοῦ θανάτου καὶ ὁ χάρος εἶναι
ἔτοιμος νὰ τὴν κόψῃ! Κότταξε γύρω σου
καὶ θὰ πεισθῇς περὶ τούτου. Ἴσως νὰ μοῦ
εἴπῃς: ἀφοῦ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ-
μπορεῖ νὰ ἀποθάνω, διατί νὰ κοπιᾶζω;
Καὶ ἐγὼ σοῦ ἀπαντᾷ: Μάλιστα, ἐπειδὴ ἄ-
πὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡμπορεῖ νὰ κοπῇ
τὸ νῆμα τῆς ζωῆς σου, διὰ τοῦτο ὡς συ-
νετὸς ἄνθρωπος πρέπει διὰ τῆς ἐντίμου
ἐργασίας σου νὰ ἐντεινῇς τὰς προσπάθειάς
σου εἰς τὸ νὰ πράξης περισσότερα θεάρε-
στα ἔργα καὶ διὰ ψυχικὴν σου ὠφέλειαν
νὰ ἐπισκεφθῇς τοὺς ἀγίους τόπους καὶ τὸ
ἅγιον ὄρος Ἀθῶν, τὸ ἀγλάϊσμα αὐτὸ τῆς
ὁρθοδοξίας μὲ τοὺς ἐναρέτους πατέρας τῶν
ὁσίων αἱ ἐγκάρδια προσευχαὶ στηρίζουν

τὴν οἰκουμένην, καὶ νὰ μὴ λυπηθῇς τὰ καλὰ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἔταν ἡ ψυχὴ σου τὸ ζητήσῃ νὰ μείνῃς ὡς μοναχὸς εἰς τὸ ἄγιον Ὅρος μετὰ τὸ παραδείσιόν του περιβάλλον καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, πάντοτε θὰ συγχαίρῃς τὸν ἑαυτὸν σου ὅπου εἶδες τὸ φῶς καὶ ἔλαβες αὐτὴν τὴν ψυχασωστικὴν ἀπόφασιν καὶ ἔγινες μοναχός. Ἐὰν σὲ εἶχα ἐδῶ εἰς τὴν εὐλογημένην Ἀμερικὴν καὶ ἐβλεπες τὸ πόσον δυστυχὴς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἔχη πλουσίως ὅλα τοῦ τὰ ὕλικά ἀγαθὰ καὶ τοῦ λείπουν αἱ ψυχοπνευματικαὶ ἀπολαύσεις τῆς ἀγνῆς θρησκευτικῆς ζωῆς, τότε θὰ μακαρίσῃς τοὺς ὁσίους Πατέρας τοῦ ἁγίου Ὁρους, ὡς ὄντως εὐτυχεῖς ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὰ ὕλικά ἀγαθὰ ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀξίαν τῆς ψυχῆς δὲν ζυγίζουσιν οὔτε τὸ ἔαρος ἑνὸς κούφιου καρυδιοῦ, καὶ αὐτὸ τὸ διεπίστωσα μετὰ τὴν ἀτομικὴν μου ἐμπειρίαν, καὶ διὰ τοῦτο θεωρῶ τοὺς ἀληθεῖς μοναχοὺς ὡς τοὺς ἄνθρώπους ὅπου διὰ τῆς ἐναρέτου των ζωῆς ἀπολαμβάνουσι τὰς χαρὰς τοῦ κόσμου τῆς ψυχῆς. Οἱ εὐλαβεστάτοι αὐτοὶ πατέρες καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ἱ. Μονῶν ζοῦν τρεφόμενοι μετὰ τὸ γλυκύτατον ὄνειρον τῆς μελλούσης ζωῆς, καὶ αὐτὸ τὸ ὄνειρον ὅταν ἐκπληροῦν τὰς αὐστηρὰς διατά-

ξεις τῆς μοναστικῆς ζωῆς, τοὺς ὀδηγεῖ εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ παραδείσου, χάριν τῆς ὁποίας ὁ Ἰησοῦς ἐσταυρώθη.

Ἐπισκεφθῆτε τὸ ἄγιον Ὅρος, τὸ αὐτὸ συστήσατε καὶ εἰς τοὺς φίλους σας, καὶ ἐνισχύσατε ποικιλοτρόπως ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θέλουσιν νὰ γίνουν μοναχοὶ καὶ νὰ ζήσουν τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῆς μοναχικῆς πολιτείας.

Τὰ μοναστήρια ἐδῶ τῆς Ἀμερικῆς εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειψαν τὰ πλούσια ἀγαθὰ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ζοῦν ὡς ἀπλοὶ μοναχοὶ τρεφόμενοι μετὰ «ἄρτον οὐράνιον καὶ ποτὴριον ζωῆς» ὡς καὶ οἱ μοναχοὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους.

Διότι καλῶς κατενόησαν τοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ «τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἂν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;».

Αἰδ. Τζάνος Γουγουτάς.

138 N. Main Mansfield, Ohio.

U. S. A.

Σημείωσις: Ἐν Ἀμερικῇ ὑπάρχει ἡ ἑλληνορθόδοξος σταυροπηγιακὴ Μονὴ ὁ τίμιος Σταυρός, τῆς ὁποίας τὸν θεμέλιον λίθον ἐβαλεν ὁ νῦν οἰκοῦμ. Πατριάρχης κ. Ἀθηνᾶγόρας Α΄. Τζ. Γ.

ΤΑ ΔΥΟ ἈΡΝΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΟΝ

(ἀποστ. Ἀρχιμ. Γαβριήλ Σταματελαῶτος)

Εἰς τινὰ ὄρη τῆς Ἀσίας πρὸ πολλῶν χρόνων, ἐξέφυγον δύο ἄρνια ἀπὸ τὴν μάνδραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν, καὶ ἀπὸ τὰς φροντίδας τῆς μητρός των, ἥτις ἐλέγετο Ἀθωότης. Περιπλανώμενα δὲ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἔπεσαν εἰς τοὺς ὄνυχας τρομεροῦ λέοντος, ὅστις τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν

λάσπην, ἔσχισε τὰ μαλακὰ των μαλλιά, καὶ τὰ ἐπλήγγωσε καιρίως.

Ἦθελε δὲ νὰ τὰ κατασπαράξῃ βέβαια ἐντὸς ὀλίγου, ἂν δὲν τὰ ἐλυπεῖτο καλὸς τις ποιμὴν, ὅστις ἐπερνοῦσεν ἀπ' ἐκεῖ. Οὗτος τὰ ἡλευθέρωσεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ λέοντος, ἀφοῦ ἔλαβε καὶ ὁ ἴδιος καμπόσας πληγὰς ἀπὸ τὸ ἄγριον θηρίον, τὰ ἐσήκωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐνῶ ἔρρεεν ἀκόμῃ τὸ αἷμα ἀπὸ τὰς πληγὰς του, καὶ ἀπὸ δρόμον ἀγνώστον εἰς αὐτά, περάσας ἐν ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ βουνὰ κατὰ τὴν καὶ οὖσιν

τῆς ἡμέρας, τὰ ἔφερε τέλος πάντων εἰς ωραίαν καὶ ἀναπαυτικὴν μάνδραν περιχυλωμένην ἀπὸ ὑψηλὰ βουνά.

Ἡ κοιλὰς αὕτη ἐχωρίζετο ἐντελῶς ἀπὸ τὰ πλησίον της μέρη διὰ ρύακος, ὅστις ἔρρεεν ἀνωμάλως τριγύρω της. Πλησίον τοῦ ρύακος ἦσαν δένδρα ἀειθαλῆ, τῶν δοπείων οἱ γλυκεῖς καρποί, τὰ εὐώδη ἄνθη, καὶ ἡ δροσερὰ σκιὰ ἦσαν καθ' ὑπερβολὴν τερπνά. Ἡ μάνδρα (ἢ μάλλον εἰπεῖν ἡ κοιλὰς) αὕτη δὲν εἶχεν εἰμὴ μίαν μόνην στενὴν εἴσοδον.

Ὁ δὲ ποιμὴν ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἠσθάνετο τὸν πόνον τῶν ἰδικῶν του πληγῶν, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο μόνον νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ περιβάλῃ τὰ ἀρνία. Οὕτω τὰ μαλλιά ἐξεπλύθησαν ἀπὸ τὴν λάσπην καὶ ἐμετρίασαν οἱ πόνοι, τοὺς ὁποίους ὑπέφερον. Τὰ ἔπλυνε προσέτι ὁ καλὸς ποιμὴν εἰς τὸ ρυάκιον καὶ ἔβαλεν εἰς τὰς πληγὰς των φύλλα τινὰ θεραπευτικά, καὶ ἀφοῦ τὰ ἀνεζωοποίησε μὲ κατὰλληλον τροφήν, τὰ ἔθεσεν ἐλαφρὰ εἰς τὸ μαλακὸν χορτόν τοῦ υποκάτω τῶν δένδρων, διὰ νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ τὴν καυσίν τοῦ ἡλίου. Ἐπειτα δὲ ὠμίλησεν εἰς αὐτὰ οὕτως.

« Ἀρνία μου, ἡξέυρετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ τόσον πολὺ, ὥστε ἔχουσα καὶ τὸ αἷμα μου διὰ σὰς, καὶ ὅτι σὰς ἔσωσα ἀπὸ τοὺς θνηχας τοῦ λέοντος, καὶ σὰς ἔφερα μὲ πολλὴν δυσκολίαν εἰς αὐτὴν τὴν ἀσφαλῆ καὶ ἡσυχον μάνδραν· ἐὰν εἰς τὸ ἐξῆς εὐχαριστήσθε νὰ κατοικήτε ἐδῶ καὶ θέλετε νὰ ὑπακούητε εἰς τὴν φωνὴν μου, ἐγὼ θέλω σὰς προβλέπει πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὸν καὶ ἐπιθυμητόν. Θέλω σὰς φυλάττει, καὶ θέλω εἶσθαι διὰ σὰς καλὸς ποιμὴν. Τὸ καλότερον χορτάριον καὶ πηγὰς εὐρίσκονται εἰς αὐτὴν τὴν μάνδραν, καὶ ταῦτα θέλουσιν εἶσθαι τροφή σας.

« Ἀρνία μου· ἐὰν ἀγαπᾶτε καὶ ἐμέ, ὅστις πρῶτος σὰς ἡγάγησα, καὶ ἀγαπᾶσθε ἀνα-

μεταξύ, θέλω σὰς ὑπάγει μετὰ ταῦτα εἰς βοσκὴν ὠραιότεραν ταύτης. Κυτάξατε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἐμπροσθέν σας ὄρους καὶ θέλετε ἰδεῖ τὰ σύνορα ὠραίου καὶ τερπνοῦ τόπου. Ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα του κάμνει νὰ φαίνωνται ὡς τὸ καθαρώτερον χρυσίον. Πέραν τῶν δένδρων ἐκεῖνων κεῖται βοσκὴ τις, εἰς τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ νὰ περιπατῶ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν τὰ πρόβατά μου καὶ τὰ ἀρνία μου εὐρίσκουσι τελείαν ἀνάπαυσιν. Εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον θέλω φέρεи καὶ σὰς, ἐὰν θέλητε νὰ γνωρίζετε τὴν φωνὴν μου, καὶ νὰ ὑπακούητε εἰς αὐτήν.

Ἐὰν ὁμως πλανηθῆτε ἀπὸ τὴν μάνδραν ταύτην, ἐὰν προτιμήσῃτε νὰ μὴ μὲ ἔχητε ποιμένα σας, ἐὰν φάγητε τὸ χορτάρι τῶν βουνῶν τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μέρους, τότε δὲν θέλουσιν ἐκτείνεσθαι πλέον οἱ βραχίονες τῆς ἀγάπης μου πρὸς ὑπεράσπισίν σας, καὶ πάλιν θέλετε πέσει εἰς τοὺς θνηχας τοῦ λέοντος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μίαν φορὰν σὰς ἡλευθέρωσα καὶ ὁ ὁποῖος ἀκόμη περιφέρεται ζητῶν νὰ σὰς καταπίῃ. »

Ταῦτα εἶπεν ὁ ποιμὴν, καὶ ἀνεχώρησε μὲν τότε, ἤρχετο ὁμως καθημέραν καὶ ἐπεσκέπτετο τὰ ἀρνία, καὶ καθ' ἡμέραν ἐδίδεν εἰς αὐτὰ νέα δείγματα τῆς ἀγάπης του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Λίαν προσεχῶς ἐκδίδονται τὰ « Πνευματικά Γυμνάσματα » Νικοδήμου τοῦ ἀγιορείτου. Πρὸς τοῦτο θὰ σταλοῦν ἀγγελίαι ὀριζομένης καὶ τῆς τιμῆς αὐτῶν.

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΛΛΙΝΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΤΩΝ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ ΑΝΑΒΑΘΜΩΝ, ΕΡΜΗΝΕΥΘΕΝΤΩΝ ΠΑΡΑ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

('Εκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 113 χειρογρ. Κώδικος τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ἱ. Μονῆς τοῦ Καρακάλλου).

Ζήτημα πρῶτον

Εἰ μὲν οὖν πρὸ τῆς τῶν ἀντιφώνων αὐτῶν ἐξηγήσεως, τούτοις ἐπιστῆσαι τὸν νοῦν καὶ ἀνιχνεύσαι τίς τε ὁ τούτων ποιητῆς ἔστι καὶ πόθεν ἀναβαθμοὶ κέκληνται, δι' ἣν δὲ αἰτίαν ἐν τοῖς ἀναστασίμοις τῶν ἡμερῶν ἐτάχθησαν ψάλλεσθαι· τίς τε ὁ λόγος τὸν ποιητὴν κατ' ἤχον ποιεῖν τρία ἀντίφωνα, ἐννέα δὲ τοὺς ἀναβαθμούς, ἔτι δὲ πῶς, πότε ἀντίφωνα τούτους καὶ οὐ τροπάρια κατωνόμασαν καὶ διατί τῶν λοιπῶν ἤχων ἀνὰ τρία ἀντίφωνα ἐχόντων, ὁ πλάγιος τέταρτος τέσσαρα ἔχει καὶ ἀναβαθμούς δυοκαίδεκα, ποίῳ τε λόγῳ αἰεὶ τὸ τελευταῖον τοῦ ἀντιφώνου τῷ παναγίῳ ἀνατίθῃσι Πνεύματι, ἴσον δ' εἰπεῖν τῇ θεότητι· τίς ὁ τῶν ἀναβαθμῶν τούτων ἔστι ποιητῆς.

Ὅτι μὲν οὐχὶ τῷ σοφῷ μελουργῷ τῷ ἔκ Δαμασκοῦ Ἰωάννῃ, ταῦτα πεποιήται, δῆλον μὲν καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν καὶ τὸ πλέον ἐξ αὐτῆς δὴ ταύτης συνθήκης καὶ ἀρμονίας, γεννήτορα μὲν οὖν τούτων ἀκριβεστέρως ὁ λόγος παρέδωκε τὸν πολλὸν ἐπ' ἀρετῇ καὶ λόγοις Θεόδωρον, ὅστις τῶν Στουδίων ἐξηγεῖτο Μονῆς καὶ τὸν τῆς ὁμολογίας ἀνεδύσατο στέφανον, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τῷ τούτῳ ὁμαίμονι, τῷ ἱερῷ Ἰωσήφ, Στουδίτῃ καὶ αὐτῷ ἐπικεκλημένῳ τούτους ἀνατιθέασιν, ὃς καὶ τῆς Θεσσαλονικέων ποιμὴν ἀναδέδεικται καὶ τὸ αἴτιον τῆς αὐτῶν ἐνεργείας τόδε γενέσθαι λόγος· ὑπερχύπτοντι γάρ ποτε τῷ θείῳ τούτῳ Πατρὶ τοῦ τείχους τῆς πόλεως γυ-

ναῖκας θεάσασθαι παρὰ θάλασσαν ἀνεσταλμένας εἰς γόνυ καὶ ἱμάτιά τινα ἐν ταύτῃ διασμηχούσας κἀντεῦθεν παραρριπισθῆναι τούτῳ τὸν λογισμὸν καὶ ἀτοπὰ τινα ἐκλογίζεσθαι· εἶτα ἐν ἑαυτῷ γινόμενον τούτους διεκθέσθαι, ἀνάβασιν ὥς ἂν τις εἴποι καὶ ἀποκατάστασιν εἰς τὸ πρότερον· λόγος μὲν οὖν ἔχει καὶ πρῶτον πάντων τὸν δε ποιῆσαι τὸν ἀναβαθμόν. «Ἐκ νεότητός μου ὁ ἐχθρὸς μὲ πειράζει, ταῖς ἡδοναῖς φλέγει με, ἐγὼ δὲ πεποινθὼς ἐν σοὶ Κύριε τροποῦμαι τοῦτον». Τοῦτο εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως ἔχον ἔστιν ἄλλως λεγόντων, αὐτοὶ γὰρ ἐξ ἀρχαίων παρελθόντες λέγομεν, ἐμοὶ μὲν τὰ ἕτερα εἶναι δοκεῖ, ὃ καὶ πᾶσιν εὖ οἶδ' ὅτι ὀρθρὸν ἀρέσει καὶ ὁποτέρῳ τούτων τὸ τῶν ἀναβαθμῶν ἔργον δοίμεν, ὅτι μὲν οὖν πάντα τὰ ὑπὸ νόμον τύποι τῆς χάριτος, πᾶς ἂν τις καὶ ἄκων ὁμολογήσειεν, ἄλλων μὲν οὖν ἄλλοι τύποι, τῆς γε ἡμῶν εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐπανόδου καὶ ἀποκαστάσεως, ἢ ἐξ Αἰγύπτου εἰς Παλαιστίνην τῶν ἐβραίων φυγῇ, καὶ ἢ τῆς Ἑρυνθρᾶς διαβάσεως, ἢ τε ἐξ Ἀσσυρίας καὶ Βαβυλῶνος, τῶν αὐτῶν πάλιν ἐπάνοδος. Περὶ μὲν οὖν τῆς ἐξ Αἰγύπτου φυγῆς οὐ λόγος ἡμῖν ἀρτίως, περὶ δὲ τῆς ἐκ Βαβυλῶνος, εἰδὸς γὰρ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὥς αὐθις τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος παρανομήσει καὶ τοῖς εἰδώλοις προσκυνήσεται κἀντεῦθεν καὶ ἀνόμοις παραδοθήσεται ἔθνησι καὶ αὐθις ἐπανόδου ἀξιωθήσεται· τὴν τοῦ προφητὰνακτος καὶ βασιλέως Δαυτὶδ λιγυρόφθογγον γλῶτταν κεκίνηκε καὶ τὰ γενησόμενα προαναφω-

νεϊ, ὅπως τὸ εἰς Βαβυλῶνα ἀχθεῖεν καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐπὶ ταῖς ἰτέαις τὰ μισουσργὰ αὐτῶν ἀπαιωρήσουσιν ὄργανα καὶ ἐν τῷ θλίβεσθαι κεκράζονται πρὸς Κύριον καὶ εἰσακουσθήσονται καὶ αὐθις τὴν Ἱερουσαλὴμ κατασπάζονται, ἃ δὴ σαφέστατα σύμβολα τῆς ἡμετέρας ἐκ τῆς συγχυστικῆς ἁμαρτίας πρὸς τὴν ἄνω καὶ ὄντως Ἱερουσαλὴμ, τὴν ἐλευθέραν καὶ τῶν πρωτοτόκων μητέρα, τὸν παράδεισον λέγω, αὐθις ἐπανόδου καὶ ἀποκαταστάσεως· βαθμοῖς γὰρ τισι ταῖς εἰς ἀρετὴν ἀναβάσει χρώμενοι, τὴν Ἱερουσαλὴμ φθάνομεν, ἥτις εἰρήνης ὄρασις ἐρμηνεύεται, ὃ γὰρ εἰς ἄκρον ἀναβὰς ἀρετῆς, εἰρηναίαν καὶ ἀστασίαστον ἐκ παθῶν ζῆ βιωτὴν· πόθεν ἀναβαθμοὶ κέκληνται καὶ διατὶ ἐν ταῖς ἀναστασίμοις τῶν ἡμερῶν μόνον ψάλλονται;

Ἀναβαθμοὶ μὲν οὖν κυρίως τῷ θείῳ Δαυὶδ διὰ τοῦτο εἰρηναίως, παραδηλοῦντες τὴν ἐκ Βαβυλῶνος τοῦ Ἰσραὴλ πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἡμῶν αὐθις ἐκ τῆς ἁμαρτίας πρὸς τὸν παράδεισον ἀνοδὸν, τοῦτο γὰρ οἶμαι, χάριν καὶ ἐν ταῖς ἀναστασίμοις μόναις τῶν ἡμερῶν ἐτάχθησαν ᾗδεσθαι· διὰ γὰρ τῆς ἀναστάσεως πρὸς τὴν ἄνω πορείαν ἡυτομολήσαμεν καὶ ἀνεβίβασθημεν, οἱ δὲ τοῦτο ἀληθὲς εὐδηλον· τοῖς γὰρ θεοσπεσίοις πατρῷσι καὶ καθ' ἑκάστην ἐσπέραν τοὺς ἐν τῷ ψαλτηρίῳ ψαλμοὺς ψάλλεσθαι ἐκελεύθη, οἱ δὲ τὰ πρὸς Κύριον λέγονται, καὶ νῦν οἱ πολλοὶ παρορῶντες, ὅμως ἀδιαλείπτως ἐν τῇ μεγάλῃ τῆς τεσσαρακονθήμερου νηστείας τούτοις ἐξέδουσι· σαφῶς γὰρ ὡς διὰ τὴν μέλλουσαν πάντας ὑπερφυᾶ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀνάστασιν, ὃς ἡμᾶς ἐκ τῆς σκοτεινῆς καὶ ζοφερᾶς τοῦ ἄδου Βαβυλῶνος, τῆς ἁμαρτίας δηλαδὴ ἀνεβίβασε, ταῖς μέντοι Κυριακαῖς, οὐ τοὺς ἐν τῷ

ψαλτηρίῳ ἀναβαθμοὺς ψάλλομεν, ὃ γὰρ τύπος τῷ τότε τῶν παλαιῶν καταλύεται, πλὴν καὶ αὐθις μνείαν αὐτῶν ὡς ἐνὸν διὰ τούτων ποιούμεθα, ἅμα δὲ τὸν τύπον ὁρῶντες ἐκβαίνοντα, ὁμοῦ δὲ καὶ τὴν δι' ἣν τῷ Δαυὶδ ἐγγράφησαν τελειότητα, τῆς ἀναστάσεως ἀκραιφνῶς εἰκονίζοντες, ἀναβαθμὸς γὰρ καὶ ἀνάστασις ταυτὸν πάντως ποῦ, οἶμαι ἢ βραχὺ τὸ παραλάττον, ἴσως καὶ διὰ τὸν τύπον, οὐκ ἀγνοῶ μέντοι καὶ ταῦτα, ὅτι τινὲς καὶ πρὸς τὴν Ἰακώβ κλίμακα τούτους ἀνάγουσιν· ἐτι δὲ ἀναβαθμοὶ κέκληνται καὶ διὰ τὰς πέντε καὶ δέκα τοῦ ἱεροῦ βσθμίδας, ἐν αἷς αὐτοπροσώπως ἐστῶτες, οἱ τοῦ μέλους κατάρχοντες, ἐμμελῶς αὐτοὺς ἐνεκρότουν, τοῦ Δαυὶδ καὶ βασιλέως διὰ τὸν υἱὸν Σολομῶντος, τοῦτο προστάξαντος τὸ ἐσόμενον προορῶντων, εἰ γοῦν καὶ ταῦτα τῷ παρόντι συμβάλλονται, τοῖς βουλομένοις σκοπεῖν ἐπιτρέπομεν.

Τίς ὁ λόγος τὸν ποιητὴν τρία ποιεῖν ἀντίφωνα, ἐννέα δὲ τοὺς ἀναβαθμοὺς κατ' ἥχον; Τρία μὲν οὖν ὁ ποιητὴς κατ' ἥχον ἐκτίθησι τὰ ἀντίφωνα, εἰς τύπον πάντως τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ τοῦ, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, ἀγγελικοῦ ὕμνου. Ἐννέα δὲ πάλιν τοὺς ἀναβαθμοὺς, διὰ τὴν τῶν ἐννέα οὐρανίων ταγμάτων ἀκατάπαυστον καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀντίφωνον μελωδίαν. Διατὶ ἀντίφωνα καὶ οὐ τροπάρια τούτους ὠνόμασαν; Τὰ δὲ ἀντίφωνα πρῶτως τῷ ἱερῷ Ἰγνατίῳ τῷ θεοφόρῳ καὶ μάρτυρι εὔρηται, ἐν ἐκστάσει γενομένῳ καὶ ἰδόντι οὕτω τὰ οὐράνια τάγματα, ἀντεφώνει ᾧδὰς τῷ Θεῷ ἀναπέμποντα· ἐς ὕστερον καὶ τὸ πάγχρυσον στόμα Ἰωάννου ἐπὶ μᾶλλον ταῦτα ἐπλάτυνε κατὰ τῶν θεομάχων αἱρετικῶν, πολλῶν δῆτα προεφρομένων τοῖς ὁρθῶς φρονεῖν εἰρημένοις τῷ τότε, ὧν καὶ μέλη-τινὰ δυσσεβῶς κατὰ τῆς ὁρθῆς ἡμῶν πίστεως συντιθεμένην

καὶ ἄδόντων ἔνδον τῆς Κωνσταντινίου, ἐκείνος ἀντιφώνους ἐκείνοις ἐπινοήσας ᾠδὰς, τῇ Ἐκκλησίᾳ Θεοῦ παρέδωκεν ἀντίφωνα μὲν οὖν καὶ ταῦτα ὁ θεϊότατος οὗτος ὠνόμασε ποιητής, ἢ κατὰ τὴν ὁπτασίαν τοῦ θεοφόρου καὶ μάρτυρος, (ἀγγελικὸς γὰρ καὶ ταῦτα ὕμνος, καὶ ἐπὶ γῆς πρὸς Θεὸν τρισσῶς κατ' ἤχον τό, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, ἔχοντα) ἢ κατὰ τὴν πρᾶξιν τοῦ χρυσοῤῥήμονος ὡς ἐναντία φρονούντος τοῖς ἀντικαθισταμένοις ἡμῶν πονη-

ροῖς δαίμοσιν. Ἴσως δ' ἂν καὶ ἄλλως καλοῖντο ἀντίφωνα, οἱ γὰρ ἐν τοῖς ἀναβαθμοῖς τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ ναοῦ τοὺς τοῦ Δαυὶδ ἀναβαθμοὺς ἄδοντας, (ἀφ' ὧν δῆτα καὶ οὗτοι παρωνομάσθησαν) ἀντιφωνοῦντες ἀλλήλοις τούτους καταμελῶδουν, οὐ μέντοι τροπάρια λέγοντας, ἐπειδὴ μὴ πρὸς τι ἕτερον τρέποντας, πάντως καὶ ἀναφέροντας, τούτων γὰρ ἕκαστον ἰδίῳ μέλει ἀρμόζεται.

Ἀκολουθεῖ

ΗΛΙΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΝΑ ΠΕΡΙΣΩΘΗ Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Μετ' ἰδιαίτερας μου χαρᾶς ἐπληροφορήθην ἐκ τῶν ἐφημερίδων τὸ γεγονός τῆς ἰδρύσεως «συλλόγου τῶν φίλων τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς» ἐν Ἀθήναις. Μόνον ὅστις ἐβασάνισε τὴν σκέψιν του μὲ τὰ προβλήματα τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν σημασίαν τοῦ ἔργου ποὺ ἀναλαμβάνει ὁ σύλλογος αὐτός. Μέσα ἀπὸ τὰ θλιβερὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ποτίζουν μὲ οἶνον πικρίας τὴν Ἑλλάδα ἐμφανίζεται ὡς ἐν παρήγορον καὶ φωτεινὸν σημεῖον εἰς τοὺς ὀρίζοντας τῆς καλλιτεχνίας. Ὁ σκοπὸς του εἶναι σαφής: Νὰ περισώσῃ ἐθνικὰ πνευματικὰ κειμήλια ἐκ τῆς παραφθορᾶς καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ. Εἰς τὸν εὐγενῆ αὐτὸν ἀγῶνα θὰ ἀντιμετωπίσῃ κατ' ἐμέ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐρείαν ἀμάθειαν περὶ τῶν ἐλληνικῶν βυζαντινῶν μουσικῶν ζητημάτων καὶ τὴν καταστρεπτικὴν φορὰν τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα τὸ κοινὸν ἀλ-

λὰ καὶ οἱ ὑπεύθυνοι πνευματικοὶ ταγοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρακολουθοῦν μὲ τοιαύτην καὶ τοσαύτην μοιρολατρικὴν ἀπάθειαν.

Τὸ γεγονός τῆς ἰδρύσεως τούτου πληρούμενον ἀπὸ ὑψηλοὺς σκοποὺς περιφρουρήσεως καὶ διαφυλάξεως τῆς καθαρῶς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ἥτις φέρει θεῖαν καὶ εὐκλεῆ ἱστορίαν, χαροποιεῖ πᾶσαν ἐλληνίδα ψυχὴν, καὶ συνενώνει πάντας τοὺς ἐραστὰς τῆς εἰς μίαν ἐνιαίαν προσπάθειαν ὑπὲρ διαδόσεως καὶ ἐπικρατήσεως τοῦ ἐθνικοθρησκευτικοῦ τούτου κειμηλίου. Ὁ λόγος γίνεται διὰ τὸ καλλιέπημα τῆς πίστεώς μας τὴν ἰδιότυπον αὐτὴν θρησκευτικὴν μουσικὴν δι' ἧς ἐστεμμένοι Αὐτοκράτορες, ἔνθεοι ἀοιδοί, ἄσματογράφοι καὶ μουσικολογίωτατοι ὄλων γενικῶς τῶν αἰώνων ἵπταντο, ὡς ἄλλα χερουβεῖμ, μὲ τὴν λύραν των εἰς τοὺς παναχράντους κόσμους τοῦ «Ὑπερουσίου» καὶ ἐξηυγένισαν διὰ

τῆς μελωδίας των γενεᾶς γενεῶν, ἵνα ἀσεβῶμεν ἡμεῖς σήμερον πρὸ τῶν ἀνθηρῶν μουσουργημάτων καὶ τῆς τέχνης των, ὑποκαθιστῶντες ταῦτα καὶ ταύτην δι' ἄλλοις καὶ ἐτέρας.

Ὅλη αὐτὴ ἡ πλειὰς τῶν γεραῶν μυσταγωγῶν τῆς ἀναντικαταστάτου μουσικῆς τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς (ἐλληνικῆς) Ἐκκλησίας, ὅπως ὁ Ρωμανὸς ὁ μελωδός, Ἀνδ. Πύρρος, Ἀνδρέας Κρήτης, Γεώργιος Πισίδης, Ἰωάννης Δαμασκηνός, Ἰωάννης Γληνός, Ἰωάννης Κλαδάς (διαπρεπεῖς οἱ δύο τελευταῖοι μελωδοί), Πατρ. Φώτιος, Πέτρος Πελοποννήσιος (Δαμπαδάριος τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας), Ἰάκωβος Πρωτοψάλτης, Βυζάντιος Πρωτοψάλτης ὁμοίως τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Φωκαεὺς καὶ τόσοι ἄλλοι ἐπίσημοι καὶ ταπεινοὶ καὶ ἀνώνυμοι, οἵτινες εὐρέθησαν μέσα εἰς τὸν οἶστον τῆς οὐρανίου ἐμπνεύσεως, προσέδωσαν μὲ τὴν πεφωτισμένην διάνοιαν καὶ τὸ ὑπέργειον αἶσθημά των τοὺς λυρικωτέρους ὕμνους τῶν αἰώνων, ὧν ὁ πλοῦσιος φωνητικὸς χρωματισμὸς ἀνὰ τὸ ὠκεάνιον διάστημα τοῦ χρόνου θὰ δονῇ ἀναγεννητικῶς τὰς ψυχικὰς χορδὰς τῶν ἐπιγενομένων. Εἰς μάτην ὁ ἱεροψάλτης ἢ ὁ φιλόμουσος τῆς ἐκάστοτε ἐποχῆς θὰ σπεύδῃ ἠπατημένος νὰ εὕρῃ εἰς ἕτερον τεχνοπικρὸν σύστημα τὸ κορυφωμα τοῦ πάθους, τῆς συγκινήσεως, τῆς γοητείας ἢ τοῦ θριάμβου, εἰς τὰ ὁποῖα κατοπτρίζεται μαρμαρυγῶς ἢ ἐναρμόνιος ἀγγελικὴ ὕμνωδία τοῦ «Τρισαγίου Ὑμνου». Μόνον μέσα εἰς τὴν μεγάλην μας αὐτὴν κληρο-

νομίαν, συγκινούμενος καὶ συγκινῶν, θὰ εὕρισκῃ τὰ ἐνθουσιευγῆ μέσα πρὸς ἐλευθέραν ἄνοδον εἰς τὰ ἐξαῦλωτικά ὕψη τῆς ἀθανασίας. Μήπως ἐξ ἄλλου δι' αὐτῆς καλλίτερον πάσης ἄλλης δὲν ἐμελοποιήθησαν τὰ λόγια τοῦ πόνου «τῆς συντετριμμένης καὶ τεταπεινωμένης καρδίας» τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῶν συναισθημάτων του ἐκ τῶν πανηγυρικωτέρων μέχρι τοῦδε ἱστορικῶν γεγονότων τοῦ μακροχρονίου ἡμῶν βίου; Δι' αὐτῆς οἱ πολυπλεύρου μορφώσεως ἱκανοὶ ἐκτελεσταὶ τῆς, δὲν ἀπέσπασαν θαυμασμοὺς καὶ συγχαρητήρια ἀπὸ τοὺς Σουλτάνους, ἰσχυροὺς ἐν γένει τῆς ἡμέρας καὶ θιασώτας εἰσέτι τῆς θύραθεν μουσικῆς; Οὕτω βλέπομεν ἓνα ἐπὶ πλέον μουσουργέτην τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ, τὸν Ἰωάννην Κουκουζέλην, νὰ ἐγκαταλείπῃ κρυφίως τὴν βασιλεύουσαν καὶ νὰ ἔρχεται ἄγνωστος εἰς τὴν Μονὴν τῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἀθῶ ἔνθα εἰς τὰς ἀποκρήμους ὑπωρείας τῆς περιοχῆς ταύτης νὰ ὑμνῇ ἡδυλάως τὸν Θεὸν καὶ τὴν Θεομήτορα μέχρι σημείου, ὥστε καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ποιμαίνόμενον ποίμνιον τῶν ἐρίφων νὰ παραιτῇται τῆς βοσκῆς, ἵνα ἀκούσῃ καὶ ἀτενίσῃ τὸν νέον Ὁρφέα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τοσαύτη εἶναι ἡ μεγαλειώδης αἰσθηματικὴ ἀξία τοῦ ἐθνικοῦ τούτου κεφαλαίου τὸ ὁποῖον παρήχθη ἀπὸ ὑψιπέτας Ἀπόλλωνας τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Κατὰ τὴν σύγχρονον ὁμῶς νοοτροπίαν, τὸ ἐν λόγῳ μεταξὺ ἄλλων διακριτικὸν γνώρισμα τῆς μεγάλης μας φυσιογνωμίας εἰς τὴν φιλοπρόοδον (:) ἐποχὴν μας ἐξοβελίζεται ἐ-

ΣΑΒΒΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΛΟΓΟΣ

Περὶ τῆς ἀπλότητος τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς αὐτοῦ.

«Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι,
ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

(Ματθ. ε'. 3).

«Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἡγαλλιάσατο τῷ
πνεύματι ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· ἐξομολογοῦ-
μαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς
γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ
συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ ἡλίμοις·
ναί, ὁ πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία
ἐμπροσθέν σου.» (Λουκ. β'. 21)

Ὅταν ἀναμνησθῶμεν τὴν ζωὴν
καὶ συμπεριφορὰν ἐκείνων τῶν μα-
καρίων ἀθώων πλασμάτων, τῶν ἁ-
γίων, λέγω, Ἀποστόλων καὶ μαθη-
τῶν τοῦ Κυρίου, πρὶν τῆς ἐπιφοιτή-
σεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὴν
ἀφέλειαν καὶ τὴν ἀπλότητα τοῦ φρο-
νήματος αὐτῶν, ἀάμβρος καὶ ἀπορία

πιμελῶς ἐκ τῶν ἱερῶν χώρων τῆς
δημοσίας λατρείας. Ἡ τριφωνία
καὶ ἡ τετραφωνία ὥς νὰ εὕρισκώ-
μεθα-ἄς μοι ἐπιτραπῇ ἡ ἐκφρασις-
εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἀρχαίας ἱστο-
ρίας τῶν Βακχικῶν συμποσίων ἢ
εἰς κοσμικὰ κέντρα διασκεδάσεως,
κατακλύζουν ἀποκρουστικῶς τὰ ὄ-
τα τῶν πιστῶν ἰδίως τῶν ἀγιορει-
τῶν ἀδελφῶν, οἱ συνεχισταὶ τῶν Βυ-
ζαντινῶν παραδόσεων, οἵτινες ἀ-
κροῶνται τὴν θεῖαν λειτουργίαν τῶν
Κυριακῶν ἀπὸ Ραδιοφώνου ἀπὸ ὠ-
ρισμένους ἰ. ναοὺς ἔνθα παρατηρεῖ-
ται ἡ ἐκτροπος αὐτῇ ψαλμωδία καὶ
πολλαπλασιάζεται ἡ πολύμορφος
χασμωδία διηνεκῶς.

(Ἀκολουθεῖ)

καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν ἡμῶν.

Ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρι-
στὸς κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς κοινωνι-
κῆς του δράσεως περιήρχετο τὰ διά-
φορα μέρη τῆς Παλαιστίνης, ἦτο ἐ-
πόμενον νὰ διέλθῃ καὶ ἀπὸ τὰ μέρη
τῆς Γαλιλαίας, διότι ἐξ αὐτῆς ἐπρό-
κειτο νὰ ἐκλέξῃ τοὺς ἀφελεῖς μαθη-
τάς του, δι' ὧν ἔμελλε νὰ διαδώσῃ
τὸ εὐαγγέλιόν του εἰς ὅλον τὸν κό-
σμον. «Περιπατῶν, λοιπὸν ὁ Κύρι-
ος, παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαί-
ας εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τὸν
λεγόμενον Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν τὸν
ἀδελφὸν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβλη-
στρον εἰς τὴν θάλασσαν· ἦσαν γὰρ
ἁλιεῖς, καὶ λέγει αὐτοῖς· δεῦτε ὀπίσω
μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώ-
πων· οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα
ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ προβάς ἐ-
κείθεν εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφούς
Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰ-
ωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ
πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς
αὐτῶν καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐ-
τῶν, καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς· οἱ δὲ ἀ-
φέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα
αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ». (Ματθ.
ε'. 18-22, Μάρκ. α'. 16-20)

Ἔως ὥδε εἶχεν ἐκλέξει ὁ Κύριος
τέσσαρας μαθητάς τοὺς ὡς ἄνω ἀνὰ
δύο ἀδελφούς ὄντας. «Τῇ ἐπαύριον
ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν
Γαλιλαίαν, καὶ εὕρισκε Φίλιππον
καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι. Ἦν

δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βησθαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Εὗρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ, καὶ λέγει αὐτῷ· ὃν ἔγραψε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφηταί, εὐρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ· ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε.» (Ἰωάν. α'. 44-48).

Βλέπε ἐν πρώτοις τὴν ἀπλότητα τῶν δύο ἀδελφῶν Πέτρου καὶ Ἀνδρέου, καὶ τῶν ἐτέρων δύο τοῦ πατρὸς Ζεβεδαίου, μόλις ἐκάλεσεν αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς χωρὶς δισταγμόν, χωρὶς ἀμφιβολίαν· τινὰ ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ. Ἀλλὰ διατί ἄγαγε ὁ Κύριος ἡμῶν ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν μαθητῶν του δὲν ἐκάλεσε σοφοὺς καὶ ἐγγραμμάτους διὰ νὰ ποιήσῃ αὐτοὺς Ἀποστόλους, ἀλλὰ ἐξελέξατο καὶ ἐκάλεσε τοὺς πλεόν ἀφελεῖς, ἀπλοῖκοὺς καὶ ἀγγραμμάτους ἐκείνους χωρικοὺς τῆς Γαλιλαίας; τὸ διὰ τί, σαφηνισθῆσεται παρακατιόν.

Ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τὸ βάπτισμα ἤρχισε τὸ σωτήριον κήρυγμα εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Ἰουδαίας, ἐνεργῶν συγχρόνως καὶ θαύματα πάμπολλα, ὁ μὲν ἀπλοῦς λαὸς ἀκούων τὴν μελλοῦτον καὶ οὐράνιον διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου καὶ βλέπων τὰ ἐξαισία θαύματα, ἐξεπλήσσετο καὶ ἔτρεχεν ἀγέληδων ὀπίσω αὐτοῦ, μὴ φειδόμενος κόπου καὶ ταλαιπωρίας, πιστεύσας εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Μεσίαν ἀπεσταλμένον παρὰ Θεοῦ. Οἱ δὲ σοφοὶ καὶ πεπαιδευμένοι ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι οἱ οἱ γινώσκοντες τὸν νόμον, οὗτοι

λέγω, κυριευμένοι ὑπὸ τοῦ τύφου τῆς ὑπερηφανείας καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ ὄχι μόνον δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Ἰησοῦν ὡς ἀπεσταλμένον Μεσίαν παρὰ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπλοῦν λαὸν προσεπάθουν παντοιοτρόπως νὰ ἀποσπάσουν ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι πρὶν ἀρχίσῃ ὁ Κύριος τὴν κοινωνικὴν του δράσιν ἐθεωροῦντο οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι παρὰ τοῦ κοινοῦ λαοῦ ὡς οἱ ἀγιώτεροι καὶ σοφώτεροι τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τοῦτο χλευάζοντες τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀπεκάλουν αὐτὸν δαιμονισμένον καὶ Σαμαρείτην.

Ταῦτα βλέποντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ἀκούοντες τὴν οὐράνιον διδασκαλίαν τοῦ διδασκάλου των ἔχαιρον καὶ ἐσκίρων χαρὰ ἀνεκλαλήτῳ· ἰδίως δὲ οἱ ἐβδομήκοντα ὑπέστρεψαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης λέγοντες· Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια θὰ ὑποτάσσονται εἰς ὑμᾶς ἐν τῷ ὀνόματί σου· εἶπε δὲ αὐτοῖς, ἐθεώρουν τὸν σατανᾶν ὡς ἄστραπην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα... Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ δαιμόνια ὑποτάσσονται εἰς ὑμᾶς· χαίρετε δὲ μᾶλλον ὅτι τὰ ὀνόματά σας ἐγράφησαν εἰς τοὺς οὐρανούς· ταύτην τὴν ὥραν ἐσκίρτησεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν χαρὰν του καὶ ἠγαλλιᾶσθη ἡ ψυχὴ του διὰ τὴν ἀπλότητα τῶν μαθητῶν του, διότι αὐτοὶ προωρῶντο διὰ τὸ μέγα ἀποστολικὸν ἔργον, ἵνα φωτίσωσι τὰ πλήθη τῶν διαφόρων λαῶν, καὶ φέρωσι τούτους εἰς θεογνωσίαν. «Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· ἔξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρουσας ταῦ-

τα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· καὶ ὁ πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἐμπροσθέν σου.» (Λουκ. ι'. 21, καὶ Ματθ. ια'. 25 - 26)

Ἐξομολογοῦμαι σοι πάτερ, Κύριε, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, δηλαδή σὲ εὐχαριστῶ, ὦ πάτερ, Κύριε, ὅτι ταύτην τὴν οὐράνιον διδασκαλίαν τὴν ἀπέκρυψας ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους καὶ Γραμματεῖς τοὺς φαινομένους εἰς τὰ ὅμματα τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ σοφούς, τοὺς ὁποίους ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ὁ ἐγωϊσμός τόσον τοὺς ἔχει κυριεύσει, ὥστε δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ γνωρίσωσι τὴν ἀλήθειαν τὴν

ὑπὲρ τὸν ἥλιον λάμπουσαν, παρὰ μόνον οἱ ἀπλοῖ καὶ ἀφελεῖς. οὗτοι ὀλίγοι ὁπαδοί μου, οἵτινες διὰ τὴν ἀθωότητά των ὁμοιάζουσι τὰ ἀθῶα νήπια· διὰ τοῦτο κατὰ δίκαιον τρόπον εἰς αὐτοὺς θὰ ἀποκαλύψω τὰ κεκρυμμένα μυστήρια, καὶ θὰ ἐκχέω τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἵνα διὰ τῆς μωρίας καὶ ἀπλότητος τούτων καταισχυνθῶσιν οἱ φαινόμενοι σοφοὶ τοῦ κόσμου τούτου. Ἴδου δὲ καὶ ὁ προφήτης Ἡσαΐας τί λέγει, «ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν αὐτοῦ, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω» ¹⁾ (Ἡσ. κθ'. 14)

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ διὰ πρώτην φοράν, εἰδικῶς διὰ τὴν «Ἀγιορ. Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Σπαθάρη.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 127)

Τοὺς γὰρ τοιαῦτα πιστεύοντας οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι ἀποκαλοῦν χιλιαστές, θὰ ἔχανε κανεὶς πολλὴν χρόνον διὰ νὰ ἀνασκευάσῃ λεπτομερῶς τὰς πλάνας των, καὶ προτιμότερον εἶναι νὰ ἐξηγήσωμεν ποία εἶναι ἡ σημασία τῶν ὑπὸ τῆς γραφῆς ἐκτιθεμένων· λέγει αὐτὸς ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός· «οὐδεὶς δύναται τὰ σκεύη τοῦ ἰσχυροῦ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον τὸν ἰσχυρὸν δῇσῃ» (Μάρκ. γ' 27), ἰσχυρὸν ἐνοῶν ἐνταῦθα τὸν διάβολον, διότι ἡδυνήθη νὰ δεσμεύσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἔμελλε νὰ διαρπάσῃ, δηλ. τοὺς μέλλοντας πι-

στούς του, τοὺς ὁποίους διὰ διαφορῶν ἁμαρτημάτων καὶ ἀνομιῶν ἐκράτει δεσμίους. Ἵνα λοιπὸν δεσμευθῇ ὁ ἰσχυρὸς οὗτος, ὁ Εὐαγγελιστὴς βλέπει ἐν τῇ Ἀποκαλύψει «ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα τὴν κλεῖδα τῆς ἀβύσσου καὶ ἄλυσιν μεγάλην ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ· καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὃς ἐστὶ διάβολος καὶ σατανᾶς καὶ ἔδρασε αὐτὸν χίλια ἔτη» δηλαδή τὴν ἐξουσίαν, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἐπὶ τῶν πλανηθέντων καὶ ἀπατηθέντων ὑπ' αὐτοῦ καὶ οἵτινες ἠλευθερώθησαν, περιώρισε καὶ ἐμετράσε. Τὰ χίλια δὲ ἔτη

1) Σημ. Ὁ προφήτης ἐννοεῖ τὸν λαὸν πρὸς ὃν αὐτὸς ὡμίλει.

δύνανται κατὰ 2 τρόπους ὥς μοι φαίνεται, νὰ νοηθοῦν: ἢ ὅτι εἰς τὰ τελευταῖα χίλια ἔτη, ἤτοι εἰς τὴν ἑκτὴν χιλιάδα ἐτῶν τὸ γεγονός τοῦτο συμβαίνει, οἷον καὶ εἰς τὴν ἑκτὴν ἡμέραν, τῆς ὁποίας νῦν διαρρέει ἡ τελευταία περίοδος, διὰ ν' ἀκολουθήσῃ εἴτα τὸ Σάββατον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἐσπεραν, τ. ἔ. ἡ ἀνάπαυσις τῶν ἀγίων; ἢ τις εἶναι ἄνευ τέλους, εἴτε λοιπὸν ταύτης τῆς χιλιετηρίδος ὥς ἡμέρας λαμβανομένης τὸ τελευταῖον μέρος, τὸ ὁποῖον ὑπελείπετο μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος, χίλια ἔτη ὠνόμασε, λαμβάνουσα ἡ Γραφή τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ θ-λου· εἴτε βεβαίως διὰ τοῦ θρου χιλίων ἐτῶν ἐννοεῖ τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος τούτου, ἵνα διὰ τελείου ἀριθμοῦ παραστῇ τὸ πλήρωμα τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, διότι ὁ χιλιαδικὸς ἀριθμὸς εἶναι τὸ στερεὸν τετράγωνον τοῦ δεκαδικοῦ (ὁ κύβος τ. ἔ.);—Πράγματι δέκα ἐπὶ δέκα ἰσοῦνται πρὸς ἑκατόν· ἀλλὰ τὸ σχῆμα τοῦτο, ἂν καὶ τετράγωνον, εἶναι ἐπίπεδον, ὑψωθέντος ὁμῶς αὐτοῦ καὶ στερεοῦ γενομένου καὶ πολλαπλασιασθέντος δεκάκις τοῦ ἑκατόν, γίνεται χίλια. Ἐὰν δὲ ἀφ' ἐτέρου τὸ ἑκατὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ἀπείρου λαμβάνεται, ὥς εἶναι τὸ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς τὸν ἀποτασσόμενον πάντα τὰ ἑαυτοῦ καὶ ἀκολουθοῦντα εἰς αὐτόν, «λήφεται εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον ἑκατονταπλασίονα, ὅπως ἐξηγῶν ὁ Ἀπόστολος λέγει· «ὡς μὴ δὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοιτες» (Β'. Κορ. στ'. 10) ἀλλὰ καὶ πρότερον εἶχε λεχθῇ «Τοῦ πιστοῦ ἔλος ὁ κόσμος τῶν χρημάτων» (Μαρ. ιζ'. 6), πόσω μᾶλλον τὰ χίλια ἀντὶ τοῦ ἀπείρου τίθενται, ὅπου ὑπάρχει τὸ στερεὸν αὐτοῦ τούτου τοῦ δεκαδικοῦ τετραγώνου; Ὅθεν δὲν θὰ ἡ-

δυνάμεθα καλύτερον νὰ ἐννοήσωμεν εἰμὴ ὑπὸ τὴν ἐννοιαν ταύτην, τὸ φαινομένον ῥητὸν «ἐμνήσθη εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκης αὐτοῦ, λόγου οὗ ἐνετείλατο εἰς χιλίας γενεάς» (ΡΑ'. 8 φιλμ. 104) τ. ἔ. εἰς πάσας. «Καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον», τὸν διάβολον, τ. ἔ. ἔριψεν εἰς τὴν ἄβυσσον· διὰ τοῦ ὀνόματος δὲ τούτου δηλοῦται ἡ ἀπειρος πληθὺς τῶν ἀσεβῶν, τῶν ὁποίων ἡ καρδιά εἶναι ἄβυσσος πονηρίας ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ· ὅχι ὅτι ὁ διάβολος δὲν ἦτο ἐκεῖ προηγουμένως (δηλ. εἰς τὴν ἄβυσσον), ἀλλὰ ἀποκλεισθεὶς ἀπὸ τῶν πιστευόντων, περισσότερον ἐκυρίευσεν τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Διότι περισσότερον κατέχεται ὑπὸ τοῦ διαδόλου ἐκεῖνος, ὅστις ὅχι μόνον ἀπεξενώθη τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ δωρεὰν μισεῖ τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ. «Καὶ ἔκλεισεν αὐτὸν καὶ ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανήσῃ τὰ ἔθνη ἔτι, ἄχρι τελεθῇ τὰ χίλια ἔτη». «Ἐκλείσεν αὐτόν», ἀπηγόρευεν εἰς αὐτόν νὰ ἐξέλθῃ, ἤτοι νὰ παραδῇ τὴν ἀπαγόρευσιν. «Ἐσφράγισεν» δὲν μοι φαίνεται ὅτι ἡ θεία βούλησις, ἠθέλησε νὰ καλύψῃ διὰ μυστηρίου τοὺς ἀνήκοντας ἢ μὴ εἰς τὴν μερίδα τοῦ διαδόλου. Τοῦτο ἀφ' ἐτέρου εἶναι μυστήριον ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι διότι ἀδέσβαιον εἶναι ἂν ὁ δοκῶν ἐοτάναι, θὰ πέσῃ ἢ ἂν ὁ πεσὼν θ' ἀνεγερθῇ. Ἀνακόπτεται δὲ ὁ διάβολος καὶ δεσμεύεται, ἵνα μὴ πλανᾷ τὰ ἔθνη διὰ τῆς δεσμεύσεως καὶ τῆς καθεύξεως, ἔθνη τὰ ὁποῖα ἐπλάνα προηγουμένως ἢ καὶ κατεῖχεν, ἂν καὶ ἀνῆκον εἰς τὸν Χριστόν. Ταῦτα δὲ τὰ ἔθνη ἐξέλεξεν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον ἀπὸ τῆς καταβολῆς τοῦ κόσμου, ἵνα τὰ σώσῃ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους καὶ μεταθέσῃ αὐτὰ εἰς τὸ βασί-

λειον τοῦ Ἰησοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. Διό-
τι τίς ἀγνοεῖ ὅτι πλανᾷ ἐκεῖνα τὰ ἔ-
θνη νῦν καὶ ὅτι τὰ παρασύρει μεθ' ἑαυ-
τοῦ εἰς αἰώνιαν κόλασιν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ
προωρισμένα διὰ τὴν αἰώνιαν ζωὴν;
Καὶ ἂς μὴ ἐκπληττώμεθα ὅτι συχνά-
κις ὁ διάβολος πλανᾷ καὶ τοὺς ἀναγεν-
νηθέντας ἐν Χριστῷ καὶ θαδίζοντας
τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ. «Κύριος γὰρ ἔ-
γνω τοὺς ὄντας αὐτοῦ» καὶ ἐξ αὐτῶν
τῶν ἐκλεκτῶν, οὐδένα πλανᾷ μέχρι
τοῦ σημείου νὰ τὸν παρασύρῃ εἰς τὴν
αἰώνιον κόλασιν. Ἐὰν δὲ ὁ Κύριος
γνωρίζῃ τοὺς ἰδικούς του, ὡς Θεός,
τὸν ὅποιον οὐδὲν οὔτε ἐκ τῶν μελλόντων
λανθάνει, οὐχὶ ὡς ἄνθρωπος, ὅστις
βλέπει τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ παρόντι
(καὶ ἐὰν τὸν βλέπῃ, δὲν βλέπῃ ὅμως
τὴν καρδίαν αὐτοῦ) ἀλλ' οὔτε καὶ τὸν
ἐαυτόν του ὅμως βλέπει πῶς θὰ
καταντήσῃ εἰς τὸ μέλλον. Ἴδου ὁ λό-
γος διὰ τὸν ὅποιον ὁ διάβολος ἐδεσμεύ-
θη καὶ ἐνεκλείσθη εἰς τὴν ἄβυσσον, ἵ-
να μὴ πλανᾷ πλέον τὰ ἔθνη, ἐκ τῶν
ὁποίων ἀποτελεῖται ἡ Ἐκκλησία, τὰ
ὅποια πλανῶν ἐκράτει ὑπὸ τὴν ἐξου-
σίαν του πρὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκ-
κλησίας. Οὐδὲ λέγεται, ἵνα μὴ πλα-
νήσῃ τινά, ἀλλὰ, «ἵνα μὴ πλανήσῃ
τὰ ἔθνη ἔτι», ὑπὸ τὰ ὅποια ἄνευ ἀμ-
φιβολίας νοεῖται ἡ Ἐκκλησία· «ἄχρι
τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη»· ἥτοι ἡ ὁ,τι
ὑπολείπεται ἐκ τῆς ἑκτῆς ἡμέρας, ἥ-
τις ἀποτελεῖται ἐκ χιλίων ἐτῶν, ἡ ὅλα
τὰ ἔτη διὰ τῶν ὁποίων ὁ αἰὼν οὗτος
(ἡ παρούσα ζωὴ) θέλει συμπληρωθῇ.

Καὶ οἱ λόγοι οὗτοι, «ἵνα μὴ πλα-
νήσῃ τὰ ἔθνη ἔτι, ἄχρι τελεσθῇ τὰ χί-
λια ἔτη» δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῶ-
σιν, ὥσάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ πλανήσῃ
μόνον τὰ ἔθνη ἐκεῖνα, ἐκ τῶν ὁποίων
ἀποτελεῖται ἡ προωρισμένη Ἐκκλη-

σία καὶ ἐκ τῆς ἀποπλάνησεως τῶν ὁ-
ποίων συνέχεται οὗτος ὑπὸ δεσμῶν καὶ
φυλακῆς· διὰ τῆς φράσεως ταύτης ἡ
σημαίνεται ὅ,τι καὶ ἐνίοτε εἰς τὰς Γρα-
φὰς καὶ εἰς τὸν ψαλμὸν «οὕτως οἱ
ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν
ἡμῶν, ἕως οὗ ὀκτεيرهσάι ἡμᾶς (ψαλμ.
122.2) διότι ἐὰν δὲν μᾶς ἡὐσπλαγχνί-
ζετο, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δούλων του δὲν
θὰ ἦσαν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν,
ἡ μᾶλλον τοιαύτη εἶναι ἡ σειρά τῶν
λέξεων «καὶ ἔκλεισεν αὐτὸν καὶ ἐ-
σφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἄχρι τελεσθῇ
τὰ χίλια ἔτη» καὶ ἡ παρέγγραπτος
αὕτη πρότασις «ἵνα μὴ πλανήσῃ τὰ
ἔθνη ἔτι» πρέπει νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ
τῆς συνεχείας καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ νοηθῇ
ὡς ἐὰν προσετίθετο κατόπιν, ὥστε νὰ
διατυπωθῇ ἡ ὅλη περίοδος ὡς ἐξῆς: «Καὶ
ἔκλεισεν αὐτὸν καὶ ἐσφράγισεν ἐπάνω
αὐτοῦ ἄχρι τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη, ἵνα μὴ
πλανήσῃ τὰ ἔθνη ἔτι», ἄλλαις λέξεσι,
διὰ τοῦτο ἔκλεισε τὴν ἄβυσσον ἐπάνω
αὐτοῦ μέχρι τῆς συντελείας τῶν χιλί-
ων ἐτῶν, ἵνα παύσῃ πλέον νὰ πλανᾷ
τὰ ἔθνη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

ΑΠΕΔΟΚΙΜΑΣΘΗΣΑΝ ΥΠΟ ΤΟΥ

ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ

Αἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ ἀντιδρῶσι
κατὰ τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἵνα κλονίσῃ τὴν πα-
γεράν ἀδιαφορίαν τῶν Ἰουδαίων καὶ κι-
νούμενος ἐξ ἀπείρου ἀγάπης πρὸς τὸν ἄν-
θρωπον, πολλαπλασιάζει τὰς εὐεργεσίας
καὶ τὰ θαύματα πρὸς τὸν σκληροτράχη-
λον αὐτὸν λαόν. Ἡ συνείδησίς του ὅμως
μένει ἀδρανὴς καὶ δὲν ἀφυπνίζεται εἰς τὸ

ἄκουσμα τῆς φωνῆς τῆς, εἰμὴ ἵνα ὀρθω-
θῇ ἄγριος ἐναντίον Αὐτοῦ, διότι πατάσ-
σει τὰς προλήψεις τοῦ θρησκομανοῦς ὄ-
χλου καὶ διαψεύδει τὰς προσδοκίας του
περὶ ἐνδόξου ἀποκαταστάσεως τῆς φυλῆς,
τὰς ὁποίας ἡ ἐπιστήμη τῶν Φαρισαίων
παρίστανεν ὡς εὐλογουμένας ὑπὸ τοῦ Θε-
οῦ καὶ αἵτινες ἐξελαμβάνοντο ὑπ' αὐτοῦ
ὡς ἡ ψυχὴ καὶ ἡ οὐσία τῆς θρησκείας
του. Ἀνεμένετο Μεσσίας ἐνδοξος καὶ ἰ-
σχυρὸς, Αὐτὸς ἐμφανίζεται πτωχὸς καὶ τα-
πεινός. Ὁνειρεύοντο Μεσσίαν πολιτικὸν
ἄμα καὶ θρησκευτικόν, ὁ Κύριος ἀπορρί-
πτει πᾶσαν πολιτικὴν ἀποστολήν. Ἐπό-
θουν προσωπικότητα, ἥτις νὰ καταπλήξῃ
δι' οὐρανίων σημείων, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀ-
ποκρύνει τὴν ἰσχύν του ὑπὸ τὸν πέπλον
ἀγαθότητος ἄνευ ἐπιδείξεως. Οἱ ἔβραῖοι
ἐπεδίωκον ἀπελευθέρωσιν τοῦ καταδυνα-
στευομένου ἔθνους των, ἀντ' αὐτοῦ ὅμως
Ἐκεῖνος συμβουλεύει τὴν πληρωμὴν τοῦ
φόρου εἰς τὸν Καίσαρα καθιερώων τρό-
πον τινὰ τὴν πολιτικὴν ἔκπτωσιν τοῦ λα-
οῦ του. Ἐπιθυμοῦν βασιλείαν ἐπίγειον,
ἡ ὁποία νὰ ὑπερβάλῃ πάσας τὰς λοιπὰς,
ἀντὶ τούτου ὁμιλεῖ περὶ πνευματικῆς Βα-
σιλείας. Οἱ ἔβραῖοι μισοῦν καὶ περιφρο-
νοῦν τὸν ἐθνικόν, ἀλλ' ὁ Κύριος δὲν πα-
ραλείπει ἀφορμὴν διὰ νὰ ἐξάσῃ τὴν πί-
στιν του. Πιστεύουν εἰς τὴν αἰωνιότητα
τοῦ Ναοῦ, ὡς τοῦ Παλλαδίου τῶν ἐθني-
κῶν των παρακαταθηκῶν, ἐνῶ Ἐκεῖνος
ἀναγγέλλει τὴν προσεχῆ του καταστροφὴν.
Θεωροῦν τὸν Νόμον ὡς τὸν ὀριστικὸν
κώδικα τῆς μετὰ τοῦ Ἰεχωβά διαθήκης,
ἐνῶ ὁ Κύριος διακηρύττει ὅτι θὰ τὸν συμ-
πληρώσῃ. Οἱ νομοθεταὶ τοῦ Ἰσραὴλ ζη-
τοῦν τὴν νομιμότητα ἀπέναντι τῆς καθαρ-
ότητος τῆς καρδίας, ἣν ζητεῖ ὁ Κύριος.
Νομίζουν ὅτι ὁ τίτλος τοῦ τέκνου τοῦ Ἀ-
βραὰμ δίδει δικαίωμα εἰς τὴν Βασιλείαν
τοῦ Θεοῦ, ἀντὶ τῆς ἀναγεννήσεως, μετὰ

νοίας καὶ πίστεως, τὰ ὁποῖα ζητεῖ ὁ Κύ-
ριος, ἵνα εἰσέλθῃ καιεῖς εἰς τὴν οὐράνιον
Βασιλείαν. Ἀπομονώνουν ἐκ κακῶς ἐννο-
ουμένης καὶ ὑποκριτικῆς εὐλαβείας τὸν
Θεὸν εἰς ἀπρόσιτον ὕψος, ἐνῶ ὁ Κύριος
ἀποκαλύπτει ἐν ἑαυτῷ τὸν Θεόν, διδά-
σκει ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἴσος πρὸς
τὸν Πατέρα, ἐργάζεται ὡς ὁ Πατήρ, ζω-
οποιεῖ τοὺς νεκροὺς, μέλλει νὰ κοῖνῃ πάν-
τας καὶ νὰ καθίσῃ ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἄπορον πῶς ὁ Κύρι-
ος ἡμῶν βλέπει συνασπιζομένας ἐναντίον
του ὅλας τὰς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώ-
που δυνάμεις, τὴν ἐξουσίαν, τὴν ἐπιστή-
μην καὶ τὸν ὄχλον. Ἡ ἐξουσία τ. ἔ. τὸν
ἀποδοκιμάζει καὶ τὸν κατακρίνει ἐν ὀνό-
ματι τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀσφα-
λείας. Ἡ ἐπιστήμη τὸν καταδιώκει ἐν ὀ-
νόματι τοῦ ἱεροῦ Νόμου καὶ τῆς ὀρθῆς
δόξης. Τὸ πλῆθος τὸν ἀπορρίπτει ἐν ὀνό-
ματι τοῦ ψευδοῦς πατριωτισμοῦ. Αἱ ἴδι-
αι δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι συνώμοσαν ἐν τῷ
Ἰουδαϊσμῷ, ἐξακολουθοῦν ἀνὰ τὴν ἀν-
θρωπότητα αἰῶνας ὅλους μετὰ τὴν ἀνά-
ληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν νὰ παρεμβάλλουν
προσκόμματα εἰς τὸ ἔργον τοῦ Πνεύμα-
τός του καὶ τῶν ἀπεσταλμένων Αὐτοῦ.
Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐκφράζει τὰς κρατούσας
ιδέας τοῦ περιβάλλοντος οὔτε τὰς διεκδι-
κῆσεις τοῦ λαοῦ του, τοῦναντίον τὰς πο-
λεμεῖ. Ἡ διδασκαλία του περὶ τῆς Βασι-
λείας τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐν πλήρει ἀντιθέσει
πρὸς τὴν ἐξουσίαν, τοὺς διδασκάλους καὶ
τὰς ὀνειροπολήσεις τοῦ ὄχλου.

Ἰδοὺ ἀφίεται ὁ οἶκος ἡμῶν ἐρημος.

Ἦδη ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ ἔληξε, δύναται πλέον ν' ἀποχω-
ρήσῃ διὰ τοῦτο δὲν ἐπιδιώκει νὰ διατη-
ρήσῃ ζωὴν ἥτις ἀπέδωκεν εἰς τὸν οὐρά-
νιον Πατέρα αὐτοῦ ὅλην τὴν δόξαν, τὴν
ὁποίαν πρόσεδōκα καὶ εἰς τὸν λαόν του

τάς μαρτυρίας τὰς ἀδιανψύστοις, καὶ τὰς σαφεῖς ἀποδείξεις, αἱ ὅποιαί θὰ τὸν ἐφώτιζον καὶ θὰ τὸν ἔσωζον, ἐὰν ὁ λαὸς οὕτως ἠδύνατο νὰ φωτισθῇ καὶ νὰ σωθῇ.

Ὅτε ὁ πρῶτος διδάσκαλος ἐξῆλθε κατὰ τὸ λυκόφως τῆς τρίτης τῆς 12ης Νισάν καὶ κατερχόμενος πρὸς τὴν κοιλάδα τῶν Κέδρων ἀντίκρουσε τὴν Ἱερουσαλὴμ μετὰ τὴν θριαμβευτικὴν ὑποδοχὴν τοῦ λαοῦ ἔκλαυσεν ἀναλογισθεὶς τὰ μέλλοντα παθήματά της «Ὅτι εἰ ἔγνωσ' καὶ σύ γε ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τὰ πρὸς εἰρήνην σου· νῦν δὲ ἐκρύβη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ὅτι ἤξουσιν ἡμέραι ἐπὶ σέ καὶ περιβαλοῦσιν οἱ ἐχθροί σου χάρακα καὶ περικυκλωσουσί σε καὶ συνέξουσιν πανταχόθεν καὶ ἐδαφιοῦσί σε καὶ τὰ τέκνα σου καὶ οὐκ ἀφήσουσι λίθον ἐπὶ λίθῳ, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνωσ' τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου».

Σπάνιαί αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ Ἰησοῦς ἔκλαυσε· τὰ θεῖά του δάκρυα ἐν τῷ μέσῳ τῶν προσφάτων ἀπηχήσεων τοῦ ἐνθουσιῶντος Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ἀποπνέουν βαθεῖαν μελαγχολίαν καὶ τοῦτο διότι αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποίαν ὁ Οὐδράνιος Πατήρ του τῷ ἐπεφύλασσε πρὸ τῆς ἀγωνίας του καὶ τῶν τελευταίων του βασάνων τὴν λησμονεῖ διὰ νὰ σκεφθῇ τὴν ἀχάριστον καὶ ἔνοχον πόλιν καὶ τὴν τρομερὰν τύχην τὴν ὁποίαν ἡ ἰδία ἐπέσπασεν ἐναντίον της.

Καὶ τὴν συμφορὰν ταύτην τὴν συνεμερίσθη ὁλόκληρος ὁ Ἰουδαϊκὸς λαός, διότι ἡ Ἱερουσαλὴμ ἦτο ἡ κορυφή καὶ ἡ καρδιά τοῦ ἔθνους, ἡ ἕδρα τῆς θρησκευτικῆς ἐξουσίας· ἥτις ἀντεπροσώπευε τὸν Ἰσραὴλ. Ἡ ἐξουσία ὅμως αὕτη τυφλοῦται, κακεντρέχει, ἐξαγριοῦνται καὶ ἐξεγείρεται. Οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ πρεσβύτεροι, οἱ νομοδιδάσκαλοι, οἱ φύλακες τῆς παραδόσεως βλασφημοῦσιν. Ὁ Ἰσραὴλ κατεδικάσθη ἀπὸ τὸν ἀγαθώτατον καὶ μειλίχι-

ον διδάσκαλον καὶ κατεκρίθη εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἐπερχομένων γενεῶν τῶν ἐθνῶν πρὸς τὰ ὁποῖα ἐστράφη μετὰ τὴν ἀνέκκλητον ἀποδοκιμασίαν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἐκεῖνα τὸν ἐδόξασαν ἀναλαβόντα προθύμως τὸν Σταυρόν, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος θεωρεῖ ὡς τὴν στενὴν μὲν ὁδόν, ἀλλὰ καὶ τὴν μόνην, τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν δόξαν τῆς οὐρανίου Βασιλείας. Μήπως δὲν εἶχεν εἰπεῖ ὅτι «ὁ ἀπειθῶν τῷ Υἱῷ οὐκ ὀψεται ζωήν, ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ μένει ἐπ' αὐτόν;» Ἐκτοτε οἱ ἔβραιοι ἐκπεσόντες ἀπὸ τὸ προνόμιον τοῦ περιουσίου λαοῦ καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν, ἣν προώριζε δι' αὐτοὺς ἡ θεία δικαιοσύνη, περιφέρουν ἀνά τὴν ὑψηλίον τὴν βαρεῖαν τῆς συνειδήσεως τύψιν ὅτι ἐσταύρωσαν τὸν Σωτῆρα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀγνομολογούμενον καὶ κηρυττόμενον ὑπὸ τῆς εὐγενεστεράς καὶ πολυπληθεστεράς μοίρας τοῦ πεπόλιτισμένου κόσμου καὶ τοῦτο ἐνῷ ἡ διδασκαλία του προβάλλει ὡς ἰδεώδης τὸν Σταυρόν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν. Οἱ ἔβραιοι ἀπὸ τέκνα εὐλογίας μετέπεσαν εἰς τέκνα ὀργῆς, διότι τοὺς βαρύνει ὡς φυλὴν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ἡ κατὰρα διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀναμαρτήτου καὶ τοῦ δικαίου.

Οἱ ἀρχοντες καὶ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν ἔβραίων παραγνωρίσαντες τὸν ἀληθῆ Μεσσίαν ἀγωνίζονται ἐν τῇ ζέσει τοῦ ψευδοῦς πατριωτισμοῦ των νὰ συγκρατήσουν τὴν ὁρμὴν τοῦ ὄχλου διψῶντος ἐλευθερίαν. Οἱ ζηλωταὶ μάλιστα προκαλοῦν πόλεμον ἄγριον καὶ ἐπιδιώκοντες ματαίαν δόξαν καὶ ψευδῇ ἐλευθερίαν, γίνονται ὄργανα ἀσυνειδήτου τῆς θείας δίκης. Ἡ Ἱερουσαλὴμ πολιορκηθεῖσα καὶ καταληφθεῖσα πυρπολεῖται, βλέπονσα τὰ τέκνα της σφαζόμενα καὶ ἐξανδραποδίζόμενα, τὰ μνημεῖα, τὰ ἀνάκτορα καὶ αὐτὸν τὸν ναὸν παραδιδόμενα εἰς τὰς

φλόγας καὶ τὴν καταστροφὴν. Καὶ οὕτω τὸ αἷμα τοῦ δικαίου, τὸν ὅποιον οὐ μόνον ἀπέρριψαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐπονείδιστον κατεδίκασαν θάνατον, θὰ καταδιώκη αὐτοὺς εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς των, ἐνῷ θὰ ἐξαγνίξῃ πάντας, ὅσοι θὰ τὸν δεχθοῦν μετέχοντες ἐνεργῶς τῆς καινῆς κτίσεως, τῆς ὁποίας αὐτοὺς ἐγένετο ἄφθαστον καὶ ἀπόλυτον πρῶτοτυπον καὶ τὴν ὁποίαν καθηγίασε διὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θανάτου ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸ φύσει ῥέπον εἰς τὴν δοιλείαν τοῦ κακοῦ πλάσμα του. «Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι» (Ἰωάν. α' 12)

Ἰδοὺ ποῖον ὑπῆρξε τὸ κατάντημα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ὅστις διὰ σοφιστικῶν καὶ ψευδῶν ἐνταλμάτων τῶν ἀρχόντων του ἠγωνίζετο ν' ἀμαυρώσῃ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, τὸ ὅποιον διήνοιγε τὰς πτυχὰς τῆς καρδίας του πρὸς τὸν ἀληθῆ καὶ αἰώνιο προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου. «Ὡς ἀνεξιχνίαστοι αἱ βουλαι τοῦ Ὑψίστου!» Ἀλλὰ πόσον ὑποβλητικὰ διδάγματα παρέχει ἡ ἀποδοκιμασία αὕτη τοῦ Ἰσραὴλ εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας παρέλκει νὰ τονίσωμεν συνάγομεν ὅμως γενικώτερα συμπεράσματα, ὅτι δηλ. καὶ ἡμεῖς μὴ ὄντες μήτε ψυχροὶ μήτε θερμοί, ἀλλὰ χλιαροί, διατρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ μᾶς ἐμέσῃ ὁ Κύριος. Εὐτυχῶς ὅμως μία ἀκτὶς φωτεινῆς προβάλλει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς αἰωνοβίου μας ἱστορίας, ἡ ὁποία καὶ φωτίζει τὴν φυλὴν μας εἰς τὴν ἀνωφερῇ καὶ πολύμοχθον πορείαν, τῆς διὰ μέσου ἀκανθῶν καὶ τριβόλων, αἱ ὁποῖαι φύονται εἰς τὴν πορείαν τῆς ἡ ὑψηλῆς προστασίας μετὰ τὴν ὁποίαν πάντοτε σκέπει ὁ Κύριος τῶν κυριευόντων τὴν θεοχάρακτον ἀποστολὴν τοῦ ἑλληνικοῦ γένους ἀσφαλῶς μαρτυρομένην ἐκ τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, καθό-

λου εἰς τὴν διάδοσιν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας; ἀλλὰ τὸ καὶ σπουδαιότερον ἐκ τῆς θυσίας εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης ἐκατομμυρίων μαρτύρων καὶ διδασκάλων τοῦ λόγου, οἱ ὅποιοι ἔλαβον τὸ γένος ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἀνατολῆς.

Εἶθε ἡ γνώμη τοῦ Ἀγγλου δημοσιογράφου ἐπισκεφθέντος τὰς Ἀθήνας μετὰ τὰς ταραχὰς τοῦ Δεκεμβρίου 1944 νὰ ἐπαληθεύσῃ, γνώμη κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπιστέλλων πρὸς τὴν ἐφημερίδα του ἔγραφε ὅτι ἤδη τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἀνακύπτει ἐκ τῆς τέφρας καὶ τῶν ἐρειπίων του, τὰ ὁποῖα ἐσώρρευσαν ἀνέροισι κατακτηταί, ἐμφανίζει τόσον ἀδρᾶ σημεῖα πνευματικῆς ζωῆς, ὥστε δὲν ἀπέχει ἡ ἡμέρα ἐκείνη καθ' ἣν ἐξορμῶν ἀπὸ τὴν παλαιάν του κοιτίδα θὰ ἠγηθῇ νέας σταυροφορίας μετὰ ὑψηλὰ ἀναπεπταμένον τὸ λάβαρον πολιτισμοῦ χριστιανικοῦ λαμπροτέρου ἀπὸ τοὺς προηγούμενους.

Μακάριον τὸ ἔθνος οὗ Κύριός ἐστιν ὁ Θεὸς αὐτοῦ.

ΤΕΛΟΣ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΔΕΗΣΕΙΣ

ΜΕΤΑ ΑΣΜΑΤΙΩΝ

ΔΕΗΣΙΣ ΙΔ'.

Ὅπως ὑπομονητικοὶ γίνωμεν

«Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν»
«Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος ῥυθί-
σεται.» Ταῦτα εἶπας ἡ-
μῖν σύ, ὁ ὑπομείνας μετὰ καρτερίας
τῷ ὄντι θείας καὶ στερήσεις, καὶ προ-
δοσίας, καὶ ἐμπαιγμούς, καὶ ὕβρεις,
καὶ μαρτύρια, καὶ αὐτὸν τὸν σκληρὸν
θάνατον τοῦ σταυροῦ.

Ἡ ἀγάπη τὰ πάντα ὑπομένει, ὡς διὰ τοῦ Ἀποστόλου σου εἶ-
πας ἡμῖν. Ἐὰν λοιπὸν τὸν πλησίον,

κατὰ τὴν θεῖαν σου ἐντολήν, ἀληθῶς ἀγαπῶμεν, τὰ πάντα ἀγογγύστως ἅς ὑπομένωμεν, τὸ θεῖον σου παράδειγμα πιστῶς ἀκολουθοῦντες, καὶ τῆς ψυχῆς ἡμῶν κύριοι διὰ τῆς ὑπομονῆς γινόμενοι.

Σὺ, Θεέ, τὰ δεινὰ τοῦ βίου πρὸς σωφρονισμὸν ἡμῶν ἀποστέλλεις. Σὺ διὰ τῶν πικρῶν τοῦ βίου ποτηρίων τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν εὐσέβειαν ἡμῶν δοκιμάζεις.

Ὅθεν καὶ τὰ δεινὰ τοῦ βίου, καὶ τὰς πικρὰς στερήσεις, καὶ τὰς θλιβερὰς ἡμῶν ἀποτυχίας μετὰ φρονήσεως καὶ καρτερίας ἅς ὑπομένωμεν, Κύριε, εἰς τὰς θείας βουλήσεις σου, τοῦ πανσόφου καὶ παναγάθου ἡμῶν Πατρὸς ἀγογγύστως ὑποτασσόμενοι, ὥπως μὴ διὰ τῆς ἀδημονίας καὶ ἀγανακτήσεως ἡμῶν ἐνώπιον τῆς ἀπείρου ἀγαθότητος καὶ τῆς ὑπερτάτης σοφίας σου ἀφρόνως ἀμαρτάνωμεν.

Τὴν δὲ μοχθηρίαν, καὶ τὸν φθόνον, καὶ τὴν πλεονεξίαν, καὶ τὴν κακολο-

γίαν, καὶ τοὺς καταδιωγμοὺς τῶν πέριξ ἡμῶν, μεθ' ὑπομονῆς ἅς ὑποφέρωμεν, τὰς ἐξάψεις τῶν παθῶν ἡμῶν καταστέλλοντες, ὅπως μήποτε τοῦ δικαίου καὶ τοῦ καθήκοντος παρεκτραπέντες, σέ, τὸν δίκαιον Θεόν, παροργίσωμεν.

Φώτισον λοιπὸν ἡμᾶς, πανάγαθε Κύριε, ὅπως τὴν θεῖαν ὑπομονὴν τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ ἀσπαζόμενοι, ἀνεκτικοὶ δὲ ἀμνησίκακοι καὶ ἀληθεῖς χριστιανοὶ γινόμενοι, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον διάγωμεν, εἰς τὴν ὑπερτάτην δικαιοσύνην σου ἐλπίζοντες πάντοτε, καὶ τὸ πανάγιον ὄνομά σου εὐλογοῦντες. Ἀμήν.

Σὺ μέγα μᾶς ἔδωκας, ὦ Χριστέ μου,

Παράδειγμα θείας ὑπομονῆς.

Τοὺς πάντας ἀγιάσον, ὦ Θεέ μου,

Διὰ τῆς θείας αὐτῆς ἀρετῆς.

Τὸν προῖον Σωτῆρα ἅς μιμηθῶμεν,

Ἄς ἔχωμεν πάντες ὑπομονήν,

Καὶ τότε ἐν εἰρήνῃ πάντες θὰ ζῶμεν,

Σὲ εὐλογοῦντες, Θεέ μου, Ἀμήν.

ΠΑΝΑΓΙΑ Ἡ "ΛΗΜΝΙΑ,

(Ἐστάλη ἀπὸ τὸν κ. Ἀριστ. Ματσούκαν - Λίμνη Εὐβοίας)

Στὰ χίλια πεντακόσια ἐξήντα πᾶνω κάτω
ἐπὶ σουλτάνου Σουλεϊμάν, στὰ μέρη τῆς Κασσάνδρας
ἓνα καράβι τούρκικο μὲ τῆς διπλαῖς τῆς γάμπιες
κατέβαινε καὶ πῆγαινε στὰ μέρη τῆς Χαλκίδας.

Τὸ τσοῦρμιο ἦταν τούρκικο, ἐκτὸς ἀπ' τὸ λοστρώμιο,
τὸ γέρω αὐτὴ Δημητρώ, ποῦταν ἀπ' τὰ Μπογάζια.

Ἦταν μεγάλ' ἡ ἀστροφεγγιά, ἐχάραζε ἡ αὐγούλα,
δ' αὐγερινὸς ἦταν ψηλὰ καὶ σιγανὸς σορόκος
φύσαγε δευτερόπρυμα κι' ἔσπρωχνε τὸ καράβι
μὲ πλώρη πρὸς τὴν Σκίαθο μὲ τὰ πανιά ἀβέερα.

Κι' ἐκεῖ ποῦ ρόδιζε ἡ αὐγὴ πέφτει ἡ σοροκάδα
καὶ ὁ λοστρώμος φώναξε νὰ ρίξουνε τῆς θάρκες,
ν' ἀρχίσῃ τὸ ρεμούλκισμα τοῦ καραδιοῦ ποῦ τόσο

κουράζει τὰ ναυτόπουλα. Εάφνου γλυστράει στοῦ κύμα
 ἓνα μεγάλο εἰκόνισμα σταθέντα στοῦ καράβι
 καὶ ὁ λωστρώμος ρίχτηκε μέσ' τῇ μικρῇ τῇ θάρρα
 καὶ πέρνει στὴν ἀγκάλη του τὴν ἄγρια τὴν εἰκόνα,
 γονατιστὸς τὴν προσκυνᾷ καὶ κάνει τὸ σταυρὸ του
 καὶ στοῦ καράβι παρευθὺς τὴν φέρνει καὶ τὴν δίνει
 τοῦ καπετάνιου τοῦ Μεχμέτ, καὶ κείνος τὴν ἀφίνει
 κάτω ἀπ' τὸ κατὰστρωμα στὴν κάμαρα στὴν πρύμνη.

Εἶναι εἰκὼν τῆς Παναγίας τύπου γλυκοφιλοῦσης
 ποῦ φέρνει στὰς ἀγκάλας τῆς τὸ ἅγιο Παιδί της.

* *

Απ' τῇ στιγμῇ ποῦ στάθηκε ἡ εἰκόνα στοῦ καράβι
 σηκώθη ἀέρας δυνατὸς γρέγος καὶ τραμουντᾶνα
 τριζοβολοῦνε τ' ἄλμπουρα καὶ τὰ πανιά μπουκάρουν
 καὶ τὸ καράβι σὰν ἀητὸς τὰ πέλαγα τὰ σχίζει,
 ἀφρὶς ἡ πλώρη κι ὀπισθεν ἡ πρύμνη ἀφίνει δρόμους
 οἱ γλάροι περιτριγυροῦν καὶ τὰ δελφίνια παίζουν
 κι' οἱ ναῦτες στὸν Προφήτην των ξεφωνητὰ τοῦ ψάλλουν.

Ευπνάει κι' ὁ καπετὰν Μεχμέτ ποῦχε κομάτι γύρει
 στὴν κάμαρα τοῦ καρδιοῦ καὶ ναργιλέ γυρεύει
 καὶ πέρνει χουφτα τουμπεκὶ καὶ δίκωπο μαχαῖρι
 καὶ κόβει κόβει τουμπεκὶ στὰ πίσω τῆς εἰκόνας,
 τῆς Παναγίας ποῦ κρατεῖ καὶ γαλουχεῖ τὸν Κτίστην.

* *

Ως τόσο εἶναι δειλινὸ καὶ τὸ καράβι μπαίνει
 εἰς τὰ στενὰ τὰ μεταξὺ Εὐρίπου καὶ Τρικέρων
 καὶ προχωρεῖ καὶ προχωρεῖ κι' ὀρτσαρεῖ στὴ Λιθάδα
 πέρνει γραμμὴ στὴ στρογγυλὴ καὶ στὴν Ἀρίτσα φθάνει
 κι' ὕστερα κατευθύνεται στὸν κόβο τῆς Σπιάδας
 καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα κάτω ἀπὸ τὸ Λύμι.

Ἐκεῖ καλμάρει ὁ καιρὸς, ἀπότομα μπουνάτσα
 καὶ τὸ καράβι σταματᾷ καὶ πάλι τὸ ρυμουλκο,
 κι' ἔφθασε σὰν ξημέρωσε κάτω ἀπ' τὸ Καντύλι.

Τί νᾶν αὐτὸ ποῦ γίνηκε, τί σέφουνας, τί ἀντάρα,
 τὰ χάσματ' ἀνοῖξαν τῆς γῆς καὶ θγάξ' ἡ γῆ κρατήρας,
 ἀπ' τὸ Καντύλι ριζιμιὰ τὰ πάντα τὰ ξεσέρνει
 μιὰ καταιγὶς ποῦ ξαφνικὰ πέφτει καὶ στροβιλίζει;

Μάϊνα, φωνάζει ὁ Μεχμέτ, μάϊνα τὸν παπαφίγκο,
 μάϊνα τὸ κόντρα γρήγορα, φλόκια καὶ τρικεντῖνα,
 μάϊνα μαῖστρα δυὸ γαμπιά, τὸ τρίγγο καὶ τὴ μποῦμα
 καὶ τὸ καράβι ἡ καταιγὶς στοῦ Λύμι φέρνει πάλι,
 κι' ἐκεῖ ρίχνει τὴν ἄγκουρα σὰ νᾶν ναυαγισμένο.

Ὁ "λη τὴν νύκτα καραντὶ καὶ κάλμα καὶ μπουνάτοα καὶ τὸ πρῶτ' οἱ ἔφεξε ρυμουλκο διατάσσουν, σαλπάρουνε τὴν ἄγκουρα κι' ἀρχίζει τὸ ρυμουλκο καὶ φθάνουνε στὸ Κάτεργο κάτω ἀπ' τὸ Καντύλι καὶ τότε ἄλλη καταιγίς, τῆς πρώτης χειρότερα, τοὺς φέρνει νέο χαλασμό, στὸ Λύμι τοὺς ξεσέρνει..

Καὶ τότε ὁ θεοσεβὴς λοστρῶμος ὁ Δημήτρης πέρνει τὸ θάρρος κι' ἔρχεται μπροστὰ στὸν καπετάνιο, βαθὺν τοῦ οὔρει τεμενὰ καὶ λέγει του μὲ σέβας:

«Ἀκουσέ καπετὰν Μεχμέτ, καὶ τὴ δική μου σκέψι, εἰς τὸ καράβι ἔχουμε ὡς ξέρεις μιὰ εἰκόνα ποῦ σέβεται τὸ ἔθνος μου κι' ἡ χριστιανώσῳνη, καὶ θέλει ἴσως γιὰ νὰ βγῇ σὲ τοῦτο τὸ λιμάνι, δὲν δίδεις μιὰ διαταγὴ νὰ ἔλθουν νὰ τὴν πάρουν»;

Κι' ὁ καπετάνιος τ' ἄκουσε τοῦ Δημητρου τὰ λόγια, καὶ στέλνει ἔξω μῆνυμα στοὺς ἑξ ἑπτὰ ψαράδες, ὅτι τοὺς δίνει ἑξ φλουριὰ εἰς τὸ χωριὸ ν' ἀνέβουν, νὰ ποῦνε εἰς τοὺς προὔχοντάς ν' ἔλθουν στὴν παραλιάν, μαζὶ μὲ τοὺς παπάδες τους νὰ πάρουν μιὰν εἰκόνα, ποῦ βρῆκαν εἰς τὸ πέλαγος νὰ πλέῃ τῆς Κασσιάνδρας.

Τότε δὲν ἦταν τὸ χωριὸ ἐδῶ ποῦ εἶν' ἡ λίμνη, ἦτανε ποῖο ψηλότερα πίσω ἀπ' τὸ λοφίσκο, ποῦ λέγουν εἰς τὰ Καστριά καὶ ἔφθανε ἀποράδην, ἐκεῖ κοντὰ στὴν ἐκκλησιὰ τῆς Ἄννας τῆς ἁγίας.

* *

Εἰς τὸ χωριὸ μαζεύτηκαν οἱ γέροντες κι' οἱ πρῶτοι μὲ τοὺς παπάδες των μαζὺ καὶ τῶν ἑξαπτερύγων καὶ μὲ πολλὴν κατάνυξιν κατῆλθον στὸ λιμάνι ὅπου ὁ εὐσεβέστατος λοστρῶμος ὁ Δημήτρης παρέδωκε μ' εὐλάβειαν τὴν ἄχραντον εἰκόνα ἐν ἣ ἐξεικονίζετο ἡ θεία Θεοτόκος.

Θαῦμα θαυμάτων, ἀδελφοί, γιὰτ' ὅταν ἡ εἰκόνα ἐβγῆκε ἔξω στὴ στεριά ἡ θάλασσα ἡμερεύει, φρέσκος ἀέρας φύσηξε, ἀέρας μαϊστράλι. κατὰπρυμα τοῦ καραβιοῦ καὶ φεύγει στὴ δουλειὰ του. κι' ἐδόξασαν οἱ Χριστιανοὶ κι' ἐδόξασαν κ' οἱ Τοῦρκοι τὴν Δέσποιναν τῶν οὐρανῶν, τὴν Ἄνασσαν τοῦ κόσμου.

Κι' ἐν ᾧ μ' ἀβέρτα τὰ πανιὰ ἔφευγε τὸ καράβι, οἱ προὔχοντες συνώδευαν τὴν ἁγία εἰκόνα, μπροστὰ τὰ ἑξαπτερύγια, τὰ λάβαρα κατόπιν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΩ. ΣΠΛΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 31)

Τεμάχια τιμίου Εὐλου ἐντὸς θηκῶν σταυροσχήμων καὶ μετάλλινοι σταυροί, ιστορικῶς μεμαρτυρημένοι.

Ἐν τοῖς πρόσθεν ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ τιμίου Εὐλου, τὸ ὁποῖον περικλείουν αἱ πλουσιώταται καὶ πεποικιλμένοι θῆκαι, δεῖγμα τῆς εὐσεβείας τῶν εὐσεβῶν ἀνάκτων ἢ στρατηγῶν τοῦ Βυζαντίου, διὰ τοῦ ὁποίου συνεργούσης προπαντὸς καὶ τῆς θερμῆς πίστεως αὐτῶν ἠγείροντο τρόπαια ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως Ἄλλα γεννᾶται ἡ εὐλογος ἀπορία πῶς, ἐν ᾗ ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι ὁ τίμιος Σταυρὸς θὰ ἔπρεπε νὰ φυλάσσεται μετὰ τῶν τιμίων ἄλλων κειμηλίων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, πῶς λέγω σώζονται τεμάχια τοῦ τιμίου Εὐλου εἰς ἅγιον Ὅρος; εἶναι ἐξηκριβωμένον ιστορικῶς καὶ παράδοσις περὶ τούτου ἐπιχωριάζει εἰς τὴν ἀγιορειτικὴν πολιτείαν, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Ἡρακλείας μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τοῦ τιμίου τούτου ἐμβλήματος τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπὸ τῶν Περσῶν, ἐθεώρησε καλὸν νὰ τεμαχίσῃ αὐτὸ εἰς πολλὰ μέρη τόσον διὰ λόγους προνοίας καὶ ἵνα μὴ βεβηλώνηται πλέον περιερχόμενον εἰς χεῖρας τῶν ἀπίστων, ὅσον καὶ πρὸς διάδοσιν εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀπορρεούσης εὐλογίας καὶ τῆς συναισθήσεως, ὅτι ὁ τίμιος Σταυρὸς ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον ὄπλον ἐναντίον τῶν ἐπιδρομῶν καὶ ἀπίστων ἐχθρῶν τῆς Αὐτοκρατορίας. Ὡς ἐκ τούτου ἐξηγεῖται τὸ γεγονός ὅτι πολλὰ

ἐκ τῶν τμημάτων τοῦ τιμίου Εὐλου ἐδώρηθησαν εἰς τὴν πνευματικὴν τῆς ὀρθοδοξίας ἀκρόπολιν, ὅπου φυλάσσονται ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ, τῆς γνησιότητος αὐτῶν πιστοποιουμένης δι' ἐγγράφων αὐτοκρατορικῶν ἢ χρυσοβούλλων, καὶ τοῦτο διότι μόνον ἐκ τοῦ θησαυροφυλακίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως θὰ ἠδύναντο νὰ προέρχονται μετὰ τὸν τεμαχισμόν τμήματα τοῦ τιμίου Εὐλου. Τὴν γνησιότητα δὲ ταύτην τοῦ ἱσχυροῦ τούτου ἐμβλήματος ἀμφισβητοῦντες οἱ ἄπιστοι ἔχουν πάντα λόγον νῶ διὰ δίδουν ὅτι πρόκειται μᾶλλον περὶ ἐπινοήσεων καλογηρικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποσκοποῦσι, κατ' αὐτούς, εἰς τὴν προσέλκυσιν ξένων ἐπισκεπτῶν, καὶ τούτο διότι εἶναι κάρφος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των, δεδομένου ὅτι τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου σημείου καὶ ὄπλου τὴν φύλαξιν, κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν ἔχει διαπιστευθῇ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Συναφῶς πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἐνθυμούμαι τὴν συζήτησιν, τὴν ὁποίαν διεξήγαγον γαλλιστὶ μὲ εὐτραφή καὶ ροδαλὸν Ὀλλανδὸν περιηγητὴν, ἴσως ἐν τῷ κρυπτῷ Ἰουδαϊῳ, καὶ τοῦτο συμπεραίνω ἐκ τοῦ ὅτι ἀπηξίωσε νὰ μεταβῇ μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοεθνῶν του εἰς τὴν πλησιέστερον πρὸς τὴν Δάφνην κειμένην Μοῆν τοῦ Ξηροποτάμου. Οὗτος εἰς ἐρώτησίν μου διατί παρέλειψε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀνωτέρω Μοῆν καὶ μάλιστα τὸ ἐν αὐτῇ εὐμέγεθες τμήμα τοῦ τιμίου Σταυροῦ, δῶρον τῆς αὐτοκρατείας Πουλχερίας, ἀπήντησε μετὰ περισσῆς ἀδιαφορίας, ἐνῶ ἑρρόφα τὸ προσφερθὲν ὑπ' ἐμοῦ ἀναψυκτικόν, ὅτι τοιαῦτα τεμάχια-τιμίου Εὐλου εὐρίσκονται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὅτι δὲ οὗτος ἦτο Ἰουδαῖος μυστικὸς καταφαίνεται καὶ ἐκ τούτου, ὅτι ἀποβιβασθεὶς ἐκ τῆς θαλαμηγοῦ δὲν ἀπεμακρύνθη ἐκ τῆς Δάφνης παραμείνας ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς

καὶ τῶν ἄλλων συμπλωτήρων του καὶ τοῦ ἀπόπλου τοῦ πλοίου.

Εἰς τὴν Μονὴν τῆς Λαύρας σώζεται καὶ ἕτερος τίμιος Σταυρὸς, οὗ τὴν προέλευσιν καὶ γνησιότητα ἐγγυᾶται τὸ χρυσόβουλλον τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Ζ' Δούκα τοῦ καὶ Παραπινάκι ἐπικαλουμένου. Ἕτεροι δύο Σταυροὶ ἐξόχου ἐπεξεργασίας σώζονται αὐτόθι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ φέρων τὴν ἐπιγραφὴν «ἱερομονάχου Δαυὶδ» εἶναι ἀρχαιότατος, περιέχων τεμάχια ἐκ τοῦ χιτῶνος τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τοῦ καλάμου καὶ τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου.

Εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου ἀποκείται σταυροθήκη ἐξωραϊσμένη διὰ πολυτίμων λίθων καὶ ἐνέχουσα τὸν Σταυρὸν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου μετ' ἐπιγραφῆς «ἐν τούτῳ νίκα» ἀποτελούμενον δὲ ἐκ 2 κεραιῶν ὀριζοντίων, ὧν ἡ ἄνω μικρότερα. Ὁμοιάζει δὲ ὁ ἐν λόγῳ Σταυρὸς πρὸς τὸν λεγόμενον Σταυρὸν τῆς Λωρραίνης, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν οἱ ἐλεύθεροι Γάλλοι κατὰ τὸν πόλεμον ὡς ἔμβλημα τοῦ στρατηγοῦ de Gaule. Ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ σώζονται ἐπίσης πολλοὶ Σταυροὶ ἀργυροὶ, ἐπίχρσοι καὶ διάλιθοι ἐπένδυνοντες τεμάχια τιμίου Ξύλου. Ὅπισθεν δὲ τοῦ ἱεροῦ Βήματος φιλάσσεται Σταυρὸς μεγάλων διαστάσεων ἐκ σφυρήλατου καὶ πεποικιλμένου ἀργύρου μετὰ χρυσοῦ ἐπίχρισματος καὶ ἐξωραϊσμένος διὰ πολυτίμων λίθων, τὸν ὁποῖον οἱ μοναχοὶ ἀποδίδουν μὲν εἰς τὸν Μέγαν Κων(σταντίνον), ἐδωρήθη ὅμως ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου τοῦ Φωκά.

Ἡ ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ξηροποτάμου κατέχει 2 ἐκ τῶν μεγαλύτερων τεμαχίων τιμίου ξύλου, τῶν σωζομένων ἐν τῷ ἁγιωνύμφῳ ὄρει, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν ἐδωρήθη ὑπὸ τῆς ἁγίας Πουλχερίας, τὸ δὲ ἕτερον ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ρωμανοῦ τοῦ

Α'. τοῦ Δεκαπηνοῦ μετὰ ἡλοπῆς κλειομένης ὑπὸ πολυτίμου ἀδάμαντος.

Εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ ἁγ. Παύλου ἀπόκειται φυλασσόμενα ἐν τῷ κειμηλιοφυλακίῳ τοῦ ἁγίου Βήματος τοῦ καθολικοῦ δύο εὐμεγέθη τμήματα τιμίου Ξύλου, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν φέρει ἡλοπῆν. Ἐπίσης εἰς τὴν σερβικὴν Μονὴν τοῦ Χελανδαρίου σώζονται δύο Σταυροὶ μετὰ τιμίου Ξύλου ἐπενδεδυμένοι δι' ἀργυροχρύσων συρματίνων πλεγμάτων (en filigraane), ἔργα ἐξόχου χρυσοχοικῆς ἐπεξεργασίας δωρηθέντες εἰς τὸν ἐκ τῶν κτιτόρων τῆς Μονῆς ἅγιον Σάββαν, υἱὸν τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σερβίας Στεφάνου Νεμάνια, ἱδρυτοῦ τῆς Μονῆς, ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου Βατάτση. Ὁ εἰς ἐκ τῶν Σταυρῶν τούτων περικλείει τμήμα τιμίου Ξύλου, 34 δραμίων, ὁ δὲ ἕτερος κοσμεῖται διὰ τιμίων λίθων. Ἐντὸς θήκης δὲ πολύτιμος ἐπίσης Σταυρὸς μετ' ἀργυρῶς ἐπενδύσεως καὶ ποικιλοχρῶμων λίθων φέρει τὴν ἐλληνικὴν ἐπιγραφὴν «Ἀποκαθήλωσις».

Ἐπίσης εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἑσφιγμένου εἶναι τεθησαυρισμένος ὁ λεγόμενος Σταυρὸς τῆς Πουλχερίας, ἐπίχρσος, φέρων σμαράγδους καὶ σειρᾶς μαργαριτῶν. Ἀπασαὶ δὲ ἐν γένει αἱ Μοναὶ τοῦ ἁγίου Ὅρους διαφυλάττουν εἰς τὰς κειμηλιοθήκας των ἀγρύπτως καὶ μετ' ἐνδείξεων μεγάλου σεβασμοῦ τεμάχια τιμίου Ξύλου ἐντὸς θηκῶν σταυροσχήμων καὶ εἶναι φυσικὸν τῷ μεγαλύτερον μέρος τοῦ τιμίου Σταυροῦ νὰ διεσώθῃ εἰς τὴν ἁγιώνυμον πολιτείαν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ κειμήλια ταῦτα, τῶν ὁποίων περὶ πολλοῦ ἐποιῶντο οἱ εὐσεβεῖς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες Ρωμαίων, μόνον εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος κατὰ τὰς διαφόρους ἐθνικὰς περιπετείας καὶ κινδύνους ἠδύναντο νὰ τὰ ἐμπιστευθῶσιν ὥς εἰς ἀσφαλῆ κιβωτὸν πρὸς φρούρησιν καὶ δια-

βίβασιν εἰς τὰς μετεγενεστέρας γενεάς τῶν ὀρθοδόξων, οἵτινες οὐκ ὀλίγον οἰκοδομοῦνται μεταλαμβάνοντες τῆς ἐξ αὐτῶν ἀπορροεύσης χάριτος. Ἡ ἐξαιρετική δὲ φρονις καὶ στοργὴ τῶν δωρητῶν πρὸς τὰ τοιαῦτα κειμήλια καταδεικνύει τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔδιδον εἰς τὴν διάκόσμησιν τῶν ἀπαστραπτόντων ἐξ ἀρχαίων λίθων καὶ μαρμαρυγῶν πολυτίμων μεταλλίνων θηκῶν των, ἀπὸ τὰς ὁποίας μά-

λισσα σὺν τῇ ψυχωφελεῖ ἐπιδράσει ἐπὶ τοῦ πιστοῦ, ἐγγεννᾶται καὶ τὸ συναίσθημα τῆς μιμήσεως τῆς εὐλαβείας, τοῦ βυζαντινοῦ δωρητοῦ, ὅστις ἐξέχυνε τὸ ἄρωμα αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιμελελημένην τεχνικὴν ἐπεξεργασίαν των τόσον, ὥστε γ' ἀναδειχθῶσιν εἰς περιωπὴν ἀριστουργημάτων τοῦ μεσαιωνικοῦ καθόλου πολιτισμοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΖΕΡΒΟΥ
ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 128)

Μετὰ τὴν εὐχὴν σφραγίζει ὁ Ἱερεὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ μελλοκουρίτου τρίς· καὶ κλίναντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ τοῦ Διακόνου εἰπόντος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν, τίθῃσιν ὁ Ἱερεὺς ἐπάνω αὐτοῦ τὸ σχηματολόγιον καὶ λέγει τὴν εὐχὴν ταύτην εἰς ἐπήκδον πάντων.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἀξιόους εἶναι νομοθετήσας τοὺς τὰ βιωτικὰ πάντα καταλιπόντας, καὶ συγγένειαν, καὶ φίλους, καὶ ἀκολουθήσαντάς σοι, πρόσδεξαι καὶ τὸν δοῦλόν σου, (ἐνταῦθα λέγει τὸ ὄνομα τὸ καλογερικόν) κλπ.

Ὁ Ἱερεὺς· Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ Διάκονος· Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Ὁ Ἱερεὺς· Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡ ἐλπίς καὶ καταφυγὴ κλπ.

Εἰτα ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὁ Ἱερεὺς εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, λέγει·

Ἰδοὺ ὁ Χριστὸς ἐνταῦθα πάρεστι

κλπ.

Ἀποκρίσις· Ναί, τίμιε Ἡάτερ, ἐκ προθέσεως.

Καὶ μετὰ τὸ συντάξασθαι, ἐπιθεὶς ὁ Ἱερεὺς τὸ φαλλίδιον ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, λέγει πρὸς αὐτόν·

Λάβε τὸ φαλλίδιον καὶ ἐπίδος μοι αὐτό. γ'.

Τοῦτου γενομένου, τὸ τελευταῖον ἐπιδόντος αὐτοῦ τὸ φαλλίδιον, λέγει πρὸς αὐτόν ὁ Ἱερεὺς·

Ἰδοὺ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Χριστοῦ κλπ.

Μετὰ ταῦτα κρατῶν ὁ Ἱερεὺς τὸ φαλλίδιον λέγει·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ θέλων πάντας ἀνθρώπους κλπ.

Εἰτα κουρεύει αὐτόν ὁ Ἱερεὺς σταυροειδῶς λέγων·

Ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) κείρεται τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς· Ἀμήν· καὶ τοῦ Υἱ-

οὔ· Ἀμήν· καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· Ἀμήν. Εἰπῶμεν ὑπὲρ αὐτοῦ τό, Κύριε ἐλέησον.

Καὶ ψάλλεται παρὰ τῶν ἀδελφῶν τό, Κύριε ἐλέησον.

Εἶτα ἐνδύει αὐτὸν τὸ ἱμάτιον (Ζωστικόν) λέγων·

Ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) ἐνδύεται χιτῶνα ἀγαλλιᾶσεως κλπ.

Ἐν δὲ τῇ Ζώνῃ λέγει·

Ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) περιζώννεται τὴν ὁσφὺν αὐτοῦ κ.λ.π.

Εἰς τὰ Σανδάλια λέγει·

Ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) ὑποδύεται τὰ σανδάλια εἰς ἐτοιμασίαν κλπ.

Εἰς τὸ Καλυμμαύχιον λέγει·

Ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) καλύπτεται περικεφαλαίαν ἐλπίδα σωτηρίας κ.λ.π. (Πρὶν νὰ δώσῃ τὸ Καλυμμαύχιον δίδει τὸ μικρὸν τετράγωνον (Παραμάνδου) καὶ ἀμέσως τὸ Καλυμμαύχιον· καὶ ἐὰν μὲν ἔχῃ τὸ Παραμάνδου κορδόνια, τὸ κρεμᾷ εἰς τὸν λαιμόν, ἐὰν δὲ δὲν ἔχῃ, θέτει αὐτὸ ἐντὸς τοῦ Καλυμμαυχίου καὶ τὸ φορεῖ).

Εἰς τὸ Παραμάνδου λοιπὸν λέγει ὁ ἱερεὺς.

Ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) ἔλαβε (ἢ λαμβάνει) τὸ πρόσχημα τοῦ Μεγάλου καὶ Ἀγγελικοῦ Σχήματος. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς κλπ. Εἰπῶμεν ὑπὲρ αὐτοῦ...

Εἰς τὸ Ῥᾶσον λέγει·

Ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) λαμβάνει τὸ παλλίον, τὸν ἄρραβῶνα τοῦ μεγάλου καὶ Ἀγγελικοῦ Σχήματος κλπ.

Εἰς τὸ Ἐπάνωκαλύμμαυχον λέγει·

Ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) λαμβάνει κάλυμμα περικεφαλαίας, τὸν ἄρραβῶνα τοῦ μεγάλου καὶ Ἀγγελικοῦ Σχήματος, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύμα-

τος. Εἰπῶμεν ὑπὲρ αὐτοῦ τό, Κύριε ἐλέησον.

Τελευταῖον εἰς τὸν Μανδύαν (ἐὰν ὑπάρχῃ συνήθεια νὰ δίδηται εἰς τὸν Σταυροφόρον Μανδύας· ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ δὲν δίδουσι Μανδύαν· ἀλλὰ καὶ τὸ Πηδάλιον γράφει ὅτι ὁ Μανδύας εἶναι ἐνδύμα μόνον τοῦ μεγαλοσχήμου).

Ἐὰν λοιπὸν δίδεται Μανδύας, λέγει ὁ ἱερεὺς·

Ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) ἔλαβε τὸν ἄρραβῶνα τοῦ Μεγάλου καὶ Ἀγγελικοῦ Σχήματος, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς κλπ.

Εἶτα· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰσάγαγε τὸν δοῦλόν σου κλπ.

Καὶ τὴν εὐχὴν.

Κύριε, Κύριε, ἡ δύναμις τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Εὐλόγησον τὸν δοῦλόν σου (τὸν δεῖνα) καὶ φύλαξον αὐτὸν ἐν τῇ νόμῳ σου. Χάρισαι αὐτῷ, μὴ εἰς κενὸν τρέχειν, ἀλλ' ἐν ἀληθείᾳ φεύγειν πᾶσαν κακίαν, μεταδιώκειν πᾶσαν ἀρετήν, μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης, εἰς τὸ ἐπιλαβέσθαι τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ἵνα ἄξιως πολιτεύηται κατὰ τὰς ἐντολὰς τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἰ σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰρήνην πᾶσι. Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Ὁ ἱερεὺς ἐπεύχεται.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν παρθενίαν οὕτως ἀγαπήσας, ὥς καὶ μητέρα τῆς σῆς οἰκονομίας ἐπιγράψασθαι, αὐτὸς Δέσποτα τῶν ἀπάντων καὶ τὸν

δοῦλόν σου (τὸν δεῖνα) τὸν βουλευθέντα τὰς βιωτικὰς ταύτας καὶ προσκαίρους καταλιπεῖν δόξας, καὶ εἰς τὴν σὴν προσδραμεῖν ἀγαθότητα, πρόσδεξαι· καὶ τῆς τοῦ παναγίου σου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως ἀξίωσον, ἐγκράτειαν καὶ πᾶσαν σεμνότητα δωρούμενος, πρὸς τὸν ἑαυτὸν εὐαρέστως σοι πολιτευσάμενον, ὡς λαμπάδα φέρειν σοι τὴν τῆς σωφροσύνης φαιδρότητα, τῷ ἐλαίῳ τῶν αὐτοῦ ἔργων ἀνελλιπῶς πιαινομένην, ἐκ τῇ προηγῇ σοῦ τοῦ ἐπουρανίου Νυμφίου.

Καὶ δίδωσιν αὐτῷ τὸν Σταυρὸν λέγων.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου κλπ.

Καὶ τὸ κηρὸν ἀπτούμενον μετὰ τοῦ Κομβοσχοίνου λέγων·

Εἶπεν ὁ Κύριος. Οὕτω λαμψάτω κλπ.

Καὶ εἰ μὲν οὐκ ἔστι λειτουργία, Ὁ σοὶ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε· Ἀπόστολος, Εὐαγγέλιον καὶ Εἰρηνικά. Ὁ ἄσπασμός καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἐπιγνώμεν ἀδελφοί. Αἰτησις καὶ ἀπόλυσις.

Εἰ δέ ἐστι λειτουργία λέγονται ταῦτα ἐν αὐτῇ.

Ἀπόστολος.

Προκείμ. Κύριος φωτισμός μου καὶ Σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ.

Τέλος· Καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ὅ ἐστι ῥῆμα Θεοῦ.

Ἀλληλουῖα. Οὗτος ὁ πτωχὸς ἐκράξε καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτοῦ καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ ἔσωσεν αὐτόν.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα.

Εἶτα τὰ Εἰρηνικά (ζῆτει ἐν τῷ Εὐχολογίῳ).

Καὶ γίνεται ὁ ἄσπασμός ψαλλομένου τοῦ Ἰδιόμελου· Ἐπιγνώμεν ἀδελφοί.

Ὁ Διάκονος· Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀφέσεως καὶ συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ (τοῦδε).

Ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι ἐλεήμων.

Ἰστέον, ὅτι ὁ τοιοῦτος μοναχὸς ὀφείλει προσκαρτερεῖν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἡμέρας πέντε, σχολάζων ἀπὸ παντὸς ἔργου, πλην ἀναγνώσεως, εἰ ἐπίσταται.

Ε Π Ι Κ Α Ι Ρ Α

Ὁ Ἀθηνῶν Δαμασκηνός

—Τὴν 20ὴν Μαΐου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυρὸς Δαμασκηνός. Γεννηθεὶς τῷ 1890 εἰς τὴν Δοβρουτσᾶν τῆς Ναυπακτίας ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, τοῦ πατρὸς ὀνομαζομένου κατὰ κόσμον Δημητρίου Παπανδρέου. Ἐφοίτησεν εἰς τὸ γυμνάσιον Καρδίτης ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ θεοῦ του Δαμασκηνοῦ Παπανδρέου, ἡγουμένου τότε τῆς παρὰ τὴν Καρδίτσαν ἱερᾶς Μονῆς Κορώνης καὶ ὑπὸ Μητροπολίτην Θεσσαλιώτιδος τὸν Εὐθύμιον. Ἀριστεύσας εἰς τὸ Γυμνάσιον Καρδίτης, εἰσήχθη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν ὅπου ἐσπούδασε θεολογίαν καὶ νομικὴν. Τῷ 1917 ἐγενε κληρικὸς καὶ πολὺ γρήγορα προεχειρίσθη πρεσβύτερος καὶ ἀρχιμανδρίτης· τῷ 1922 ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Κορινθίας, εἰς ἣν ἔδραν ἔδρασε ποι-

κιλοτρόπως καὶ λίαν ἐπιτυχῶς διὰ τὰ γενικά συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίως τῆς Ἐπισκοπῆς του τῆς Κορινθίας καὶ τῆς πόλεως Κορίνθου κατὰ τὴν θεομηνίαν τοῦ καταστρεπτικοῦ σεισμοῦ τοῦ 1925. Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1938 ἐξελέγη Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ἀλλ' ἔνεκα ποιᾶς τιнос ἐκκλ. ἀνωμαλίας, ἐφησύχασεν ἐν τῇ ἱ. Μοιῇ Φανερωμένης ἐν Σαλαμῖνι, ὅπου τὸν Ἰούνιον 1941 ἀποκατεστάθη εἰς τὸν θρόνον του.

Νεώτατος ὢν καὶ εἰς ἡλικίαν 58 ἐτῶν ἐγκατέλειψε τὸν κόσμον αὐτὸν συνελεῖα καρδιακῆς παθήσεως, ἐγκατασταθεὶς ἤδη εἰς τὰ ἐπουράνια σκηνώματα.

Ὁ Ἰωαννῖνων Σπυρίδων Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

—Τὴν 4ην Ἰουνίου ἡ σεβαστὴ ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνελοῦσα ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει Ἀθηνῶν προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐκλιπόντος τοιοῦτου ἀειμνήστου Δαμασκηνοῦ. Διὰ τῆς ψηφοφορίας ταύτης ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὁ Ἰωαννῖνων κ. Σπυρίδων διὰ ψήφων 42 ἐναντι 56 ψηφισάντων, τοῦτέστι ἀνεδείχθη τοιοῦτος παμψηφεὶ περίπου. Τὴν 9ην ἰδίου μηνός, ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ Ἀθηνῶν, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σπυρίδων ἐγεννήθη εἰς τὴν Χιλὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου τῷ 1873, ἐσπούδασε δὲ εἰς τὴν θεολογικὴν σχολὴν Χάλκης ἀποφοιτήσας τῷ 1899. Νέος ἔτι ὢν προσῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου διακονήσας ὡς ἱεροκήρυξ καὶ καθηγητὴς εἰς Γαλατὰν Κων) πόλεως. Εἶτα ὁρχιερατικὸς ἐπίτροπος καὶ ἱεροκήρυξ Ξάνθης ἐν Καβάλλᾳ. Κατόπιν προεχειρίσθη εἰς Μητροπολίτην Βελλᾶς

καὶ Κονίτσης. Κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα εἰργάσθη ὑπερανθρώπως ἐθνικῶς καὶ ἐκπαιδευτικῶς ἰδρύσας πολλὰ διδασκτήρια διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ λαοῦ ἐν οἷς καὶ τὸ ἐν τῇ ἱ. Μοιῇ Βελλᾶς ἀγροτικὸν ἱεροδιδασκαλεῖον, τὸ ὁποῖον ἐξυπηρέτησε κυρίως τὸν ἀλύτρωτον βορειοηπειρωτικὸν Ἕλληνισμόν. Κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1912 συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν τούρκων διὰ τὴν ποικίλην ἐθνικὴν του δρασὶν ἐφυλακίσθη ἐν Κοίτῃ καὶ ἐσώθη ἐκ βεβαίου θανάτου ἀπὸ τὸν Ἑσὰτ πασᾶν τῶν Ἰωαννῖνων.

Εἰς τὸ βορειοηπειρωτικὸν ζήτημα ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇ πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν δούλων ἀδελφῶν ἑλλήνων τῆς βορείου Ἡπείρου καὶ τῇ εἰσγηγεί τοῦ ἐσχηματίσθη ἡ προσωρινὴ κυβέρνησις ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Γεωργίου Χρηστάκη Ζωγράφου, εἰς ἣν μετέσχεν ὁ Σπυρίδων ὡς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

Τῷ 1916-ἐξελέγη παμψηφεὶ Μητροπολίτης Ἰωαννῖνων. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἔδραν του εἰργάσθη ὡς οὐδεὶς ἄλλος πρὸς ἀναζωπύρωσιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως διὰ τῆς χριστιανικῆς προαγωγῆς τῶν εἰδῶν τοῦ ποιμνίου του, ἀλλὰ καὶ φιλανθρωπικῶς διὰ τῆς ἰδρύσεως πολλῶν ἰδρυμάτων κοινωνικῆς προνοίας, ἀναστάσιν τοῦ νέου ἱεροδιδασκαλείου Βελλᾶς καὶ τοῦ μοναδικοῦ ἐν Ἑλλάδι διδασκῆριακοῦ συγκροτήματος τῆς «Ζωσιμαίας παιδαγωγικῆς ἀκαδημίας.» Ἀνῆγειρε δὲ καθ' ὅλην τὴν Ἡπειρον πλέον τῶν 300 δημοτικῶν σχολείων.

Κατὰ τὴν κρίσιν διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸ ἔθνος προέλασιν τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, εἰργάσθη μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Τσολάκογλου διὰ τὴν σύναψιν τῆς συνθηκολογήσεως, ἥτις ἂν καὶ ἐγένετο παρὰ τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως καὶ τῆς κυβερνήσεως, προσέφερεν ὅμως ὑψίστας ὑπηρεσίας εἰς τὸν στρατόν. Κατὰ τὴν κρίσι-

μον διὰ τὸ ἔθνος περίοδον τῆς κατοχῆς ἀπεδείχθη σθεναρὸς ἐθνάρχης καὶ οργανωτῆς τοῦ ΕΟΧΑ, οργανισμοῦ διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ἑλλ. λαοῦ. Τέλος μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ ἔθνος καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς πολιτικῆς ὅπου παρενέβη ὡς ἀντιβασίλεις καὶ πρωθυπουργὸς κατευναστικῶς.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Γερμανοϊταλικῆς κατοχῆς ἀγωνισθεὶς πολλαπλῶς ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του, ὥστε οἱ γερμανοὶ νὰ τὸν καταδικάσουν εἰς ἀπομόνωσιν αὐστηράν ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ τέως Ἰωαννίνων Σπυρίδων, ὥστε λίαν δικαίως καὶ ἐπιτυχῶς ἐξελέγη προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ

ΚΕΦΑΛ. ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Η ΡΟΖΑ ΑΝΑΓΓΕΛΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΗΝ ΑΝΑΚΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 139)

—Καὶ ὅμως φιλάττη Ῥόζα, ἀπεκρίθη ἡ Ἥλδεργάρδη, τὰ λάμποντα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σας δάκρυα, εἰσὶν ἀπειράκις πολυτιμότερα τῶν μαργαριτῶν, καὶ τὰ αἰσθήματά σας, ὑπερβαίνουν τὴν τῶν ἀδαμάντων τούτων ἀξίαν. Ἡ μορφὴ σας, ἐφ' ἧς ἡ νεότης καὶ ὠραιότης ζωογονοῦνται, θέλει μαρανθῇ καὶ μεταβληθῇ εἰς κονιορτόν. Καὶ ὁ μὲν καιρὸς δύναται εὐκόλως νὰ μεταβάλῃ εἰς κόνιν τοὺς ἀδάμαντας τούτους, ὅσον στερεοὶ καὶ ἂν ᾖσιν, ἀλλὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά σας θέλουσιν ἐπιζησεῖ αὐτῶν· θέλουσιν ἐξακολουθεῖ νὰ ἦναι ὁ στολισμὸς τῆς τόσον καθαρᾶς ψυχῆς σας, καὶ θέλουσιν εἶσθαι δι' αὐτὴν

ὠράϊσμα εὐπρεπέστερον καὶ λαμπρότερον, ἢ ἐκεῖνο ὅπερ δύνανται νὰ δώσωσιν εἰς τὸ σῶμα τῆς γυναικὸς τὰ μεγαλοπρεπῆ ταῦτα κοσμήματα!

Μετὰ ταῦτα ἡ Ἥλδεργάρδη ἐπέθηκε μαργαρίτας ἐπὶ τῆς ξανθῆς καὶ ὠραίας κόμης τῆς Ῥόζας, ἐκόσμησε τὸν λαιμόν της μὲ τὸ περιδέραιον, ὅπερ διέχεε γλυκεῖαν λάμψιν, καὶ τὰ ὠτά της μὲ τὰ σπινθηροβολοῦντα ἀδαμάντινα ἐνώτια, καὶ διεπέρασεν εἰς τὸ δάκτυλόν της τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀδαμάντινον δακτυλίδιον, ὅπερ ὅμως εὐρέθη πολὺ εὐρύχωρον δι' αὐτήν. Ἄς ἀφήσωμεν τὸν δακτύλιον τοῦτον, εἶπεν ἡ Ῥόζα μειδιῶσα, δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν ἡλικίαν μου· ἄλλως τε ἡ ὑπανδρος μόνον γυνὴ δύναται νὰ φέρῃ τοιοῦτον δακτύλιον. —Παρατηρήσατε, ἀπεκρίθη ἡ Ἥλδεργάρδη, ὁ δακτύλιος, ὅστις εἶναι πολὺν μέγας διὰ τὸν δείκτην, ἀρμόζει ἐντελέστατα εἰς τὸν λιχανόν, ἀφήσατέ τον λοιπὸν οὕτως· ἡ χεὶρ θυγατρὸς, ἥτις ἔκαμε τόσα καλὰ εἰς τὸν πατέρα της, ἀξίζει βεβαίως νὰ ἦναι ἐστολισμένη μὲ πολυτίμους λίθους. Ἡ Ἥλδεργάρδη ἀφοῦ ἐστόλισεν οὕτως τὴν Ῥόζαν τὴν συνώδευσε μέχρ' ἰς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς, ἡ νῆα νὺξ τὴν ἠνέφεξε ταχέως, καὶ ἀνέκραξεν εἰσερχομένη, εἴη εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου, πάτερ μου! ἦδη εἰσθε ἐλεύθερος. Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς της ὅτε παρετήρησε τὸν Ἐδελβέρτην ἐνδεδυμένον τὴν στολὴν τοῦ ἱππότη, ἣν ἔφερεν ἄλλοτε κατὰ τε τὰς τελετὰς καὶ ἐορτασίμους ἡμέρας. 1) Ἦτο ἀληθῶς ἐνδεδυμένος μὲ

1) Ὅτε τὸ πρῶτον ἡ Ἥλδεργάρδη ὠμίλησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν σύζυγόν της, τῷ εἶπεν ὅτι προὔτιθετο νὰ ἐνδύσῃ τὴν Ῥόζαν σύμφωνα μὲ τὸν βαθμόν της, καὶ τὸν παγκάλεσεν ἵνα φροντίσῃ καὶ αὐτὸς ὅπως διάταξῃ νὰ ἐνδυθῇ καὶ ὁ Ἐδελβέρτης μὲ τὸ ἐνδυμα τοῦ ἱππότη, προσθέσασα ὡσαύτως ὅτι,

μαῦρον ἐκ βελούδου ἐνδυμα, καὶ ἐστολισμένος διὰ τῆς χρυσοῦς ἀλύσου μετὰ τοῦ παρασήμου, καὶ παρ' αὐτῷ ἴσταντο οἱ δύο ξένοι ἱππῶται.

Μετὰ βαθείας συγκινήσεως ὁ Ἐδελβέρτης ἐνηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα του εἰσελθοῦσαν ἐν τῇ φυλακῇ του, καὶ ἀνεβόησεν, ὡς τρυφερά μου Ῥόζα, ἐνίκησας, βοηθεία τοῦ Θεοῦ, νίκην, ἣν ὁλόκληρον σιγάτευμα δὲν ἤθελε νικήσει διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου! ἡ δύναμις τῶν ὕπλων ἤθελε δυνηθῇ ἴσως νὰ κυριεύσῃ ἐξ ἐφόδου τὸ φρούριον τοῦ Κιουνερίκου, καὶ νὰ ὑποχρεώσῃ καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον ἵνα παραδοθῇ· ἀλλ' ἡ γλυκεῖα δύναμις τῆς πρὸς τὸν πατέρα σου στοργῆς κατέκτησε τὴν καρδίαν τοῦ ὑπερηφάνου τούτου ἱππῶτου, τοῦ πρὸ μικροῦ μὲν ἐχθροῦ, ἤδη δὲ ἀγαπητοῦ φίλου μας. "Ὡς εὐχαριστήσωμεν τὸν φιλόανθρωπον καὶ πολυέλεον Θεόν, τοῦ ὁποίου ἡ πρόνοια ὠδήγησε τὰ πάντα. Οὗτος ἠλόγησε τὴν νῆκὴν σου εὐσέβειαν, καὶ ἔσπεψε τοὺς ἀγωνίας σου διὰ τοῦ εὐτυχεστάτου τούτου ἀποτελέσματος.

Ὁ Ἐδελβέρτης τότε μόνον παρατηρή-

ἰν' ἀποφύγῃ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ἤθελε τῷ προξενήσει ἡ τόσον ἀπροσδόκητος χαρὰ. ἦτο καλὸν ὥστε οἱ δύο συνοδοὶ ἱππῶται Σιεγεβέρτης καὶ Θεοβάλδος ἐλθῶσι προηγουμένως εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ εὗρωσι τὸν Ἐδελβέρτην, ὅπως τὸν προδιαθέσωσιν ὀλίγον, χωρὶς ὅλως νὰ τῇ δώσωσι νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ στιγμή τῆς ἐλευθερίας του πλησιάζει, διότι, ἐξηκολούθησεν αὕτη, πρέπει ἡ ἐνάρετος θυγάτηρ του Ῥόζα ν' ἀπολαύσῃ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ αὕτη πρώτη ὅτι εἶναι ἐλεύθερος. Συνεπῶς οἱ δύο ἱππῶται ἐπιφορτισθέντες τὴν παράκλησιν, ἐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς αὐτήν, καὶ ἠθέλησαν νὰ τῷ φέρωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὰ ἐνδύματα, ἅτινα τῷ εἶχον ἀφαιρεθῇ ἄλλοτε, καὶ ἅτινα ἐνεδύθη ὁ Ἐδελβέρτης βοηθούμενος ὑπ' αὐτῶν τῶν δύο εὐγενῶν.

σας ὃν ἔφερε πλοῦσιον στολισμὸν ἢ Ῥόζα, ἤτοι τοὺς μαργαρίτας καὶ πελυτίμους λίθους, ὡς θυγάτηρ μου, ἐπανέλαβεν, ὁ ἐλεήμων Θεὸς οὐ μόνον εἰσήκουσε τῶν πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας μου δεήσεών σου, ἀλλὰ σοὶ ἀποδίδει προσέτι καὶ τὰ κοσμήματα τῆς μητρὸς σου, ἅτινα ἀναμφιβόλως οὐδέποτε ἐσυλλογίσθης ἵνα τῷ τὰ ζητήσῃς. Συχνάκις ἡ καρδία μου συνεκινεῖτο εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ ὅτι, διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ στοργὴν σου, ἐθυσίαςας τὰ ἐνώτιά σου, τὸ μόνον κόσμημα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἐνθύμησίν σου τὸ μεγαλεῖον τοῦ βαθμοῦ τῆς καταγωγῆς σου. Καὶ ἰδοὺ τὴν στιγμήν ταύτην ὅ πανάγαθος Θεὸς σὲ ἀνταμείβει ἀπροσδοκῆτως ἀφθονώτατα. Αὐτὸς εἶναι δίκαιος μισθοποδοῦν, δὲν λησμονεῖ οὐδὲ τὰ ἔργα ὅσα ἐπράξαμεν εἰς μηδεμίαν ἀποβλέποντες ἀμοιβήν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, οἱ δύο ἱππῶται παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως τὴν ὠραιότητά της. Τῇ ἀληθείᾳ, χαρίεσσα νεάνις, ἀνέκραξεν ὁ Θεοβάλδος, ἡ θυσιᾶ, ἣν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς σας προσεφέρετε, καλύψασα τὸ ὠραῖον πρόσωπόν σας μὲ τὴν μελαγχροινὴν ἐκείνην τῆς ἀνθρακίδος χροιάν, καὶ κρυπτομένη ὑπὸ τὰ χονδροειδῆ ἐκεῖνα ἐνδύματα, ὑπῆρξε μεγίστη. Σᾶς ὁμνῶ ὅτι εἰσθε ὠραῖα ὡς ἄγγελος.

Ἡ Ῥόζα ἐκλαβοῦσα τὴν πολιτικὴν ταύτην τοῦ ἱππῶτου Θεοβάλδου, ὡς κολακείαν, ἣς δὲν ἤξιζε ποσῶς, ἠρρυθρίσεν. Ἡ ὠραιότης τῆς δεσποινίδος, ἐπρόσθεσεν ὁ Σιεγεβέρτης, εἶναι τὸ ἐλάχιστον τῶν προτερημάτων αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἡ νῆκὴ στοργὴ εἶναι πλεονέκτημα ἀπειράκις πολυτιμότερον. Μέχρι τοῦδε, ὡς ἄλλος ἄγγελος κατήρχετο εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ πατρὸς της, ἵνα ἐλαφρύνῃ τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ καὶ πάλιν ὡς ἄγγελος ἀναφαίνεται εἰς αὐτὴν σήμερον, ἵνα τῷ ἀναγγεί-

λη τὴν ἐλευθερίαν, ἣν αὕτη τῷ ἐπροξέ-
νησεν.

Ἡ Ῥόζα εἶπε τότε πρὸς τὸν πατέρα
της ὅτι ὁ εὐγενὴς ἱππότης Κιουνεῤῥίκος
τὸν παρακαλεῖ ἵνα συγχωρήσῃ τὴν πρὸς
αὐτὸν προηγουμένην αὐστηρότητά του.
Ὁ δ' Ἐδελβέρτης ἀκροασθεὶς αὐτὴν με-
τὰ βαθείας συγκινήσεως ἀπεκρίθη, βλέ-
πεις τὰ δάκρυά μου, καὶ ἡξέυρεις ὅτι πρὸ
πολλοῦ καιροῦ τῷ ἐσυγχώρησα.

Τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐπρόφερε τοὺς
λόγους τούτους ὁ Ἐδελβέρτης, ἡ θύρα
τῆς φυλακῆς του ἠνεώχθη, καὶ παρου-
σιάσθησαν ἐνώπιόν του ὅτε ἱππότης Κι-
ουνεῤῥίκος, ἡ σύζυγος αὐτοῦ, καὶ ὁ μικρὸς
Ἐβεράρδος. Ὁ Ἐδελβέρτης καὶ ὁ Κιου-
νεῤῥίκος ἔτεινον πρὸς ἀλλήλους τὰς χεῖρας
ὥς ἐντιμοὶ ἱππότες, καὶ περιεπτύξαντο
ἀλλήλους μετὰ ζωνηρᾶς συγκινήσεως· πᾶ-
σα δὲ ἔχθρα ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ἐξη-
φανίσθη· ἐγεύοντο τὴν εὐτυχίαν εἰλικρι-
νοῦς συμφιλιώσεως, καὶ ὠρεκίσθησαν διὰ
παντὸς ἀδρόαγῃ φιλίαν.

Ὁ καλὸς καὶ εὐαίσθητος Ἐδελβέρτης
ἠσθάνθη ὅπως ἰδιαίτερον χαρὰν βλέπων
τὸ χάριεν παιδίον, τοῦ ὁποίου τὴν ζωὴν
ἔσωσεν ἡ Ῥόζα· καταβληθεὶς δὲ ὑπ' ὅ-
λων τῶν συγκινήσεων, αἵτινες τὸν ἐτάρα-
ξαν, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ πετρίνου θρόνου
τῆς φυλακῆς του, ἔλαβε τὸ μικρὸν παιδίον
ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐμειδίασε, καὶ προ-
σηλώσας ἐπ' αὐτοῦ τοὺς πλήρεις δακρύων
ὀφθαλμοὺς του, τῷ εἶπε μετὰ τόνου ἀ-
γάπης, ἀγαπητὸν καὶ χάριεν παιδίον, εἴ-
θε ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀξιώσῃ ἵνα αὐξηθῇς
πρὸς χαρὰν τοῦ τε πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς
σου, καὶ ἀποκατασταθῇς ἐνάρετος ἄνθρω-
πος.—Ὡ Καλέ μοι ἱππότε, ὑπέλαβεν ἡ
Ἡλδεγάρδη, εἴθε ὁ Θεὸς νὰ εὐδοκήσῃ ἵ-
να ὁ υἱὸς ἡμῶν ἀγαπήσῃ τὸν πατέρα του
καὶ ἐμὲ ὅσον ἀγαπᾷ ὑμᾶς ἡ θυγάτηρ σας!
εἴθε μίαν ἡμέραν νὰ τῇ ὁμοιάσῃ κατὰ τὴν

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

—Θεοτοκᾶριον Νικοδήμου ἁγιορείτου
ἐκδοσίς ἕκτη, ἐπιμελετημένη καὶ ἐπὶ κα-
λοῦ χάριτος, ἄδետον δρχ. 15.000

πανόδετον » 25.000

—Λουλούδια τοῦ Παραδείσου, ὑπὸ
αἰδ. Τζάνου Γουγουτᾶ. Περιέχει λαμπρὰς
καὶ συναρπαστικὰς ἱστορίας ἐκ τῆς ἁγίας
Γραφῆς καὶ τῶν βίων τῶν ἁγίων, σελί-
δες περίπου 100 δρχ. 3 000

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 16.000

Μίαν σειρὰν ἐκλεκτῶν βιβλίων δύνα-
σθε νὰ προμηθευθῇτε μὲ δρχ. 16 000,
ἐνίσχυντες τὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς
Βιβλιοθήκης», τὰ κάτωθι:

—Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς δρχ. 3.000

—Ὁ Χριστὸς νικᾷ (διήγημα) » 3.000

—Ἀπαραίτητοι συστάσεις διὰ
τὸν Χριστιανὸν » 500

—Γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἁγ. Γραφήν » 1.500

—Ψυχῆς παρηγορία » 1.500

—Ἡ ἁγία Συγκλητική » 1.250

—Ἡ Μόνικα » 1.250

—Ἡ ἐρημίτις Φωτεινὴ » 4.000

16.000

Ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. Ἐτέ-
ρα ἐνίσχυσις διὰ τὸ περιοδικὸν εἶναι ἡ
ἐγγραφή ἔστω καὶ ἐνὸς συνδρομητοῦ παρ'
ἐκάστου τῶν παλαιῶν τοιούτων.

εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων, καὶ τότε θέ-
λομεν εἶσθαι οἱ εὐτυχέστεροι γονεῖς.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἔληξεν εἰς εὐθυμον
συνπόσιον ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ἣτις
περιεκοσμήθη καὶ ἐφωταγωγῆθη μετὰ
λαμπροῦ τρόπου· αἱ δύο τῆς τιμῆς θέσεις
ὠρίσθησαν διὰ τὸν ἱππότην Ἐδελβέρτην
καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 8.000

Διὰ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγ. Ὁρους καὶ λοιπὰς, καὶ διὰ τοὺς Ἱ. Ναοὺς δραχ. 10.000

Ἐξωτερικοῦ γενικῶς λίρα χαρτ. 1

Ἀμερικῆς δολλ. 3

Ὁφειλόμεναι συνδρομαὶ προηγουμένων ἐτῶν δραχ. 5.000

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ δωρεαί, ἀποστέλλονται πρὸς τὸν κ. Σωτ. Σχοινᾶν - Κοραῆ 47, Βόλον.

Χειρόγραφα, δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, ἐὰν μένουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην» πρέπει νὰ τὴν ἐνισχύσουν διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν. ἀλλὰ καὶ τῆς ἐξαπλώσεως τῶν βιβλίων αὐτῆς, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸν ἐν τῷ τέλει τοῦ τεύχους πάντοτε τιμοκατάλογον.

Ἀκόμη πρέπει νὰ ἀποστέλλουν τακτικῶς τὰς συνδρομάς των, διότι ἀντιμετωπίζομεν μεγάλην ἐξοδα. Προσέτι ὅσοι συνδρομηταὶ γνωρίζουν παλαιότερους συνδρομητὰς οἵτινες διεγράφησαν διὰ τὴν μὴ ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς των, καὶ εἶναι δυστυχῶς πολλοὶ οἱ τοιοῦτοι, πρὸ παντὸς ἱεραὶ Μοναί, νὰ τοὺς συνιστοῦν, ἵνα τὴν ἀποστέλλουν, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀνανεώσουν τὴν ἐγγραφήν των.

Περίπου τὰ 50% τῶν παλαιῶν συνδρομητῶν τῶν διαγραφέντων, ὀφείλουν τὰς συνδρομάς των. Μὲ τοιαύτην ἀπροθυμίαν

δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προοδεύουν τοιαῦτα ἔργα.

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

Οἱ Ἀγιορεῖται ἵνα συμπληρῶνουν πάντοτε τὴν «στήλην τῶν ἐπικαίρων» μὲ διάφορα μικροζητήματα, ἅτινα πῖπτουν εἰς τὴν ἀντίληψίν των.

Ἡ Διεύθυνσις

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταί, οἱ δυνάμενοι νὰ ἐνισχύσουν τὸ περιοδικὸν διὰ καταλλήλου θρησκευτικῆς καὶ ἐποικοδομητικῆς ὕλης πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν χριστιανῶν, δύνανται νὰ τὴν ἀποστείλουν εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ εἰς Βόλον.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Ἀγιογραφικῶν οἰκῶν δεχόμεθα μὲ τὴν τιμὴν τῶν 15.000 ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ καὶ 25.000 ἐν τῷ κειμένῳ δι' ἐκάστην φορὰν.

ΕΕΝΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

— Λεξιλόγιον Ἑκκλ. Δικαίου τρίγλωσσον εἰς δύο τόμους ὑπὸ Σ. Ρούσου Α. Α. τόμος. Ὁ α' περιέχει τὸ Βυζαντινὸν δίκαιον, ὁ β' τὸ Λατικὸν δίκαιον. Ἀθῆναι 1948—1949. Τιμᾶται δραχ. 50.000

Ζητήσατέ το παρ' ἡμῖν.

— Οἱ Νεοέλληνες πολιτικοὶ ἐναντι τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ Καθηγητοῦ Θεολόγου Ἀνδρ. Ἱ. Κεραμίδα, εἰς κομψὸν τεῦχος. ἐπὶ ἀρίστου χάρτου. Σχῆμα 16ον, σελίδες 32. Ἐκδόσεις «Ἑνορίας», ὁδὸς Χαριλ. Τρικούπη 7 Ἀθῆναι. (Τ. Κ.). Τιμὴ δραχ. 2.000

ΒΙΒΛΙΑ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

Ταχυδρομικά ἑσωτερικοῦ 10 ο)ο. Ἐξωτερικοῦ 30 ο)ο.

Πᾶσα παραγγελία δεόν νά συνοδεύηται ἀπό τήν ἀξίαν τῶν βιβλίων καί τὰ ταχυδρομικά

Ἡ Κλίμαξ τοῦ Ἰωάννου, δερματόδετον	Δραχ.	65.000
Θεοτοκᾶριον Νικοδήμου ἄδετον 15.000 πανόδετον		25.000
Τὸ Πολιτικὸν Θέατρον Ν. Μαυροκορδάτου.	»	25.000
Ἐγκόλπιον Χριστιανοῦ (Ἐσμ. Ἐσπερ. Ὁρθρου, Λειτουργίας »		3.500
Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς	»	3.000
Σωτηρία Ὁρθοδόξου χριστιανοῦ ἄδετον 5.000 δεμένον	»	8.000
Ὁ Χριστὸς νικᾷ ἢ ὁ Στρατὴς (θηρησκευτικὸν διήγημα)	»	3.000
Ἀπαραίτητοι συστάσεις διὰ τὸν χριστιανόν	»	500
Ἀκολουθία Θ. Μεταλήψεως μὲ προσθέτους εὐχὰς εἰς τὸ τέλος, σχῆμα μικρὸν τσέπης	»	1.000
Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἀγίασμοῦ τῶν Θεοφανείων	»	500
Γυναικες ἀπὸ τήν Ἁγίαν Γραφήν, ἱερ. Τζ. Γουγούτᾶ σελ. 64. »		1.500
Ψυχῆς Παρηγορία, εὐχαὶ διὰ στίχων, Ξένης μοναχῆς τυφλῆς σ.104 »		1.500
Ἡ ἑρημίτις Φωτεινὴ, Ἰωακείμ Σπετσιέρη	»	4.000
Εὐαγγελικὸς Κήπος, Σάββα μοναχοῦ Φιλοθέτου	»	3.500
Ὁ Ὁδοιπὸρος, Φιλοθέου Ζερβάκου ἡγουμ. Ἰ. Μ. Λογγοβάρδας »		12.000
Γνωθὶ σαυτὸν Γ. Πειρατικοῦ	»	1.000
Ἐγκώμιον εἰς τὸν δοιον Ἀθανάσιον τὸν ἐν Ἀθῶν	»	1.500
Ἡ Μόνικα, μήτηρ τοῦ ἁγ. Αὐγουστίνου	»	1.250
Λουλούδια τοῦ Παραδείσου	»	3.000
Ἡ ἁγία Συγκλητικὴ, παρηγορητικὴ διήγησις διὰ τοὺς ἀσθενεῖς. »		1.250
Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου, Γ. Παπαγεωργίου	»	5.000
Ὁδηγὸς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, Ἰννοκεντίου Ἐπισκ. »		3.000
Τετρακτὺς, βιβλίον πατερικόν, Κωνστ. Ζερβοῦ πρωτοπρ.	»	10.000
Μικρὸν εὐχολόγιον. Εὐχαὶ παρακλητικαὶ Μάμαντος καὶ Τρυφῶνος μὴ ὑπάρχουσιν εἰς τὰ εὐχολόγια, ἐλαφρῶς δεδεμένον		2.000
Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ τὰ θαύματα τῆς Γοργοῦπηκού	»	1.000
Ὁ Μέγας Κανὼν, Ἀνδρέου Κρήτης	»	1.000
Σειρὰ «Ἀγιορ. Βιβλιοθήκης»		
6 τεύχη α' ἔτους	}	» 50.000
2 » β' »		
Ὁλόκληρον τὸ ε' καὶ ἡ' ἔτος		
Ἀπέχεσθ' αἵματος, Κωνστ. Ζερβοῦ πρωτοπρεσβ.	»	2.000
Ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἡ οἰκογενεὶά του	»	3.000
Τὰ λείψανα καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἀρχ. πόλεων τοῦ Βόλου μετὰ χαρτῶν »		5.000
Χρυσόβουλλα καὶ τυπικὰ τῶν Βυζ. αὐτοκρατόρων τοῦ Ἀγίου Ὁρους»		6.000
Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ Ἀγίου Γερασίμου Σουρβιάς	»	3.000
» » » τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου	»	2.000
» » » τῶν Ἀγίων Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου	»	3.000
Τετραευάγγελον, ἔκδοσις Ἀγ. Ὁρους, χρυσόδετον	»	15.000
Παλαιὰ ἱστορία Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων, Μήδων, Περσῶν, Μακεδόνων, Ἑλλήνων, τόμος α' καὶ β' ὁγκώδεις, ὑπὸ κ. Ρολλίν, Βενετία 1750 ἄδετον	»	100.000
Παγκόσμιος γενικὴ ἱστορία Ἀγ. Παπαγεωργοπούλου δερματ. »		50.000

Ἑρμηνεία κανόνων πτωχοῦ Προδρόμου εἰς ἀρχαῖον χειρόγρα- φον, δεδεμένον, εἰς ἀρίστην κατάστασιν . . . »	100.000
Ἑρμηνεία ψαλμῶν Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων 2 τόμοι δερματόδε- τοι μέγα σχῆμα . . . »	150.000
Οἱ Ἀντάρται (ἐπιστημονικὴ μελέτη περὶ ἀνταρτῶν) . . . »	3.500
Ὑπεράσπιοις ἡ ἀνασκευὴ τῆς τοῦ Βολτέρου βίβλου ὑπὸ Νίκηφ. Θεοτόκη, ἔκδ. Βιέννης ἀψῆδ' . . . »	50.000
Κυριακοδρόμιον μετὰ εὐροδορομίου Θ. Ζωγράφου εἰς 3 τόμ. ἄδետον . . . »	100.000
Ἑρμηνεία ἐπιστολῶν Παύλου μετὰ τῶν 7 Καθολικῶν Θ. Ζωγράφου τόμοι 11 ἄδետον . . . δραχ.	80.000
Εἰσαγωγή εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως ἔκδ. Μόσχας, δερματόδετον . . . »	50.000
Ὁ ἐν τῇ Μεγ. Ἐκκλησίᾳ δεσποτικὸς θρόνος Γ. Χρυσοβέργη, λιν. »	4.000
Ἐπιτομὴ Ἑλλήν. μυθολογίας, Κοντογόνῃ δερματόδετος . . . »	25.000
Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, Γόλδσμιθ, ἔκδ. Βιέννης 1807 ὅλο δερμ. »	25.000
Ἰουλιανοῦ Αὐτοκράτορος, τὰ σωζόμενα Paris 1630 . . . »	100.000
Ἐκκλησ. Ἱστορία, Μελετίου α' καὶ δ' τόμος, Βιέννη 1783 . . . »	100.000
Ἐπιτομὴ φυσικῆς, βιβλία 3 Νεοφύτου Δούκα, Αἴγινα 1843 δερ. »	25.000
Στοιχεῖα λογικῆς, μεταφυσικῆς καὶ ἠθικῆς, Φρ. Σοαυτοῦ α' καὶ β' τόμος, Βιέννη 1804, ὅλο δερμάτινοι . . . »	50.000
Εἰρηολόγιον περιέχον τοὺς εἰρημοὺς τῶν Κανόνων κλπ. πανόδ. »	8.000
Ἱεραευάγγελον εἰς μέγα σχῆμα Βενετίας πανόδετον . . . »	40.000
Ἡ Κωνσταντινούπολις Σκαρλ. Βυζαντίου τόμ. β'. δερματόδ. »	35.000
Οἱ σεισμοὶ τῆς Χίου κ.λ.π. Σπ. Παγανέλη λινόδετον . . . »	15.000
Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προόδου καὶ πτώσεως τῆς Π. Ἑλλάδος Γ. Κωζάκη Τυπάλδου Ἀθῆναι 1839 . . . »	30.000
Μεγάλῃ Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδείᾳ Μακρῇ ὁ δεύτερος τόμος Ἀθαν. ψυχῆς - ἀκαδημεικός, πανόδετος . . . »	60.000
Θησαυρὸς ἁγίων (παρακλητικοὶ Κανόνες ὅλων τῶν ἁγίων) »	27.000
Μέγας Συναξαριστὴς δωδεκάτομος Πατρὸς Ματθαίου α'. Τόμος ἄδετος 35.000 δεμένους . . . »	50.000
β'. » » 30.000 » . . . »	45.000
γ'. » » 30.000 » . . . »	45.000
Συναξαριστὴς Δουκᾶκη, Σεπτέμβριος ἄδετος . . . »	20.000
Ἀόρατος πόλεμος, Νικοδήμου . . . »	15.000
Ἡ ἐν Βενετίᾳ ἑλλήν. ἀποικία, Ἰ. Βελούδου Βενετία 1893 πανόδετον . . . »	15.000
Βραῖλα Ἀρμένη, Δοκίμιον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν δερματόδ. . . »	20.000
Κομνηνοῦ, ὁργανικὴ χημεία, λινόδετον, . . . »	50.000
Ἱστορία ἑλλήν. φιλολογίας, Σκούφου, λινόδετον . . . »	50.000
Λόγος Κ. Ἀσωπίου, Ἀθῆναι 1858 . . . »	10.000
Ὁδηγὸς τοῦ ἐξομολογουμένου Χριστιανοῦ, Γ. Μακρῇ . . . »	2.000
Ὁ Ἀγιασμὸς ἡμῶν, Γ. Μακρῇ, . . . »	2.000
Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, Ἐμμ. Φαρλέκα . . . »	7.000
Λεξικὸν ἐγκυκλοπαιδικόν, Ν. Γ. Πολίτου ἐξάτομον δερματόδ. . . »	600.000
Λεξικὸν Γαλλοελληνικόν, Θ. Γ. Κυπρίου, μεταχειρισμένον δερματ. »	100.000
Θησαυρὸς τετραγλωσσος, Γερασίου Βλάχου τοῦ Κρητὸς Μητρ. Φιλαδελφείας, Βενετία ἀψῆδ' ὅλο δερμάτινον . . . »	250.000
Γουρκικὸν ἀπάνθισμα χριστ. πίστεως Πατρ. Κων)λεως 1803 παν. »	50.000
Μακεδονικὸν ἡμερολόγιον 1910 πανόδετον . . . »	25.000
Γραμματικὴ Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ Βενετία 1780 σελ. 670 λινόδ. »	50.000

«Ἑστία,» τόμος γ'. 1877 δερματόδετον »	80.000
Ἑγχειρίδιον παγκοσμίου φιλολογίας Ἀννης Βόττα »	8.000
Ἑλληνικὴ Γραμματολογία, Κ. Εὐσταθοπούλου Ἀθῆναι 1892 δερματόδετον »	25.000
Ἰγνος Χριστοῦ »	25.000
Προσκυνητάριον ἁγίου Ὄρους δεμένον »	15.000
Κυριακοδρομίον Νικ. Θεοτόκη, Εὐαγγελίου τόμ. α' ἔκδ. α' Μόσχα 1796, »	60.000
» » Ἀποστόλων » β' Ἀθῆναι 1840 »	60.000
Δοκίμιον περὶ χάριτος Ἀθ. Λυμπεροπούλου Ἀρχιμ »	3.000
Ἐπιστημονικὴ ἔκθεσις περὶ τῆς οὐσίας τοῦ μυστ. τῆς θ. εὐχαριστίας, τοῦ ἰδίου, »	5.000
Ἐπιστημονικὴ ἔκθεσις περὶ τῆς οὐσίας τῆς ἀγάπης, τοῦ αὐτοῦ »	3.000
Ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἡμετέρου, Ἀρχ. Χρυσ. Θέμελη »	2.000
Λεξιλόγιον Ἐκκλ. Δικαίου τρίγλωσσον, ὑπὸ Ε. Ρούσου, Βυζαν- τινοῦ καὶ Λατινικοῦ δικαίου εἰς δύο τόμους σελίδες 700 »	50.000
Τοῦ κλήρου ὁ ὁδηγός, ἦτοι παράφρασις καὶ σχόλια τῶν πρὸς Τιμόθεον καὶ Τίτον ἐπιστ. Παύλου, Μελίτη 1829 δερματόδετ. »	60.000
Τὰ θαύματα τῆς Παναγίας, Οἰκονομοπούλου, δερματόδετον »	50.000
Ἐγκόλπιον Ὁρθογραφίας, Δ. Εὐσταθοπούλου »	20.000
Τόμος δερματόδετος περιέχων, τὸν Ραββῖνον Ἰσαάκ, τοὺς Ἐκ- κλ. λόγους Ἰγν. Μοσχάκη, Ἑρμηνείαν τῶν 12 Εὐαγγελίων καὶ ὁμιλίαι ἐξ εἰς τὸ Πάτερ ἡμῶν, Μ. Γαλανοῦ »	75.000
Οἱ νεόλληνες Πολιτικοὶ ἐναντι τοῦ Χριστιανισμοῦ, Ἀνδρέα Κεραμίδα »	2.000

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἀνθολογία Θ. Φωκαέως τρίτομος, δ' ἔκδοσις Κωνσταντινου- πόλεως 1851 δερματόδετος εἰς 3 τόμους »	150.000
Μουσικὸν δωδεκάήμερον, πανόδετον ἑλλιπές »	15.000
Εἰρημολόγιον καλλοφωνικὸν Θ. Φωκαέως, πανόδετον »	50.000
Ἀνθολογία Χουρμουζίου α' καὶ β' τόμος. »	50.000
Δοξαστάριον Χουρμουζίου, πλήρες, δερματόδετον »	50.000
Δοξαστάριον ἀργὸν Χουρμουζίου Τόμος α'. ἄδετος »	25.000
Ἀνθολογία Φωκαέως (ἡ λειτουργία) »	50.000

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΚΑΙ Σ^{ΙΑ}

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ - ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ὁ ἐν λόγῳ Οἶκος παρουσιάζει πραγματικὴν κατάπληξιν.
Ὁ καλλιτεχνικὸς αὐτοῦ χρωστήρ, ἔχει πλουτίσει πλείστους
ὄσους Ναοὺς ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ
τῶν ἀπαραμύλλων Ἱερῶν εἰκόνων, αἵτινες κινοῦν εἰς θαυ-
μασμὸν πάντας τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ = ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Για τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουν ὅλοι.
(Καيسάριος Δαπόντες)

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ — ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Ὀκτ)βριος - Δεκ)βριος 1949

Διευθυντής - Ἱδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραή 47 ἐν Βόλῳ

Ο ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Λέγεται, φημολογεῖται καὶ διακηρύττεται ὅτι πρόκειται νὰ χρησιμο-
ποιηθῇ τὸ ἅγιον Ὅρος ὡς τουριστικὸν κέντρον, χρησιμοποιουμένων πρὸς
τοῦτο χρημάτων τοῦ σχεδίου Μάρσαλ. Ἡ φήμη αὕτη ἂν πρόκειται κάποτε
νὰ γίνῃ ἀπόφασις, θὰ εἶναι ἡ ἀρίστη ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Δὲν γνωρίζομεν
ὅμως ὑπὸ ποῖον πνεῦμα μελετᾶται νὰ εἰσαχθῇ ὁ τουρισμὸς εἰς τὸ ἅγιον
Ὅρος. Ἄν ἡ ἀπόφασις αὕτη προβλέπη εἰς τὸ νὰ ἀνυπληρωθοῦν καὶ ἐπι-
σκευασθοῦν μερικαὶ Μοναὶ ἡμικαταστραφεῖσαι ἀπὸ τὴν πάροδον τοῦ χρό-
νου καὶ ἀπὸ μοναχοὺς ἐγκαταλειφθεῖσαι, θὰ ἦτο ἄριστον. Ἄν ἡ ἀπόφασις
προβλέπη νὰ ἐπισκευασθοῦν μερικοὶ δρόμοι ἡμιονικοὶ καταστραφέντες ἐ-
πίσης ἀπὸ τὸν χρόνον καὶ τῆς πολλῆς χρήσεως, εἶναι ὀρθότατον. Ἄν πρό-
κειται νὰ τεθοῦν μόνιμοι ὁδηγοὶ εἰς τὰ σταυροδρόμια τοῦ βουνοῦ καὶ ἀν-
αλλοίωτοι ὑπὸ τῶν καιρικῶν μεταβολῶν, ὁδηγοῦντες τοὺς ὁδοιπόρους
προσκυνητὰς ὅταν βαδίζουν μόνοι τῶν καὶ χωρὶς ὁδηγὸν διὰ νὰ μὴ χά-
νουν τὸν δρόμον καὶ πηγαίνουν ἄλλου καὶ ὄχι ἐκεῖ ὅπου θέλουν καὶ αὐτὸ
θὰ ἦτο ἔξοχον. Ἄν κατορθώσουν διὰ τῶν χρημάτων τοῦ σχεδίου Μάρσαλ
καὶ κάμουν δασικοὺς δρόμους καὶ λοιπὰς εὐκολίας διὰ τὴν μεταφορὰν εἰς
τὴν παραλίαν τῶν δασικῶν τῶν προϊόντων, θὰ ἦτο ὑπὲρ ἅγαν ὠφέλιμον.
Τὸ δὲ σπουδαιότερον ἀπὸ ὅλα ἂν κατῴρθωναν νὰ ἐπανδρώσουν τὸ ἅγιον
Ὅρος διὰ νέων χριστιανικοῦ χαρακτῆρος, μὲ πίστιν θερμὴν πρὸς τὸν Σω-
τῆρα Χριστόν, ἀλλὰ καὶ μὲ ζῆλον ἄμετρον διὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς μοναχι-
κῆς πολιτείας, τοῦτο θὰ ἦτο τὸ ἀσυγκρίτως ἀνώτερον. Ὅλα αὐτὰ θεω-
ροῦνται ὡς μία βελτίωσις γενικὴ τοῦ ἁγίου Ὅρους.

Θὰ ἐρωτήσῃ τις· ὅλα αὐτὰ τὰ μικροπράγματα δὲν θὰ ἠδύνατο ἡ ἱερὰ

Κοινότης νὰ τὰ ἐκτελέσῃ; Ἀπαντῶμεν. Θὰ ἡδύνατο, ἀλλὰ μόνον ὅταν εἶχεν εἰς χεῖρας τῆς τὰ πλούσια μετόχιά τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, τὰ ὁποῖα ἀφῆρεσαν ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἐν Ἑλλάδι, ἅτινα ἀπηλλοτριώθησαν πρὸς ἐγκατάστασιν τῶν ἀδελφῶν προσφύγων. Τὰ σημερινὰ προϊόντα τῶν δασῶν τῶν μόλις ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς σημερινὰς ἀνάγκας τῶν. Οὕτω βλέπει τις Μονὰς ἀρχαιοτάτας νὰ φθίνουν ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ δι' ἔλλειψιν πόρων, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν.

Τώρα τὸν λόγον διὰ τὴν συνεχῆ ἐλάττωσιν τῶν μοναχῶν, ἀποθνησκόντων τῶν γερόντων καὶ μὴ ἀναπληρουμένων ὑπὸ νέων, οἱ διοικοῦντες τὸ ἅγιον Ὅρος δύνανται καλλίτερον νὰ γνωρίζωσιν, ἐκείνο ὅμως τὸ ὁποῖον ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψιν πολλῶν ἐνδιαφερομένων εἶναι, ὅτι, θρησκευτικοὶ ἀρχηγοὶ καὶ δὴ μοναχοί, ἱεροκήρυκες ἢ πνευματικοί, ὅταν ἀκούσουν νέον τινὰ φερόμενον ἀπὸ τὸν ζῆλον νὰ μονάσῃ, τὸν ἀποτρέπουν ὥς ἀπὸ μέγιστον κίνδυνον, προσπαθοῦντες νὰ καταπνίξουν καὶ νὰ ἐνταφιάσουν τὸν ζῆλον τοῦ καὶ οὕτω ὁ νέος δὲν κατατάσσεται ἐκεῖ.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὴν πνευματικὴν βελτίωσιν τοῦ ἁγίου Ὁρους διὰ τῶν χρησιμοποιηθησομένων χρημάτων τοῦ σχεδίου Μάρσαλ. Ἐὰν ὅμως παρ' ἐλπίδα θελήσουν νὰ εἰσαγάγουν τὸν τουρισμὸν ἐν ἁγίῳ Ὄρει ὑπὸ τὴν πραγματικὴν σημασίαν τῆς λέξεως, τότε οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον.

Τουρισμὸς ὑπὸ τὴν πραγματικὴν σημασίαν θὰ εἰπῇ τόπος ἐξέχων εἰς καλλονὴν φύσεως, μὲ ὠραία παρθένα δάση, νερὰ δροσερὰ καὶ διαυγῇ κλπ. καὶ τρόπον τινά, τεμάχιον παραδεισίου γῆς κατελθὼν εἰς τὸν ἡμέτερον πλανήτην. Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὸν τόπον αὐτὸν ὀνομάζονται τουρισταί. Σκοπὸς τοῦ τουριστοῦ εἶναι νὰ εὕρῃ ἐπὶ ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα τοῦ ἑτοὺς πρὸ παντὸς μόνωσιν, ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν. Ζητοῦντες οὗτοι τὴν ἀνάπαυσιν διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τῶν ἀσχολιῶν τῶν τῶν καθημερινῶν, κατ' ἀνάγκην θὰ συνοδεύωνται ἀπὸ τὰς συζύγους τῶν καὶ λοιπὴν οἰκογένειάν τῶν, διότι καὶ αὗται ἔχουν ἴσα δικαιώματα ἀναπαύσεως καὶ ψυχαγωγίας. Ἀκολουθοῦν λοιπὸν τότε εἰς τὰ τουριστικὰ κέντρα διασκεδάσεις διαφόρου τύπου ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην καὶ συνεπῶς, ἐσπερίδες ὀλονύκτιαι, θέατρα, κινηματογράφοι, μουσικαὶ συναυλίαι, γυμνότητες, παντὸς εἴδους βωμολοχίαι καὶ ἀκατονόμαστοι πράξεις, ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει σήμερον εἰς τὸν κόσμον καὶ τίποτε περισσότερον, τὰ θεωρούμενα μάλιστα ἀπὸ τὸν κόσμον ὡς δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀκόμη προϋποθέτει ὁ τουρισμὸς καὶ τὴν ἀνοικοδόμησιν μεγάλων ξενοδοχείων καὶ ἐστιατορίων μὲ ὅλας τὰς συγχρόνους ἀνέσεις, πρὸς μεγαλυτέραν ἀνάπαυσιν καὶ καλοπέρασιν τῶν τουριστῶν. Ἀλλὰ μήπως διὰ τὰ τοιαῦτα τουριστικὰ κέντρα ἐχάθησαν τὰ κατάλληλα μέρη; Εὐτυχῶς ἡ Ἑλλάς ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὴν φημισμένην Ἑλβετίαν ὡς τὸν μόνον τόπον διαθέτοντα τὰ καλλίτερα τοπία. Μικρὰ ἔρευνα ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους ἀπέδειξεν ὅτι αἱ ἐξοχαί, ὅς κατέχει σήμερον ἡ Ἑλλάς εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ τὰς ἐλβετικὰς τοιαύτας καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος τῆς γῆς. Ἐπληρώθησαν λοι-

πὸν ὅλαι αἱ ἐξοχαὶ αὗται καὶ οἱ παραθερισταὶ (=τουρισταὶ) συνωθοῦνται πρὸς παραθερισμὸν καὶ δὲν ὑπάρχει χῶρος, πληρωθεῖσῶν ὅλων τῶν ἐξοχῶν τῆς Ἑλλάδος; Ἀφοῦ λοιπὸν γνωρίζομεν ὅλοι ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα μας δυστυχῶς δὲν ἔγινεν οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἐργασία διὰ νὰ ἐλκύσωμεν ἐντοπίους καὶ ξένους παραθεριστὰς καὶ ὅτι ὅλαι αἱ ἀγναὶ καὶ παρθένοι ἐξοχαὶ μας ματαίως περιμένουν ἐπισκέπτας, τὸ ἅγιον Ὅρος λοιπὸν ἡμᾶς ἔμεινε καὶ ζητοῦμεν τὴν βεβήλωσίν του;

Παρακαλῶ παραβάλατε τώρα τὸ ἅγιον Ὅρος προκειμένου νὰ γίνῃ ἐν τοιοῦτον τουριστικὸν κέντρον. Πλησίον ἐνὸς τοιούτου ξενοδοχείου μὲ ὅλας τὰς διασκεδάσεις νὰ ὑπάρχῃ μίᾳ ἱερᾷ Μονῇ περικλείουσα ὅλους τοὺς πνευματικούς θησαυρούς, τοῦτέστι ἅγια λείψανα ἁγίων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐμαρτύρησαν πολεμοῦντες τὴν ἐκλυτον αὐτὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, τὰς θαυματουργοὺς ἀγίας εἰκόνας, τῆς Θεοτόκου πρὸ παντός, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἁγίων, οἵτινες ἐθαυματούργησαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ καθ' ἐκάστην θαυματουργοῦν εἰς τοὺς ἔχοντας ὀφθαλμοὺς νὰ βλέπουν τὰς θαυματουργίας ταύτας τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων, οἵτινες διὰ τῶν συνεχῶν δεήσε-
ων των πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἀποτρέπουν τὴν ὀργὴν του, ἥτις ἀπειλεῖ νὰ μᾶς καταστρέψῃ ὀλοτελῶς διὰ τὰς ἁμαρτίας μᾶς καὶ περιμένουν τὴν μετάνοιάν μας.

Τὰς διασκεδάσεις λοιπὸν αὐτὰς καὶ τὴν ἐλευθέραν ἀπὸ παντός χαλινοῦ ζωὴν των νὰ βλέπουν, παραπλεύρως εὐρισκόμενοι, οἱ μοναχοί, ζῶντες εἰς αὐτὸν τὸν ἔρημον τόπον ὀλόκληρον τὴν ζωὴν των καὶ σκανδαλιζόμενοι ἀπὸ τὴν θρασυτήτά των, τότε θὰ καταστραφοῦν τὰ πάντα καὶ θὰ καταποθῇ τὸ βέλτιον ὑπὸ τοῦ χείρονος. Ἐκ τῆς πραγματοποιήσεως τούτου καὶ μόνον, ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃ ἤδη πλησιάσει πολὺ τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ πάλιν ὅτι τὸ ἅγιον Ὅρος, ἡ μικρὰ αὐτὴ γωνία τῆς Ἑλλάδος, περικλείει εἰς τοὺς κόλπους του τὰ ἀνεκτίμητα καὶ ἀδιάσειστα τεκμήρια τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος. Αὐτὰ τὰ πολύτιμα τεκμήρια φυλάσσουν ἐκεῖ οἱ μοναχοὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου ἔγινεν ὁ μοναχικὸς θεσμός, πρὸ ὀλοκλήρων ἐκατοντάετηρίδων. Ἄν οἱ σημερινοὶ ἐχθροὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος θελήσουν νὰ τὰ καταστρέψουν καὶ ἐξαφανίσουν μὲ τὴν ἀστείαν δικαιολογίαν ὅτι δὲν ἐκπληροῦν οὐδένα προορισμόν, ἃς μάθουν οἱ ἀρμόδιοι ὅτι θὰ ἀπειληθῇ αὐτὴ αὕτη ἡ ὑπόστασις τοῦ ἔθνους μας. Τοῦτο καὶ μόνον ἐπιζητοῦν αὐτοί.

Ἐὰν παρ' ἐλπίδα ἢ ἐπίσημος ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ σεβαστὴ ἐλλ. Κυβέρνησις σκέπτονται νὰ ἀποφασίσουν εἰς τὸ νὰ γίνῃ τὸ ἅγιον Ὅρος τοιοῦτον τουριστικὸν κέντρον, πρέπει ἀμέσως νὰ ἀλλάξουν ἀπόφασιν. Γνωρίζουν πολὺ καλὰ αἱ ἀνωτέρω δύο ἀξίαι καὶ δυνάμεις, ὅτι ἐχθρὸς ὑπουργὸς ἐμφωλεύει καὶ ἐνεδρεῖ διὰ νὰ κατασπαράξῃ τὸ θῦμα, τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐξαπέλυσε δὲ φανερά καὶ τὰ στρατεύματά του μὲ ὠρισμένην ἐντολὴν νὰ ἐξαφανίσουν πᾶν τὸ ἔχον σχέσιν μὲ τὴν ὀρθοδοξίαν, εἴτε ναὸς εἶναι, εἴτε κληρικὸς εἴτε ὀτιδήποτε καὶ νὰ τὸ συντρίψουν ἅπαξ διὰ παντός.

Ἐὰν ὁμως τολμήσουν νὰ ἐπιχειρήσουν τοιοῦτον τι θὰ εὗρουν ἰσχυρὰν ἀντίδρασιν. Οἱ μοναχοὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους ἔχουν μίαν ὑπέρμαχον στρατηγόν, ἡ ὁποία δὲν θὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ τόσον εὐκολα, θὰ τοὺς βοηθήσῃ ὅπως πάντοτε καὶ θὰ ἀντιταχθῇ ἀπέναντι οἰουδήποτε ἐχθροῦ ὡς ἰσχύς καὶ ὀχύρωμα, ἐὰν οἱ πατέρες τὴν ἐπικαλεσθοῦν διὰ τῶν θερμῶν προσευχῶν των, καὶ οὕτω οἱ ἐχθροὶ θὰ ἀπέλθουν κατησχυμένοι.

Πατέρες, πατέρες! προσέξατε, προσέξατε! Οἱ ἐχθροὶ παντοῦ σὰς ἐπιβουλεύονται κρυφὰ καὶ φανερά. Ἐξετάζετε καλῶς τοὺς ἐπισκεπτομένους καὶ προσκυνητὰς καὶ μελετητὰς τοῦ ἁγίου Ὁρους, οἵασδήποτε καταστάσεως καὶ ἂν εἶναι. Πρὸς τοῦτο ζητεῖτε πάντοτε τὴν βοήθειαν τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς σας, ἥτις εἶναι ἡ μόνη ἀρμοδιὰ νὰ ἀνακαλύπτῃ τοὺς νόθους ἀπὸ τοὺς γνησίους. Πολλοὶ ἐπισκέπτονται τὸ ἅγιον Ὅρος δι' ὠρισμένους σκοποὺς, μὴ διστάζοντες ἀκόμη νὰ ἐνδύωνται καὶ τὸ μοναχικὸν ἐνδυμα. Ἀποκρούσατε καὶ ἀντιδράσατε τὸ νὰ γίνῃ τὸ ἅγιον Ὅρος τουριστικὸν κέντρον ὑπὸ τὴν κακοήθειαν τοῦ μορφῆν. Φυλάξατε τὰς παρακαταθήκας, αἱ οἱ αἰῶνες ἐνεπιστεύθησαν εἰς ὑμᾶς. Κτυπήσατε τὴν ἁμαρτίαν ἀντιδρώντες διὰ τῆς ἀρετῆς σας καὶ τοῦ ὁσίου μοναχικοῦ βίου σας. Μὴ ἐπιτρέψῃτε νὰ θέσῃ πόδα ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους τῆς Κυρίας Θεοτόκου ὁ ἀσεβὴς καὶ ἄθεος καὶ ὁ ὀλοθρευτής. Τοὺς εὐσεβεῖς μοναχοὺς οὐδέποτε θὰ ἐγκαταλείψῃ ἡ σκέπη τῆς Θεοτόκου. Ἄς ἔχουν δὲ πλήρη τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ κεφαλὰὶ τῶν δρακόντων θὰ συντριβοῦν εἰς τοὺς βράχους τοῦ Ἄθω.

Πατέρες, προσέξατε!

Σ. Σ.

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

τοῦ ἱερομονάχου καὶ ἱσαποστόλου, αἱ σωζόμε-
ναι πέντε διδαχαί, κηρυχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ
ιδίου κατὰ τὸ 1777 ἔτος.

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός).

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 156)

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐπρόσταξεν ὁ Θεὸς καὶ ἔγεινε τὸ φῶς. Τὴν δευτέραν ἔγεινεν ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, τὰ νερά, ὁ ἀέρας κ. τ. λ. Τὴν τρίτην ἔγειναν τὰ χόρτα καὶ τὰ φυτά. Τὴν τετάρτην ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, καὶ τὰ ἄστρα. Τὴν πέμπτην ἡ θάλασσα, τὰ ὀ-

ψάρια καὶ τὰ πετεινά. Τὴν παρασκευὴν ἐπρόσταξε τὴν γῆν καὶ ἔβγαλε ὅλα τὰ ζῶα. Ὁ ἄνδρας, καὶ ἡ γυναῖκα εἰς τὸν κόσμον δὲν ἦσαν. Ἐπῆρεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν γῆν χῶμα καὶ ἐπλασεν ἓνα ἄνδρα ὡσὰν ἡμᾶς, καὶ ἐνεφύσησε καὶ τοῦ ἐχάρισε ψυχὴν ἀθάνατον, καὶ καθὼς ἡμεῖς, οἱ ἄνθρωποι θάνομεν ἀλεῦρι καὶ νερὸν καὶ τὰ

ζυμώνομεν και κάμνομεν ἕνα ψωμί, οὕτω και ὁ Θεός. Πρέπει και ἡμεῖς νὰ στοχα-σθῶμεν τί εἶναι τὸ σῶμα και τί εἶναι ἡ ψυχὴ. Τὸ σῶμα εἶναι χῶμα και αὖριον θὰ τὸ φάγουν τὰ σκουλήκια, και ἀνάγκη εἶναι ἡ ψυχὴ νὰ χαίρεται πάντοτε εἰς τὸν Παράδεισον, ἀνίσως και κάμῃ καλὰ, ἢ νὰ κατακαίεται εἰς τὴν κόλασιν, ἂν κάμῃ κακὰ. Τοῦτο τὸ σῶμα ὅπου βλέπετε, ἀδελφοί μου, εἶναι τὸ φῶμα τῆς ψυχῆς· ἡ ψυχὴ εἶναι ἄνθρωπος, ἡ ψυχὴ εἶναι ὅπου βλέπει, ἀκούει, ὁμιλεῖ, περιπατεῖ, μαρθάνει ἐπιστήμας, δίδει ζωὴν εἰς τὸ σῶμα, και δὲν τὸ ἀφίνει νὰ θρωμίσῃ, και ἅμα εὐγῇ ἡ ψυχὴ τότε θρωμᾷ και σκουλη-κιάζει τὸ σῶμα. Τὸ κορμὶ ἔχει τὰ ὅματα, μὰ δὲν βλέπει· ἔχει τὰ ὦτα, μὰ δὲν ἀ-κούει· ὁμοίως και αἱ λοιπαὶ αἰσθήσεις τοῦ σώματος, ἀλλὰ ὅλα ἐνεργοῦνται διὰ τῆς ψυχῆς.

Τὸν κλαίετε τὸν ἀποθαμμένον;

—Τὸν κλαίομεν.

Ὡς φαίνεται σὰς πονεῖ δι' αὐτόν, και πόσας ἡμέρας τὸν φυλάγετε;

—Δύο, τρεῖς ὥραις.

Τόσῃν ἀγάπῃν ἔχετε εἰς τὸν ταλαίπω-ρον; Ἀπὸ τὴν σήμερον νὰ μὴ τὸν θάπτετε, ἀλλὰ νὰ τὸν φυλάττετε εἰκοσιτέσσαρες ὥ-ραις, και νὰ μαζεῦσθε ὅλοι μικροὶ και μεγάλοι, και νὰ, τὸν στοχάζεσθε καλὰ, διότι καλλίτερος διδάσκαλος δὲν εἶνε ἄλ-λος ἀπὸ τὸν θάνατον. Καὶ νὰ μὴ τοὺς κλαίετε τοὺς ἀποθαμμένους, διότι βιάπτετε και τὸν ἑαυτὸν σας και ἐκείνους, και αἱ γυναῖκες ὅσας ἔχετε λερωμέναις μπόλιες νὰ ταῖς ρίψετε.

Ὅταν ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνδρα, ἔλαβεν ὁ πανάγαθος μίαν πλευρὰν ἀπ' αὐτόν και ἔκαμε τὴν γυναῖκα, και τοῦ τὴν ἔδωκε διὰ σύντροφον, ἴσια τὴν ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὴν γυναῖκα μὲ τὸν ἄνδρα, ὅχι κατωτέραν.

Ἐδῶ πῶς ταῖς ἔχετε ταῖς γυναῖκες;

—Διὰ κατώτεραις.

Ἀνίσως Ἀδελφοί μου, και θέλετε νὰ εἰσθε καλλίτεροι οἱ ἄνδρες ἀπὸ ταῖς γυ-ναῖκες, πρέπει νὰ κάμνετε και ἔργα καλ-λίτερα ἀπ' αὐταῖς, εἰ δὲ και αἱ γυναῖκες κάμνουν καλλίτερα και πηγαίνουν εἰς τὸν Παράδεισον, και ἡμεῖς εἰς τὴν κόλασιν, τί μᾶς ὠφελεῖ; Εἴμεθα ἄνδρες, και κάμνο-μεν χειρότερα. Ἐγὼ βλέπω ἐδῶ ποῦ περι-πατῶ και διδάσκω, εἶπα ἕνα λόγον διὰ τὰς γυναῖκας, και σκέπτονται νὰ ρίψουν τὰ περιττὰ σκουλαρίκια, δακτυλίδια, και μὲ ἤκουσαν εὐθύς· βλέπω ὅπου τρέχουν νὰ ἐξομολογηθοῦνε. Εἶπα και ἕνα λόγον διὰ τοὺς ἄνδρας, φυσικὸν εἶναι τοῦ ἄν-δρός, ὅταν πηγαίνῃ πενήντα χρονῶν νὰ δγάζῃ τὰ γένια· και ἐγὼ βλέπω ἐδῶ και εἶναι ἐξήντα και ὀγδοῆντα χρονῶν γέρον-τες και ἀκόμῃ ξυρίζονται. Δὲν τὸ ἐντρέ-πεσθε νὰ ξυρίζεσθε; δὲν ἤξευρεν ὁ Θεὸς ὅ-που ἔδωκε τὰ γένια; Καὶ καθὼς εἶναι ἀ-πρεπον μία γυναῖκα γερόντισα νὰ στολί-ζεται και νὰ δάνη φτιασιδία, ὁμοίως και ἕνας γέρον ὅταν ξυρίζεται. Τὸ σιτάρι ὅ-ταν πέρνῃ και ἀσπρίζει, τί θέλει; θερι-σμόν. Ὅμοιως και ὁ ἄνθρωπος ὅταν πέρ-νει και ἀσπρίζει, τί φανερώνει; τὸν θάνα-τον.

Εἶναι κανένας ἐδῶ και θέλει νὰ ἀφίσῃ τὰ γένια του; ἄς σηκωθῇ ἐπάνω νὰ μοῦ τὸ εἰπῇ, νὰ γίνωμεν ἀδελφοί, νὰ τὸν εὐχηθῶ και ἐγὼ, και νὰ δάλλω και ἔλους τοὺς χριστιανοὺς νὰ τὸν συγχωρήσωσι.

—Ἐγὼ εἶμαι, διδάσκαλε.

Καλὰ, ἔχε τὴν εὐχὴν μου. Παρακαλεῖτε τὸν Θεὸν δι' ἐμένα τὸν ἁμαρτωλόν, νὰ πα-ρακαλῶ και ἐγὼ διὰ λόγου σας, ὅσον και-ρὸν και ἂν ζήσω· τὸ κάμνετε;

—Τὸ κάμνομεν, ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Σὰς παρακαλῶ, Χριστιανοί μου, νὰ εἰ-πῇτε δι' ὅσους ἀφίσουν τὰ γένια, τρεῖς φε-ρές, ὁ Θεὸς συγχωρήσαι και ἐλεῆσαι αὐ-

τούς. Ζητήσατε καὶ ἡ εὐγενεία σας συγχώρησιν, καὶ ἄμποτε νὰ σᾶς φωτίσῃ ὁ Θεὸς καθὼς ἀφήκατε τὰ γένια, νὰ ἀφίσητε καὶ τὰς ἁμαρτίας. Καὶ σεῖς οἱ νέοι νὰ τὺς τιμᾶτε, καὶ ἂν τύχῃ ἓνας ἄνθρωπος καὶ εἶναι τριάντα χρόνων ὅπου ἀφίση τὰ γένεια του, ἔτυχε καὶ ἓνας 50 ἢ 60 ἢ 100 καὶ ξυρίζεται, νὰ δάλλῃ ἐκεῖνον ὅπου ἀφίση τὰ γένια παραπάνω νὰ καθίσῃ ἀπὸ ἐκεῖνον ὅπου ξυρίζεται, τόσον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅσον καὶ εἰς τὸ τραπέζι. Δὲν λέγω πάλιν ὅτι τὰ γένια σὲ πᾶνε εἰς τὸν Παράδεισον, ἀλλὰ τὰ καλὰ ἔργα καὶ τὰ φορέματά σου νὰ εἶναι ταπεινά, καὶ τὸ φαγί σου, καὶ τὸ πιστό σου, καὶ ὅλη σας ἡ συμπεριφορὰ νὰ εἶναι χριστιανικὴ, διὰ νὰ διδῆτε καλὸν παράδειγμα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Ὁ ἄνδρας, ἀδελφοί μου, ἐγέννησε τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὴν πλευράν του χωρὶς γυναῖκα, καὶ πάλιν ἐγινε γερὸς. Ἐδανείσθη ἐκεῖνη τὴν πλευράν ἀπὸ τὸν ἄνδρα, καὶ τὴν ἐχρεωστοῦσε. Ἐγεννήθησαν ὡσὰν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ γυναῖκες εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν ἐφάνη καμμία ἀξία νὰ γεννήσῃ ἄνδρα νὰ πληρώσῃ τὴν πλευράν ὅπου ἐχρεωστοῦσε, παρὰ ἡ Δέσποινα Θεο-

τόκος, ὅπου ἡξιώθη διὰ τὴν καθαρότητα της, καὶ ἐγέννησε τὸν γλυκύτατον Χριστὸν ἐκ Πνεύματος ἁγίου, χωρὶς ἄνδρα παρθένος, καὶ πάλιν ἔμεινε παρθένος καὶ ἐπλήρωσεν ἐκείνην τὴν πλευράν.

Ἀκούετε, ἀδελφοί μου, τί χαρμόσυνα μυστήρια ἔχει ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία; μὰ τὰ ἔχει κρυμμένα καὶ θέλουν ξεσκεπασμα. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ μάθητε ὅλοι σὰς γράμματα, διὰ νὰ καταλαμβάνετε πῶς περιπατεῖτε. Πρέπει καὶ σύ, ὦ ἄνδρα, νὰ μὴ μεταχειρίζεσαι τὴν γυναῖκά σου ὡσὰν σκλάβο, διότι πλάσμα τοῦ Θεοῦ εἶναι καὶ ἐκεῖνη καθὼς καὶ σύ· τόσον ἐσταυρώθηκεν ὁ Θεὸς δι' ἐσέ, ὅσον καὶ δι' ἐκείνην. Πατέρα, λέγεις ἐσὺ τὸν Θεόν, πατέρα τὸν λέγει καὶ ἐκεῖνη. Ἐχετε μίαν πίστιν ἓνα βάπτισμα· δὲν τὴν ἔχει ὁ Θεὸς κατωτέραν, διὰ τοῦτο τὴν ἔκαμε ἀπὸ τὴν μέσσην τοῦ ἀνδρός, διὰ νὰ εἶναι ὁ ἄνδρας ὡσὰν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἡ γυναῖκα τὸ σῶμα· διὰ τοῦτο δὲν τὴν ἔκαμε ἀπὸ τὸ κεφάλι, διὰ νὰ μὴ καταφρονῇ τὸν ἄνδρα· ὁμοίως πάλιν δὲν τὴν ἔκαμε ἀπὸ τὰ ποδάρια, διὰ νὰ μὴ καταφρονῇ ὁ ἄνδρας τὴν γυναῖκα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΑΓΙΑ Ἡ "ΛΗΜΝΙΑ,

(Ἑστάλη ἀπὸ τὸν κ. Ἀριστ. Μαρτσούκαν - Λίμνη Εὐβοίας)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 197)

μετὰ τὸ τετραβάγγελο κ' ὕστερα ἡ εἰκόνα, κατόπιν ὅλο τὸ χωριὸ μαζὺ καὶ οἱ παπᾶδες καὶ φθάνουνε εἰς τὸ χωριὸ στὴν ἄκρη παραπάνω ποὺ εἶναι ἄλλος γηραιὸν δρυὼν καὶ ἐκκλησία τῆς ἁγίας Ἀννας τῆς μητρὸς τῆς θείας Θεοτόκου, ἐκεῖ δὲ μὲ κατάνυξιν ψάλλουν δοξολογίαν καὶ προσκυνοῦν μ' εὐλάβειαν τὴν θεϊκὴν εἰκόνα καὶ εὐχαριστοῦν γονατιστοὶ διὰ τὸ θεῖον δῶρον.

Καὶ ταῦτα οὕτως ἔγειναν, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην οἱ πάντες παρατήρησαν μὲ φρίκην καὶ μὲ τρόμον ὅτ' εἶχε ἐξαφανισθῇ τὴν νύκτα ἢ εἰκόνα.

Τρέχουν ἐδῶ τρέχουν ἐκεῖ κανέναν δὲν τὴν εἶσκει τρέχουν στὰ ἐξωκκλησία, εἰς τὰ βουνὰ στοὺς λόγγους γίνεται ἔρευνα παντοῦ τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, ἀλλὰ παντοῦ ἐρημικὴ σιγὴ καὶ ἀπελπισία.

Ἕνας τοσπάνος γηραιὸς ποῦ εἶχε τὸ μανδρὶ του στοὺς βράχους ἀνατολικά ἐπάνω ἀπ' τὸ Λύμι εἶδε τὴν νύκτα ἕνα φῶς κάτω στὴν πεδιάδα καὶ τὸ πρῶτ' κατέβηκε καὶ εἶδε τρομαγμένος τὴν ἅγια εἰκόνα τῆς καὶ ἐμπρὸς τῆς μιᾶς κανδύλας καὶ ἀμέσως δίδει μῆνυμα εἰς τὸ χωριὸν τί τρέχει καὶ οἱ χωριανοὶ κατέβηκαν καὶ πῆραν τὴν εἰκόνα καὶ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν τὴν ἔφεραν καὶ πάλιν στὴν ἐκκλησιὰ τῆς μάνας τῆς πάνω στὴν ἅγια Ἄννα, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔφυγε τὴν νύκτα ἢ Παναγία καὶ πάλιν τὴν ἀνεύρισκαν πάλιν στὸ ἴδιο μέρος καὶ ἀφοῦ ἐπανελήφθη τρίς ὁ ἐξαφανισμὸς τῆς καὶ τὴν ἀνεύρισκαν ἐκεῖ πάντα στὴν ἴδια θέσιν, τότε οἱ δημογέροντες καὶ οἱ πρόκριτοι τοῦ τόπου εἶπαν ὅτ' εἶναι θέλημα Μαρίας τῆς Παρθένου ἐκεῖ νὰ κτίσουν ἐκκλησιὰ ἐκεῖ νὰ κατοικήσουν νὰ μεταφέρουν τὸ χωριὸν καὶ νὰ οἰκοδομήσουν καὶ ἔδωκαν τὰ σχέδια καὶ ἐκάλεσαν μαστόρους καὶ μὲ τὸ καταδύναμιν ἔκτισαν ἐκκλησιάν στὸ βράχο ποῦν καταμεσοῦ τῆς σημερινῆς τῆς λίμνης καὶ ὅστερ' ἀπὸ ἑκατὸ καὶ ἑννενηντα χρόνους ἔκτισαν ἄλλην ἐκκλησιὰ μεγαλοπρεπεστέραν ἣν μετὰ ἔτη εἴκοσι ἑννῆτὰ τὴν ὕψωσαν καὶ πάλιν κατὰ τι ὑψηλότερον ὥς δείχνουν καὶ τὰ ἔχνη, ἐπιμελεῖα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τοῦ ἱστοροῦντος ἔκτισθη κωδονοστάσιον μὲ μάρμαρα Πεντέλης στὰ χίλια ὀκτακόσια καὶ ἑβδομήντα ἑννέα μὲ σχέδια τοῦ Τηνιακοῦ, τοῦ γέρου Μαστρολούκα ἔργον ποῦ μένει ἄτρωτον τοῦ πέρασμα τοῦ χρόνου.

* *

Ακόμη ὥς τὰ σήμερα στὸ Λύμι τὸ κρατοῦνε ἅγιατι ὅπως γνωρίζετε τὸ ἔπτα τοῦ Σεπτεμβρίου συνέρχοντ' ἀπαξάπαντες Λυμιῶτες καὶ οἱ πέριξ καὶ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν καὶ περισσὴν λατρείαν τὴν Παναγίαν ὁδηγοῦν ἐπάνω εἰς τ' ἁλώνια

κι' ἐκεῖθεν στήν μητέρα της πάνω στήν ἁγία Ἄννα
 ἔπου τελεῖται ἑορτὴ σεμνὴ τὴν ἐπομένην
 κι' ἡ Παναγία μένει ἐκεῖ νύκτα καὶ τὴν ἡμέρα
 καὶ μὲ τὸ ἡλιοθασίλεμα τὴν ξαναφέρνουν πάλιν,
 ἀκολουθοῦντος τοῦ λαοῦ μ' εὐχὰς καὶ λιτανείας.

* *

Η ἔλθον ἐδῶ κατὰ καιροὺς ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος
 ἀπὸ τὰ καυσρκαλύθα κι' ἀπ' τὴ Μονὴν τῆς Λαύρας
 ἁγιογράφοι εἰδήμονες καὶ εἶδαν τὴν εἰκόνα
 καὶ εἶναι ἐκ τῶν τοῦ Λουκᾶ τὰς ἐβδομήντα δύο.

* *

Ε κθέτοντες αὐτὰ ἐδῶ ἐκθέτομεν συγχρόνως
 πῶς ἔγειν' ἑ συνοικισμὸς ἐδῶ στήν παραλία,
 αἰτία εἶναι ἡ Παναγία ἡ Δέσποινα ἡ προστάτις
 ποῦ ἦλθεν, ἀπ' τὰ πέλαγα ἀπ' ἄγνωστον πατρίδα.

* *

Ριμάδα ποῦ τὴν ἔγραψε ἀπάνω εἰς τοὺς θρύλους
 Μπελλάρας ὁ Νικόλαος υἱὸς τοῦ Κωνσταντίνου,
 στὰ χίλια ἐννηακόσια τριάκοντα καὶ τρία
 εἰς δόξαν τὴν αἰδίου Μητρὸς τῆς Πολιούχου.

Ἀριστ. Μαρτσούκας
 Λίμνη Εὐβοίας.

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΛΛΙΝΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΤΩΝ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ ΑΝΑΒΑΘΜΩΝ, ΕΡΜΗΝΕΥΘΕΝΤΩΝ ΠΑΡΑ
 ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 113 χειρογρ. Κώδικος τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἱ. Μονῆς τοῦ Καρακάλλου).

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 185)

Διατί ὁ πλάγιος τέταρτος ἦχος οὐ τρία
 καὶ οὗτος ἔχει ἀντίφωνα, ἀλλὰ τέτταρα
 καὶ ἀναβαθμοὺς δυωκαίδεκα; Ὅτι πεν-
 τεκαίδεκα ὄντων τῶν ἐν τῷ ψαλτηρίῳ ἀ-
 ναβαθμῶν καὶ τοῦ ποιητοῦ ἕξ ἐνὸς ἐκεί-
 νων δύο ποιοῦντος ἀναβαθμοὺς καὶ τὸ
 ἐν πληροῦντος ἀντίφωνον, ὥς συμβαῖνον
 διπλῶς ἀναλοῦσθαι τοῖς ὀκτῶ ἡχοις τοὺς

ἐν τῷ ψαλτηρίῳ ἀναβαθμοὺς δυωκαίδε-
 κα, ἐπεὶ διὰ πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν δέκα
 πέντε, τρεῖς ἐναπελείφθησαν, ἔδει καί-
 νων μνεῖαν ποιήσασθαι καὶ τέταρτον τε-
 λευταῖον ποιεῖν ἀντίφωνον καὶ ἀκροθι-
 γῶς διὰ τοῦ μέσου τῶν παρ' ἑκάτερα δύο
 μνημονεύσας ἀναβαθμῶν, ὥς ἐκείσε γε-
 νόμενοι δεῖξομεν, οὕτω πάντως ἐπλήρω-
 σαν. Εἰ δὲ χρή τι καὶ γλαφυρότερον φᾶ-
 ναι, ὅτι τὸν διπλοῦν τέταρτον ἐχρῆν καὶ

πλέον τι τῶν ἄλλων κεκτηῖσθαι.

Ποίῳ λόγῳ ἕκαστον τελευταῖον ἀντίφωνον, τῷ ἁγίῳ ἀνατίθῃσι Πνεύματι;

Ἐκτον δὲ λοιπὸν ζήτημα σκέψασθαι, δι' ἣν αἰτίαν τὸ τρίτον ἕκαστου ἀντιφώνου μέλος τῷ ἁγίῳ αἰεὶ ἀνατίθῃσι Πνεύματι, ὃ καὶ διαλύοντες λέγομεν. Ἐπειδὴ οἱ προφῆται θείῳ κρουόμενοι πνεύματι, τὰ ἐσόμενα προηνίξαντο, ὅφ' οὐ καὶ τοὺς ἀναβαθμοὺς ὁ θεοπάτωρ Δαβὶδ παραδηλοῦντας, ὅσα καὶ προοδεδήλωται, ἀρμοζόντως ὁ μελουργὸς οὗτος ἐν τοῖς παρούσι μέλεσι τοῦτο παραλαμβάνει, ἐμφαίνων, ὥς ἂν τις εἴποι καὶ ἀνακρουόμενος, ὥς τῇ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσει ἀνεκαινίσθημεν, ὥς καὶ εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα ἦλθομεν, ἢ ἐπειδὴ τῇ τοῦ πονηροῦ πνεύματος συνεργείᾳ εἰς Βαβυλῶνα κατήχθημεν, δηλαδή, εἰς τὴν συγκαίουσαν τὸν νοῦν ἁμαρτίαν, τῷ δὲ ἀγαθῷ καὶ ἡγεμονικῷ πνεύματι, πρὸς τὴν εὐθειαν, εἰρηνικὴν τε καὶ ἀστασίαστον Ἰερουσαλήμ ὠδηγήθημεν, ἀρμοδίως ὁ θεοσπέσιος οὗτος μελωδὸς τοῦτο ἐν τοῖς εἰρημένοις διαλαμβάνει μέλεσι. Καὶ τρίτον, ἐπειδὴ πο-

λὺς μὲν λόγος τοῖς τῶν ἄλλων μελῶν ποιηταῖς, περὶ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς καὶ τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίας καὶ περὶ τοῖς ἐν ἀμφοῖν ὁμοουσιότητος, οὐ τοσοῦτος δὲ ὁ περὶ τοῦ Πνεύματος τούτου χάριν ὁ τοῦ μέλους τούτου πατὴρ ἐνταῦθα τὸν πλεῖστον λόγον περὶ τοῦ ἁγίου ἐνέταξε Πνεύματος, τὸ ταῦτόν τῆς οὐσίας καὶ φύσεως παραδηλῶν τῶν τριῶν καὶ ὥς δι' αὐτοῦ πᾶν ἀγαθὸν ἐκ Θεοῦ πηγάζειν προχεῖται καὶ ὥς αὐτὸ συνδημιουργεῖν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ τὴν κτίσιν καὶ ὥς δι' αὐτοῦ αὐθις τὸ πρόσωπον ἀνακαινισθεὶς τῆς γῆς καὶ τ' ἄλλα ὅσα περὶ τῶν αὐτοῦ δωρημάτων καὶ εὐεργεσιῶν διέξεισιν· ἴσως δ' ἂν τις φαίῃ καὶ διὰ τὸν ἀγγελικὸν ὕμνον ἀντίφωνον τὸ ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, διὰ τοῦτο καὶ ἁγίῳ Πνεύματι λέγειν, καίτοιγε πολυνύμου καὶ τοῦ ἁγίου τυγχάνοντος Πνεύματος, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ζητούμενα τοῖς πολλοῖς, ὥς ἐνὸν ἡμῖν Θεοῦ συνεργουμένου διηυκρινήσαμεν, ἐπ' αὐτὰς ἤδη τὰς ἀντιφώνους ᾧδὰς χωρήσομεν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΕΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον ὕλη ὥς δογματίζει ὁ ὕλισμός, οὔτε καὶ κτῆνος ὥς διακηρύττει ἡ δαρβίνειος θεωρία, ἀλλὰ εἶναι εἰκὼν Θεοῦ, εἶναι προσωπικότης. Ὁ εὐσυνείδητος ἄνθρωπος εἶναι τὸ ἀνθος τοῦ μεγάλου ὄργανισμοῦ, εἶναι ἡ κατακλείς καὶ ἡ κορωνὶς τῶν δημιουργημάτων, ὁ εὐσυνείδητος ἄνθρωπος ὅστις γνωρίζει τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸν πλησίον, τὸ σύμπαν καὶ τὸν Θεόν· εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῆς ὀρωμένης κτίσεως, διότι ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὁ δὲ ἄν-

θρωπος διὰ τὸν Θεόν. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ εὐγενέστερον, τὸ ἐξοχώτερον τῶν ἐπὶ γῆς τοῦ Θεοῦ ποιημάτων. Ὁ Θεὸς μετὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ σύμπαντος ἐνώσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ἤγουν πνεῦμα καὶ σῶμα, ἐποίησεν ἐν ἑξ αὐτῶν, ἤγουν τὸν κατ' εἰκόνα, καὶ καθ' ὁμοίωσιν δισύνθετον ἄνθρωπον· οὐράνιον καὶ ἐπίγειον, πνεῦμα καὶ σῶμα ἄυλος καὶ ὕλικός, Θεοῦ εἰκὼν κατὰ τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς, Θεοῦ εἰκὼν μετὰ τὰ κατορθώματα τῆς ἀρετῆς. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μὲν ἕξοχον ὄν, διὰ τὸ λογικόν του, φοβερὸν δὲ θηρίον μετὰ τὰ πάθη του γίνεται, Θεὸς μὲ τὰς ἀρετάς, διάβολος μὲ τὰς κα-

κίας. Εἶναι ὡς μοι φαίνεται ἡ ἀνθρώπινος φύσις ἔνεκεν τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς, νὰ κυμαίνεται μεταξὺ ἀληθείας καὶ ἀπάτης, ἀρετῆς καὶ κακίας, ὑγείας καὶ ἀσθενείας ἐφ' ὅλης τῆς ἐπὶ γῆς αὐτοῦ ζω-

ῆς. Ὁ Ἀδγουστίνος λέγει ὅτι· «Ἡ ὑφίστη τῷ ἀνθρώπῳ εὐδαιμονία εἶναι ἡ γνώσις καὶ ἡ ἐνόρασις τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν κοινωνία.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ

Θεοδώρου Ἐπισκόπου Ἰκονίου, εἰς τὸ μαρτύριον
τῶν ἁγίων ἀθλοφόρων

ΚΗΡΥΚΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΤΤΗΣ

Ὅθεν ἀπὸ τοῦτο ἐθυμώθη ἐκεῖνο τὸ ἄγριον θηρίον, ὃ ἀπάνθρωπος τύραννος, καὶ καθὼς ἐκράτει εἰς χεῖρας τοῦ τὸ ἅγιον βρέφος, καθήμενος εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ θεάτρου, ἔχον σκάλαν ὑψηλὴν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔρριψε τὸν ἅγιον Κήρυκον μὲ μεγάλῃν λύσσαν καὶ μανίαν· καὶ ἐπειδὴ ἔπесεν ἀπὸ τόσο μεγάλο ὕψος ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας καὶ μάρμαρα, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ κατασυνετρίβη μὲ τὴν καλὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως. Καὶ τὸ μὲν ἔδαφος ἐκοκκίνισεν ἀπὸ τὸ ἀθῶον ἐκεῖνον μαρτυρικὸν αἷμα τοῦ δρέφους, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ παρέλαβον ὡς καθαρὰν θυσίαν καὶ ἁμωμὸν οἱ ἅγιοι ἄγγελοι, πανηγυρίζοντες νίκην μαρτυρικὴν, ὅπου κατωρθώθη θαυμασίως ἀπὸ ἐν τριετίῳ νήπιον. Τοῦτο ἰδοῦσα ἐκεῖνη ἡ γενναιοτάτη καὶ τρισόλβιος μήτηρ ἐπλήσθη χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, δοξάζουσα, εὐχαριστοῦσα καὶ εὐλογοῦσα τὸν Θεόν, λέγουσα· εὐχαριστῶ σοι Κύριε, ὅπου ἡξίωσας τὸ τέκνον μου νὰ λάβῃ προτῆτερα ἀπὸ λόγου μου τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Καὶ τοῦτο ἰδὼν ὁ τύραννος, ὅτι ἐχάρη ἡ ἁγία πῶς εἶδε τὸ τέκνον τῆς, λαμβάνον τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως ἐπληγώθη τὴν καρδίαν ὁ ἀλιτῆριος καὶ προστάζει τινὰ Ἀρμεντάριον, λεγόμενον, νὰ κρεμάσῃ τὴν

ἁγίαν ἀπὸ τὰς μασχάλας καὶ νὰ ξεσχίζουσιν μὲ σιδηροὺς ὄνυχας τὸ σῶμα τῆς· καὶ κοχλάζοντας πίσσαν νὰ τὴν χύνουσιν εἰς τοὺς γυμνοὺς τῆς πόδας, ἕνας δὲ κήρυξ μεγαλοφώνως νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ λέγῃ πρὸς αὐτὴν· «Ἰουλίττα λυπήσου τοῦ λόγου σου, θυσίασον εἰς τοὺς θεοὺς νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τὰ θάνατα καὶ μὴ θελήσῃς οὕτως ἐλεεινῶς νὰ χάσῃς τὴν ζωὴν σου». Ἡ δὲ μεγάλῃς ψυχῆς μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ὑπέμεινε μὲ θαυμαστὴν καρτερίαν τὰς τιμωρίας καὶ ἔκραζεν ἐναντίον τοῦ κήρυκος, λέγουσα· ἐγὼ δὲν θυσιάζω εἰς θεοὺς, ὅπου εἶναι δαίμονες, ἀλλὰ προσφέρω θυσίαν αἰνέσεως καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα μου εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, διὰ μέσου τοῦ ὁποῖου ἐγιναν τὰ πάντα, ὁρατὰ καὶ ἀόρατα. Βιάζομαι μὲ διάπυρον πόθον νὰ φθάσω τὸν υἱόν μου διὰ νὰ συναγαλλώμεθα ὁμοῦ εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν.

Βλέπων δὲ ὁ παράνομος δικαστὴς τὸ ἀμετάθετον τῆς ἁγίας καὶ τὴν ἀψηφισίαν τῶν βασάνων, ἐδαιμονίζετο ὁ τρισάθλιος ἀπὸ τὸν θυμὸν, συλλογιζόμενος δέ, ὅτι εἶναι ἀδύνατον μὲ τὰς τιμωρίας νὰ νικήσῃ τὴν ἁγίαν, μᾶλλον δ' ὅτι αὐτὸς νικᾶται καὶ καταισχύνεται, χειρότερα, ἔδωκε

κατ' αὐτῆς τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν καὶ τὰ λείψανα αὐτῆς καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς νὰ τὰ ρίψουν εἰς τὸν τόπον τῶν καταδίκων. Πέρνωντας λοιπὸν οἱ δῆμιοι τὴν ἁγίαν καὶ διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν τύραννον ἔβαλον εἰς τὸ στόμα τῆς χαλινὸν καὶ τραβώντας τὴν ἐπῆγαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Τότε παρεκάλεσεν ἡ μάρτυς τοὺς δημίους νὰ ἀναμείνουν ὀλίγην ὥραν ἕως νὰ προσευχηθῇ πρὸς τὸν Κύριον. Εἰς τοῦτο ὑπήκουσαν οἱ δῆμιοι καὶ δίδοντές τινι καιρὸν ἐκλινε τὰ γόνατα ἡ μακαρία καὶ προσηύξατο λέγουσα· «Εὐχαριστῶ σοι Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὅπου ἐπροσκάλεσας τὸν υἱόν μου εἰς τὴν βασιλείαν σου προτῆτερα ἀπὸ λόγου μου καὶ ἡξιώθη διὰ τῆς χάριτός σου ν' ἀφήσῃ ταύτην τὴν πρόσκαιρον καὶ ματαίαν ζωὴν καὶ νὰ συναριθμηθῇ μετὰ τῶν ἁγίων σου εἰς τὴν αἰώνιον καὶ ἀτελεύτητον μακαριότητα. Δέομαι σου καὶ τώρα ἡ ταπεινὴ καὶ ἀναξία δούλη σου νὰ ἀξιώσῃς καὶ ἐμὲ Πανάγαθε νὰ γίνω συμμέτοχος μὲ τὰς φρονίμους παρθένους εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν σου, ἵνα εὐλογῇ καὶ δοξάζῃ ἡ ταπεινὴ μου ψυχὴ τὸν Ὑψιστον καὶ Παντοκράτορα Πατέρα, ποιητὴν τοῦ παντός καὶ σὲ τὸν Μονογένη Ἀυτοῦ Υἱὸν καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.»

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὸ ἀμὴν ἡ ἁγία, κλίνασα τὴν κεφαλὴν ἐδέχθη τὸ μακάριον τέλος τῇ 16ῃ τοῦ Ἰουλίου μηνός, τὸ δὲ πάνσεπτον αὐτῆς λείψانون κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ ἀσεβοῦς τυράννου ἐδόλθη εἰς τὸν τόπον τῶν καταδίκων ἐκεῖ ὅπου ἦτο καὶ τὸ λείψانون τοῦ ἁγίου Κηρύκου. Τὴν ἐπομένην δὲ ἡμέραν μετέβησαν αἱ δύο δουλεύτριαι τῆς ἁγίας κρυφίως ἐν ὥρᾳ νυκτός καὶ ἐπῆραν τὰ ἅγια λείψανα τῶν θείων μαρτύρων καὶ τὰ ἔκρυψαν εἰς ἓνα σπήλαιον εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς πόλεως Ταρσοῦ.

Ἐκεῖ δὲ μέσα ἐφυλάττοντο ἕως ὅπου ἐ-

βασίλευσεν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος. Ἐξησε δὲ ἕως τότε καὶ ἡ μία ἀπὸ ταῖς δουλεύτριας ὅπου εἶχον κρύψει τὰ ἅγια λείψανα εἰς τὸ σπήλαιον. Μόλις δὲ ἔλαβε τὴν παρρησίαν τότε ἡ εὐσέβεια καὶ οἱ Χριστιανοί, ἐπῆγεν ἡ δουλεύτρια καὶ ὡμολόγησε τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐφάνέρωσε τὸν τόπον ὅπου εἶχον κρύψει τὰ ἅγια λείψανα. Ἀκούσαντες δὲ οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες μικροὶ τε καὶ μεγάλοι τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως, ἔσπευσαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης καὶ πολλῆς εὐλαθείας νὰ ἀσπασθοῦν καὶ νὰ λάβουν ὁ καθείς μέρος τι ἀπὸ τὰ ἅγια λείψανα διὰ φυλακτῆριον καὶ ἁγιασμὸν αὐτῶν καὶ πρὸς ἀποτροπὴν πάσης ἐναντίας προσβολῆς. Καὶ οὐ μόνον τὰ πάνσεπτα λείψανα διεμοιράσθησαν οἱ πιστοί, ἀλλὰ καὶ τὸ χῶμα ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἔκειντο ἐπάνω ἔσκαψαν καὶ ἐπῆραν μετὰ τιμῆς καὶ εὐλαθείας ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐγένοντο ἄπειρα θαύματα καὶ ἰάματα εἰς τοὺς προστρέχοντας μετὰ πίστεως εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός, Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος τῆς μιᾶς θεότητος καὶ βασιλείας εἴη ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ἐν ἁγίῳ ὄρει.

Ἰωακείμ μοναχὸς Καλλιγράφος
Σιμοπερίτης

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

—Μὴ περιορᾶς τοὺς ἀπαιτεῖν τὰς εὐθύνas τῆς ἰατρείας, ἀλλ' ἂν τε ὠφελῇσαι βούλῃτε ἂν τε κολάζῃ, πρὸς ἑκάτερα ὁμοίως παρέχομεν ἑαυτοὺς μετ' εὐχαριστίας, δι' ἑκατέρων γὰρ πρὸς ὑγείαν ἡμῶς ἐπανάγει ὁ Θεός.

ΗΛΙΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΝΑ ΠΕΡΙΣΩΘΗ Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 187)

Φαίνεται ὅτι οἱ συμπαθεῖς ἱεροψάλται τῶν πόλεων, παρ' ὅλον ὅτι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ καὶ μουσικοὶ κανόνες συνιστοῦν τὸ «μὴ φωναῖς ἀτάκτοις», ἐγένοντο ἐπιλήσιμονες τῆς ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀναγινωσκομένης ἀποστολικῆς περικοπῆς, ἐνὸς ἀντικειμένου τῶν αἰώνων, κατὰ τὸν Γκαῖτε, τοῦ θείου Παύλου λέγοντος: «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις» καθὼς καὶ τοῦ ψαλμικοῦ ρητοῦ «ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν συνετῶς. Ὅστις ἔχει συνειδητοποιήσει τὰ γνωρίσματα τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, ἀντελήφθη ἤδη τὴν ποιητικὴν τῆς δυναμικότητα καὶ κατὰ πόσον τῆς εὐρώπαικῆς ἡ ἀπήχησις καταθλίβει τὸν ἥχον καὶ καταπνίγει τὸν παλμὸν τοῦ βυζαντινοῦ ᾄσματος. Πρέπει νὰ ᾔναι ξένος πρὸς τὸ ἀληθινὸν πνεῦμα τοῦ πολιτισμοῦ μας, ὃ μὴ ἀποδεχόμενος τὴν ἑλληνικότητα αὐτῶν τῶν φαινομένων, ἡ ὑπαρξὶς τῶν ὁποίων εἰς αὐτὴν τὴν χώραν ποὺ ζῶμεν διαπιστοῦται ἐκ πρακτικῶν καὶ θεωρητικῶν τεκμηρίων ἀπὸ χιλιετηρίδας. Ἡ τάξις τῶν διανοουμένων ποὺ ἀντεγράψαν μετὸν Μπάχ καὶ μετὸν Μπετόβεν ἄς αἰσχύνωνται διὰ τὰς θυμελικὰς χυδαιότηας αἵτινες παρεισέφερον εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν.

Βλέπομεν εἰς πολλοὺς ναοὺς τῶν πόλεων τὴν μὲν ἀγιογραφίαν διαφορετικὴν (νατουραλιστικὴν), τὸ δὲ ἱ-

λαρὸν ἐκ τοῦ εἰρηνικοῦ ἐλαίου προτερον φῶς τῆς ἱερᾶς κανδήλας ἀντικατεστημένον ὑπὸ τῶν ἐκτυφλωτικῶν ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων ὥς καὶ τὴν πάτριον μουσικὴν ἡλλοιωμένην καὶ γεννᾶται ἡ ἀπορία: διατὶ αὕτῃ ἡ κακοποίησις τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας; Ἡ ἀπάντησις διὰ λόγους λεπτότητος δὲν ὑπάρχει ὅτι πάντα ταῦτα εἶναι ἐκδηλοὶ μαρτυραὶ τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς καταπτώσεως, ἀλλ' ἡ θρηνώδης οἰμωγὴ τοῦ ἀειμνήστου Ἀχ. Παράσχου πῶς «ἐφραγκέψαμε». Δὲν προβιάζουν ὁμως ἑαυτοὺς οἱ φραγκεῦντες οἱ ἀποκηρύσσοντες δηλ. ἀπὸ τὰς ἐκκλησίας τὴν Βυζαντινὴν, ὅτι δῆθεν δὲν τὴν καταλαμβάνουν. Ἐκ τῆς στάσεως αὐτῆς οὐδὲν ἀπολύτως κερδίζουν. Ἀπεναντίας στεροῦνται ἐπαφῆς μετὲν τοῦ ῥίζαν καὶ καταδικάζουν ἑαυτοὺς εἰς πνευματικὸν ἐκπατρισμὸν χεῖρονα τῆς ἰσοβίου ὑπερορίας. Τοσοῦτον μᾶλλον καὶ οἱ ἐντεταλμένοι μετὲν φροντίδα καὶ τὴν διαφύλαξιν τῶν ἐθνικῶν μας θησαυρῶν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ψάλται ἰδίως τῶν μεγάλων κέντρων ἀπώλεσαν κάθε ἀλληλουχίαν μετὰ τῆς γνησίας βυζαντινῆς παραδόσεως. Ἡ λυγηρὰ πλαστικότητα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς στραγγαλίζεται ὑπὸ τῆς γνωστῆς ἀφορήτου «ξηροφωνίας». Ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν ἐξικνεῖται ἕως ἐδῶ. Ἀπὸ ρυθμικῆς καὶ μελωδικῆς ἰπόψεως αἱ βυζαντιναὶ μελωδαὶ παραλλάσσονται, διορθοῦνται, ἐπι-

μηκύνονται ἢ ἀκρωτηριάζονται ἀπὸ τοὺς συγχρόνους Προκρούστας, καρυκεύονται μὲ λαρυγγώδη ἔκφρασιν καὶ δέχονται μὲ τὴν γνωστὴν τετράφωνον κανταδοποιῶν τὴν χαριστικὴν βολήν. Ὁρισμένοι ἀναπόφευκτοι ὀξύτητες τῆς στήλης αὐτῆς ἴσως νὰ θίγουν πρόσωπά τινα διὰ τὸ φιλικῶς διακεῖσθαι πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν, πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσω, ὅτι αἱ διαπιστώσεις μου αὗται δὲν ἀπομακρύνονται τῆς οὐσιαστικῆς πραγματικότητος καὶ ὅτι ἡ κρίσις μου ἐπ' αὐτοῦ εἶναι τελείως ἀντικειμενικὴ καὶ πιστεύω, ὅτι διερχομένου καὶ ἄλλων πολλῶν συναδέλφων μου ἀγιορεϊτῶν τὴν ἀποδοκιμασίαν διὰ τὴν ἁμουνσον αὐτὴν εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν.

Ἐγείρονται ὅμως καὶ μερικαὶ πρακτικαὶ ἀπορίαι. Διατὶ αἴφνης γενικεύεται τὸ πνεῦμα τῆς καντάδας εἰς τὰς ἐκκλησίας μας καὶ ποῖα μέτρα θὰ ἦσαν ληπτέα διὰ τὴν ἐξουδετέρωσίν της; Ἡ ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ θὰ μὲ ὠδήγει πολὺ μακρύτερον ἀπ' ὅ, τι μοῦ ἐπιτρέπουν τὰ ὅριά αὐτῆς τῆς διατριβῆς. Θὰ ἀρκεσθῶ μόνον νὰ σημειώσω ὀλίγας προσωπικὰς μου σκέψεις: Ὁ ἑλληνικὸς μεσαίων ζῶν εἰσέτι εἰς τὰ σπλάγγνα τοῦ λαοῦ μας καὶ διὰ τοῦτο εἶναι δυνατόν νὰ ἀνασητῇ εἰς τὰς ἐκκλησίας ὡς ζῶσα συνέχεια τῆς παλαιᾶς παραδόσεως, ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὸ ρεῦμα τῆς δυτικῆς μουσικῆς, ἥτις ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς ἰδρύσεως τῶν ἑλληνικῶν φδείων καὶ τὴν διάδοσιν τῆς ραδιοφωνίας ὀγκοῦται καὶ παρασύρει ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς «μορφωμένους» καὶ εὐρύτερα στρώματα τοῦ λαοῦ μας. Δύο κό-

σμοι, Ἀνατολὴ καὶ Δύσις, συγκρούονται ἐπὶ τῆς τραγικῆς αὐτῆς ἀμφόδου μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἡ ὁποία καλεῖται Ἑλλάς. Πάντες συμφωνοῦμεν, ὅτι πρέπει νὰ διατηρήσωμεν ἀγνὴν τὴν ἐθνικὴν μας παράδοσιν, ὅταν ὅμως ἀντιμετωπίζωμεν τὴν γνησίαν ἑλληνικὴν βυζαντινὴν μουσικὴν, ἀδομένην ἀπὸ εὐαριθμὸν ὑπεροχῆν τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου «τυφλοὶ τὰ τ' ὄτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματα» τὴν ἀπωθοῦμεν περιφρονητικῶς ὡς «ἀνατολίτικο ἀμάνε».

Ὁ Κεμάλ θελήσας νὰ ἐπεκτείνει τὰ πνευματικὰ ὅρια τῆς Εὐρώπης ἕως τὴν Ἀρμενίαν, Περσίαν καὶ Συρίαν ἔσχισε τὰ φέσια τῶν Τούρκων καὶ ὑπεχρέωσεν αὐτοὺς διὰ ροπάλου νὰ ἀντικαταστήσουν τοὺς ἀμανέδες μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ Μάχ. Μία τοιαύτη πολιτικὴ, ὅσον καὶ ἂν δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν ἰδικὴν μας ἀντίληψιν περὶ ἐλευθερίας, ἔχει γραμμὴν καὶ συνέπειαν. Συγκρίνει δύο πολιτισμοὺς, ἐκλέγει τὸν «καλύτερον» καὶ τὸν ἐπιβάλλει ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ἀστυνομικῶν κυρώσεων. Ἡμεῖς ὅμως στενοχωρημένοι ὑπὸ παρομοίου διλήμματος, ἐκλέγομεν τὸν πρόχειρον συμβιβασμόν. Κρατοῦμεν τὰς ἐθνικὰς μελωδίας καὶ παρουσιάζομεν αὐτὰς κεκαλλωπισμένας μετὰ εὐρωπαϊκῶν καλλυντικῶν. Οὕτω νομίζομεν, ὅτι γίνονται, φέρ' εἰπεῖν, περισσότερον ἀνεκταί, ἀπαράλλάκτως ὡς μία ζαχαρωμένη πικρὰ κινίνη. Τὰ τετράφωνα ὅμως κατασκευάσματα ἅτινα ἀκούομεν εἰς τὰς ἐκκλησίας μας καὶ ἅτινα ἐκπέμπονται καὶ διὰ τοῦ ραδιοφώνου ἀνὰ τὸ πανελλήνιον δηλ. καὶ ἐκεῖ ἔνθα

σώζεται εισέτι ἡ ἐθνικὴ παράδοσις, δὲν διατηροῦν πλέον ἴχνη βυζαντινῆς τέχνης, καθὼς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἀλλὰ οὔτε κἂν ἀντιπροσωπεύουν τὴν γνησίαν μορφήν της. Αὐτὴ ἡ μουσικὴ, ἃς τὴν ὀνομάσωμεν καὶ εὐρωπαϊκὴν, τῷ ὄντι, «οὔτε τράγος εἶναι οὔτε ἔλαφος, εἶναι τραγέλαφος».

Διερωτᾶται λοιπὸν κανεὶς ἂν, ἀφοῦ τόσον περιφρονεῖται ἡ αἰωνόβιος αὕτη παράδοσις, δὲν θὰ ἦτο τιμιώτερον νὰ ἀκολουθήσουν οἱ περιφρονηταὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀττατούρκ; Ἡ ἐκκλησία τότε θὰ παρυσίαζε εἰς τὸ εὐσεβές της ποιμνιον ἀρίστην μουσικὴν, ἱκανὴν νὰ τοῦ ἀνυψώσῃ προϊόντος τοῦ χρόνου τὸ θρησκευτικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν του συναίσθημα.

Ὡστόσον ἡ μεσαιωνικὴ μας παράδοσις εἶναι πλουσία ποιητικῶν καὶ μουσικῶν κειμηλίων. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἀπὸ τοὺς ψάλτας τῶν πόλεων ἀπώλεσαν τὴν ἐπαφὴν μετὰ τῆς ἱστορικῆς μας συνεχείας καὶ ὑποχωροῦν, ὅπως καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἡγεσία των, εἰς τὸ φτηνὸ γούστιο τοῦ ἐκκλησιαζομένου ἀθηναϊκοῦ, ἰδίως, κοινοῦ καὶ τοιουτοτρόπως ὁ ὀλέθριος φαῦλος κύκλος συνεχίζεται καὶ ἐπεκτείνεται. Ἐν μικρὸν δεῖγμα τί δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ἀπὸ μουσικῆς ἀπόψεως μὲ τὸ ἑξαίσιον ἄκουσμα ποιητικῶν καὶ μουσικῶν συνθέσεων Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ (5ου αἰῶνος), Ξένου τοῦ Κορώνη (12ου αἰῶνος), Βαλασίου ἱερέως (17ου αἰῶνος) καὶ ἄλλων εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κάθε θιασώτης τῆς βυζαντίδος μουσικῆς. Καὶ ἐὰν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Μουσι-

κὸς Σύλλογος ἐνισχυθῇ εἰς τὰς εὐγενεῖς του αὐτὰς προσπάθειάς καὶ πλουτισθῇ μὲ περισσότερα καλλιφωνα στελέχη καὶ ἂν εὐρίσκετο κάποιος Μαικίνας νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ μέγα αὐτὸ ἔργον, ὅα εἴχομεν ἀποτελέσματα ἅτινα θὰ συνεχίνουν ἐκτὸς τοὺς ἰθύνοντας καὶ αὐτοὺς ἐπίσης τοὺς «ὀφθαλμοβγάλτας» τῶν ἐλληνικῶν μελωδιῶν, τοὺς «τραγελαφικοὺς κανταδόρους». «Ἄλλὰ θαρσεῖν χρή, τάχ' αὔριον δ' ἔσεται ἡώς». Πρὸ πολλοῦ χρόνου ξένοι διαπρεπεῖς τεχνοκρίται ἤρχισαν νὰ ἀσχολοῦνται μὲ αὐτόν, ὅπως ἡσχολήθησαν καὶ μελετοῦν καλύτερον ἀπὸ ἡμᾶς τὰ ἀρχαῖα πατρογονικά μας συγγράμματα, τὴν Βυζαντινὴν ἱστορίαν καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Ὀρθοδοξίας, τὰς γλυκυθύμους ζωγραφικὰς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, ἵνα καὶ αὐθις φέρουν εἰς τὴν γενέτειράν της τὴν ἀποδεδιωγμένην καλλιμορφον Μοῦσαν πρὸς πικρὸν ὄλων μας δίδαγμα, πὼς «οὐ γὰρ ἄλλοτρίοις χρωμένοις παραδείγμασι».

Τὸ ἰδρυτικὸν ἀνακοινωθὲν τῶν ἀποτελεσάντων κατὰ πρῶτον τὸν Σύλλογον λέγει, προοιμιακῶς ὅτι: «Ἡ Βυζαντινὴ Μουσικὴ, μαζὶ μὲ τὴν ὀρθόδοξον λειτουργικὴν, μαζὶ μὲ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ τὴν γραφικὴν τοῦ ὀρθοδόξου ναοῦ, εἶναι ἕνας ζωντανὸς ἱστός, πὺν συνδέει τὴν σημερινὴν θρησκευτικὴν τοῦ Ἑλλήνος μὲ τὴν θερμὴν πίστιν τοῦ Βυζαντίου». Καὶ τέλος ἐν ὀλίγαις γραμμαῖς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρει τὴν ιδέαν ἰδρύσεως προτύπου Σχολῆς πρὸς μετάδοσιν ἀπὸ διακεκριμένων διδασκάλους τοῦ γνησίου μέλους καὶ τοῦ γνησίου αὐτῆς ὅφους.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΝΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΟΝ

(ἀποστ. Ἀρχιμ. Γαβριήλ Σταματελαῖτος)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 182)

Τῶν δύο τούτων ἀρνίων τὰ ὀνόματα ἦσαν Εἰρήνη καὶ Ἀπειρία. Πολλὰς δὲ εὐτυχεῖς ἡμέρας διέτριψαν ὁμοῦ εἰς τὴν εὐάρεστον μάνδραν, εἶχον ἀξιόλογον τροφήν καὶ τερπνὴν σκιάν, ἡγαπῶντο μεταξὺ των καὶ πρὸ πάντων ἀγαποῦσαν τὸν καλὸν ποιμένα, τοῦ ὁποῖου ἡ παρουσία ἔχαροποιεῖ τὰς καρδίας των· καὶ μολονότι ἐνίοτε ἐπιπτεν εἰς τὴν μάνδραν τῶν βροχῇ ἢ χάλαζα, τὰ δένδρα ὅμως, ἐπειδὴ ἦσαν πυκνὰ καὶ σκιαρὰ ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπροφύλαττον τὰ ἀρνία ἀπὸ τὴν κακοκαιρίαν ταύτην.

Ἡμέραν τινὰ ὑπῆγεν ὁ ποιμὴν, καθὼς συνείθιζε, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀρνίων, καὶ ἡ μὲν Εἰρήνη ἔδραμε πρὸς ἀπάντησίν του καὶ ἔπαιζε πηλσίον του, καθὼς πρότερον· ἀλλ' ἡ Ἀπειρία ἤλθε κατόπιν της ἀργά, καὶ πολλὰ ὀλίγην εὐχαρίστησιν ἔδειξε βλέπουσα τὸν κάλλιστόν της φίλον, ἂν καὶ δὲν ἐφάνη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ποιμένος καμμία σκληρότης, ἢ αὐσιηρότης, ἣτις ἡδύνατο νὰ τὴν κάμῃ, ὥστε νὰ φοβηθῇ νὰ τὸν πλησιάσῃ.

«ὼς ἔχεις ἀδελφή; εἶπεν ἡ Εἰρήνη, εὐ-

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶναι πάγκοι-
νος ἡ εὐχὴ νὰ ἐκπληρωθῇ καὶ σημει-
ώση ἐπιτυχίαν ὁ μέγας αὐτὸς
σκοπὸς των, διότι εἶναι ἀπαιτήσις
τῆς Ἑλλάδος, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ
τῆς θρησκευομένης ψυχῆς, καὶ ὅλων
τῶν ἀγιορειτῶν.

Ἡλίας Λαυριώτης
Ὑπογραμματεὺς ἱ. Κοινότητος
ἀγίου Ὁρους.

θὺς ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ὁ ποιμὴν· ἐὰν ἦσθε
ἀσθενεῖς ἢ ἂν χρειάζησθε τίποτε, διατὶ δὲν
τὸ λέγετε τοῦ καλοῦ μας κυρίου, ὅστις εἶ-
ναι πρόθυμος νὰ μᾶς χαρίξῃ ὅλα πλουσίως
εἰς ἀπόλαυσιν.

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἐπιθυμῶ
δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὲ τὸ δώσῃ, ἀπεκρί-
θη ἡ Ἀπειρία, διότι μοι τὸ ἀπηγόρευσε
ῤητῶς. Ἐγὼ ἐπεθύμουν ν' ἀφήσω τὴν μάν-
δραν ταύτην καὶ νὰ ἐπισκεφθῶ ἐκεῖνα τὰ
εὐμορφα βουνά, τὰ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστε-
ρῶν. Πόσον ὠραῖα φαίνονται! Δὲν βλέπετε
ἐκεῖ πληθὺς διαφόρων λουλουδιῶν ἕως εἰς
τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, καὶ ποικιλόχροα
πουλιὰ καθήμενα καὶ κελαδοῦντα ἐπάνω
εἰς τὰ κλαριά τῶν δένδρων; Δὲν βλέπετε
τὸ πυκνὸν χόρτον μὲ τὰ τρυφερά λουλούδια
δισπαρμένα καὶ πρόβατα καὶ αἰγίδια θό-
σκοντα καὶ ἀρνάκια πηδῶντα καὶ παίζον-
τα ὁμοῦ; Ἀ, ἀδελφή, ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ
ἤμαι εὐτυχής, ἐνὸς εἰμαι φυλακισμένη
εἰς ταύτην τὴν μάνδραν, καὶ ἐμποδισμένη
νὰ μετέλθω τῶν ἡδονῶν τὰς ὁποίας ἐκεῖνα
τὰ πρόβατα ἀπολαύουσιν!»

Ἡ Εἰρήνη ἐπροσπάθησε νὰ καταπείσῃ
τὴν ἀδελφὴν της, ὅτι ἔκαμεν πολὺ κακὰ
νὰ κυττάξῃ πράγματα ἀπηγορευμένα·
καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸν νοῦν της
πάντα περὶ τούτων στοχασμόν. Ἐπειδὴ ὅ-
μως εἶδεν, ὅτι ἡ Ἀπειρία δὲν ἔδωκε καμ-
μίαν προσοχὴν εἰς τὴν συμβουλὴν της ἀ-
πεφάσισε νὰ ἀναφέρῃ ὅλην τὴν συνομιλίαν
των εἰς τὸν καλὸν ποιμένα τὴν ἀκόλουθον
ἡμέραν, ὅποτε ἔμελλε νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐπί-
σκεψιν των, τὴν ὁποίαν συνείθιζε, νὰ κάμ-
νῃ καθ' ἣν ὥραν πίπτει ἡ δρόσος τοῦ οὐ-
ρανοῦ.

Εὐθὺς ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὸν σκοπὸν τούτον
καὶ ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν κύριόν της τὴν
ἐπιθυμίαν τῆς ἀδελφῆς της, προσεκάλεσεν
ὁ καλὸς ποιμὴν τὴν Ἀπειρίαν, καὶ μὲ ἀ-
νέκφραστον εὐσπλαγχνίαν τὴν ὠμίλησεν

ὡς ἀκολουθῶς.

«Τί σέ δυσαρεστεῖ, ἀρνίον μου εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν με τόσον μου κόπον σέ ἐβαλα; Σοῦ ἐκράτησα καὶ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἤμποροῦσε ν' αὐξήσῃ τὴν εὐδαιμονίαν σου; Ἐὰν σέ ἐμπόδισα τοῦ νὰ θάσκης ἐπάνω εἰς ἐκεῖνα τὰ βουνὰ τὸ ἔκαμα, διότι εἰξεύρω, ὅτι ἐκεῖ δὲν ἤθελες εὐρίσκει παρὰ πικρὰν καὶ νοσώδη τροφήν, καὶ ἤθελες ἐκτίθεσθαι εἰς πολλοὺς ἀγρίους καὶ σκληροὺς ἐχθροὺς. ὦ, ἀρνία μου· εὐχαριστηθῆτε νὰ μείνητε εἰς τὴν ἰδικὴν μου μάνδραν, καὶ νὰ ἀκούητε τὴν φωνὴν μου. Ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμὲ καὶ θέλω σὰς φυλάττει εἰς τελείαν ἀνάπαυσιν. Ἀλλ' ἐὰν ἀποπλανηθῆτε εἰς ἐκεῖνα τὰ ὄρη, πρέπει ἀντὶ τοῦ ἐλαφροῦ μου ζυγοῦ νὰ δοκιμάζητε ἐνόχλησιν καὶ λύπην, καὶ ἀντὶ τῆς εὐνοίας καὶ τῶν φροντίδων μου τὴν ὀργὴν τοῦ αἰμοδόρου λέοντος».

Ὁ καλὸς ποιμὴν, πρὶν ἀποχαιρετήσῃ τὰ ἀρνία τὰ ἐνουθέτησεν ἐνθέρμως νὰ φυλάττωσι τὰ ὀμμάτιά των τοῦ νὰ περιπλανῶνται εἰς ἐκεῖνα τὰ ἄγρια βουνά. Ἡ Ἀ-

πειρία ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἀκρόα-σιν εἰς τὴν προφυλακτικὴν φωνὴν τοῦ ποι-μένου οὐδὲ εἰς τὰς νοουθεσίας τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἰστατο δὴν τὴν ἡμέραν εἰς τὰ σύνο-ρα τῆς κοιλάδος, θεωροῦσα τὰ λουλούδια τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὰ ἄκρα τῶν βουνῶν καὶ ἀκροαζομένη τὰ κελαδήματα τῶν πουλιῶν τὰ ὁποῖα ἐκάθηντο ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα· τὰ δὲ πρόβατα καὶ αἰγίδια τῶν ὀρέων (ἡ εὐχαρίστησις τῶν ὁποίων ἦτο ν' ἀποσύρουν τὸ ποίμνιον τοῦ καλοῦ ποιμένου ἀπὸ τὴν μάνδραν), ἐχάρησαν βλέποντα ὅτι ἡ Ἀπει-ρία ἤρχιζε νὰ ἀηδιάζῃ τὴν ἐλαφρὰν καὶ εὐνοϊκὴν διοίκησιν αὐτοῦ· καὶ πλησιάσαν-τα ὅσον ἦτο δυνατόν τὴν ἐπροσκάλεσαν νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν μάνδραν. «Πολλὰ ἀ-πὸ ἡμᾶς τὴν ἔλεγον, ἦσαν ποτὲ φυλακι-σμένα εἰς αὐτὴν τὴν κοιλάδα, καθὼς εἶ-σαι καὶ σὺ τώρα· ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ ὑ-ποφέρωσι τοὺς πολλοὺς περιορισμούς, οἱ-τινες τοῖς ἐπεβάλλοντο, καὶ διὰ τοῦτο ἐφυ-βον ἀπ' αὐτοῦ, καὶ τώρα χαίρουν ἐδῶ ἁ-κραν ἐλευθερίαν».

(Ἀκολουθεῖ)

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΡΥΤΣΗΣ ΕΥΛΟΓΙΟΥ (ΚΟΥΡΙΛΛΑ) ΛΗΥΡΙΩΤΟΥ

Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ ΠΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 159)

Νηστεύουσιν οἱ μοναχοὶ ὡς ὀρίζει ἡ ἀ-γία ἡμῶν Ἐκκλησία, καθ' ὅλας τὰς τα-κτάς ἡμέρας καὶ τὰς περιόδους, καὶ ἐπὶ πλέον πλὴν τῆς Τετάρτης καὶ Παρασκευ-ῆς καὶ τὴν Δευτέραν, τρώγοντες νερόβρα-στον ἄνευ οἴνου καὶ ἐλαίου δηλ. ἐν τοῖς κοινοβίοις δὲ ἅπας τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν 9ην ὥραν (ἡτοῖ 4 μ. μ.). Κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστὴν καταλύουσιν ἔλαιον μόνον

τὸ Σαββατοκύριακον. Τὸ κρέας ἐν τοῖς κοινοβίοις ἀπαγορεύεται ἀπολύτως, ἐν δὲ τοῖς ἰδιορρυθμοῖς ἀφίνεται εἰς τὴν προαί-ρεσιν ἐκάστου· οἱ πλεῖστοι ἐν τούτοις ἀκρε-ωφαγοῦσιν. Ἰχθεῖς σπανίως τρώγουσιν· ἡ συνήθης τροφή εἶναι τὰ ὄσπρια, τὰ λάχα-να καὶ οἱ καρποὶ οἴνος δίδεται μόνον καθ' ὅς ἡμέρας ὑπάρχει ἔλαιον· ἡ διακονία δὲ εἶναι δράμια 100 εἰς τὸ φαγητὸν καὶ οὐχὶ πλέον.

Καλῶς ταῦτα εἰρηκας, σεβάσμιε πάτερ,

εἰπέ μοι, παρακαλῶ καὶ τὰ ἔργα εἰς ἃ ἀσχολοῦνται οἱ μοναχοί.

Οἱ μοναχοί, καθ' ἃ παρὰ τῶν πατέρων παρελάβομεν, πρέπει νὰ ἐργάζωνται, ἵνα τρέφονται. «Ψυχὴ νῆφε ἵνα σωθῇς, ἑλεγον, σῶμα ἔργασαι ἵνα τραφῇς», τῇ Παύλῳ ἀκολουθοῦντες, ὅστις ἔγραψεν, ὅτι «δωρεὰν ἄρτον οὐκ ἔφαγον,» ἀλλὰ «ταῖς χρεῖαις καὶ τοῖς οὖσι μετ' ἐμοῦ αἱ χεῖρες αὐταὶ ὑπηρετήσαν.» Οὐδεὶς ὑπάρχει ἄεργος ἐν τῇ Μονῇ οἱ μὲν ἐργάζονται ἐν ταῖς διακονίαις αὐτῆς οἱ ἐκκλησιαστικοὶ (νεωκόροι), οἱ κανονάρχαι, οἱ ψάλται, ὁ διαβαστής, οἱ ἐφημέριοι, ὁ ἀρχοντάρχης (ξενόδοχος) οἱ θυρωροί, ὁ νοσοκόμος, ὁ μάγκιπας (ἀρτοποιός), ὁ δοχειάριος, (ἀποθηκάριος τροφίμων), ὁ ὀρίαρχης (ἀποθηκάριος σιτοβολῶνος) ὁ χαρτουλάριος (ἐπιμελητὴς τῶν ἡμιόνων), ὁ τσέλιγκας (ἐπόπτης ποιμνίων) οἱ δασονόμοι, ὁ ἀρσανάρχης (σκαλιέρης), ὁ κηπουρός, οἱ ἀμπελικοὶ (ἐπὶ τῆς καλλιεργείας τῶν ἀμπέλων), ὁ νυκτοφύλαξ, ὁ προσφοράρης (κατασκευαστὴς προσφάτων), ὁ προσμονάριος (νεωκόρος ἐν τῇ ναῷ τῆς Θεοτόκου), ὁ λιθαδάρχης, ὁ σμαρᾶς, ὁ μυλωνᾶς, ὁ νεροφόρος ὁ μάγειρος τοῦ κοινοῦ, ὁ ἐργατομάγειρος, ὁ δικαῖος, ὁ παροικονόμος, ὁ χαλκιᾶς, ὁ ὑπεδημάτοποιός, ὁ βράπτης, ὁ κλητῆρ, ὁ ὑδραυλικός, ὁ τραπεζάριος, ὁ ἀλευρᾶς, ὁ κριθαρᾶς, ὁ κονακτοῆς, ὁ μάγειρος τοῦ κονακίου, οἱ ἐπιστάται τῆς ξυλείας, οἱ κουρουτζῆδες (δασοφύλακες), ὁ δηματάρχης, ὁ τυπικάρης, ὁ διδλιοθηκάριος, ὁ σκευοφύλαξ, οἱ γραμματεῖς (2-3), ὁ ἀντιγραφεύς, ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ βαρχαῖοι, οἱ οἰκονομάδες (ἐπιστάται καὶ ἐνοικιασταὶ) τῶν μετοχίων, (20-30) ὁ συνοδικάρχης, ὁ καταγραφεύς, ὁ γηρεκόμος, ὁ ψαρᾶς, ὁ γεν. ἀποθηκάριος, ὁ φαναρᾶς (φανοκόρος) καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι διακονηταὶ λεγόμενοι, οἵτινες οἱ περισσότεροι τοῦλάχιστον ἔχουσι

καὶ βοηθοὺς παραδιακονητάς λεγομένους· οἱ μαθητευόμενοι (5-10) καὶ οἱ ὑποτακτικοὶ τῶν προϊσταμένων καὶ γερόντων. Οἱ προϊστάμενοι 10-20 συγκροτοῦσι τὴν Σύναξιν τῆς Μονῆς ἥτοι τὸ συμβούλιον, τὴν δὲ διαχειρίσιν καὶ ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν ἔχουσιν ἐν μὲν τοῖς κοινοβίοις ὁ ἡγούμενος ἐν δὲ τοῖς ἰδιορρυθμοῖς οἱ δύο ἐπίτροποι καὶ ὁ ταμίης. Ὡστε πάντες ἔχουσιν ἐν διακόνῃ τῆς Μονῆς, πλὴν τούτου ἔχομεν καὶ τὰς παγγεγίας ἥτοι τὰς κοινὰς ἐργασίας (τρῦγος, ἐλαιοσυλλογῇ, χορτοσυλλογῇ, ἐκφορτώσεις κ.τ.τ.) ἐν τοῖς ἰδιορρυθμοῖς ἕκαστος ἀδελφὸς κέκτηται καὶ ἰδιωτικὸν κῆπον.

Κατὰ ταῦτα οὐδεὶς ἐν ταῖς Μοναῖς μένει ἄργός, πάντες ἐργάζονται ἐν ταῖς ἐντὸς τῆς Μονῆς διακονίαις, ἐν ταῖς ἐκτός, ἐν τοῖς κήποις, τῇ ἐλαιῳνι καὶ ταῖς ἀμπέλοις, ἐν τοῖς μετοχίοις καὶ εἰς διαφόρους ἐν τῇ κόσμῳ ἀποστολάς, καὶ ἐφαρμάζεται τὸ τοῦ Παύλου «ὁ μὴ ἐργαζόμενος μὴδὲ ἐσθιέτω» εἰς τὸν ἀρνούμενον ὑπηρεσίαν. Πρὸς τούτοις ἀσχολοῦνται καὶ εἰς οἰκειότερα τῇ ἐπαγγέλματι αὐτῶν οἱ μοναχοὶ ἔργα, εἰς τὴν μουσικὴν, τὰ γράμματα καὶ τὴν καλλιγραφίαν· οἱ νέοι μάλιστα εἰς τὸ ἐξάρετον τοῦ Ἀθωνοῦ περιβάλλον καὶ τὴν αἰθερίαν φύσιν ὀργῶσι πρὸς μάθησιν· καὶ τοσοῦτον ἐπιδίδονται, ὥστε τελειοποιούμενοι εἰς θεολογικὰς σχολὰς καὶ πανεπιστήμια, γίνονται διάπρεπεις θεολόγοι· καὶ συγγραφεῖς· μόνον ἡ Μονὴ τῆς Λαύρας σήμερον ἔχει περὶ τοὺς 10 τριούτους λογίους. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγιογραφία καὶ ἡ ξυλογλυπτικὴ δὲν ὑστερεῖ (καίτοι εἰς ταῦτα ἐρασμίως ἀσχολοῦνται οἱ ἀσκηταί)· ἔχομεν τὸν ὀνομαστὸν ξυλογλύπτην Κοσμαδέλῃν, τὸν Σπεταιώτην, ὁστις περιοδεύει νῦν μὲ τὰ ἐκ πύξου καὶ ἐλεφαντίνου ἐγκόλπια καὶ προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ· τὰ ἔργα

αὐτοῦ κοσμοῦσι τὰ ἀνάκτορα τοῦ τσάρου καὶ τοῦ θασιλέως τῆς Ρουμανίας, ἡ δὲ ἀναπαράστασις τοῦ ἁγίου Ὁρους μὲ τὰς 20 ἱερὰς Μονὰς καὶ τὴν ἱερὰν Κοινότητα συνεδριάζουσιν ἀφιερῶθη εἰς τὸ Συνεδικὸν τῆς Μονῆς. Ἐχομεν καὶ 2-3 ἁγιογράφους, ἑκαστὸς δὲ σπουδάζει καὶ εἰς τὸ πολυτεχνεῖον. Καὶ εἶναι ἄξιον προσοχῆς ἡ ἐπίδοσις αὐτῇ τῶν μοναχῶν, οὕτως ὥστε μεταξὺ 120 τὸ ἐν τρίτον εἶναι λόγιοι μαθητευόμενοι καὶ καλλιτέχναι· εἰς ποῖον χωρίον ἢ κωμόπολιν ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχει ἡ ἀναλογία αὐτῇ; (διότι μὴ λησμονεῖτε, ὅτι καὶ τὸ ἅγιον Ὅρος εἶναι ἓνα μεγάλο χωρίο) εἰς πολλὰς τῶν ἱερῶν Μονῶν ὑπάρχουσι προκαταρκτικαὶ σχολαὶ ἢ διδάσκονται κατ' ἰδίαν οἱ δόκιμοι, εἰτα καρέντες ἀποστέλλονται εἰς τὴν ἐν Καραϊς κεντρικὴν σχολήν. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν· ὅτι τὰ κοινόδια ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἰδιορρυθμα ὑστεροῦσιν εἰς τὴν παιδείαν καὶ καλλιτεχνίαν· καὶ τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὸ αὐστηρότερον ἀσκητικὸν πνεῦμα, ὅπερ διέπει τὴν κοινοδιακὴν τάξιν, καὶ εἰς τὴν ἀντιζηλίαν τὴν γεννωμένην μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν, ἥτις ἔδει τοῦναντίον νὰ εἶναι ἄμιλλα.

Ἔστωσαν καὶ ταῦτα ἀλλὰ, πάτερ, πολὺ ἐπεξετάθης καὶ κρατεῖς δέσμιον, ἀνθρώπον, ὅστις οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἠνέχθη νὰ ἀκούσῃ περὶ μοναχῶν, οὕς ἐθεώρησα πάντοτε περιττοὺς, καὶ συντόμευσον τὴν ἀπολογία σου· ἐπεθύμουν ἐν τέλει ν' ἀκούσω καὶ περὶ τῆς τριτοῦ τάξεως ἢ καταστάσεως τοῦ μοναχοῦ, ἵνα θαυμάσωμεν αὐτὸν ἐν τῇ τελειότητι αὐτοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

Παρακαλοῦμεν

ἐργασθῆτε διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ καλοῦ μας περιοδικοῦ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη».

ΔΙΑΦΟΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 163)

Ἐκ τῶν διαλόγων Γρηγορίου καὶ Πέτρου.

Ὅμως περὶ πταισμάτων ἐλαφροτέρων τὰς τῶν δικαίων ἐξερχομένας ψυχὰς αὐτὰς καὶ μόνον ὁ φόβος καθαίρει. Καθὼς περὶ τινος ἁγίου ἀνδρὸς συχιοτέρως μοι διηγουμένου περὶ τινος ἀκήκοα. «Ἐλεγε γὰρ ὅτι ἐν τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ἐλθὼν, σφόδρα ἐφοβήθη· μετὰ δὲ θάνατον τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς ἐν στολῇ λευκῇ ἐπιφανεῖς ἐν ποίᾳ λαμπρότητι ὑπῆρχεν ἐμήνυσε. Πολλάκις δὲ καὶ πρὸ τῆς τελευτῆς ὁ Παντοδύναμος Θεὸς τινῶν δειλιῶντων, τοὺς διαλογισμοὺς ἀποκαλύψει τοῖς ἐπιστηρίζει, ἵνα ἐν τῷ θανάτῳ ἐρχόμενοι μὴδὲν φοβηθῶσι.

Ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Λεόντιος ἐν τῷ ὄρει καθήμενος, ἐπὶ πλείστας ἡμέρας ἄσιτος διακαρτερῶν, καὶ τῇ προσευχῇ πρὸς τῇ θεωρίᾳ σχολάζων, εἶδεν ἐν ἐκστάσει ἀνερχομένην ψυχὴν ἐν τῷ ἀέρι ὑπὸ ἀγέλων βασταζομένην καὶ πολλὰ ὀλοφυρομένην καὶ ὀλολύζουσαν. Ἦν γάρ τινος θασιλέως ψυχὴ, ὀρθοδόξου μὲν, ἐμπαθοῦς δὲ καὶ φιληδόνου, καὶ ἑαυτὸν γοερῶς ταλανίζων ἐβόα. Οὐαὶ μοι τῷ ἀθλίῳ, ὅτι ἐνεκεν τοῦ πνευματικοῦ μου παιρὸς ἀπάγομαι εἰς τὴν κόλασιν. Ὅτι ἐξηγόρευον αὐτῷ καὶ τὸ ἀληθὲς τοῦ ἐμοῦ πάθους καὶ τῶν πολλῶν μου πταισμάτων οὐκ ἤλεγχε καὶ ἐπετίμα, ἀλλὰ συγκαταβαίνων ἐκολάκευε διὰ πρόσκαιρον τιμὴν καὶ κέρδος φιλαργυρίας.)

Περὶ τοῦ μὴ ὑψηλοφρονεῖν

Ψυχὴ σὺ γινώσκεις ὅτι ἐν ἀμαρτίαις, ὑπερέβην πάντα ἀνθρώπον καὶ οὐ μόνον ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τοὺς δαίμονας. Ἐργον δὲ ἀγαθὸν οὐδέποτε ἐποιήσαμεν διὰ τὸν Θεόν, καὶ οὐαὶ ἡμῖν ταπεινὴ ψυχὴ τί

ποιήσωμεν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Ἔστω δὲ ἡ προσευχή σου τέκνον ἅπαντα τὸν χρόνον τῆς ζωῆς σου ὡς ἁμαρτωλῷ, λέγων καθ' ἐκάστην τὸ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ τό, ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μου τῷ ἁμαρτωλῷ. Λέγε καὶ τοῦτο τὸ ῥῆμα πάντοτε· Κύριε ἐκ τῶν κρυφίων μου καθάρισόν με καὶ ἀπὸ ἄλλοτρίων φέισαι τοῦ δούλου σου. Καὶ τοῦτο γίνωσκε τέκνον, ἵνα μηδέποτε ἀρέσκεσαι τοῖς ἀγαθοῖς σου ἔργοις, μηδὲ θάρσει ἐπ' αὐτοῖς. Οὐκ οἶδας γὰρ εἰ ἀρεστά εἰσι παρὰ τῷ Θεῷ ἢ ἀνάρεστα· διὰ τοῦτο θάρσει μᾶλλον ἐπὶ τῷ Θεῷ καὶ ἐπὶ τῇ δυνάμει αὐτοῦ, ὡς χεὺν ἀνωφελῇ σε αὐτὰ λογίζου. Ὡ, πόσα τέκνον ἁμαρτάνομεν καὶ οὐκ οἶδαμεν τὰ πλείονα· ἔταν' δὲ ἴδης τὸν πληθύνον σου ἁμαρτάνοντα τότε μέμφου σεαυτὸν, καὶ ὅτε σε ὕβριση ἢ κατακρίνη ἢ εὐτελίση καὶ σὺ αὐτὸς ταπεινώσῃς τὸν λογισμὸν σου καὶ κατακρίνῃς ὡς ἁμαρτωλὸν καὶ ἀνάξιον τοῦ ζῆν καὶ ἐντεῦθεν διορθώσῃς σεαυτὸν.

Τοῦ ἁγίου Ἀμφιλοχίου.

Οὐδὲν τοῦ δεινοῦ ἀνθρώπου ἐδελυκτότερον· ὁ μὲν γὰρ διάβολος ἐπικλήσει Χριστοῦ πολλάκις διώκεται, ὁ δὲ πονηρὸς ἀνθρώπος χεῖρων ἐνὶ τετρακοσίῳ δαιμόνων. Οὐτε γὰρ Θεὸν ὁ τοιοῦτος φοβεῖται, οὐχ ἄγιον αἰδεῖται, οὐ στυγρὸν πτοεῖται, ἀλλ' ἐνὶ δεινῷ καὶ ἀναισχυντῷ, μικτῷ, δαίμων καὶ ἀνθρώπος (κοινῶς διαβολάνθρωπος) κύων καὶ διάβολος, ὄφις καὶ σατανᾶς, σκορπιὸς καὶ ἀντίχριστος. Καλῶς εἶπεν ὁ προφήτης· «Ἐξελοῦ με Κύριε ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ» καὶ οὐκ εἶπεν ἐκ τοῦ διαβόλου. Οὐδὲν πικρότερον τοῦ δεινοῦ ἀνθρώπου καὶ μισαδέλφου καὶ φθονεροῦ. Τί σε ὠφελήσει ἀνθρωπε ὁ κακὸς τρόπος τοῦ δαίμονος; σήμερον ἢ αὔριον κακῶς ἀποθνήσκεις καὶ οἱ τρόποι οἱ πικροὶ ἀσθενήσουσι. Φοβήθητι τὸν Θεὸν ἀνθρωπε καὶ

μετανόησον, μὴ ἀπογνώσῃς.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πολλὰι διαφοραὶ τῶν πιστῶν καθεστήκασι, ὅτι οὐκ ἴσως πάντες ἐπολιτεύσαντο. Καὶ οἱ μὲν τὸ ἄκρον τῶν ἀρετῶν κατειλήφασι, οἱ δὲ κατωτέρω, οἱ δὲ πάλιν ἔτι κατωτέρω, οἱ δὲ καὶ τούτου ἑλαττον, οἱ δὲ οὔτε ἀγαθὸν οὔτε πονηρὸν, οἱ δὲ πολλὰ καλὰ διεπράξαντο καὶ κακὰ εἰς ἑλαττον, οἱ δὲ βαπτισθέντες ἐν ὅλῃ καρδίᾳ τῷ σατανᾷ δεδουλεύκασι. Τί οὖν σαφηνίσωμεν περὶ τῆς τούτων διαφορᾶς; Ὅσοι μὲν οὖν τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς κατειλήφασι, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν κληρονομήσωσιν, οἱ δὲ κατωτέρω ἐλάττωνα, οἱ δὲ κατώτεροι ἐν τόποις Ἀβραάμ, οἱ δὲ ἐλάττω ἐν παραδείσῳ οἱ δὲ οὔτε ἀγαθὸν οὔτε πονηρὸν, οὐ τιμωρηθήσονται μὲν, ἀλλ' οὐδενὸς ἀγαθοῦ ἐπιτύχουσιν, οἱ δὲ καλοῖς καὶ κακοῖς χρησάμενοι, ἢ φιланθρωπία τοῦ Δεσπότου μικρὰν ἀνάπυσιν αὐτοῖς χάρισηται· ὅσοι δὲ βαπτισθέντες ἠκολούθησαν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ τῷ διαβόλῳ, μῆτε μετανόησαντες, μῆτε ἐξομολογησάμενοι, σὺν τῷ διαβόλῳ ἀπελεύσονται.

Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου

Ἐρώτ. Ἐὰν νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ εἰσιν αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων, τί ἐστὶν ὅπερ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῆς κρίσεως ὕπὲρ τῆς δικαιοσύνης αὐτῶν μέλλουσιν ἀπολαβεῖν;

Ἀπόκρ. Τοῦτ' αὐτὸ ἐν τῇ κρίσει θαυμασίως ὑπάρξει· νῦν γὰρ τῶν ψυχῶν μόνον, τότε δὲ καὶ τῶν σωμάτων τὴν μακαριότητα ἀπολήψονται· ὥστε ἐν αὐτῇ τῇ σαρκὶ ἀλλήλους ἀγαλλιασθῆναι ἐν ἡ πόνοις ὑπὲρ Χριστοῦ καὶ βασάνους ὑπέμειναν. Διὰ ταύτην γὰρ τὴν διπλὴν δόξαν αὐτῶν γέγραπται· ἐν τῇ γῇ αὐτῶν διπλασίονα ἀπολαύσονται. Καὶ τοῦτο δὲ πρὸ τῆς ἀναστάσεως γέγραπται περὶ τῶν ψυχῶν τῶν δικαίων ὅτι ἐδόθη αὐτοῖς στολὴ λευκὴ καὶ

ἐρρήθη αὐτοῖς ὅπως ἐπαναπαύσονται ἔτι ὁ λίγον καιρὸν ἕως οὗ πληρωθῇ τὸ μέτρον τῶν συνδούλων καὶ ἀδελφῶν αὐτῶν. Ἐπειδὴ περ ἔρτι ταῖς ψυχαῖς μόνον, τότε δὲ καὶ τοῖς σώμασιν ὁμοῦ ταῖς ψυχαῖς τῇ δόξῃ εὐφρανθήσονται.

— Ἰστέον δὲ ὅτι αἱ μυστικαὶ τελεταὶ καὶ θυσίαι ὑπὲρ τῶν ἀμαρτανόντων ἀμαρτίαν τὴν πρὸς θάνατον, γινόμεναι, μάτην γίνονται· τοῖς δὲ μὴ οὕτως ἀμαρτήσασιν, ὠφελοῦσι τὰ μέγιστα. Ἡ δὲ πρὸς θάνατον ἀμαρτία ἐστὶν ἡ ἀπιστία, ἡ ἀπόγνωσις, τὸ μὴ μετανεῖν, ἡ βλασφημία τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ τὸ αἰρετικὸν ἀποθανεῖν ἐν αἰρέσει τινί.

— Ἐρώτ. Πόθεν ἐξ αὐτῆς τῆς γεννήσεως καὶ νεαρᾶς ἡλικίας εὐρίσκονται τινες φύσει πραεῖς, ἄλλοι ὀργίλοι, ἕτεροι φιλόγυναιοι καὶ πόρνοι, ἄλλοι μισογύναιοι καὶ ἐγκρατεῖς, ἄλλοι εὐμετάδοτοι καὶ ἄλλοι ἀμετάδοτοι, ἄλλοι νοήμονες καὶ ἄλλοι ἀνόητοι, ἄλλοι ἐλεήμονες καὶ ἄλλοι ἀνελεήμονες κλπ. ;

Ἀπόκρ. Οὐχὶ ὁ Θεὸς ἐστὶν ὁ ποιῶν τὸν ἄνθρωπον τὸν μὲν σώφρονα, τὸν δὲ πόρνον, τὸν μὲν ὀργίλον, τὸν δὲ μακρόθυμον, ἀλλὰ γένη τινὰ εἰσι καὶ κράσεις χώρων καὶ τόπων καὶ στοιχείων καὶ ἀέρων καὶ καιρῶν τροπῇ καὶ παραλλαγῇ καὶ αἰτίαι φυσικαὶ καὶ τοῖς στοιχείοις τοῦ σώματος παρακολουθοῦσαι· δι' ὧν τινων αἰτιῶν καὶ τροπῶν καὶ καιρῶν καὶ κράσεων ἐὰν εὐρεθῇ πλημμύρα τοῦ θερμοῦ στοιχείου ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς συλλήψεως τοῦ δρέφους, γίνεται τὸ τιχτόμενον θερμῆς κράσεως καὶ φιλόδιόν καὶ εὐμετάδοτον. Εἰ δὲ πάλιν τῇ κινήσει τοῦ ψυχροῦ στοιχείου σύλληψις γένηται, ἀγνότερας ἕξεως καὶ ψυχροτέρας τὸ γεννώμενον εὐρίσκεται. Ὅμοιως λοιπὸν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δύο στοιχείων· τὸ μὲν ξηρὸν, μενεστήν τινα καὶ πικρὸν καὶ νη-

φάλιον ἀποτίκτει ἄνθρωπον. Τὸ δὲ ὑγρὸν, νωθρὸν καὶ ὑλαῖον καὶ γαστρίμαργον καὶ ρυπαρὸν. Ἐπεὶ ἐὰν θεῖα κελεύσει εἰπωμεν γεννώμενον καὶ γινόμενον, τοῦτον μὲν τὸν ἄνθρωπον πονηρὸν, τοῦτον δέ, ἀγαθόν, οὐ μόνον δέ, ἀλλ' οὔτε ὁ σώφρων ἄνθρωπος ἄξιος εὐρεθήσεται μισθοῦ· ὁ γὰρ Θεὸς αὐτὸν ἐποίησε σώφρονα, οὔτε μὲν ὁ πόρνος ἢ ὁ ὀργίλος ἄξιός ἐστι κολάσεως, ὑπὸ Θεοῦ τοιοῦτοι γενόμενοι. Ὅθεν τὰ τοιαῦτα ἐκ φύσεως, ἢ φρόνησις, ἢ σωφροσύνη καὶ τὰ λοιπά, ἃ οὐκ ἄρεται λέγονται ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρων, ἀλλὰ φυσικὰ προτερήματα καὶ πλεονεκτήματα, ἅτινα οἱ τῶν Ἑλλήνων μωρόσοφοι ἀστρολόγοι κατὰ τὴν τῶν ἀστρῶν κίνησιν ἐμυθολόγησαν τοῖς ἀνθρώποις γίνεσθαι.

Ἐρωταποκρίσεις

(καὶ κατὰ τὴν γραφὴν τοῦ κώδικος «ἐρωταποκρίσεις χρειαζόμενες».)

Ἐρώτ. τίς ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς εἶδε δύο πρόσωπα ἐν οὐρανοῖς;

Ἀπόκρ. Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, τὸν ἤλιον καὶ τὴν σελήνην.

Ἐρ. Τίς δις ἀπέθανεν;

Ἀπόκρ. Ὁ Ἀδάμ.

Ἐρ. Τίς θάνατον μὴ γευσάμενος θάνατον ἐφοβήθη;

Ἀπ. Ὁ προφήτης Ἠλίας τὴν Ἰεζάβελ.

Ἐρ. Ποία γυνὴ ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματι ἐβαπτίσθη;

Ἀπ. Ἀλεξάνδρα ἡ βασίλισσα διὰ τῆς τομῆς τοῦ ξίφους.

Ἐρ. Τίς οὐρανὸν καὶ γῆν οὐκ εἶδε καὶ Θεὸν προσεκύνησεν;

Ἀπ. Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος.

Ἐρ. Τίς γεννηθεὶς ἀπέθανε καὶ ἐτάφη εἰσελθὼν εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ;

Ἀπ. Ὁ Ἀδάμ.

Ἐρ. Τίς ζῶν ἐτάφη καὶ ἀποθανὼν ἐτεκνογόνησεν;

Ἀπ. Ὁ αἴτος καὶ οἱ λοιποὶ σπόροι.

Ἐρ. Ποῖον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου λείπεται εἰς τὸ πιστεύω, εἰς τὸ πάτερ ἡμῶν καὶ εἰς τὸ ὁ μονογεννὴς Υἱός;

Ἀπ. Τὸ ψ.

Ἐρ. Τίς πεσὼν ἐν μέσῳ δύο λίθων τὸ ὄνομα αὐτοῦ μετελλάγη;

Ἀπ. Ὁ σίτος, πεσὼν ἐν μέσῳ δύο λίθων, ἄλευρον μετονομάζεται.

Ἐρ. Τίς μέσον πυρὸς καὶ ὕδατος;

Ἀπ. Τὸ ἔλαιον ἐν τῇ κανδήλᾳ.

Ἐρ. Τίς Θεὸν τὸ πρῶτον ἀνέφερεν ἐπὶ τῆς γῆς;

Ἀπ. Ὁ διάβολος, εἶπε τῇ Εὐὰ τί σοὺ εἶπεν ὁ Θεός;

Ἐρ. Τίς ἐκ πέτρας λευκῆς ἐξῆλθε; τὸ δὲ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὥσει χιῶν, ὁ πῶγων αὐτοῦ ὡς πῦρ φλέγον, ἐκ τῶν μασχαλῶν αὐτοῦ ἐξέρχεται ἄνεμος καὶ ἐκ τῆς φω-

νῆς αὐτοῦ ἐγείρεται (ἐκ τοῦ ὕπνου) πᾶσα ψυχὴ κινουμένη;

Ἀπ. Ὁ ἀλέκτωρ.

Ἐρ. Πόσων ἐτῶν ἦτο ὁ Νῶε ἐπὶ κατακλισμοῦ;

Ἀπ. 600 καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σὴμ ἐτῶν 100.

Ἐρ. Ποῖος προφήτης γυναῖκα ἐφοδῆθη;

Ἀπ. Ὁ Ἥλίας τὴν Ἰεζάβελ.

Ἐρ. Τίς νεκρὸς βαστά τὸν ζῶντα;

Ἀπ. Τὸ σῶμα τὴν ψυχὴν.

Ἐρ. Τίς ἀγέννητος καὶ τίς ἀθάνατος;

Ἀπ. Ἀγέννητος ὁ Ἀδάμ, ἀθάνατος ὁ Ἥλίας (καὶ ὁ Ἐνῶχ).

Ἐρ. Τίς ἔλαβε τὴν ἰδίαν θυγατέρα εἰς γυναῖκά του;

Ἀπ. Ὁ Ἀδάμ τὴν Εὐαν.

(Ἐκ τοῦ Λαυρ. κώδικος I 49 αἰῶνος ις').

Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΛΑΥΡΙΩΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Οἱ ἐπισκεφθέντες τὴν βιβλιοθήκην κατὰ τὸ ἔτος 1931,
πλὴν τῶν Ἀγιορειτῶν.

Ἰαν. 23. Δύο Ἕλληνες ἐκ Θεσ/νίκης.

» 26. Εἰς ἱερομόναχος ἐκ Κύπρου.

» 28. Εἰς Γάλλος ζωγράφος καὶ εἰς Ἕλληνα γεωπόνος.

Φεβ. 10. Δύο ἐκ Θεσ/νίκης, ὁ εἰς τυπογράφος καὶ ὁ ἕτερος ἔμπορος.

Μαρ. 25. Ὁμιλος Γάλλων καὶ Ἑλλήνων ἐκ Μασσαλίας προερχομένων διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀτμοπλοίου «Ἰφιγένεια».

» 31. Δύο Ρουμῶνοι, ὁ εἰς καθηγητὴς καὶ ὁ ἕτερος φοιτητὴς καὶ εἰς Ἕλληνα φοιτητὴς.

Ἀπρ. 1. Δύο Ἕλληνες, ὁ εἰς ἐξ Αἰγύπτου καὶ ὁ ἕτερος ἐκ Θεσ/νίκης

» 3. Ὁμᾶς μαθητῶν γυμνασίου ἐκ

Φλωρίνης μετὰ τοῦ καθηγητοῦ των.

Μαῖου 1. Δύο πρόσφυγες ἐκ Προύσης καὶ εἰς ἰθαγενὴς ἐξ Ἀμφίσσης.

» 2. Δύο Ἀγγλοι.

» 6. Εἰς Γερμανὸς τελειόφοιτος Πανεπιστημίου ἐργασθεὶς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας.

» 7. Δύο Ἀγγλοι, ὁ εἰς καθηγητὴς.

» 21. Ὁμιλος μαθητῶν τοῦ γυμνασίου Θεσ/νίκης μετὰ τοῦ καθηγητοῦ των.

» 22. Εἰς Ἕλληνα ἐκ Θεσσαλίας.

» 25. Εἰς πρόσφυξ ἐκ Τραπεζούντος.

» 30. Εἰς ζωγράφος καὶ εἰς φωτογράφος ἀμφοτέρω. ἐξ Ἀθηνῶν.

- Ἰουν. 2. Τέσσαρες Πολωνοὶ μετὰ διερ-
μηνέως Ἑλληνος ἐκ Τραπε-
ζοῦντος.
- » » Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστη-
μίου Θεσ/νίκης Α. Σιγάλας ἐρ-
γασθεὶς ἐπὶ 4 ἡμέρας.
- » 3. Εἰς Ἑλλήν ἐκ Φίλιπ/πόλεως
- » 4. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστη-
μίου Θεσ/νίκης Χαριτωνίδης
ἐργασθεὶς εἰς τὴν βοτανικὴν
τοῦ Διοσκορίδου.
- » 9. Τρεῖς καθηγηταί, οἱ δύο Ἀ-
μερικανοὶ καὶ ὁ εἰς Γερμανός.
- » 12. Εἰς τελειόφοιτος τῆς νομικῆς
ἐκ Σκύρου μελετήσας ἔντυπά
τινα βιβλία.
- » 16. Εἰς ἀξιωματικὸς καὶ εἰς δικη-
γὸρος ἀμφοτέροι ἐξ Ἀθηνῶν.
- » 19. Δύο Ἀμερικανοί, ὁ εἰς καθη-
γητὴς καὶ ὁ ἕτερος ζωγράφος
μετὰ διερμηνέως Ἑλληνος καὶ
εἰς Ἀρχιμ. ἀγιοταφίτης.
- » 24. Τρεῖς Ἑλληνες καὶ εἰς Ἀμερ.
- » 25. Εἰς Ἑλλήν ἐκ Πατρῶν.
- » 27. Εἰς Ἀμερικανὸς τελειόφοιτος
τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικά-
γου ἀντιγράψας κεφάλαιόν τι
περὶ προνοίας.
- Ἰουλ. 6. Πληθὺς λαϊκῶν τε καὶ μοναχ.
- » 7. Εἰς Ἀρχιμανδρίτης διευθυν-
τὴς τῆς Ριζαρ. σχολῆς.
- » 8. Τρεῖς Ἀγγλοι.
- » 10. Εἰς πρόσφυξ κατοικῶν ἐν Θεσ-
σαλονίκη.
- » 12. Εἰς ιεροδιάκονος φοιτητὴς τοῦ
ἐν Ἀλεξανδ. ιεροδιδασκαλείου.
- » 16. Σέρβοι φοιτηταὶ τοῦ Πανεπι-
στημίου Βελιγραδίου μετὰ τοῦ
καθηγητοῦ των.
- » 17. Πρόσφυξ καθηγητὴς ἐξ Ἀγ-
γύρας, Ἰ. Σπαθάρης καλούμε-
νος γραμματεὺς τοῦ Πανεπι-
στημίου Θεσ/νίκης μελετήσας
ἔντυπα βιβλία.
- » 18. Τέσσαρες δικηγόροι ἐκ Θεσσα-
λονίκης καὶ εἰς βουλευτὴς.
- » 22. Τέσσαρες φοιτηταὶ τοῦ Πανε-
πιστημίου Θεσσαλονίκης.
- » 25. Εἰς Γάλλος ἀρχαιολόγος καὶ
δύο Γερμανοί.
- » 27. Ὁ ἀνακριτὴς Θεσσαλονίκης.
- » 29. Δύο δημοδιδάσκ. ὁ εἰς ἐκ Κρή-
της καὶ ὁ ἕτερος ἐκ Καβάλλας.
- » 30. Ὁ ἐν Ἀμερικῇ Ἀγγλος καθη-
γητὴς Lake (Λέικ) φωτογρα-
φήσας ἐκ τριῶν κωδίκων τὸ
κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον.
- » 31. Εἰς καθηγ. ἐκ Κων/πόλεως
μετὰ δύο ἄλλων ἐκ Θεσ/νίκης.
- Αὐγ. 2. Εἰς Κερκυραῖος.
- » 4. Τέσσαρες ἐκ Λήμνου, οἱ δύο ἐξ
Ἀθηνῶν, δημόσιοι ὑπάλληλοι
ἐν Λήμνῳ:
- » 5. Δύο Οὐγγροι.
- » 6. Εἰς καθηγητὴς ἐκ Φιλίππουπό-
λεως καὶ ἕτερος ἐκ Πόντου.
- » 7. Εἰς δημοδιδάσκαλος ἐκ Κρήτης
καὶ εἰς σιδηροδρομικὸς ὑπάλ-
ληλος ἐκ Θεσσαλονίκης.
- » 10. Ὁ Διοικ. τῆς Χωροφυλακῆς
Πολυγύρου μετὰ τινων ἄλλων.
- » 11. Δύο Ἀγγλοι καὶ εἰς Γάλλος.
- » 13. Εἰς Ἑλλήν.
- » 14. Ὁ γυμνασιάρχης τοῦ γυμνα-
σίου Λιδυμοτείχου, Χριστόφο-
ρος Δρακοντίδης καλούμενος.
- » 17. Εἰς Ἰταλός.
- » » Τρεῖς ἐκ Καβάλλας καὶ εἰς δι-
κηγὸρος ἐξ Ἀθηνῶν.
- » 18. Εἰς Ἀρχιμανδρίτης ιεροκλήρυς
τοῦ Ἑλλήν. στρατοῦ μετὰ τρι-
ῶν λαϊκῶν καὶ ἑνὸς μοναχοῦ.
- » » Τρεῖς φωτογράφοι.
- » 21. Εἰς ἱερεὺς ἐκ Καβάλλας μετὰ

τινων λαϊκῶν.

- » » Εἰς Ἀρχιμανδρ. ἀγιοταφίτης.
- » 22. Εἰς ἐκ Σεργῶν καὶ εἰς ἐκ Θεσσαλονίκης.
- » 25. Εἰς Γάλλος μηχανικὸς τῶν ἐν Θεσ/νίκῃ λιμεν. ἔργων.
- » 30. Εἰς φοιτητὴς τῆς φαρμακευτικῆς ἐκ Σκύρου καὶ δύο δημοῖσι οὖν ὑπάλληλοι ἐκ Θεσ/νίκης.

Σεπτ. 1. Ὁμιλος Ἀγγλῶν μεθ' ἑνὸς Ἑλληνος διερμηνεύς.

- » 5. Εἰς ἔμπορος καὶ φωτογράφος ἐξ Ἀθηνῶν ὀνόματι Χρῆστος, ἐργασθεὶς ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.
- » 6. Δύο Αὐστριακοί.
- » 7. Δύο Ἑλληνες.
- » 12. Δύο Δανοί, ὁ εἰς καθηγητὴς, ἐργασθέντες ἐπὶ ἑνὴν ἡμέραν εἰς τοὺς μουσικοὺς κώδικας.
- » 13. Τρεῖς Γάλλοι.
- » 14. Εἰς Ἀμερικ. καὶ εἰς Ἀγγλος.
- » 16. Δύο Ἑλληνες στρατιῶται, ὁ εἰς λοχαγός.
- » 21. Δύο Ἀγγλοὶ, εἰς Ἀμερικανὸς καὶ εἰς Ἑλλήν ἐκ Κων/πόλεως
- » 25. Εἰς Γερμαν. φοιτητ. τῆς ἱατρ.
- » 28. Εἰς Ἀμερικανός.
- » 29. Ὁ Μητροπολίτης Μύρων τῆς Λικίας Πολύκαρπος μετὰ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Παγκρατίου Ἰβηρίτου ἱατροῦ.

- Ὀκτ. 1. Ὁ ἀνωτέρω Χρῆστος φωτογράφος ἐπανελθὼν ἐκ δευτέρου ἀποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου.
- » 5. Ὁ Μητροπολίτης Ἰμβρου καὶ Τενέδου Ἰάκωβος.
 - » 24. Εἰς Κρῆς μεθ' ἑνὸς ἱερέως.

Νοεμ. 1. Εἰς δημοσιογρ. ἐξ Ἀθηνῶν.

Δεκ. 18. Δύο Ἀμερικανοὶ φοιτηταί.

—Σημειωτέον, ὅτι ὁ ὁριθμὸς τῶν ἐπισκεπτῶν ἠϋξανεὺν ἀλματωδῶς κατὰ τὰ ἐπα-

κολουθήσαντα προπολεμικὰ ἔτη (1932-38) ὁπότε μετὰ ἐν ἑτὸς ἐξεροράγη ὁ παγκόσμιος καταστρεπτικὸς πόλεμος καὶ ἐπέφερε τελείαν νέκρωσιν, οὐ μόνον κατὰ τὰ ἐμπόλεμα ἔτη, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα καὶ μέχρι σήμερον συνεχιζομένην.

Ὁ βιβλιοθηκᾶριος τῆς ἱ. Μ. Μ. Λαύρας Γέρον Παντελεήμων Λαυριώτης.

ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ

Διὰ Β. Δ. ἀπενεμήθη τὸ μετάλλιον ἐξαιρέτων πράξεων εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἰεζεκιήλ κατὰ πρότασιν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς ὑγιεινῆς κ. Ὀρφανίδου, τοῦ ταξιάρχου γενικοῦ ἀρχιᾶτρου κ. Παπαθεοδώρου, τοῦ σωματάρχου ἀντιστρατήγου κ. Καλογεροπούλου, τοῦ ταξιάρχου κ. Κοντόση καὶ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Ἱ. Σ. Ε. Κ. συνταγματάρχου κ. Καμπάνη, διότι ἱδρυσε παράρτημα στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου καὶ συνέβαλε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἱδρυσιν τοῦ ἱεροῦ τάγματος.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

Οἱ Ἀγιορεῖται ἵνα συμπληρῶνουν πάντοτε τὴν «στήλην τῶν ἐπικαίρων» με διέφορα μικροζητήματα, ἅτινα πύπτουν εἰς τὴν ἀντιληψίν των.

Ἡ Διεύθυνσις

ΙΩ. ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 200)

Ἐπενδύσεις ἱερῶν Εὐαγγελίων

Κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν βυζαντινῶν τὸ βιβλίον τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἐτύγχανε τῆς αὐτῆς τιμῆς, οἷαν καὶ ὁ Σταυρὸς διὰ τοῦτο καὶ ἐφιλοτιμοῦντο οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ νὰ τὸ ἐξωραίσουν ἐξαιρετικῶς ἰδίως τὰ πρὸς χρῆσιν τῶν ἐκκλησιῶν προωρισμένα Εὐαγγέλια. Ἡ φιλοτέχνησις μάλιστα τινῶν ἐξ αὐτῶν ὑπερβαίνει εἰς πολυτελῆ ἐμφάνισιν πᾶσαν προσδοκίαν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν αἱ πολύτιμοι σταχώσεις μὲ τὰς ὁποίας ἐπενεδύνοντο ταῦτα, εἴτε διὰ παραστάσεων εἰκονιζουσῶν τὰς μεγάλας ἐορτὰς τῆς ἐκκλησίας, εἴτε διὰ προτομῶν ἐν ἐγκολπίοις, ἰδίᾳ τῶν 4 εὐαγγελιστῶν ἢ καὶ ἄλλων ἁγίων, αἵτινες ποικίλλονται ἐξαιρόμεναι ἐντὸς πλαίσιου καλλιτεχνικῶς ἐπεξεργασμένων φυσικῶν διακοσμήσεων. Πλούσιον ἀπὸ ἀπέψευς διακοσμήσεως πολυτίμων λίθων, καὶ ἑγκαύσιων εἰκονιδίων εἶναι τὸ κάλυμμα Εὐαγγελίου τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ξηροποτάμου, τὸ ὁποῖον ἀνάγεται εἰς ἐποχὴν πρὸ τοῦ IB' αἰῶνος. Τοιαῦτα δὲ Εὐαγγέλια διεστιγμένα διὰ πολυτίμων λίθων περιβαλόντων ἱερὰς φυσιογνωμίας ἐπὶ τῶν ἐπεξεργασμένων καλυμμάτων σώζονται πολὺ εἰς τὰ σκευοφιλάκια τοῦ ἁγίου Ὁρους, φιλασσύμενα ἀγρύπνως ὥς κειμήλια μαρτυροῦντα τὴν εὐλάβειαν τῶν παρελθουσῶν ὀρθοδόξων γενεῶν, προέρχονται δέ, εἴτε ἐκ δωρεῶν ἀρχόντων τοῦ Βυζαντίου, πρὸς ἐκκλησίας ἢ τε ἐκ κληροδοτημάτων πρὸς μονάς, ἅτινα καὶ ἀπετέ-

λουν οἰκογενειακὰ κειμήλια, ἀπὸ πάππου πρὸς πάππον μεταβιβαζόμενα. Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος ὁσώζεται μικρὸν Εὐαγγέλιον φερόμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Κυλυβίτου καὶ γεγραμμένον μὲ μικροσκοπικὰ καὶ συντομογραφικὰ στοιχεῖα κατὰ τοιοῦτον μάλιστα τρόπον, ὥστε νὰ καθιστᾶται ἀδύνατος ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ, ἄλλως εἰμὴ διὰ φακοῦ, τὸν ὁποῖον μάλιστα ἐπροθυμοποιήθη νὰ προσκομίσῃ ὁ ἀρχοντάρχος τῆς Μονῆς καὶ μόλις τότε κατορθώσαμεν ν' ἀναγνώσωμεν μερικοὺς στίχους, ἐνγοεῖται ὅμως ὅτι ἡ συνέχεια τοῦ κειμένου ἦτο εἰς ἡμᾶς γνωστὴ. Δὲν εἶναι βεβαίως δυνατόν ἐνταῦθα ν' ἀναφέρωμεν τὴν ἁλὴν πληθὺν τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων τῶν πλουσίως ἐξωραϊσμένων ὑπὸ τῶν δωρητῶν των, ἀλλ' ἀναγράφωμεν ὅσα ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν καὶ τοῦτο ἵνα χρησιμεύσουν ὡς δείγματα τῆς εὐλαβοῦς πρὸς τὰ θεῖα ἀφοσιώσεως τῶν βυζαντινῶν προγόνων μας. Ἐπὶ τούτοις δὲ σημειοῦμεν ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Λαύρας μικρὸν Εὐαγγέλιον ἐκ μεμβράνης, δῶρον τοῦ αὐτοκράτορος Φωκά εἰς τὰς 4 γωνίας τοῦ ὁποίου εἶναι προσκεκολλημένοι 4 ἀμέθυστοι.

Διακόσμησις ἁγίων εἰκόνων.

Εἰς τὴν ἐξωραΐσιν ἰδίᾳ τῶν εἰκόνων ἡ χρυσοχοικὴ καὶ ἡ ἑγκανστουργία κατέβαλλον πᾶσαν φροντίδα διὰ νὰ τονίσωσι κατὰ τὸ δυνατόν διὰ τῆς τεχνικῆς ἐπεξεργασίας τὰ σεβάσματα ταῦτα τοῦ μοναχικοῦ βίου, τὰ ὁποῖα καὶ ἐφελκύνουσι τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ξένων διὰ τὸν πλοῦτον τῶν ἐξωτερικῶν ἐπενδύσεων εἰς τὰς ὁποίας ἀμιλλᾶται τὸ ἑρησκειτικὸν συναίσθημα πρὸς τὴν τεχνικὴν ἰδιοφυΐαν. Διὰ τῶν ἐπενδύσεων τῶν ἁγίων εἰκόνων λαμβανόμεν μίαν ἰδέαν τῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τῆς δεξιότητος εἰς τὴν ὁποίαν ἐφθα-

σεν ἡ βυζαντινὴ τέχνη.

Ἀφθόνων δειγμάτων τῆς καλλιτεχνικῆς ἐπιδόσεως βρῖθουν τὰ σκευοφυλάκια τῶν Μονῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἐπιδόσεως ἣτις ἀποτυπώνεται εἰς τὰς διαφόρους παραστάσεις τοῦ Δεσπότη ἡμῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς Θεομήτορος, ἣτις θεωρεῖται ὡς ἡ ἔφορος καὶ προστάτης τῆς ἁγιωνύμου πολιτείας ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς μορφὰς τῆς ἀπείρου στρατιᾶς τῶν ἁγίων καὶ ἀναχωρητῶν, οἵτινες ἐδόξασαν τὴν Νύμφην τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν.

Εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου ἐντὸς ἀργυρᾶς πεποικιλμένης θήκης φυλάσσεται ἐν δίπτυχον εἰκονίδιον παριστάνον εἰς μὲν τὸ ἐν φύλλον τὸν Χριστὸν εὐλογοῦντα καὶ φέροντα εἰς τὴν ἑτέραν χεῖρα Εὐαγγέλιον, εἰς δὲ τὸ ἄλλο τὴν Θεοτόκον δεξιοκρατοῦσαν τὸν Χριστὸν· τὸ διπλὸν τοῦτο εἰκονίδιον ἀναγόμενον εἰς τὸν 9ον αἰῶνα, ἐπικαλύπτεται πλὴν τῶν μορφῶν καὶ τοῦ σώματος ὑπὸ χρυσοσυρματίνης ἐπενδύσεως μετὰ ῥοδάκων καὶ συρματίνων περιπλοκάδων διαφανῶν (en filigrane) τὸ δὲ περιθώριον ἀμφοτέρων τῶν φύλλων τοῦ διπτύχου διαμορφοῦται εἰς ἐν εἶδος χρυσοσημάτου τριχάπτου (δαντέλλας) περιβάλλοντος θέματα (μοτίβα) κυκλικά φέροντα Χερουβὶμ καὶ ἀστέρας. Περὶ τῶν εἰκονιδίων τούτων ἀναφέρεται ἐκ τῆς ἱστορίας ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα Θεοδώρα κρύφα τοῦ ἀνδρός τῆς Θεοφίλου, τρέφουσα θερμὴν πρὸς τὰς ἁγίας εἰκόνας ἀγάπην τὰ ἐφύλαττε εἰς τὸν γυναικωνίτην, ὃ δὲ γελωτοποιὸς τῆς βασιλικῆς αὐλῆς Δένδρερις ἀπεκάλυψεν ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα εἶχε μυστικὰ νύμφια, δηλ. ὅτι ἔκτος τῶν τέκνων τῆς ἀνέτρεφε καὶ ἄλλα ἐν ἀποκρύφῳ τέκνα, δηλ. τὰ ἅγια ταῦτα εἰκονίδια, λόγῳ τῆς προσηλωσεώς της πρὸς τὴν τιμὴν τὴν ἀπονεμομένην εἰς τὰς ἁγίας εἰκόνας. Ὑπ' αὐτὴν δὲ τὴν ὀνομα-

σίαν τῶν νυνίων φέρονται τὰ εἰκονίδια ταῦτα εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, διότι κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην, πολλαχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ μάλιστα εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου καὶ τὰς παρὰκειμένας ἀκτὰς τὰ βρέφη ἀποκαλοῦνται νυνία πρὶν ἢ βαπτισθῶν ὡς συγκέντρωνον τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας, μάλιστα δὲ τῆς μητρὸς, ἐκ τοῦ λατινικοῦ nonna, σημαίνοντος καὶ τὴν μοναχὴν ἢ τὴν τίτθην (τροφόν) ἀνατρέφουσαν μικρὰ βρέφη.

Ἐν τῷ ἁγίῳ Βήματι τῆς Μονῆς Λαύρας ὑπάρχει εἰκὼν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ψηφιδωτῇ, δῶρον τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ. Εἰς τὸ ἄνω μέρος αὐτῆς εἰκονίζεται ἡ ἁγία Τράπεζα παριστάνουσα τὴν Δευτέραν Παρουσίαν· ἡ εἰκὼν αὕτη ἐπενδεδυμένη μετ' ἐπίχρυσον ἐπίστρωσιν, φέρει κύκλῳ τεχνουργημένας ἐν ἐγκολπίοις ἐγκαύστους προτομὰς 10 ἁγίων.

Αἱ ἐν τῷ καθολικῷ τῆς αὐτῆς Μονῆς τῆς Λαύρας ἀρχαῖαι καὶ σεβασταὶ εἰκόνες εἶναι ἐν μέρει ἐπενδεδυμέναι διὰ χρυσοῦ, χρονολογούμεναι δὲ ἀπὸ τοῦ 11ου μέχρι τοῦ 12ου αἰῶνος· φέρουν αἱ εἰκονιζόμεναι μορφαὶ τοῦ Δεσπότη ἡμῶν καὶ τῆς Δεσποίνης Θεοτόκου στεφάνους πεποικιλμένους διὰ σαρδίων καὶ ἀχάτων. Ἡ ἐπεξεργασία τῶν ἐπενδύσεων τούτων, ὡς καὶ ἡ τῶν λοιπῶν εἰκόνων τῶν σωζομένων ἐν τῇ Μονῇ, συνίσταται εἰς τὴν διὰ σφυρηλατήσεως ἀναγλύφων ἀπεικόνισιν τῶν θεμάτων ἐπὶ τοῦ μετάλλου, τῶν ἀνατομικῶν λεπτομερειῶν ἐξαιρομένων διὰ χαράξεως μετ' ἐξειαν γλυφίδα.

Ἐν τῇ Μονῇ Χελανδαρίου ἡ ἀρχαιότερα τῶν εἰκόνων ἐπ' ὀνόματι τῆς Τριχερούσεως, ἣτις κατὰ τὴν παράδοσιν ἐθεράπευσε τὴν χεῖρα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δάμασκηνου, ἀποκοπεῖσαν ἐν τῷ ἁ-

γώνι του ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων, θεωρεῖται εὐλόγως ὡς τὸ σέμνωμα τῆς Μονῆς διὰ τὴν πολὺν περὶ αὐτῆς παράδοσιν. Εἶναι δὲ αὕτη ἐπενδεδυμένη δι' ἀργυρᾶς ἐπιχρυσῆς ἐπιστροφῆς, διακεκοσμημένης καὶ ἐπεξεργασμένης, φερούσης δὲ ὁμοίωμα τῆς χειρὸς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λαμασκηνοῦ πρὸς διαιώνισιν τοῦ ἐπισυμβάντος εἰς αὐτὸν θαύματος καὶ πολλὰ ἀρχαῖα νομίσματα ὑπὸ τύπον ἀναθημάτων.

Ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι τοῦ καθολικοῦ τῆς Μονῆς τοῦ Διονυσίου εὐρεται εἰκὼν ἡ λεγομένη τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ἔργον ὡς ἀναφέρει ἡ παράδοσις τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἐκ κηρομαστίχης, περὶ ἧς παραδίδεται ὅτι αὕτη αὕτη εἶναι ἡ εἰκὼν, ἥτις περιεφέρετο ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Σεργίου, πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ ἀπὸ τῶν Ἀβάρων κινδύνου, ὅστις ἠπέλκει ἐπὶ Ἡρακλείου τὴν Βασιλεύουσαν. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἀποτελοῖσα κειμήλιον ἱερὸν διὰ τὴν ἐν λόγῳ Μονήν, ἐδωρήθη εἰς τὸν κτίτορα αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξίου Γ' τοῦ Κομνηνοῦ. Εἰρησθῶ ἐν παρόδῳ ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις προκειμένου περὶ τῶν ἱερῶν εἰκόνων τῆς Θεοτόκου, τῶν φιλοτεχνηθειῶν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἀναφέρει ὅτι ἀνῆρχοντο περίπου εἰς 70, ἦσαν δὲ πᾶσαι τῆς αὐτῆς τεχνοτροπίας καὶ ἐκ κηρομαστίχης, ἐξηκριβωμένως δὲ ἐθεωρήθησαν ὡς γνησίως ζωγραφηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, αἱ γνωσταὶ ἀνὰ τὸν ἑλληνικὸν κόσμον τίμια εἰκόνες, ἐκτὸς τῆς εἰκόνος τῆς ἀνωτέρω Μονῆς, ἡ τῆς Μονῆς τοῦ Κύκκου ἐν Κύπρῳ, ἡ τῆς Λαύρας τοῦ Μεγάλου σπηλαίου ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἡ Ἀθηνιώτισσα τῆς Τραπεζοῦντος, ἥτις ἴσως εἶναι ἡ ἐν τῷ Βυζαντινῷ Μουσείῳ τῶν Ἀθηνῶν φυλασσόμενη μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων τιμῆς καὶ παραδοθεῖσα εἰς αὐτὸ ὑπὸ Ποντίων προσφύγων μετὰ τὸν ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας διωγμὸν αὐτῶν. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΣ

Τῆς θ'. ᾠδῆς τοῦ β'. κανόνος
Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς Πάρασκευῆς τῆς Τυρινῆς.

Ὡς γνωστὸν τὰ ἔντυπα Τριψῖδια δὲν ἔχουσιν θ'. ᾠδὴν εἰς τὸν δ'. κανόνα τοῦ Ὁρθρου τῆς Πάρασκευῆς τῆς Τυρινῆς. Τοῦτου ἕνεκα ἀναδιψῆσας χειρόγραφα Τριψῖδια εὗρον ἐν τινι τούτων τὴν ἑλλείπουσαν ταύτην ᾠδὴν, ἀποτελουμένην ἐκ τριῶν τροπαρίων, ἅτινα ἀντιγράφας πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ Τριψῖδι τοῦ ἡμετέρου Καθολικοῦ, δημοσιεύω ταῦτα εἰς τὴν «Ἀγιορ. Βιβλιοθήκην» ἵνα χρησιμεύωσι παντὶ θέλοντι νὰ συμπληρώσῃ τὴν θ'. ᾠδὴν, καίτοι δὲν εἶναι καὶ τόσον καλὰ ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν.

Τῇ Πάρασκευῇ τῆς Τυρινῆς εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ὡδὴ θ'. ἡχ. πλ. δ'. Ἀλλότριον τῶν μητέρ.

Τὰ στίγματα προσκυνοῦμέν σου Ζωοδότα, δι' ὧν τῆς ἁμαρτίας τῶν παθῶν λυτρωθέντες, τῷ τιμίῳ Σταυρῷ σου, ἐγνώσθημεν ἐσφραγισμένοι, εἰς σωτηρίαν καὶ ἀντίληψιν, ἐκ πάσης προσβολῆς τοῦ ἐχθροῦ. (δις)

Καταύγασον τοῦ Σταυροῦ σου ταῖς λαμπηδόσιν, ὁ σταυρωθεὶς βουλήσει εἰς πάντων σωτηρίαν, μόνε Παντελεῆμον καὶ ἐν τῇ τρίβῳ, τῶν ἐντολῶν σου εὐθυνον, πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον

Ἰλάσθητι ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου, Μητρός σου πανοικτίρμον καὶ Βασιλεῦ τῆς δόξης, ὅταν ἔλθῃς τοῦ κρίναι τοὺς δούλους σου ὡς ἐλεήμων, εἰς σὲ γὰρ πάντες δεδραπίσμεθα, ἀξίως μόνε εὐσπλαγχνε.

Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗΝ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ

Ἡ κορυφή τοῦ Ἀθωνος ἔχει ὕψος ὑπὲρ τὰς 2000 μέτρα. Τὰς περισσότερας ἡμέρας τοῦ ἔτους ἡ γυμνὴ κορυφή του εἶναι κεκαλυμμένη ἀπὸ νέφη, μὲ μικρὰν δὲ μεταβολὴν τοῦ καιροῦ δὲν βραδύνει νὰ βρέξη καὶ νὰ πῖπτουν ἀλλεπάλληλοι οἱ κεραυνοί. Κατακορύφως ὑπάρχει μικρὸν ἐπίπεδον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' ἠκοδόμησε ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἑορτάζοντα τὴν θην Αὐγούστου ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως. Αἱ δεσποτικαὶ του πενιχραὶ εἰκόνες εἶναι διάτρητοι ἀπὸ τοὺς κεραυνούς, πῖπτοντας συνεχῶς μὲ τὴν μικρὰν κακοκαιρίαν, καὶ διὰ νὰ ἑορτάσῃ ἢ λειτουργήσῃ τις ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐπιτύχῃ εὐνοϊκὸν καιρὸν. Μίαν ὥραν κάτωθεν καὶ εἰς τοὺς πρόποδας τρόπον τι νὰ τῆς κορυφῆς, ὑπάρχει ἐκκλησάκι, ἡ Παναγία, μὲ ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο δωμάτιον ὡς κελλίον, διὰ τοὺς προσκυνητὰς καὶ ἓν πηγάδιον μὲ ὕδωρ βρόχινον.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως, ἥτις τελεῖται ἀπὸ τὴν Λαύραν μὲ Λαυριώτας πατέρας, ὅταν ἐκτάκτως πιάσῃ κακὸς καιρὸς καὶ δὲν δύνανται νὰ λειτουργήσουν ἢ καὶ νὰ προσεγγίσουν κἀν εἰς τὴν κορυφήν, λειτουργοὺν καὶ πανηγυρίζουν ἐδῶ εἰς τὴν Παναγίαν, ὅποτε μετὰ τὸ φαγητὸν ἀναχωροῦν διὰ τὴν Λαύραν οἱ Λαυριῶται καὶ διὰ τὰ κελλία των οἱ λοιποὶ προσκυνηταί.

Μία τοιαύτη πανήγυρις ἐγίνε καὶ ἐφέτος ὑπὸ καιρὸν μετὰ τὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλαβε μέρος καὶ ὁ ὑποφαινόμενος.

— Εὐρισκόμην εἰς τὴν Μεγίστην Λαύραν τὴν ἑσπέραν τῆς 3ης Αὐγούστου. Τὴν πρωτὴν τῆς 4ης Αὐγούστου, προπαρχμονή

τῆς ἑορτῆς, ἡτοίμασαν οἱ τεταγμένοι διὰ τὴν πανήγυριν μοναχοί, τὰ ἀπαιτούμενα σκεύη διὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν καθὼς καὶ ἀνάλογα τρόφιμα, μαγειρικά σκεύη κ.λ.π. καὶ τὴν 9 1/2 περίπου ἐξεκινήσαμεν ὅλοι. Ἡ πομπὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν νεαρὸν καὶ χαρίεντα ἱερομόναχον Ἰσιδωρον τοῦ παπα Γρηγορίου, τὸ καμάρι τῆς Λαύρας, τὸν οἰκονόμον καὶ ψάλτην μοναχὸν Νικηφόρον, τὸν μοναχὸν Χριστοφόρον ἐκ Ζαγοράς ὡς μάγειρον μὲ τὰ πολλὰ καὶ ἁγία του λόγια, τὸν ὑποφαινόμενον μετὰ τοῦ ἀκολούθου τοῦ Ἀντωνίου Ἀναγνωστάκη, πάντας ἐπιβαίνοντας ἐπὶ τῶν ἡμιόνων τῆς Μονῆς, τὸν Βουρδουνάρην Ἀθανάσιον μὲ τὰ δύο βουρδουνάρικια, τὸν Μιλιτιάδην καὶ τὸν Ἰωσήφ, τὰ παιδαρέλια, ἀκολουθοῦντα πεζῇ ὡς ὀδηγοὶ τῶν ζώων καὶ δύο ζῶα μὲ τὰς διαφόρους ἀποσκευὰς ἐν ὧν 7 ζῶα κατευθυνομένη διὰ τὴν Παναγίαν. Διήλθομεν, ἔχοντες πρὸς τὰ ἀριστερὰ μας τὴν μεγαλοπρεπεῖ Ρουμανικὴν Σκήτην τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἔνθα εἶναι ἀποτεθησαυρισμένη ἡ ἀχειροποίητος εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, παρουσιάζουσαν τὴν Σκήτην μεγαλοπρεπεῖ θέαν καὶ δεξιὰ τὸν ἐπιβλητικὸν Ἀθῶνα.

Προχωροῦντες διέβημεν ἀπὸ τὴν θέσιν Χατρ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης δόσκων τοὺς τράγους τῆς Μονῆς καὶ ψάλλων μελωδικώτατα, τοὺς ἔκαμε νὰ ἀφίνουν τὴν βοσκήν των καὶ νὰ ἀκροῶνται τὴν ἀγγελικὴν μελωδίαν του.

Παρέκει διήλθομεν πρὸ τοῦ ἀσκητηρίου τοῦ ἁγίου Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου καὶ κάτωθεν αὐτοῦ τὸ κελλίον τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ

Θεοδόχου, τοῦ Γέροντος Βενιαμίν ἐξ Ἀγιοῦ μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του μοναχοῦ Συμεών. Βαδίζοντες οὕτω ἐφθάσαμεν εἰς τὰ κρύα νερά ἄνωθεν τῆς Κερασσιᾶς, ὅπου τὰ θαυμάσια καὶ μεγαλοπρεπῆ ἔλατα εἰς τὴν ἀγρίαν ἐκείνην δασικὴν ἑκτασιν, ὅπου τὰ ἄνθη των ὁμοιάζουν ὡσάν πολυέλαιοι τῶν ναῶν, ὥστε νὰ προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν σοδοφάνειαν τῶν διερχομένων ἐκεῖσε ξένων. Μετ' ὀλίγον ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Κερασσιάν, ἣν ἐγκατελείψαμεν, ἀνερχόμενοι ἤδη τὴν λίαν βραχώδη, ἀπόκρημνον καὶ ἀνάντη ἀτραπὸν πρὸς τὴν Παναγίαν, ὑπὸ τὴν συνεχῇ διαμαρτυρίαν τῶν ἡμιόνων. Ἐδῶ ἡ φύσις εἶναι πράγματι ἀγρία. Βλέπει τις ξεριζωμένα αἰωνόβια δένδρα ἀπὸ τοὺς σφοδροὺς βορρᾶς καὶ ριχθέντα εἰς τὸ ἔδαφος, ἐγκαταλειμμένα δὲ ἐκεῖ μέχρις ἀποκονιορτοποιήσεως των. Καυσόξυλα δὲ ἄφθονα, ὥστε θὰ ἐξηλεούμεεν ὅλοι οἱ ἐν τῷ κόσμῳ πτωχοί, ὅπου πηγαίνουν ὅλα αὐτὰ χαμένα χωρὶς νὰ εἶναι εὐκολον νὰ πάρῃ τις εἰς τὴν ράχην του ἓν δέμα δλόκληρον καὶ νὰ τὸ μεταφέρῃ εἰς τὸ σπῖτι του.

Τέλος πάντων περὶ τὴν 3ην ἀπογευματινὴν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Παναγίαν, πιασμένοι δλόκληροι ἀπὸ τὴν πολύωρον καβάλλαν καὶ ἀφιπεύσαμεν. Ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦτο κάπως καθαρὸς εἰς τὸν ὀρίζοντα, διεκρίναμεν ὅλας τὰς περίξ νήσους, τὴν Σκίαθον, (=σκιὰ τοῦ Ἀθω), τὴν Σκόπελον, τὴν Ἀλλόγησον, τὰ Γιοῦρα, τὴν Λήμνον, τὸν Ἅγιον Εὐστράτιον, τὴν Μιτυλήνην, τὴν Σάμον, ὡσαύτως τὴν Κασσάνδραν καὶ τὸ Πήλιον ὄρος. Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Ἀθωνος διακρίνονται ἀκόμη ἡ Ἰμβρος, ἡ Τένεδος καὶ αὐτὰ τὰ στενὰ τῶν Δαρδαναλίων ὅταν εἶναι πολὺ καθαρά ἢ ἀτμόσφαιρα. Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἀπὸ τὴν Κερασσιὰν ὁ ἱερομόναχος Παπᾶ Μακάριος τοῦ Παπᾶ Ἱεροθέου καὶ ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εἶχεν ἔλθει ὁ

μοναχὸς Μελέτιος τοῦ Μαλάκη ἀπὸ τὰς Καρυάς. Ἐπειδὴ πρὸ ψυχὸς ἐδῶ εἶναι πολὺ δριμύ, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τοῦ ἐφετεινοῦ γενικῶς ψυχροῦ καλοκαιριοῦ (θὰ ἐφθανε σχεδὸν ἐδῶ εἰς τὸ 0°), ἀνάψαμεν μεγάλην πυράν, εἰς τὸ μεγάλο τζάκι τοῦ δωματίου, τὸ ὅποιον τζάκι χωρεῖ δλόκληρον κορμὸν μεγάλου δένδρου, ξύλα δὲ ἐδῶ ἄφθονα, καὶ συνεκεντρώθημεν περίξ αὐτῆς θερμαινόμενοι.

Τὸ δωμάτιον εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο. Ἡ στέγη του, τὸ περισσότερον αὐτῆς μέρος εἶναι χωρὶς κεραμίδια, διότι τὰ παρασύρει ὁ σφοδρὸς συνήθως ἄνεμος καὶ ὅταν δρέχῃ στάζει μέσα παντοῦ. Τὸ ἐσωτερικὸν ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο πλατεῖς καναπέδες ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτοῦ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους λείπουν πολλὰ σανίδια καὶ δὲν δύναται τις νὰ τοὺς χρησιμοποιήσῃ καθ' ὅλοκληρίαν. Εἶναι δὲ γεμάτοι χώματα πεσμένα ἀπὸ τὴν στέγην καὶ ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψιν, διότι πολὺ ἀραιὰ μεταδκίνουν ἐκεῖ διάφθοροι καὶ κάμνουν λειτουργίαν εἰς τὴν Παναγίαν. Εἰς τὸ κέντρον καὶ κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου, ὑπάρχουν δύο μεγάλες σανίδες (μαδέρια) καὶ τὴν μὲν μίαν σανίδα τὴν στηρίζουν εἰς τὰ ἄκρα μὲ δύο πέτρες καὶ χρησιμοποιεῖται διὰ τράπεζα, τὴν δὲ ἄλλην ὡσαύτως μὲ χαμηλωτέρας πέτρας διὰ νὰ χρησιμοποιεῖται διὰ κάθισμα. Καὶ ἡ μὲν μία πλευρὰ τῶν προσκυνητῶν ἐπικάθηται ἐπὶ τῆς σανίδος αὐτῆς τῆς χαμηλωτέρας, ἡ δὲ ἄλλη πλευρὰ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς καναπέ καὶ οὕτω σχηματίζεται τράπεζα τῶν τρωγόντων. Ἄν συμβῇ καμμιὰ φορά καὶ στραδῶσῃ ἡ πέτρα, ὅλα τὰ φαγητὰ καὶ τὸ λοιπὸν περιεχόμενον τῆς τραπέζης εὐρίσκεται εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἔχῃ καλὰ ρούχα. Νερὸ δὲν ἔχει ἀλλὰ, ἀμέσως μετὰ τὴν θύραν ὑπάρχει ἕνας χώρος (χώλλ τρῶπον τινά), ὅπου ὑπάρχει φρέαρ χαμηλὸν καὶ τὸ ὅποιον γεμίζει

καταλλήλως ἀπὸ ἐρόχινον νερό καὶ αὐτὸ χρησιμοποιεῖται δι' ὅλας τὰς ἀνάγκας.

Ἀφοῦ ἐθερμάνθημεν ἀρκετά, ἐψάλλαμεν εἰς τὸν ναὸν πρῶτον ἀγιασμὸν καὶ κατόπιν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἐσπερινοῦ καὶ τὴν Παράκλησιν. Κατόπιν ἡτοίμασαν τράπεζαν ἀποτελουμένην ἀπὸ κριθαράκι μὲ ντομάτα νερόδραστα, λόγῳ τῆς νηστείας τοῦ δεκαπενταυγούστου, ἐλαίας, ντομάτες καὶ τὰ τοιαῦτα. Μετὰ τὸ φαγητόν, ἀνεγνώσθη εἰς τὸν ναὸν τὸ Ἀπόδειπνον μὲ τὴν σχετικὴν Παράκλησιν καὶ μετὰ ταῦτα ἐκοιμήθημεν. Λόγῳ τοῦ πολλοῦ ψύχους, ὁ πατὴρ Χριστοφόρος ὁ ἐκ Ζαγοράς, μὲ ἐφωδίασεν ἀπὸ τὴν Μονὴν μὲ δύο παλτά καὶ ἕτερον βαρὺ διὰ τὸν ἀκόλουθόν μου, ὡσαύτως χονδρὲς καρπέτες διὰ τὸν ὕπνον, τὰ δὲ θουρδουναράκια ἔφερον ἀπὸ τὸ δάσος ὀλοκλήρους κορμούς δένδρων διὰ νὰ καίῃ ἡ πυρὰ ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἔτσι μὲ τὴν χάριν τῆς Παναγίας ἐξημερώσαμεν καλὰ. Τὴν νύκτα ὅμως ἐφύσα ἰσχυρότατος ἄνεμος, ὅστις ἔσειεν ὅλως τὸ οἰκοδόμημα ἐκ θεμελίων.

Τὴν πρωτὴν 5ῃ Αὐγούστου, οἱ πατέρες ἐξύπνησαν κατὰ τὴν 2αν ὥραν μετὰ μεσονύκτιον καὶ ἔψαλλον τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθρου μετὰ τῆς θείας Λειτουργίας σύμφωνα μὲ τὸ τυπικὸν τῆς Μονῆς των καὶ ἐτελείωσαν περὶ τὰ ἐξημερώματα. Ὅλίγον ἀργότερον ἀπὸ αὐτοὺς ἐσηκώθημεν καὶ ἡμεῖς καὶ παρηκολούθησαμεν τὸν Ὁρθρον μετὰ τῆς Λειτουργίας. Μετὰ τὴν λειτουργίαν ἐπήραμεν καφέ.

Μετὰ ταῦτα ὁ παπᾶ Ἰσίδωρος ἠδέλησε νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν κορυφὴν νὰ ἴδῃ ἐὰν ὁ ναῖσκος ἦτο ἐν τάξει καὶ διὰ νὰ τὸν καθαρίσῃ. Τοῦτον ἠκολούθησα καὶ ἐγὼ μὲ τὸν μοναχὸν Μελέτιον, μήπως τὸ ἐσπέρας δὲν μᾶς ἐπέτρεπεν ὁ καιρὸς νὰ ἀνέλθωμεν καὶ ἔτσι χάσω τὴν εὐκαιρίαν νὰ λάβω τὸ ἑάπτισμα τοῦ Ἀθωνος. Ἡ ἀνοδὸς μᾶς δι-

ήρκεσε πλέον τῆς ὥρας, καθόσον ἡ ἀνάδρασις εἶναι πολὺ δύσκολος καὶ κοπιαστική. Εὗρομεν τὸν ναὸν ἀσκούπιστον καὶ ἀπεριποίητον. Ἀμέσως τότε ὁ πατὴρ Ἰσίδωρος μὲ τὴν νεανικὴν του δύναμιν, ἀλλὰ καὶ θέλησιν, τὸν ἐσκούπισε καλὰ μὲ ἓνα σκουπάκι, τὸν ξεσκόνισε, ἐδιώρθωσε τὰς κανδήλας καὶ ἔκαμε νέας μὲ τρόπον ἀπλοῦν καὶ μεθοδικόν καὶ ἐν τέλει τὸν ἔκαμεν ἐν τάξει.

Ὁ ναῖσκος οὗτος ἐκτίσθη διὰ τῆς μερίμνης τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' ὅταν ἐν ἐξορίᾳ εὕρισκετο εἰς τὸ ἅγιον Ὁρος τὸ ἐσωτερικόν του εἶναι λιτότατον· σίδηρος εἰς τοὺς τοίχους δὲν ὑπάρχει, καθόσον ὁ σίδηρος ἐλκύει τὸν κεραυνόν. Ἐδῶ δὲ μὲ τὴν παραμικρὰν κακοκαιρίαν πίπτουν πολλοὶ κεραυνοὶ καὶ διὰ τοῦτο αἱ εἰκόνες αἱ δεσποτικαὶ εἶναι διάστικται ἀπὸ τοὺς κεραυνούς. Πολλάκις οἱ πατέρες κλίνοντες ἐδῶ τὴν παγήγυριν, ἐὰν ἐκτάκτως καταληφθοῦν ἀπὸ κακοκαιρίαν, ἀπομακρύνονται ἀμέσως, ἐκτὸς ἂν εὕρισκονται εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν. Ἐπίσης ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Ἀθωνος καθερῶνται ὅλαι αἱ Μοναὶ καὶ Σκῆται τοῦ Ἀθωνος καὶ τὰς ἔχει ὁ θεατὴς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Μετὰ τὴν ἐτοιμασίαν ταύτην κατήλθωμεν εἰς τὴν Παναγίαν καὶ ἐφάγομεν ὡς συνήθως καὶ μετὰ ταῦτα ἡσυχάσαμεν ὀλίγον τὴν μεσημβρίαν.

Μετὰ τὴν ἐγερσίν μας ἐψάλαμεν τὸν μικρὸν ἐσπερινὸν καὶ ἡτοιμάσθημεν διὰ τὴν ἀνοδον. Ἦτο ἡ ὥρα 4 1/2. Ὁ πατὴρ Ἰσίδωρος ἐφόρεσε τὴν λαμπρὰν ἱερατικὴν του στολήν, ἐπήρε τὴν μικρὰν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καὶ ἀκολουθούντων πάντων ἡμῶν ἐν ἐπισήμῳ πομπῇ ἐξεκινήσαμεν διὰ τὴν κορυφὴν ψάλλοντες καθ' ὁδὸν τὴν μικρὰν καὶ τὴν μεγάλην Παράκλησιν τῆς Θεοτόκου ἐναλλάξ μὲ διαφόρους ἐν στάσει αἰτήσεις εἰς διάφορα σημεῖα τῆς ὁδοῦ

ἐνθ' τὸ σιδηροῦν σήμαντρον τῆς Παναγίας ἐκτύπα συνεχῶς μέχρις οὗτο ἀπεμακρύνθημεν καὶ δὲν ἠκούετο πλέον. Ἐπειτα ἀπὸ ἀγωνιώδη πορείαν δύο καὶ πλέον ὥρων ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ὕψος καὶ ἀπεθέσαμεν τὴν ἁγίαν εἰκόνα εἰς τὸν ναὸν καὶ εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν. Ἀφ' οὗ ἐτακτοποιήθησαν θύλα καὶ ἤναψαν τὰ κανδήλια, ἐπαλλαν πρῶτον ἁγιασμόν, ἁγιάσαντες ἡμᾶς, ρίψαντες δὲ καὶ ἁγιασμόν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς εἰσόδου ἐκτὸς τοῦ ναοῦ εὐρισκόμενον μικρὸν ὡσαύτως φρέαρ, πληρούμενον ἀπὸ θυμῶν ὕδατα, πρὸς ἁγιασμόν τοῦ ἐν αὐτῷ ὕδατος. Μεθ' οὗτα ταῦτα ἀνεπαύθημεν ὀλίγον.

Πρὸ τῆς ἀνάδου ἡμῶν, τὰ βουρδουναρικά μας ἐπῆραν τρία ζῶα καὶ τὰ ἐφόρτωνσαν μὲ πολλὰ ξύλα, ὥστε νὰ καίωμεν ὅλην τὴν νύκτα. Τὸ ψῆχος ἐδῶ ἦτο ἀσφαλῶς κάτω τοῦ μηδενός, πάντοτε μὲν, ἔξαιρετικῶς ὅμως ἐφέτος λόγῳ τοῦ βροχεροῦ καιροῦ. Ὅταν ἡμεῖς ἐψάλλαμεν τὸν ἁγιασμόν, τὰ παιδαρέλια ἤναψαν τεραστίαν φωτιάν. Συνέβαινε δὲ ὅμως τὸ ἐξῆς, ὁ ἀέρας τὴν ἔφερε πρὸς ἡμᾶς καὶ μᾶς ἐτύφλωνεν ὁ καπνός, ἀπὸ δὲ τὸ ἀντίθετον μέρος μᾶς ἔψηνε τὸ κρῦο καὶ ἔτσι καταντούσεν ἡ φωτιά ἕνα δῶρον ἄδωρον καὶ εὐρίσκωμεν καλλίτερον νὰ μένωμεν μέσα εἰς τὸν ναόν. Ἐδῶ πάλιν τὸ κρῦο ἦτο πολὺ αἰσθητό, διότι εἰσῆρχετο ἀπὸ τοὺς τοίχους ὡσάν καρφιά. Τέλος πάντων ἡ ἀκολουθία ἐξελίσσετο κανονικῶς ὥστε τὴν πρωΐαν νὰ τελειώσωμεν τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ νὰ μεταλάβωμεν ὅλοι τῶν θείων μυστηρίων. Χωρὶς λοιπὸν πολλὴν χρονотριδὴν ἡτοιμάσθημεν διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Μὲ τὴν ἀπόλυσιν τῆς θείας λειτουργίας ἀνέτειλε καὶ ὁ ἥλιος, ἐξερχόμενος ὡς ἐρυθρὸς δίσκος ἐκ τῆς θαλάσσης, ὀρώμενος διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Σήμερον κατὶ κατορθώσαμεν νὰ ἴδωμεν εἰς τὸν ὀρίζοντα,

ἀλλὰ μετὰ πολλῆς φειδοῦς μᾶς ἐχάριζεν ὁ ὕψιστος τὰ μεγαλουργήματά του. Κατήλθοντες λοιπὸν τότε ὅλοι, ὅχι ὅμως ψάλλοντες, (τοῦτο γίνεται μόνον κατὰ τὴν ἀνάδασιν) εἰς τὴν Παναγίαν οὗ ὁ πατήρ Χριστοφόρος ὁ μάγειρος μᾶς εἶχεν ἐτοίμην τράπεζαν πλουσιωτάτην ἤδη χάρις εἰς τὴν μεγάλην ἐορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως. Μετὰ τὸ λουκοῦμι καὶ τὸν καφέ ἡτοίμασαν διὰ φαγητόν. Ἐν τῷ μεταξύ ἤλθον τινὲς πανηγυρισταὶ ἀπὸ τὰς Σέρρας, ὁ δικηγόρος κ. Κ. Πολίτης καὶ ἄλλοι τρεῖς γνωστοὶ του καὶ ἐφάγαμεν ὅλοι μαζί. Ὅλο τὸ φαγητὸν διεμοιράσθη εἰς τέσσαρες καθάραντες καὶ ἐτρώγαμεν τέσσαρες ἀπὸ ἐκάστην καθάραντα διότι συνεκεντρώθημεν ἐν ὅλῳ 16 άτομα.

Μετὰ τὴν τράπεζαν ὅμως ὁ καιρὸς ἀγρίεψε, σκότος ὁμιχλώδες μαζί μὲ χιονόνερο ἤρχισε νὰ πίπτῃ καὶ νὰ διαπερᾷ τὰ γυνὰ παράθυρα ὥστε νὰ προκαλῇ τρόμον.

Ἀμέσως τότε μὲ πᾶσαν τὴν δυνατὴν ταχύτητα ἤρχισεν ἡ ἐτοιμασία τῆς ἀναχωρήσεως μήπως μᾶς πιάσῃ κακὸς καιρὸς, τοῦλάχιστον νὰ προλάβωμεν καὶ κατέλθωμεν εἰς Κέρασιάν, οὗ οὐκ εὐρίσκωμεν εἰς τὰ ἐκεῖ κελλία μέρος νὰ παραμεῖνωμεν. Ἐν τῷ μεταξύ ἐκαθάριζεν ὁ καιρὸς, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ πυκνὴ ὁμίχλη ἐκάλυπτε τὰ πάντα ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ τὴν ὁρατότητα πλέον τῶν 5 μέτρων καὶ ἡπειλεῖτο βραχδεία βροχή. Ἐν τούτοις ἡ ἐτοιμασία ἐξηκολούθη. Δὲν παρήλθε πολλὴ ὥρα καὶ ἡ ἐκκίνησις ἐγένετο πάντοτε ὑπὸ ἀπειλὴν βροχῆς. Ἐπιπλοὶ ἡμεῖς κατερχόμενοι ἐφροντίζαμεν πάντοτε νὰ μὴ κτυπήσωμεν ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν δένδρων τῆς ὁδοῦ καὶ ἔπρεπε διὰ τοῦτο νὰ ἔχωμεν τὰς χεῖρας ἐλευθέρως. Εἶχαμεν ὅμως καὶ τὴν ὁμβρέλλαν ἐτοίμην νὰ τὴν ἀνοίξωμεν μόλις ἐκσπάσει ἡ βροχή, ἣτις σιγὰ σιγὰ ἤρχισε νὰ πίπτῃ. Ἐκ παραλ-

λήλου, χάριν τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ψύχους, εἶχομεν ῥίψει ἐπάνω μας καρπέταν ὀλόκληρον. Ἐπὶ τέλους ἐνῶ ἐπλησιάζαμεν εἰς τὴν Κερασιὰν ἤρχισε νὰ πίπτῃ βροχὴ καλὴ, ἐγὼ ἠναγκάσθην τότε νὰ ἀφιππεύσω, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶμαι καθάλλα, ἀφοῦ ἐβρεχόμην ὀλόκληρος. Ποιὸ κάτω ἐγλύστρισα καὶ ἔπιασα καὶ ἐλάσπασα ὅλην τὴν ἀριστεράν μου πλευράν. Ἡ βαλίτσα μου ἀπὸ τὸ μούσκεμα ἐκόπη ἡ λαβὴ καὶ ἔπεσαν ἀπὸ τὸ ζῶον καὶ τὴν ἔφερον ὑπὸ μάλης. Ἡ ὀμβρέλλα μου ἐπιάσθηκεν ἀπὸ τοὺς κλώβους καὶ περίπου ἡχρηστεύθη, τὸ ἐν ἐκ τῶν ζώων ἐῤῥίψε τὸ φορτίον του καὶ δὲν ὑπῆρχε τις νὰ τὸ φορτώσῃ παρὰ μόνον ὁ Χριστοφόρος, κατέστη δὲ πολὺ δύσκολον νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἄλλους ἀγωγεῖς διότι λόγῳ τοῦ καιροῦ ἐπροχώρησαν ἀτάκτως. Ὑπὸ αὐτὰς τὰς συνθήκας κατωρθώσαμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Κερασιὰν, ὅπου ἐγὼ μετὰ τοῦ ἀκολούθου μου ἐσπεύσαμεν ἀμέσως εἰς τὸ πρῶτον κελλίον τοῦ ἁγίου Δημητρίου, εἰς τὸν πνευματικὸν Παπαχρυσόστομον Προηγούμενον. Μόλις μᾶς εἶδεν

οὗτος εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἀμέσως ἤναψε μεγάλην φωτιὰν καὶ ἐστεγνώσαμεν. Ἐγὼ μάλιστα ἔκαμα ἐξῶ ὀλόκληρον μπουγάδα, ἐπλυνα τὸ παντελόνι μου καὶ τὸ ἔβαλα εἰς τὴν φωτιὰ νὰ στεγνώνῃ καθίσας πλησίον αὐτῆς μετὰ τὸ ἐσώρουχον διὰ νὰ στεγνώσῃ καὶ αὐτὸ καὶ ἀφοῦ κάπως ἐτακτοποιήθημεν, κατεκλίθημεν δύο ὥρας καὶ ἀνεπαύθημεν καλῶς. Μετὰ τὴν τρικυμίαν ἡ γαλήνη. Μετὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν βροχὴν ἐγένινεν αἰθρία καὶ ἀφοῦ ἐπήραμεν τὸν σχετικὸν καφέ καὶ τὰ φρουτὰ εἰς τὸν Παπαχρυσόστομον, τὸν ἠὺχαριστήσαμεν καὶ ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὰ Κουσοκαλύδια ὅπου προωριζόμεθα. Ἡ συνοδεία τῆς Λαύρας ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν τῆς διὰ τὴν Λαύραν ὑποστᾶσα καὶ αὕτη μεγάλως ἀδαρίας.

Οὕτω λοιπὸν μετὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἀπηλαύσαμεν τῆς πανηγύρεως εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ, ἀλλὰ καὶ φοβερὸν Ἀθῶνα· ὅστις δὲ μεταβῇ ἐκεῖ αὐτοπροσώπως ἐκεῖνος δύναται νὰ ἐπαληθεύσῃ τὴν ἀφήγησιν ταύτην.

Σ. Σ

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ (Λατινικοῦ διὰ πρώτην φοράν, εἰδικῶς διὰ τὴν «Ἀγιορ. Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Σπαθάρη.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 191)

Κεφάλαιον 8ον

«Καὶ μετὰ ταῦτα δεῖ αὐτὸν λυθῆναι μικρὸν χρόνον». (Ἀπ. κ'. 3)
Ἐὰν διὰ τὸν διάβολον ἡ δέσμευσις καὶ ἡ ἐγκάθειρξις συνυπονοοῦν ὅτι δὲν δύναται νὰ πλανήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, μήπως ἡ ἀπόλυσις αὐτοῦ συνεπάγεται

τοῦτο, ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν πλανήσῃ; Ἀπαγε τῆς βλασφημίας! διότι οὐδέποτε ὑπ' αὐτοῦ θὰ ἐξαπατηθῇ ἡ προωρισμένη Ἐκκλησία καὶ ἡ ἐκλεκτὴ πρὸ τῆς καταβολῆς τοῦ κόσμου, περὶ ἧς ἀναφέρεται «ἔγνω Κύριος τοὺς ὄντες αὐτοῦ» καὶ ὅμως καθ' ὃν χρόνον θὰ λυθῇ ὁ διάβολος θὰ εἶναι ἐνταῦθα

(ἐπὶ τῆς γῆς), οἷα ἄφ' ὅτου συνεστήθη, ὑπῆρξε καὶ θὰ ὑπάρξῃ ἐν παντὶ χρόνῳ, ἐν τοῖς τέκνοις τῆς, τὰ ὁποῖα διαδέχονται γεννώμενα τοὺς ἀποθνήσκοντας. Διότι ὀλίγον μετὰ ταῦτα λέγει ὅτι ὁ διάβολος ἐλευθερωθεὶς θὰ παρασύρῃ τὰ πλανηθέντα ἔθνη εἰς πόλεμον ἐναντίον αὐτῆς, ἐχθρούς, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς θὰ εἶναι ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης: «Καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς καὶ ἐκύκλωσαν τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων καὶ τὴν πόλιν τὴν ἡγαπημένην· καὶ κατέβη πῦρ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατέφαγεν αὐτούς· καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτοὺς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ θείου, ὅπου τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης καὶ βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». (Ἀπ. κ'. 9) Τοῦτο ὅμως ἀναφέρεται εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν καὶ ἐὰν ἔκρινα καλὸν ν' ἀναφέρω τὸ κεῖμενον τοῦτο, εἶναι διὰ νὰ μὴ φαντασθῇ κάνεις ὅτι κατὰ τὸ μικρὸν τοῦτο διάστημα, δὲν θὰ ὑπάρχῃ Ἐκκλησία πλεόν ἐπὶ τῆς γῆς, εἴτε διότι δὲν θὰ τὴν εὗρισκε, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀπελευθερώσεώς του, εἴτε διότι θὰ τὴν ἐξεμηδένιζε, πλήττων αὐτὴν διὰ πολυειδῶν καταδιώξεων. Οὕτως καθ' ὅλην τὴν περίοδον ἦν περιλαμβάνει τὸ βιβλίον τοῦτο ἀπὸ τῆς πρώτης παρουσίας τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, διάστημα, ὁπότε θὰ γίνῃ ἡ δευτέρα παρουσία Αὐτοῦ, δὲν δεσμεύεται ὁ διάβολος οὕτως ὥστε ἡ δέσμευσις του αὕτη κατὰ τὸ διάστημα, ὅπερ χιλιετὲς ὁ Ἀπόστολος καλεῖ, νὰ δύναται νὰ πλανήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐφ' ὅσον καὶ λελυμένος δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν πλανήσῃ. Διότι τῇ ἀληθείᾳ, ἐὰν ἡ δέσμευσις του ση-

μαίνει ἀδυναμίαν πρὸς ἀποπλάνησιν ἢ καὶ ἀπαγόρευσιν, ἡ λύσις του μήπως θὰ ἐσῆμαινε ἀνάγκησιν τῆς δυνάμεως ταύτης ἢ τῆς ἀδείας; Πόρρω ὁμως ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ συμβῇ τοῦτο, ἀλλ' ἡ δέσμευσις τοῦ διαδόλου εἶναι τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τὴν ἐξουσίαν νὰ ἀσκήσῃ πάντα πειρασμόν, τὸν ὁποῖον δύναται, εἴτε διὰ τῆς βίας εἴτε διὰ τοῦ δόλου, πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν ἀνθρώπων ἵνα προσχωρήσουν εἰς τὴν μερίδα του ἐξαναγκάζων αὐτοὺς βιαίως ἢ ἐξαπατῶν δολίως. Ἐὰν δὲ εἶχε τοιαύτην ἐξουσίαν εἰς τόσον μακρὸν χρόνον καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν τῶν πολλῶν, πλείστους εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς δὲν ἐπιτρέπει νὰ ὑποστοῦν ταύτας τὰς δοκιμασίας καὶ πιστοὺς ἀκόμη ἤθελε παρασύρει καὶ ἐμποδίσει νὰ μὴ πιστεύσουν· διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ἐδέθη.

Θὰ λυθῇ δέ, ὅταν μικρὸς χρόνος θὰ ὑπολειφθῇ· διότι ἀναγινώσκεται ὅτι ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν καὶ ἑξ μηνῶν μετὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων καὶ τῶν ὁπαδῶν του θὰ ἔκμανῃ. Τοιοῦτοι δὲ θὰ εἶναι οἱ πιστοὶ ἐναντίον τῶν ὁπείων θὰ πολεμήσῃ ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατόν νὰ νικηθῶσι παρ' ὅλην τὴν μάχην καὶ τὰς πανουργίας του. Ἐὰν ὁμως οὐδέποτε ἐλύετο, ἡ πονηρὰ αὐτοῦ δύναμις ὀλιγώτερον θὰ καταφαίνετο καθὼς καὶ ὀλιγώτερον θὰ ἐδοκιμάζετο ἢ ὑπομονὴ ἢ πιστοτάτη τῆς ἁγίας Πόλεως, συγχρόνως δὲ τέλος ὀλιγώτερον θὰ ἐφανεροῦτο πῶς ἐχρησιμοποίησε τὸ τόσον μέγα κακὸν· ἐπ' ἀγαθῷ δὲ Πάντοδύναμος, διότι οὗτος δὲν ἀφῆρεσε ἀπ' αὐτοῦ καθόλου τὸ δικαίωμα τοῦ πειρασμοῦ τῶν ἁγίων, ἂν καὶ ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ μόνον τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς τὸν Θεόν, πάντως ὅμως ἐπετράπησαν εἰς αὐτὸν αἱ ἐξωτε-

ρικά ἐπιθέσεις διὰ τὴν πρόοδον τῶν ἐκλεκτῶν· καὶ δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶναι τῆς μερίδος του, τὸν ἐδέσμευσεν, ἵνα μὴ διὰ τῆς ἐκπαύσεως καὶ ἀσκήσεως τῆς πονηρίας του, ἀπείρους ἀσθενεῖς ἐκ τῶν ὁποίων ἔπρεπεν ἡ Ἐκκλησία νὰ πολλαπλασιασθῇ καὶ πληρωθῇ, ἄλλους μὲν μέλλοντας νὰ πιστεύσουν ἄλλους δὲ πιστεύοντας, ἵνα μὴ, λέγω, τούτους μὲν ἀποστρέψῃ διὰ τοῦ φόβου, ἐκείνους δὲ συντρίψῃ· θὰ λυθῇ δὲ ἐν τέλει, ἵνα ἀναγνωρίσῃ ἡ Πόλις τοῦ Θεοῦ ὅτι διὰ τῆς ἀπείρου δόξης τοῦ Αὐτρωτοῦ, τοῦ Προστάτου καὶ τοῦ Ἐλευθερωτοῦ τὸν τόσον ἰσχυρὸν ἀντίπαλον ἐνίκησε, διότι ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς τότε ἀγίους καὶ πιστοὺς, τί εἴμεθα ἡμεῖς, ὅταν πρὸς δοκιμασίαν αὐτῶν, τηλικούτος ἐχθρὸς θέλει λυθῇ, ὅστις παρ' ὅλα του τὰ δεσμά, εἶναι τόσον δυσκαταγώνιστος δι' ἡμᾶς; "Ἄν καὶ εἰς τοῦτο τὸ διάστημα τοῦ χρόνου κατὰ τὰς ἡμέρας μας ὑπάρχουν καὶ ὑπῆρξαν στρατιῶταί τινες τοῦ Χριστοῦ, τόσον συνετοὶ καὶ ἰσχυροί, ὥστε καὶ ἂν ἀκόμη ἔζων εἰς τὴν τελευταίαν ἐκείνην θνητὴν γενεάν, ὅτε ἐκεῖνος θὰ ἐλύετο τῶν δεσμῶν, ἀπὸ ὅλας τὰς ἐνέδρας καὶ τὰς ἐφόδους, οὐ μόνον θὰ προεφυλάσσοντο μετὰ σωφροσύνης ἀλλὰ καὶ θὰ ὑπέμενον μετ' ἐγκαταρρήσεως.

Ἡ δέσμευσις δὲ αὕτη τοῦ διαδόλου ὅχι μόνον ἐγένετο, ἀφ' οὗ ἡ Ἐκκλησία ἤρχισε νὰ διαδίδεται πέραν τῆς Ἰουδαίας εἰς ἄλλα ἔθνη, ἀλλὰ καὶ τώρα γίνεται καὶ θὰ γίνεται μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, ὅτε καὶ θὰ λυθῇ. Ἐπειδὴ καὶ σήμερον ἄνθρωποι ἐπιστρέφουν εἰς τὴν πίστιν ἀπὸ τῆς ἀπιστίας, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτοὺς τοὺς συνεκράτει καὶ μέχρι τῆς συντελείας ἐκείνης ἀνευ ἀμφιβολίας θὰ ἐπιστρέ-

φουν· καὶ τρόπον τινὰ ὁ ἰσχυρὸς ἐκεῖνος δεσμεύεται ἐν τῇ προσώπῳ ἐνδὸς ἐκάστου, ὅταν ἀρπάζεται ὡς σκεῦος αὐτοῦ καὶ ἡ ἄβυσσος, ὅπου ἐνεκλείσθη δὲν ἐπληρώθη ἐν τῇ προσώπῳ ἐκείνων, οἳτινες (οἱ διώκται τοῦ χριστιανισμοῦ) ζῶντες τότε ἀπέθανον, ὅτε ἤρχισε νὰ ἐγκλείηται· ἀλλὰ διεδέχθησαν τούτους ἄλλοι γεννώμενοι καὶ θὰ τοὺς διαδέχωνται μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, διώκται τῶν χριστιανῶν, εἰς τὴν καρδίαν τῶν ὁποίων τὴν τυφλὴν καὶ τὴν θαθεῖαν ὡς ἄβυσσον θὰ ἐγκλείηται ὁ διάβολος. "Ἄν δὲ εἰς τὰ τελευταῖα ἐκεῖνα ἔτη καὶ τοὺς ἑξ ἡμέρας, ὅτε θὰ λυθῇ ὁ σατανᾶς ἐξαπολύων ὅλην τὴν δύναμιν τῆς μανίας του καὶ τῆς λύσεως, ἂν, λέγω, θὰ προσέλθῃ τις εἰς τὴν πίστιν, εἰς ἣν δὲν ἀνῆκεν εἶνε ζήτημα. Ἀλλὰ καὶ πάλιν πῶς θὰ εὐσταθήσῃ (δικαιολογηθῇ) τὸ λεγόμενον «Πῶς δυναταὶ τις εἰσελθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ διαρπάσαι ἂν μὴ πρῶτον δῇσῃ τὸν ἰσχυρόν», (Ματθ. ιβ'. 29), ἀφοῦ καὶ ἐλευθερωθέντος τοῦ ἰσχυροῦ ἀρπάζοντες τὰ σκεύη αὐτοῦ· ὁ συλλογισμὸς οὗτος μᾶς ἀναγκάζει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι κατὰ τὸν βραχύτατον τοῦτον χρόνον οὐδεὶς θέλει προσχωρήσει εἰς τὸν χριστιανικὸν λαόν, ἀλλὰ τοῦναντίον ὁ διάβολος θὰ πολεμήσῃ ἐναντίον ἐκείνων, οἳτινες θὰ εὐρεθοῦν ἤδη χριστιανοί· καὶ ἂν τινες ἐν τῇ πάλῃ ταύτῃ πρὸς τὸν πονηρὸν νικηθέντες τὸν ἀκολουθήσουν, οὗτοι δὲν ἀνῆκον εἰς τὸν προωρισμένον ἀριθμὸν τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Οὐχὶ δὲ ἀκαίρως ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης, ὅστις καὶ ταύτην Ἀποκάλυψιν ἔγραψε, λέγει «Ἐξ ἡμῶν ἐξηλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἂν μεθ' ἡ-

μῶν». (Α' Ἐπ. Ἰωάν. 6'. 19) Ἀλλὰ τί θὰ συμβῇ μὲ τὰ νήπια; Εἶναι τφόντι ἀπ'θανόν νὰ μὴ συμπέσῃ νὰ ὑπάρχουν νήπιά τινα γεννηθέντα καὶ μὴ ἀκόμη βαπτισθέντα κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἢ καὶ νήπιά τινα νὰ γεννηθοῦν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἢ καὶ μετὰ τὴν γέννησίν των νὰ μὴ ὠδηγήθησαν ἀμέσως ὑπὸ τῶν γονέων των εἰς τὸ λουτρὸν τῆς ἀναγεννήσεως. Καὶ ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως, πῶς ὁ λυθεὶς ἤδη διάβολος θ' ἀφήσῃ νὰ τοῦ ἀρπάσουν τὰ σκεύη του, εἰς τὸν οἶκον τοῦ ὁποῦ οὐδεὶς εἰσέρχεται εἰμὴ πρότερον ἀφοῦ δέσῃ αὐτόν; Πιστεύομεν μᾶλλον, ὅτι οὔτε οἱ παραπεσόντες οὔτε οἱ προχωροῦντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν θὰ λείψουν τότε. Τόσον δὲ ἰσχυροὶ θὰ εἶναι τότε καὶ οἱ γονεῖς διὰ νὰ βαπτίσουν τὰ τέκνα των καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες τότε θὰ πιστεύσουν, ὥστε τὸν ἰσχυρὸν ἐκείνον νὰ νικήσουν ἔστω καὶ μὴ δεσμευμένον, τ. ἔ. πάσας τὰς τέχνας καὶ πανουργίας αὐτοῦ, τὰς μηδέποτε πρότερον χρησιμοποίηθεις ἀγρύπνης κατανοοῦντες καὶ καρτερικῶς ὑπομένοντες καὶ οὕτω τὰ σκεύη αὐτοῦ θ' ἀρπασθοῦν, εἰ καὶ ἐλευθέρου. Καὶ ὁμοίως ἡ ἀρχὴ αὐτῆ τοῦ Εὐαγγελίου παραμένει «Πῶς δύναται τις εἰσελθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ διαρπάσαι ἐὰν μὴ πρότερον δῇσῃ τὸν ἰσχυρόν». Κατὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς γνώμης ταύτης, πρέπει ἡ τάξις αὕτη νὰ τηρηθῇ· νὰ δεσμευθῇ πρῶτον ὁ ἰσχυρός, καὶ ἀρπαγέντων τῶν σκευῶν του, καὶ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, εἰς πάντα τὰ ἔθνη ἐξ ἰσχυρῶν καὶ ἀσθενῶν νὰ πολλαπλασιασθῇ οὕτως ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε δι' αὐτῆς ἀκλονήτου πρίστως εἰς τοὺς θεοὺς λόγους τοὺς προφητευθέντας καὶ ἐκ-

πληρωθέντας, νὰ δύναται αὕτη ν' ἀφαιρέσῃ τὰ σκεύη ἀπὸ τὸν διάβολον καὶ λελυμένον ἀκόμη (ἐλευθέρον ἀκόμη). Διότι καθὼς πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τῶν πολλῶν ἡ ἀγάπη θὰ φυγῇ, ὅταν βλέπουν νὰ πληθύνῃται ἡ ἀνομία, καὶ δι' ἀσυνήθων καὶ μεγάλων πληγμάτων καὶ δόλων τοῦ λελυμένου ἤδη διαδόλου, πολλοὺς οἵτινες δὲν εἶναι γεγραμμένοι εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, νὰ ὑποχωροῦν, οὕτω καὶ πρέπει νὰ συλλογισθῶμεν, ὅτι ὅχι μόνον οἱ καλοὶ πιστοὶ ὅσους θὰ εὕρῃ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ μερικοὶ ἐκ τῶν ἔξω τῆς αὐλῆς, βοηθούσης τῆς θείας χάριτος καὶ τῆς μελέτης τῶν γραφῶν εἰς τὰς ὁποίας καὶ ἄλλα καὶ αὕτη ἡ συντέλεια προαγγέλλεται, καὶ ἡ ὁποία πλεόν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἔρχεται, ὅχι μόνον θ' ἀποκτήσουν σταθερότητα μεγαλυτέραν εἰς τὸ νὰ πιστεύουν, ὅσα δὲν ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ δύναμιν ἰσχυροτέραν εἰς τὴν κατανίκησιν τοῦ διαδόλου, ἀκόμη καὶ λελυμένου. Τούτων οὕτως ἐχόντων, διὰ τοῦτο λέγεται ὅτι προηγεῖται ἡ δέσμευσις αὐτοῦ, ἵνα καὶ εἰς τὴν δέσμευσιν καὶ εἰς τὴν λύσιν ἐπακολουθήσῃ ἡ σκύλευσις αὐτοῦ (ἦτοι ἡ διαρπαγὴ τῶν σκευῶν του), κατὰ τὸν στίχον τοῦτον «Πῶς δύναται τις εἰσελθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ διαρπάσαι, ἐὰν μὴ πρότερον δῇσῃ τὸν ἰσχυρόν;».

(Ἀκολουθεῖ)

— Βλέπε δὲ καὶ κηδεμονίαν τοῦ φιλανθρωποῦ. Εὐρῶν τὸν παραλυτικὸν ἐν τῷ ἱεροῦ λέγει αὐτῷ: Ἴδε υγιὴς γέγονας μηκέτι ἁμάρτανε ἵνα μὴ χεῖρόν τι σοι γένηται, ὥς καλὸς ἱατρὸς προασπίζει ἀπὸ τὰ αἵτια· καὶ ἕτερον βλέπε, οὗ τὴν μὲν θεραπείαν παρηγοία ἐποίησε τὴν δὲ παραίνεσιν κατ' ἰδίαν ἵνα μὴ ἐκπομπέσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Η ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Τοῦ ἱερομονάχου Εὐθύμιου Γέροντος, τοῦ Κουτλουμουσιανοῦ
Κελλίου ὁ Ἑσταυρωμένος.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1948 ἐπεσκέφθην τὸ ἅγιον Ὅρος ὡς καὶ τὸ ἐνεστὼς πάλιν, εἶχον δὲ τὸ εὐτύχημα νὰ γνωρίσω ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ εἰς ὁμιλίαν νὰ ἔλθω μὲ τὸν πανοσιώτατον ἐν ἱερομονάχοις Εὐθύμιον Κρήτα, ὁ ὁποῖος ἐφησυχάζει εἰς τὸ ἑαυτοῦ κελλίον τοῦ Ἑσταυρωμένου καλούμενον. Ἄνθρωπος μὲν ἀμέτοχος ἐντελῶς Ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἐν εὐτελεῖ δὲ καὶ ταπεινῷ τῷ σχήματι συνάναστρέφόμενος τισί, λανθάνει πολλοὺς οἷός ἐστιν ἐν τῷ κρυπτῷ, διηνεκῶς ἐργαζόμενος τὸ ἑαυτοῦ κτήμα. Ὡς ἔγνωκα αὐτόν, εἶναι πολυμαθέστατος καὶ ἑτοιμος νὰ δίδῃ εἰς καθέκαστον τὰς λύσεις τῶν διαφόρων ἀποριῶν καὶ ζητημάτων. Ἀκούραστος δὲ εἰς γραφὴν καὶ μελέτας, ἀντιγράφων ἐκ παλαιῶν κωδίκων πολλὰς πραγματείας ἐπειδὴ καὶ καλῶτα γνωρίζει ἐνὸς ἐκάστου παρελθόντος αἰῶνος τοὺς χαρακτῆρας. Ἐχει δὲ καὶ αὐτὸς ἴδιον ταπεινὸν συντακτικὸν ἰδίωμα, καθὼς ἐν τοῖς ἰδίῳις πονήμασι τῶν ἔργων του καταφαίνεται, βαδίζων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καθαρουργίας ὁμιλουμένης γλώσσης. Τέλος τὸν παρεκίνησα πολὺ ὅπως μᾶς χορηγήσῃ μίαν συνοπτικὴν βιογραφίαν, ὡς καὶ κατάλογον τῶν ἑαυτοῦ χειρογράφων κωδίκων, μὴ ἀπεβλέπων οὐχὶ ποτὲ εἰς τὸν ἐκείνου ἔπαινον, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον εἰς ἐτέρων προτροπὴν ὁμοίου ζήλου καὶ κοινωφελοῦς τοιοῦτου

σκοποῦ, καὶ ὅστις πεισθεὶς μᾶς ἀπέστειλε τὴν κάτωθι αὐτοῦ βιογραφίαν.

«Ἐγεννήθην ἐν ἔτει 1880 ἐν τινὶ χωρίῳ τῆς μεγαλονήσου Κρήτης, Ἁγία Βαρβάρα καλούμενῳ ἐκ Κωνσταντίνου Θεοδ. Μπουδαλάκη καὶ Κυριακῆς Φ. Ψαράκη, ὀνομασθεὶς ἐν τῷ ἁγίῳ βαπτίσματι Στέφανος. Ἐκ βρεφικῆς δὲ ἡλικίας ἔμεινα ὀρφανὸς ἐκ πατρός, μὴ δυναμένη δὲ ἡ μήτηρ μας χήρα οὖσα νὰ τρέφῃ ἐμὲ καὶ τὸν ἑτερόν μου ἀδελφόν, μὲ παρέδωκεν εἰς τοὺς κατοικοῦντας ἐν ἁγίῳ Θωμᾷ αὐτῆς γονεῖς, ὅπως ἐκεῖνοι ἔχουσιν τὴν ἐμὴν φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς. Ὅθεν εὐρισκομένου παρ' αὐτοῖς, ἐμάνθανον τὰ δημοτικὰ μαθήματα παραδιδόμενα ὑπὸ Ἰωάννου Παπαδάκη. Ὅταν ὅμως ἔφθασα εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν, λάθρα φυγὼν ἐξ αὐτῶν κατὰ τὸ ἔτος 1895 κατέλαβον τὴν ἱερὰν Μονὴν Κουδουμᾶ, καὶ κατετάχθην ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς αὐτῆς ἀδελφοῖς, ὑπηρετῶν ἐν τοῖς διακονήμασι τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ μαγειρίου, τῆς τραπέζης κτλ. ἐν διαστήματι ἑτῶν ἑξ, ὅπου καὶ ἐκάρην μικρὸς μοναχός, ὀνομασθεὶς Σάββας. Αὕτη δὲ ἡ διαμονὴ τῶν ἑξ ἐτῶν μὲ ὠφέλησε πολὺ περισσώτερον τοῦ ἐν χωρίῳ μας σχολείου, διότι εὐρὼν εὐκαιρίαν προέβην εἰς τὴν μελέτην ἀπάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων διό, ἐκ τούτων λαβὼν πολλὰς γνώσεις, ὡς καὶ περὶ τοῦ ἁγί-

ου "Ορους, ἐπεθύμησα νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτό, ὅπως εἰ δυνατόν ἐγκαταβιώσω ἐκεῖ. Τοῦτόν μοι τὸν σκοπὸν ὁ τῆς Μονῆς ἡγούμενος κατ' οὐδένα τρόπον δὲν μοι ἐπέτρεπε τὴν ἄδειαν ἐκδοῦναι, ὅθεν καὶ ἠναγκάσθην κρυφίως αὐτοῦ νὰ δραπετεύσω, λαθῶν καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ πολιτικὰς ἀρχάς, κατέφθασα μὲ πολλὰς περιπετείας εἰς τὸ ἅγιον "Ορος καὶ περιῆλθον τὰς ἱερὰς Μονὰς, Σκήτας, καὶ λοιπὰ σεμνὰ καθιδρύματα. Τέλος δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἱβηρητικὴν Σκήτην τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἄγων τότε ἡλικίαν 21 ἐτῶν, καὶ ὑποταχθεὶς εἰς τινὰ γέροντα Σεραφεῖμ ὀνομαζόμενον, μονάζοντα ἐν τῇ καλύβῃ τοῦ ἁγίου Ἰωάσαφ, ὅπου καὶ ἐκάθην μεγαλόσχημος παρ' αὐτοῦ ἐν ἔτει 1904 μετονομασθεὶς Εὐθύμιος, τὸ δὲ 1906 ἐχειροτονήθην διάκονος, καὶ τὸ 1910 ἱερεὺς.

Διέμενον τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν Σκήτην ταύτην ἐπὶ 20 ἔτη, ὑπὸ ἱερομονάχου Γερασίμου, ἀνδρὸς ἐπὶ ἀρετῇ καὶ μαθήσει ἐστολισμένου, καὶ ὄντος μοι εἰλικρινοῦς φίλου, παραδίδοντός μοι εἰς ἐκμάθησιν ὅπως οὖν τινὰ χρεῖώδη μαθήματα. Ὁ ὁποῖος βλέπων ὅτι παραχρῆμα ἀπεστήθιζον τὴν τούτων κατανόησιν, ἐσκέπτετο ὅπως τὸ ἐκείνου παρὰ Θεοῦ δοθέν τάλαντον ἐπαυξήσει μεταδούς καὶ ἐμοί. Ἀλλὰ δυστυχῶς, ὁ καλοκάγαθος οὗτος ἱερομόναχος, ἀπεβίωσε παράκαιρα πρὶν ἀκόμη φθάσει τὴν ἡλικίαν 35 ἐτῶν, προσβληθεὶς ἐκ φυματώσεως, καταλιπὼν εἰς ἐμὲ καὶ εἰς πάντας τοὺς γνωρίζοντας αὐτὸν μεγίστην λύπην.

Τοῦτου λοιπὸν τοῦ νέου Νικοδήμου

μου τὰ συγγραφέντα ἔργα καὶ πονήματα, ἐμμέτρων ποιημάτων, λόγων, ἀκολουθιῶν καὶ τροπαρίων, πολλοὶ πλουτοῦσιν ἀγιορεῖται πατέρες, διότι ἦτον ἀκούραστος καλλιγράφος καὶ ποιητής. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὃ δυστυχία, ἡ ἐπελθοῦσα κατ' αὐτοῦ καὶ μετὰ θάνατον! Ἡ πολυτίμος τούτου ἐστολισμένη ἐκ χειρογράφων κωδίκων καὶ ἐντύπων βιβλίων βιβλιοθήκη κατόπιν διεσκορπίσθη, ἐνεκα τῆς ἐκπωλήσεως παρὰ τοῦ δικαιοῦχου ταύτης καλύβης, τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος καὶ ἱαματικοῦ Παντελεήμονος καὶ κληρονόμου. Εἰς ἐνδειξιν καὶ βεβαίωσιν τῶν γραφομένων μοι, βλέπε τὸ ὑπὸ τοῦ ὁσιωτάτου γέροντος, Κοσμᾶ παπᾶ Σάββα, ἐκδοθὲν προσκυνητάριον τοῦ ἁγίου "Ορους συνταχθὲν παρ' ἐκείνου.

Τοῦτου γε τοῦ συγχρόνου διδασκάλου ἔχων τὰς ὁδηγίας, ἠθέλησα τοῖς ἰδίοις αὐτοῦ ἴχνεσι νὰ ἐπακολουθήσω, καίτοι πολὺ κατώτερος ἐκείνου ὑπῆρχον. Ἐκτοτε ὁμως ἤρχισα μέγιστα ἔργα νὰ συγγράφω, ὧν ἕκαστος κώδιξ ἀποτελούμενος ἐξ 900-1000 σελίδων σχήματος δ' με ἰδίαν κατάλληλον ὀνομασίαν καλούμενος, ὡς ὁ κάτωθι πίναξ δεικνύει.

- 1) Χριστιανικὸν Συμπόσιον τόμ. Α'.
- 2) Χριστιανικὸν Συμπόσιον τόμ. Β'.
- 3) Χριστιανικὸν Συμπόσιον τόμ. Γ'.

Τὰ 3 ἀνωτέρω περιέχουν Ἀκολουθίας καὶ βίους ἁγίων.

- 4) Πανηγυρικὴ Τράπεζα τόμ. Α'.
- 5) Πανηγυρικὴ Τράπεζα τόμ. Β'.
- 6) Πανηγυρικὴ Τράπεζα τόμ. Γ'.
- 7) Πανηγυρικὴ Τράπεζα τόμ. Δ'.
- 8) Πανηγυρικὴ Τράπεζα τόμ. Ε'.
- 9) Πανηγυρικὴ Τράπεζα τόμ. ΣΤ'.

10) Πανηγυρική Τράπεζα τόμ. Ζ'.

Τὰ 7 ἀνωτέρω περιέχουν λόγους πανηγυρικούς ἑλληνικούς τε καὶ ἀπλοῖκούς, ἀγίων πατέρων καὶ διδασκάλων εἰς ὅλας τὰς ἐορτὰς τοῦ χρόνου καὶ τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς.

11) Ὁδηγὸς Μαριδάκη=λόγοι καὶ διδαχαὶ αὐτοῦ.

12) Ἡμερολογιακὸν Σκάνδαλον τόμ. Α'.

13) Ἡμερολογιακὸν Σκάνδαλον τόμ. Β'.

Τὰ ὅσα μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τούτου ἐγράφησαν.

14) Φιλολογικὴ ἔρευνα=ἔξιστορήσεις τῶν παρ' ἐμοῦ μελετηθέντων.

15) Παράδεισος τῶν Πατέρων=ἦτοι τὸ Γεροντικόν.

16) Δογματικὴ ὑπεράσπισις=ἀνατροπὴ τινῶν αἰρέσεων.

17) Ἀθωικὴ Κρήνη=διάφοροι διηγήσεις.

18) Πολυειδὲς Ἀθροισμα=αἰνίγματα, παροιμίαι, κωμικά, γεωγραφικά.

19) Ἀσκητικὸν Γυμνάσιον=βίοι ἑλληνικοὶ ὁσίων.

20) Κρητικὸν Πανόραμα=ποιήματα, ἱστορικά, γεωγραφικά.

21) Λειμωνάριον τοῦ Εὐκρατᾶ=παλαιαὶ βιογραφίαι ὁσίων.

22) Μαρτυρικὴ Παλαίστρα=ἑλληνικοὶ βίοι μαρτύρων.

23) Εὐρετήριοιον=πίναξ τῶν σωζομένων λόγων εἰς τὰς ἐορτὰς.

24) Ἐσταυρωμένος Σωτήρ=λόγοι εἰς τὸν τίμιον Σταυρόν.

25) Μοναδικὸς Κόσμος=ἱστορικὰ μοναχικὰ καὶ ἔγγραφα.

26) Ἀστρονομικὴ Μελέτη=ἔξιστορήσεις παλαιῶν καὶ νέων συγγραφέων.

27) Ἱεραρχικὴ Θύρα=ἱεραρχῶν βίοι ἑλληνικοί.

28) Συνήγοροι τῆς Ἀληθείας=ἐπὶ τινῶν ζητημάτων καὶ ὑποθέσεων.

29) Προφητικὸν Χοροστάσιον=βίοι ἑλληνικοὶ προφητῶν.

30) Ταμεῖον τῶν γνώσεων=λύσεις διαφορῶν προβλημάτων.

31) Ἀποστολικὸς Παράδεισος=βίοι ἑλληνικοὶ Ἀποστόλων.

32) Ἐρωταποκριτής=σύντομοι λύσεις διαφορῶν ἐρωτήσεων.

33) Ἀκένωτος Κρατὴρ=ποιήματα διάφορα.

34) Ἀγιορειτικὸς Ταμιούχος=ἔγγραφα ἀγίου Ὁρους.

35) Θαυματολόγιον=διηγήσεις μερικῶν θαυμάτων τῆς Παναγίας.

36) Εὐθυμιακὸς Κώδιξ=τὰ ἐμὰ ἔγγραφα.

37) Πανδαισία=διηγήσεις, μῦθοι, ἱστορικά.

38) Τεσσαρακονθήμερος Πηγὴ=ὀμιλῖαι καὶ λόγοι εἰς τὴν μεγ. τεσσαρακοστήν.

39) Κυριακοδρομικὸς θησαυρὸς=ὀμιλῖαι εἰς τὰς Κυριακάς.

40) Παράδοξα Φαινόμενα=δύσπιστα ἱστορικά.

41) Πρακτικὸς Ὁδηγός=περὶ ὑγείας καὶ ἱατρείας.

42) Ἐκκλησιαστικὴ Κιθάρα=ἐκκλησιαστικὰ ποιήματα.

43) Σαφήνεια Ἀπορρήτων=λύσεις διαφορῶν ἀποριῶν.

44) Τὰ ἀνάλεκτα ἱερ. Εὐθυμίου=διάφορα κατ' ἐκλογὴν.

45) Φιλολογικὴ Ἐρευνα τόμ. Β'.=ἡ συνέχεια τοῦ α'. τόμου.

46) Ποικίλα ἀνέκδοτα καὶ γεγονότα=παντὸς εἶδους.

47) Διδασκαλικὴ φωνή=λογίδρια σύντομα.

48) Πνευματικὸν ἐστιατόριον=ἀπλοῖκοι βίοι ἁγίων.

49) Παρθενικὸν καύχημα=λόγοι καὶ ἐγκώμια εἰς τὴν Παναγίαν.

50 Βιβλιογραφικός κατάλογος=τῶν ἐκδ. ἕως τανῦν βιβλίων.

51 Συγγραμματοῖς ὁδηγοί=διδασκάλων συγγραμμάτων ἱστορία.

52 Παρακλητικὸς θησαυρὸς=συλλογὴ παρακλήσεων.

53 Χαιρετολόγιον=συλ. χαιρετισμῶν.

54 Συμπληρωματικὸς ἐρανιστής=συμπλήρωσις ἐλλειπόντων τροπαρίων.

55 Μακαριστήρια=ἤτοι μεγαλινάρια πρὸς τὸ «Αἶ γενεαὶ πᾶσαι».

56 Προδρομικὴ μυροθήκη=λόγοι καὶ ἐγκώμια εἰς τὸν Προδρόμον.

57 Χριστοσωτήρ=λόγοι εἰς τὸν Σωτήρα Χριστόν.

Σημείωσις ἐκδότου «Ἀγιορείτικῆς Βιβλιοθήκης».

Ἐπειδὴ ὁ ὄγκος τῆς ἱστορικῆς ἐργασίας τοῦ γέροντος Εὐθυμίου οὐκ ὀλίγος τυγχάνει, εἶναι δὲ ἡ ἐργασία αὕτη πρωτότυπος καὶ λίαν ὠφέλιμος, ἡ ἔκδοσις ἡμῶν θὰ διαθέτῃ ἐκάστοτε δύο σελίδας, ἵνα ἐν συνόψει καταγραφῇ αὕτη, ὥπως εἰς τὸ μέλλον ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον προσοχῆς, διότι ἔχομεν τὴν γνώμην ὅτι ἀνεύρομεν ἕνα μικρὸν Νικόδημον ἀγιορείτην Συναξαριστήν.

Σωτήριος Ν. Σχοινᾶς.

Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός.

Ἀπασα αἱ δασυνόμεναι λέξεις πρὸς τό: Ὡλην ἀποθέμενοι. Ἦχος πλ. β'.

Οἱ μὲν τὸ ἰάσθητι, ἀμάξι ἄλυσος ἄδης, ἄλμυρὸς καὶ ἔτοιμος, ὁρμῶ, ὁρμος εἰρκτὴ ὠρισα, ὅταν οὐ ὅποιος, ὅτε ὅ,τι ἔλως, ὅμως ἕνας καὶ ἰστόρησα, ὥρα] ἡ αἵρεσις, ᾧ καὶ ἀπαλὸς καὶ ὁ ἥρως, καὶ ὅπλον καὶ τὰ ἄρματα, ἦν ὁ ἱκανὸς ὥδε Ἑλληνας, ὅρκος αἷμα οὗτος, ἑταῖρος ὅλος αὕτη καὶ ὡσάν, ἕξ ἑξῆς καὶ ἡμῖς, ἡ ὁδὸς καὶ εὕρισκον:

Ἐπτά ἐβδομήκοντα, Ἑβραῖοι ἄρπαξ ἄλως καὶ ἡμερος, ἡμέρα ὁ ἡλῖος, ὕπὸ ὅσιος ὁδηγὸς ἅγιος, ὅσος ἡ τις ἡσυχος, ὅρος ἵνα καὶ ὁ ἰδρώτας, ὅρα ὁ ἄβραμος καὶ ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ δρασις, ὥρατος καὶ ἱκέτευε καὶ ἁμαρτωλὸς ὅπως ἡμαρτον, ἅμα ἱεράκι, Ἑλένη Ἦρα ἕως ἑορτή, ὁ ὀρισμὸς καὶ ὁ Ὅμηρος, ὁπόσα καὶ ἕκαστον.

Τὸ ἐν ῥ τὸ ὕψιλον. τὰ ἄρθρα ἀπαντα ἡπερ, ἱστὸς ὁ ἡγούμενος, ὁλκὰς ἔλκω ἄλλομαι εἰρμὸς ἁμιλλα, Ἦρα κλῆς ἀπτομαι, ἡλος ἄλως ἔτοιμος, ἄγνὸς ἀπαξ καὶ ἐρμήνευσα, ἄλας ὁ ἕτερος Ἑρμῆς ἑαυτὸν καὶ τὸ ἔνεκα, Ἑκάβη καὶ Ἡσιόδωρος καὶ ὁ ὀρμαθὸς καὶ τὸ ἱστησι, ἔδρα ἔξω ῥῆμα, ἡνίκα οἶον ἵππος καὶ ἄβρὸς, ἕξις ἑξῆς καὶ ὁ ὁμιλος, ὁμιλῶ ὁμολογον:

ΙΩ. ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἐθεώρουν ἐν ὁράματι τῆς νυκτὸς καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς Υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος καὶ ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἔφθασε καὶ προσηνέχθη αὐτῷ. (Δαν. Ζ' 13-14).

Ἡ ζωὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν δὲν ἀποτελεῖ μόνον τὴν τελευταίαν σκητὴν ἐνὸς ἐθνικοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον διήκει ἀπὸ τοῦ Ἀβραάμ μέχρι τῆς καταλύσεως τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους ἐπὶ 20 περίπου αἰῶνας, ἀλλὰ πληροὶ τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ τὸ κέντρον καὶ τὴν κορυφὴν. Ὅλα καταλήγουν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ ἐξ αὐτοῦ προέρχονται. Μετὰ 2 χιλίετηρίδας παραμένει ἡ ζωντανωτέρα

προσωπικότης καὶ ἡ σπουδαιότερά, ἡ περισσότερον ἀντιλεγομένη καὶ ἡ τὰ μάλιστα ἀκαταμάχητος. Ἀλλ' ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἱστορίας καὶ τῶν πολιτιστικῶν ρευμάτων τῶν ἐπικρατούντων πρὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ ἀξετάσωμεν τὴν κατάστασιν τῆς ἀνθρωπότητος, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγεννήθη Ἐκεῖνος, ὅστις ἡγάπα ν' ἀποκαλῇ ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ πρὸ Χριστοῦ ἐκπολιτιστικὴ ζύμωσις

Ἐκαστος αἰὼν ἱστορικῆς ἐξελέξεως περιλαμβάνει ὀρισμένον ἀριθμὸν γεγονότων, τὰ ὅποια τὸν χαρακτηρίζουν καὶ περιέχουν τὴν πολυσύνθετον ζωὴν. Καὶ καθὼς δὲν θὰ ἡδυνάμεθα νὰ κρίνωμεν τοὺς νεωτέρους χρόνους χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν ἀπὸ ἀπόψεως κοινωνικῆς τάξεως, τὴν Δημοκρατίαν καὶ τὸν Σοσιαλισμὸν, ἀπὸ ἀπόψεως πολιτικῆς, τὴν στρατοκρατίαν καὶ τὸν κοινοβουλευτισμὸν, ἀπὸ ἀπόψεως θρησκευτικῆς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὴν ἀπιστίαν, καθ' ὅμοιον τρόπον μελετῶν τις τὴν μεσοαικὴν ἐποχὴν εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ μνημονεύσῃ τέσσαρα μεγάλα γεγονότα: τὴν ρωμαϊκὴν πολιτικὴν τὴν εἰδωλολατρίαν, τὴν ἐλληνικὴν, φιλοσοφίαν καὶ τὸν Ἰουδαϊσμὸν. Τὰ ρεύματα ταῦτα τῶν ἰδεῶν κυριαρχοῦν καὶ περιλαμβάνουν τὴν ὅλην πολιτιστικὴν κίνησιν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὰ στοιχεῖα ταῦτα θαυότερον ἀνασκοπούμενα ἀντιμάχονται πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ καὶ ἕκαστον ἐξ αὐτῶν συνταράσσει κατ' ἴδιον τρόπον τὰς συνειδήσεις καὶ τοὺς λαοὺς καὶ ἡ κατὰ θεῖαν πρόνοιαν δρασὶς των ἐξηγεῖ τὴν κίνησιν ἣτις φέρει τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῆς δημιουργίας της πρὸς τὸν προορισμὸν.

Τὸ πολιτικὸν περιβάλλον

Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία; Εἶναι ἡ συγκέντρωσις ὑπὸ μίαν πολιτικὴν ἐξουσίαν ὅλων σχεδὸν τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, τῆς τότε δηλ. γνωστῆς οἰκουμένης (orbis terrarum), τῆς μεγαλυτέρας δυνάμεως κατακτήσεως, τὴν ὁποῖαν εἶδε ποτε ὁ κόσμος τ. ἔ. τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας, τῶν νήσων, καὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Συρίας, τῆς Φοινίκης, τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς λοιπῆς βορείου Ἀφρικῆς, τῆς Ἰσπανίας, τῶν Γαλατικῶν καὶ τῆς Γερμανίας ἀπὸ τοῦ Δουνάβεως μέχρι τοῦ Ρήνου. Ἡ Ρώμη κατεπολέμησε καὶ κατέκτησε τὴν ὑφήλιον. Αἱ λεγεῶνες της, οἱ στρατηγοὶ της καὶ οἱ διοικηταὶ της ἐξαπλώνονται εἰς ὅλην τὴν γῆν. Αἱ στρατηγικαὶ ὁδοὶ ἐκκινουῦσαι ἀπὸ τὸ (Forum romanum), τὴν ρωμαϊκὴν τ. ἔ. ἀγοράν, διεκλαδοῦντο πρὸς βορρᾶν μέχρι τῆς Σικωτίας, ἀπὸ δυσμῶν μέχρι τῆς Λυσιτανίας καὶ τοῦ ὠκεανοῦ, ἀπὸ Νότου μέχρι καὶ πέραν τῆς Θηβαΐδος καὶ πρὸς Ἀνατολὰς μέχρι τῆς ἐρήμου τῆς Ἀραβίας. Πανταχοῦ κυριαρχεῖ τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ κύρος τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δήμου, τὸ δίκαιον ἢ γλῶσσα, τὰ ἔθη του· τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κόσμου, ἡ Γερμανία τοῦ βορρᾶ, ἡ Ἀρμενία, τὸ βασίλειον τῶν Πάρθων αἱ Ἰνδαί, ἡ Σινική, ἡ Ἀραβία καὶ ἡ Αἰθιοπία, ἰδοὺ ἕως ποῦ ἐκτείνονται τὰ ὅρια τῆς κολοσσιαίας ἐκείνης αὐτοκρατορίας.

Ὁ Αὐγούστος ὡς ἀνώτατος ἄρχων συγκεντρώνει ὅλας τὰς ἐξουσίας καὶ τὰς δυνάμεις, εἰς τὰς χεῖράς του· εἶναι δῆμαρχος, ἀνθύπατος, ἐφορος τῶν ἡθῶν, μέγας ἀρχιερεὺς καὶ ἐν τούτῳ αὐτοκράτωρ· φέρει δὲ ὄνομα τὸ ὁποῖον

εἶναι προωρισμένον διὰ τοὺς Θεοὺς (divus Augustus)· ἀποστέλλει γεωμέτρως διὰ νὰ μετρήσῃ τὸν κόσμον, ἀπογράφει, ἵνα καταγράψῃ τὰ πλούτη του καὶ ἀριθμήσῃ τοὺς ὑπηκόους του. Ἀνοίγει δρόμους, κτίζει ὑδραγωγεῖα ναοὺς, δίδει εἰς τὸν λαόν του κατὰ κόσμον ἄρτον καὶ θεάματα (panem et circenses). Ἀφοῦ ὄλα τὰ ἐποδοπάτησε, τὰ συνέτριψε καὶ τὰ κατέφαγε τὸ προφητευθὲν ὑπὸ τοῦ προφήτου Δανιήλ θηρίον ἀναπαύεται· περίξ τῆς ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας τὰ ἀνυπότακτα καὶ ἀδούλωτα ἔθνη σιωποῦν· ἡ οἰκουμένη φαίνεται ὅτι κοιμᾶται ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ ῥωμαϊκοῦ αἵτου. Εἰς μέγας ἱστορικός, διηγεῖται τὴν δόξαν τοῦ ἰσχυροτάτου τούτου λαοῦ καὶ δύο διάσημοι ποιηταί, ὁ μὲν διὰ τῶν ἀθανάτων ᾠδῶν του καὶ ὁ ἕτερος διὰ τοῦ ἁρμονικωτάτου ἔπους του πλέκουν τὸ ἐγκώμιόν του. Ὁ ναὸς τοῦ Ἰαννοῦ ἐκλείσθη ἐπὶ 12 ἔτη καὶ ὁ θεὸς τοῦ πολέμου δὲν θὰ ἐξέλθῃ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο. Εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν περίοδον τῆς σιγῆς καὶ ἡρεμίας κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ἔθνη ἀκίνητοὺν γεννᾶται Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ προφῆται ἔδωσαν τὴν ὀνομασίαν τοῦ πατρὸς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος καὶ τοῦ ἄρχοντος εἰρήνης. Μοναδικὴ πρᾶγματι χρονολογία διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου. Μοναδικὴν δὲ εἰκόνα τῆς καθ' ἅπασαν τὴν ῥωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν βασιλευσούσης γαλήνης, θεῖα οἰκονομία, κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν μᾶς παρέχει Εὐδόκιος ὁ Καισαρείας «Καίτοι τίς οὐκ ἂν θαυμάσειεν ἐνθυμηθεὶς ὡς οὐκ ἀνθρώπινον ἦν τὸ μὴδ' ἄλλοτε ὑπὸ μίαν τῶν Ῥωμαίων γενέσθαι τὰ πλεῖστα τῆς οἰκουμένης ἔθνη ἀλλ' ἀπὸ τῶν τοῦ Ἰησοῦ χρόνων;» Ἀλλὰ γὰρ τῇ εἰς

ἀνθρώπους αὐτοῦ παραδόξῳ ἐπιδημία καὶ τὰ Ῥωμαίων ἀκμάσαι συνηνέχθη, τότε πρῶτον Αὐγούστου τῶν πλείστων Ἑθνῶν μοναρχήσαντος. Τοῦτο δὲ ὅτι οὐκ ἄρξει τῇ περὶ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν διδασκαλίᾳ συνεισηλθε, τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειε, διανοηθεὶς, ὡς οὐ βράδ' ὦν ἦν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ πορεῖαν ἐπὶ τῆς ἁλλοδαπῆς στείλασθαι, διεστώτων πρὸς ἄλληλα τῶν ἐθνῶν καὶ μηδεμιᾶς οὔσης ἐν αὐτοῖς ἐπιμιξίας διὰ τὰς πολλὰς ἐθναρχίας· ὧν περιηρημένων, ἀφόβως ἤδη καὶ ἐπ' ἀδείας τὸ προκείμενον ἦνυσεν, τὴν πορεῖαν αὐτοῖς προεξευμαρίσαντος τοῦ ἐπὶ πάντων Θεοῦ». Ἀλλὰ εἰς λέξεσιν, ἵνα μεταφέρωμεν τὸ ἀρχαῖον κείμενον εἰς τὴν νέαν ἑλληνικὴν, διαβεβαιῶ μετὰ τὸ κύρος τῆς θεοπνευστίας ὁ περὶ οὗ λόγος πατήρ τῆς Ἐκκλησίας «Καὶ τῇ ἀληθείᾳ τίς δὲν ἤθελεν ἀπορήσει ἔχων ὑπ' ὄψιν τοῦ ὅτι δὲν ἦτο ἀνθρώπινον ἔργον τὸ νὰ μὴ περιέλθουν ποτὲ ἄλλοτε ὑπὸ μίαν ἐξουσίαν τὴν τῶν Ῥωμαίων τὰ πλεῖστα τῆς οἰκουμένης ἔθνη, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἰησοῦ. Ἀλλὰ θεδαίως διὰ τῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων παραδόξου ἐπιδημίας Αὐτοῦ συνέπεσε νὰ φθάσῃ εἰς ἀκμὴν ἡ ῥωμαϊκὴ ἀρχή, τότε τὸ πρῶτον ὅτε τῶν πλείστων ἐθνῶν μόνος κυρίαρχος ἦτο ὁ Αὐγούστος. Τοῦτο δὲ ὅτι οὐχὶ ἄνευ τῆς συνδρομῆς τοῦ Θεοῦ συνεισηλθε εἰς τὴν περὶ τοῦ Σωτῆρος διδασκαλίαν τίς δὲν ἤθελεν ὁμολογήσει, ὅταν, λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ ὅτι δὲν ἦτο εὐκολον διὰ τοὺς μαθητὰς νὰ ἀναλάβουν ὁδοιπορίας εἰς ξένας χώρας, ἐπειδὴ ἐχθρεύοντο πολλὰ τὰ ἔθνη πρὸς ἄλληλα καὶ οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐπικοινωνία μεταξὺ αὐτῶν ἕνεκα τῶν πολλῶν ἐθνικῶν ἐξουσιῶν· τούτων δὲ τῶν ἐμποδίων παραμερισθέντων, χω-

ρίς φόβον καὶ μὲ ἀσφάλειαν ἐξεπλήρουν τὴν ἀποστολὴν των (οἱ ἀπόστολοι), ἀφοῦ τὸν δρόμον των εἶχε προ-
λειάνει ὁ ἐπὶ πάντων Θεός».

Οὐδέποτε δύναντες πολιτικὴ ἡδυνήθη νὰ πραγματοποιήσῃ ἔργον τόσο σπουδαῖον. Αὐτὴ ἡ ἐνότης ἡ ὕλικὴ καὶ ἡ διοικητικὴ, αὐτὴ ἡ ἐνότης ὅλων σχεδὸν τῶν λαῶν τῆς οἰκουμένης εἶ-
ναι ἔργον γίγαντος. Ὅποια τέχνη χρειάζεται διὰ νὰ νικηθοῦν οἱ λαοὶ καὶ νὰ προσαρτηθοῦν, ν' ἀποικισθοῦν καὶ ν' ἀφομοιωθοῦν, ὅποια δὲ δεξιότης διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς νίκης καὶ τὴν ἄσκησιν τῆς ἀνοχῆς διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ Ρώμη καλύτερον τὴν ὑποδούλωσιν. Ὅταν ἡ Ρώμη δὲν ἤμπορῃ ν' ἀποτελέσῃ ἐπαρχίαν ἀπὸ ἑνα ὑποδουλωθὲν ἔθνος, τοῦ ἐπιβάλλει ἐν εἶδος ὑποτελεί-
ας. Ἐλλείψει κυβερνητῶν ἀρκεῖται εἰς τοὺς ἐγγχωρίους βασιλεῖς, τοὺς ὁποίους ἐκλέγει μετὰ διακρίσεως· οἱ βασιλεῖς οὗτοι δὲν βασιλεύουν εἰμὴ ἐ-
λέφ αὐτῆς διὰ νὰ εἶναι ὄργανα δουλεί-
ας «ut haberet instrumenta servitutis et reges» λέγει ὁ ἱστορικὸς Τάκιτος. Ἄλλωστε ἀπὸ ὅλους ἀπαιτεῖ φόρον ὑποχρεωτικὸν ἢ ἐθελούσιον καὶ οἱ ἡγεμόνες εἰς τοὺς ὁποίους ἀναθέτει τὴν ἐξουσίαν δὲν διατηροῦν τὴν σκιδῶ-
δῃ αὐτὴν ἀρχὴν εἰμὴ ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἐξαγορᾶς τῆς ἀντὶ χρυσοῦ ἢ δώρων. Ὁ Ἰδουμαῖος μάλιστα Ἡρώδης, ὁ ἁ-
σχημος βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας ἐγνώ-
ριζε τὴν φιλοχρηματίαν τῶν Ῥωμαίων, τὴν ὅποian καὶ θαυσιῶς ἱκανοποιεῖ τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς εἰρήνης τὴν περιγράφει σύγχρονος Ἑλλήν ῥήτωρ «ὁ καθείς λέγει ἡμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ ὅ-
που θέλει· τὰ βουνὰ εἶναι ἀσφαλῆ διὰ τοὺς ὁδοιπόρους καὶ εἰς τὰς πόλεις οἱ κάτοικοι αὐτῶν· ὁ φόβος πλέον ἐξέλι-

πεν, ὁ δὲ κόσμος παρήτησε τὴν παλαι-
ὰν σιδηρὰν πανοπλίαν του διὰ νὰ φο-
ρέσῃ ἑορτάσιμον στολὴν· Ἕλληνες καὶ
θάρβαροι ἡμποροῦν νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ
τὴν χώραν των ἀποκομίζοντες τὴν πε-
ριοσίαν των ὥσάν νὰ ἐπήγαιναν ἀπὸ
τὴν μίαν πατρίδα εἰς τὴν ἄλλην».

Ὅ,τι ἡ Ρώμη δὲν δύναται νὰ κα-
ταργήσῃ, τὸ ἀνέχεται τροποποιῶσα
αὐτό. Ἐὰν λόγου χάριν δὲν θεωρεῖ ἐ-
αυτὴν ἱκανὴν διὰ νὰ καταλύσῃ μίαν
θηρσκειαν τῶν ἡττημένων λαῶν, ὥς ἐν
παραδείγματι τὸν δρυϊδισμόν τῶν Γα-
λατῶν, ἐκρωματίζει τοὺς Θεοὺς καὶ ἀνε-
γείρει πρὸς τιμὴν των θωμοὺς· ὁ Βε-
λὲν γίνεται οὕτω Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀρ-
δουίνα, Ἀρτεμις, ἐὰν δὲ λαμβάνῃ ἀ-
παγορευτικὰ μέτρα ἐναντίον τῶν ἀν-
θρωπίνων θυσιῶν, παραγγέλλει εἰς τοὺς
ὑποδούλους «μόνον ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρον
θὰ γίνετε Ῥωμαῖοι πολῖται· χάρις εἰς
τὸ πολιτικόν της τοῦτο αἰσθητήριον
καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς καρτερικότητος
καὶ εὐσταθείας της, κατορθώνει νὰ
συγκροτήσῃ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην
πολιτειακὴν μηχανὴν πρὸ τῆς ὁποίας
ὠχριοῦν τὸ κράτος τοῦ Ἀλεξάνδρου
καὶ αἱ μοναρχίαι τῆς Ἀνατολῆς καὶ
τῆς Αἰγύπτου τῶν Φαραώ. Τοιοῦτον
ἔργον ἡμπορεῖ νὰ καταπλήξῃ τὸν νοῦν
διὰ τὰ ἀποτελέσματά του, ἀλλὰ συν-
ταράσσει καὶ ἐξεγείρει τὴν συνείδησιν
διὰ τὰ ὑπουλα καὶ χαμερπῆ μέσα τὰ
ὁποία χρησιμοποιεῖ.

(Ἀκολουθεῖ)

— Σκέπαζε τὴν γύμνωσιν τοῦ πλησίον σου, ὥς ὁ Ἰάφεθ καὶ Σὴμ τὴν γύμνω-
σιν τοῦ πατρὸς των, καὶ μὴ ὥς ὁ Χάμ
διαπομπεύεις τὸ σφάλμα τοῦ πλησίον σου·
ἵνα μὴ λάβῃς κατάραν ἀπὸ τὸν ἐπουράνι-
ον ἡμῶν Πατέρα, ὥς ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν πα-
τέρα του Νῶε.

ΤΑ ΑΝΤΑΛΛΑΓΕΝΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῶν
Ἀθηνῶν τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννίνων
κ. κ. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

Ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος τοῦ Μητρ. Ἰωαννίνων κ. κ. Σπυρίδωνος, ἡ «Ἀγιορεϊτικὴ Βιβλιοθήκη» διὰ τοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν τὸ κάτωθι γράμμα:

Ἐν Βόλῳ τῇ 18 Ἰουνίου 1949

Μακαριώτατον

Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
Κύριον Κύριον Σπυρίδωνα

ΑΘΗΝΑΣ

Ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει εἰς τὸν εὐκλεῆ Ἀρχιερατικὸν θρόνον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, τὸ περιοδικὸν «Ἀγιορεϊτικὴ Βιβλιοθήκη» διὰ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς ὑποβάλλει ὕμιν θερμὰ συγχαρητήρια.

Ἡ χαρά μας εἶναι ἄφατος διότι ἡ ὑμετέρα θεοφιλὴς σεβασμιότης δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἀρχιερέων τῶν νεωτεριζόντων, οἵτινες ἀπομιμοῦνται ξένας συνηθείας, ἀντιθέτως πρὸς τὴν αἰωνόβιον παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἣτις διακελεύεται «ὅρια ἃ οἱ πατέρες ἡμῶν ἔθεντο μὴ μεταίρειν».

Ὡσαύτως δὲν ἀκολουθεῖτε, Μακαριώτατε, τὴν ἄλλην τάξιν τῶν θεολόγων κληρικῶν ἢ λαϊκῶν, οἵτινες εἰς τὰ κηρύγματα των καὶ τὰς συγγραφάς των μεταχειρίζονται ἐν ταῖς ἐφημερίσι καὶ ἐν τοῖς θρησκευτικοῖς περιοδικοῖς τὴν χυδαίαν γλῶσσαν, τὴν μὴ δυναμένην νὰ ἐκφράσῃ τὰς ὑψηλὰς ἐννοίας τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, διὰ νὰ τὴν ἐννόουν δῆθεν οἱ ἀπλούστεροι ἀκροαταὶ ἢ ἀναγνώσται καὶ οὕτω ἀπομακρύνουν τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὴν πίστιν τῶν πατέρων των. Δύνασθε, Μακαριώτατε, κάμνοντες χρῆσιν τῆς ὑμετέρας ἐπιβολῆς νὰ συγκρατήσητε τοὺς ἀφηνιάσαντας ἐν λόγῳ θεολόγους, οἵτινες ἀμιλλῶνται ποῖος περισσότερον τοῦ ἄλλου νὰ φανῇ κατανοητὸς εἰς τὸν λαόν. Ὁ λαὸς ἀρκετὰ καλὰ ἐννοεῖ τὴν ἐρμηνευτικὴν γλῶσσαν τῶν ἁγίων Γραφῶν, ὅταν αὕτη γράφηται εἰς τὴν ἀπλὴν καθαρεύουσαν.

Εἴθε ἡ χάρις τοῦ Κυρίου νὰ σκέπῃ Ὑμᾶς πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς Ὑμῶν καὶ ἐν ἀδιαπτῶτι ὑγείᾳ ἐνισχύῃ Ὑμᾶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑψηλῆς διακονίας τοῦ θελήματος τοῦ Κυρίου, ἣν ἀνελάβετε, θείᾳ ψήφῳ, ὡς προκαθήμενος τῆς Ἐκ-

κλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς καθοδήγησιν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος εἰς νομὰς σωτηρίους, πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὑποβάλλομεν τὴν παράκλησιν ὅπως ἄξι-
ώσητε τῶν εὐλογιῶν σας τὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βι-
βλιοθήκης» ἐλέγχοντες ἅμα τὸ ἐκάστοτε ἐκδιδόμενον τεῦ-
χος αὐτῆς, ἀποστελλόμενον ὑμῖν πάντοτε, τιμῆς ἕνεκεν,
εἰς τὴν ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ διατελῶ

Μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ κατασπαζόμενος τὴν

ὑμετέραν δεξιάν.

Εὐπειθὲς ἐν Κυρίῳ Τέκνον

Σ. Σχοινᾶς

Διευθυντῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης»

Ἡ αὐτοῦ Μακαριότης εὐηρεστήθη νὰ ἀποστείλῃ ἡμῖν τὰς ἐξῆς εὐ-
χὰς τῆς.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμ. Πρωτ. 1886

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 12ῃ Σεπτεμβρίου 1949

Ἐντιμότητε κύριε Σωτήριε Σχοινᾶ, Διευθυντὰ τοῦ ἐν
Βόλῳ περιοδικοῦ «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης».

Εὐχαρίστως ἐλάβομεν τὴν ἀπὸ 18 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ὑμε-
τέραν συγχαρητήριον ἐπὶ τῇ θείᾳ εὐδοκίᾳ, ἀναρρήσει ἡμῶν
εἰς τὸν ἀγιώτατον Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος ἐπιστολήν, ἀπαντῶντες δὲ θερμὰς ἐκφράζο-
μεν ὑμῖν εὐχαριστίας εὐχόμενοι ὅπως ὁ πανάγαθος Πατὴρ
τῶν Φώτων ἐνισχύῃ ὑμᾶς πρὸς συνέχισιν τῆς εὐοδώσεως τοῦ
καλοῦ περιοδικοῦ ὑμῶν ἐπ' ὠφελείᾳ πνευματικῇ τῶν ἀνα-
γνωστῶν αὐτοῦ, ὑγείᾳν ἀμετάπτωτον σὺν παντὶ ἀγαθῷ καὶ
καταθυμίῳ ὑμῖν χαριζόμενος.

Ἐπὶ τούτοις τὴν θείαν εὐλογίαν εἰς τὸ ἔργον ὑμῶν
αἰτούμενοι διατελοῦμεν,

Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης,

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

ΣΠΥΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΘΝΗ ΜΟΥΣΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΨΑΧΟΣ

Τὴν νύκτα τῆς 8ης πρὸς τὴν 9ην παρελθόντος μηνὸς Ἰουλίου, τρέχοντος ἔτους, ἀπεβίωσεν εἰς τὴν ἐν Νέᾳ Σμύρῃ οἰκίαν του, ὁ διεθνoὺς φήμης καθηγητῆς τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ τῆς ἐν γένει Ἑλληνικῆς τοιαύτης, Κωνσταντῖνος Ἀλεξάνδρου Ψάχος.

Ἡ κηδεία του ἐτελέσθη σεμνοπρεπεστάτῃ τῷ ἀπόγευμα τῆς 9ης ἰδίου μηνὸς ἐν τῷ ἐν Νέᾳ Σμύρῃ ἱερῷ Ναῷ τῆς ἁγίας Φωτεινῆς.

Ὁ μεταστάς ἦτο τετιμημένος διὰ τῶν ὀφρικήων τοῦ ἀρχοντος ἐντίμου μουσικοδιδασκάλου καὶ κληρικoῦ τῆς Πατριαρχικῆς αὐλῆς τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ δικαιοφύλακος τοῦ ἁγιωτάτου Ἀποστολικoῦ θρόνου Ἱεροσολύμων.

Ὁ αἰδιμος διδάσκαλος ἐγεννήθη ἐν μεγάλῳ Ρεύματι τοῦ Βοσπόρου τῷ 1869. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγάλῃν τεῦ γένους σχολὴν καὶ τὴν ἱερατικὴν τοιαύτην. Τὴν βυζαντινὴν μουσικὴν ἐδιδάχθη ἀρχικῶς παρὰ τῷ μακαρίτῃ Ἀρχιμάνδρίτῃ Παπαθεοδώρῳ Μαντζουρανῇ καὶ εἶτα παρὰ τοῖς διασημοτάτοις τῶν τότε ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱεροψαλτῶν καὶ μουσικοδιδασκάλων, ἀειμνήστῃς Γεωργίῳ Σαρανταεκκλησιώτῃ καὶ Εὐστρατίῳ Παπαδοπούλῳ τῷ ἐπιλεγομένῳ Καμπούρη, παρ' οἷς ἐξημέτισε καὶ Δομέστικος. Παρὰ τοῦ τελευταίου ἐκκληρονόμησεν ὁ διδάσκαλος τὸ γνήσιον ἀρχαῖον κλασικὸν ὕφος τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅπερ ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ διεσώζετο διαδοχικῶς μέχρι τοῦ θανάτου Ἰωάννου Πρωτοψάλτου τοῦ Νεοχωρίτου τοῦ τελευταίου ἀριστέως τῶν Πρωτοψαλτῶν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας

διαδόχου δὲ τοῦ ἡδυμόλου Κωνσταντῖνου Πρωτοψάλτου τοῦ Βυζαντίου. Ὡς γνωστόν, ὁ ἀειμνήστος Εὐστράτιος Παπαδόπουλος, χρηματίσας β' Δομέστικος τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας παρὰ τῷ τότε Λαμπαδαρίῳ Γεωργίῳ τῷ Ραιδεστηνῷ, ἀπεμιμήθη ἐν τῷ ψάλλειν πιστότατα τὸν Πρωτοψάλτην Ἰωάννην τὸν Νεοχωρίτην.

Ὁ Κωνσταντῖνος Ψάχος ἐξημέτισε Πρωτοψάλτης εἰς πλείστους ναοὺς τῆς Κων/πόλεως, (Βλάχας, Ἀγιοταφικοῦ μετοχίου, ἁγίου Νικολάου ἐν Γαλατῷ), θαυμαζόμενος καὶ ἐκτιμώμενος διὰ τὴν περὶ τὸ ψάλλειν συντηρητικότητά του, τὴν εἰς τὸ γνήσιον ὕφος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ἰδιαίχους κλασικὴν ἀπαγγελίαν καὶ τὴν μέχρι κεραίας τήρησιν τῶν τυπικῶν διατάξεων, τόσον τῶν ἐν τῷ τυπικῷ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας καθοριζομένων, ὅσον καὶ τῶν κατ' ἄγγραφον ἀρχαίαν παράδοσιν διασωθεισῶν τοιούτων ψάλλων ἀπὸ τοῦ στασιδίου, διάφορα ἀρχαῖα κλασικὰ μαθήματα, ἀπέδιδε ταῦτα τοσοῦτον θαυμάσια, ὥστε ἐδέχετο τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐκκλησιαζομένων, οἱ ὅποιοι ἐνόμιζον ὅτι τὰ ψαλλόμενα μαθήματα ἦσαν ἀτομικαὶ τοῦ μεταστάντος συνθέσεις.

Εὐμοιρῶν πλουσιωτάτης βιβλιοθήκης ἐκ σπανίων ἐκδόσεων θεολογικῶν, μουσικῶν, φιλολογικῶν, ἱστορικῶν καὶ ἄλλων συγγραμμάτων ὡς καὶ πλείστων χειρογράφων καὶ κωδίκων τῶν ἀρχαίων στενογραφικῶν συστημάτων τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, ἐνέκυψεν ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τῶν συγχρόνων του, εἰς τὴν μελέτην καὶ σπουδὴν τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς (ἀρχαίας, Βυζαντινῆς καὶ Δημώδους), διαλευκά-

νας πλείστα σκοτεινά σημεία και αποδείξας ιστορικῶς και διὰ παραδειγμάτων, ὅτι ἡ σημερινὴ ἑλληνικὴ μουσικὴ, ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς τοιαύτης ὥς και ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ σοφὸς διδάσκαλος κατεῖχε τελείως και τὴν Ἀραβοπερσικὴν μουσικὴν, διδασκόμενος αὐτὴν ὑπὸ διαφόρων περιφήμων χανεντέδων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐποιεῖτο δὲ μεγίστην και λεπτολόγον διακρίσιν μεταξὺ τοῦ ἰδιαζοντος εἰς τὴν μουσικὴν αὐτὴν ἑξωτερικοῦ ὅρους και τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τοιοῦτου.

Ἐπίσης ἐγνώριζεν ἐντελέστατα και τὴν Εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν.

Ὁ μεταστάς ἐδίδασκε τὴν μουσικὴν κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριαρχικὴν σχολὴν τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς και εἰς διαφόρους ἄλλας σχολὰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀνώτερα δὲ ἑλληνικὰ εἰς τὸ ἐν Φαναρίῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἁγιοταφικὸν παρθεναγωγεῖον.

Ἀποφασισθεὶς τῷ 1903 τῆς ἰδρύσεως σχολῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς ἐν τῷ ᾠδεῖῳ Ἀθηνῶν, ὑπεδείχθη ὑπὸ τοῦ αὐδιδίμου οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' τοῦ μεγαλοπρεποῦς εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ μεταβάντα εἰς Κων)πολιν διευθυντὴν τοῦ ᾠδεῖου Γεώργιον Νάζον, ὁ Κωνσταντῖνος Ψάχος ὡς ὁ μόνος κατάλληλος, ἵνα καταλάβῃ τὴν θέσιν αὐτὴν. Συγκραταθεὶς ὁ αὐδιδίμος διδάσκαλος, παρητήθη τῆς πρωτοψαλτείας τοῦ ἐν Γαλατᾷ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἣν κατεῖχε καὶ κατελθὼν εἰς Ἀθήνας τῷ 1904, ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν τῆς τε θεωρίας και πράξεως τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς ἐν τῷ ᾠδεῖῳ Ἀθηνῶν.

Τὴν θέσιν αὐτὴν ἐτίμησε μεγάλως διὰ τῆς προσωπικότητός του και διὰ τῆς ἀκαμάτου ἐργασίας του, ἀνήγαγεν εἰς πε-

ριωπὴν διεθνoῦς φήμης. Παραιτηθεὶς τῷ 1918 ἔνεκα διαφόρων μηχανοῤῥαφιῶν στρεφομένων κατὰ τῆς ἐργασίας του και προερχομένων δυστυχῶς ἐκ τῶν κύκλων τοῦ ᾠδεῖου Ἀθηνῶν, ἰδρυσεν ἴδιον ᾠδεῖον ἐθνικῆς μουσικῆς, ἐν ᾧ ἐδίδασκε μέχρι τοῦ 1922 τὴν Βυζαντινὴν μουσικὴν μετὰ τοῦ τυπικοῦ, τὰ ἑλληνικὰ δημῶδη ᾠσματα και τὴν ἀραβοπερσικὴν μουσικὴν μετὰ και ἄλλων βοηθητικῶν μαθημάτων, ἀπαραιτήτων διὰ τὴν τελείαν και ἄμεμπτον κατάρτισιν τῶν ἱεροψαλτῶν, ὧν και διδασκάλων τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς.

Τῆς λίαν καρποφόρου διδασκαλίας τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, δείγματα τρανώτατα τυγχάνουσιν αἱ δημόσιαι ἐμφανίσεις τῶν ὑπ' αὐτοῦ καταρτιζομένων μουσικῶν χορῶν και συναυλιῶν, καθ' ὧς ἐξετελοῦντο ἀριστοτεχνικῶς, διάφορα ἐκκλησιαστικὰ κλασικὰ μαθήματα και δημῶδη ᾠσματα και διὰ τὰς ὁποίας ἐξηνέχθησαν εὐνοκώταται κρίσεις ὑπὸ τε τοῦ ἡμεδαποῦ κοὶ ἁλλοδαποῦ τύπου.

Ἐδημοσίευσε πλείστα ἔργα, περιέχοντα ἐκκλησιαστικὰ μέλη, δημῶδη ᾠσματα, ἀραβοπερσικὰ τοιαῦτα και ἄλλα. Ἐπίσης και ποικίλας πραγματείας ἐπὶ διαφόρων μουσικῶν, θεολογικῶν, ἐκκλησιαστικῶν, λαογραφικῶν, και ἄλλων ζητημάτων, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ τυγχάνουσι μνημειώδεις. Αἱ πραγματεῖαι ἔχουσι δημοσιευθῆ εἰς διάφορα περιοδικὰ και ἑφημερίδας, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν «Φόρμιγγα» τοῦ μακαρίτου Ἰω. Τσώκλη, τὴν «Νέαν Φόρμιγγα», ἣν ἐπὶ διετίαν ἐξέδιδεν ὁ μεταστάς, τὸ περιοδικὸν τοῦ ἐν Κων)πόλει ἐκκλησιαστικοῦ μουσικοῦ συλλόγου, οὗτος ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν κυρίων ἰδρυτῶν, τὰ «Μουσικὰ Χρονικά» και ἄλλα περιοδικά.

Περιῆλθε διαφόρους ἐπαρχίας και συν-

έλεγε πλείστα δημώδη ἄσματα. Τὴν μουσικὴν λαογραφικὴν ταύτην ἐργασίαν τοῦ μεταστάντος, χαρακτηρίζει μεγίστη ἀκρίβεια εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ γνησίου ἑλληνικοῦ χρώματος, ὅπερ χαρακτηρίζει τὸ δημῶδες ἑλληνικὸν ἄσμα.

Πρῶτος ὁ μεταστάς προσέθηκεν ὑπὸ τὸ κυρίως μέλος διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν μαθημάτων, διπλὴν συνιχητικὴν γραμμὴν, συντεθειμένην ἐπὶ τῇ βάσει τῆς συμφωνικῆς ἁρμονίας τῆς ἡμετέρας μουσικῆς, ὡς αὕτη ἐκτίθεται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων μουσικῶν συγγραφέων, καὶ τοῦ ἀγράφως καὶ κατὰ παράδοσιν διασωθέντος Ἰσοῦ.

Ἐμελοποίησε τὰ χορικά τοῦ «Προμηθεὺς Δεσμώτου», τῶν «Ἰκετίδων» τῶν «Φοινισσῶν» καὶ ἄλλων, πολλὰ τῶν ὁποίων ἐξετελέσθησαν κατὰ τὰς δελφικὰς ἐορτάς, τὰς διοργανωθείσας ὑπὸ τοῦ ζεύγους Σικελιανοῦ καὶ διὰ τὴν μουσικὴν τῶν ὁποίων ὅτε ἑλληνικὸς καὶ εὐρωπαϊκὸς τύπος ἔγραψαν εὐμενέστατα σχόλια, μεγίστην περιποιούντα τιμὴν εἰς τὸν συνθέτην των.

Ἐπενόησε καὶ κατεσκεύασεν εἰς τὸ ἐν Oettingen τῆς Γερμανίας ἐργοστάσιον κατασκευῆς ἐκκλησιαστικῶν ὁργάνων τοῦ οἴκου Steinmeyer, τὸ «Παναρμόνιον» ὄργανον τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, τῇ χορηγίᾳ τῆς πρώην μαθητρίας του, Ἀμερικανίδος κ. Εὐᾶς Σικελιανοῦ, ἀποδίδον πιστῶς ἀπάσας τὰς διαστηματικὰς λεπτομερείας τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

Τοῦ ὁργάνου τούτου κατεσκευάσθησαν τρεῖς τύποι. Καὶ οἱ μὲν δύο μικρότεροι μετεφέρθησαν εἰς Ἀθήνας πρὸ εἰκοσιπενταετίας περίπου, ἀλλὰ τὸ μέγα ὄργανον δὲν κατέστη δυνατόν νὰ μεταφερθῇ καὶ ἐγκατασταθῇ εἰς εἰδικὴν αἴθουσαν τῶν Ἀθηνῶν. Μέχρι τέλος τοῦ 1942 τὸ ὄργανον τοῦτο ὑπῆρχεν εἰς τὸ ἀνωτέρω μνη-

μονευθὲν ἐργοστάσιον, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ ἀοιδιμος κ. Ψάχος, παρεκάλεσε τὸν τότε ἐν Ἀθήναις εὐρισκόμενον Γερμανὸν Ἑλληνιστὴν κ. Alexander Steinmetg ἵνα ἐνεργήσῃ διὰ τὴν εἰς Ἀθήνας μεταφορὰν τοῦ ὁργάνου, ἣτις ὁμως δὲν ἐπραγματοποιήθη τότε λόγῳ τῶν πολεμικῶν συνθηκῶν. Ἐὰν μετὰ τοὺς φοβεροὺς βομβαρδισμοὺς τῶν διαφόρων γερμανικῶν ἐργοστασίων τῶν ἐτῶν 1943, 1944 καὶ 1945 διεσώθη τὸ ἐργοστάσιον καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ὄργανον, ἢ ὄχι, δὲν γνωρίζομεν. Περὶ τούτου ὁμως δέον νὰ φροντίσωσιν ἡ Πολιτεία καὶ ἡ Ἐκκλησία.

Περίληψις τῆς θεωρίας τοῦ ὁργάνου ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ μεταστάντος γερμανιστῆ εἰς τὴν «Neue Musik-Zeitung» τοῦ ἔτους 1926 (τεῦχος 5ον) καὶ βραδύτερον ἑλληνιστῇ εἰς τὰ «Μουσικὰ Χρονικά». Ὁ κ. Ψάχος ἐποίησατο πρὸς τούτοις 4 ἀνακινώσεις, πολλοῦ λόγου ἀξίας, εἰς διεθνῇ εἰδικὰ συνέδρια καὶ δύο ἀκαδημαϊκὰ μαθήματα εἰς τὰ σεμινάρια τῶν Πανεπιστημίων Μονάχου καὶ Λειψίας, κριθέντα εὐμενέστατα ὑπὸ τῶν γερμανῶν καθηγητῶν Heisenberg, Bürshner καὶ ἄλλων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταί, οἱ δυνάμενοι νὰ ἐνισχύσουν τὸ περιοδικὸν διὰ καταλλήλου θρησκευτικῆς καὶ ἐποικοδομητικῆς ὕλης πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν χριστιανῶν, ὅπως ἀποστέλλουν τοιαύτην εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ εἰς Βόλον.

ΟΜΙΛΙΑ ΗΘΙΚΗ

Ἡ μᾶλλον θεωρία πνευματικὴ πονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ
ἐν Μοναχοῖς ἐλαχίστου Χερουβὶμ Ἀγιορείτου.

Ἐλήφθη ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης Μακαρίου Ἱερομονάχου Κελλιῶτου,
Φιλοθεϊτικὸν Κελλίον ἅγιος Κωνσταντῖνος

«Ἐπίστευσά, διδὲ ἑλάλησα».

Ψυχὴ μου ράθυμε, ἀκούεις τὸν προφη-
τάνακτα ψάλλοντα «Μακάριοι οἱ ἐξερευ-
νῶντες τὰ μαρτύρια τοῦ Θεοῦ (Ψαλ. ριη)»
καὶ τὸν θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστὸν λέ-
γοντα «Ἐρευνάτε τὰς γραφάς» (Ἰωάν.
ε'. 39) καὶ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον δια-
κελεύοντα. «ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοι-
κεῖτω ἐν ὑμῖν πλουσίως ἐν πάσῃ σοφίᾳ.
διδάσκοντες καὶ νουθετοῦντες ἑαυτοὺς.
(Κολ. γ'. 16) Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ὅ-
που λέγει ὁ Ἀπόστολος, ἐνοικεῖτω ἐν ὑ-
μῖν, εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ ἁγίου Εὐαγ-
γελίου, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Λουκᾶν λέ-
γοντα. «Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην
περὶ πάντων ᾧ Θεόφιλε ὡν ἤρξατο ὁ Ἰη-
σοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν ἄχρις ἧς
ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς Ἀποστόλοις διὰ
πνεύματος ἁγίου, οὓς ἐξελέξατο ἀνεληφθῆναι».
(Πράξ. α' 1).

Ἐχομεν δὲ καὶ τὸ λογικὸν πεφυτευμέ-
νον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, τὸ ὅποτον
ἔχει δύναμιν νὰ προσεγγίξῃ τὸν ἀνθρω-
πον πρὸς τὸν Θεόν. Βεβαιοῦται τοῦτο ἐκ
τῆς ἱστορίας τοῦ πατριάρχου Ἀβραάμ,
γενάρχου τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους, ὅστις οὐχὶ
μόνον προήγγισε τῷ Θεῷ, ὅσον εἶναι δυ-
νατὲν ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ προσωμιλοῦσε,
καὶ ἐσυνθηκολόγησε, καὶ τὴν περιτομὴν
ἔλαβεν ὡς σφραγίδα τῆς πρὸς τὸν Θεόν
πίστεως καὶ ὑπακοῆς αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν ὁ
Θεὸς αὐτῷ. «Καὶ οὐ κληθήσεται τὸ ὄνομά
σου Ἀβραμ, ἀλλ' ἔσται τὸ ὄνομά σου Ἀ-
βραάμ, ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά

σε, καὶ αὐξανῶ σε σφόδρα, σφόδρα, καὶ
θήσω σε εἰς ἔθνη, καὶ βασίλεις ἐκ σοῦ
ἐξελεύσονται. Καὶ στήσω τὴν διαθήκην
μου ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ ἀναμέσον σοῦ,
καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ,
εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν, εἰς διαθήκην αἰώ-
νιον, καὶ ἔσομαι αὐτοῖς Θεός. Καὶ ἔπαισεν
Ἀβραάμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ προσε-
κύνησε τῷ Κυρίῳ. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς
Ἀβραάμ. Σὺ δὲ τὴν διαθήκην μου δια-
τηρήσεις, οὗ καὶ τὸ σπέρμα σου μετὰ σέ
εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν. Καὶ αὕτη ἡ διαθή-
κη ἣν διατηρήσεις ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ ἀ-
ναμέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ εἰς
γενεὰς αὐτῶν. Περιτμηθήσεται ὑμῖν πᾶν
ἀρσενικόν· καὶ περιτμηθήσεται τὴν ἄκραν
τῆς ἀκροβυστίας ὑμῶν, καὶ ἔσται εἰς ση-
μεῖον διαθήκης ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν».
Καὶ παιδίον ὄκτῳ ἡμερῶν περιτμηθήσεται
ὑμῖν πᾶν ἀρσενικόν εἰς τὰς γενεὰς ὑμῶν».
(Γεν. ιζ'). Τοῦτο δεδαισῖ καὶ ὁ Ἀ-
πόστολος Παῦλος, εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας
ἐπιστολὴν του λέγων. «Τῷ δὲ Ἀβραάμ
ἐρρέθησαν αἱ ἐπαγγελίαι, καὶ τῷ σπέρμα-
τι αὐτοῦ· οὐ λέγει, καὶ τοῖς σπέρμασιν,
ὡς ἐπὶ πολλῶν, ἀλλ' ὡς ἐφ' ἑνός, καὶ τῷ
σπέρματί σου ὅς ἐστι Χριστός» (Γαλ. γ' 16).

Ὁ Θεὸς ἀσώματος ὢν πῶς ὥμιλοῦσε με-
τὰ τοῦ Ἀβραάμ; μετὰ τοῦ λογικοῦ, τὸ ὁ-
ποῖον ὀνομάζεται καὶ συνειδήσις ἀνακρί-
νων ἀναμέσον ψυχῆς καὶ νοός, κατὰ τό:
«Οἷτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου
γραφτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρ-
τυρούσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως, καὶ με-

ταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγορούντων ἢ καὶ ἀπολογουμένων» (Ρωμ. 6' 15) Εἰς τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐντυπώνεται ὁ Θεὸς τὰς βουλὰς καὶ τὰ προστάγματά του, τὰ ὁποῖα αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος, ὥσπερ νὰ τὰ ἀκούῃ καὶ διὰ, λόγου. Φαίνεται τοῦτο ἐξ ἄλλων πολλῶν, καὶ ἐκ τοῦ Ἰωάννου τοῦ τῆς Κλίμακος, ὅστις ἀποστείλας τὸν φοιτητὴν αὐτοῦ πρὸς ὑπηρέσαν, καὶ τὸ ἐσπέρας ἐπανελθόν. «Ἡρώτα· μή τι σκαιὸν συνήνητησεν, ἢ ἀνέλπιστον, ὃ δὲ λίθος με φησὶ παμμεγέθους, ἐμελλε μικροῦ πιέζειν, καὶ τελείως συντρίβειν, ὅπ' αὐτῷ βαθέως ὑπνώττοντα εἰ μή γε τῆς σῆς ἀκοῦσαι φωνῆς οἴηθείς, ἐξανέστην γε τοῦ χώρου, ἐν ἄλματι θορύβου μεστῷ καὶ εὐθὺς εἶδον τὸν λίθον ἐκεῖνον κατασπασθέντα τῇ γῇ». Ὁ δὲ Ἰωάννης οὐκ ἐφώνησεν, ἀλλὰ μυστικῶς ὑπὲρ τοῦ φοιτητοῦ ἤρχετο, ἢ δὲ ἐνέργεια τῆς τριουποστάτου καὶ ἐνιαίας θεότητος ἐτύπωσε τὴν φωνὴν εἰς τὸ λογικὸν τοῦ φοιτητοῦ.

Δέχεται δέ, τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου

καὶ κρυφιωτέρους λόγους καὶ θεωρίας κατὰ τὸν ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις ἠρπάγη εἰς τὸν Παράδεισον, «καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἔξεν ἄνθρωπος λαλήσαι» (Β' Κορ. 16' 4).

Δυστυχῶς ὅμως! τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκνευρίζει καὶ παραλύει ἡ ἁμαρτία, καὶ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον κτηνώδη, κατὰ τὸν ἱεροφάντην φάσκοντα· «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνήκε παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς» (Ψαλ μ'. 8). Ἡ μετάνοια ὅμως καὶ ἡ ἐξομολόγησις, τῇ συνεργείᾳ τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐγείρουσι καὶ ἀνορθοῦσιν αὐτό. Καὶ ὅταν τὸ λογικὸν ἔλθῃ εἰς τὴν φυσικὴν του τάξιν ἀναχαίττει τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, κατὰ τὸν λέγοντα. Διόπερ εἰ ἑρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω. (Α' Κορ. 9'. 13).

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΜΑΡΣΑΛ

Κίνησιν ἀσυνήθην ἐσημείωσε τελευταίως ἡ ἀθόρυβος καὶ σιωπηλιστικὴ ἱερά Πολιτεία τοῦ αἰωνίου Ἱεροσολύμων.

Ἐντὸς τοῦ ἐπιβλητικοῦ Ἱεροκοινοτικοῦ μεγάρου, βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, μετὰ πολλῆς τῆς ζωηρότητος, συνεζητεῖτο ἡ δυνατότης συμμετοχῆς τοῦ ἁγίου Ὁρους εἰς τὸ σχέδιον Οἰκονομικῆς ἀνασυγκροτήσεως.

Αἱ Καρυαὶ ἐδονήθησαν. Αἱ πλαισιούσαι τὴν Μητρόπολιν τῆς μοναχικῆς κόινωνίας, ἱεραὶ Μοναὶ ἡσθάνθησαν ἐκ τῆς εἰδήσεως ἀνησυχαστικῶν κραδασμῶν, καὶ οἱ ἐν αὐταῖς σεμνοὶ ἀθλήται ἐθορυβήθησαν.

Μόνον ὁ πολυπείρος γηραιὸς Ἱεροσολύμων ἀτάραχος εἰς τὴν περισυλλογὴν

του. Περιέφερον ἐπισκοπικῶς αὐστηρὸν βλέμμα πρὸς τὰς σεπτὰς θυγατέρας του, τὰς ἡτένισε κατὰ τρόπον πολλὰ σημαίνοντα, ἐκίνησε τὴν φαλακρὰν κεφαλὴν τοῦ καὶ ἐβυθίσθη αἰώνιον σύμβολον αὐτὸς θείας ἀπαθείας, εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀσταθείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων...

Ἄλλ' αἱ Καρυαὶ συνεζήτουν... Τὸ ἀπασχολῆσαν τοὺς κροτάφους τῶν Γερόντων θέμα, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν προκαταρκτικῶν ἐνεργειῶν

Ἐκλήθησαν ἀρμοδίως ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου Συντονισμοῦ, πρὸς ἐπιτόπιον μελέτην τῶν συνθηκῶν. Περιήλθον τὰς ἱερὰς Μονὰς. Ἦκουσαν τὰς γνώμας τῶν γε-

ροντοτέρων. Συνεκέντρωσαν στοιχεία και συνέταξαν ερωτηματολόγιον. Εἰς αὐτὸ δι-
εφαίνετο ἀνάγλυφον τὸ πρακτικὸν Ἀμερι-
κανικὸν πνεῦμα, τὸ χαρακτηρίζον τοῦ
πολίτας τοῦ νέου κόσμου.

Κατ' αὐτὸ λοιπόν, θὰ ἔπρεπεν, ὅπως τὸ
ἅγιον Ὅρος μεταβληθῇ εἰς ἀπέραντον ποι-
κίλης μορφῆς παραγωγικὸν χώρον.

Τὰ ἀτέρμονα δάση, αἱ θάλασσαί· ποὺ τὸ
περιδρέχουν, τὸ ἔδαφος, τὸ ὑπέδαφος, αἱ
πηγαί του, οἱ... προσκυνηταί, πρέπει νὰ
γίνουιν παραγωγικά.

Μηχαναὶ θὰ ἐγκατασταθοῦν, ἀνορύξεις
θὰ ἐνεργηθοῦν, ξενοδοχεῖα θὰ ἀνεγερθοῦν,
θὰ διανοιγοῦν αὐτοκινήτοδρομοί, θὰ κα-
τασκευασθοῦν ἀποβάθραι, ἀεροδρόμιοι,
καὶ ὁ τουρισμὸς θὰ ἀναπτυχθῇ κατὰ τὰς
συγχρόνους ἀπαιτήσεις... Καὶ νὰ τὰ πάν-
τα. Κίνησις, ἐνέργεια, θόρυβος.

Ὅρος συμμετοχῆς, εἰς τὸ εὐεργέτημα
τοῦτο, εἶναι ἡ ἐξ ὁλοκλήρου ἀποδοχῇ τῆς
ὀργανωμένης ταύτης οἰκονομικῆς κινήσε-
ως ἐπιβαλλοῦσης «ὕπακοήν εἰς πᾶν νόημα».

Ἡ «ἀγονος προσευχή» δέον νὰ λάβῃ
δευτερεύουσαν θέσιν, ἐὰν ἐννοεῖται ὑπάρξῃ
ὁ πρὸς τοῦτο χρόνος. Εἰ δυνατόν πανταχό-
θεν νὰ ὁσφραίνωμεθα τὴν ἀνάδοσιν τῆς ἀ-
ποπνικτικῆς ἀποπνοίας τοῦ ὁλώδους στοι-
χείου.

Ταῦτα ὡς ἐγγίστα «ἐν μεταφράσει», πε-
ριεῖχε τὸ ἀποσταλὲν εἰς τὰς ἱερὰς Μονὰς
ερωτηματολόγιον.

Τοῖς Ἀγιορείταις ἀπόκειται τὸ δικαίω-
μα νὰ ἀποφασίσουν. Καὶ ἤδη καλούμεθα
ν' ἀπαντήσωμεν.

Πολλαὶ γνώμαι ἠκούσθησαν. Ἐπιφυλά-
ξεις διευτυπώθησαν. Ἀντιρρήσεις ἐξεφρά-
σθησαν. Ἄλλοι συνεφώνησαν, οἱ μετριο-
παθέστεροι τὴν «μέσῃν ἔταμον», ἕτε-
ροι ἕτερα εἶπον. Τινὲς εἶπον: «οἱ βουλό-
μενοι πλουτεῖν»... τινὲς: «ἀρκετὸν τὸ κα-
κὸν τῇ ἡμέρᾳ», οἱ ἐν ἐρήμίαις πλανώμε-

νοι: «ἔχοντες διατροφὰς καὶ σκεπάσματα
τούτοις ἀρκεσθῆσόμεθα», οἱ «πέτραι ἐνδυ-
σάμενοι» εἶπον: ἐπύρριψον τὴν ἐλπίδα σου
ἐπὶ Κύριον καὶ αὐτὸς σὲ διαθρέψει.

Σκοπὸς τοῦ παρόντος εἶναι, νὰ ἐπιχει-
ρήσωμεν μίαν συνοπτικὴν ἀνασκόπησιν ἐ-
πὶ τοῦ ὡς ἄνω ζητήματος ἀπὸ ἀγιορειτικῆς
καθαρῶς σκοπιᾶς. Τρέφομεν δὲ τὴν δάσι-
μον ἐλπίδα, ὅτι συμβάλλομεν οὕτω εἰς τὴν
καλῶς ἐννοουμένην προαγωγὴν τοῦ ἱεροῦ
ἡμῶν τόπου, ἣτις καθ' ἡμᾶς συνίσταται
εἰς τὸν σεβασμὸν τῶν ἀρχῶν, αἵτινες διέ-
πουσι τοῦτον, ὡς καὶ εἰς τὴν διατήρησιν
τῶν παραδόσεων, ἃς ἔφερον μέχρις ἡμῶν,
οἱ σεβασθέντες αὐτὰς αἰῶνες.

Τὸ δὲ μοναδικὸν ἀγιορειτικὸν δημόσιον
δῆμα, ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη», δὲν
θ' ἀρνηθῇ τὴν φιλοξενίαν εἰς ἓνα ἐλάχι-
στον τέκνον τοῦ ἁγίου Ὅρους, διαπνεό-
μενον ἀπὸ τὴν ἄδολον καὶ ἁγίαν πρὸς τὴν
πνευματικὴν τοῦ πατρίδα ἀγάπην, τοὺς
ἁγίους τοῦ ἀδελφοῦ καὶ οἰκέλους τῆς
πίστεως...

Κατὰ θεμελειώδη ἀντίθεσιν πρὸς τὰς
λοιπὰς τῶν ἀνθρώπων κοινωνίας, αἵτινες
ἐπήχθησαν ἐκ λόγων οἰκονομικῶν, τὸ ἅ-
γιον Ὅρος συνέστη ἐπὶ ἀμιγροῦς θεοκρα-
τικοῦ δάθρου. Αἱ μὲν πρῶται, ὡς ἀτελεῖς
ἐκ τῆς ἀπουσίας ἐν αὐταῖς τῶν ὑψίστων
ἀξιῶν, δέονται ἐκπολιτιστικῆς προσπάθει-
ας πρὸς θαυμασίαν κατάκτησιν αὐτῶν. Ἡ
δὲ μικρὰ μοναστικὴ κοινωνία ἡμῶν, δια-
κρινομένη διὰ τὴν ὁμοειδῆ λατρείαν τοῦ
ὑπεράτου ἀγαθοῦ καὶ ἐγγύτατα αὐτοῦ εὐ-
ρισκομένη διὰ τῆς πίστεως, ἐφίεται τῆς
κατὰ πνεῦμα τελειώσεως, φιλονεικοῦσα
τὴν θέσιν της...

Τὸ οἰκονομικὸν στοιχεῖον ὑπάρχει ἀνα-
πόσπαστον συνθετικὸν τῆς ψυχολογίας τοῦ
ἀνθρώπου φυσικῶς, ἐπειδὴ φέρει μεθ' ἐ-
αυτοῦ τὴν ἱκανότητα θεραπείας τῶν ζωϊ-
κῶν ἀναγκῶν του. Αὐταὶ παρουσιάζουσι

μίαν ποικιλίαν θαθμού επιτακτικότητας, ἀναλόγως τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀντιρρόπου δυνάμεως, τοῦ πνεύματος. Ἡ ψυχὴ, ὡς ἡ εὐγενεστέρα ἔκφανσις τοῦ ἀνθρώπου, οὕσα αὐλός, κατὰ φυσικὸν λόγον στρέφεται ἐπὶ τὰ συγγενῇ αὐτῆς καὶ αὐλά, καταλείπουσα τὸν κατώτερον ρόλον πρὸς ἐπίδωσιν, εἰς τὴν σύντροφον σάρκα, ἧς ἡ ὑπερτροφία καθέλκει τὴν ψυχὴν μεθ' ἧς συμφύρεται καθιστῶσα ταύτην «σαρκικὴν». Ἐντεῦθεν ἐμορφώθη «ψυχολογία οἰκονομική» καὶ ἠκολούθησαν θλιβεραὶ ἐκτροπαί, αἵτινες παρετηρήθησαν εἰς τὰ οἰκονομικὰ καθεστῶτα, εἰς ᾧ ὁ ἄνθρωπος ἐξελήφθη ὡς ἄνους καὶ ἄψυχος οἰκονομικῇ μονάς.

Ἡ κατὰπνιξις τῆς ἡθικότητος καὶ τῶν εὐγενῶν τάσεων καὶ ἡ ἐκ διαστροφῆς τοῦ φυσικοῦ ἀκολουθήσασαι ἀνάγκαι, ἐνεφάνισαν κατὰ χρονικὰς περιόδους ὀξείας πραγματικότητος ἐν τῷ κοινωνικῷ συνόλῳ, αἵτινες ἤγαγον κοινωνιολόγους δλκῆς, εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, ὁ ἄνθρωπος εἶναι φύσει «οἰκονομικὸν ὄν.» Ἡ ἱστορία ἀπασα ἡρμηνεύθη ὑπὸ τὸ πρῶτον τοῦτο καὶ ἐκ τῆς ἀπάτης τῶν φαινομένων, ἐξεμαυεύθη ἡ θεωρία τοῦ «ἱστορικοῦ ὕλισμου».

Παρ' ὅτι εἰς τὰς ἀστικὰς λεγομένας κοινωνίας, δὲν ρυθμίζει τὸν βίον τῶν ἡ ἀδιάλλακτος μονομέρεια τῆς θεωρίας ταύτης, λόγῳ τῶν ἐμπολιτευομένων ἐν αὐταῖς τινῶν ἡθικῶν ἀξιών, ἐν τούτοις, ὡς ἐκ τῆς ἀτελείας τῶν, ἀποδίδεται λατρευτικὴ ἐκτίμησις εἰς τὸν οἰκονομικὸν συντελεστὴν. Ἡ δὲ ἐξ αὐτῶν ἀναδεικνυομένη ἀρχή, χαράττει καθοδηγητικῶς τὰς, ἃς ἐν μείζονι ποσοστῷ ἐπιβάλλουσιν οἱ ὑπῆκοοι, κατευθύνσεις μὲ προοπτικὴν προοδευτικὴν.

Ἦδη διεγράψαμεν σκιωδῶς τὴν θέσιν τοῦ οἰκονομικοῦ στοιχείου ἐν τε ἰῶ ἀτόμῳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ. Ἀς στραφῶμεν δὲ ἐκ τῆς ἀναγκαίας ταύτης παρεκβάσεως ἐ-

πὶ τὴν ἰδιότυπον Μοναχικὴν Πολιτείαν τοῦ Ἁθωνος, περὶ ἧς κυρίως ἀσχολούμεθα.

Ἡ μικροσκοπικὴ αὕτη κοινωνία ἀποτελεῖται ἐξ ἀρνησικῶν μοναχῶν, ἀφιερωθέντων εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ θείου, ἐν ἡ «οὐκ ἐνὶ δούλος καὶ ἐλεύθερος, Ἰουδαῖος καὶ Ἕλλην, Σκύθης καὶ βάρβαρος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός». Ἡ ἐκ πλεον τῶν τεσσάρων φυλῶν συνισταμένη καὶ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ζῶσα μοναχικὴ κοινωνία, προσλαμβάνει χαρακτῆρα παγκοσμιότητος, τὸ δὲ μοναδικὸν ἐν αὐτῇ ἰδεώδες καὶ ἡ κοινὴ πίστις ἐπὶ τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ φωτός, προσδίδουν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦτο σώματι, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἄκραν ἐφεκτὴν καθαρότητα τοῦ βίου, τὴν προσωνομίαν τῶν ἀγγέλων.

Φιλοσοφικῶς, ὁ χριστιανικὸς μοναχισμὸς τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἀποτελεῖ τὴν ἐκφρασιν, ὑπὸ τὴν αὐστηροτέραν ἐκδοχὴν, τῆς ἐφαρμογῆς τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας. Βιοὶ τὸ δόγμα ἐν τῇ πράξει καὶ προσαρμόζει τὴν πρᾶξιν ἐν τῇ θεωρίᾳ, ἐν δλαῖς ταῖς ἐκδηλώσεσι τοῦ ἀπερίττου καὶ ἀθλητικωτάτου βίου του.

Ζῇ ὡς «πετεινὸν τοῦ οὐρανοῦ», ἀμερίμνως καὶ ὡς κρίνον τοῦ ἀπεράντου ἄγρου, μὴ νήθων μηδὲ κοπιῶν ματαίως, χωρὶς ν' ἀρνεῖται, ἀποστολικῶς, τὸν διὰ τῶν χειρῶν του πορισμὸν τοῦ ἄρτου του.

Πιστεύει ὅτι «οὐκ ἔχει μένουσαν πόλιν» δι' ὃ καὶ «τὴν μέλλουσαν ἐπιζητεῖ», μηδὲν κτῶμενος, μηδενὸς προνοῶν, μηδὲνα θαρύνων.

Ἐλυσεν ἡρωϊκῶς ἅπαντα τὰ κοινωνικὰ του προβλήματα εἰς τὸ διήνηκές, διὰ τοῦ περιορισμοῦ, εἰς τὸ ἐλάχιστον δυνατόν θύριον, τῶν ἀναγκῶν του, διότι ἔμαθεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὅτι «οὐκ ἐπ' ἄρτι μόνον ζῆσεται» λαβὼν πείραν τῆς ἀκαταβλήτου δυνάμεως τοῦ «ρήματος τοῦ».

Τὸ ἰδανικόν του, ὁ θεωρητικὸς τοῦ βίου, ἐπιβάλλουν αὐτῷ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῶν συγχυτικῶν μεριμνῶν τοῦ κόσμου. Ἀποτελῶν δὲ τὸ ἀπαύγασμα καὶ τὴν πνευματικὴν, οὕτως εἶπεῖν, ἀριστοκρατίαν, καθίσταται ἀνεπίμικτος καὶ ἀκοινώνητος τῶν ματαιοτήτων αὐτοῦ.

Εἶναι ψεῦδος διὰ τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, εἶτε τῶν μονάδων αἵτινες τὸν ἀποτελοῦν, ἐγράφη ἢ δύναται νὰ γραφῇ ὑπὸ ἱστορικοῦ. Ἡ ἱστορία τῶν μοναχῶν γράφεται μόνον ὑπὸ χειρὸς Κυρίου. Εἶναι ἀνευδεῆς τῶν τοῦ κόσμου. Ἡ αὐτάρκειά του δύναται νὰ συνοψισθῇ εἰς τὸ ἐξῆς: μὴδένα ἔχει καὶ τὰ πάντα κατέχει, ὡς «μὴ ὢν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου». Καὶ καυχᾶται ἐν τῇ πτωχείᾳ του.

Οὗτος ἐν σκιαγραφίᾳ μόνον, ὁ θεωρητικὸς μοναχισμὸς ἐν ἀγίῳ. Ὅρει, ὅστις κατὰ γράμμα πραγματοποιεῖται ἐν εὐρυτάτῃ κλίμακι. Διότι καὶ ἐνταῦθα ἀληθεύει διὰ, «οὐ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ, οὗτοι Ἰσραὴλ.»

Πλὴν ὦμεν δίκαιοι καὶ ἀληθεῖς. Ὁ μοναχισμὸς ἀποτελεῖται ἐξ ἀνθρώπων. Ἐπομένως πῶς θὰ ἡδύνατο οὗτος νὰ διαφύγῃ τῶν ἀδυναμιῶν τὸν φυσικὸν νόμον; Οὐδεὶς τέλειος. Ἀλλὰ μὴ τοῦτο μειοῖ τὴν ἀξίαν τοῦ θεοῦ τούτου θεσμοῦ; Μὴ ἡ ὑπαρξὶς ἀνυπολογίστου τινὸς μειονότητος οὐχὶ «ἐκλεκτῶν» δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν εὐθυπορείαν τοῦ μοναχικοῦ σκάφους; Ἐὰν «οὐκ ἔστιν εὐθετος ὁ εἰς τὰ ὀπίσω στραφεὶς» τί γενήσεται μὲ τὸν ἐπιχειροῦντα τὴν παραποίησιν θεσμοῦ ὃν ὁ Θεὸς ἔδωκεν ὡς ὑποτύπωσιν τοῦ «εὐ ζῆν» καὶ «ὡς λύχνον φαίνοντα ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ;» Παρατηροῦνται ἐκτροπαί. Ναί. Ἡ πίστις φύγεται. Ναί. Ὁ ζῆλος σθέννυται. Ἀλλὰ μὴ ταῦτα ἀποτελοῦν τὸν κύκλον τῆς ἱερᾶς ἡμῶν πολιτείας καὶ δέον ν' ἀναπροσαρμδῶμεν ἑαυτοὺς πρὸς τὰ τοιαῦτα δεδομένα; Στω-

μεν καλῶς.

Ἐὰν «σύστημά τι καθορίζουσιν, οὐχὶ αἱ ἐν τῇ πράξει ὑπερβασίαι καὶ ἀνακολουθίαι, ἀλλ' αἱ θεωρητικαὶ αὐτοῦ ἀρχαί» δὲν ἔπεται ἐξ αὐτοῦ διὰ, τὸ θεῖον καθεστὼς οὐκ ἔπαυσε ν' ὑφίστάμενον;

Τὸ αἷτημα τοῦ παρόντος καιροῦ εἶναι, ὅπως ὁ μοναχισμὸς μὴ ἀπολέσῃ τὴν ἀξιόπρέπειάν του, ὅπως μὴ δώσῃ «τὸ ἅγιον τοῖς κυσί». Ἀς ἐννοήσωμεν τὴν ἐξόχως τιμητικὴν, ἣν ἐν τῷ κόσμῳ κατέχομεν θέσιν. Ἀποτελοῦμεν τὴν μόνην ἀνεξέλικτον καὶ σταθεράν ἐν τῷ ὕψει τῆς πραγματικότητος, καὶ ὑψηλὴν ἐν τῇ ἀληθείᾳ τῆς, ἣν «ἐπηξεν ὁ Κύριος καὶ οὐκ ἀνθρώπος».

Θὰ ἀπετέλει, ἂν μὴ τι ἄλλο, σχῆμα δόξωμερον, ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀρχὰς αἰτινες τὸν διέπουν, ἢ τάσις δημιουργίας προσθέτων οἰκονομικῶν προϋποθέσεων, ἐφ' ὅσον, θεῖον ἔλκει, ἐξησφαλίσμεν, τὰ «τῷ Καίσαρι ὀφειλόμενα,» ἐκτὸς διὰ ἀνακύπτει αὐτομάτως ζήτημα δι' ἡμᾶς, τιμῆς καὶ φιλαδελφίας πρὸς τοὺς ἔξω ἀδελφούς, τοὺς ἐν ἀνάγκῃ ὄντας.

Ἐπὶ πλέον δέ, διὰ τὴν νὰ ἀνασκαφῇ εἰς ἱερὸς τόπος «τοῖς θαύμασι κατειργασμένος»; Διὰ τὴν νὰ θέσωμεν τὸν τοῖς ἐν ληνοῖς τοῦ Θεοῦ κοχλάζοντα οἶνον, εἰς ἀσχοῦς... κοσμικοῦς; Διὰ τὴν αἱ, ἃς κατελίπομεν, μέριμναι;

Τὸ ἅγιον Ὅρος εἶναι τὸ «ἄλλας τῆς γῆς» καὶ τὸ «φῶς τοῦ κόσμου» ἐν τῇ φυσικότητι του, ἐν τῇ ἀπραγμοσύνῃ του, ἐν τῷ διὰ βίου ἡθικῷ ἀγῶνι του.

Ἀναπτύξατε περισσότερον οἰκονομικῶς τὸν ἅγιον τοῦτον τόπον, συγχρονίσατέ τον, ἀλλοιώσατε τὴν ἀγνῶς ἀφελῇ ὅψιν του, καὶ ἰδοὺ, ἐσθέσατε τὸ φῶς του.

Ἀδξήσατε τὰς μερίμνας ἐν αὐτῷ, καὶ αἶρετε ἀπ' αὐτοῦ τὴν θεῖαν ἐλευθερίαν «ἣ ἡμᾶς Χριστὸς ἡλευθέρωσεν».

Ἄλλ' οὐδὲν ἀνεφέραμεν διὰ τὸ ἀνεκτί-

μητον κεφάλαιόν μας. Διὰ τὴν ἀμαχον Προστάτιδα ἡμῶν, τὴν τροφὸν μας, τὴν θετὴν Μητέρα μας, τὴν Παναγίαν μας. Μήπως τὴν ἐλησμονήσαμεν; Ἀλλὰ πῶς ἦτο δυνατόν ἐφ' ὅσον «ἐπτάκις τῆς ἡμέρας» αἰνοῦμεν τὴν ἄρρητον χάριν της;

Ἐὰν τὴν προσεβάλλαμεν ὡς τὸ μέγιστον καὶ ἀκαταμάχητον ἐπιχείρημα τῶν ἀπόψεων ἡμῶν, ἴσως νὰ μὴ ἱκανοποιούσαμεν τοὺς ἀδελφούς ἐκείνους, οἵτινες ὑπερβάλλουν τὴν ἀποδεικτικὴν ἀξίαν τῶν ἀνθρωπίνων συλλογισμῶν ἂν καὶ δὲν πιστεύομεν ὅτι: ἐξηγτηλάσαμεν ἓνα θέμα, ὡς τὸ προκείμενον, οὔτινοξ ἡ στρυφνότης δὲν συνίσταται εἰς αὐτὸ τὸ ἄραθος καὶ τὴν οὐσίαν του, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν ποιότητα τοῦ παρατηρητοῦ καὶ εἰς αἱ μεθόδους χρῆσι-

μοποιεῖ.

Ἀλλὰ καὶ διὰ κάτι ἄλλο δὲν ἠθελήσαμεν νὰ τὴν ἀναφέρωμεν. Διότι ὅταν τις ὁμιλῇ διὰ τὴν Παναγίαν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, ἡ σκέψις πρέπει νὰ ἴσταται ἐκείτις μηδαμῶς κινουμένη, καὶ ἡ καρδία ἱερῶς πάλλουσα, νὰ ὑφαίνη ὕμνους «τῷ πόθῳ τεθηγμένους».

Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ κατερχώμεθα εἰς τὰ πολὺ γαιώδη ἐπίπεδα νὰ γράφωμεν περὶ τοῦ σχεδίου Μάρσαλ. Διότι τοῦτο τὸ κακὸν ἦτο ἀναγκαῖον. Ἀδελφοί, ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας.

— Ἐν τῷ ἱερῷ Κοινοβίῳ τοῦ ἁγίου Διογυσίου τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1949.

Μοναχὸς Διονυσιάτης

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ὁ ἀγαπητὸς μας συνεργάτης αἰδ. Ζάνος Γουγουτάς, συνεχίζων τὴν δημοσίευσιν εἰς τὸν «Ἑλληνικὸν τύπον» τοῦ Σικάγου τῆς Ἀμερικῆς, διαφόρων ψυχωφελῶν ἄρθρων ὑπὸ τὸν τίτλον: «Βιταμίνες διὰ τὴν ψυχὴν», ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ φύλλον τῆς 19 Αὐγούστου 1949, τὸ κάτωθι ἀξιοπρόσεκτον ἄρθρον «**Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ**» καὶ τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως ἀναδημοσιεύομεν.

Πρόκειται νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους Ἄθω. Ἀς σταθῶμεν εἰς στάσιν προσοχῆς. Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας! Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ, διὰ τὴν μεγάλην μας αὐτὴν κληρονομίαν.

Ὁ ἀνεκτιμήτου ἀξίας ἐθνικοθησαυρικὸς μας θησαυρός, τὸ εὐλογημένον ἅγιον Ὅρος, τοῦ ὁποῦ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες εἰμεθα οἱ γνήσιοι κληρονόμοι του, μᾶς καλεῖ νὰ τὸ ἐπισκεφθῶμεν, καὶ ἔὰν δὲν δυνάμεθα, τότε αἱ τὸ ἐνισχύσωμεν ἀπ' ἐδῶ.

Τὰ εἴκοσι Μοναστήρια, αἱ Σκήται καὶ τὰ κελλία, τὰ ὁποῖα τόσας καὶ τόσας ἐθνικὰς ἐκδουλεύσεις προσφέρουσι πάντοτε εἰς τὸ ἔθνος μας, καὶ εἰς κάθε Ἕλληνα καὶ μὴ προσκυνητὴν του, σήμερον περνᾷ μίαν φοδερὰν λειψανδρίαν καὶ οἰκονομικὴν πτωχείαν. Ὅλα τὰ Μοναστήρια ἔχουν μεγάλην ἀνάγκην ἀπὸ καλογήρους.

Ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὑπάρχουν ἑκατοντάδες μεσηλίκων ἀγάμων Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἂν τύχῃ νὰ ἔχουν τὸν ψυχικὸν πόθον καὶ ἀγάπην πρὸς μίαν ἀγνὴν χριστιανικὴν ζωὴν, πρέπει νὰ πᾶνε εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ νὰ γίνουν καλόγηροι· σὲ ὁποῖο Μοναστήρι θέλουν. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ συγχαίρουν τὸν ἑαυτὸν τους διὰ τὴν σοφὴν καὶ ψυχροσωτήριόν τους αὐτὴν ἀπόφασιν. Δὲν εἶναι δὲ μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ ὡς Ἕλλην μοναχὸς θὰ προσφέρῃ ἐθνικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν πατρίδα μας, διότι δὲν θὰ ἀφήσῃ νὰ ἐξασθενήσῃ ἡ Ἑλληνικὴ κυ-

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΡΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΗΝ

Περὶ ἀσκητρίας ἐξελθούσης τῆς Μονῆς, καὶ μετανοησάσης.

Ἐκ τοῦ χαρτῶου Κώδικος ἀρ. 275 17ου αἰῶνος τῆς Ι. Μ. Διονυσίου, σταλέντος παρὰ τοῦ βιβλιοφύλακος Εὐθυμίου Διονυσιάτου.

Οἱ τῆς ἀληθείας κήρυκες, καὶ τῆς θείας χάριτος γενόμενοι λειτουργοί, ὅσοι ἐξ ἀρχῆς μέχρις ἡμῶν κατὰ τοὺς ἑαυτῶν καιροὺς ἕκαστοι τὸ σωτήριον ἡμῖν τοῦ Θεοῦ διεσάφησαν θέλημα· φαοί, μηδὲν γὰρ τῷ Θεῷ εἶναι φίλον τε καὶ ἐράσιμον·

ριαρχία καὶ πλειονότης ἐπὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους, διὰ τὴν ὁποίαν ἐξασθένησιν τῆς Ἑλληνικῆς κυριαρχίας, αἱ σλαυτικά φυλαὶ προσεύχονται.

Ἐπάνω εἰς τὰ 385 τετραγωνικά χιλιόμετρα τῆς ἐκτάσεως τοῦ ἁγίου Ὁρους, δυστυχῶς ἀπὸ τοὺς 5,000 καλογήρους ὅπου ἦσαν τὸ 1930, σήμερον ἔμειναν μόνον 2500 καὶ ἐξ αὐτῶν 800 Σλαῦοι. Ἡ πεῖνα ἐκ τοῦ πολέμου, ἣ ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ποῦ δὲν ἀφήνει τοὺς νέους νὰ μονάζουν, μεγάλως συνετέλεσαν εἰς τὴν παρατηρουμένην ἔλλειψιν νέων καλογήρων.

Εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος ζῇ κανεὶς μίαν ἀγνὴν ζωὴν, μὲ διαρκῆ ψυχικὴν ἀνάτασιν καὶ πλουσίαν εἰς θρησκευτικὰς συγκινήσεις, ὅπου προάγουν τὸν ψυχικὸν ἐξαγνισμόν καὶ τὴν πνευματικὴν νηφαλιότητα.

Ἀληθῶς τὸ ἅγιον Ὄρος εἶναι, ὡς τὸ ἐχαρακτήρισεν ὁ Βυζαντινὸς μας Αυτοκράτωρ Ἀλέξιος Α΄ Κομνηνός, «ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΑΡΕΤΗΣ». Καὶ πρέπει μὲ κάθε τρόπον καὶ μέσον νὰ βοηθήσωμεν τὸ ἅγιον Ὄρος, κυρίως νὰ συνετελέσωμεν εἰς τὸ νὰ ὑπάρχουν νέοι καλόγεροι διὰ νὰ δικαιωνίσωμεν τὴν Ἑλληνικὴν κυριαρχίαν μας.

Καὶ κάθε οἰκονομικὴ μας βοήθεια θὰ εὐ-

ρη πρόθυμον ὑποδοχὴν ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος τοῦ ἁγίου Ὁρους ἢ ὁποῖα ἀπὸ διαφόρων δωρεὰς συντηρεῖ 20 ἐντελῶς ἀπόρους καὶ ἀσθενεῖς καλογήρους. Διὰ τοὺς ἀπόρους αὐτοὺς στείλατε ὅ,τι ἔχετε εὐχαρίστησιν, φορέματα, χρήματα καὶ ἄλλα εἰς τὴν διεύθυνσιν: Ἱερὰ Κοινότης ἁγίου Ὁρους, Καρυαί, ἅγιον Ὄρος, GREECE.

Μία ἄλλη θλίψις διὰ τὸ ἅγιον Ὄρος εἶναι ὅτι, τὸ Κράτος μας διὰ λόγους ἐθνικῆς προνοίας, ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος 40,000 γιδοπρόβατα, διαφόρων ποιμένων πρὸς σωτηρίαν των ἀπὸ τοὺς ληστοσυμμορίτας. Τὰ γιδοπρόβατα αὐτὰ δυστυχῶς μεγάλως βλάπτουν τὴν βλάστησιν τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ τὰ φυόμενα ἐν αὐτῷ ἐνδημικὰ φυτὰ μὲ θεραπευτικὰς ἰδιότητας.

Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι καὶ αὕτη ἡ θλιβερά συνέπεια τῶν ληστοσυμμοριτῶν θὰ ἐκλείψῃ καὶ οἱ ἅγιοι πατέρες ἀπερισπάστως θὰ ἐπιδοθῶσι καὶ πάλιν εἰς τὸ θεάρεστον ἔργον των. Ἀδελφοί, μὲ κάθε τρόπον βοηθήσατε τὸ ἅγιον Ὄρος ὡς ἄξιον κληρονόμου αὐτοῦ.

† Αἰδ. Ζᾶνος Γουγουτάς
Ἱερεὺς.

Mansfield, Ohio.

ὥς ἡ εἰς μετανοίας ἀληθοῦς ἐπ' αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων μεταστροφή. "Ὅπερ μάλιστα τῶν ἄλλων θειότερον ὑπάρχει δεῖξαι βουλόμενος ὁ θεαρχικὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς Λόγος· μᾶλλον δὲ πρῶτον καὶ μόνον τῆς ἀπείρου ἀγαθότητος γνῶρισμα· κατὰ τινα ἄρρητον συγκαταβάσεως τρόπον, διὰ σαρκὸς ἡμῖν ὁμιλῆσαι ἠξίωσεν ἐκεῖνα καὶ δράσας καὶ εἰπὼν καὶ παθὼν· δι' ὧν ἔδει ἡμᾶς ἐχθροὺς ὄντας καὶ πόλεμους· καταλλαγῆναι τῷ Θεῷ καὶ Πατρί, καὶ τῆς μακαρίας ζωῆς ξενωθέντας πρὸς αὐτὴν πάλιν ἐπαναχθῆναι· οὐ μόνον γὰρ τοῖς θαύμασι τὰς νόσους ἡμῶν ἰάσατο καὶ διὰ παθημάτων τὰς ἀσθενείας ἀναλαβὼν, καὶ διὰ θανάτου ἀποδοὺς ὥς ὑπεύθυνος ὑπὲρ ἡμῶν ὁ θναμάρτητος τὸ ἡμέτερον ὄφλημα, τῶν πολλῶν καὶ φοβερῶν ἡμᾶς ἡλευθέρωσεν ἐγκλημάτων. Ἀλλὰ καὶ πολυτρόπως διδάσκων, ἴσους ἑαυτῷ γενέσθαι κατὰ τὴν φιλόανθρωπον ἔξιν καὶ τὴν εἰς ἀλλήλους τελείαν ἀγάπην βουλομένους βεβούληται. Διὰ τοι τοῦτο οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, καὶ οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἱατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες καὶ ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός· ἐληλυθέναι καὶ τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ ἀπεστάλθαι. Καὶ τὴν βασιλικὴν ἀνασώσασθαι εἰκόνα, ὑπὸ τὴν δυσωδεστάτην τῶν παθῶν κόπρον γεγεννημένην γεγενένηαι παρὰ διὰ τῆς δραχμῆς παραβολικῶς παρηνίξατο. Καὶ ἄμην λέγω ὑμῖν, ὅτι χαρὰ γίνεται ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι· διὰ τοῦτο τὸν λησταῖς περιπεσόντα καὶ γυμνωθέντα πάσης περιβολῆς καὶ ταῖς πληγαῖς ἡμιθανῆ γεγεννημένου, οἶνω καὶ ἐλαίῳ καταδεσμοῖς ἀνέρωσεν. Καὶ ἐπὶ τὸ ἴδιον κτήνος ἀναβιβάσας τῷ πανδοχεῖ παρατίθεται, καὶ τὰ πρὸς ἐπιμέλειαν ἀρκοῦντα διδόναι ἐπηγ-

γείλατο καὶ τὰ προσδαπανώμενα δώσειν ἐπανερχόμενος, διὰ τοῦτο πρὸς τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἀσώτου υἱοῦ τὸν Πανάγαθον Πατέρα ἐπικληθῆναι φησίν, καὶ ἀσπασάμενον τὸν πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς μετανοίας ἀναδραμόντα, τῷ κάλλει τῆς Πατρικῆς πάλιν κατακοσμήσαι δόξης οὐδοτιοῦν περὶ τῶν προτέρων μεμψάμενον· διὰ τοῦτο τῆς θείας ἐκατοντάδος ἀποφροτήσασαν πρόβατον ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ τοὺς βουνοὺς πλανώμενον εὐρών, οὐκ ἐλαύνων οὐδὲ μόχθῳ κατατρίβων πρὸς τὴν μάνδραν ἐπανήγαγε τῶν προβάτων, ἀλλὰ τῶν ὥμων ἐπιθεῖς τῶν ἰδίων, πρὸς τὰ σύννομα συμπαθὼν διεσώσατο. Διὰ τοῦτο δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι τῇ καρδίᾳ κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς, ἀνέκραζεν. Καὶ ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς (ζυγὸν λέγων τὰς ἐντολάς) ἵγουν τὸν εὐαγγελικῶς εὐθυνοῦμενον βίον, φορτίον δὲ τὸ δοκοῦν εἶναι τῆς μετανοίας ἐπίπονον. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός φησι καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν. Καὶ πάλιν θείαν δικαιοσύνην καὶ ἀγαθότητα διδάσκων παρακελεύεται, γίνεσθε ἅγιοι, γίνεσθε τέλειοι, γίνεσθε ἐλεήμονες, γίνεσθε οἰκτίρμονες, ὥς ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος. Καὶ ἄφετε καὶ ἀφεθήσεται ὑμῖν, καὶ ὅσα ἂν θέλητε, ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, ὁμοίως καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μὲ τὸ ἀνά χειρας τεῦχος λήγει τὸ ἰδ'. ἔτος καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ ιε'. Κατὰ τὸ ιε'. ἔτος (1950) θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ πύκνωσις, ἥτοι ἀπὸ 4 τεύχη τοῦ ἰδ'. ἔτους θὰ ἐκδοθοῦν 5-6

τοιαῦτα. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν αὐξάνεται ἡ συνδρομὴ τοῦ ἀπὸ 8.000 εἰς 10.000. Διὰ τὰς ἱεράς μονάς γενικῶς καὶ ἱεροῦς ναοὺς 12.500.

Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ νὰ ἐντείνουν τὰς προσπάθειάς των πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν πρὸ παντὸς δὲ τὴν ἀποστολὴν τῆς ληξάσης συνδρομῆς των διὰ τὴν πρόοδον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης». Οἱ μὴ ἀποστέλλοντες τὰς συνδρομὰς των μᾶς κάμουν δύο κακά, πρῶτον μᾶς στενοχωροῦν οἰκονομικῶς, διότι ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ περιοδικοῦ δὲν εἶναι ἀνθηρὰ καὶ δεύτερον μᾶς δημιουργοῦν ἄσκοπον ἀλληλογραφίαν, ἥτις προϋποθέτει δαπάνην χρόνου, ὅστις μᾶς εἶναι πολὺτιμος, καὶ ταχυδρομικὰς δαπάνας. Ἀπαλλάξατέ μας λοιπὸν ἀπὸ ἀσκόπους τοιαύτας ἀπασχολήσεις, παρακαλοῦμεν.

ΜΙΑ ΑΒΛΕΨΙΑ

Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος ὑπ' ἀριθ. 155-157 παρεισέφρυσε μία σπουδαία ἀβλεψία. Εἰς τὴν σελίδα 202 καὶ εἰς τὴν στήλην τῶν «Ἐπικαίρων» μετὰ τὴν διόρθωσιν

παρὰ τοῦ διορθωτοῦ τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἰὸν Ἀθηνῶν Δαμασκηνός» δημοσιεύματος, κατὰ τὴν σελιδοποίησιν ὑπὸ τοῦ ἐργάτου, ἐφυγεν ἐλόκληρος παράγραφος καὶ προσεκολλήθη εἰς τὸ παρακάτιδον δημοσίευμα «ὁ Ἰωαννῖνων Σπυρίδων...» κ.λ.π. Τὰ δύο λοιπὸν αὐτὰ δημοσιεύματα δέον νὰ διορθωθῶν ὡς ἑξῆς, ἥτοι: ὁ τελευταῖος στίχος τῆς σελίδος 203 «..Κατὰ τὴν κρίσιμον διὰ τὸ ἔθνος περίοδον...» μέχρι τέλους τῆς παραγράφου «...ὡς ἀντιβασιλεὺς καὶ πρωθυπουργὸς κατευναστικῶς...» ἀνῆκει εἰς τὸν ἀείμνηστον Δαμασκηνὸν καὶ ὄχι εἰς τὸν νέον ἀρχιεπίσκοπον κ. Σπυρίδωνα.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΔΕΗΣΕΙΣ

ΜΕΤΑ ΔΣΜΑΤΙΩΝ

ΔΕΗΣΙΣ ΙΔ'.

«Ὅπως ταπεινοὶ γίνωμεν.

»Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶος εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ.» «Πᾶς δὲ ὁ ὑψῶν ἐαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἐαυτὸν ὁ ψωθήσεται.» Ταῦτα ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἀνθρωπότητος ἐδίδαξας ἡμᾶς, Κύριε, τοὺς πτωχοὺς τῷ πνεύματι μακαρίσας, ἐν ταπεινότητι δὲ καὶ μετριοφροσύνη τὸν ἐπίγειον βίον σου διανύσας.

Σὺ, Πανάγαθε, ὁ ἐν τῇ πενιχρᾷ φάτνῃ τῆς Βηθλέεμ γεννηθεὶς, σὺ, ὁ μὴ ἔχων ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν, σὺ, ὁ ἐπὶ τῆς γῆς κατελθὼν οὐχὶ ὅπως διακονηθῆς, ἀλλ' ὅπως διακονήσῃς, σὺ, ὁ τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν σου καταδεχθεὶς νὰ νύψῃς, καὶ τὰ μικρὰ παιδία εὐμενῶς νὰ εὐλογήσῃς, καὶ πρὸς πάντας τὴν θείαν σου χάριν φιλαγάθως νὰ ἐπιδαφιλεύσῃς, ταπεινοὺς τῷ πνεύματι καὶ τῇ καρδίᾳ ἠθέλησας καὶ ἡμᾶς, ὅπως διὰ τῆς ταπεινότητος

καὶ μετριοφροσύνης ἡμῶν τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων ἀπολαύσωμεν, καὶ τὴν βελτίωσιν καὶ τελειοποίησιν ἡμῶν μὴ παρίδωμεν, καὶ σοί, τῷ ἀπειροτελείῳ Θεῷ εὐαρεστοῦντες, τὴν θέλαν σου εὐλογίαν καὶ τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν ἐν τῇ μετριότητι ἡμῶν ἀνεύρωμεν.

Ἐνίσχυσον λοιπὸν ἡμᾶς, πανάγαθε Κύριε, ὅπως τὰς ἀτάκτους καὶ ἀτελευτήτους καὶ ὑπερόγκους ἡμῶν ἐπιθυμίας μετριάσωμεν, καὶ μακρὰν τῆς καρδίας ἡμῶν ἀποβάλωμεν, ἵνα μὴ δι' αὐτῶν κατατηκώμεθα καὶ εἰς ἁμαρτήματα περιπίπτωμεν.

Φώτισον δὲ ἡμᾶς ὅπως, τὴν ἀβεβαιότητα τῶν ἐπιγείων διορῶντες, καὶ τὴν σμικρότητα καὶ τὴν ἀδυναμίαν ἡμῶν συναισθανόμενοι, μὴ τὸ πνεῦμα ἐν ταῖς εὐτυχίαις ἐξαγκῶμεν καὶ περιφρονηταὶ τῶν τε θείων καὶ ἀνθρωπίνων γινώμεθα, ἀλλὰ ταπεινοὶ πάντοτε τῷ τε πνεύματι καὶ τῇ καρδίᾳ, σὲ θερμῶς ἱκετεύωμεν, σὲ δοξάζωμεν, καὶ σὲ εὐλογῶμεν. Ἀμήν.

Ζωὴν ταπεινὴν σύ, Σῶτερ, διῆλθες.

Ἄλλα κατέκτησας πᾶσαν τὴν γῆν.

Σὺ οὐρανόνθεν εἰς φάτιν κατήλθες

Χαρίζων εἰς πάντας νέαν ζωὴν.

Σέ, πάντες, Χριστέ μου, ἄς μιμηθῶμεν,

Ζωὴν ἀσπαζόμενοι ταπεινὴν,

Τὴν ματαιότητα ἄς βδελυχθῶμεν,

Σὲ εὐλογοῦντες Θεέ μου, Ἀμήν.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Ἀγιογραφικῶν οἰκῶν δεχόμεθα μὲ τὴν τιμὴν τῶν 15.000 ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ καὶ 25.000 ἐν τῷ κειμένῳ δι' ἐλάχιστην φορὰν.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Εὐχαριστήριον

—Τὸ κατ' ἔτος καὶ κατὰ τὴν εἰς ἅγιον ὄρος ἐπίσκεψίν μας γενόμενον εὐχαριστήριον εἰς τοὺς ἁγίους πατέρας, δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἔγινε πλέον μία ἀναχρονιστικὴ συνήθεια, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτως. Ἐπειδὴ οἱ ἅγιοι πατέρες τοῦ ἁγίου Ὄρους καθ' ἕκαστον ἔτος ἀνανεώνουν καὶ ἀυξάνουν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν πρὸς ἡμᾶς, εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ὑποχρεωμένοι νὰ ἀνανεώνωμεν τὴν εὐχαριστίαν μας πρὸς αὐτοὺς.

Οὕτως, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ὅλους τοὺς ἀγιορεῖτας πατέρας, εὐτυχῶς μὲ ἐλάχιστας ἐξαιρέσεις, ἀπὸ τοὺς πατέρας τῆς ἱερᾶς Ἐπιστασίας μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου μοναχοῦ διὰ τὴν ἐπιδαψιλευμένην πάντοτε πρὸς ἡμᾶς πλουσίαν καὶ ἄνευ προηγουμένου ἀγάπην των. Ἐὰν θελήσωμεν ὀνομαστικῶς καὶ δι' ἕνα ἕκαστον νὰ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας αὐτὰς δὲν θὰ ἐπάρκει ὁλόκληρον τὸ τεῦχος πρὸς ἀναγραφὴν τῶν ὀνομάτων των. Διὰ τοῦτο γενικῶς εὐχαριστοῦμεν αὐτοὺς διὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀγάπης των, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν θερμὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἔργου των τῆς Ἀγιορειτικῆς βιβλιοθήκης. Εἰδικῶς ἀνταγράφομεν ἐνταῦθα τὸν ζῆλον τοῦ Μελετιίου μοναχοῦ Σιμοπετρίτου, ὅστις εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εἴχομεν ἀπελπισθῆ διὰ τὴν ἀναχώρησιν μας ἀπὸ τὴν Μονὴν των, οὐδενὸς διευκολύναντος ἡμᾶς, οὗτος εὗρε θαυμάσιον τρόπον νὰ μεταβῶμεν εὐκόλως καὶ ἀνέτως εἰς τὴν Δάφνην. Ὁ Κύριος ἄς ἀνταποδώσῃ αὐτοῖς καὶ αὐτῷ κατὰ τὴν καρδίαν των.

Διὰ τὴν ἀστυνομικὴν διοίκησιν τοῦ ἁγίου Ὄρους.

—Θὰ ἦτο μεγίστη παράλειψις ἂν ὄχι ἀχαριστία, ἐὰν δὲν ἐξεφράζωμεν τὰς αὐτὰς εὐχαριστίας καὶ εἰς τὴν ἀστυνομικὴν διοί-

κῆσιν τῶν Κυριῶν τόσον ὅσον καὶ εἰς τοὺς ἀπεννομηκοὺς σταθμοὺς Δάφνης, Ἱρρήρων, Λαύρας, Βατοπαιδίου κ.λ.π. διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς ἐλευθέρας κυκλοφορίας μας καθ' ἃν τὸ ἅγιον Ὅρος. Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν διοίκησιν ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλίται, διακρίνονται ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα ἀνθρωπιστικά αἰσθήματα, ἀλλὰ εἶναι καὶ πιστοὶ τηρηταὶ τῶν νόμων τῆς πατρίδος ἀποδίδοντες ἀπόλυτον δικαιοσύνην εἰς τὸν Ἀγιορειτικὸν κόσμον.

Νίκος Σαρ. Σχοινᾶς.

Καθ' ἃς ἡμέρας εὐρισκόμεν εἰς ἅγιον Ὅρος δι' ἀνωτέραν βαρυσταλὴν ἀνωτέρον καθήκοντος πνευματικοῦ, ὁ υἱὸς μου Νικόλαος εὐρίσκειτο εἰς τὰς ἐπαλξεις ἐναντίον τοῦ ὁμοῦ καὶ ἀσφατοῦ ἐχθροῦ, τοῦ διαβολοανθρώπου. Ἡ ἀγνή φιλοπατρία του τὸν ὥσθαι νὰ καταταγῇ ἔθελοντῆς εἰς τὸ τάγμα τοῦ θανάτου, ἵνα οὕτω ἐκδικηθῇ περισσότερον τὸν διάβολον καὶ τὰ ὄρατά ὄργανά του. Εἰς διαταγὴν τοῦ

σώματός του δι' ἐξόρμησιν πρὸς κατάληψιν ὁσώματος τοῦ Γράμμου, πρῶτος μετὰ τῶν πρώτων ὁρμησας (ὡς διαλαμβάνει ἐπιστολὴ ἀξιωματικοῦ του) ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ ὄψωμα μετ' ὀλίγον ἐκτερεῦθη καὶ ἔπεσεν, ἀλλ' ἔπειτα καὶ αὐτὸς μεταξὺ τῶν προμάχων τῇ 25 Αὐγούστου 1949. Τὸ ὄψωμα ὀνομάζεται ε' Ἀράκηδες εἰς τὴν ἀνω Ἀρσέναν τοῦ Γράμμου. Ὁ Νίκος μου ἀπετέλει δι' ἐμὲ τὸ ἥμισυ στήριγμα τῆς οἰκογενείας μου καὶ τῆς ἐργασίας μου, τὸ δὲ ἕτερον ἡμῶν κρατεῖ ὁ ἀδελφὸς του Κωνσταντῖνος, ὁστις καὶ οὕτως κληθεὶς τὴν 1ην Αὐγούστου 1949 ὑπηρετεῖ ἤδη τὴν Πατρίδα.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου δι' ἅγιον Ὅρος, λαβὼν οὕτως κανονικὴν ἀδελφὴν 15 ἡμερῶν καὶ ἰλθὼν εἰς Βόλον ἐνυμερεύθη κόρην καλῆς οἰκογενείας, ἡορμαβωτισμένος πρὸ μηνῶν. Μίαν ἑβδομάδα μετὰ τὸν γάμον του, ληξάσης τῆς ἀδείας του, ἔσπευσεν εἰς τὸ καθήκον του καὶ παρουσιασθεὶς εἰς τὸ σῶμα του, μετέσχε μετ' ὀλίγον ἐπιθέσεως, ὁπότε ὁμοῦν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ἔπεσεν ἡρωικῶς, καταλειπὼν οὕτω ἀπαρηγορήτους τοὺς γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς του, ἀλλὰ καὶ τὴν νεαρωτάτην αὐτοῦ κόρη.

Πλὴν ὅμως ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια εἶναι ἄλλη. Ἐπεὶ διὰ νὰ μὴ πέσῃ ἡ Πατρίς. Ἐπεὶ διὰ νὰ μὴ πέσωμεν ἡμεῖς τὸ μετόπισθεν, αἱ οἰκογένειαι τῶν μαχητῶν οὐτῶν. Ἐπεὶ διὰ νὰ συντρέψῃ, καὶ συνέτριψε τὴν κεφαλὴν τοῦ κόκκινου θηρίου τοῦ ἀναβαίνοντος ἐκ τῆς ἀβύσσου, εἰς τὸ ὅποιον ἰδόθη ἡ βασιλεία νὰ ποιήσῃ πόλεμον ἐναντίον τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ. (Ἀποκ. ιγ' 1). Λέν πρόκειται λοιπὸν περὶ πένθους, ἀλλὰ περὶ λουτροῦ ἡθικοῦ καθαροῦ εἰς τὸ ὅποιον ἐμβαπτιζόμεθα οἱ ἐπιζῶντες. Ὁ θάνατος αὐτὸς τοῦ υἱοῦ μου εἶναι δόξα καὶ καύχημα καὶ καύχημα δι' ὅλους

μας, ἀλλὰ καὶ δι' ἐμέ, ὅτι εὐρέθημεν Ἑλληνες καὶ ἔχομεν τοιαύτην γλυκεῖαν Πατρίδα, καύχημα ὅμως καὶ διὰ τὴν Πατρίδα μας Ἑλλάδα, ἣτις ἔχει τοιαῦτα τέκνα. Τὸν ἀφιερώνω λοιπὸν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος μας μὲ πλήρη χαρὰν καὶ καύχησιν. Εὐχαριστῶ τὴν Πατρίδα, διότι ἐδέχθη καὶ ἀπὸ ἐμὲ μίαν ἐλαχίστην θυσίαν. Τοιαύτη Πατρίς, ὡς ἡ Ἑλλὰς, ἔχουσα τοιούτους πατέρας καὶ τοιούτους υἱούς, θὰ βαδίζῃ πάντοτε ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν καὶ θὰ πατῇ ἐπάνω ὄψεων καὶ σκορπίων, ὡς εἶναι οἱ εἰδεχθεῖς ἐχθροὶ τῆς, οἱ παντοῖοι, καὶ πάντοτε θὰ νικᾷ.

Ἡ χύσις τοῦ αἵματος τοῦ υἱοῦ μου ἄς εἶναι ὡς μία ἀπάντησις καὶ συμβολὴ εἰς τὴν ἐμπνευσμένην καὶ χριστιανικωτάτην ἔκκλησιν τῆς Α.Μ. τοῦ βασιλέως μας Παύλου, ὡς «ἐπιστράτευσις ἀγάπης» ἐμπράκτου διὰ τὴν παντοῖαν σωτηρίαν τῆς πατρίδος μας ἐναντίον τῶν προαιωνίων ἐχθρῶν τῆς.

Δόξα εἰς τὸν Χριστόν.

Τιμὴ εἰς τὴν Πατρίδα.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη περιηλημένη μου υἱὲ Νίκο.

Ὁ πατὴρ σου.

Παρακαλοῦνται οἱ σεβαστοὶ ἱερεῖς συνδρομηταί, ὅπως κάμουν μνηεὶν τοῦ ἐνόματός του ἐν ταῖς θείαις λειτουργίαις.

Νεόφυτος μοναχὸς ξυλογλύπτης, κελλίον Ζωοδόχου Πηγῆς Ν. Σκήτη.

—Τῇ 9-8-49 (π. ἡ) ἀπεβίωσεν ἐν νέῳ Σκήτι ἁγ. Ὅρους ὁ Γέρον Νεόφυτος μοναχὸς καλλιτέχνης ξυλογλύπτης ἐκ τῆς καλύβης Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἦτο ἐτῶν 86 καὶ κατήγετο ἀπὸ τὴν Κύμην Εὐβοίας. Ἐχρημάτισεν ἐν ἁγίῳ Ὅρει ὡς μοναχὸς ἔτη 64. Γέρον ἁγιώτατος καὶ πλησίον εἰς τὸν Θεόν, ἐχρησίμευσεν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν ὡς ζῶν παράδειγμα ἀρετῆς εἰς

τοὺς πλησιάζοντας αὐτόν, ὥστε πολλοὺς νὰ ἐλκύσῃ εἰς τὴν εὐσέβειαν. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν ἡξίωσε νὰ ἀποθάνῃ ἡρεμα καὶ νὰ κηδευθῇ ἀπὸ Μητροπολίτην, τὸν ἅγιον Ζιγνῶν κ.κ. Κύριλλον, ἀκολουθούντων πάντων τῶν πατέρων τῆς νέας Σκήτης καθὼς καὶ τῶν πέριξ Σκητῶν, μεγάλης καὶ μικρᾶς ἀγίας Ἀννης καὶ πέραν ἀκόμη. Ὁ Σεβασμιώτατος τὸν ἐτίμησε δι' ἐπικηδείου λόγου ἐξάρας τὰς ἀρετὰς του.

Ὁ λόγος τοῦ Μητροπολίτου ἐν περιλήψει.

—Κατ' ἀρχὰς ἐξύμνησε τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος μοναχοῦ Νεοφύτου, μετ' οὗ συνησκήθη, συμπροσυχήθη, συνέφαγε κ.λ.π. ἐν τῇ νέᾳ Σκήτι, κατατάγει ἀρχικῶς ὁ Σὸς ὡς μοναχὸς εἰς τοὺς Παπακυριλλάιους. Εἶτα ἐκταθεῖς γενικώτερον, ὁμίλησε διὰ τὴν χαλάρωσιν τοῦ ζήλου τῶν σημερινῶν μοναχῶν καὶ τὴν ἡλαττωμένην ἐνάσκησιν τῆς ἀρετῆς παρ' αὐτῶν. Ἐν συνεχείᾳ κατεφέρθη ἐναντίον τῶν λεγομένων ζηλωτῶν μοναχῶν (πιστῶν ὁπαδῶν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, οἵτινες δὲν μνημονεύουσι τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου καὶ ἀποφεύγοντες νὰ ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ἄλλων παλαισημερολογιτῶν μοναχῶν) οἵτινες δὲν υποτάσσονται εἰς τὰ κελεύσματα τῆς ἐπισήμου ἐκκλησίας, ἣτις συνέρχεται ἐν ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἀποφασίζει διὰ τὰ διάφορα ζητήματα αὐτῆς. Κατόπιν ἀνέφερε τὸ ζήτημα τῶν μοναχῶν, οἵτινες ἐξέρχονται εἰς τὸν κόσμον μὲ διάφορα ἅγια λείψανα πρὸς συλλογὴν ἐρᾶνων διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν Σκητῶν τῶν καὶ τοὺς συνέστησεν ὅπως συμπεριφέρωνται μὲ πᾶσαν τὴν δυνατὴν προσοχὴν καὶ χριστιανικὴν λεπτότητα ὥστε μᾶζι μὲ τοὺς ἐρᾶνους νὰ προξενοῦν καὶ ὠφέλειαν εἰς τοὺς πιστοὺς διότι ἄλλως ὑπάρχει φόβος μήπως ζημιώσουν καὶ σκανδαλίσουν τοὺς χριστιανούς. Ἐπειτα ἀποτιανθεῖς εἰδικῶς εἰς τοὺς Νεοσκητιώτας,

τοὺς συνέστησε νὰ ἔχουν μεταξύ των ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην, ζῆλον εἰς τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἀρετῆς καὶ νὰ ἀποφεύγουν τὰς μεταξύ των προστριβὰς καὶ παρεξηγήσεις χάριν τῆς ὕλικῆς καὶ πνευματικῆς προαγωγῆς αὐτῶν. Ἐν γένει ὁ λόγος ὑπῆρξε τόσον ζωηρὸς ὥστε νὰ καταπλήξῃ τοὺς πάντας καὶ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ἀποφασίσουν νὰ ἀλλάξουν βίον καὶ νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὰς ὑποδείξεις του. Μετὰ τὸ τέλος τῆς κηδείας ἔσπευδον ὅλοι νὰ τοῦ φιλήσουν τὸ χερί ἐνῶ κατὰ τὴν ἄφιξίν του δὲν συνέβη τοῦτο ἀπὸ ὅλους, τοῦτο δὲ εἶναι μία ἀπόδειξις τῆς ἐπιδράσεως ἣν ἔσχεν ὁ λόγος του.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Ζιχνῶν κ. Κύριλλος, καταταγείς καὶ ἀνῆκων εἰς τὴν ἀδελφότητα Παπακυριλλαίων τῆς νέας Σκήτης καὶ ἀφικθείς κατόπιν ἀπὸ πολλὰ ἔτη πρὸς τέλεσιν μνημοσύνου τοῦ γέροντός του κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, δι' ἧς τιμᾶται ἡ Καλύβη Παπακυριλλαίων, ἐγένετο ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων ἀπὸ μέρους τῶν αὐταδέλφων του μοναχῶν καὶ Σκητιωτῶν.

Ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη των αὐτῶν, λογίζεται πολὺ δικαία, διότι ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέπτυξε μεγάλην πνευματικὴν δρᾶσιν ὥς πρωτοσύγκελλος ἐν Καρδίτῃ παρὰ τῷ ἁγίῳ Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ ὅσον καὶ ὥς τοποτηρητής. περὶ τὸ ἔτος περίπου, ἐν Λαρίῃ παρὰ τῇ ἐκεῖ Μητροπόλει, ἔχουν δὲ αὐτὸν οἱ νεοσκητιῶται καμάρι καὶ καύχημα διότι ἐξῆλθεν ἀπὸ τοὺς κόλπους των.

Εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Ζιχνῶν κ.κ. Κύριλλον ἀπενεμήθη διὰ Β.Α. τὸ μετάλλιον ἐξαίρετων πράξεων, διότι διὰ συχνῶν διδασκαλιῶν του παρέχει ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἡθικὴν, θρησκευτικὴν καὶ παιδαγωγικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν, διὰ δὲ τῶν ἀσκήσεων προσπαθειῶν του καὶ πρὸς τὴν κατὰ τὸ

δυνατὸν συνδρομὴν τῶν δυστυχούντων ἀνακουφίζει τὰ μέγιστα τὴν δυστυχίαν τῶν πτωχῶν οἰκογενειῶν τῶν στρατευθέντων καὶ λοιπῶν κατοίκων. Εἰς τὸν αὐτὸν Μητροπολίτην δι' ἐτέρου Διατάγματος ἀπενεμήθη ὁ πολεμικὸς Σταυρὸς μετὰ ξιφῶν.

Οἱ ἀσεβῶς βάλλοντες κατὰ τοῦ ἁγ. Ὁρους

—Τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ ἀπιστία καὶ ἡ ἀσέβεια ἀντικατέστησαν τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν τῶν προγόνων μας. Ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι ἀπεμακρύνθημεν τόσον ἀπὸ τὸν Θεὸν ὥστε ὄχι μόνον νὺ μὴ γνωρίζομεθα ὡς χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ τὸ χειρότερον, νὰ ἀντιτιθέμεθα ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἐντολῶν του. Προσέτι νὰ μὴ παραλείπωμεν εὐκαιρίαν νὰ διακωμωδῶσωμεν πᾶν τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἠθικὸν διὰ νὰ προκαλῶμεν τὸν γέλωτα καὶ τὴν εἰρωνείαν, ἀλλὰ κατὰ βάθος, ἵνα βάλλωμεν μὲ τὰ πλέον πύρινα βέλη ἐναντίον τῆς θρησκείας καὶ παντὸς θρησκευτικοῦ ἀντικειμένου ἀψύχου καὶ ἐμψύχου, πρὸ παντὸς ἐναντίον τοῦ ράσου καὶ δὴ τοῦ μοναχικοῦ ράσου.

Ἐσχάτως εἰς ἐφημερίδα τοῦ Βόλου ἀνέγνωμεν ἓνα λίβελλον γραμμένον ἀπὸ κάποιον δοκησίσοφον καὶ κενόσπουδον ψευδοδημοσιογράφον διαμένοντα εἰς Ἀθήνας, ὀνόματι Ι. Κ. Ἐβαλε δηλ. συγκεκαλυμμένως οὗτος ἐναντίον τῆς ἡθικῆς τῶν σεβασμίων πατέρων τοῦ ἁγίου Ὁρους, λαμβάνων ὡς ἀφορμὴν τὰ βόσκοντα ἐκεῖ ζῶα τῶν Χαλκιδιωτῶν, ἐξεμῶν ἀπὸ τὸ ἀπύλωτον στόμα του κάθε δυσωδίαν, κάθε σαπίαν. Βεβαίως ἐὰν ἐλειτούργει ὁ νόμος περὶ προσβολῆς τῆς δημοσίας αἰδοῦς, δὲν θὰ ἐτόλμα οὗτος ἢ ἄλλος τις νὰ γράφῃ τοιαῦτα ὑπὸ οἰσνδήποτε ἀφορμὴν καὶ αἰτίαν. Τὸν παραδίδομεν λοιπὸν εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν καὶ εἰς τὴν θείαν δίκην.

Μία ἀπορία

— Ὁρισμένη ἱερὰ Μονὴ κοινόβιος ἀπὸ τὰς πλέον λαμπρὰς καὶ ἐπιφανεῖς εὐρισκομένη εἰς τὸ ἄκρον ἀνατολικὸν μέρος τῆς χερσονήσου, μετ' ἀγιωτάτων καθηγούμενων καὶ ἀγιωτάτους μοναχοὺς, ἐκάλεσε τὸν διευθυντὴν μας, ἵνα τὴν ἐπισκεφθῇ διὰ τὰ ἐγγραφῇ καὶ αὐτὴ συνδρομητρία, ἀπουσιάζουσα μέχρι σήμερον ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν. Οὗτος ἐπισκεφθεὶς αὐτὴν ἔτυχε τῆς δεούσης ὑποδοχῆς καὶ περιποιήσεως ἄνευ προηγουμένου. Ἀλλὰ οἱ δύο ἐκ τῶν ἐπιτρόπων, ἀφοῦ ὁ ἡγούμενος ἐκάλεσεν εἰς τὸ γραφεῖον τὸν διευθυντὴν μας, προέβαλον πείσμονα ἀντίδρασιν εἰς τὸ νὰ ἐνισχύσουν τὸ περιοδικὸν διὰ τῆς ἐγγραφῆς τῆς Μονῆς τῶν εἰς αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἐγγραφέντα μοναχὸν τῶν, διέταξαν νὰ διαγραφῇ ἀμέσως, πράγμα τὸ ὁποῖον καὶ ἐγίνε. Δὲν κατηγορῶ διόλου τοὺς δόσιους αὐτοὺς πατέρας οὔτε διὰ τὴν διαγραφὴν τοῦ μοναχοῦ ἀπὸ τὸ περιοδικὸν τῶν οὔτε τὴν ἐγγραφὴν τῶν ἰδίων αὐτῶν μοναχῶν εἰς ἄλλα περιοδικὰ ἀντίθετα πρὸς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν καὶ εἰς διαφόρους ἐφημερίδας, ἀλλὰ λυποῦμαι διότι ἐπὶ 14 ἔτη ἐκδίδεται τὸ περιοδικὸν τῶν καὶ δὲν ἠννόησαν ἀκόμη τὸν θεοφιλῆ σχολὸν του. Ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον διέταξαν οἱ σεβαστοὶ ἐπίτροποι τὸν μοναχὸν νὰ διαγραφῇ εἶναι ὅτι ὁ κοινοβιάτης μοναχὸς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κρατῇ χρήματα ὑπαγόμενος εἰς τοὺς κανόνας τῆς ἀκτημοσύνης. Σεβόμεθα ἀπολύτως τοὺς κοινοβιακοὺς κανόνας, ἀλλὰ διὰ τὰ ἄλλα περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας, τὰ ὁποῖα φυσικὰ πληρῶνουν οἱ κοινοβιᾶται μοναχοί, δὲν ἰσχύουν οἱ κοινοβιακοὶ κανόνες;

Ἄλλος μοναχὸς ἀπὸ ἄλλην μονὴν μᾶς γράφει ἐπὶ τοῦτο τὰ ἑξῆς ἐπὶ λέξει: κ. Σχοινᾶ... Σᾶς συνιστῶ ὅπως εἰς τὸ τέλος

τοῦ προσεχῶς ἐκδοθησομένου τεύχους διατυπώσετε ἐν μικρὸν παράπονον, ἐκφράζοντας τὴν λύπην σας διὰ τὴν ἀπρόθυμον ἐκδήλωσιν πολλῶν ἀγιορειτῶν μοναχῶν πρὸς ὑποστήριξιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ τόσον ψυχωφελεστάτου καὶ κοινωνικοῦ περιοδικοῦ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη», περὶ οὗ ἐτονίσαμεν πολλάκις. Τοῦτο μετ' ὅλην τὴν σημασίαν εἶναι ἀγιορειτικόν, καὶ ὥς ἐκ τούτου ἔπρεπε νὰ τυγχάνῃ μεγάλης ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους τοῦ ἀγιορειτικοῦ κόσμου. Μετὰ λύπης πληροφοροῦμαι ὅτι οἱ ἐν ἀγίῳ Ὄρει συνδρομηταὶ σας δὲν φθάνουν τοὺς 150.

Εὐστράτιος μοναχὸς Καραγιάννης

— Ὁ μοναχὸς Εὐστράτιος Καραγιάννης ἀγιογράφος, τέως Χαλδέζος, ἐγκατέλειπε τὸν ἐν νέᾳ Σκίτῃ ἀγιογραφικὸν οἶκον Χαλδέζου καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν ἁγίαν Ἄνναν, ἐργαζόμενος δι' ἴδιον λογαριασμόν.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ**Η ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ****ΚΕΦΑΛ. ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ****Η ΡΟΖΑ ΑΝΑΓΕΛΛΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΗΝ****ΑΝΑΚΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 206)

Ὁ μὲν Κιουνερίκος ἐκάθησε παρὰ τῇ ἱππότῃ Ἐδελβέρτῃ, ἥ δὲ Ἠλδεγάρδη παρὰ τῇ Ῥόζᾳ ἡ μεγαλύτερα εὐθύμια ἐπεκράτει μετὰ τῶν συσσίτων. Ἀπὸ πολλῶν ἑτῶν δὲν εἶχον ἰδεῖ τὸν ἱππότην Κιουνερίκον τόσον εὐχαριστημένον, τὴν δὲ εὐχαρίστησιν του ταύτην συναισθανθεὶς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀνέκραξεν· ὅχι, ποτὲ ποτὲ καθ' ὅλον τὸν βίον μου δὲν ἐδοκίμασα ὁμοίαν εὐχαρίστησιν. Ἡ μωρὰ ἀπέχθειά μου πρὸς σέ, φίλτατέ μοι Ἐδελβέρτα, ἐδηλητηρίαζεν ὅλην μου τὴν χαρὰν ὁποίαν

γλυκεῖαν εὐτυχίαν παρέχουσιν ἢ τε εἰρήνην καὶ ἡ ὁμόνοια· ἀληθῶς τὸ μὲν μῖσος καὶ ἡ ἔχθρα ἐξέρχονται τοῦ ἄδου, ἡ δὲ ἀγάπη καὶ φιλία καταπέμπονται ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ Κιουνερίκος διέταξε νὰ θέσωσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡραῖα ἀργυρᾶ ποτήρια, ὧν τὸ ἔσωθεν ἦτο κεχρυσωμένον, καὶ συνάμα νὰ πληρωθῶσιν ἐκ τοῦ καλλιτέρου καὶ ἀρχαιότερου οἴνου, θέσας συγχρόνως ἔμπροσθεν τοῦ Ἐδελβέρτου τὸ μέγα ποτήριον ἐκεῖνο, ὅπερ συνείθιζε νὰ μεταχειρίζεται εἰς τὸ φρουρίον του, ὅπερ ἦτο τὸ τιμαλφέστερον δῶρον δωρηθὲν εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ πάππου του. Λαβὼν πρῶτος ὁ Κιουνερίκος τὸ ποτήριόν του προέπιεν εἰς υἱεῖαν τοῦ Ἐδελβέρτου καὶ τῆς Ῥόζας· κατόπιν τούτου οἱ δύο ἱππῶται Σιεγεβέρτης καὶ Θεοβάλδος, ἀκολουθήσαντες τὸ παράδειγμά του· εἶτα δὲ ὁ Ἐδελβέρτης ἔπιεν ἐπίσης, φέρων τὴν ἐξῆς πρόποσιν ἔχουσιν ἀναφορικὴν σημασίαν. Κύριοι ἱππῶται, ἰδοὺ τρομερὸς οἶνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ φυλαττώμεθα· οὗτος ἠθέλεν εἶσθαι ἱκανὸς νὰ καταστρέψῃ πολεμιστὴν, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἐχθρὸς ἠθέλεε δυνηθῆ· νὰ νικήσῃ ποτέ. Καί, ὅστις ἠθέλεε καταφρονεῖ τὰ ξίφη τῶν φοβερωτέρων ἐχθρῶν του.

Ὁ Κιουνερίκος ἤρχισε νὰ γελά· τῷ ἤρσεν ὁ ἔπαινος τοῦ οἴνου του· ἄλλως τε ἠγνόησε τὴν δήλωσιν τοῦ Ἐδελβέρτου. «Σὲ ἐννοῶ, ἱππῶτα, τῷ εἶπεν· ὅτε διετελοῦμεν ὥς ὑπασπισταὶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δουκὸς, προέτρεπες πάντοτε εἰς τὴν ἐγκράτειαν τοὺς συναδέλφους σου καὶ ἐμὲ αὐτόν· καὶ ἀληθῶς εἶχες δίκαιον διὰ τοῦτο· ἀλλ' ἔσο ἡσυχος, καθ' ὅσον ἀληθέστερον εἶναι ὅτι θέλομεν ἐορτάσαι ἤδη εὐθύμως τὴν ἑνωσίν μας, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἐκτεθῶμεν εἰς τὸ ν' ἀπολέσωμέν τι. Ἄς προβῶμεν ἤδη ἐν τάξει· καὶ πρὶν πίωμεν ὀφείλει ἕκαστος νὰ φέρῃ τὴν τῆς ἐκλογῆς του πρό-

ποσιν, τὰς δὲ πρόποσεις μας θέλουσι συνακολουθεῖ ἢ τε Ἡλδεγάρδη καὶ ἡ δεσποσύνη Ῥόζα».

Αὗται δεχθεῖσαι τὴν πρότασιν τοῦ ἱππῶτου Κιουνερίκου, προέτειναν τὰ ποτήριά των, ἠρκέσθησαν ὅμως νὰ διαβρέξωσι τὰ ἄκρα τῶν χειλέων των μὲ αὐτὸν τὸν δυνατὸν οἶνον· ἰδοὺ δὲ αἱ πρόποσεις καὶ εἰ-χαλᾶς ὅλοι συνεμερίσθησαν· ὁ Ἐδελβέρτης ἔπιε προσιπῶν· «Εἴθε ἅπαντες οἱ Γερμανοὶ νὰ ζήσωσιν ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ, χωρὶς ποτὲ νὰ διαιρεθῶσι διὰ παραμικρὰς αἰτίας.» Εἶτα δὲ ὁ Θεοβάλδος εἶπεν· «Εἴθε ἅπασαι αἱ γυναῖκες καὶ νεάνιδες τῆς Γερμανίας νὰ ὁμοιάσωσι διὰ τῶν ἀξιεράστων ἀρετῶν τὴν εὐγενῆ Ἡλδεγάρδην, τὴν χαρίεσαν Ῥόζαν, καὶ τὴν μακαρίτιδα σύζυγον τοῦ Ἐδελβέρτου»· «Εἴθε ἅπαντες οἱ γονεῖς, ἀνέκραξεν ὁ Σιεγεβέρτης ν' ἀναθρέψωσι τὰ τέκνα των ὥς ὁ Ἐδελβέρτης καὶ ἡ Ματθίλδη ἀνέθρεψαν τὴν θυγατέρα των· καὶ εἴθε ἅπαντα τὰ παιδιά νὰ τιμῇσιν καὶ ἀγαπήσιν τοὺς γονεῖς των, ὥς ἡ Ῥόζα ἀγαπᾷ καὶ τιμᾷ τὸν πατέρα της».

Ὁ Κιουνερίκος ἐτελείωσε διὰ τῶν ἐξῆς λόγων· «Εἴθε ἅπαντες οἱ γονεῖς ν' ἀπα-τήσωσιν εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν τέκνων των χαρὰν τόσῃ γλυκεῖαν ὅσῃ ἐκείνην, ἣν προ-ξενοῦσιν εἰς τὸν Ἐδελβέρτην τὰ εὐγενῆ προτερήματα τῆς θυγατρὸς του Ῥόζας».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ENNATON

Ἡ ΡΟΖΑ ΚΑΙ Ὁ ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΑΝΑΚΤΟΜΕΝΟΙ ΤΑΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΑΥΤΩΝ.

Τὴν ἐπαύριον λίαν, πρῶτὸν ὁ Κιουνερίκος ἦλθεν εἰς τὸ τοῦ Ἐδελβέρτου δωμάτιον ἐνδεδυμένος τὸ ἐνδύμα τοῦ ταξειδίου μὲ ὑποδήματα καὶ περυνιστήρας· «Ἐδελβέρτα εἶπεν ἰδοὺ καὶ τοι πρὸ πολλῶν ὥρων ἐξήγηρα ὅλους μου τοὺς ἀνθρώπους καὶ οἱ ἱππῶται εἶναι ἐπισεσασμένοι, διὰ νὰ σὲ

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἀκακίου Χ. Παπᾶ Ἀρχιμ.

Ἀκολουθίαι καὶ μαρτύρια τῶν τριῶν ἁγίων νέων ὁσιομαρτύρων, Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου. Σύν τούτοις καὶ ὁ βίος, ἡ ἀκολουθία καὶ τὰ μαρτύρια τῶν τριῶν ὁσιομαρτύρων Ἰακώβου, Ἰακώβου καὶ Διονυσίου ἐκ τῆς Ἱβηριτικῆς Σκῆτης ἁγίου Ὁρους. σελ. 216

Τιμᾶται: δρχ. 12.000

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 16.000

Μίαν σειρὰν ἐκλεκτῶν βιβλίων δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε μὲ δρχ. 16.000, ἐνισχύοντες τὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», τὰ κάτωθι:

— Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς	δρχ. 3.000
— Ὁ Χριστὸς νικᾷ (διήγημα) »	3.000
— Ἀπαραίτηται συστάσεις διὰ τὸν Χριστιανὸν »	500
— Γυναικες ἀπὸ τὴν ἁγ. Γραφήν »	1.500
— Ψυχῆς παρηγορία »	1.250
— Ἡ ἁγία Συγκλητική »	1.250
— Ἡ Μόνικα »	4.000
— Ἡ ἐρημίτις Φωτεινὴ »	16.000

Ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. Ἐτέρα ἐνίσχυσις διὰ τὸ περιοδικὸν εἶναι ἡ ἐγγραφή ἔστω καὶ ἐνδὸς συνδρομητοῦ παρ' ἐκάστου τῶν παλαιῶν τοιούτων.

συνοδεύσω εἰς τὸ Τανναιβοῦργον καὶ σὲ ἀποκαταστήσω εἰς τὸ φρούριόν σου καὶ τ' ἀγαθὰ σου· ἡ Ἠλδελγάρδη ὅμως σκεφθεῖσα ὅτι φρούριον ἐγκαταλελειμμένον πρὸ πολλοῦ καιροῦ εἰς τὴν διάκρισιν τῶν στρατιωτῶν δὲν δύναται νὰ εἶναι ἐν καλῇ καταστάσει, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ τακτοποιηθῇ πρότερον· καὶ κατὰ τοῦτο ἔχει πολὺ δίκαιον· ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ εἶχα συλλογισθῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, ἐὰν μένουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην» πρέπει νὰ τὴν ἐνισχύσουν διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐξαπλώσεως τῶν βιβλίων αὐτῆς, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸν ἐν τῷ τέλει τοῦ τεύχους πάντοτε τιμοκατάλογον.

Ἀκόμη πρέπει νὰ ἀποστέλλουν τακτικῶς τὰς συνδρομάς των, διότι ἀντιμετωπίζομεν μεγάλη ἐξοδα. Προσέτι ὅσοι συνδρομηταὶ γνωρίζουν παλαιότερους συνδρομητάς, οἵτινες διεγράφησαν διὰ τὴν μὴ ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς των, καὶ εἶναι δυστυχῶς πολλοὶ οἱ τοιοῦτοι, πρὸ παντὸς ἱεραὶ Μοναί, νὰ τοὺς συνιστοῦν, ἵνα τὴν ἀποστέλλουν, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀνανεώσουν τὴν ἐγγραφήν των. Περίπου τὰ 50% τῶν παλαιῶν συνδρομητῶν τῶν διαγραφέντων, ὀφείλουν τὰς συνδρομάς των. Μὲ τοιαύτην ἀπροθυμίαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προοδεύουν τοιαῦτα ἔργα.

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ δραχ. 8.000
Διὰ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγ. Ὁρους καὶ λοιπὰς, καὶ διὰ τοὺς Ἱ. Ναοὺς δρχ. 10.000
Ἐξωτερικοῦ γενικῶς λίρα χαρτ. 1.
Ἀμερικῆς δολλ. 3

Ὁφειλόμεναι συνδρομαὶ προηγουμένων ἐτῶν δραχ. 5.000

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ δωρεαί, ἀποστέλλονται πρὸς τὸν κ. Σωτ. Σχοινᾶν - Κοραῆ 47, Βόλον.

Χειρόγραφα, δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΩΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ ΤΗΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ

Ποιηθεῖσα ὑπὸ Γερασίμου μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

(Ἐκδίδεται πρὸς τιμὴν τοῦ ἐν Καρεαῖς Ἰβηρ. Κελλίου ἁγίων Θεοδώρων,
τοῦ Γέροντος Ἰωακείμ μοναχοῦ).

Τῷ Σαββάτῳ τῆς πρώτης ἐβδομά-
δος τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, μνή-
μην ἐπιτελοῦμεν τῶν ἁγίων ἐνδό-
ξων Μεγαλομαρτύρων τοῦ Χριστοῦ,
Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος καὶ Θεοδώ-
ρου τοῦ Στρατηλάτου.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἰστῶμεν στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ
ἐπόμενα Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε φιλεόρτων οἱ χοροί, τῷ τῶν
Θεοδώρων τεμένει, ἥδη συνδράμω-
μεν, καὶ μνήμην ἐτήσιον αὐτοῖς τελέ-
σωμεν, εἰς ἐν τούτους συνάψαντες, ὡς
ἐν μιᾷ κλήρει, καὶ ἰσοῖς χαρίσμασιν
ἄμφω ἐμπρέποντας, χαίρετε αὐτοῖς
ἐκβοῶντες, ἐνδοξε Χριστοῦ Στρατηλά-
τα, καὶ γενναῖε Τήρων ὑπερθαύμαστε.

Οτε παρεδόθη τῷ πυρί, μάρτυς ἀ-
πηγῶς τῷ ἐνύλῳ, ὡς στρατιώτης
Χριστοῦ, τότε ἀκατάφλεκτος δρόσῳ
τοῦ Πνεύματος, θαυμαστικῶς ἀναδέδει-
ξαι, καὶ τῆς ἀσεβείας, ἅπασαν κατέ-
φλεξας ὕλην τὴν εὐπρηστον. Ὅθεν

δοξασθεὶς πλουτοδότῳ, σώζεις πολυ-
τρόπων κινδύνων, Τήρων τοὺς καλοῦν-
τάς σε Θεόδωρε.

Οτε προσεπάγγης τῷ Σταυρῷ, οἷα
μιμητῆς τοῦ Δεσπότη, ψυχῆς
στερρότητι, τότε ὤφθης σύμμορφος
παθῶν τοῦ Κτίστου σου, Στρατηλάτα
Θεόδωρε, ἐνθεν καὶ τῆς δόξης, τούτῳ
ἐκοινωνήσας ὡς ἐπηγγείλατο· ἄρτιος
γὰρ αὐθις ὥράθης, μετὰ τὴν σταυροῦ
τιμωρίαν, ἐπανθούσῃ χάριτι λαμπόμε-
νος.

Χαίροις ἀθλοφόρων ξυνωρίε, οἱ τῆς
Ἐκκλησίας προστάται οἱ ἐνθεώ-
τατοι, φύλακες σωτήριοι ρῦσται δξύ-
τατοι, τῶν ἐν πόνοις καὶ θλίψεσι κα-
κατρυχομένων, οἱ δωρεὰν νέμοντες
πᾶσι τὰ αἷσια, χαίροις Στρατηλάτης ὁ
μέγας, χαῖρε γενναιότατε Τήρων, οἱ
τῶν εὐσεβῶν πρόσβεις πρὸς Κύριον.

Δόξα. Ἦχος α'.

Τοὺς θεολήπτῳ κλήσει ἀθλητικῶς
διαλάμποντας, Θεοδώρους τοὺς
θεόφρονας ὁμοφρόνως τιμήσωμεν· ἐν
κοινοῖς γὰρ ἔδει ὕμνοις τιμᾶν, τοὺς οὖ

μόνον προσηγορίᾳ ἰσοτίμους, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἰσοῖς χαρίσμασι μεγαλυνθέντας. Οὗτοι γὰρ οἱ πολυάθλοι τὰ τῆς γῆς παρωσάμενοι, τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἦραντο, καὶ διὰ πλείστων μαρτυρικῶν ἀγώνων, τὸ δεδοξασμένον αὐτοῦ ὄνομα ἐδόξασαν. Καὶ νῦν τῆς οὐρανίου δόξης ἄμφω ἀξιωθέντες, ἀπαύστως πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε...

Ἀπόστιχα

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἑφραθα.

Μέγα ὡς ἀληθῶς, τὸ κλέος ὑμῶν πέλει, ὃ παρὰ τοῦ Σωτῆρος, ἀθλήσαντες νομίμως, εἰλήφατε Θεόδωροι.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεός...

Πᾶσαν τοῦ δυσμενοῦς, καθεῖλον δυναστείαν, ὁ μέγας Στρατηλάτης, καὶ Τήρων ὁ θεόφρων, ἀθλητικοῖς παλαίσμασι.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ...

Δίκρουνος ὡς πηγῇ, τῶν θείων δωρημάτων, τὸ νεκταρῶδες νᾶμα, ἐλυστάνετε τῷ κόσμῳ, πανένδοξοι Θεόδωροι.

Δόξα Τριαδικόν.

Μίαν σε ἐν τρισίν, οὐσίαν χαράκτῃσιν, ὑπέρθεε θεότης, ἐκήρυξαν τῷ κόσμῳ, οἱ δύο ἀθλοφόροι σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κτίστου καὶ τῶν βροτῶν, μεθόριον ἐγένου, ὦ Κεχαριτωμένη, ἀφράστως τὸν Δεσπότην, τῆς κτίσεως κυήσασα.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον, τὰ ἀπολυτικά ἐκ τοῦ μεγάλου ἐσπερινοῦ καὶ ἀπολυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους η'. καὶ ψάλλομεν προσόμοια τῶν ἁγίων.

Ἦχος α'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! οἱ τὴν φύσιν βροτοί, ὑπὲρ φύσιν ὤφθησαν, Θεόδωροι οἱ κλεινοὶ λαμπρῶς ἀθλήσαντες, ὁ Τήρων ὁ εὐκλεῆς καὶ Στρατηλάτης ὁ πᾶσι περιδοξος, καὶ πλήρεις ὡς ἀληθῶς, ὑπερφυῶν δωρημάτων ἐδείχθησαν. Ὅθεν τὴν ἁγίαν τούτων, μνήμην ἐορτάζοντες, μεγαλυνομεν πάντες, τὸν αὐτοὺς ὑπερδοξάσαντα.

Βαβαὶ τῶν σὼν δωρημάτων Χριστέ! δι' νῶ πλουτοδότα, εὐκλεῶς ἠγλάισας, δυάδα τὴν θαυμαστὴν τῶν ἀθλοφόρων σου, καὶ τούτους ὡς ἀγαθός, τῇ εὐαγεὶ Ἐκκλησίᾳ σου δέδωκας, προστάτας περιφανεῖς, καὶ βοηθοὺς καὶ θερμοὺς ἀντιλήπτορας, Στρατηλάτην τὸν γενναῖον, καὶ τὸν θεῖον Τήρωνα, ὦν τὴν μνήμην τελοῦντες, τὴν σὴν πρόνοιαν δοξάζομεν.

Υμῶν τὴν ἔνδοξον ἄθλησιν, δι' ἧς τοῦ Σωτῆρος, τὴν ἄρρητον κένωσιν, δοξάσαντες ἐπὶ γῆς ἐμεγαλύνετε, ἐδόξασε πολλὰ ὡς, θεοδωρήτοισι πλουτοῖσι δωρήμασι, τῶν ἄθλων ὁ βραβευτής, καὶ παντὶ κόσμῳ ὑμᾶς ἐθαυμάστωσεν. Ὅν ζεῖ ἐκδυσωπεῖτε, Τήρων θεοδόξαστε, καὶ κλεινὸν Στρατηλάτα, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σήμερον λαμπρὰν πανήγυριν, πόθῳ συνελθόντες, τῷ σεπτῷ ναφῷ ὑμῶν, τελοῦμεν πανευσεβῶς ὑμῖν Θεόδωροι, ἀγῶνας τοὺς εὐαγεῖς, καὶ παλαιομάτων ὑμῶν τὴν στερρότητα, θαυμάτων τε τὴν πληθύν, εὐσήμεν γλώσση αἰνοῦντες καὶ λέγοντες· χαίρετε Χριστοῦ ἐπλῖται, ἀριστεῖς ἀήττητοι, Στρα-

τηλάτα καὶ Τήρων, ἀθλοφόρων ἀκροθίνια.

Προσόμοια ἕτερα

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μέρτεσι.

Ὡς τῇ κλήσει δμῶνυμοι, ἀθλοφόροι Θεόδωροι, ἴσοι καὶ τὴν ἀθλήσιν ἀνεδείχθητε διὰ καὶ ἴσοις χαρίσμασι, λαμπρῶς ἐδοξάσθητε, ἐκ χειρὸς ζωαρχικῆς διὰ τοῦτο ἐν ἄσμασιν ἴσοις σήμερον, ἐν μιᾷ ὑμᾶς ἄμφω πανηγύρει, ἐπαξίως εὐφημοῦμεν, τὸν ἀθλοθέτην δοξάζοντες.

Ὁ Χριστοῦ τοῖς παθήμασιν, ἱερῶς σεμνυνόμενοι, οἱ τὰ θεῖα στίγματα περιφέροντες, ὡς στρατιῶται ἀήττητοι, τῆς ἀνωθεν κλήσεως, ἡνδραγάθησαν στερρῶς, δι' ἀγώνων ἀθλήσεως καὶ κατέβαλον, τὰς δεινὰς τοῦ Βελλαρ παρατάξεις, ὁ Θεόδωρος ὁ Τήρων, καὶ Στρατηλάτης ὁ μέγιστος.

Ἀθλητῶν ἀκροθίνια, Ἐκκλησίας Προπύργια, τῶν πιστῶν ἀμάραντα ὠραῖσματα, τῶν τεθλιμμένων παράκλησις, αἰχμαλώτων λύτρωσις, πενομένων πλουτισταί, καὶ νοσοῦντων ἀνάρρῳσις θεοδώρητος, δεδειγμένοι Θεόδωροι θεόθεν, ἀπὸ πάσης ἡμᾶς βλάβης, τοῦ πονηροῦ ἐκλυτρώσασθε.

Ὡς θερμοὶ ἀντιλήπτορες, καὶ ταχέως προφθάνοντες, τοὺς ἐν περιστάσει περιπίπτοντας, ἐπιστάσις ταῖς κρείττοσιν, ὑμῶν μεγαλυνόμενοι, συμπαθεῖα δαφιλεῖ, Στρατηλάτα πανεύφημε, Τήρων ἐνδοξε, τοὺς ἐν τῷ δεσепτῷ ὑμῶν τεμένει, μακαρίζοντας προφρόνως, αἰεὶ φρουρεῖτε καὶ σκέπετε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὡς φωταυγεῖς ἀστéρες ἐκλάμπουσιν, οἱ τῶν θείων δωρεῶν ἐπώνυμοι, Θεόδωροι οἱ μέγалаθλοι, καὶ πρὸς ἐόρτιον αἰνεσιν, ἡμᾶς συγκαλοῦσι. Δεῦτε οὖν φιλομάρτυρες πάντες, οἱ ταῖς σφῶν θαλαπόμενοι δωρεαῖς, αὐτοῖς

ἐκδοήσωμεν χαίροις ὁ τὴν κλήσιν τοῖς πράγμασι θεβαιώσας, καὶ ἐκλεκτὸς Θεὸς ἀναδειχθεὶς διὰ πίστεως, Τήρων Θεόδωρε χαίροις ὁ τὴν σοφίαν τῇ ἀνδρείᾳ καθοπλίσας, ὡς στρατευσάμενος Χριστῷ, καὶ λαμπρῶς ἀριστεύσας, Στρατηλάτα Θεόδωρε χαίροις δυὰς ὑπέρτιμε, οἱ φερωνύμως δωρεὰν τῷ κόσμῳ, πλουσίως χορηγοῦντες, τοῖς αἰτούσι τὰ δωρήματα. Ἀλλ' ὦ Ἀθλοφόροι ἐνδοξοί, μὴ παύσησθε πρεσβεῦειν τῇ Τριάδι, ὑπὲρ τῶν πίστει τελοῦντων, τὰ ἱερὰ ὑμῶν μνημόσυνα.

Καὶ νῦν.

Τὸ δογματικὸν τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἡχοῦ. Εἰσοδος, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Εἰς τὴν Λίθην

Λέγομεν πρῶτον τὸ α'. τροπᾶριον τῆς Λιτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ εἶτα τῶν ἁγίων.

Τῆς Κοιμήσεως. Ἦχος α'.

Ἐπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον· ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτὸν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι. Διόπερ πάντοθεν, θεῖα δυνάμει περαιωθέντες, τὴν Σιών κατελάμβανον· καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ· ἦν καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς προσκυνούμεν, ὡς πρευδεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῶν ἁγίων. Ὁ αὐτός.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ εὐκληματοῦσα ἄμπελος, τοῦ ἀθανάτου Γεωργοῦ. Ἴδου γὰρ τὰ εὐφωρά σου κλήματα, Θεόδωροι οἱ μεγαλυνόμενοι, τοῦ μαρτυρίου τοὺς

βότρυας, πίστει ἠνέγκαντο· ἐξ ὧν τῶν θείων δωρεῶν τὸ νέκταρ ἀποστάζει, καὶ ψυχικῆς ἀγαλλιάσεως γλυκασμὸς ὁ οὐράνιος. Ὅθεν τῶν ἀγώνων αὐτῶν τὰ γέρα, καὶ τὰς εἰς Θεὸν ἀναρρήσεις τιμῶσα βόησον· μεγαλομάρτυρες ἔνδοξοι, οἱ οἰκεῖοις μέλεσι Χριστὸν δοξάσαντες, πάσης ἀνάγκης ἀεὶ λυτροῦσθε, τοὺς θερμῶς ὑμᾶς γεραίροντας.

Ἦχος β'.

Μαρτυρικὴ πανδαισία ἐπέστη, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, πρὸς πνευματικὴν ἐστίασιν τοὺς εὐσεβεῖς συγκαλοῦσα· Θεόδωροι γὰρ οἱ πανεὐφήμοι, ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνημμένοι ὡς κατὰ πνεῦμα ὁμαίμονες, ἡμᾶς προτρέπονται βοᾶν· χαίρετε στρατιῶται Κυρίου, οἱ τῆς ἐπιγείου στρατείας τὴν οὐράνιον ἀνταλλαξάμενοι, καὶ τῷ στρατολογήσαντι Δεσπότῃ, κατὰ Παῦλον ἀρέσαντες· οἱ γενναιότητι γνώμης τοῖς ἀσεβέσιν ἀντικαταστάντες, καὶ ποικίλαις τιμωρίαις καὶ βασάνοις, ὡς ἐκλεκτὸς χρυσὸς δοκιμασθέντες. Ἄλλ' ὦ Στρατηλάτα καὶ Τήρων, οἱ δόξη καὶ τιμῇ ἰσοκλεεῖς, τῷ ἀθλοθέτῃ Δόγῳ προσεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ὁ αὐτὸς

Αθλητικαῖς ἀριστεταῖς ἐμπρέψαντες, θεουργικαῖς δωρεαῖς ἐδοξάσθητε, Θεόδωροι πολὺαθλοὶ· ὁ μὲν γὰρ τὸ αἶνιον πῦρ δεξάμενος, τῶν μὲν εἰδῶλων τοὺς βωμοὺς πυρὶ κατηνάλωσας, τοῦ δὲ πυρὸς τοῦ ὕλικου τὴν δύναμιν ἐπάτησας, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα τέλειον τῷ Σωτῆρι προσηνέχθης, Τήρων παναῶλιδιμε· ὁ δὲ τὴν σοφίαν περιποιησάμενος, τὸν μὲν σοφιστὴν τῆς κακίας λόγοις καὶ ἀθλοῖς κατεσοφίσω, τοῦ δὲ Θεοῦ καὶ Δεσπότου, σύμμορφος ἐγένου, τῷ Σταυρῷ προσπαγείς, Στρατηλάτα πολυῦμνητε· καὶ κατ' ἀξίαν ἀμφοτέροι θυμαστωθέντες, θαυμαστῶς

τοῖς πᾶσι βοηθεῖτε, αἰτούμενοι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Τῇ τῶν Θεοδώρων μνήμῃ πνευματικῶς χορεύοντες, τὰς τῆς ἀθλήσεως αὐτῶν ἀνδραγαθίας ὑμνήσωμεν· δι' ὧν ἐν ἀσθενείᾳ σαρκὸς τὸν ἰσχυρὸν ἐν κακίᾳ θριαμβεύσαντες, τοῦ διὰ σαρκὸς ἐπιφανέντος ἡμῖν, ἐμεγάλυναν τὸ ὄνομα· παρ' οὗ πλουτοποιοῖς δωρήμασι, περιφανῶς μεγαλυνθέντες, μεγάλοι ἄρωγοὶ καὶ συλλήπτορες, τῇ οἰκουμένη ὥφθησαν· πανταχοῦ γὰρ περιπολοῦντες, πάντας τοὺς καλοῦντας προφθάνουσι, καὶ ποικίλων κινδύνων ἐξαίρουσιν, αἰτούμενοι ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν.

Ἦχος δ'.

Τῇ ὁμωνυμίᾳ ὑμῶν συνεξέλαμψεν ἡ ἀθλησις, καὶ τῇ δεδομένῃ ὑμῖν χάριτι, τὸ ἐν προστασίαις πρὸς ἡμᾶς εὐσμπάθητον, Θεόδωροι παγκόσμιοι. Τί οὖν ὑμᾶς καλέσωμεν; ἀθλητὰς τροπαιοφόρους, στεφανίτας θεοειδεῖς, ἢ προμηθεστάτους ἡμῶν ἀντιλήπτορας; ὁ μὲν γὰρ τοῖς θαύμασιν ἐνεργῶν, τῶν κεχραμένων βρωμάτων, ἀοράτως ἐπιφανείς, τὸν εὐσεβῆ λαὸν ποτὲ ἐλυτρώσῃ· ὁ δὲ ἰάσεις παρέχων νοσημάτων βαρυτάτων, ἀπαλλάττεις τοὺς πάσχοντας, ἐπικουρῶν τοῖς κάμνουσιν. Ἄλλ' ὦ κλεινοὶ μεγαλομάρτυρες, ὡς πάλαι τοὺς πιστοὺς, πολλάκις διεσώσατε, οὕτω καὶ νῦν ἡμᾶς, ἐκ τῶν τοῦ πονηροῦ σκανδάλων, καὶ τῶν ἐν βίῳ περιστάσεων, ἀσινεῖς διατηρεῖτε, ταῖς πρὸς Χριστὸν ὑμῶν παρακλήσεσι.

Ὁ αὐτὸς

Πάλαι μὲν εὐφραίνετο τῶν Εὐχαΐτων ἡ πόλις, ὡς θησαυροὺς οὐρανίους, τὰ σεπτὰ ὑμῶν πλουτοῦσα λείψανα· καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν καθορῶσα δυνάμεις, καὶ καρπουμένη τὰ θαύματα, τὸν θαυ-

μαστώσαντα ὑμᾶς ἐδόξαζε· νῦν δὲ ἡμεῖς κτησάμενοι, τὸ ἱερὸν ὑμῶν τέμενος, ὡς καταφύγιον στερρόν, καὶ θεῖον ἱλαστήριον, ἐν τούτῳ ὁσημέραι προσιόντες, τὰ πρὸς τὸ συμφέρον κομιζόμεθα αἰτήματα. Χριστῷ ἐν δόξῃ παριστάμενοι, Ἀθλοφόροι Θεόδωροι, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου αἰτήσασθε, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τῇ εὐαγγελίᾳ νηστεία ἡ φαιδρὰ ὑμῶν ἑορτὴ συνεικλάμπει, ὡς πανδαισία νοητή, ὧ γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα Θεόδωροι· τῆς γὰρ μελλούσης δόξης, προεκφαίνει τὴν χάριν, ὡς τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, ζωγραφούσα τὴν ἔλλαμψιν. Ὑμεῖς γὰρ δι' ἔργων εὐσεβείας, τὸν παρόντα ὑπερβάντες αἰῶνα, ἐν χώρᾳ ζώντων ἐσασθατίσατε, τῆς αἰωνίου ὀγδοάδος τὰς ἀπαρχὰς δεχόμενοι. Αὐτῆς καὶ ἡμᾶς ἀξιῶσατε, τοὺς χαρμοσύνως τελούντας ὑμῶν τὴν πανήγυριν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτον, τὴν ἀρραγῇ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τῶν ἀθλητῶν ἡ дуάς, τῆς εὐσεβείας ἀκαθαίρετοι πρόβολοι, ὀπλῖται θείας στρατείας, οἱ τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἀρχάς, παντευχίᾳ θείᾳ τροπώσαντες· οἱ ὥρα νεότητος, τὰ ἐν κόσμῳ μισήσαντες, καὶ τοῦ Σωτῆρος, τὸ σωτήριον πάθημα, μιμησάμενοι, διὰ πάθους ἀθλήσεως. Μάρτυρες μεγάλωνυμοι, φωστήρες ὑπέρλαμπροι, οἱ θεϊκῶν δωρημάτων, τὰς δαδουχίας

πυρσεύοντες. Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός...

Χαίροις τῶν ἀθλητῶν ἡ дуάς, τῶν ἀθλοφόρων τὰ σεπτὰ καλλωπίσματα, ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας, τῶν εὐσεβῶν ἡ χαρά, τὰ τῆς οἰκουμένης ἐντροφήματα· τὰ ἄνθη τὰ πνέοντα, εὐωδία τὴν κρείττονα· φωτὸς δοχεῖα, τιμαλφῇ καὶ πολύτιμα· καθαρώτατα, τοῦ Σωτῆρος καρπώματα· δένδρα τὰ ἀγλάοκαρπα, καρπῶν τῆς ἀθλήσεως, τῶν δωρεῶν τῶν ἀφθάρτων, ἐλαῖαι ὄντως κατὰκαρποι. Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ...

Χαίροις τῶν ἀθλητῶν ἡ дуάς, τῆς Ἐκκλησίας τὰ μεγάλα προπύργια, προστάται τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ κηδεμόνες ἡμῶν· περιστατουμένων ἀνακούφισις· οἱ πάντας προφθάνοντες, καὶ κινδύνων ἐξαίροντες· οἱ αἰχμαλώτους, παραδόξως λυτρούμενοι, καὶ πᾶν δώρημα, τοῖς αἰτοῦσι βραβεύοντες· φύλακες καὶ ὑπέρμαχοι, πιστῶν ἐτοιμώτατοι, ὁ Στρατηλάτης καὶ Τήρων οἱ τῶν ἀγγέλων ἰσοτίμοι. Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα Ἦχος πλ. δ'.

Τίς ὑμνήσει ἀξίως, ἡ ποῖα γλῶσσα ἀποφθέγγεται, τῶν λαμπρῶν ὑμῶν ἀγώνων τὰ τρόπαια, ἀθλοφόροι μάρτυρες· τὴν ἐν βίῳ ἀνάβασιν, τὴν ἐν λόγοις σοφίαν, τὴν ἐν πράξεσι σύνεσιν, τὴν πρὸς τὸ φίλτρον τῆς εὐσεβείας περιουσίαν, τὴν ἐν κολακείαις ὑπεροψίαν, τὸ ἐν βασάνοις ἀνένδοτον, τὸ ἐν πυρὶ καρτερόψυχον, τὴν πρὸς τὸν θάνατον εὐτολμίαν δι' ὧν συμμορφωθέντες Χριστῷ, τῆς οὐρανίου λήξεως,

κληρονόμοι γεγονάτε. Καὶ νῦν Θεόδωροι πολύαθλοι, τῶν μακαρίων λαβόμενοι ἐλπίδων, μὴ παύσησθε πρεσβεύοντες ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε παρθένα, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως, συλλαβοῦσα σαρκί· Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὧν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον καὶ τὰ ἀπολυτικά.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὴν λαμπρὰν ξυνωρίδα τῶν μαρτύρων τιμήσωμεν, τοὺς ἐπωνυμίας τῶν θείων δωρεῶν διαπρέποντας, Θεόδωρον τὸν Τήρωνα πιστοί, σὺν τούτῳ Στρατηλάτῃ τὸν κλεινόν· θεοδώρητον γὰρ χάριν καὶ ἀρωγὴν, βραβεύουσι τοῖς κράζουσι· δόξα τῷ θαυμαστότῳ ὑμᾶς, δόξα τῷ μεγαλύναντι, δόξα τῷ δωρουμένῳ δι' ὑμῶν, θεῖα δωρήματα. Ἔτερον. Δόξα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείας κλήσεως φερωνυμία, διαλάμποντες τῇ Ἐκκλησίᾳ, τὴν θεόδοτον χάριν ἐκφαίνετε, Τήρων Θεόδωρε μάρτυς ἀήττητε, καὶ Στρατηλάτα Θεόδωρε ἔνδοξε. Ἀλλ' αἰτήσασθε Τριάδα τὴν ὑπερούσιον, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν...

Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Κάθισμα

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ως μάρτυρες Χριστοῦ, καὶ γενναῖοι ὀπλῖται, Θεόδωροι σοφοί, Στρατηλάτα καὶ Τήρων, μεγίστην ἐπλουτήσατε, ἐκ Θεοῦ χάριν ἔνδοξοι, δι' ἧς

ῥθθητε, θαυματουργίαις ποικίλαις, περιβόητοι, καὶ θαυμαστοὶ πάσῃ κτίσει· διὸ ὑμᾶς μέλπομεν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τῶν θείων δωρεῶν, οἱ ὑπέρλαμπροι λύχνοι, ἐκλάμπουσιν αἰεὶ, δαδουχίας θαυμάτων, δαιμόνων δεινὰ φάσματα, καὶ βροτῶν ἀβρωστήματα, διαλύοντες, οἷα καχέσπερον νύκτα, οἱ Θεόδωροι, οἱ εὐκλεεῖς ἀθλοφόροι· οὓς πῖσται τιμήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ ὑπερφῶς, ὑπὸ χρόνον προήλθεν, ὁ πάντων ποιητής, καὶ Δεσπότης αἰώνων, καὶ τρίθρον καθυπέδειξε, τοῖς ἀνθρώποις σωτήριον, ἣν ὀδεύσαντες οἱ δύο θεοὶ ὀπλῖται, μεγαλύνουσι, σὲ τῶν καλῶν τὴν αἰτίαν, Παρθένε Πανάμωμε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ρώμην πίστεως διεζωσμένοι, ἡνδραγάθησαν ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται Θεόδωροι, καὶ τῶν ἐχθρῶν καθελόντες τὸ φρύαγμα, τῆς αἰωνίου χαρᾶς ἡξιώθησαν. Καὶ νῦν ἄφειν αἰτοῦσιν ἡμῖν καὶ ἔλεος, τοῖς μέλπουσιν αὐτῶν τὴν θείαν ἄθλησιν.

Δόξα. Ὅμοιον

Πῦρ οὐράνιον εἰσδεδεγμένοι, πῦρ ὁμῶς οὐκ ἐπτοήθης, θεομακάριστε Τήρων Θεόδωρε· ἐν τῷ σταυρῷ προσπαγεῖς δὲ δεδόξασαι, τῷ τοῦ Χριστοῦ Στρατηλάτῃ μιμήματι, ᾧ πρεσβεύσατε δοθῆναι πταισμάτων ἄφειν, τοῖς μέλπουσιν ὑμῶν τὴν θείαν ἄθλησιν

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖαν κλίμακα οὐρανομήκη, σὲ προέβλεψε Πνεύματι θεῷ, Πατριάρχῃ Θεοτόκε ὁ ἔνθεος· διὰ γὰρ σοῦ τοῖς ἐν κόσμῳ ἐπέφανεν, ὁ φῶς

οἰκῶν ὑπερούσιος Κύριος, ᾧ προσάγαγε δεόμεθα Παναμώμητε, τοὺς πίστει ἀφορῶντας τῇ πρεσβείᾳ σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Στρατιῶται τοῦ Λόγου πανευκλείεις, Ἐκκλησίας θεμέλιοι ἀρραγεῖς, σαφῶς ἀνεδείχθητε, εὐσεβῶς ἐναθλήσαντες, καὶ τὰς μηχανουργίας ἐχθρῶν θριαμβεύσαντες, δι' ἔργων καὶ θαυμάτων καὶ λόγων καὶ πράξεων, ὅθεν φερωνύμως δωρεῶν οὐρανίων, τὰς δόσεις θραβεύετε ἀενάως τοῖς χρήζουσιν, ἀθλοφόροι Θεόδωροι. Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν, τοῖς ἐκ πόθου τελοῦσιν, ὑμῶν τὴν πανήγυριν.

Δόξα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν ὑμῶν, τὴν καρτερίαν τὴν πολλήν, ἐν ἀγῶσι κρατεροῖς, οἱ ἀντικείμενοι ἐχθροί. Ὅτι ὡς ἄσαρκοι ἠνέγκατε τὰς βασάνους, σῶμα τὸ θνητὸν ἀρνησάμενοι, καὶ πόθῳ ἀκλινεῖ Χριστὸν ποθήσαντες· ὁ δὲ Σωτὴρ ὡς δῶρον πολύτιμον, ὑμῶν τοὺς πόνους ἐδέξατο. Ὅν δυσωπεῖτε ὑπὲρ τοῦ κόσμου, Θεόδωροι παμμακάριστοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καταπλήττει ἀληθῶς, τῶν ἀσωμάτων τοὺς χορούς, οἷον πέπρακται ἐν σοί, μυστήριον ὑπερφύες, καὶ τῶν πιστῶν κατευφραίνει τὰς διανοίας. Πῶς οὖν ἐν σαρκὶ φρικτῶς γεγέννηκας, καὶ γάλακτι τῷ σφ' ἀγνὴ ἐθήλασας, τὸν διατρέφοντα κτίσιν τὴν ἅπασαν, ἐν τῇ ἀφάτῳ χρησιμότητι; Πάντως ὡς οἶδεν ὁ ταῦτα δράσας, Θεογεννήτορ παντευλόγητε.

Οἱ ἀναβαθμοί.

Τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου καὶ τὸ προκείμενον ἤχος δ'.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ...

Εὐαγγέλιον Μαρτυρικὸν

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῶν ἀθλοφόρων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν τῇ μαρτυρικῇ πανηγύρει, ἐν ἔργοις ἐναρέτοις λευχειμονοῦντες, τὸ σκυθρωπὸν τῆς νηστείας, πρὸς δλίγον ἀνῆσωμεν, καὶ τοῖς Χριστοῦ Ἀθληταῖς, Θεοδώροις βοήσωμεν. Οἱ τῶν ἐπιγελῶν ἀλογήσαντες, καὶ δι' ἄθλων ἁγίων τῆς οὐρανοῦ δόξης ἀξιωθέντες, ἐνισχύσατε ἡμᾶς, τὸ τῆς νηστείας στάδιον καλῶς τελέσαι, καὶ ἀξίως προφθάσαι τὴν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν.

Εἶτα οἱ Κανόνες.

Τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς στίχ. καὶ τῶν ἁγίων οἱ δύο εἰς η'.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου οὗ ἡ ἀκροστιχίς
Χαίροις τῆς χαρᾶς ἡμῶν αἰτία Κόρη.
Γερασίμου

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρημός.

» **Α**νοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι τῇ βασιλίδι Μητρὶ, καὶ δόξασθαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὰ θαύματα.

Χαρίτων θησαύρισμα καὶ ἀνεξάντλητον πέλαγος, ὑπάρχουσα Δέσποινα ρανίδα γνώσεως, κάμοι ὄμβριον, ἵνα σὺν τῷ ἀγγέλῳ, τὸ χαῖρε βοήσω σοι ἀσμάτων σάλπιγγι.

Αρᾶς ἡ καθαίρεσις χαῖρε θεόνυμφε Δέσποινα, τοῦ κόσμου ἡ λύτρωσις χαῖρε πανάμωμε, ἡ πηγὰς αἰωνίου ζωῆς τὴν αἰωνίαν, καὶ ἄδην νεκρώσασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

Ισχύος ἀνάκτορον τῆς πατρικῆς
χαῖρε Ἀχραντε, παστὰς ἡ ἀμόλυν-
τος χαῖρε τοῦ Κτίσαντος, ὁ ὑπέρλαμ-
πος, νυμφῶν χαῖρε τῆς δόξης, τῆς
θείας σαρκώσεως τὸ ἐργαστήριον.

Ράβδος ἡ ἀνθήσασα τὸν φυτουρ-
γὸν πάσης κτίσεως, χαῖρε ἀπειρό-
γαμε χαῖρε ἡ ἀμπελος, ἡ βλαστήσα-
σα, τὸν βότρυν τὸν ὠραῖον, τὸν οἶνον
βλυστάνοντα, τῆς ἐπιγνώσεως.

Κανὼν πρῶτος τῶν ἁγίων οὗ ἡ ἀκρο-
στιχίς.

Ἀθλητῶν ὁμώνυμον δυάδα ἔδω. Γε-
ρασίμου.

Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός

Ακτίσι φιλόανθρωπε, τῆς τρισανγούς
σου ἐλλάμψεως, τὸν νοῦν μου κα-
ταύγασον ὡς ἂν ὑμνήσω φαιδρῶς, Θε-
οδώρων σου, τῶν εὐκλεῶν μαρτύρων,
τὴν μνήμην τὴν εὐσημον καὶ τὰ πα-
λαίσματα.

Θερμῶς πυρακτούμενος ζήλω τῷ
θεῷ τῆς πίστεως, πυρὶ κατενέ-
πρησας τοὺς τῶν εἰδώλων βωμούς, Τή-
ρων ἔνδοξε, καὶ χαίρων ἡγωνίσω· διό
σου τὴν ἄθλησιν Χριστὸς ἐδόξασε.

Λαμπρότητι βίου μὲν σοφίας δὲ κο-
σμιότητι, ἐν ὥρᾳ νεότητος ἐμπρέ-
πων ἔνδοξε, νῷ θεόφρονι, ὡς μέγας
Στρατηλάτης, στρατεία τῇ ἀνῶθεν
σαῦτὸν ἐστράτευσας.

Θεοτοκίον.

Ησύλληψις ἄσπορος ὁ τόκος δὲ
σου πανάφθορος, ἐδείχθη πανά-
μωμε ὡς ξένου θαύματος! ὁ ἀνείδεος,
Θεὸς γὰρ ἐκ σοῦ Κόρη, δι' οἰκτον ἀν-
έπλασεν Ἀδὰμ τὸν ἐκπτωτόν,

Κανὼν δεύτερος οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τήρων χαῖρε καὶ Στρατηλάτα. Γε-
ρασίμου.

Ἦχος πλ δ' Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ταῖς τῶν Ἀγγέλων στρατιάις καὶ
τάξεις συναγαλλόμενοι, καὶ τὰς ὑ-

πὲρ λόγον, δωρεὰς καὶ χάριτας, Θεό-
δωροι δεχόμενοι, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν
φώτων, τοὺς ὑμᾶς ἄμφω γεραίροντας,
θεῶν δωρεῶν ἀξιώσατε.

Η ἐν πολέμοις Μάρτυς εὐστοχία
σου τῷ βασιλεῖ τῷ φθαρτῷ, ἐκ-
λεκτόν σε Τήρων, φερωνύμως ἔδειξεν,
ἡ δὲ λαμπρά σου ἄθλησις, λαμπρὸν πᾶ-
σι τῇ κτίσει, καὶ θαυμαστὸν σὲ κατέ-
στησε δωρεαῖς θαυμάτων ἐκλάμποντα.

Ρεῦση γλώσση εὐσεβείας δόγματα
ὡς γλυκασμὸν ἀληθῆ, δαφιλῶς
βλυστάνεις, Στρατηλάτα ἔνδοξε, τὸν
λόγον γὰρ τῆς πίστεως, εὐσεβῶς δια-
σπείρων, τοῦ μαρτυρίου τὰ δράγματα
ἐν ἀγαλλιάσει ἐθέρισας.

Θεοτοκίον.

Ωραιωθεῖσα τοῖς πανάγνοις κάλλε-
σι τῆς παρθενίας ἀγνή, τὸν ὠραῖ-
ον κάλλει, παρὰ πάντας τέτοκας, σαρ-
κὸς ἐν ὁμοιώματι, τὸν ὑπέρθεον Λόγον,
καθωραΐζοντα χάριτι, τὴν ἀχρειωθεῖ-
σαν οὐσίαν μου.

Καταβασία: Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς
» ζῶσα καὶ ἀφθονός πηγὴ, θιάσον
» συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέ-
ωσον, καὶ ἐν τῇ θεῇ δόξῃ σου, στεφά-
» νων δόξης ἀξιώσον. Δίς.

Ο ἔπεδήμησεν ἡμῖν, ὁ Βασιλεὺς τῆς
κτίσεως, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνεύρατο, ἐν
ἀπωλείας ὄρεσι, χαῖρε ἀγνή Μητρο-
πάρθενε.

Ιάσεων χαῖρε τοῖς ἀνθρώποις, ὁμβρί-
ζουσα δρόσον δαφιλῶς, χαῖρε πηγὴ
ἀκένωτε, ἐξ ἧς ἡμῖν ἀνέβλυσε, τὸ ὕδωρ
τὸ ἀλλόμενον, εἰς σωτηρίαν αἰώνιον.

Στάμνος ἡ χρυσὴ χαῖρε Παρθένε, ἡ
κρόμφος τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς, ὡς
μάννα ἐπουράνιον, ἀσπέρως γεωργή-

σασα, χαῖρε λυχνία πάμφωτος, τοῦ πατρικοῦ ἀπαυγάσματος.

Τὴν πλάκα τῆς νέας Διαθήκης, ἐν ἣ ὁ Δεσπότης τοῦ παντός, ἐγράφη σωματούμενος, ὑμνήσωμεν κραυγάζοντες· χαῖρε τοῦ νόμου πλήρωμα, καὶ προφητῶν περιήχημα.

Τῶν Ἀγίων. Ὁ αὐτός.

Τὸν δράκοντα πρῶτον ἀποκτείνας, δυνάμει Σταυροῦ τὸν αἰσθητόν, Τήρων θεομακάριστε, εἶτα στερρώως κατέβαλες, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχέκακον, μαρτυρικοῖς ἀγωνίσμασιν.

Ως πλήρης συνέσεως ἐνθέου, καὶ στήλη καλῶν πάντοδαπῶν, τὰ τῶν ἐθνῶν ἀγάλματα, συντρίψας ἐθριάμβευσας, ὡς Στρατηλάτης ἄριστος, τοῦ Δικινίου τὸ μάταιον.

Νομίμως ἀθλήσαντες ἐν κόσμῳ, Θεόδωροι μάρτυρες Χριστοῦ, δομοῦ ἐμεγαλύνθητε, δόξῃ μιᾷ καὶ χάριτι· διὸ καὶ ἡμεῖς σήμερον, ὑμᾶς δομοῦ μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ος πλήρης Θεὸς Θεογεννητορ, ἐν σοὶ ἐκενώθη ὑπὲρ νοῦν, μείνας πάλιν ἀκένωτος, ἐν τῷ κενοῦσθαι Ἀχραντε, ἡμῖν σαρκὸς καὶ αἵματος, ὡς ἀγαθὸς ἐκοινωνήσε.

Δεύτερος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νέος ὑπάρχων εὐσταλῆς, νεότητος τερπνὴν ὥραν, καὶ ἀξίας τῶν ἐν κόσμῳ πραγμάτων, ὑπερεῖδες νουνεχῶς, Τήρων μάρτυς ἀήττητε, ἵνα Χριστὸν κερδίῃς, οὐ καὶ τὸ πάθος ἐπόθησας.

Χαίρων ἀπέστης ὀλικῶς, τῆς σχέσεως Δικινίου, βουλευσάμενος σοφῶς Στρατηλάτα· ἀντὶ δόξης γὰρ φθαρτῆς, ὀλοσχερῶς ἠγάπησας, Κυρίου κατὰ Παῦλον, ὀνειδισμὸν τὸν σωτήριον.

Ακαταπλήκτῳ λογισμῷ, καὶ στερρώτῃ καρδίᾳ, θριαμβεύσαντες, ἐχθρῶν τὴν μανίαν, πολυτρόπων αἰκισμῶν, πείραν στερρώως ἐλάβετε, Τήρων καὶ Στρατηλάτα, μεγαλομάρτυρες ἐνδοξοί.

Θεοτοκίον.

Ιαματόδρυτος πηγῇ, ἡ προστασία σου πέλει, κρουνηδὸν ἀναπηγάζουσα κόσμῳ, ἱαμάτων νοητῶν, νάματα καθαρώτατα. δι' ὧν Παρθενομῆτορ, κάμει νοσοῦντα θεράπευσον.

Καταβασία: Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν θεοδώρητον φέροντες δύναμιν, σαρκὸς καὶ αἵματος ἔξω γεγόνατε, καὶ κατὰ κράτος τῶν ἐχθρῶν καθείλετε τὰς δυνάμεις, Στρατηλάτα μέγιστε ἀθλητῶν ἀκροθίνιον, καὶ Τήρων μακάριε. τῶν μαρτύρων ὠράϊσμα, μεθ' ὧν ἐκδυσωπεῖτε ἀπαύστως, πάσης ἡμᾶς ρύεσθαι θλάβης.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ὑπερούσιον σάρκα γενόμενον, ἐκ τῶν αἱμάτων σου ἀφθόρως τέτοκας, καὶ ἐγαλούχησας φρικτῶς τὸν τρέφοντα πᾶσαν κτίσιν· ὦ τῶν μεγαλείων σου, Θεοτόκε πανύμνητε! Τίς οὖν διηγῆσεται, τὰς μεγάλας αἰνέσεις σου; ἀλλ' οὖν χαρμονικῶς σοὶ δοῶμεν· χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου
» Θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφη, ἤλ-
» θεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ
» παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζον-
» τας· δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.
Δίς.

Η λαμπὰς ἡ φωτοφόρος, ἡ τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον, τοῖς ἐσκοτισμένοις, ἐν μορφῇ ἑροτεῖα ἀστράψασα, χαῖρε Παρθένε ὁ ὄρθρος· ὁ ἀνέσπερος,

ἡ ἐκλάμψασα, δικαιοσύνης τὸν ἥλιον.

Σωτηρίας ὤφθης πύλη, τοῖς τὸ χαῖρε κραυγάζουσι, χαῖρε μυροθήκη, ἡ Χριστὸν τὸν Λόγον κυήσασα, τῆς ἀφθαρσίας δωρούμενον τὴν εὐπνοιαν, τοῖς τὸν θάνατον, παρακοῇ γεωργήσασι.

Χαριμάτων οὐρανίων, χαῖρε πλούτος ζωήρβυτος, χαῖρε πρυτανεῖον, τῆς θεαρχικῆς ἀγαθότητος, τῆς θεϊκῆς εὐδοκίας χαῖρε θάλαμη, Ἀπειρόγαμε, δι' ἧς φθορὰ ἐξηφάνισται.

Ανατεῖλαν ἐκ γαστροῦ σου, τοῦ πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, τῆς ἀθανασίας, θεῖαν σε νεφέλην ἀνέδειξεν, ἐπισκιάζουσαν Κέρη, τοὺς βοώντάς σοι, χαῖρε σκῆνωμα, τοῦ Βασιλέως τῆς κτίσεως.

Τῶν ἁγίων. Ὁ αὐτός.

Μαρτυρίου πρὸς ἀγῶνας, ἀπεδύσω γηγθόμενος, τὴν στρατολογίαν, Τήρων τὴν φθαρτὴν ἀρνησάμενος, καὶ εὐσεβῶς ἐστρατεύθης διὰ πίστεως, ᾧ καὶ ἔκραζες· δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ωκειώθης τῷ Κυρίῳ, Στρατηλάτα περιδόξε, ἐν τῇ ἀπαρνήσει, πάσης σφαλλομένης τερπνότητος· καὶ τοῖς θουεύροις γενναίως μαστιγούμενος, χαίρων ἐψαλλες· δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Νόμους τοὺς τῆς εὐσεβείας, καὶ τὴν χάριν τῆς πίστεως, τοῦ Στραυροῦ τὸ κράτος, καὶ τὴν κεκρυμμένην λαμπρότητα, Μεγαλομάρτυρες ἔνδοξοι Θεόδωροι, ἐκηρύξατε, τοῖς ἀσεβέσι λαμπρότατα.

Θεοτοκίον.

Υψηλὴ ὤφθης καθέδρα, καὶ παλάτιον ἔμψυχον, ἐπηρμένους θρόνος, τοῦ τοῖς Χερουδὶμ ἐπιβαίνοντος, θεοχαρίτωτε Κόρη διδὺ ψωσον, τὴν καρδίαν

μου, περιπεζίου ἐφέσεως.

Δεύτερος. Σὺ μου ἰσχύς.

Ρώμη ψυχῆς, Τήρων ἐμπρέπων Θεόδωρε, ὥσπερ ὄναρ, καὶ οὐδὲν λελογίσαι τὰς ἀπειλὰς τὰς τῶν δυσσεβῶν, πρὸς τὰ ὑπὲρ λόγον βραβεῖα τῆς ἄνω κλήσεως, ψυχῇ ἀνενδοιάστῳ, ἐπειγόμενος φθάσαι, ὧν καὶ ἔτυχες μάρτυς ὡς ἡλπισας.

Εν τῷ φωτί, ὁ Στρατηλάτης Θεόδωρος, τοῦ Κυρίου, τῶν παθῶν λαμπόμενος τὴν τῶν λαμπάδων ὁδυνήραν, ἔκκαυσιν ὑπέστη, καὶ τὰς στρεβλώσεις τοῦ σώματος, εἰρκτῆς τὴν τιμωρίαν, καὶ ξεσμούς σκληροτάτους, καρτερῶν τὰς αἰκίας ὡς ἄσαρκος.

Κόσμου παντός, οἱ βοηθοὶ καὶ ὑπέρμαχοι, Ἐκκλησίας, πύργοι οἱ ἀσάλευτοι οἱ ἠθασαυροὶ θεῶν δωρεῶν, Τήρων ὁ γενναῖος, καὶ Στρατηλάτης ὁ ἔνδοξος, τιμάσθωσαν συμφώνως, ὡς δωρούμενοι πᾶσι, δωρεὰν πᾶσαν δόσιν θεόδοτον.

Θεοτοκίον.

Ανευ φθορᾶς, ἐν τῇ γαστρί σου συνέλαβες, τὸν τὸ εἶναι, πᾶσι παρεχόμενον καὶ ὑπὲρ νοῦν τέτοκας αὐτόν, διπλοῦν τῇ οὐσίᾳ, μοναδικὸν τὴν ὑπόστασιν, δι' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν, ἀναπλάττοντα κόσμον, Θεοτόκε ἀγνή Ἀειπάρθενε.

Καταβασία: Ὁ Καθήμενος ἐν δόξῃ.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῇ
» δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε
» παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὕμνοσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύοντα.

Ρυσθέντες τῷ τόκῳ σου, τῆς πάλαι ἀποφάσεως, χαῖρε χαρμοσύνης σοὶ δοῶμεν, χαῖρε παρθένε ἡ καταλλάττει, τῷ παμβασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ, τοὺς

καθυποκύψαντας, δι' ἀπάτης τῷ δράκοντι.

Ανθήσασα Πάναγνε, λειμῶν ὡς θεοφύτευτος, ἄνθος τὸ ὠραῖον καὶ εὐώδες, τὸν ὠραῖσαντα τὴν γῆν ἀνθεσιν, ἐπλησας ὁσμῆς τῆς θεϊκῆς, τοὺς ἀναδοῶντάς σοι· χαῖρε θεῖον ὁσφράδιον.

Σιῶν πολυώνυμος, χαῖρε Παρθένε Δέσποινα, πόλις τοῦ Μεγάλου Βασιλέως, περὶ ἧς ξένα σαφῶς λελάληνται, χαῖρε ἡ ἀνοίξασα ἡμῖν, πύλην τὴν οὐράνιον, καὶ τρυφὴν τὴν ἀκήρατον.

Ηθάτος ἡ ἀφλεκτος, χαῖρε Παρθένε Ἀχραντε, χαῖρε ἡ νεκρώσασα τὸν ἄδην, ὡς τετοκυῖα τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, τὸν διὰ θανάτου καὶ παθῶν, πᾶσι τὴν ἀπάθειαν, καὶ ζωὴν ἀναβλύσαντα.

Τῶν ἁγίων. Ὁ αὐτός.

Μηδόλως ὁ τύραννος, ἐνέγκας σου τὸ εὐτολμον, δέσμιον φρουρᾷ σε καθειργνύει, ἔνθα Χριστός σοι ὁ Βασιλεὺς τοῦ παντός, ὥφθη ἐνθαρρύνων σε λαμπρῶς, φέρειν τὰ ἐπίπονα, Τήρων μάρτυς ἀήττητε.

Ολόγων φαιδρότητι, καὶ ψυχικῇ στερρότητι, λύσας τοῦ ἐχθροῦ τὰς πανουργίας, μετὰ θασάνους πολυωδύνους φρικτάς, ὥφθη ἐν τῇ χάριτι Χριστοῦ, ἀσινῆς ἀπήμαντος, Στρατηλάτης ὁ πάνσοφος.

Ναμάτων τοῦ Πνεύματος, οἷά περ θρύσις δίκρουνος, ἐλύζετε ἀεὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ, καθάπερ νέκταρ μελισταγῆς γλυκερόν, τὰς θεοδωρήτους δωρεάς, μέγιστοι Θεόδωροι, τοῦ Χριστοῦ φίλοι γνήσιοι.

Θεοτοκίον.

Δεσπότην κυήσασα, καὶ πάντων ὄντα Κύριον, Κεχαριτωμένη Παναγία, τῆς δεσποτείας τοῦ παλαμναίου ἐχθροῦ, ῥύσαι με Παρθένε δυσωπῶ,

ὅτι καταβέβλημαι, ἀμαρτίαις καὶ πάθεσι.

Δεύτερος. Ἵνα τί με ἀπώσω;

Ιλαρὸς ὄντως ὥφθης, ὡς περιλαμπόμενος αἴγλη τῇ ἄνωθεν, τῷ ἀρχιεράρχῃ, ἐκδηλῶν παραβάτου τὸ βούλημα, Θεόδωρε Τήρων· ὅθεν λαὸς ὁ τοῦ Κυρίου, τὸ σὸν μέγιστον θαῦμα ἐδόξασε.

Στρατηλάτης ὡς μέγας, τὰς ἀντικειμένας στρατείας διώλεσας, θεία παντευχία, δι' ἀθλήσεως πόνων Θεόδωρε, καὶ νίκης ἐγείρας, κατ' αὐτῶν τρόπαιον μέγα, πρὸς Χριστοῦ θαυμαστῶς τεθαυμάστωσαι.

Τὸν ἀγῶνα τὸν θεῖον, χρόνοις διαφόροις νομίμως τελέσαντες, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, παρ' ἡμῶν ἐπαξίως γεραίρεσθε, ὡς συνωνυμοῦντες, Θεόδωροι τροπαιοφόροι, παραδόξων θαυμάτων διάκονοι.

Θεοτοκίον.

Ράβδος ἀφθαρτος θεία, ἡ ἁγιοβλάστητος καὶ ξενοβλάστητος, ὥφθης Θεότοκε, ὡσπερ ἄνθος ὠραῖον ἀείζων, τὸν τῶν ὅλων Κτίστην, ἀνθήσασα ἀγεωργήτως, οὐ καμὲ τῇ ὁσμῇ Κόρη εὐφρανον.

Καταβασία: Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

ᾠδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, » τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας » κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, » Θεὸν δοξάζοντες. Δίς

Μύρον οὐράνιον τέξασα. πληρῶσαν εὐωδίας τὴν σύμπασαν, χαῖρε ἀκήρατε, ἡ μυροθήκη τῆς χάριτος, χαῖρε τῆς ἀφθαρείας θεῖον ἀλάβαστρον.

Ωφθης παλάτιον ἐμψυχον, ἀγνή καὶ κιθωτὸς ἁγιάσματος, τοῦ Παντοκράτορος· ὅθεν τὸ χαῖρέ σοι ἔδομεν, χαῖρε τῆς θείας δόξης ναὲ ὕ-

πέρτιμε.

Ναμάτων χαῖρε τοῦ Πνεύματος, ὁ πλήρης ποταμὸς καὶ κατάρρυτος, ἐξ οὗ ἀρδεύεται, τοῖς θεοβρύτοις ὁρμήμασιν, ἡ οἰκουμένη πᾶσα χαῖρέ σοι κράζουσα.

Αγγέλων χαῖρε εὐπρέπεια, καὶ θείων προφητῶν περιήχημα, δαίμων στήριγμα, χαῖρε μαρτύρων στεφάνωμα, καὶ τῶν ἀπηλπισμένων τὸ καταφύγιον.

Τῶν ἁγίων. Ὁ αὐτός.

Υπὸ Κυρίου φρουρούμενος, υπέστης τῆς φρουρᾶς δεινὴν κάθειρξιν, ἐνθα συνέφαλλες, μετὰ ἀγγέλων ὁφθέντων σοι, εἰς θάμβος τῶν ἀπίστων Τήρων Θεόδωρε.

Ανδρειοφρόνως υπέμεινας, παμμάκαρ τοῦ Σταυροῦ τὴν προσήλωσιν, καὶ ὠφθης σύμμορφος, ὡς Στρατηλάτης περίδοξος, παθῶν τοῦ Ζωοδότου καὶ τῆς ἐγέρσεως.

Δυὰς μαρτύρων ὁμῶνυμε, φωστῆρες Ἐκκλησίας ἀνέσπεροι, Τήρων ἀήτητε, καὶ Στρατηλάτα πολύαθλε, πάσης ἡμᾶς ἀνάγκης λυτροῦσθε πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Ανευ φθορᾶς ἀπεκύησας, τὸν λύσαντα φθορᾶς τὸ κατάκριμα, Κόρη Πανάφθορε διδὼ καμὸν τὴν διάνοιαν, φθοροποιῶν Παρθένε ῥῦσαι ἐμφάσεων.

Δεύτερος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Αγγέλους συγχορευτάς, ἐν τῇ εἰρηκτῇ ἔχων ἔνδοξε, ἰσαγγελος ἀληθῶς, ἐδείχθης τοῖς ἄθλοις σου, Τήρων παμμακάριστε· ὅθεν καταλλήλως, ἐδόξασθης ἐν τοῖς πέρασι.

Τὴν ἄθλησίν σου λαμπρῶς, δοξάζων Χριστὸς ὁ Κύριος, μετὰ τὸ πάθος Σταυροῦ, ἀρτιόν σε δείκνυσι, Στρατηλάτα ἔνδοξε, δι' ἀγγέλου θείου, τῶν

δεινῶν σε λυτρωσάμενος.

Ηλίου τοῦ νόητοῦ, ἀστέρες ἀειλαμπέστατοι, τῶν θεϊκῶν δωρεῶν, δοτῆρες οἱ ἔνθεοι, Στρατηλάτα μέγιστε, καὶ Τήρων γενναῖε, πάσης βλάβης ἡμᾶς ῥύσασθε.

Θεοτοκίον

Λυχνία χρυσοειδής, τὸ φῶς ἀγνὴ τὸ υπέρφωτον, πυρσεύουσα τοῖς ἐν γῇ, σαρκὸς ὁμοιώματι, ὠφθης παναμώμητε διδὼ τῆς ψυχῆς μου, τὴν σκοτίαν διασκεδάσον.

Καταβασία: Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Οἱ κλεινοὶ Θεόδωροι, ὁ Στρατηλάτης καὶ Τήρων, μαρτυρίου δίαυλον, τετελεκότες ἐνθῶς, νέμουςι θεοδωρήτως τὰς θείας δόσεις, ἅπασιν τοῖς τῷ τεμένει αὐτῶν φοιτῶσι, καὶ βοῶσι γηθοσύνως· χαίροις μαρτύρων δυὰς συνώνυμε.

Ὁ οἶκος

Τοὺς ἐν κλήσει μιᾷ διαλάμποντας, ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ δεῖ γεραίρεσθαι, ὡς Χριστοῦ στρατιώτας καὶ μάρτυρας, καὶ ἡμῶν ἀρωγούς καὶ συλλήπτοράς, Θεόδωρον τὸν Τήρωνα καὶ Στρατηλάτην τὸν κλεινόν. Διδὼ καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί, ἐν τῷ παρόντι αὐτῶν τεμένει συνελθόντες, τῶν εὐαγῶν αὐτῶν κατορθωμάτων, καὶ τῶν μεγίστων ἀνδραγαθημάτων, τὰς ἀριστείας μακαρίσωμεν δι' αὐτῶν γὰρ ὑπὲρ ἥλιον λάμψαντες, Χριστῷ μὲν περιφανῶς εὐηρέστησαν, πάσῃ δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ φρουροὶ ἀκοίμητοι ἐδόθησαν, πανταχοῦ συμπαθῶς διατρέχοντες, καὶ τοῖς θαύμασι παραδόξως ἐνεργοῦντες, καὶ παντὸς κινδύνου καὶ συμφορᾶς ἐξαίροντες, τοὺς δοῶντας γηθοσύνως· χαίροις μαρτύρων δυὰς συνώνυμε.

Συναξάριον.

Πρῶτον τὸ τοῦ μηναίου καὶ εἶτα τὸ ἑξῆς:

Τῷ Σαββάτῳ τῆς α'. ἐβδομάδος τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς, Σύναξιν ἐτήσιον ἐπιτελοῦμεν, εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν ἁγίων καὶ ἐνδόξων Μεγάλων τοῦ Χριστοῦ μαρτύρων Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος καὶ Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου.

Στίχοι

Χριστοῦ Ἀθληταῖς καλῶς ὁμωνυμοῦσι.

Νῦν ὕμνος κοινὸς εἰς ἓν συνηρμοσμένος

Εὐκλέας Θεοδώρους ἐν' ἡματι ἀνυμνεῖν θέμις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὸ διὰ τῶν κολλύβων θαῦμα τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.

Στίχοι

Τροφῇ κολλύβων ἐστὶ ἡ Τήρων πόλιν.

Τροφὴν τιθεὶς ἄπρακτον ἡλίσγη μὲνην.

Ταῖς τῶν ὁμωνύμων μεγαλομαρτύρων καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων προσεβίαις Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ
» Θεόφρονες παρὰ τὸν Κτίσαντα,
» ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατή-
»σαντες χαίροντες ἔψαλλον: Ὑπερύ-
»μνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ
Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ἰαμάτων σε, κρουὸν ἀφθονοπάρο-
χον ἐπιγινώσκοντες, σοὶ ἐκδοῦμεν
πιστῶς· χαῖρε κρήνη ἀγάχρυσε ἡ ἀ-
ναβλύσασα, τὸ ἀθάνατον, ὕδωρ τε καὶ
ἀλλόμενον, εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιαν

Τὴν πολῦτιμον, λαβίδα τὴν τὸν ἄν-
θρακα ζωῆς βαστάζουσαν, ἐν ταῖς
ἀχράντοις χερσίν, ὑμνήσωμεν λέγον-
τες χαῖρε Μητρόθεε, τὸ θεότευκτον,

χρυσὸν θυμιατήριον, τῆς τοῦ Λόγου
εὐωδίας.

Ἰστὸς ἄρρητος, χαῖρε ἐν ᾧ ἐξύφανε
Ἁλόγος ὁ ἀναρχος, ἀνευ βροτείας χει-
ρὸς, αὐτοῦ τῆς σαρκώσεως τὸ περιβό-
λαιον, χαῖρε Δέσποινα, ἡ τὸν Ἀδάμ
ἐνδύσασα, τὴν στολὴν τῆς ἀφθαρσίας.

Ἀγεώργητος, ὠράθης Κόρη ἄρου-
ρα, καρποφορήσασα, τῶν ἀγαθῶν
τὴν πηγὴν, Χριστὸν τὸν τὴν λύτρωσιν
πᾶσι βραβεύσαντα, τοῖς βωδοῖ σοι·
χαῖρε ἡ γῆ ἡ ἔνθεος, Ἰωὴλ ἦν προση-
μαίνει.

Τῶν ἁγίων. Ὁ αὐτὸς

Ἀναπτόμενος, πυρὶ τοῦ θεοῦ ἔρω-
τος Τήρων Θεόδωρε, τὴν ἀνα-
φθεῖσαν πυράν, ἀνδρείῳ φρονήματι
ψάλλων εἰσέδραμες· Ὑπερύμνητε, ὁ
τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλο-
γητὸς εἰ.

Δωρημάτων σοι, τῶν δεδομένων ἁ-
νωθεν δῆμος ὁ ἄπιστος, τὰς ἐνερ-
γείας ὁρῶν, πρὸς πίστιν σωτήριον χαί-
ρων προσέδραμε, μεθ' ὧν ἔψαλλες, ὡς
Στρατηλάτης ἄριστος· ὁ Θεὸς εὐλογη-
τὸς εἰ.

Ὡς ὁμωνυμοὶ, Θεόδωροι μακάριοι
ἄμφω δεδόξασθε, ἰσοτιμία λαμπρᾷ,
ἡμεῖς δὲ συνήλθομεν ἐν τῇ ναφ' ὑμῶν,
μεγαλύνοντες, ἰσοῖς ᾠδαῖς καὶ ᾠσμασι,
τὰς ὑμῶν ἀνδραγαθίας.

Θεοτοκίον.

Γνώμην σὺ φρονα, καὶ ἦθος εὐκατά-
νυκτον νοῦν ἀπερίσπαστον, καὶ λο-
γισμὸν καθάρν, παράσχου μοι Πάνα-
γνε τῷ πεποιθότι σοι, ὡς ἂν μέτοχος,
τῆς τοῦ Υἱοῦ σου γένωμαι, αἰωνίου βα-
σιλείας.

Δεύτερος. Παῖδες Ἑβραίων

Ἀπαντας Μάρτυς καταπλήττεις,
Ταῖς μεγίσταις σου θαυματουργαῖς
Τήρων, γυναικὸς γὰρ ποτέ, πικρᾶς

αἰχμαλωσίας, υἱὸν ἐρρύσω ἐνδοξε, πα-
ραδόξῃ ἐνεργείᾳ.

Τέλος εὐρῶν τοῦ μαρτυρίου, ἐκμη-
θείσης σου τῆς κεφαλῆς τρισμά-
καρ, πρὸς ζῶην ἀληθῆ, καὶ φῶς ἀθα-
νασίας, μετῆλθες ἀγαλλόμενος, Στρα-
τηλάτα γενναϊόφρον.

Αΰθιονον χάριν ἱαμάτων, ἀναβλύ-
ζοντα πηγῶν ἐξ ἀκενώτων, εὐδο-
κία ὑμῶν, τὰ θεῖα ὑμῶν σκῆνη, Θεό-
δωροι ἐπλούτησεν, ἡ τῶν Εὐχαϊτῶν
πόλις.

Θεοτοκίον.

Γνώσιν παράσχου μετανοίας, τῷ ἱ-
κέτῃ σου Παρθένε Παναγία, τῷ ἐν
τρίβοις παθῶν, καὶ ἀτραποῖς κηκίας,
ἀφρόνως διοδεύοντι, τῇ τοῦ πλάνου ἐ-
πηρείᾳ.

Καταδασία: Οὐκ ἐλάτρευσαν.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρημὸς

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ
» τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο,
» τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργού-
μενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγεί-
» ρει φάλλουσαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε
» τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας. Δις

Κλίμαξ νοητὴ Παρθένε χαῖρε, δι'
ἧς ὁ παντέλειος κατήλθέ μοι, καὶ
Ἄδὰμ τὸν ἐκπτωτον, πρὸς τὴν πρώτην
εὐκλειαν, θεοπρεπῶς ἀνύφωσεν ἀνα-
δοῶντά σοι· σκηνὴ φωτοφανῆς χαῖρε
Κόρη, τοῦ παραγαγόντος τὰ πάντα
ἐκ μὴ ὄντων.

Ορμος ἀκλυδώνιστος ἐγένου, τοῦ
κόσμου τὸν κυβερνήτην ἀποτέξα-
σα· ὅθεν ἐκ κυμάτων με, ἀπωλείας ἔ-
θυονόν, λιμένα πρὸς σωτήριον, ἵνα
κραυγάζω σοι· ἡ σκέπη καὶ ἀντίληψις
χαῖρε, τῶν ὑμνολογούντων Παρθένε
τὴν σὴν δόξαν.

Ρήσεσιν ἐπόμενοι ἐνθέοις, λυχνίαν
καὶ τράπεζαν οὐράνιον, ἄρμα πο-

λυώνυμον, κλίνην φωτεινόμορφον, πι-
στῶς σε ὀνομάζομεν καὶ ἐκδοῶμέν σοι·
χαρᾶς χαῖρε ἡμῶν ἡ αἰτία, χαῖρε τὴν
ὀδύνην ἡ παύσασα τῆς Εὐσας.

Η μόνη πρὸ τόκου καὶ ἐν τόκῳ,
Παρθένος καὶ μετὰ τόκον διαμεί-
νασα, ὡς σαρκὶ γεννήσασα τὸν ἀπερι-
νόητον, ψυχῶν τὰ ἀρρωστήματα καὶ
τῶν σωμάτων ἡμῶν, ἰάτρευσον τῇ θείᾳ
σου δόξῃ, ἵνα σοι τὸ χαῖρε βοῶμεν εὐ-
χαρίστως.

Τῶν ἁγίων. Ὁ αὐτός.

Εἶχον δωρεὰς θεοδωρήτους, καὶ οἱ-
κτον τὸν θεῖκόν ἐπιδεικνύμενος,
πᾶσι τοῖς καλοῦσί σε, βοηθεῖς ταχύτα-
τα· ἔνθεν καὶ τὸν χριστόνυμον λαὸν δι-
έσωσας, βρωμάτων μιὰρῶς κεχραμέ-
νων, σίτου ἐφήμενον τῇ παραθέσει
Τήρων.

Ρήσεων τῶν σῶν καθυπακούσας,
πανένδοξε Στρατηλάτα ὁ ἱκέτης
σου, χαίρων μετεκόμισε, τὸ σεπτὸν
σου λείψανον, σὺν εὐσεθέσιν ἅπασιν ἐν
τῇ πατρίδι σου, καὶ τοῦτο ὡς ἀγίασμα
θεῖον, τῷ πατρικῷ σου οἴκῳ κατέθεντο
ἐνθέως.

Αγρυπνοὶ φρουροὶ καὶ κηδεμόνες,
προστάται καὶ ἀρωγοὶ καὶ ἀντιλή-
πτορες, ἔφοροι σωτήριοι, πρεσβεύται
θερμότατοι, ἡμῶν ἀεὶ τυγχάνοντες
μεγαλομάρτυρες, μὴ παύσησθε ἡμᾶς
ὀδηγοῦντες, καὶ χειραγωγοῦντες πρὸς
τρίβους σωτηρίας.

Θεοτοκίον.

Σάρκα ἐκ τῶν θείων σου αἱμάτων,
ὁ πλήρης καὶ ὑπερούσιος καὶ ἄ-
χρονος, λογικὴν καὶ ἐμφύχον, ἑαυτῷ
πηξάμενος, ἐτέχθη ἐκ λαγόνων σου
Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ἔλυσεν Ἄδὰμ
τὴν κατάραν, πλούτῳ εὐσπλαγχνίας
Παρθένε Θεοτόκε.

Δεύτερος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Εν τῇ φλογὶ τὸ σῶμά σου, ἀκατά-
φλεκτον ἔμεινε, τῇ τοῦ παρακλή-
του δωρεᾷ Θεόδωρε, ὃ πισταὶ μετήνεγ-
κεν, ἡ Εὐσεβία ἡ εὐσεβής, ἐν τοῖς Εὐ-
χαῖτοις, χαίρων βλύζον θαυμάτων,
τοῖς πόθῳ προσιοῦσι, καὶ φόβῳ ἀπτο-
μένοις, καὶ σὲ ὑμολογοῦσι θαυματο-
βρῦτα Τήρων.

Ρῶσιν ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ τοῖς
κάμνουσιν ἴασιν, καὶ τοῖς τεθλιμ-
μένοις ἀληθῇ παράκλησιν, ἀπόροις ἀν-
τίληψιν καὶ τοῖς πενθοῦσιν ἀναψυχὴν,
καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς, τοῖς εὐσεβῶς
προσιούσι, τῇ θεῇ σου πρεσβείᾳ, πα-
ράσχου τὰς αἰτήσεις, ὡς θεῖος Στρα-
τηλάτης, Θεόδωρε τρισμάνκαρ.

Αθλητικῶς δοξάσαντες, τὸν ὑμᾶς
μεγαλύνοντα, ταῖς πλουσιοδώροις
δόσεσι τῆς χάριτος, τῆς τούτου λαμ-
πρότητος, συγκοινωνοὶ καὶ μέτοχοι,
ᾤφθητε λαμπρῶς, σὺν ἁσωμάτοις βο-
ῶντες· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀν-
υμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωματοφόρον τέτοκας, τοῦ Πατρὸς
τὸ ἀπαύγασμα, Κεχαριτωμένη
Λόγον τὸν ὑπέρθεον, τὸν κόσμον λυ-
τρούμενον, ἐξ ἀλογίας τε καὶ ἀρᾶς ᾧ
κάμῃ προσάγοις, μητρικῇ σου πρε-
σβείᾳ, Παρθένε σεσωσμένον· πρὸς σὲ
γὰρ καταφεύγω, καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι,
νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν.

Καταβασία: Παῖδας εὐαγεῖς.

ᾠδὴ 8'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**πας γηγενής, σκιρτάτω τῷ
» **Α**πνεύματι λαμπαδουχούμενος·
» πανηγυρίζετω δέ, αὐλῶν νόων φύσις
» γεραίρουσα, τὰ ἱερὰ θαυμάσια τῆς
» Θεομήτορος, καὶ βοάτω· χαίροις παμ-
» μακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή Ἀειπάρ-
» θενε.

δὶς

Γέφυρα σὺ εἶ, Πανάμωμε Δέσποινα
θεοπαρόδευτος· διὰ σοῦ ὁ Λόγος
γάρ, τοὺς ἀπωσμένους ἐπισκεψάμενος,
ἐκ τοῦ θανάτου εἴλκυσε ζωὴν πρὸς ἀ-
ληκτον, τοὺς βοῶντας· χαίροις παμ-
μακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή Ἀειπάρθενε.

Γῆ ἡ καθαρὰ, ἐξ ἧς ἐμορφώσατο
Χριστὸς τὸν ἄνθρωπον, χαίροις Ἀ-
πειρόγαμε, χαίρε ἡ πέτρα ἡ ἀποστά-
ζουσα, τὸ μέλι τὸ φυσίζωον τοῖς δια-
βαίνουσιν, ἐν ἐρήμῳ, τῇ τοῦ βίου Δέ-
σποινα, καὶ τῇ σῇ προμηθεῖᾳ σωζόμε-
νοι.

Μάννα τῆς ζωῆς, ἡμῖν ἡ ὁμῆρσα-
σα χαίρε θεόνυμφε, χαίρε ἡ ζω-
ώσασα, τοὺς νεκρωθέντας γεύσει τοῦ
ξύλου ποτέ, χαίρε Ἐδὲμ τὴν εἰσοδὸν
ἀναπετάσασα, τοῖς βοῶσι· χαίρε παμ-
μακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή Ἀειπάρ-
θενε.

Μήτηρ ἀψευδής, πανύμνητε γέγο-
νας τοῦ Παντοκράτορος, καὶ παρ-
θένος ἄφθορος, διεφυλάχθης μετὰ τὴν
κύησιν· τίς σὺν τὰ μεγαλεῖά σου ἀνευ-
φημήσει σαφῶς; ἀλλὰ δέξαι, κάμοῦ τὸ
εὐφύμνιον, ὃ θερμῆς ἐκ καρδίας σοὶ ὕ-
φανα.

Τῶν ἁγίων. Ὁ αὐτὸς

Ιδε σε λαμπρῶς, ὁ Βύζαντος πρέ-
σβυος Τήρων Θεόδωρε, τούτῳ ἐκκα-
λύπτοντα, τοῦ παραβάτου βουλὴν τὴν
ἄνομον, καὶ τὸ σὸν θαυματουργήμα
σὺν τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, εὐχαρίστῳ, στό-
ματι ἀνύμνησαν, ἐναγοῦς λυτρωθέντες
μολύνσεως.

Μέγας ἄρωγός, πιστῶν ἀναδέδει-
ξαι ὡς συμπαθέστατος, καὶ σὺλ-
λήπτωρ ἑτοιμος, τοῖς ἐν κινδύνοις καὶ
περιστάσεσιν, ἡμῖν τὴν σὴν βοήθειαν
ὀρέγων πάντοτε, Στρατηλάτα, ἔνδοξε
Θεόδωρε, Ἐκκλησίας ὀχύρωμα ἄσει-
στον.

Οἱ θεοσιδεῖς, καὶ ἔνδοξοι μάρτυρες τοῦ Παντοκράτορος, Ἀθληταὶ Θεόδωροι, τῷ τὸν παρόντα ὕμνον αἰτήσαντι, χάριν αἰεὶ θραβεύετε τὴν θεοδώρητον, κάμει λύσιν, τῶν πταισμάτων νεύματα, εὐχαρίστως αὐτὸν ἀναπλέξαντι.

Θεοτοκίον.

Υ᾽ ἡ καθαρὰ, τῆς θείας σαρκώσεως· καὶ παναρμόνιος, ὧφθης παναμώμητε, πρὸ τῶν αἰώνων ἐκλελεγμένη Θεοῦ, διδὲ τὴν τῆς καρδίας μου ὕλην ἀκάθαρτον, πρεσβειῶν σου, ἀνθρακι κατάφλεξον, καὶ τὸν νοῦν μου τῇ αἵγλῃ σου λάμπρυνον.

Δεύτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ι᾽ αἰεὶς ἀναβλύζων παντοδαπὰς, θεραπεύεις ψυχῶν τὰ νοσήματα, καὶ χαλεπά, πάθη τῶν σωμάτων ἀποσθεῖς, κρυπτῶν ποιεῖς φανέρωσιν, καὶ δρασμὸν ἐπέχεις τῶν ἱκετῶν· διδὲ τὰς πρὸς ἡμᾶς σου, πολλὰς εὐεργεσίας, Τήρων Θεόδωρε κηρύττομεν,

Μεγάλων δωρημάτων ἀξιωθεῖς, Στρατηλάτα Θεόδωρε μέγιστε, παρὰ Χριστοῦ, ἀντὶ τῶν καμάτων σου τῶν πολλῶν, καὶ τῶν ἀγωνισμάτων σου, καὶ τῶν παλαισμάτων τῶν εὐαγῶν, μεγάλων ἡμᾶς πόνων, ἐν βίῳ συμβαινόντων, μὴ διαλίπῃς ἐκλυτρούμενος.

Οἱ κλήσει σεμνυνόμενοι εὐκλεεῖ, θεοπόθητοι θεοὶ Θεόδωροι, ἡμῶν φρουροὶ καὶ μεσίται μέγιστοι πρὸς Χριστόν, τοὺς ὑμᾶς ἐορτάζοντας, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ χαρμονικῶς, χαρὰς ἀδιαδόχου, ποιήσατε μετόχους, ταῖς πρὸς Θεὸν ὑμῶν δεήσεσι.

Θεοτοκίον

Υ᾽ δάτων ἀπωλείας τῶν θολερῶν, χαριτόβρυτε κρήνη ζώήρρυτε, Μητερ ἁγνή, τῶν κατακλυζόντων μου

τὴν ψυχὴν, ρῦσαί με ἱκετεύω σε, τῇ ἐπιστάσει σου τῇ φρικτῇ, καὶ ἰθύνόν με Κόρη, πρὸς ὕδωρ ἀφθαρσίας, τῇ μετανοίᾳ με καθάρασα.

Καταβασία: Ἄπας γηγενῆς.

Ἐξαποστειλάριον

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ως τοῦ Χριστοῦ ὁπλῖται, καὶ στρατιῶται εὐσθενεῖς, τὰς τῶν ἐχθρῶν παρατάξεις, κατετροπώσασθε στερρῶς, Θεόδωροι διὰ τοῦτο, ὑμᾶς Χριστὸς μεγαλύνει.

Ἄλλοτερον ὅμοιον

Οἱ τοῦ Χριστοῦ Ἀθλοφόροι, καὶ ἄριστεῖς πανευκλεεῖς, ὁ Στρατηλάτης καὶ Τήρων, ἀνευφημεισθῶσαν λαμπρῶς· οὗτοι καὶ γὰρ τὴν Τριάδα, ὑπὲρ ἡμῶν διωσωποῦσι.

Θεοτοκίον

Θεοχαρίτωτε Κόρη, ὄρους τοῦ Ἀθῶ κηδεμών, καὶ πρύτανις καὶ προστάτις, καὶ ἀσφαλὴς καταφυγὴ, πάσης μανίας καὶ βλάβης, διάσωζε τὸν σὸν κληῖρον.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστῶμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς προσόμοια

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς τοῦ παραδέξου θαύματος.

Ως περ ἐωσφόροι πάμφωτοι, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἀνατέλλουσι σήμερον, καὶ τὴν κτίσιν ἅπασαν, μυστικῶς σελαγίζουσιν, ὁ ἀθλοφόρος Τήρων Θεόδωρος, καὶ Στρατηλάτης ὁ πολυύμνητος· οἷς ἐκδοήσωμεν· ἅγιοι Θεόδωροι πάσης ὀργῆς, ἀσινεῖς φυλάττετε, τοὺς ὑμᾶς μέλποντας.

Τήρων ἀθλητὰ Θεόδωρε, καθάπερ δῶρον δεκτόν, σεαυτὸν προσενήνοχας, διὰ τῆς ἀθλήσεως, τῷ τῶν ὀλων Δεσπότην· ἐνθεν δοξάζων ὁ μεγαλόδωρος, ἀπειροδώροις σε διαδόσει, δῶρον πολῦτιμον, τοῖς πιστοῖς σε δέ-

δωκε θαυματουργέ, δωρεαῖς τῆς χάριτος, ἡμᾶς εὐφραίνοντα.

Χαίροις Στρατηλάτα ἔνδοξε· σὺ γὰρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, παντευχίαν τὴν ἄμαχον, μυστικῶς ζωσάμενος, τὸν ἀλάστορα τύραννον, λόγοις καὶ ἔργοις εἰς γῆν κατέβαλες, καὶ νίκης ἡγείρας μέγα τρόπαιον· ὦ, τίς ἐξείπη σου, τοὺς ἀγῶνας ἅγιε καὶ τὰς πολλὰς, δωρεὰς καὶ χάριτας, δι' ὧν δεδόξασαι.

Μάρτυρες Χριστοῦ πανεύφημοι, τὰς ὑπὲρ νοῦν δωρεὰς, εὐκλεῶς κληρωσάμενοι, δαψιλῶς ἐλυστάνετε, ἱαμάτων ἐνέργειαν, καὶ τοὺς καλοῦντας ὑμᾶς προφθάνετε, καὶ τῶν κινδύνων ῥύμην σκεδάζετε, Τήρων μακάριε, Στρατηλάτα πάνσοφε· ὅθεν ὑμῶν, μνήμην τὴν αἰδίμην πανηγυρίζομεν.

Δόξα. *Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν κλεινῶν Θεοδώρων ἡ дуάς, δομонуμία κοσμουμένη ἰσοκλεεῖ, τῆς θεοσοδότου χάριτος τῇ κλήσει, ἴσοις ἀγῶσιν, ἐνδιέπρεψε τῷ κόσμῳ, καὶ τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας, τρανῶς ἐδόξασεν ἐν τῷ σταδίῳ· οὕς ἀνυμνοῦντες συμφώνως, ἐπαινέσωμεν λέγοντες· ὦ ἔνδοξε ξυνωρίς, τροπαιοῦχοι δπλῖται, οὐρανίου στρατείας· δοτῆρες πολύδω-

ροι, τῶν δωρεῶν τῆς χρηστότητος· τῶν θλιβομένων ψυχῶν ἀληθὲς παραμυθία· οἱ δξύτατοι ῥύσται τῶν ἐν κινδύνοις· οἱ ἄγρυπνοι εὐσεβῶν προστάται· Τήρων παμμακάριστε, Στρατηλάτα πάνσοφε, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ τυπικὰ καὶ οἱ μακαρισμοί, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῶν ἁγίων ἡ γ'. τοῦ α'. Κανόνος καὶ ἡ ς'. τοῦ β'. Κανόνος.

*Απόστολον τῆς 26ης *Οκτωβρίου.

Εὐαγγέλιον τῆς 23ης *Απριλίου.

Κοινωνικόν.

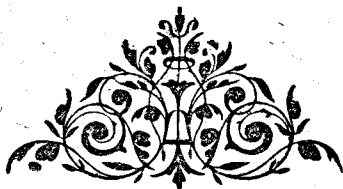
Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ἀθλοφόρων ἡ ξυνωρίς, οἱ τὰς παρατάξεις θριαμβεύσαντες τοῦ ἐχθροῦ, Θεόδωρε Τήρων καὶ θεῖε Στρατηλάτα, ἡμῶν θερμοὶ προστάται καὶ ἀντιλήπτορες.

Δίστιχον

Θεῖων δωρεῶν καταξιώσατέ με
Γεράσιμον μάρτυρες ὑμᾶς ὑμνοῦντα.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΤΟΝ ΤΗΡΩΝΑ ΚΑΙ ΘΕΟΔ. ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΝ

Ποίημα Γερασίμου μοναχού Μικραγιαννανίτου.

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως τὰ συνήθη
καὶ τὰ ἑξῆς.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ως ἀντιλήπτορες ἡμῶν καὶ προστά-
ται, καὶ βοηθοὶ τῶν ἐν παντοίαις
ἀνάγκαις, καὶ Ἐκκλησίας στύλοι ἀκα-
τάσειστοι, ἅγιοι Θεόδωροι, Στρατηλά-
τα καὶ Τήρων, πάσης συνοχῆς ἡμᾶς,
ἀνωτέρους τηρεῖτε, καὶ πρὸς Χριστὸν
προσβεύσατε θερμῶς, ἵνα πταισμάτων
συγχώρησιν λάβωμεν.

Δόξα τῷ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε...

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Ἡμῶν ἐστε Θεόδωροι σκέπη. Γερα-
σίμου Μ. Μ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διεδεύσας.

Η ἔνθεος μάρτυς σου ἄρωγῇ, πύρ-
ρος ἀσφαλείας, καὶ ἀντίληψις
κραταιά, γένοιτο ἡμῖν παντὶ τῷ βίῳ,
τοῖς σὲ γεραίρουσι Τήρων Θεόδωρε.

Μεγίστων θαυμάτων σε αὐτουργόν,
καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις, ἐτοιμότα-
τον ἄρωγόν, εἰδότες αἰτοῦμέν σε ρυ-
σθῆναι, πάσης ὀργῆς Στρατηλάτα Θε-
όδωρε.

Δόξα.

Ως λέων ὠρύεται καθ' ἡμῶν, ὁ τοῦ
σκοτίου ἀρχῶν, ἀλλὰ τούτου τὰς
μηχανάς, συντρίψατε σθένοι ἀοράτῳ,
μεγαλομάρτυρες θεοὶ Θεόδωροι.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Νεκρὸν με ἡ γεῦσις ἡ πονηρά, εἰρ-
γάσατο Κόρη, ἀλλ' ὡς τέξασα τὴν

ζωὴν, ζώωσον ψυχὴν μου τὴν ἀθλίαν,
καὶ πρὸς ὁδὸν μετανοίας με ἵθουνον.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Επιστάσα ἀὐλῶς ὧ ξυνωρὶς ἐνδοξε,
τῶν πανευκλεῶν Ἀθλοφόρων, ἐν
τῷ ναφ' ὑμῶν, θεῖα δωρήματα, τοῖς ὑ-
μᾶς μέλπουσι πόθῳ, ἄνωθεν βραβεύ-
σατε πλουσίαις δόξεσι.

Στεναγμῶν ἐπωδύνων καὶ ψυχικῶν
θλίψεων, καὶ σωματικῶν νοσημά-
των καὶ περιστάσεων, λυτροῦσθε πάν-
τοτε, τοὺς ἀδιστάκτῳ καρδίᾳ, ὑμῖν
προσανέχοντας θεοὶ Θεόδωροι.

Δόξα.

Τοῦ Βελίαρ τὰ βέλη τὰ καθ' ἡμῶν
σβέσατε, καὶ πρὸς ἐνταλμάτων τῶν
θεῶν τρέθον ἰθύνετε, ἡμᾶς Θεόδωροι,
ὡς ἂν ζωὴν τὴν ἀγήρω, καὶ χαρὰν τὴν
ἄληκτον κληρονομήσωμεν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εν τῇ σῇ προστασίᾳ καὶ τῇ στερ-
ρᾷ σκέπῃ σου, ὁ κατεγνωσμένος
προσφεύγω τοῖς παραπτώμασι· μὴ ὑ-
περίδῃς με, ἀλλ' ὡς οἰκτιρμῶν παρθέ-
νε, σῶσόν με τὸν πάθειν ἐξαπολλύ-
μενον.

Διάσωσον, ὧ ξυνωρὶς μακαρία τῶν
Θεοδώρων, Τήρων θεόφρον καὶ Στρα-
τηλάτα περιδοξε, ἐκ πάσης βλάβης
τοὺς πίστει ὑμᾶς τιμῶντας.

Ἐπὶ βλεψόν, ἐν εὐμενεῖᾳ πανύμνητε
Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ
σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυ-

χῆς μου τὸ ἄλλος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα
Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Προστάται ἡμῶν καὶ φύλακες σω-
τήριοι, καὶ πάντων πιστῶν ὑπέρ-
μαχοι καὶ πρόβολοι, Θεόδωροι μακά-
ριοι, θεοδέκτοις ὁμῶν παρακλήσεσιν,
ἐξ ἐπηρείας ἐχθρῶν δρατῶν καὶ ἀορά-
των, ἡμᾶς λυτρούσθε πάντοτε.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Θησαυροὶ χρηματίζοντες, θείων
δωρεῶν Θεόδωροι ἐνδοξοί, πενο-
μένους τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἀρετῶν τῷ ἄρ-
τι διαθρέψατε.

Εὐμενῶς ἐπικλῶμενοι, τῶν κακου-
χουμένων φωναῖς Θεόδωροι, βοη-
θείας χεῖρα τείνατε, καὶ δεινῶν τὴν
λύσιν χορηγήσατε.

Οὐ τῇ κλήσει ὁμῶν υμνοί, πρὸς τὰς
ἀντιδόσεις τῆς ἄνω κλήσεως, ἀ-
φορᾶν ἡμᾶς παιδεύσατε, τοὺς προστι-
θεμένους ἐν τοῖς ῥέουσιν.

Θεοτοκίον

Δωρεάν με ἐλέησον, καὶ τῆς σῆς
εὐνοίας με καταξίωσον, τὸν τοῖς
πάθεσι δουλεύοντα, Κεχαριτωμένην
παντευλόγητε.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ωσπερ ἄρωγοί, ἡμῶν μέγιστοι
Θεόδωροι, καθ' ἐκάστην προμη-
θῶς ἐπικουρεῖν, μὴ ἐλλείπητε ἡμῖν
καθικετεύομεν.

Ρῶσιν ψυχικὴν, καὶ σωμάτων πα-
σαν ἰασιν, καὶ ποικίλων πειρασμῶν
ἀπαλλαγὴν, πρυτανεύσατε ἡμῖν μεγα-
λομάρτυρες.

Ολὴν καθ' ἡμῶν, ὁ Βελλῆαρ ἐξεκέ-
νωσε, τὴν φαρέτραν τῶν αὐτοῦ ἐ-
πινοιδῶν, ἀλλὰ τούτου ἀθλήται τὸ μέ-
νος λύσατε.

Θεοτοκίον

Ιᾶσαι ἄγνή, τῆς ψυχῆς μου τὰ συν-
τρίμματα, καὶ τοῦ σώματος τὰς νό-

σους τὰς δεινάς, ἡ τεκοῦσα τὸν Σωτή-
ρα πάσης κτίσεως.

ᾠδὴ στ'. Τὴν δέσιν.

Σθενώσατε, τῇ ἰσχύϊ ἅγιοι, τῇ ὁμῖν
δεδωρημένῃ θεόθεν, τὰς ψυχικὰς
ἡμῶν ἤδη δυνάμεις, ἐκλελυμένας πολ-
λαῖς παραβάσεσιν, ὥς ἂν πληρώσωμεν
θερμῶς, ἐξ ἰσχύος Κυρίου τὸ θέλημα.

Κυκλούμενοι, προσβολαῖς τοῦ ὄφε-
ως, καὶ ποικίλων συμφορῶν ταῖς
ἐφόδοις, καὶ κακοτρόπων ἀνθρώπων
ἐνέδρᾳ, ἐνθεν πολύδακρυν βίον ἀνύομεν,
ἀλλὰ προστρέχοντες ὁμῖν, τῶν δεινῶν
διὰ τάχος ῥυσθείημεν.

Εκ πλήθους, ἀμαρτιῶν ὁ δύστηνος,
εἰς πληθὺν ἀσθενειῶν ἀνηκέστων,
καὶ ὀδυνῶν δυσφορήτων κατήχθην,
κρίσει Θεοῦ τῇ δικαίᾳ Θεόδωροι, ἀλ-
λὰ τῇ χάριτι ὁμῶν, ἰαθείην τῆς τού-
των κακώσεως.

Θεοτοκίον.

Παθήμασιν, ὁ ἐχθρὸς με ἔτρωσε,
ἐδελυκτοῖς καὶ ἐναγέσι Παρθένε,
καὶ τὴν ψυχὴν μου δεινῶς τραυματί-
σας, ἐπιγελαῖ τῇ νεκρώσει μου Ἀχραν-
τε· ἀλλὰ τῇ σῇ ἐπισκοπῇ, ζώωσόν με
καὶ σῶσόν με δέομαι.

Διάσωσον, ὦ ξυνορίς μακαρία τῶν
Θεοδώρων, Τήρων θεοφρόν καὶ Στρα-
τηλάτα περίδοξε, ἐκ πάσης βλάβης
τοὺς ὑμᾶς τιμώντας.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον
ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμε-
ρῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὥς ἔχουσα
μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Προστασία τῶν ἀθλητικῶν ὁμῶν ἀν-
τιλήψεων, καὶ πρεσβεία τῆς πρὸς
Θεὸν ὁμῶν οἰκειώσεως, μὴ λείπητε ὥς
συμβαθεῖς λυτρούμενοι ἡμᾶς, πειρατη-
ρίων χαλεπῶν, καὶ πονηρῶν δυσπρα-
γιῶν, καὶ σκανδάλων τοῦ ὄφεως, Τῇ-

ρων καὶ Στρατηλάτα, Θεόδωροι στεφηφόροι, ἵνα ἡσύχιον ζώῃν, ἐν γαλήνῃ διανύωμεν.

Προκείμενον

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ...

Εὐαγγέλιον μαρτυρικόν.

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀθλοφόρων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ζεῦγος θεοδόξαστον, ἡ τῶν μαρτύρων ἀκρότης, εὐκλεεῖς Θεόδωροι, δωρεῶν τῆς χάριτος οἱ φερώνυμοι, πειρασμῶν λύσατε, τὰς ἐπαναστάσεις, καὶ τοῦ δράκοντος τὰ σκάνδαλα, δι' ὧν ἐκάστοτε, ἡμῖν ἐπεμβαίνει μαινόμενος, εἰρήνην ἀστασίαστον, καὶ ὁμοφροσύνην βραβεύοντες, καὶ πταισμάτων λύσιν, ὑμῶν ταῖς θεοδέκτοις προσευχαῖς, τοῖς τῷ ναῷ ὑμῶν πάντοτε, πιστεῖ προσεδρεύουσι.

ᾠδὴ 5'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ηδυὰς ἡ ἁγία, τῆς ἁγίας Τριάδος πανευκλεεῖς ἀριστεῖς, ὁ μέγας Στρατηλάτης, καὶ Τήρων ὁ γενναῖος, τοῦ ἐχθροῦ τὰ σοφίσματα, ἀμχανᾶται ἡμῖν συντρίβετε ἀπαύστως.

Γνωσιν ἅμα καὶ πράξιν, ἀρετῶν οὐρανίων καὶ ἐναρέτων ἡθῶν, ἐν τρόποις εὐσεβείας, καὶ πάσῃ σωφροσύνῃ, γεωργεῖν ἐνισχύσατε, τοὺς ἀφορῶντας θερμῶς, ὑμῶν τῇ προστασίᾳ.

Επομβρίαις ἁγίαις, τῆς ὑμῶν προμηθείας τῶν ἀκαθέκτων παθῶν, καὶ νόσων ὀλεθρίων, καὶ θλίψεων παντοίων, πῦρ ἀλλότριον σβέσατε, διατηροῦντες ἡμᾶς, Θεόδωροι ἀτρώτους.

Θεοτοκίον

Ρυπασμάτων τοῦ βίου, προσβολῶν τοῦ δολίου καὶ ψυχικῶν μολυσμῶν,

ἀνώτερόν με τήρει, τῇ σῇ ἐπιστάσει, Θεοτόκε Πανάμωμε, ἵνα σωθεῖς διὰ σοῦ, ὕμνῳ σου τὰς ἐλλάμψεις.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Απασαν δόσιν, θεωργικῶν δωρημάτων, πρυτανεύσατε Θεόδωροι γενναῖοι, τοῖς ὕμνολογοῦσιν ὑμῶν τὰς ἀριστείας.

Σωμάτων ἄλγη, καὶ τῶν ψυχῶν τὰς δόδυνας, θεραπεύσατε τῇ θεῇ χορηγίᾳ, τῶν προσπεφυγόντων ὑμῶν τῇ προστασίᾳ.

Ιᾶμα βλύζει, ὡς ἀναψύξεως δρόσον, τοῖς ἐν καύσωνι παθῶν ἐκτρηκομένοις, ὑμῶν ὁ θεῖος οἶκος Θεόδωροι γενναῖοι.

Θεοτοκίον

Μὴ διαλίπης, ὡς συμπαθῆς Θεοτόκε, ἐποπτεύουσα αἰεὶ καὶ συντηροῦσα, τοὺς ἐν τῷ σῷ κλήρῳ, θεοφιλῶς βιοῦντας.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον

Οἱ θεῖων δωρημάτων, φέροντες τὴν ὀκλήσιν, μεγαλομάρτυρες θεῖοι Θεόδωροι, τῇ δωρεᾷ με τῇ θεῇ καταλαμπρύνετε.

Υψόθεν ἐφορῶντες, καὶ καθοδηγοῦντες, ἡμᾶς πρὸς τρίβον μὴ παύσηθε κρείττονα, οἷα συλλήπτορες θεῖοι ἡμῶν Θεόδωροι.

Μαρτύρων ὠραιότης, Τήρων καὶ Στρατηλάτα, ὡς προσεστώτες ἡμῶν συμπαθέστατοι, τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ ἡμῖν παρέστητε.

Θεοτοκίον

Μητράνανδρε Παρθένε, τοὺς ὠρυομένους, δίκην κυνῶν ἐναντίον τοῦ κλήρου σου, τῇ κραταιᾷ σου πρεσβείᾳ εἰς τέλος σὺντριψον.

Τὸ Ἀξιόν ἐστιν καὶ τὰ ἑξῆς μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῶν μαρτύρων δυὰς σεπτῇ, οἱ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπροσμάχητοι δοητοί, Θεόδωρε Τήρων, καὶ θεῖε Στρατηλάτα, οἱ τοῦ Χριστοῦ τὸ πάθος, λαμ-

πρῶς δοξάζαντες.

Τήρων ὁ γενναῖος ἐν ἀθληταῖς, ὕμνοις γεραιρέσθω, ὡς προστάτης χριστιανῶν, καὶ ὁ Στρατηλάτης, ὁ μέγας ἐπαινέσθω, ὁ λάμπων ἐν τῷ κόσμῳ ὡς ἄλλος ἥλιος.

Ησχυνας Πουπλίου τοῦ δυσσεβοῦς, Θεόδωρε Τήρων, ἐναθλήσας τὰς μηχανάς, τοῦ δὲ Δικινίου κατήργησας τὸ θράσος, γενναῖε Στρατηλάτα τῇ καρτερίᾳ σου.

Χ

Φύλκες σωτήριοι τῶν πιστῶν, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις, ἐτοιμότατοι βοηθοί, ὦφθητε ἐν κόσμῳ, ὁμῶν τῇ ἀντιλήψει, τοὺς ἐπιβωμένους ὑμᾶς ρυόμενοι.

Πάσης δυσχερείας καὶ ἀπειλῆς, καὶ προσδοκωμένων, ἐκλυτρώσθε πειρασμῶν, καὶ ἐκ τῆς μελλούσης, θλίψεως τῆς μεγάλης, τοὺς εὐσεβῶς ὑμνοῦντας ὑμᾶς Θεόδωροι.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων...

Τρισάγιον, τὰ συνήθη τροπάρια, ἐκτενῆς καὶ ἀπόλυσις, μεθ' ἣν τὸ ἔξης.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντων ἀντιλήπτορες θερμοί, καὶ πρὸς τὴν ἁγίαν Τριάδα, μεσίται μέγιστοι, ἅγιοι Θεόδωροι, χριστιανῶν ἡ χαρά, τὰς ὁμῶν νῦν προσδέξασθε, φωνὰς καὶ δεήσεις, καὶ τὸ τῶν αἰτήσεων, πέρας βραβεύσατε, ὅπως τοῦ Βελίαρ τὰ κέντρα, πάντα δι' ὁμῶν ἐκφυγόντες τῆς ἀγῆρω δόξης ἐπιτύχωμεν.

Δίστιχον

Δέξασθε τὴν δε ἀθληταὶ ἱερεῖαν.

Ἦν ὑμῖν Γεράσιμος ὁ τλήμων πλέκει.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ "ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, ΤΟΥ ΙΔ'. ΕΤΟΥΣ 1949

Α'. 'Ακολουθία

1) Τῶν ἁγίων γυναικῶν Ὀλυμπιάδος καὶ Εὐπραξίας	σελ.	17
2) Τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Νέου τοῦ ἐκ Βερροίας	»	94
3) Τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ ποιητοῦ	»	170
4) Τῶν ἁγίων Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου	»	273
5) Συμπλήρωμα τῆς θ'. ᾠδῆς τοῦ β'. κανόνος τῆς Παρ. τῆς τυρινῆς	»	236

Β'. Κανόνες

1) Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὴν Γοργοπήκoon	»	132
2) Κανὼν Παρακλητικὸς εἰς τοὺς ἁγίους Διονύσιον καὶ Μητροφάνην	»	176
3) Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τοὺς ἁγίους Θεοδ. Τήρωνα καὶ Στρατηλάτην	»	290

Γ'. ΚΔ'. Οἶκoi

1) Εἰς τοὺς ἁγίους Διονύσιον καὶ Μητροφάνην	»	108
---	---	-----

Δ'. Θαύματα

1) Θαῦμα τῆς Θεοτόκου ἐν Πάρῳ ἐπὶ Γερμανῶν (Φιλ. Ζερβάκου Ἀρχ.)	»	20
2) Θαῦμα τοῦ ἁγίου Γεωργίου Ἡλίων Αἰδηψοῦ	»	175

Ε'. Βίοι ἁγίων

1) Βίος τοῦ ὁσίου Πέτρου τοῦ Τελώνου, Τζάνου Γουγουτᾶ ἱερέως	»	50
2) Βίοι τῶν ἁγίων Κυρίκου καὶ Ἰουλίτης	»	168, 220

ΣΤ'. Διηγήματα

1) Ἡ Ρόζα τοῦ Ταννανβούργου	σελ. 64,137,204,270
-----------------------------	---------------------

Ζ'. Διάφορα

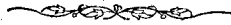
1) † Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιήλ	
— Ἡ ἐν Καρδίτῃ Λιτανεία τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ	» 156
— Ἡ συμβολὴ τοῦ κλήρου μας κ.λ.π.	» 128
2) † Κορυτσᾶς κ. Εὐλογίου (Κουρίλλα)	
— Ὁ ἀγιορείτης πῶς πραγματοποιεῖ τὸ ἰδεῶδες αὐτοῦ	» 25,92,157,226
3) Γαβριήλ Διονυσιάτου Ἀρχιμ.	
— Ὁ φειλομένη ἀπάντησις πρὸς κ. Ἰεζεκιήλ Θεσσαλιώτιδος	» 27
— Εἰρήνη	» 159
4) Συμπεῶν Φιλοθεΐτου προηγουμένου	
— Ἀμαρτία	» 14
— Ἀρετὴ	» 82
— Ἀνατροφὴ	» 153
— Ὁ ἄνθρωπος	» 219
5) Χρυσοστόμου Θέμελη Ἀρχιμ.	
— Παναγία Δινιοῦς	» 148
6) Γαβριήλ Σταματελάτου Ἀρχιμ.	
— Λόγοι ἁγίων Πατέρων	» 13,76

— Τὰ δύο ἀρνία, (διήγημα ἀλληγορικόν)	»	181,225
— Εὐχή βασκανίας	»	113
7) Δανιὴλ ἱερομ. Πνευματικοῦ, Κατουνάκια		
— Ἐπιστολιμαία διατριβὴ πρὸς τὴν ἱ. Σύνοδον	»	46
— Στίχοι ἱκετήριοι εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν	»	56
— Μία ἐπιστολὴ πρὸς τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»	»	57
— Ἐπιδρομὴ ληστῶν	»	62
— Στίχοι ἐξομολογητικοὶ	»	174
8) Βασιλείου Γέροντος Καρακαλλινού		
— Διήγησις καὶ ὁπτασία ὠφέλιμος Δημητρίου τινὸς	»	52,83
— Ἐρμηνεία τῶν ἀναβαθμῶν τῆς ὁκτωήχου, Ξανθοπούλου	»	183, 218.
9) Παντελεήμονος Γέροντος Λαυριώτου		
— Ἀποκάλυψις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἀνέκδοτον	»	23
— Διδαχαὶ διαφόρων Πατέρων	»	87
— Διάφορα	»	89,172,228
— Ἡ κίνησις τῆς Λαυριωτικῆς Βιβλιοθήκης κατὰ τὸ ἔτος 1931»		231
10) Εὐθυμίου ἱερομ. ἀγιορείτου τοῦ Κρητὸς		
— Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ διδαχαὶ	»	9, 77, 154, 214,
— Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης του, αἱ δασεινόμεναι λέξεις	»	248
11) Εὐθυμίου μοναχοῦ Διονυσιάτου		
— Μαξιμου τοῦ φιλοσόφου καὶ μάρτυρος πρὸς ἡγουμένην	»	263
12) Σάββα μοναχοῦ Φιλοθεΐτου		
— Ἄσμα μυστηριῶδες, τὸ παιδάκι καὶ τὸ πουλάκι	»	39
— Νοέμβριος 1948	»	63
— Ἡ τονισμένη ἐκλογὴ τῆς Πεντηκοστῆς	»	115
— Θαύματα	»	136
— Λόγος περὶ ἀπλότητος τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ	»	187
13) Ἠλία μοναχοῦ Λαυριώτου		
— Τὸ αἰώνιον δρᾶμα ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ	»	15,80
— Μία εὐγενὴ προσπάθεια κ.λ.π.	»	185, 222
14) Τζάνου Γουγουτᾶ ἱερέως		
— Τὸ ἄπειρον τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ κ.λ.π.	»	180
— Ἡ φωνὴ τοῦ ἁγίου Ὁρους.	»	262
15) Ἰωάννου Σπαθάρη Καθηγητοῦ		
— Ἀναμνήσεις ἐκ τῆς ζωῆς καὶ τῆς τέχνης τοῦ ἁγίου Ὁρους	»	29, 198, 234
— Ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ, ἱεροῦ Αὐγουστίνου	»	37, 126, 189
— Οἱ λόγοι δι' οὓς οἱ Ἑβραῖοι κ.λ.π.	»	44, 119, 191
— Τὸ ἱερὸν ἐντάφιον τοῦ Σωτῆρος	»	116
— Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου	»	248
16) Σ. Σ.		
— Εὐχετήριον	»	5
— Ἐκκλησίαι πρὸς τὴν ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν	»	5
— Ὁ νέος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης	»	60
— Στροφή πρὸς τὰ ὀπίσω	»	71
— Διαγωνισμὸς συγγραφῆς διηγήματος	»	107
— Ἡ μόνη διέξοδος σωτηρίας διὰ τοὺς νέους	»	143
— Περὶ τοῦ διαγωνισμοῦ διηγήματος	»	164
— Ὁ Ἀθηνῶν Δαμασκηνὸς	»	202
— Ὁ Ἰωαννῖνων Σπυρίδων	»	203
— Ὁ τουρισμὸς καὶ τὸ ἅγιον Ὄρος	»	211
— Ἡ πανήγυρις τῆς Μεταμορφώσεως ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἀθῶνος»		237

— Ἡ βιογραφία τοῦ ἱερομονάχου Εὐθυμίου τοῦ Κρητὸς	»	245
— Τὰ ἀνταλλαγέντα γράμματα ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει τοῦ κ. Σπυρίδωνος	»	252
— Εὐχαριστήριον	»	266
— Νίκος Σωτ. Σχοινᾶς	»	267
— Νεόφυτος μοναχὸς ξυλογλύπτης	»	268
— Οἱ ἄσεβεις βάλλοντες κατὰ τοῦ ἁγίου Ὁρόου	»	269
— Μία ἀπορία	»	270

Η'. Μεμονωμένα

1) Ὁ Χιλιασμός	σελ.	11, 43
2) Στίχοι διὰ τὴν «ἁγίου. Βιβλιοθήκην», Ἰσιδώρου μοναχοῦ	»	31
3) Δύο ἐπιστολαὶ ἁγ. Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας	»	41
4) Τάξις τῆς ἀκολουθίας τοῦ Σχήματος, Κων. Ζερβοῦ πρωτοπρ.	»	54, 127, 200
5) Ὁφειλομένη εὐχαριστία πρὸς ἱερὰν Μονὴν ἁγίου Παύλου	»	55
6) Εὐχαριστήριον πρὸς Τζάνον Γουγουτάν ἱερέα	»	61
7) Χριστιανικαὶ δεήσεις μετὰ ᾠδαῖων	»	59, 125, 194, 265
8) Γνωμοδοτήσεις νομομαθῶν, Ἰω. Τσαμακίδη	»	121
9) Ὁ κλῆρος εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἔθνους	»	145
10) Παναγία ἡ Λημνιά	»	195, 216
11) Μετάλλιον εἰς τὸν σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλ. κ. Ἰεζεκιήλ	»	233
12) Κωνστ. Ἀλεξ. Ψᾶχος Μουσικοδιδάσκαλος	»	254
13) Ὁμιλία ἠθικὴ, μοναχοῦ Χερουβίμ ἁγιορείτου	»	257
14) Τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ τὸ σχέδιον Μάρσαλ	»	258

Διαδώσατε τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»

ΒΙΒΛΙΑ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

Ταχυδρομικά ἐσωτερικοῦ 10 ο)ο. Ἐξωτερικοῦ 30 ο)ο.

Πᾶσα παραγγελία δέον νὰ συνοδεύηται ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων καὶ τὰ ταχυδρομικά.

Θεοτοκάριον Νικοδήμου ἄδետον 15.000 πανόδετον	Δραχ.	25.000
Τὸ Πολιτικὸν Θέατρον Ν. Μαυροκορδάτου.	»	25.000
Ἐγκόλπιον Χριστιανοῦ (Ἑρμ. Ἐσπερ. Ὁρθρου, Λειτουργίας	»	3.500
Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς	»	3.000
Σωτηρία Ὁρθοδόξου χριστιανοῦ ἄδետον 5.000 δεμένον	»	8.000
Ὁ Χριστὸς νικᾷ ἡ ὁ Στρατὴς (θρησκευτικὸν διήγημα)	»	3.000
Ἀπαραίτητοι συστάσεις διὰ τὸν χριστιανόν	»	500
Ἀκλουθία Θ. Μεταλήψεως με προσθέτους εὐχὰς εἰς τὸ τέλος, σχῆμα μικρὸν τσέπης	»	1.000
Οἱ δύο παρακλητικὸι Κανόνες πρὸς τὴν Θεοτόκον καὶ ἡ δέσις ἐν καιρῷ πολέμου	»	500
Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἀγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων	»	500
Γυναῖκες ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἱερ. Τζ. Γουγούτᾱ σελ. 64.	»	1.500
Ψυχῆς Παρηγορία, εὐχαὶ διὰ στίχων, Ξένης μοναχῆς τυφλῆς σ.104	»	1.500
Ἡ ἐρημίτις Φωτεινὴ, Ἰωακείμ Σπεισιέρη	»	4.000
Εὐαγγελικὸς Κήπος, Σάββα μοναχοῦ Φιλοθεΐτου	»	3.500
Ὁ Ὀδοιπόρος, Φιλοθέου Ζερβάκου ἡγουμ. Ἰ. Μ. Λογοβοάρδας	»	12.000
Γινῶθι σαυτὸν Γ. Πειρατικοῦ	»	1.000
Ἐγκώμιον εἰς τὸν ὅσιον Ἀθανάσιον τὸν ἐν Ἀθῶ	»	1.500
Ἡ Μόνικα, μήτηρ τοῦ ἁγ. Αὐγουστίνου	»	1.250
Λουλούδια τοῦ Παραδείσου, Τζάνου Γουγούτᾱ ἱερέως	»	3.000
Ἡ ἁγία Συγκλητικὴ, παρηγορητικὴ διήγησις διὰ τοὺς ἀσθενεῖς.	»	1.250
Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου, Γ. Παπαγεωργίου	»	5.000
Ὁδηγὸς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, Ἰννοκεντίου Ἐπισκ.	»	3.000
Τετρακτύς, βιβλίον πατερικόν, Κωνστ. Ζερβοῦ πρωτοπρ.	»	7.000
Μικρὸν εὐχολόγιον. Εὐχαὶ παρακλητικαὶ Μάμαντος καὶ Τρύφωνος, μὴ ὑπάρχουσιν εἰς τὰ εὐχολόγια, ἐλαφρῶς δεδεμένον	»	2.000
Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ τὰ θαύματα τῆς Γοργοῦπηκού	»	1.000
Ὁ Μέγας Κανὼν, Ἀνδρέου Κοήτης	»	1.000
Σειρὰ «Ἀγιορ. Βιβλιοθήκης»		
6 τεύχη α' ἔτους	}	50.000
2 » β' »		
Ὁλόκληρον τὸ ε' καὶ ἡ' ἔτος		
Ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἡ οἰκογένειά του	»	3.000
Τὰ λείψανα καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἀρχ. πόλεων τοῦ Βόλου μετὰ χαρτῶν	»	5.000
Χρυσόβουλλα καὶ τυπικὰ τῶν Βυζ. αὐτοκρατόρων τοῦ Ἀγίου Ὁρους	»	6.000
Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ Ἀγίου Γερασίμου Σουρβιάς	»	3.000
» » » τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου	»	2.000
» » » τῶν Ἀγίων Ὁνουφρίου καὶ Πέτρου	»	3.000
Τετραευάγγελον, ἔκδοσις Ἀγ. Ὁρους, χρυσόδετον	»	15.000
Παλαιὰ ἱστορία Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων, Μήδων, Περσῶν, Μακεδόνων, Ἑλλήνων, τόμος α' καὶ β' ὁγκώδεις, ὑπὸ κ. Ρολλίν, Βενετία 1750 ἄδետον	»	100.000
Παγκόσμιος γενικὴ ἱστορία Ἀγ. Παπαγεωργοπούλου δερματ.	»	50.000

Ἀσματολόγιον Ἱ. Μ. Γρηγορίου ἀγ. Ὁρους, περιέχον σχετικὰ εἰς ἅγιον Νικόλαον καὶ τὸν ὄσιον Γρηγόριον	»	5.000
Ὑμνολόγιον Ἱ. Μ. Γρηγορίου ἀγ. Ὁρους, περιέχον παρακλητικούς Κανόνας ἀγ. Ἀναστ. Ρωμαίας καὶ ἀκολουθία προφ. Ἀβδίου καὶ Βαρλαάμ	»	4.000
Ἱστορικὴ μελέτη Ἱ. Μ. ἀγ. Παντελεήμονος ἀγ. Ὁρους	»	5.000
Ἑρμηνεία κανόνων πτωχοῦ Προδρόμου εἰς ἀρχαίον χειρόγραφον, δεδεμένον, εἰς ἀρίστην κατάστασιν	»	100.000
Ἑρμηνεία ψαλμῶν Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων 2 τόμοι δερματόδετοι μέγα σχῆμα	»	150.000
Οἱ Ἀντάρται (ἐπιστημονικὴ μελέτη περὶ ἀνταρτῶν)	»	3.500
Ὑπεράσπισις ἢ ἀνασκευή τῆς τοῦ Βολτέρου βίβλου ὑπὸ Νικηφ. Θεοτόκη, ἔκδ. Βιέννης ἀψ'δ'	»	50.000
Κυριακοδρόμιον μετὰ ξεροτοδρομίου Θ. Ζωγράφου εἰς 3 τόμ. ἄδεται	»	100.000
Ἑρμηνεία ἐπιστολῶν Παύλου μετὰ τῶν 7 Καθολικῶν Θ. Ζωγράφου τόμοι 11 ἄδεται	»	80.000 δραχ.
Εἰσαγωγή εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως ἔκδ. Μόσχας, δερματόδετον	»	50.000
Ὁ ἐν τῇ Μεγ. Ἐκκλησίᾳ δεσποτικὸς θρόνος Γ. Χρυσοβέργη, λιν.	»	4.000
Ἐπιτομὴ Ἑλλήν. μυθολογίας, Κοντογόνῃ δερματόδετος	»	25.000
Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, Γόλδσμιθ, ἔκδ. Βιέννης 1807 ὅλο δερμ.	»	25.000
Ἰουλιανοῦ Αὐτοκράτορος, τὰ σωζόμενα Paris 1630	»	100.000
Ἐπιτομὴ φυσικῆς, βιβλία 3 Νεοφύτου Δούκα, Αἰγίνα 1843 δερ.	»	25.000
Στοιχεῖα λογικῆς, μεταφυσικῆς καὶ ἠθικῆς, Φρ. Σοαυτίου α' καὶ β' τόμος, Βιέννη 1804, ὅλο δερμάτινοι	»	50.000
Εἰρηολόγιον περιέχον τοὺς εἰρημούς τῶν Κανόνων κλπ. πανόδ.	»	8.000
Τετραευάγγελον εἰς μέγα σχῆμα Βενετίας πανόδετον	»	40.000
Ἡ Κωνσταντινουπόλις Σκαρλ. Βυζαντίου τόμ. β'. δερματόδ.	»	35.000
Οἱ σεισμοὶ τῆς Χίου κ.λ.π. Σπ. Παγανέλη λινόδετον	»	15.000
Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προόδου καὶ πτώσεως τῆς Π. Ἑλλάδος Γ. Κωζάκη Τυπάλδου Ἀθῆναι 1839	»	30.000
Μεγάλῃ Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδείᾳ Μακροῦ ὁ δεῦτερος τόμος. Ἀθαν. ψυχῆς - ἀκαδημεικός, πανόδετος	»	60.000
Θησαυρὸς ἁγίων (παρακλητικοὶ Κανόνες ὅλων τῶν ἁγίων)	»	27.000
Μέγας Συναξαριστὴς δωδεκάτομος Πατρὸς Ματθαίου α'. Τόμος ἄдетος 35.000 δεμένος	»	50.000
β'. » » 30.000 »	»	45.000
γ'. » » 30.000 »	»	45.000
Συναξαριστὴς Δουκάκη, Σεπτέμβριος, ἄдетος	»	20.000
Ἀόρατος πόλεμος, Νικοδήμου	»	15.000
Ἡ ἐν Βενετίᾳ ἑλλήν. ἀποικία, Ἱ. Βελούδου Βενετία 1893 πανόδετον	»	15.000
Βράβιλα Ἀρμένῃ, Δοκίμιον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν δερματόδ.	»	20.000
Κομνηνοῦ, ὀργανικὴ χημεία, λινόδετον	»	50.000
Ἱστορία ἑλλήν. φιλολογίας, Σκούφου, λινόδετον	»	50.000
Λόγος Κ. Ἀσωπίου, Ἀθῆναι 1858	»	10.000
Ὁδηγὸς τοῦ ἐξομολογουμένου Χριστιανοῦ, Γ. Μακροῦ	»	2.000
Ὁ Ἁγιασμὸς ἡμῶν, Γ. Μακροῦ	»	2.000
Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, Ἐμμ. Φαρλέκα	»	7.000
Λεξικὸν ἐγκυκλοπαιδικόν, Ν. Γ. Πολίτου ἐξάτομον δερματόδ.	»	600.000
Λεξικὸν Γαλλοελληνικόν, Θ. Γ. Κυπρίου, μεταχειρισμένον δερματ.	»	100.000

ΕΚΔΟΣΙΣ "ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,,

ΕΓΚΩΜΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ
ΤΟΝ ΕΝ ΑΘΩ

1948
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ - ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ
ΕΝ ΒΟΛΩ

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ο ΕΝ ΤΩ ΑΘΩ

Ἡ παρούσα εἰκὼν ἐφωτογραφήθη, τῇ αἰτήσῃ μου, προθύμως καὶ εὐγενῶς ὑπὸ τοῦ πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου κ. Δημητρίου Μπάλφουρ, ὃν καὶ εὐχαριστοῦμεν, ἐξ ἀρχαίου περγαμηνοῦ κώδικος τοῦ ἐνδεκάτου αἰῶνος τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς μεγίστης Λαύρας.

Εἶναι δὲ ἡ ἀρχαιοτάτη πασῶν τῶν εἰκόνων τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου χρησιμεύουσα ὡς πρότυπον εἰς τοὺς μεταγενεστέρως ζωγραφίσαντας τὸν ὁσίου. Δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, ὅτι ὁ ζωγράφος ταύτην ἐπὶ φύλλου μεμβράνης θὰ ἐγνώρισε προσωπικῶς τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του, ἢ πιθανώτερον νὰ ἠρύσατο προφορικῶς περὶ τούτου πληροφορίαν παρὰ τῶν γεροντοτέρων τῆς ἐποχῆς του καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ πρωτότυπος αὕτη εἰκὼν φέρει φυσικῶς τῷ λόγῳ τὰ πραγματικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἁγίου.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΤΟΝ ΕΝ ΤΩ ΑΘΩ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἐκδίδων τὸ Ἐγκώμιον τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου, κτίτορος τῆς ἐν Ἀθῶν Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, ἐπάναγκες ἐθεώρησα νὰ σημειώσω τινὰ περὶ τῶν κωδίκων, ἐξ ὧν ἀντεγράφη καὶ ἀντιπαρέδληθῇ τὸ ἐκδιδόμενον Ἐγκώμιον.

Οἱ κώδικες οὗτοι οἱ περιέχοντες τὸ Ἐγκώμιον, τέσσαρες ὄντες τὸν ἀριθμὸν καὶ ἀποκείμενοι ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς, ἐγράφησαν κατὰ διαφόρους ἐποχάς, ὡς παρκατιῶν παρὰτιθημι. Κατονομάζω δὲ τούτους διὰ τῶν στοιχείων Α' Β' Γ' Δ' κατὰ σειρὰν χρονολογικήν. Ὁ Α' κώδιξ οὗτινος σύντομον περιγραφὴν ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἑλληνικῇ Ἐπιθεωρήσει» (ἔρ. 324 Ὀκτώβριος 1934 Ἀθῆναι) καὶ ἤδη συμπληρωματικὴν τοιαύτην ποιῶμαι, ἀνάγεται εἰς τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα καὶ οὐχὶ εἰς τὸν δέκατον, ὡς ἐν τῇ «Ἑλλ. Ἐπιθεωρήσει» ἐσφαλμένως ἀνεγράφη. Εἶναι δὲ μεμβράνης, διαστάσεων 31X21 καὶ συγκείμενος ἐκ φύλλων 192. Ἐν τῷ ἐκδοθέντι Καταλόγῳ τῶν κωδίκων τῆς Μονῆς ὁ κώδιξ οὗτος δὲν περιεγράφη. Πρῶτον εὐρίσκετο ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ στοιχείου καὶ τοῦ ἀριθμοῦ Ε 194 σημειομένων ἐν τῷ πρώτῳ ἐξωφύλλῳ. Ἡδη φυλάσσεται ἐν τῷ Θησαυροφυλακίῳ τῆς Μονῆς. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βίου τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου, τοῦ περιεχομένου ἐν τῷ κώδικι τούτῳ, Ἀθανάσιος καλούμενος, ἦν μαθητὴς τοῦ διαδόχου τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου, Ἀντωνίου καλουμένου, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ Διαθήκῃ τοῦ ὁσ. Ἀθανασίου, τῇ περιεχομένῃ ἐν τῷ κώδικι τούτῳ, ἐν ᾗ συνιστᾶται ὑπὸ τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου ὁ Ἀντώνιος ὡς Ἡγούμενος καὶ Ἰωάννης καὶ Εὐθύμιος οἱ Ἰδῆρες ὡς Ἐπίτροποι. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα, τοῦ Ἀθανασίου τούτου ἔργον ἐστὶ καὶ τὸ Ἐγκώμιον, ὃπερ ἐπέμεινε μετὰ μίαν σχεδὸν χιλιετηρίδα νὰ ἴδῃ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Αἱ ἐν τῇ ᾗ τὸ κώδικος φερόμεναι περιληπτικαὶ σημειώσεις εἶναι τοῦ Προηγούμενου Κυρίλλου Ἀκυριώτου τοῦ Πελοποννησίου, δι' ὧν ὅτε μὲν ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν, ὅτε δὲ ἐκφράζει τὸν θαυμασμόν του καὶ ἄλλοτε δίδει ἱστορικὰς λεπτομερείας, ἐκφέρει κρίσεις καὶ γνώμας κ.λ.π.

Ὁ ἐν ἔτει 1800 περιελθὼν τὰς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἱερὰς Μονὰς, Ἐπίσκοπος Σταγῶν Παΐσιος, μελετήσας τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος κώδικα, ἔγραψεν ἐν φύλλῳ 189α τοὺς κατωτέρω Ἰάμβους εἰς τὸν ἁγ. Ἀθανάσιον.

Ἰάμβοι εἰς τὸν ἁγιον ἀθανάσιον. (1)

οὐ λαύραν εὐκόσμιαν οἶαν σὴν Πάτερ,
καὶ τοῖς ἐν αὐτῇ ἔνθεόν γ' ἐκδοὺς τύπον.
ἄθωνος ἄλλ' οὖν Γ' ἦν ἐφώτισας ὄλην,

Μωσῆς καθ' ἄλλος λαὸν Ἰσραηλῆτην.

Τίς λοιπὸν ἀντώνιος, ἡ Κάβδας βίον. —

(1). Ἐτήρησα πιστῶς τὴν ὀρθογραφίαν καὶ τὴν στίξιν.

πράξει ὑπὲρ σόν, καὶ θεωρίᾳ ἔδη,
 Νυνὶ δ' ἀθανάσιε θεῖε καὶ μύστα,
 μέμνησο τέκνων, τριφαῆς ὕμνων κράτος.»

Καὶ κατωτέρω ἐν τῷ ἰδίῳ φύλλῳ τοῦ ἐξῆς Πολιτικοῦς εἰς τὴν Μονήν:

«Πολιτικοὶ εἰς τὸ Ἱερὸν μοναστήριον τῆς λαύρας.

ἀπ' ὅλα τὰ μοναστήρια, ὅσα εἰς ἅγιον ὅρος,

ἢ λαύρα προτετίμηται οὐκ ἔστιν αὐτῆς κόρος.

τάξις ἢ ἐκκλησιαστικὴ καὶ πᾶς ἀκολουθία,

τοῦ κτίτορος φυλάττεται, ὡς εἶν' ἡ ἑρμηνεία,

εὐρίσκεις ψάλλας τεχνικούς, καὶ μουσικὴν ἀρίστην,

διδωθήκηκον ἄφθονον, εἰς πᾶν εἶδος κρατίστην.

νερὰ ἔχει ἐξαίρετα, λείαν τοποθεσίαν,

ἀέρα εὐκρατον, καλόν, καὶ δίδει εὐρωστίαν.

Ὅσοι λοιπὸν φιλήσυχοι ἀφίνετε τὸν κόσμον,

εἰς λαύραν ἀναδράμετε, νάχετε διπλοῦν κόσμον.

Ἑμεῖς δὲ ὁσιώτατοι Πατέρες τοῦ μοναστηρίου,

καμοῦ πάντοτε μέμνησθε Σταγῶν τοῦ Παΐσιου:—

ἐν ἔτει σωτηρίῳ ς' ω', νοεμβ: ς': καθ' ὃν περιῆλθον τὰ ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει Ἱερὰ μοναστήρια.»

Ἐν φύλλῳ 1896 ὑπὸ Κυρίλλου Προηγούμενου Λαυριώτου τοῦ Πελοποννησίου(2) ἐσημειώθησαν ταῦτα: «ὅρα ἐν τῷ τυπικῷ ὅμοῦ τε καὶ κανονικῷ τοῦ ἁγίου, οἷαις ἀραῖς, πρὸς δὲ καὶ ἀνκθέμασι, καθυποβάλλει τοὺς εἰσάγοντας εὐνοῦχους, ἢ παῖδας ἐν τῇ λαύρᾳ ταύτῃ, ἢ μὴ ἐξάγοντας τούτους· ὁ δὲ ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι παρεωράθη, οὐκ οἶδ' ὅπως διὰ πολλὰ αἰτία ὧ· φασιν ἤδη οἱ ὁσιώτατοι πατέρες»

Ὁ Β' κώδιξ 1355. K 68 χαρτῶς 26X18 αἰῶνος ις' (1587; φ. 275 περιέχει λόγους πανηγυρικοὺς καὶ βίους τινῶν ἁγίων. Ἐν φύλ. 2746 εὑρηται ἡ ἐξῆς σημείωσις: «† ἔτους ς' ἔχε ἐν μῖνοι οἰουλείῳ εἰς τὰς ι: εἰς τὴν σκήτην τὴν Ξεροποταμινή: ἐτελείουσα αὐτὸ δι' ἀμνημόσυνον: Παρθένιος χουλλιάρ(ας)». «Ἄλλ' ἴσως οὗτός ἐστιν ὁ μετασταχωτής» σημειοὶ δὲ Προηγούμενος Χρυσόστομος Λαυριώτης ἐν τῷ χειρογράφῳ Καταλόγῳ του. Εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ὁ Παρθένιος οὗτος δὲν εἶναι ὁ γραφεὺς τοῦ κώδικος καθότι ἡ σημείωσις εἶναι νεωτέρα ἢ ἡ γραφὴ διάφορός ἐστι τῆς γραφῆς τοῦ κώδικος, ἐξ οὗ καταδεικνύεται ἐκ πρώτης ὕψεως ὅτι ὁ κώδιξ εἶναι ἀρχαιότερος τοῦ 1587 ἀναγόμενος εἰς τὴν ΙΕ' αἰῶνα (ἀρχάς).

Ὁ Γ' κώδιξ 1779. M 88 χαρτῶς 27X20 αἰῶνος ΙΕ' (τέλη) φ. 216 ἀκέφαλος καὶ κολοδός. Περιεχόμενον: Διάφορα. Ἡ γραφὴ τοῦ κώδικος τούτου συγκρινομένη πρὸς τὴν γραφὴν τοῦ Β' κώδικος ἐμφανίζει τὸν Γ' μεταγενέστερον τοῦ Β'.

Ὁ Δ' κώδιξ 1678. A 187 χαρτῶς 30X21 αἰῶνος ΙΖ' (1669) φ. 102. Περιεχόμενον: Ἀθανασίου Βίος καὶ Ἑγκώμιον. Ἐν φ. 996 εὑρηται ἡ ἐξῆς σημείωσις: «† ἡ γράφη διὰ χειρὸς εὐτελοῦς Παρθενίου ἱερομονάχου ἐν ἔτει σρίφ ς' ς' θ', ἐν μηνὶ ἰουλίῳ ιε'». »

(2). Ἀκμάσαντος περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ' αἰῶνος.

Ἐκ τοῦ κώδικος τούτου ἐξέδωκε τὸν βίον τοῦ ἀγ. Ἀθανασίου ὁ Louis Petit τῷ 1906 ἐν Βρυξέλλαις, μολοντόι ὁ βίος οὗτος κεῖται καὶ εἰς ἕτερον Περιγρηγνὸν κώδικα τῆς Λαυριωτικῆς Βιβλιοθήκης κατὰ πολὺ ἀρχαιότερον καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως προτιμότερον τοῦ Α 187. Ὁ κώδιξ ὅμως οὗτος ἀσφαλῶς δὲν θὰ εὐρίσκετο ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ καθ' ὃν χρόνον ὁ Petit ἐπεσκέφθη τὴν Μονήν. Θὰ εἶχε μετενεχθῇ πιθανῶς εἰς τι Μετόχιον τῆς Μονῆς, ἀλλ' οὔτε ἐν τῷ ἐντύπῳ Καταλόγῳ περιλαμβάνεται.

Ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων κωδίκων τῶν περιεχόντων τὸ εἰρημένον Ἐγκώμιον, μόνον ὁ Β' παρουσιάζει διαφορὰς τινὰς ἐν τῷ κειμένῳ καὶ ἐλαχίστας ὁ Γ'. Ὁ Α, κώδιξ ἐγγράφη ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ βιογράφου τοῦ δσ. Ἀθανασίου, Ἀθανασίου καὶ αὐτοῦ καλουμένου, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀντεγράφησαν οἱ κώδικες Γ' καὶ Δ'. Ὁ δὲ Β' οὕτως τὸ κείμενον παρουσιάζει διαφορὰς, ἀντεγρᾶφη πιθανῶς ἐξ ἄλλου τινὸς κώδικος. Αἱ διαφοραὶ δὲ αὗται εἶναι οἱ ἑξῆς:

Οἱ τρεῖς κώδικες Α' Γ' Δ' ἐν φ. 726(1) ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: «...ὅπερ κἀκτῶν κάτω καὶ χάμαϊ συρομένων, αἰροῦνται κοσμεῖσθαι, ὧν ὁ μέγας οὗτος παντάπαν ἀνώτερος». Ὁ δὲ Β' ἐν φ. 97α ἔχει οὕτω: «... οὔτινες ἐκ τῶν κάτω... εἰσάπαν ἀνώτερος». Ἐν τοῖς κώδιξιν Α' καὶ Δ' εὐρηται: «Διέλαμψε τοῖνον καὶ πρὸ τῆς πρεσβυτικῆς αὐτοῦ ἡλικίας καὶ μετ' αὐτὴν ὁ θαυμάσιος οὗτος οὕτως πατήρ». Ἐν τῷ Γ' εὐρηται ἄνευ τοῦ οὕτως, (φ. 74α) ἐν δὲ τῷ Β' (φ. 99α) ἀπεσβέσθη τὸ οὕτως. Οἱ τρεῖς κώδικες ἔχουσι: «Καὶ μάρτυρες ἄριστοι τούτων, οἱ τούτῳ προσφοιτῶντες...». (φ. 74α) Ὁ δὲ Β' ἐν φ. 99α ἔχει: «Καὶ μάρτυρες ἄριστοι τούτων, οἱ τούτῳ προσφοιτῶντες...». Ἐν τοῖς τρισὶ κώδιξι φέρεται ἡ ἑξῆς γραφή: «Ἡ μὲν (Τραπεζοῦς) τὰ τῆς πρώτης αὐτῷ ἡλικίας καὶ θεοσόφου γνώσεως διατρανοῦσα σύμβολα...» (φ. 746). Ἐν δὲ τῷ Β' ἐν φ. 99α φέρεται: «Ἡ μὲν, παραδεικνύουσα σύμβολα...»

Οἱ μὲν τρεῖς Α' Β' Δ' ἔχουσι: «Μάρτυς καὶ ὁ ἡμέτερος οὗτος Ἀθως (φ. Β' 996') ὁ δὲ Γ' ἐν φ. 746 «Μάρτυς καὶ ὁ ἡμέτερος Ἀθως...». Οἱ τρεῖς κ. ἔχουσι: «... καὶ τὸν πλησίον ἡγάπησεν ὡς ἄλλον ἐαυτόν...» (φ. 756) ὁ δὲ Β' ἐν φ. 100α «...καὶ τὸν πλησίον ἡγάπησεν ὡς τ' ἄλλον ἐαυτόν...». Οἱ τρεῖς ἔχουσι: «Καὶ δοᾷ τοῦτο τὸ μεταξὺ τοῦ ναοῦ τε καὶ τοῦ θυσιαστηρίου αἵμα...» (φ. 756) ὁ δὲ Β' ἐν φ. 1006. «Καὶ δοᾷ τοῦτο τὸ μέσον τοῦ θυσιαστηρίου αἵμα...» Οἱ τρεῖς: «μαρτυρικὴν ὄντως ἐνδειξάμενος ἐνστασιν. (φ. 756) Ὁ δὲ Β' ἐν φ. 1006 ἔχει: «... ἐπιδειξάμενος ἐνστασιν». Οἱ τρεῖς φέρουσι τὴν γραφὴν: «...ἐν τετραγωνικαῖς τισὶ καὶ σταυρικαῖς σχηματογραφίαις, ὃ φίλον ἔοικεν ἐκεῖνο σχῆμα...» (φ. 77α) ὁ δὲ Β' ἐν φ. 1005 ἔχει οὕτω: «...δ φίλον ἔοικεν ἐκεῖνο σχῆμα...». Ἐν τοῖς τρισὶν ἀναγινώσκομεν τὰ ἑξῆς: «οὐκ ἂν πρὶς τὰς τῶν ἀλαστέρων δαιμόνων μηχανὰς καὶ τὰ ἐνεδρα ἀντιτχεῖν ἡδυνήθημεν». (φ. 806). Ἐν δὲ τῷ Β' ἐν φ. 1056 «...καὶ τὰ ἐνεδρα εἰς τέλος ἀντισχεῖν ἡδυνήθημεν».

Ἐν μὲν τοῖς τρισὶ φέρεται ἡ γραφή: «...τοῖς μὲν δ' ἰσθητοῖς πρὸς ἃ φέρεται ψυχῆς τὴν καταστροφὴν, ῥεῖσμα καὶ ὀχύρωμα...» (φ. 806) Ἐν δὲ τῷ Β' ἐ. φ. 106 «...τοῖς μὲν ὀλισθητοῖς πρὸς τάγε τῆς ἀτιμίας πάθη ἃ φέρειν οἶδε ψυχῆς τὴν καταστροφὴν...»

(1) Οἱ ἀριθμοὶ τῶν φύλλων οἱ σημειούμενοι ἐν τῷ κειμένῳ καὶ εἰς οὓς θὰ γίνονται ἐφεξῆς αἱ παραπομπαὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν Γ' κ. Μ 88

Καὶ οἱ τέσσαρες κώδικες ἐλαχίστας ἀνορθογραφίας φέρουσιν, ἐλαχιστοτέρας δὲ ὁ Α' καὶ πλειοτέρας ὁ Β'.

Περαίνων τὰς γραμμὰς ταύτας, ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπιείκειαν τῶν ἀναγνωστῶν διὰ τὰ ἐνδεχομένως ὑπάρχοντα λάθη, ὑπομιμνήσκων αὐτοῖς τὸ «Κρεῖσσόν ἐστι τὸ κατὰ δύναμιν εἰσενεγκεῖν, ἢ τὸ πᾶν ἐλλείπειν».

Ἐν τῇ ἐν Ἀθῶν ἱερῇ Μονῇ Μεγίστης Λαύρας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τῇ 2)9)1936.

Π. Μ. Λ.

Ἐγκώμιον εἰς τὸν ὅσιον καὶ θεοφόρον Πατέρα ἡμῶν
Ἀθανάσιον τὸν ἐν τῷ Ἀθῶ.

Εὐλόγησον Πάτερ,

Οὐδὲ τῆς ὁσίων μνήμης οἱ φιλόθεοι προσκορεῖς, ἀλλὰ μετὰ τῶν τοῦ Χριστοῦ μαρτύρων καὶ τὴν αὐτῶν ἐντάττοντες καρτερίαν, ἦν ἐνεστήσαντο κατὰ τῶν παλαμναίων τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἀντιπάλων, τῶν ἰσῶν οὐδὲν ἥττον εἰκότως ἀξιούσιν εὐφημιῶν. Καὶ γὰρ εἴ τις πρὸς τοὺς μαρτυρικούς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα τὴν τῶν ὁσίων χρονίαν ἀσκησιν καὶ σαρκὸς παραταθεῖσαν δουλαγωγίαν, πρὸς δέ, καὶ τὸ κατὰ παθῶν καὶ δαιμόνων κράτος ἀναλογίσαιτο, ἥττον ἐκείνων ἔχειν τούτους, οὐ μὲν ὅλως δύναται ἂν ἀποφήνασθαι, καὶ τοῖς πράγμασι διαφέρωσιν. Ὡς γὰρ ὁ ἀγὼν τῆς εὐσεβείας ὁ αὐτὸς καὶ ὁ σκοπὸς ἀδιάφορος, πῶς ἂν τις τῆς ἰσῆς γε διαστήσῃ τῶν ἐγκωμίων αὐτοῦς ἀξίας; Ἀλλ' ὁ μὲν τῶν ὁσίων θεὸς ὡς ἀληθῶς κατάλογος, οὕτως ὢν εἰς καὶ ὁ νῦν ἡμῖν εἰς εὐφημίαν προκείμενος, τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμός τε καὶ κληρονόμος. Ἐγὼ δὲ τί πάθω; ὁ μὲν γὰρ [φύλ. 72α] λογισμὸς ὁρμῇ καὶ οἷα τις πῶλος ἀστατεῖ καὶ περιδινεῖται τῷ τοῦ προσώπου θέειν προθύμῳ κέντρου δίκην νυτόμενος; ἢ δ' ἀμαθία τὴν ὁρμὴν ἀπέχει, μὴ δ' ἡντιοῦν ἐλπίδα διδοῦσα, τῷ μεγέθει τῆς υποθέσεως συνεπαρθῆναι τὸν λόγον. Ταῦτ' ἄρα καὶ τοῦτον ἀνακόπτει καὶ τυραννεῖ καὶ τὸ σιωπᾶν αἰρετώτερον τοῦ λέγειν προβάλλεται. Ἀλλὰ γὰρ ἀποπώτατόν εἶναι μοι δοκῶ καὶ ἀτεχνῶς ἀλόγιστον μεταξὺ τοῦ ἀγῶνος κατὰ τοὺς ἀγενεῖς τῶν ἀγωνιζομένων, ῥήμασπιν τινα φανῆναι καὶ ἀτολμον. Εἰ γὰρ καὶ οὐκ ἀρκεῖ πῶς ὁ λόγος πρὸς τὴν εὐφημίαν, ἐν ἣ περ ἂν καὶ πᾶσα σχεδὸν γνώσεως ἰσχὺς ἀτονήσειεν, ἀλλ' οὖν χαλεπὸν ὡς ἐγῶμαι καὶ οὐ πρὸς ἀνδρὸς ἐστὶν ἀγαθοῦ καὶ νοῦν ἔχοντος, δέει τοῦ μηδὲν εἰπεῖν κατ' ἀξίαν καὶ ὅσα γε δύναται, σιωπῆς βυθοῖς παραδοῦναι. Ἀλλωστ' ὅτι καὶ οἱ κατὰ Θεὸν βιώσαντες, πρόθεσιν μᾶλλον μετὰ πενίας ἐν ἐπαίνου μοίρᾳ τιθέουσιν, ἢ ὄγκον πραγμάτων πολυτελῶν, γεγυμνωμένον αὐτῆς.

Καὶ χήρα γὰρ τις ὥσπερ ἀκούομεν, ἐλάχιστόν τι προσενεγκαμένη, πλείω προσενηνοχέαι κέκριται τῷ ἰσχύϊ τούτῳ τῶν πολυταλάντοις αὐχύνων προσφοραῖς. Ἐπεὶ τοίνυν ταῦθ' οὕτως ἔχει, λείπεται πάντως τοῖς φιλοθέοις καὶ φιλομάργουσι, πανταχόθεν μοι τὸν ἔπαινον συγκροτεῖν τε καὶ συνεργάζεσθαι μηθενὸς τῶν λόγῳ τε καὶ συνέσει κεκοσμημένων, τῆς δὲ τῆς τόλμης ἐπιμεφεομένου. [φύλ. 72β]. Ἐπεὶ με πόθος θεῖος εἰληφώς δέσμιον καὶ τῷ τῆς πίστεως ἀλύτῳ συνδήσας δεσμῷ, ἄγει φέρων καὶ τυραννεῖ καὶ οὐδὲ πρὸς μικρὸν ἀφέξεσθαι παραχωρεῖ, ὥς καὶ πάντων ἐπιλελῆσθαι τῶν ἑαυτοῦ. Νόμοις μὲν οὖν ἐγκωμίων χρῆσασθαι καὶ πατριδα καὶ γένος εἰπεῖν τοῦ πατρός, οὐκ οἶμαι τῶν δεόντων εἶναι. Ταῦτα γὰρ σεμνά τε καὶ πολλοῦ τιμώμενα τοῖς παρ' ἑαυτοῖς ἀληθεῖς τὰς υποθέσεις ἥκιστα τοῦ σφῶν αὐτῶν βίου παρεχομένοις, οἵπερ κακῶν κάτω καὶ χρημάτων συρομένων, αἰρουῦνται κοσμεῖσθαι, ὧν ὁ μέγας οὗτος πανπάπαν ἀνώτερος. Μικρὸν γὰρ ἡλάττωται παρ' ἀγγέλους, ἄσαρκος ὢν μικροῦ τῷ βίῳ καὶ ἄλλος, ἐν ὑποκρίσει σαρκὸς καὶ ὢν καὶ δοκῶν. Τί δ' ἂν καὶ δύναιντο ἄερος εὐκрасίαι καὶ γῆς εὐφορίαι καὶ ἡδίσται ποταμῶν ἐπιρροαί, γεννητῶν τε καὶ προγόνων εὐκλεια καὶ βάθος πλούτου πρὸς ἔπαινον συνεργάσασθαι, ἃ μῆτε ἀπόντα καταισχύνει, μῆτε προσόντα τὸν με-

τὰ Θεοῦ τεταγμένον ποιεῖ λαμπρότερον, ὅπου γε εἰ καὶ ταῦτα βουλευθεῖν ἀπαριθμεῖν, πολλοὺς ἂν ἔσχον συνηγόρους τῆς ἀληθείας παλαιούς τε καὶ νέους, ὥς οὐ τῶν πενομένων καὶ ἐκ πενήτων εἰς ἦν, ἀλλὰ πανταχόθεν λάμπων καὶ διαπρέπων, ἐκ πατρίδος μεγάλης οὕτω καὶ θαυμαστῆς, ἐκ γένους πολυπλούτου καὶ πολυταλάντου. Ἀλλὰ γὰρ πάντων τούτων ἀφέμενος, ᾧ δέ πως τῷ λόγῳ χρήσομαι καὶ ὥς ἂν ἡ τοῦ πνεύματος χάρις διδῶ. [φ. 73α]

Ἀρχὴ τοιγαροῦν καὶ προοίμιον τῆς ἐνσάρκου, εἰ οὕτω χρὴ γῆναι, ἀλλὰ μὴ ἀσάρκου σχεδὸν καὶ ἀναίμονος πολιτείας, τῷ ὑπερανεστηκότῃ πάντῃ καὶ θεοσπεσίῳ ἡμῶν πατρί, ὁ τοῦ Κυρίου φόβος, ὅς ἐστι καὶ τῆς σοφίας ἀρχή. Ἄγνὸν οὖν ἐν ἑαυτῷ, κατὰ τὸ λόγιον, αὐτὸν κολπασάμενος, συλλαβὼν τε ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς διανοίας καὶ οἷον ἐγκυμονήσας καὶ ὠδινήσας, πνεῦμα σωτηρίας ἀπογεγέννηκε. Τούτῳ δὲ στοιχειούμενος καὶ παιδαγωγούμενος καὶ πρὸς πᾶσαν ἑυθυμιζόμενος ἀπόβλεπτον προᾶξιν, τῇ τῶν θείων δικαιωμάτων μελέτῃ, νυξὶν ὅλαις καὶ ἡμέραις μεθ' ἡδονῆς ἀμνησίου συνῆν, ὥς καὶ αὐτὸν συνφθὰ τῷ Δαυίδ φθέγγεσθαι, ὥς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου.

Οὕτως οὖν πρεπόντως ἀρξάμενος, τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος ἦν, εἶπεν ἂν τις γῆν ἀγαθὴν καὶ πιστάτην τὴν αὐτοῦ καθεστηκέναι ψυχὴν, πολύχουν τῆς ἀρετῆς τὸν ἄσταχυν ἀναδιδοῦσαν, τελεσφοροῦσάν τε καὶ αὐξάνουσαν, ἥ δένδρον ἀειθαλές τε καὶ εὐκαρπον παρὰ τὰς διεξόδους πεφυτευμένον τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν καὶ ὠραίους ἐγκαίρως τοὺς καρποὺς Θεῷ τε φέρον ὥσανει φυτηκόμῳ καὶ τοῖς δεομένοις προτεῖνον ἀφθόνως. Ἀλλ' ἵνα τ' ἄλλα τὰ ἐκείνου παρῶ, αἷτα διὰ πάσης ἡλικίας ἐκεῖνος ἐληλακῶς παραδόξως κατώρθωσε, τοῖς πολλοῖς ἀάμπαν ἀνεπιχείρητα καὶ πρὸς μίμησιν ἥκιστα εὐχερῇ, οἷον τὴν πρὸς τὰ καλὰ ροπὴν καὶ ἐπίδοσιν, τὸ ἀκμαῖόν τε καὶ ἀκριβῶς εὐτονον, τὸ ἐν [φ. 73β] προσευχαῖς οἷον ἀσώματόν τε καὶ αὐλον, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς χαμευνίας, τὴν σιωπὴν, τὴν εὐτέλειαν, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν κατάνυξιν, τὴν συμπάθειαν, τὴν ταπεινοφροσύνην, ὅφ' ἦν ταπτόμενος πᾶσαν ἐξέκλινε δόξαν, ὑπαύχενά τε καὶ ἀλαζόνα καὶ πάντα σάλον καὶ θόρον ἀπέφυγε βιωτικόν, ἐμάκρυνέ τε, κατὰ τὸν προφήτην, φυγαδεύων, ταῖς ἐρημίαις ἐνυαλιζόμενος, ἀπολιπὼν, κατὰ τὸν θεῖον καὶ οὗτος Ἀβραάμ, ἐνεγκαμένην, γένος, ὑπαρξὶν καὶ πάντα, ἵνα μαθητὴς γένηται τοῦ πρῶτου καὶ φιλανθρώπου καὶ δι' ἡμᾶς ταπεινοῦ. Ταῦτά τε καὶ ἕτερα τούτοις ἀκόλουθα ἵνα παρῶ, μετρίοις δέ τισιν ὥς ἀπυγεύσεως τὸν πίθον καὶ ἐξ ὄνυχος, ὃ φασί, τὸν λέοντα τοῖς ἀγνοοῦσιν, εἶπερ ἄρα καὶ εἰσὶ τινες, τὸν ἄνδρα γνωρίσω, ταῖς ἀκαμάτοις αὐτοῦ καὶ ἀνευδότοις πρὸς τὸ κρεῖττον συννεύσει, τὴν ψυχὴν ἀνεκφράστῳ αἴγλῃ καταυγασθεὶς καὶ ὁλος ἐν μετουσίᾳ τοῦ πρώτου ἐκείνου φωτὸς γεγονώς. Ἐπεὶ καὶ φῶς δικαίοις διαπαντός καὶ πυρὶ πόθου, θεῖον πῦρ προσλαβὼν. πᾶσαν ἀπετέφρου παθῶν ἰλὺν καὶ δαιμόνων προσβολὴν καὶ εἰδωλά τινα καὶ μορφώματα ἔσθ' ὅτε ἀνατυπούμενα τῇ ψυχῇ, ἐνεπίμπατε καὶ ἀνῆλiske, πάθεισιν ὅλως ἀποκλείων τὴν εἴσοδον. Τὴν μὲν τοι τριμέρειαν τῆς ψυχῆς καὶ ἀπλῶς πᾶσαν αἰσθῆσιν καὶ προᾶξιν καὶ διανόημα κατηύγαζέ τε καὶ κατηγάττειν, ὁ αὐτὸς καὶ πῦρ ὁμοῦ καὶ φῶς [φ. 74 α] γνωρίζομενος τῷ τρόπῳ τῆς διαθέσεως. Καὶ οὕτως ὁδῷ προβαίνων καὶ τάξει ἀπὸ δόξης τε εἰς δόξαν προβιβαζόμενος καὶ αὐτὸς ἑαυτοῦ κρεῖττων γενόμενος καὶ τὸν προλα-

βόντα βλον διὰ μειζόνων ὑπερβαίων ἀγώνων, ἀσκήσεώς τε καὶ πόνων ἐπιτεταμένων ἐπεικῶς, ἔσχεν ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ συλλήπτορα τὴν ἄνωθεν χάριν καὶ πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν ἐπίκουρον, ὥς ἐντεῦθεν θαυμάτων αὐτουργὸν εἶναι καὶ φυγάδας μόνῳ ρήματι τοὺς δαίμονας καθιστὰν βραχὺς ὁ λόγος.

Ὅλος ὑπῆρξε ταῖς ἀγλαταῖς τῶν ἀρετῶν καὶ ὑπερφυῶν κατορθωμάτων, αὐτὸν ὑπερακοντίζων τὸν ἥλιον· οὐ γὰρ εἰς τοσοῦτον ἐκείνος ταῖς λαμπηδόσιν ἑαυτοῦ, ὅσον οὗτος τοῖς τοῦ κόσμου πέρασι τῷ τῶν θαυμάτων πυρσῷ διεφαίνετο. Καὶ εἰκότως. Εἰ γὰρ αἱ ἐντολαὶ τοῦ Κυρίου φῶς καὶ ὑψηλότεραι διὰ τοῦτο τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ὥσπερ οὖν καθεστήκασιν, ἄρα γε ὁ ταῦταις θεοφιλῶς διαπρέψας, τὸν ἥλιον ὑπεραίρει, ὥς τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης ὥς δι' ὁργάνων τούτων ἐνδεδυμένος καὶ ἐν ἑαυτῷ προσλαβών.

Διέλαμψε τοίνυν καὶ πρὸς τῆς πρεσβυτικῆς αὐτοῦ ἡλικίας καὶ μετ' αὐτὴν ὁ θαυμάσιος οὗτος πατήρ. Καὶ μάρτυρες ἀριστοὶ τούτων, οἱ τούτῳ προσφοιτῶντες παῖδες ἔτ' ὄντες, παιδὶ καὶ νέαν ἔτ' ἄγοντι κομιδῇ τὴν ἡλικίαν καὶ σοφῶς πρὸς τὴν τῆς εὐσεβείας ἀσκήσιν ὑπ' αὐτοῦ παιδοτριβούμενοί τε καὶ προαγόμενοι, (φ. 74 β').) ἥς ἐσύστερον τελεώτερον μετέσχον εἰς ἄνδρας παραγγείλαντες καὶ τούτῳ πεφοιτηκότες, τελέας καὶ ἡλικίας καὶ ἀρετῆς ἐπειλημμένῳ, καὶ δι' αὐτοῦ καὶ τῶν συμβόλων θαυμαστὴν ἔκβασιν. Μάρτυς καὶ ἡ ἐξῴα πᾶσα καὶ ἡ ἐσπέριος, ἐν αἷς θαύμασί τε καὶ πράξεσι πάντα λόγον ὑπερβαλλούσαις, τελεώτερον ἀπήστραψε καὶ λαμπρότερον. Μάρτυς καὶ ὁ ἡμέτερος Ἀθως, τὸ πάλαι μὲν ζοφῶδες καὶ καπνώδες ἄρος, ὥς ἂν τις φαίη, νυνὶ δὲ τίμιον καὶ ἅγιον παρὰ πᾶσι καὶ ὄν καὶ καλούμενον. Ἀθως, ὃς πολλῶν μὲν καὶ παλαιῶν ἐτιμήθη σιγγράμμασι, παρ' οὐδενὸς μὲν τοι τοσοῦτον εὗρετο τὸν πρὸς ἀλήθειαν ἔπαινον, ὅσον τοῦ ἐν αὐτῷ θαυμαστοῦ τοῦδε πατρός, καθάπερ οὐρανῷ, ἡλίῳ δίκην ὑπεραυγάσαντος τοῖς τῆς οἰκείας ἀρετῆς ἀμαρύγμασιν. Οὗτος γὰρ μοι καὶ πνευματικῶς ἔτι τὸν ἀριστεῖα λαμπρότερον ἐξέθρεψε τε καὶ ἐξετέλεσεν, ὃς καὶ μέχρι τήμερον τὰ ἐκείνου κηρύττει· τὰς πράξεις, τὰς θεωρίας καὶ τὰς κατὰ τῶν δαιμονίων πνευμάτων ἐνοστάσεις τε καὶ νίκας καὶ περιφανῇ καὶ γενναῖα καὶ ὑπερφυῇ ἀριστεύματα, ἐξ ὧν ἂν τις δικαίως ψηφίσαιτο μηδὲνα γεγονέναι τῶν (φ. 75 α').) ἀφοῦ γεγόνασιν ἄνθρωποι ἐμπερεῇ τούτῳ κατὰ τε πρᾶξιν καὶ λόγον καὶ θεωρίαν. Καὶ μάλιστα τὴν πρὸς Θεόν τε καὶ τὸν πλησίον ἔμμονον καὶ ἀκραιφνῇ ἀγάπην, εἰ μὴ τῷ τάχα γε θείᾳ τις ἄνωθεν κατὰ τοὺς ἐπ' ἀρετῇ περιβεβημένους ἀνυπερβλήτῳ μεγέθει ἐπεσκήνωσεν αὐλίας καὶ ἀσωμάτου φύσεως χάρις, ἐπὶ πράγμασι μυστικοῖς τε καὶ ἀπορρήτοις καὶ τὸ ὅλον θεοπρεπείσιν εἰπεῖν.

Ἀλλὰ τοῦτ' ἂν καθηκόντως ἐναποφάνηται, αὐτὴν ἑαυτῇ θεωρουμένην εἶναι, ἀπηκριβωμένην ὥς ἐν σώματι ἀρετὴν, τὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς πολιτείαν, ὥς πρὸς ἀγῶνας καὶ πόνους καὶ ὑψηλῆς πολιτείας λόγον, τοὺς πάντας οὐ τοὺς πλείονας ὑπερβεβηκότες. Καὶ διὰ τοῦτο εἶναι τοῦτον καὶ ἐπεικάζεσθαι κοινὸν ἀρετῆς παρὰ δέγμα. Εἰ γὰρ καὶ πᾶσι πρὸς Θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις ἐπορεύεται συνεργία καὶ δύ-

ναμὶς κατὰ τὰς εὐαγγελικὰς βιοῦν ὑποθήκας, ἀλλὰ δεῖ πρὸς τούτῳ καὶ γενναίως ὅτι μάλιστα καὶ προθυμοτάτης ψυχῆς, ὡς μὴ παρασύρεσθαι τοῖς θνήσκουσι πονηροῖς τε οὖσι καὶ δεινοῖς ἄγαν, θέλγειν τε καὶ πείθειν καὶ ἀποβουκολεῖν τοῦ καλοῦ. Καὶ μὴν καὶ καθ' ἑαυτὴν ἀρετὴ, δυσθήρατον χρῆμα, λεληθότως ὥσπερ ὑποχωροῦσα καὶ κατὰ μικρὸν τοὺς μεταδιώκοντας ἀεὶ διαφεύγουσα. Ἵνα μῆτε τοῖς ἑρασταῖς ὄκνον ἐμποιήσῃ, πλείστον διαστᾶσα, μῆτ' αὖ προσγεγενῆσθαι δόξαν παρασχοῦσα, τὸν τόνον ὑποχαλάσῃ καὶ τὴν προθυμίαν (φ. 75 β').) ἀπωσαμένη, ῥαθυμῆσαι παρασκευάσῃται. Οὗτος δέ, οὐκ ἐνάρκησε πρὸς οὐτήν, οὐδ' ὀλιγώρησεν, οὐδὲ καθυφῆκεν, οὐδὲ τοῖς τῆς ἀκηδίας ὑποκατεκλίθη πως λογισμοῖς, ἀλλὰ παντὶ τῷ βίῳ συμπροϋοῦσαν εἶχε καὶ συμπαραεκτεινομένην τὴν ἐπ' αὐτὴν ἀπαράμιλλον πρόοδον, ὡς καὶ τῆς γε τελειότητος ἐπειλήφθαι καὶ τῶν ταύτης ἰδιωμάτων οὐκ ἀπαλελείφθαι.

Οὐ γὰρ μόνον τὸ ὁμόφυλον εὐηργέτησε καὶ τὸν πλησίον ἠγάπησεν ὡς ἄλλον ἑαυτὸν ἐν πᾶσιν ἠγήσασθαι, χαίρειν μὲν γὰρ μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων καὶ συμπάσχειν τοῖς τᾶλλα πάσχουσιν, οὐ μᾶλλον Παῦλῳ ἢ τῷ θεῷ τούτῳ πατρὶ προσῆν συνδιατιθεμένη πρὸς ἕκαστον, ὡς ἂν αὐτὸς ὢν, ὁ ἐν παιδοῖς τε καὶ σκυθρωποῖς ἐξεταζόμενος πρᾶγμασι καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, οὐχ' ὡς ἑαυτὸν ἠγάπησε τὸν πλησίον, ἀλλὰ τοσοῦτον ὑπὲρ ἑαυτόν, ὡς καὶ ὑπεραποθανεῖν ἐλέσθαι. Καὶ βοᾷ τοῦτο τὸ μεταξὺ τοῦ ναοῦ τε καὶ τοῦ θυσιαστηρίου αἷμα, αἶ τε καταχώσεις ἐκεῖναι, δι' ὧν τὸ Χριστοῦ θεῖον πάθος καὶ αὐτὸς ἐμιμήσατο. Ὡς γοῖ ἐκεῖνος ἔπαθε Θεὸς ὢν ἀληθινὸς σταυρόν τε καὶ θάνατον ὑποστάς, ἵνα τὸ οἰκεῖον ἐπαναγάγῃ πλάσμα πρὸς τὴν προτέραν ἀρχήν, ἧς διὰ τὴν παρακοὴν οἱμοὶ κακῶς ἐκπεπτώκαμεν, οὕτω καὶ οὗτος, ἵνα τοὺς ὑπ' αὐτὸν Θεῷ προσαγάγῃ καὶ τῶν οὐρανῶν ἀποδείξῃ πολίτας, ἀγωνιζόμενος ἐναπέθανε τῷ ἀγῶνι, μαρτυρικὴν ὄντως ἐνδείξάμενος ἔνστασιν.

Ἀλλὰ τὸ μὲν τέλος αὐτῷ τοιοῦτον [φ. 76 α'.] Τοῖς δὲ πρὸ τοῦ τέλους ἔλαττον τινος ἔσχε τῶν πώποτε θαυμαζομένων; Οὕμενον. Τίς γὰρ πρῶτος ὡς οὗτος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ ἐκ σπαργάνων σχεδὸν αὐτῶν; Τίς τὴν μὲν σύνεσιν πολὺς καὶ κομιδῇ βαθύς, τὸ φρόνημα μέτριος; οὐ καὶ τεκμήριον ἐναργὲς ἢ σεσοφισμένη ἄγνοια καὶ τοῦ τῆς σοφίας περιόντος ἐν σχήμασι μεταποιήσις καὶ πρὸς τὸν ἀπλοϊκὸν ἐκείνον καὶ ἰδιώτην ἀκριβὲς πειθῶ, τὰ πρῶτα νεανιεύματα τῆς ἐν Ἀθῶ τοῦ ἀνδρὸς ἐπιδημίας, δι' ὧν τέχνη συμπλάκει τῷ σοφιστῇ τῆς κακίας, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς παίζει τοῦτον καὶ τῇ ταπεινώσει ταπεινοὶ καὶ τῇ τῆς ἀμαθίας ὑποκρίσει, μάτην μέγα φρονοῦντα, τὸν ὑπέροφρον ἀπελέγχει, οἷόν τις παλαιστής ἀριστος ἐν τῷ δοκεῖν ὑποκλίνειν, ἀθρόον θαυμασίως περιγινόμενος. Τίς ποιμαντικαῖς ἐπιστήμαις ἐμπειρότερος καὶ ἐπιστημονικώτερος καὶ κατ' οὐδὲν ὑποχαλῶν τοῖς παρ' αὐταῖς δυσχερεσί; Τίς διδασκαλικώτερος ἐξ ἀμφοτέρων, τῶν τε τρόπων καὶ λόγων, ἀντιδιδόντων τὰ παρ' ἑκατέρους ἀλλήλοις ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι; Τίς ποιμένων τῶν νῦν ἢ τῶν πάλαι πλείοσι φροντίσιν ἢ μερίμναις ἢ κόποις ἢ ἀθυμίαις ὑπὲρ τῶν ποιμενομένων ὥφθη βαλλόμενος, ἵνα μὴ καθέκαστα δεξιῶ καὶ τὰς ἐτέρας αὐτοῦ ταλαιπωρίας, ὅσας ἐν γῇ, ὅσας ἐν θαλάττῃ λαμπρῶς τε καὶ γενναίως ὑπὴνέγκεν, εἰ μὴ μοι Πέτρον εἴποις ἐκεῖνον (φ. 76 β'.) καὶ Παῦλον τὴν ἐκλογάδα,

τῶν μαθητῶν καὶ μετ' αὐτούς τινας ὠρισμένως, ὧν μιμητὴς οὗτος καὶ νυνὶ σύσκη-
νος, ἔνθα τρυφὴ ἄρρητος καὶ κόρος ἀκόρεστος καὶ τῶν πόνων τῶν μακρῶν ἐκεί-
νων, παρὰ Θεοῦ φιλότιμος μισθαποδοσία; Τίς κατὰ δαιμόνων τσοῦτον καὶ τοιοῦ-
τον ἀπενεγκάμενος ὥφθη τρόπαιον, ὃς ὥσπερ δὴ λέγεται καὶ ἱστορίαις ἔστιν ἀνά-
γραφτον, ἔξ ἡνίκος περιζωσάμενος δύναμιν καὶ ὑπερασπισμὸν σωτηρίας θωρακισά-
μενος, τούτους αὐτοῦ καταδραμόντας ποτέ, οὐ πρὶν ἀνῆκε καταδιώκων καὶ ἐπιπί-
πτων καὶ τῇ νοητῇ τῆς εὐχῆς ράβδῳ παίων καὶ λεπτύνων ὥσει χνοῦν καὶ ὥς πη-
λὸν πλατειῶν λεαίνων καὶ πᾶν αὐτῶν ὑψηλὸν καὶ μετέωρον ἔπαρμα ταπεινῶν ἕως
εἰς τέλος ἐξέλιπον, τοῦ θαυμαστοῦ τροπαίου τῷ θαυμασίῳ τούτῳ παραχωρήσαντες;

Τίς οὕτω πολιστὴς ἐνὶ οὐρανῷ καὶ ἱερῶν ἀνδρῶν καθηγεμὸν καὶ διδάσκαλος καὶ
νομοθέτης τῆς ἐν πνεύματι ἀληθινῆς προσκυνήσεως; Τίς δ' οὕτω σπουδὴν εἰσήνε-
γκε πᾶσαν, ὥς οὐχ ὅπως διὰ τῶν ἑαυτοῦ μελῶν ἐπὶ τῆς γῆς δοξάσαι τὸν Κύριον,
ἀλλὰ καὶ μετὰ τελευτήν, τὴν εἰς ἐκεῖνον δοξολογίαν ὥσπερ ἀκίνητον ὄρον κατα-
λιπεῖν;

Οὐδεὶς, οὐδαμῶς. Οὗτος γὰρ ἱεροὺς περιβόλους ἐκ βάθρων αὐτῶν καὶ κρη-
πίδων δειμάμενος, ὧν καὶ τὸ ἡμέτερον ἔσυχον τῶν ἐπὶ τῆς γῆς τουτὶ καταγώγιον,
εἰ χρὴ καλεῖν, ἀλλὰ μὴ πόλιν τῶν μοναχῶν [φ. 77 α'.] ἱερὰν, ἄπερ οὐδ' ὁ τοῖς
πᾶσι λυμαινόμενος ἐλυμήνατο χρόνος, δοξολογίας ἐν αὐτοῖς Θεοῦ, νόμους καὶ κα-
νόνας ἐξέθετο, κρεῖττον ἢ κατὰ Μωσῆν. Εἰ γὰρ καὶ περὶ τὴν ὑγρὰν φύσιν ἐκεί-
νος καὶ καινοτομεῖ πορεῖαν ἐν θαλάττῃ τοῖς ὑπ' αὐτὸν καὶ τοὺς ἀντισταμένους ὑπο-
βρυχίους εἰς τέλος ἀπόλλυσιν, ἐφ' οἷς καὶ τὴν ἐπινίκιον ἦσεν φῶδὴν, δι' ἐμφύχου
καθάπερ μουσικῆς, τὸ παναρμόνιον ἐκεῖνο καὶ θεῖον ἁρμολογούμενον μέλος, γυναι-
ξὶ λιγυρὸν ὑψηλοῦσαις ἀνδρείους συντιθεῖς φθόγγους, εἴτα καὶ πεινώσιν ἄρτον νέ-
μει καὶ διψῶσιν ὕδωρ πρόσφατον, ἀλλὰ ταῦτ' ἐπραττεν μέχρις οὗτου τῷ βίῳ πε-
ριῇν.

Ὁ δὲ δὴ νέος οὗτος Μωϋσῆς καὶ δημαγωγὸς τῶν ἐπ' ἐκβάσει τῆς ἀληθείας
νέων Ἰσραηλιτῶν, τῆς ἁμαρτίας μὲν ὥς ἐκ θαλάττης ἀφαρπάζει καὶ διὰ τῆς και-
νοτέρας εὐαγγελικῆς λεωφόρου, πρὸς ἀγγελικὴν ὁδηγεῖ πολιτείαν καὶ τὰ τῆς πο-
νηρίας πνεύματα τροπώσμενος, διαφέρον ἐκεῖνου μέλος συντίθῃσι. Καὶ οὕτω τρέ-
φει θαυμασίως, ἐπεὶ μὴδ' ἄρτω μόνῳ τρέφεται ἄνθρωπος. Τοῖς γὰρ οὐρανίοις τὰ
ἐπίγεια νῦν διὰ τούτου πανσόφως καὶ ἀμιλλῶνται καὶ ἀμιλλήσονται καὶ Ἀγγέλους
δι' αἰῶνος συναῖδει τὸ θεῖον ἔθνος αὐτοῦ, ὃ περιούσιος λαὸς καὶ ἐξάϊρετος. Ἡ ἀ-
παρχὴ Κυρίου ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ θείῳ νῶ ὃν ἄριστα κατασκευασάμενος ἐν τετρα-
γωνικαῖς τισὶ καὶ σταυρικαῖς σχηματογραφίαις, ὃ φίλον ἔοικεν ἐκεῖνο σχῆμα, καθά-
περ ἐνέστιν ὁσᾶν [77 β'.] καὶ ταῖς ἄλλαις οἰκοδομίαις πάντας κἀντεῦθεν ἐνάγει
πρὸς ἀρετὴν, τὴν τετράδα πῶς τῶν γενικωτάτων ἀρετῶν αἰνιττόμενος, ἵνα καὶ αὐ-
τὰ τὰ τῶν χειρῶν ἔργα, μὴδὲν ἦιτον τῆς ἐκεῖνου πολιτείας ἀντὶ διδασκαλείου τοῖς
ὀρῶσι τυγχάνῃ.

Μονονοῦχὶ γὰρ ἂν τις ὑποτοπᾷται διὰ τοῦ τοιοῦδε τῶν σχημάτων εἶδους,
φωνὴν ἀφανῶς ἀφιέντα τὸν μέγαν. Καὶ τοῦτο πᾶσιν ἐγκελευόμενον, μὴ τις ὑμῶν
ἔστω λειπόμενος ἡστινοσοῦν ἀρετῆς, δικαιοσύνην δὲ καὶ σωφροσύνην ἀσκῶν,
ἀνδρεῖα καὶ φρονήσῃ περιπεφράχθω, Ὁ γὰρ διάβολος φησὶν, ὥς λέων περιέρ-

χεται ὠρυνόμενος, ζητῶν τίνα καταπίη. Καὶ μάλιστα τῶν τῷ Θεῷ διὰ βίου προσανέχοντων καὶ περὶ πλείστου ποιουμένων, ᾧδαῖς τε καὶ ὕμνοις καὶ ψαλμοῖς ἑγκαρτερεῖν, ἐπεὶ καὶ πρὸς τοὺς ἔχοντας ὁ φθόνος ἔρπει, καθὰ τις ἔφη. Τούτων οὖν οὕτως ἔχοντων καὶ τοῦ θείου ὕμνου τελουμένου, πῶς ἂν εἴποι τις ἀγγελοπρεπῶς, βλέπομέν πως καὶ τῇδε τὰ τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἦχον ἐορταζόντων, φωνὴν καὶ αἶνον ἀγαλλιάσεως καὶ συνελόντα φᾶναι, χοροῖς Ἀγγέλων τὸν σεμνὸν τόνδε προσεοικότα καὶ ἱεροπρεπῇ σύλλογον, ἐν τῷ καλλίστῳ τῷδε τεμένει, ὥσπερ οὐρανῷ, μεθ' ὑπαλλαγῆς εὐρύθμου καὶ λιγυρᾶς, ᾄδόντων Θεῷ δόξαν τε καὶ μεγαλοπρέπειαν.

Εἰ δέ τις ἡμῖν καὶ τοὺς παλαιούς πατέρας εἰς μέσον ἀγάγοι καὶ τὰ ἐκείνων προθεῖη φιλοτεχνήματα, μὴ πρὸς ἀλήθειαν μὲν ἐκείνων εἰπεῖν, οὐδ' ἔγωγε ἀντιεῖποιμι ἄν, πλὴν τούτου: (φ, 78 α'.)].

Ὡς εἰ καὶ σφόδρα εὐηρεσθηκότες ἐδείχθησαν τῷ Θεῷ καὶ γε τρόπον ἀστραπῆς τὴν πᾶσαν χθόνα κατεπύρσευσεν ἡ αὐτῶν ἀρετὴ, ἀλλ' ἐν οὐ πολλῷ λάμπαντα χρόνῳ τὰ παρ' αὐτῶν φιλοτεχνηθέντα καταγῶγιά τε φημί μοναστῶν καὶ κανόνας καὶ μονήρους βίου νομοθεσίας, εἴτα ἀπηνθήκει, ἀκοῇ μόνῃ σωζόμενα. Λάμπει δὲ νῦν τῷ βίῳ τὰ τούτου καὶ ἀκμάζοντα δέκνυνται, τοῦ Θεοῦ οἶμαι τὸν μέγιστον ἀριστεία τοῦτον ἄνωθεν ἀποταμιευσαμένου ἵν' αὐτὰ ταῦτα αὐθις ἀναστήσῃ πεσόγτα καὶ ἐπὶ μέγα ἄρη καὶ πλείονα δόξαν ἐντεῦθεν μετὰ τὴν ἐκδημίαν κομίσῃται καὶ πάντας ἀποκρῦψῃ ἐν ἀμφοτέροις, ὥς μέσῳ γενομένῳ τῶν τε ἀρχῇθεν λαμπάντων θείων ἀνδρῶν καὶ τῶν εἰσέπειτα γενησομένων. Ἐπεὶ καὶ οἱ ἐπ' ἐκείνου, ὅσοι δηλαδὴ τῆς ἄνω τάξεως καὶ ὅσοι τῆς κάτω, ἱερεῖς λέγω καὶ βασιλεῖς. Καὶ ὅσοι τῆς ἀρετῆς, καὶ ὅσοι μὴ. Πάντας γὰρ ἅμα ἐπίσης τὸ ἐκείνου μέλι τῆς ἀρετῆς ὥσπερ τις ἡράκλεια λίθος, συνεφεῖλκε πρὸς τὴν ἐστίασιν, αὐτῷ προσεφοίτων, ῥυθμιζεσθῆναι τε τὴν ψυχὴν δεόμενοι καὶ τὰ πνευματικὰ ἐκπαιδεύεσθαι καὶ πρὸς τὴν ἄνω πατρίδα καὶ κληρονομίαν χειραγωγείσθαι, τῆς πρῶν ἑαυτοὺς διῴστωντες παντάλασι διαθέσεως, καὶ τῆς παρ' ἐκείνου νομοθεσίας διδασκομένης προθύμως ἐπειλημμένοι. Καὶ ὅσοι νῦν ἀκριβείας ἔχονται καὶ μάλιστα δὴ τὸ καθ' ἡμᾶς τότε τῆς ἀγιωσύνης ἐπώνυμον ὅρος τῶν αὐτοῦ ἐξέχονται νομοθεσιῶν καὶ τοῖς πολλῷ [φ. 78 β'.] μείζονος τῶν ἀρετῶν ἀγάπης καὶ πτωχοτροφίας καὶ πρὸς τοὺς πένητας οἴκτου, οὗπερ οὐ μόνον ἐκεῖνος ἕως ἔτι περιῆν τῷ βίῳ, ὥς ἄλλος Ἀβραὰμ σφόδρα ἐπεμελεῖτο, ἀλλὰ καὶ τὸ θεοφιλὲς τουτὶ σύστημα, καθάπερ τινὰ κλῆρον ὄλβιον τὴν τοῦ πατρὸς περὶ τὸ εὖ ποιεῖν προθυμίαν διαδεξάμενοι, τοῦ πᾶσι τὰ κοινὰ προτιθέναι ξένους τε καὶ αὐτόχθουσιν, ὁμοφύλοις τε καὶ ἄλλοφύλοις, τοῖς ἀπανταχόθεν γῆς καὶ θαλάττης ἐνταῦθα συρρέουσιν, οὐ ποτε λήγουσιν, οὐδ' ἀπορραθυμοῦσιν.

Ἄλλ' ὃ τοῖς ἄλλοις πενία οὐ καλῶς νομίζεται, τοῦτο τούτοις πλοῦτος καὶ δόξα καὶ εὐημερία καὶ κανχήσεως στέφανος. Ὡσπερ τοῦναντίον ἅπαν, πενία καὶ ἀδοξία καὶ αἰσχυνὴ τὸ μὴ προϊεσθαι καὶ μηδὲν χορηγεῖν. Καὶ τὸ δὴ παραδοξότατον, ὅτι καὶ τοσούτων ὄντων τῶν ταῦτα ἐργαζομένων σχεδόν, ὅσους ἡ ἐπαγγελία τῷ θείῳ Πατριάρχῃ ἐκ τοῦ οἰκείου σπέρματος ὑπισχνεῖται, οὐκ ἔστι πυθέσθαι ᾧ ἡμᾶς τι δύσφημον ἢ φειδωλίας ἢ μικροπρεπείας ὄντινον προιέμενον, οὐδ' ὅτι ἐπανεληθὼν ἐπάνηκε καὶ αὐριον δώσω σοι, αἰεὶ τὸ παρὸν φειδομένως ὑπερτιθέμενον, ᾧ

τοὺς πολλοὺς ὁρῶ χαίροντας, καὶ οὕτως καὶ τὸ μέλλον πρόσαπολλύννα, ἀλλὰ πάν-
τες εἰμὴ καὶ μεγέθει καὶ μέτρῳ καὶ ἀριθμῷ καὶ ποιότητι καθ' ἑαυτὸ ὑπερβάλλοι
τὸ χορηγούμενον ἄχθονται. Διὰ τοῦτο κἀνταῦθα, πάρεστιν ἀτεχνῶς ὁρᾶν τὸν Ἡ-
λιοῦ καμπάκην τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονούμενον, [φ. 79 α'] οὐδὲ γε τὴν ὑδρίαν τοῦ
ἀλεύρου ἐκλείπουσαν, ἀλλὰ ἐκ κλασμάτων ὀλίγων ἄρτου ταῖς ἀοράτοις τοῦ πατρὸς
εὐλογίαις, σφυρίδας συχνὰς ἐκάστοτε πληρουμένας, πλείστων καὶ ἀριθμοῦ κρειττό-
νων, ἔσθ' ὅτε τυγχανόντων τῶν ἀνακειμένων, ἵνα κἀνταῦθα κοινωνεῖν ἔχη τῶν
τεραστίων τῷ αὐτοῦ Θεῷ, ὥσπερ καὶ τῆς ἐκεῖσε κληρονομίας καὶ αἰδιότητος, εἴπερ
σαφὲς ὥσπερ οὖν καὶ ἔστι, τὸ κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ. Ἐν-
θεν τοι, οὐ μόνον γεωνότερον σάλπιγγος μέγα ἠχούσης, ἢ αὐτοῦ τῶν ἐνθέων πρά-
ξεων καὶ κατορθωμάτων ἠγῇ πᾶσαν περιέδραμε τὴν οἰκουμένην, ἀλλὰ καὶ ἡ τού-
του ποιμήν, ἢ πασῶν τῶν ἄλλων κάλλει τε καὶ μεγέθει καὶ θέσει καὶ τοῖς ἄλλοις
κρατεῖ. Ταύτην λέγω τὴν ἡμετέραν, τὴν ἀτεχνῶς ἄλλον Παράδεισον, οἷον ἀκού-
ομεν τὴν Ἑδέμ, διὰ τῶν ἐν αὐτῇ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν τοῦ Πνεύματος χαρι-
σμάτων καὶ διανομῶν καὶ φυτῶν καὶ ἀνθέων τῆς ἀρετῆς, πᾶσαν καὶ αὕτη πόλιν
καὶ χώραν καὶ ἔρημον καὶ θάλασσαν καὶ νήσους τῷ λόγῳ καταλαβοῦσα, αἶνον συγ-
κροτεῖ καὶ εὐφημίαν παρὰ παντὸς γένους καὶ ἡλικίας, τῷ κρείττονι, τοῦ τοσοῦτον
χρόνου μηδὲν λυμνημένου, μηδὲ παρσαλεύσαντος, τῶν εἰς δόξαν ἐντεῦθεν ἡκόν-
των Θεοῦ καὶ τοῦ αὐτοῦ γνησίου θεράποντος.

Τὸ γὰρ αὐτῆς φῶς, ἔμπροσθεν τῶν ὀνδρῶπων λάμπει, καὶ τὰ ἔργα δόξης
Κυρίου κηρύγματα. Οὕτως [φ. 79 β'] ἐδόξασεν ἐπὶ τῆς γῆς τὸν Θεόν, καὶ οὕτως
ἀντεδοξάσθη παρ' αὐτοῦ, τοῦ δοξάζοντος, ὥς φησι, μεγαλοπρεπῶς τοὺς αὐτὸν
δοξάζοντας. Καὶ οὕτω κατὰ πάντων ἔχει τὰ νικητήρια. Τὰς γὰρ πάντων ἀρετὰς
παλαιῶν τε καὶ νέων συλλήβδην ἀπομαζάμενος, καὶ ὥσπερ τε περιβόλαιον ἐκ πα-
σῶν ἀρετῶν ἐξεργασμένος καὶ περιβεβλημένος, τοῖς Ἀγγέλοις ἐφάμιλλος ὤφθη.
Τούτων κατ' οὐδέν, ὅτι μὴ τὴν τῆς φύσεως αὐλίαν ἠτῶμενος.

Ταῦτ' ἄρα, τὸ ὅρος τῶν ἀρετῶν ἀναβάς ὡς ὁ θεόπτης Μωϋσῆς ἐκεῖνος ἢ μάλ-
λον τῆς τετραδὸς τῶν ἀρετῶν ἐπιβάς, ὡς Ἡλίας τοῦ πυρίνου ἄρματος, εὐκλεέ-
στερόν πως, καὶ αὐτὸς εἰς οὐρανοὺς ἀνέπη, Θεῷ συμμεθέξων τῆς ἀφάτου δόξης
καὶ τῶν μεγίστων ἄθλων, ἅξια κομιούμενος γέρα, καταλειπῶς ἡμῖν τοῖς ἑαυ-
τοῦ φοιτηταῖς ὡς ἀναφαίρετον κλῆρον, οὐ μηλωτὴν ὕδατα πατάσσουσιν ὁμόδου-
λα Ἰορδάνεια καὶ διαιροῦσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν καὶ αὐθις ἐνοῦσαν, ἀλλ' ἀνάγραπτον τὴν
ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἐν παραθέσει ἀσύγκριτον καὶ Ἀγγέλοις αἰδέσιμον αὐτοῦ πολιτείαν καὶ
τὴν ἀρίστην ἐν Πνεύματι ἀγωγὴν, εἰς ἣν τὰ ἡμέτερα νουεχῶς ἀπειθύνοντες τῶν
τε πρακτέων καὶ πρὸς ἀρετὴν ἐχόμεθα συντεινόντων καὶ τῶν μὴ τοιούτων, μηδὲ
συμβαίνόντων ἐκείνη, πρὸς δύναμιν ἀπεχόμεθα. Καὶ τὴν ἀλμυρὰν τοῦ βίου τοῦδε
διαπερῶντες θάλατταν κούφως, ὁμοδούλοις μὲν νέμομεν τὸ συμπαθὲς καὶ μακρό-
θυμον [φ. 80 α'], ἐχθροῖς δὲ μόνοις ἀσπόνδοις χρώμεθα δαίμοσιν, οὓς καὶ μαχόμεθα
καὶ τρυπούμεθα, πολλάκις μὲν προσαράσσουσιν ἀναιδῶς, εἰς καπνὸν δὲ διαλυομένοις
ἐκάστοτε. Ἀνῆλθε τοίνυν καὶ ἀπέλαβεν ὧν ἐπεθύμει καὶ ὑπὲρ ὧν διὰ βίου, τοὺς
ὑπερφυεῖς ὑπήνεγκε πόνους, ὧν οὔτε ὀφθαλμὸς εἶδε καὶ οὓς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ
καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη. Καὶ νῦν συνέστι Θεῷ τῆς ἐκεῖθεν ἀρρήτου φωτοχυ-

σίας πληρούμενος καὶ συναπολαύων αὐτῆς ἀμέσως, ταῖς αὐτοῖς καὶ ἀσωμάτοις καὶ λειτουργικαῖς φύσεσι καὶ δυνάμεσι, μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ καὶ τῶν ἐν νόμῳ καὶ μετὰ νόμον ἀγαλλιώμενος, ἡμᾶς ἐκεῖθεν ἐποπτεύων ἀεὶ καὶ κοινωνοῦς παρασκευάζων ἔσεσθαι τῆς χαρᾶς ἐκείνης καὶ πρὸς Θεὸν παρησίας, ἧς ἀπολαύει τρανώτερόν τε καὶ καθαρώτερον, ὥς κατὰ πρόσωπον καὶ οὐκ ἐν ἐσόπτρῳ παριστάμενος νῦν τῇ Τριάδι.

Δαίμονας γὰρ ἐξ ἀνθρώπων, ἡ ἐπὶ κλήσις αὐτοῦ, φυγαδεύει, νοσήματα θεραπεύει, πονηρῶν ἀνθρώπων καθ' ἡμῶν ἐπιβουλὰς διασκεδάζων οὐ παύεται, τὴν στενὴν ταύτην καὶ ἀνάντη τρίβον τοῖς ὥς δέον πορευομένοις διευμαρίζει καὶ εὐσταλῇ τίθῃσι καὶ εὐθείαι, πᾶν ἀντίξοον καὶ ἐπιπροσθοῦν. Ὡς τῆς φιλοστοργίας, ἡ τό γε ἀληθέστερον εἰπεῖν, τῆς φιλοτεκνίας, μεταποιῶν καὶ ὥσπερ τις γυμναστῆς ὑπαλείφων πρὸς τὴν ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἄνοδον. Εἰ μὴ γὰρ αὐτὸς ὁσῶραι ἡμῖν συνὴν [φ. 80β'.] ὥσπερ τις ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς, περιέπων καὶ προμηθεύμενος τοῦ ἡμετέρου ἀσφαλοῦς τε καὶ ἀνεπιβούλου, οὐκ ἂν πρὸς τὰς τῶν ἀλαστέρων δαιμόνων, μηχανὰς καὶ τὰ ἔνεδρα ἀντισχεῖν ἡδυνήθημεν· οὐκ ἂν τὴν ἐρημίαν, φίλην ἡμεῖς ὥς ἄλλοι τὰς πόλεις καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς θορύβους, ἡγούμεθα.

Εἰ μὴ αὐτὸς ταῖς πρὸς τὸ χρειττον ἀδιαλείπτως ἐντεύξει, τὸ πολὺ καὶ θανάτου γείτον ἡμῶν τῶν παθῶν νέφος διεσκέδαζεν, οὐκ ἂν γαλήνης ἀπελαύομεν. Εἰ μὴ οὗτος σωτήρ ἦν καὶ ἐπικουρὸς καὶ καταφυγὴ καὶ τεῖχος ὀχυρὸν καὶ χαράκιμα, οὐκ ἂν ἡμεῖς τῶν ἐπιβούλων περιεγενόμεθα. Εἰ μὴ οὗτος ὁρμος ἦν γαλήνης καὶ ἀνέμων βίαις ἀπερικτύλητος, οὐκ ἂν νατάγιον τὸν πλάνον κόσμον ἀρνούμενοι πρὸς αὐτὸν συνεθέομεν καὶ τὰ τῆς ψυχῆς συντρίμματα ἐξιώμεθα. Τί χρὴ πολλὰ διατρίβοντα καὶ πέρα τοῦ μέτρου τὸν λόγον ἐκτείνοντα καταλέγειν; Εἰ μὴ οὗτος πρὸς Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν πρέσβυς ἦν θερμότατος, οὐκ ἂν τὸν παρόντα δυσχερῇ δίαυλον ὃν ἔτι θέομεν, οἶον, τ' ἦν ὑποστῆναι, οὐκ ἂν τῶν ἀπηγορευμένων ἀποκτήσασθαι καὶ τῶν μὴ οὕτως ἐχόντων ἐπικτήσασθαι τι. Πάντα γὰρ ἐκεῖνος ἡμῖν γίνεται πᾶσιν, ὃ ἡμέτερος Ἀθανάσιος, τὸ γλυκύτατον ἡμῖν καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, τοῖς μὲν ὀλισθηροῖς πρὸς ἃ φέρει ψυχῆς τὴν καταστροφὴν, ἔρεισμα καὶ ὀχύρωμα, τοῖς δὲ λυπουμένοις, παραμυθία τε καὶ παραψυχή, [φ. 81 α'.] τοῖς καταπονουμένοις βοηθός, τοῖς ἐπηρεαζομένοις ἐπικουρὸς, τοῖς χειμαζομένοις λιμὴν, τοῖς νοσοῦσιν ἰατρός, πᾶσι τοῖς πρὸς βραβεῖον τῆς ἀνω κλήσεως θέουσιν ὁδηγὸς καὶ ὁδὸς καὶ ἀσφάλεια.

Ἄλλ' ὦ τῆς χάριτος, ὦ τῆς πρὸς Θεὸν οἰκειώσεως, ὦ οἶους τοὺς θνητοὺς ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ κατὰ Θεὸν βιώναι ποιεῖς. Τὰ τοῦ Θεοῦ οἰκειοῦνται. Καὶ οἷς ἐκείνῳ τὸ γνῶριμον, αὐτοὶ καλλωπίζονται καὶ τοῖς ὁμοίοις καλεῖσθαι ἡξιώνται. Θεοὶ καλοῦνται, σωτήρες, προστάται, ὑπέρμαχοι, εὐεργέται, καθάπερ δῆτα καὶ οὗτος πάντα ταῦτα καὶ ὢν καὶ καλούμενος.

Διὰ τοι τοῦτο καὶ ἡμεῖς, ὦ σεμνότατον καὶ θειότατον καὶ ἐπιτερπὲς ἔμοι σύνταγμα, χορὸς ἅγιος, σύλλογος ἱερός, πατέρων θείας, παιδρὰ οἶον καὶ ἑξαλλὰ ἐπὶ τοῦ προῖώπου φέροντες τὰ τῆς ἀσκήσεως σύμβολα, τῶν Ἀθανασίου κατορθωμάτων ἐπὶ τῆς γῆς τὸ οἰκειότατόν τε καὶ γνωριμώτατον, εἰ χρὴ δὲ μᾶλλον εἰπεῖν τὸ ἐν Κυρίῳ καύχημα, τὴν τοῦ κοινοῦ πατρὸς τιμῶντες τῆς ἐτησίου μνήμης τελετὴν

καὶ πανήγυριν, παιδρῶς ἐορτάζομεν, μεγαλοπρεπῶς ἐν ὕμνοις τοῦτον δοξάζοντες, ἐν ᾧδαῖς τε καὶ ᾠσμασιν ἑναρμονίοις καὶ λιγυροῖς καταγεραίροντες, καὶ τοῖς ἐκ τῶν λόγων ἀνθεσι στέφανον πλέξαντες, οἷόν τινι κόσμῳ, διαυγέσι πάντοθεν καταπεποικιλμένῳ φιλοτεχνήμασι, τὴν μακαρίαν καὶ ἱερὰν αὐτοῦ κορυφὴν καταστήσωμεν, ὡς εὐγνώμονες πατρὸς υἱεῖς, εὐγνώμονος πάνυ καὶ φιλευσπλάγχχου.

Χαίροις τοιγαροῦν [φ. 81β'.] πάτερ Ἀθανάσιε, ὁ ἡμέτερος πολιοῦχος καὶ πολιστής. Χαίροις ὁ ἐκ περάτων γῆς ἡμέτερος συναγωγεύς· ἡ σὴ γὰρ ἀγάπη πάντα χόθεν εἰς ἐν ἡμᾶς συναγαγοῦσα, τέκνα Θεοῦ καὶ τῆς σῆς ἀγιωσύνης πεποίηκε. Χαίροις τὸ τῆς ἐρήμου τῆς δε, τῆς πρότερον μὲν ἀφανοῦς, νυνὶ δὲ ὑπὸ τῆς ἐν σοὶ τοῦ Θεοῦ χάριτος, περιφανοῦς τε καὶ περικλύτου γεγεννημένης, ὥράσιμα καὶ ἐντρόφημα. Χαίροις ἡ κρητὶς τῆς κατὰ Θεὸν πολιτείας, ὁ τῆς σοφίας βυθός, ὁ πλοῦτος τῶν ἀρετῶν. Χαίροις τὸ ἀξιόχρεον καταγώγιον τῆς σκηνώσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ τῶν ἀποκρύφων τῆς αὐτοῦ χάριτος μυστηρίων, τὸ ἀξιόλογον καὶ ὑπέρτατον καὶ ἀκραιφνέστατον δοχεῖον. Χαίροις ἡ ἱερὰ κορυφή καὶ τῆς οἰκουμένης ὁ φαινότατος λαμπτήρ. Χαίροις τὸ ἀπὸ Θεοῦ τοῖς βροτοῖς μέγα δῶρον, ἡ ἀληθὴς εὐεργεσία, ὁ τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων θεραπευτής, τὸ θαῦμα τῶν Ἀγγέλων, τὸ τραῦμα τῶν δαιμόνων.

Χαίροις ἡ χαρὰ καὶ ἐλπίς τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας θεμένων, καὶ τῶν ὑπὸ σοὶ κυβερνήτη, τὸ τῆς ἀσκήσεως μέγα πέλαγος τοῦτο περαιομένων. Χαίροις ὁ τοῦ ἡμετέρου βίου χειραγωγὸς καὶ ὁδηγὸς καὶ παντὸς συμφέροντος συνεργός. Χαίροις καὶ πολλάκις χαίροις, ὅτι διὰ σοῦ τὴν ἔξημον ταύτην εἶκεῖν προθέμενοι, καὶ συγγενεῖς καὶ πατρίδας καὶ οἰκείους ἕκαστος ἀπαρνούμενοι διὰ τὴν ἐν ἐπαγγελίαις μακαριότητα, τοὺς βρόχους καὶ τὸς ἄρκυς τοῦ ἐξεναντίας [φ. 82α.] διαδιδράσκομεν καὶ σωτηρίαν πρὸς Θεοῦ διὰ σοῦ μεσίτου καραδοκοῦμεν.

Καὶ τὸν ἐξ ἑμοῦ τοιγαροῦν τόνδε ὕμνον, ὃν ὑπὸ τοῦ σοῦ ἔρωτος τολμῆσαι προήχθη, ἵλεως πρόσδεξαι καὶ πρὸ τὸν τῆς ψυχῆς πόθον τοὺς οἰκτιροῦς διὰ τῶν σὼν πρεσβειῶν ἀντιμέτρει τοῦ Θεοῦ, τὰ τε κύματα τῶν πειρασμῶν καὶ παθῶν ἐξ ἀμφοτέρων ἐπικυμαινόμενων τῶν τε δαιμόνων καὶ τῆς σαρκὸς πρᾶϊνον καὶ καταστόρεσον, κράτος ἡμῖν ἀνωθεν ἐπορέγων καὶ καρτερίαν ἀήτητον.

Καὶ δεῦρο πρὸς ἡμᾶς, τοὺς τὴν σὴν παροῦσαν συγκροτοῦντας πανήγυριν, ἐπιφάνηθι συμπαθῶς, κατόπτευσον τὰ ἐνταῖθα τελούμενα, ταῖς ἡμετέραις δεήσεσιν ἐπικάμψθητι. Ἄρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἥκασί σοι ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης καὶ ἐώας τοῦ ὄρους τοῦδε, ὡς θεοφεγγεῖς φωστῆρες τὰ τέκνα σου, τὸν ὕμνον ἐκπρεπῶς συνεξαίροντες. Καὶ ἰδὼν, ἀντίδος ψυχῶν ἔλλαμψιν, βίου διόρθωσιν, ἀνιάρων λύτρωσιν, περιστάσεων ἀπαλλαγὴν καὶ ἀποβολήν, καὶ παντὸς κινδυνώδους καὶ λυπηροῦ συναντήματος, θεοπάροχον ἀρωγὴν.

Τῷ ποιμενάρχῃ δὲ ἡμῶν, τὸν ἱερὸν λέγω τοῦτον ἄνδρα, ὃν τῷ σῷ θιάκῳ ὡς ἄξιον ἐγκαθίδρυσας, συνεπαμύνων ἐπὶ τῇ ποιμανσίᾳ ταύτῃ μὴ διαλίπης· αἰεὶ τὰ προσιστάμενα καὶ πυρεμπίπτοντα σκῶλα, αὐτῷ τε ὑποτεμνόμενος καὶ πάσῃ τῇ θεολέκτῳ συνοδίᾳ καὶ ὅτε τῶν ὧδε μεταστάντες, τῷ φοβερῷ βήματι τοῦ Σωτῆρος [φ. 82β'.] ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ παραστησόμεθα, στήσαις παρὰ σεαυτῷ.

Εἰ δέ γε τάχα μέγα καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς τὸ αἰτούμενον ἀλλ' οὐ τῆς σῆς πρὸς Θεὸν παρρησίας ἐκτός. Ἰν' ἔχῃς λέγειν πρὸς αὐτόν, ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία ἃ μοι ἔδωκας. Ἰνα διὰ πάντων τῶν τε παρόντων καὶ τῶν μελλόντων, δοξασθῇ καὶ ἐν ἡμῖν ὁ ἐν τρισὶν ὑποστάσει καὶ μιᾷ θεότητι νοούμενός τε καὶ δοξαζόμενος Θεός, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὃν σὺ πρὸς παντὸς ἄλλου δοξάσαι ἐπὶ τῆς γῆς ἐσπούδασας καὶ προείλου· ὃ πρέπει δόξα, κράτος, τιμὴ, μεγαλωσύνη τε καὶ μεγαλοπρέπεια, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

